

1185/2

ஸ்ரீ

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடங்கள்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ,

தி. ஆதிநயினார் அவர்கள்,

21. பாரிஷ் வெங்கடாசல அய்யர் தெரு,

ஜி. டி. சென்னை.

ம-ந-ந-ஸ்ரீ,

தி. அ. அனந்தநாத நயினார் ஓ வுன்ஷர்,

பட்டு ஜவுளி வியாபாரம்,

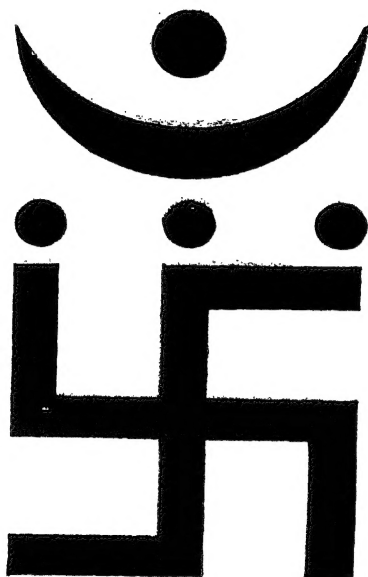
ஆடிஸன்பேட்டை,

காஞ்சீபுரம்.

1185/2

அருகக்கடவுள் துதி.

வேண்பா.

பூமேல் நடந்தாணைப் போற்றுகின்ற நாவலரின்
நாமே வீருந்தாணை நான்முகனை—பூமேல் நாம்
செந்தித்துச் செங்குருமஞ் சித்திக்க வெப்பொழுதும்
வந்தித்துச் சேர்ப்பா மனம்.

ஆசாரியர் வணக்கம்.

வேண்பா.

நாவலரையது குணமும் உல்லாசமுக்க மைந்தினையும்
மூர்வலரன் பெருள்வகையி னுண்மையான்—மேலின்ப
மாய்ந்த வகைகிகழு மாசா ரியனடியென்
வாய்ந்த மனம்வைத்தேன் மாண்பு.

ஸ்ரீ விருஷப தீர்த்தங்கர ரென்னும்
ஆதிபகவான்.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே பாலகு.

ஸ்ரீ விஷய ஸுதிகை.

விஷயம்.

பக்கம்.

திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் அணிந்துரை	க
அ. சக்கிரவர்த்தியினர், எம். எ. ஐ. இ. எஸ். அவர்கள் முன் ஹரை	க௩
டி. ஆர். ஸ்ரீனிவாஸாச்சாரியார் அவர்கள் மதிப்புரை	கக
செ. வீ. ஆறுமுகம் சேர்வை அவர்கள் தகவுரை	உஉ
நூலாசிரியர் முகவுரை	உச
மேற்கோள் நூல்களின் அட்டவணை	எஎ
திருக்குறளாசிரியர் சரித்திரம்	எக

திருக்குறளைப்பற்றிய பல்பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்கு ஆரோக்கியமாதானம்	1
பகவான் 'என்னும் திருநாமம்' ஆதிபகவான் (அருகக்கடவுள்) ஒரு வருக்குத்தான் பொருத்த மென்பது	26
தொல்காப்பியர் ஐஜார் என்பது	33
இறைமனரகப்பொருள் ஆசிரியர் ஐஜார் என்பது	36
பேரகத்தியம் இயற்றிய அகத்தியர் ஐஜார் என்பது	60
ஐஜர சமய உண்மை வரலாறு	79
ஆரியர்கள் தென்தேசத்தில் சைவ, வைணவ சமயங்களை ஸ்தாபித் தார்களுள்பது	88
ஆரியர், சைவ, வைணவ தமிழர் ஆகியவர்களுக்கு, தமிழில், அடைப்படையான முதலூலில்லையென்பதும் சைவ, வைணவ தமிழர்களுக்கு, திருஞானசம்பந்தர் முதலான நால் வர் காலத்திற்கு முன்பரம்பரை ஆசாரியர்களில்லையென் பதும் இவர்கள் ஆரியர்களின் வேதபுராணங்களை முதலூவா கக்கொண்டு தமிழில் சாஸ்திரங்களுண்டாக் கப்பட்டன வென்பதும்	98
பாரசக்கிரவர்த்தி பிராம்மண சிருஷ்டிசெய்ததையும், 16-ஸ்தப் னங்கள் கண்டதையும் ஆதிபகவானிடம் சென்று அவைகளின் பலன்களை வினவ, பகவான் அவற்றின் பலபலனை அருளியது	101
பர்வதனென்னும் ஐஜர பிராம்மணனால் ஹிஸாயாகம் உண்டாக் கப்பட்டதென்பதும் அசின் காரணமாக அக்காலத்தில் ஐஜரப் பிராம்மணர்களில் இரண்டு பிரிவுகள் ஏற்பட்டனவென்பதும்,	104

விஷயம்.

பக்கம்.

சைவ, வைணவர்கள் ஜைனர்களின் கோவில்களை கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள் என்பது	122
ஐரோப்பியர்களில் சிலர் ஜைன மதத்தை அனுஷ்டித்தல்	130
மைசூர் மகாராஜா அவர்களின் ஜைன சமயத்தைப் பற்றிய அபிப்பிராயங்கள்	132
சம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம், தமிழ், கன்ன - முதலான மகாபாஷைகள் 18-ஆம் ஆண்டில் பாஷைகள் 710-ஆகியவைகள் ஜைன சமயத்தைச் சார்ந்தன என்பது	136
ஜைன சமயத்து மகாமுனிவர்கள் முதலானவர்கள் புறச்சமயத்தவர்களிடம் வாதம் செய்து ஜெயித்திருக்கின்றார்களென்பது	141
சைவ, வைணவம் முதலிய சமயத்தவர்களிடம் சமணர்கள் வாதம் செய்து தோல்வி யடைந்தார்களென்று கூறுவது தவறு என்பது	147

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும் ஜைன சமய சித்தாந்த விளக்கமும்	1
ஹெச். பவர் என்பவர் எழுதிய ஜைன சமய சித்தாந்தம்	1
நத்திதேவர், சிவன், பார்வதி, ஷண்முகன் ஆகியவர்கள் அருகக் கடவுளின் பக்தர்கள் என்பது	12
ஸ்ரீராமர், இலக்ஷ்மணர், சகீரீசன், அனுமகான் ஆகியவர்கள் ஜைனர்களென்பதும், ஜிநேசையைப் பெற்ற முக்தி அடைந்தார்கள் என்பதும்	15
கிருஷ்ணன், 22-வது தீர்த்தங்கராகிய நேமின்வாமியின் சகோதரர் என்பதும், இவர்கள் ஹரிஷம்ஸத்தில் ஜனித்தவர்கள் என்பதும்	16
பாண்டவர்கள் ஜைனர்களென்பதும், இவர்கள் ஜிநேசையைப் பெற்று முக்தி அடைந்தார்களென்பதும்	16
உலகத்தின் ஸ்வரூபமும், காலவிவரமும், கல்பக் கிருஷ்ணங்களின் தன்மையும்	21
மனுக்களின் விஷயங்கள்	35
ஆதிபகவான் அவதாரம்	40
ஆதிபகவான் முதல் முதல் பெண்களுக்கு அக்ஷரம், கணிதம் ஆகிய எழுத்துக்கள் முதலான சாஸ்திரங்களை உபதேசிப்பதெய்ததும். பரதன் முதலான புத்திரர்களுக்கு, தனுர்வேதம், நீதிசாஸ்திரம், காமசாஸ்திரம் முதலான வேதோபநிஷதங்களாகிய சாஸ்திரங்களை உபதேசிப்பதெய்ததென்பதும்	42

விஷயம்.

பக்கம்.

ஆதிபகவான் கிராமம், துரோணமுகம், கர்வடம், பட்டணம் முத யலிலைகளை பிரஜைகளுக்கு செய்வித்தாரென்பது	46
ஆதிபகவான் பிரஜைகளுக்கு ஜீவஞோபாயமாக கல்வி, உழவு வாணிஜ்யம் முதலிய ஷட்கர்மத் தொழில்களை உபதே சஞ்செய்து, மூன்று வர்ணஸ்ரமங்களையும் சிருஷ்டித்தா ரென்பது	47
ஆதிபகவான் அருளிய ஷட்கர்மத் தொழில்களில் யார் யார் எந்தெந்த தொழில்களை ஏற்றுக்கொண்டார்களோ அவரவர் கள் அந்தந்த வர்ணஸ்ரம மாணர்கள் என்பது.	49
பரதசக்கிரவர்த்தி ஏக சமயத்தில் தீரீடர்க்கத்தைப் பெற்று திக்கவிஜயம் செய்தாரென்பது	54
பரதசக்கிரவர்த்தி பிராம்மண சிருஷ்டியை செய்து அவர்க ளுக்கு ஆரிய ஷட்கர்மங்களும் 53 கர்ப்பான்வயகிரியை களும் 48 திக்ஷான்வயகிரியைகளும், கார்த்தபத்தியம், ஆஹ வசீயம், தக்ஷிணக்னி ஆகியவைகளின் கிரியைகள் முதலான வைகளை உபதேசஞ்செய்தாரென்பது	57
உபாகர்ம சங்கல்பம்	59
காயத்ரி	61
ஸ்ரீ ஓங்காரத்தின் மகிமை	66
பிராணிகள் உற்பத்தி விவரம்	69
ஸ்திரீகளின் யோனிபேதங்கள்	70
எண்பத்து நான்குலக்ஷம் யோனிபேதங்கள்	71
பறையன் மகனெனினும் சமயத்திருஷ்டியாக விருப்பின் அவன் இறைவன் என்பது	73
திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்து ஆராய்ச்சி	74
ஆப்தன் லக்ஷணம்	135
ஆத்மன் லக்ஷணம் அதாவது-பகிராத்மா, அந்தராத்மா, பரமாத்மா ஆகியவைகளின் பேதங்கள்	136
திருக்குறள் வான் சிறப்பு ஆராய்ச்சி	138
ஷட நீத்தார் பெருமை ஆராய்ச்சி	141
“சுவையொளியூறோசை” என்னும் குறட்பா ஆராய்ச்சியால் உலகம் நடத்திரவ்வியங்கள் நினைத்ததென்பதைவினக்குவது	173
தொல்காப்பியர் ஐம்பெரும்பூதங்கள் கலந்தவை உலகமென்று கூறினாரென்பது தவறு	182

விஷயம்.

பக்கம்.

ஐசம்யம் ஷட்திரவியங்கள் நிறைந்தது உலகமென்பதற்கு ணங்க, தொல்காப்பியர் ஷட்திரவியங்களுடன் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டல்	184
ஜீவன்களின் எழுவுகைப் பிறப்பு	187
‘ஐந்தவித்தான் ஆற்றல்.....’ என்னும் குறள் ஆராய்ச்சி	193
பதினான்கு குணஸ்தானம்	205
திருக்குறள் அறன்வலியுறுத்தல் ஆராய்ச்சி	215
பை “எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்” என்னும் குறள் ஆராய்ச்சி	220
அதுபர்தம்	237
அரும்பதவுரை	244

அ ணி ந் து ரை

தமிழ் நாடளித்த அறிவு மணிகள் பல. அவைகளுள் சில தாம்பிறந்த நாட்டிலேயே மிளிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன; சில இமயம் முதல் கன்னி வரைத் தங்கதிரைப் பாப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன; ஒன்று உலகிற்கே ஒளி வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அவ்வொன்றெது? அதுவே திருவள்ளுவர் என்னும் வான் மணி. “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான் புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு” என்றார் பாரதியாரும்.

“திருவள்ளுவர் உலகிற்கு ஒருவர்” என்பதை வலியுறுத்த விரிந்ததோர் ஆராய்ச்சி வேண்டுவதில்லை. ஏறக்குறைய எல்லாச் சமயத்தவரும் திருவள்ளுவரைத் தம்மவர் தம்மவர் என்று போற்ற விரைந்து விரைந்து முந்துவதொன்றே “அவர் உலகிற்கு ஒருவர்” என்பதை உணர்த்துவதாகும். இவ்வாறு அவர் போற்றப் படுதற்குரிய காரணங்கள் பல உண்டு. அவைகளுள் சிறந்த ஒன்று, அவர் உலகிற் கறிவுறுத்திய அறத்தினிடைத் திகழும் பொதுமை யென்க. அப் பொதுமையாவது “எவ்வுயிர்க்குஞ் செந்தண்மை பூண்டொழுகல்” என்பது.

“எவ்வுயிர்க்குஞ் செந்தண்மை பூண்டொழுகல்” என்னும் பொதுமையறத்தைத் தயை அல்லது அருள் என்று சுருங்கச் சொல்லலாம். “தயா மூல தர்மம்” என்று மறை முழங்குகிறது. தயை அல்லது அருள் நெறி, சமயம் என்று தொன்று தொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அஃறிணை யுலகினின்றும் உயர் திணையைப் பிரித்து நிற்பது இவ்வருணெறி யென்னுஞ் சமயமே யாகும். அருளுடைய ஒருவனே சமய வழி நிற்பவனாவன். அஃதில்லா ஒரு வன் அவ்வழி நிற்பவனாகான். அருளுடைமையைச் சமய ஒழுக்கமெனக் கொள்க.

சமயம் ஒன்று? பலவா? சமய நெறியை ஒருமுகப் படுத்திக் கோடற்கும் இடனுண்டு. அதைப் பன்முகப் படுத்திக் கோடற்கும் இடனுண்டு. அக் கோண்முறை அவாவர் அறிவு ஆராய்ச்சித் திறத்தைப் பொறுத்து நிற்பது.

ஒவ்வொன்றற்கும் புறமும் அகமும் இருத்தல்போலச் சமயத்துக்கும் புறமும் அகமும் இருக்கின்றன. சமயத்தின் புறத்தை நோக்கும்போது பன்மைக் கூட்சியும், அதன் அகத்தை யுணரும்போது ஒருமையுணர்வுந் தோன்றும். புறப் பன்மையைச் சமயவாதிகள் சமயங்களாக்கொண்டு கலாம் விளைக்கிறார்கள். சமயத்தின் அகத்திலேயே பொதுமை என்னுஞ் செம்பொருள் பொலிந்து கொண்டிருக்கிறது. மேலோர் அப்பொது நெறிநின்று, தம்முயிரைப்போல் மன்னுயிரைப் போற்றி வாழ்வு நடாத்துவர். மற்றவர் சமயவாத மென்னுங் குழியில் வீழ்ந்து இடர்ப்படுவர்.

கடலிடைத் தீவுகள் பலபடக் காணப்படுகின்றன. அப்பலபட்ட தலை களைத் தாங்கி நிற்கும் அடி (நிலம்) ஒன்று? பலவா? பன்னிறப் பசுக்களிருக்

கின்றன. அவைகள் பன்னிறப் பாலையா சொரிகின்றன ? பலதிற மணிகளை ஒருநாண்னரோ ஏந்தி நிற்கிறது ? ஆகவே, புறப்பன்மையளவில் கட்டுப்பட்டு நில்லாது, அப்பன்மையை புறுகருவியாக் கொண்டு, உள்நுழைந்து நுழைந்து, ஒருமை காண மக்கள் முயலுதல் வேண்டும்.

சமயத்தின் புறத் தோற்றங்களாகிய பேர், கோலம், வழிபாடு முதலிய வேற்றுமைகளை, ஒவ்வொரு சமயமாக் கொண்டு, சமய வாதத்திலிறங்குதல் கூடாது. அப்புறம் குவிந்த அகத்திற் புகுந்தால் ஒருமை இன்பம் நுகர்தல் ஒருதலை. “உங்கள் பேதமன்றியே உண்மை பேதமில்லையே” (சிவவாக்கியர்) “ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” (திருமூலர்) “ஒன்றென்றிரு தெய்வ முண்டென்றிரு” (பட்டினத்தார்) “வேறுபடு சமய மெலாம் புகுந்து பார்க்கில் விளங்குபரம் பொருளே நின் விளையாட்டல்லால் - மாறுபடுங் கருத்திலலை” (தாயுமானார்) “பெருகியபே ருருளுடையார் அம்பலத்தே நடிக்கும் பெருந்தகையென் கணவர்திருப் பேர்புகலென் கின்றாய் - அருகர் புத்தராதியென்பேன் அயனென்பேன் ஈராயனென்பேன் அரனென்பேன் ஆகிசிவனென்பேன் - பருகுசதா சிவமென்பேன் சத்திசிவ மென்பேன் பரமமென்பேன் பிராமமென்பேன் பாப்பிராம மென்பேன் - துருவு சுத்த பிராமமென்பேன் துரிய கிறைவென்பேன் சுத்தசிவ மென்பேன் இவை சித்துவிளையாட்டே” (இராமலிங்க சுவாமிகள்) “வாது செய்து மயங்கு மனத்தாராய் - யாது சொல்லு விராகிலும் ஏழைகள்-யாதோர் தேவ ரெனப்படு வார்க்கெலாம்-மாதேவன்னலால் தேவர்மற்றில்லையே” “விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறொரு சமயஞ் செய்தே எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாகும்” (அப்பர்) “புங்கவன் பூரணன் புத்தன் புராதனன் பூண்புணையாச், சங்கரன் சக்கரன் ஸுமரையோ நெனத் தாவில் செங்கட், சிங்கவன் போணைத் தீர்த்தனைத் தீவினைத் தெய்வனும் பேர், மங்கவன் ரோவெள்ளை வாள்கொண்ட வீரனை வாழ்த்துவதே” “சத்திய மேயொன்று சான்றுகின் ரேன்சம யங்களுள்ளங், கத்தியஞ் ஞானங்கவல்கின்ற தேகடைச் சாரமெய்து, முத்தியு மேக முதல்வனு மேக முதல்வனு முற், பத்தியு நாசமு மொன்று மில்லாத பாஞ்சுடரே” (அவிரோதி ஆழ்வார்) - இவ்வான்றோர் மொழிகளை நோக்குக.

உலகில் தோன்றிய சமய குரவர் மொழிகளில் புறச்சொல் வேற்றுமையன்றி அகப் பொருள் வேற்றுமையிலலை என்பது எனது ஆராய்ச்சியில் யான் பெற்ற அடைவு. எனது நெறி சமரச சன்மார்க்கம். மகன் எச்சமயத்திலிறங்கினும், அஃது அவனைச் சமரச சன்மார்க்கக் கரை யேற்றுதல் உறுதி.

சமரச சன்மார்க்க அகத்தினின்றும் புறமாகப் பரிணமித்த உறுப்புக்களே உலகில் பல சமயங்களாக் நிலவுகின்றன. அவைகளில் ஏதாவதொன்றைப் பற்றினால், அது சமரச சன்மார்க்கக் கரை சேர்க்கும். இஃது ஆன்ம ஒழுக்க முறை.

சிலர் இவ்வொழுக்க உலகம் புகாது, சரித்திர உலகம் புகுந்து புறக் கூறு பாடுகளை ஆராய்வர். இவ்வாராய்ச்சியும் சமரச சன்மார்க்கப் பயிற்சிக்கு (ஒரு போது) படியாக நின்று துணை செய்வதாகும்.

இவ்விரண்டில் முன்னையதற்கு அணிந்துரை வேண்டுவதில்லை. ஆகவே, மற்றைய உலகில் நின்றே, திருவள்ளுவரைச் சமயவாதிகள் எவ்வெப்போது எவ்வெவ்வாறு கொண்டனர் என்பதை ஆராய்தல் வேண்டும்.

திருவள்ளுவர் சமயத்தைப்பற்றி இதுகாறும் எழுந்த ஆராய்ச்சிகள் பல; வாதப் போர்கள் பல. இந்நூலாசிரியருந் திருவள்ளுவர் சமயத்தைக் குறித்து ஆராயப் புகுந்து, தாங்கண்ட முடிவைத் தெரித்துள்ளார். இவர் கண்டு தெரித்த முடிவு திருவள்ளுவர் ஐஐந் சமயத்தவ ரென்பது. இங்கே ஐஐநம், ஆதியில்- திருவள்ளுவர் காலத்தில் - அவர் பின்னை - எவ்வெவ்வாறு மக்களால் கொள்ளப் பட்டது என்று முறை முறையே ஆராய்ந்து முடிவு தெரித்தல் சிறப்பு. அதற்கு அணிந்துரை இடந்தாராதாகலான், சிலவுரை பகர்ந்து, எனது உள்ளக்கிடக்கையைக் கிளத்த முயல்வல்.

கூர்தல் அல்லது உள்ளது சிறத்தல் (Evolution) என்னும் ஓர் அறம் இயற்கையின் மாட்டுளது. அவ்வறத்தின் வழி உலகம் இயங்கி வளர்ந்து வருகிறது. உயிர்கள் மனித உடல் பெறுதற்கு முன்னர், வேறு பல உடல்களைப் பெறுகின்றன. பலதிற உடல்களைத் தாங்கிய பின்னரே உயிர்கள் மனித உடலைத் தாங்கும் பேறு பெறுகின்றன. உயிர்கள் மனித யாக்கை பெற்ற ஆதிநாளில் அவைகள் மக்களுக்குரிய இயல்புகளை முற்றும் பெறவில்லை. பின்னர் நாளடைவில் அவ்வியல்புகள் படிப்படியாக மனித உலகில் அங்கும் இங்கும் முகிழ்த்தன. இதனால் மனித உலகை அகத்தினை வல்லார் மாக்கள் உலகமென்றும், மக்கள் உலகமென்றும் இரு கூறாகப் பிரித்தனர். மாக்கள் உலகமென்பது மனித வடிவமும் விலங்கு நீர்மையுமுடையது. மக்கள் உலகமென்பது மனித உடலும் தெய்வ இயல்புமுடையது. இவ்விரண்டும் இன்னும் மனப்பதைக்கண் மருவிக்கொண்டிருத்தல் கண்கூடு.

முதன் முதல் விலங்குலகினின்றும் மாக்கள் உலகே தோன்றிற்று. எவ் வுயிரையும் தன்னுயிர்போல் கருதும் அருளுணர்வு அம்மாக்கள் உலகில் அரும்ப வில்லை. அவ்வுலகில் கொலை இயல்பாக நிகழ்ந்து வந்தது. உள்ளது சிறத்தல் என்னும் அறத்தின் வழி உலகை வளர்க்கவேண்டுவது இயற்கை யன்னையின் கடன். இயற்கை யன்னையோ ஒருபோதும் வாளா கிடவாள். அவள் தன் கடனை ஆற்றிக்கொண்டே யிருப்பாள். கொலையுலகில் கொல்லாமைபுங் கால் கொள்ளும் வாய்ப்பும், அதற்குரிய வேளையும் நேர்ந்தன. அச்சிறப்புக்குத் துணை புரிய இயற்கையன்னை திருவுளங் கொண்டாள்.

பெரும் பெரும் மாறுதல்களை எப்பொழுதும் இயற்கையன்னை ஒரு பெரிய யார் வாயிலாகவே நிகழ்த்துவது வழக்கம். அந்நிகழ்ச்சி புறுதற்கு நிலைக்களனாக நின்று பணியாற்றக் காலத்துக்குரிய பெரியாரும் (அவ்வப்போது) தோன்றுவது வழக்கம். அவ்வேளையில் ஒரு பெரியார் தோன்றி யிருந்தார். அவர் வாயிலாக இயற்கையன்னையின் திருவுளங் வெளிப்பட்டது, அவர் உள்ளத்தில் கொல்லா அறத்துக்கு இன்றியமையாத உயிர் மணி “அநீ” என்னுந் தெய்வங்கோயில் கொண்டது. அவ்வொருவர் வீரநடிதேவர் என்பார். இவருக்கு ஜிநன் என்

நெரு சிறப்புப் பெயருண்டு. பொறி புலச் சேட்டைகளை வென்று வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவன் எவனோ அவனே ஜிநன் ஆவன். ஆதிபகவன், அருகர் முதலிய வேறு பெயர்களும் ஜிநனுக்குண்டு. விரிவு ஜைந தூல்களிற் காண்க.

விருஷப தேவர் காலஞ் சரித்திர காலங் கடந்தது. இவர் நாள், காலக்கணக் கில் அகப்படாமையால், தொன்மை நோக்கி, இவர் காலத்தை “அநாதி” என்று கூறுப. மற்ற மற்ற சமயகுரவர் அனைவரும் இவருக்குப் பின்னர்த் தோன்றிய வரே. இதனை விஷ்ணு புராணம் முதலிய தூல்களிலுங் காணலாம்.

உலகம் அருளென்னுந் தெய்வ ஒளியிழந்து, கொலை யென்னும் அரக்க இருளில் வீழ்ந்து, இடர்ப்படுவதை விருஷபதேவர் கண்டு, மனமிரங்கிக் குழைந்து குழைந்துருகி, மனப்பதையின் உள்ளத்தில் தெய்வ விளக்கேற்றினார். அன்று தொட்டு மனப்பதைக்கண் அருள்ஒளி படரலாயிற்று, அவ்வொளியால் மக்கள் உலகமும் மலர்ந்தது. விருஷபதேவர் கண்ட அருள் நெறிக்கு அற்றை நாளில் ஜைநம் என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டது. ஜைநம் என்றால் என்ன?

மக்கள் துன்பத்தினின்றும் விடுதலை யடைய முயல்கிறார்கள். ஆனால் வினைக்கட்டுள்ளவரை அம்முயற்சி பயனளிப்பதில்லை. வினைக்கேட்டிற்கு மெய்யறிவு விளங்குதல் வேண்டும். அவ்விளங்கிய அறிவினாடே ‘அருள் விளக்கு’ ஒளி செய்யும். அவ்வருள் விளக்கத்துக்கு ஒழுக்கந் தேவை. ஒழுக்கத்துக்குப் பொருந்திய உணவு, பொறி புலன்களின் காப்பு முதலியன தேவை. (பொறி புலன்களின் காப்பென்பது, பொறி புலன்களைக் கெடுத்துக் கொள்வதன்று; அவைகளைத் தீயவழியிற் செலுத்தாது, செந்நெறியிற் செலுத்துவதாகும்.) அருள் விளக்கத்தின் பொருட்டு, ஒழுக்கத்தை யோம்பிப் பொறி புலன்களைக் குறும்புகளினின்றும் காக்கும் பயிற்சித் துறைகள் அந்நாளிற் கோலப்பட்டன. அத்துறைகளில் நண்ணி, ‘வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவு’னாகிய ஜிநனை வழி படுவோர் ஜைநர் என்று அழைக்கப்பட்டார். இவரது கொள்கைக்கு ஜைநம் என்று பெயர். பொருந்திய உணவு கொண்டு, பொறிபுலச் சேட்டைகளை யொடுக்கி, வினையினின்றும் நீங்க, அருளொழுக்கங் காக்கும் ஒரு நிலை ஜைந மென்பது. சமணம், ஆருகதம் முதலிய பெயர்களாலும் ஜைநம் வழங்கப் படுகிறது.

அருணெறிக்குரியார் இன்னார் என்னுங் கட்டுப்பாடு அற்றை நாளில் இல்லை. அருணெறி எல்லார்க்கும் உரிய ஒன்று. எவரும் அந்நெறியிற்றலைப் படலாம். இப்பொது நெறியே பண்டை நாளில் ஜைநம் என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது. இச்சமயம் மனப்பதைக்குரிய பொது நெறியா அல்லது குறிப்பிட்ட சிலர்க்கு மட்டும் உரிய குறுகிய நெறியா என்பது உன்னற்பாலது.

பொது நெறியாகத் தோன்றிய ஜைநம், பிறறை நாளில் கட்டுப்பட்ட சமய மாகச் சிலரால் கொள்ளப்பட்டது. ஜைநன் பிள்ளை ஜைநனாகக் கருதப்படும் ஒரு நிலை இந்நாளில் உருக் கொண்டது.

விருஷபதேவர் அருளொழுக்கத்தை ஓரினத்தாரக் கென்றாதல், ஒரு நாட் டார்க்கென்றாதல், ஒரு நிறத்தாரக் கென்றாதல், ஒரு மொழியாரக் கென்றாதல்

அறிவுறுத்தினுளில்லை. அவர் உலகிற்கே பொதுவாக அருளொழுக்கத்தை அறிவுறுத்தினார். அவ்வருளொழுக்கமே சமயம் சமயம் என்பது. (சமயமாவது, விலங்குணர்வி னின்றும் மக்களைப் பிரிக்க வல்ல அருணெறி யென்க.)

திருவள்ளுவர், விருஷபதேவர் வழிநின்று, அருணெறி யோம்பினார். ஆனால் அவர் வெளிப்படையாக ஹைநம் என்னுஞ் சொல்ல ஆண்டாரில்லை. அச் சொல் அவர் நூலில் யாண்டுங் காணோம். இதற்குக் காரணம் என்னவா யிருக்கலாம்? அருக தேவர்க்கும் திருவள்ளுவர்க்கும் இடையில் (பன்னூறு ஆண்டுகளில்) உற்ற மாறுதல்களா யிருக்கலாம்.

அருக தேவர்க்குப் பின்னே, அவர் கண்ட அருணெறியில் நின்ற மக்களுக்குள் சில பிரிவுகள் தோன்றின. அவைகள் திருவள்ளுவருக்கு முன்னர்ச் சிலவும், பின்னர்ச் சிலவுமாகத் தோன்றின. அருணெறியை ஒல்லும் வகை முற்றுங் கொண்டோர் ஒரு தனிச் கூட்டத்தவராகவும், அதை ஒரோ வழிக்கொண்டோர் வெவ்வேறு கூட்டத்தவராகவும், மற்றவர் மற்ற மற்ற கூட்டத்தவராகவும் பிரிந்தனர். இப்பிரிவுகள் பலதிற மாறுதல்களை நிகழ்த்தின. இம்மாறுதல்கள் ஹைநத்தைச் சில கட்டுக்குள் கடவின. அக்கட்டுப்பட்ட ஹைநத்தினிடை நாளடைவில் பெளராணிகம் புகுந்தது; கண்மூடி வழக்கங்கள் நுழைந்தன; சமயப் போர், மதுப்பு, பிரிவு முதலிய கறைகள் படிந்தன; இயற்கைக்கு மாறுபட்ட பலதிறச் செயற்கை முறைகள் அரசு பெற்றன என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

பின்னே அருணெறி சைவம் என்னும் பெயர் பெற்றது. நாளடைவில் அச்சைவமுங் கட்டுப்பாடு என்னும் பேயால் பீடிக்கப்பட்டது. பின்னே பின்னே பிரிவுக்குள் பிரிவுகள் கிளைத்தன. இப்பிரிவுகள், சிதறுண்ட தீவுகளைப் போல் இந்நாளில் காட்சியளிக்கின்றன. ஆயினும் அவைகளின் அடியில் அருணெறி ஆணிவோர் போல் நிற்குகொண்டிருக்கிறது. அதுவே சமயங்களின் உயிர்நாடியாகும்.

உலகில் அவ்வப்போது, தோன்றிய சமயகுரவர் அனைவரும், கால தேச வர்த்தமானத்திற்கேற்ப, அருணெறி யென்னும் பொது நெறியை ஒம்பவே போந்தனர். கால நிலைக்கேற்றவாறு சிலர் ஒழுக்கத்தை வலியுறுத்தினர்; மற்றுஞ் சிலர் உயிருண்மையை வலியுறுத்தினர்; இன்னுஞ் சிலர் கடவுளுண்மையை வலியுறுத்தினர். அவ்வக்காலம் எதை எதை நெகிழவிடுகிறதோ, அதை அதை வலியுறுத்தவே, சமயகுரவ ரென்போர் போதருவது வழக்கம். அவர் வழி வழி வருவோர் சிற்சில காரணங்களை முன்னிட்டு, உயிர்நாடியை மறந்து, கட்டுப்பாடுகளால் பிரிவுகளை உண்டபண்ணி, ஒருவரோடொருவர் பிணங்கித் தொல்லே விளைக்கிறார். இவ்விடைப் பிரிவுகள் செந்நெறியின் புறத்தளவில் நிற்குந் தன்மையனவே யன்றி, அதன் அகத்தில் நுழைந்து உயிர்நாடிபைக் கல்லிக் கொல்லும் தன்மையனவல்ல.

திருவள்ளுவர், காலதேச வர்த்தமான நிலை நோக்கியும், உலக நலன் கருதியும் போருக்குரிய குறியீடுகளை விலக்கிச் சமயத்தின் அகப்பொருளாம் அருளறிந்த தேங்கத் தமிழ்மறை யருளிநார். உயிர்க்குச் செந்தண்மை பூண்டொழுஞ் செம்மையறம்—ஜீவகாருண்மம்—உலகில் நிலவவேண்டுமென்பது

திருவள்ளுவர் வேட்கை. அவ்வேட்கை திருக்குறளாகப் பரிணமித்தது. ஆகவே, திருவள்ளுவர் நெறியை என்னென்று கூறுவது? திருவள்ளுவர் நெறியை விருஷபதேவர் வழிப் பிறந்த ஐஜநம் அல்லது அருணெறி யென்று கொள்ளலாம். விருஷபதேவர் அறிவுறுத்திய கொல்லா அறமும் பிறவும் திருக்குறளில் வெள்ளிடைமலை யென விளங்குதலும், திருவள்ளுவர் கொல்லாமையை வலியுறுத்தியதைப் போல அவர் காலத்திருந்த மற்றப் புலவர் பலர் வலியுறுத்தா தொழிந்தமையும் ஈண்டுப் பெரிதும் உன்னற் பாலன.

திருவள்ளுவர் காலத்தில் பொது நெறிக்கண் சில கவடு கோடுகள் விட்டிருந்தன. அவர் நாளில் சைவம் வைணவம் முதலிய சமயங்களிருந்தன. அந்நாளில் ஐஜநம் அறவோரால் ஒருவாறாகவும், மற்றவரால் மற்ற மற்றவாறாகவும் கொள்ளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். சமயப் புறநோக்குடையாரிடைச் சிறுமைப் பிணக்குகளும் நிகழ்ந்திருக்கலாம். கொல்லாமை யென்னும் அருணெறியால் பிணக்குகளைப் போக்கத் திருவள்ளுவர் முயன்றிருப்பார்.

அந்நாளில் கொல்லா அறம் ஐஜநருடையது என்னும் ஒருவழக்கு மக்களிடையே பரவியிருந்தமையான், அவ்வறத்தை அறிவுறுத்திய திருவள்ளுவரை, அந்நாளைய சைவ வைணர் முதலியோருட் பெரும்பான்மையோர், ஏற்றுப் போற்ற உளங் கொண்டாரென்று சொல்லுதற்கு இடனில்லை. சைவ வைணவம் முதலியனவும் பொது நெறியின் பாற்பட்டனவே என்று கொண்ட மிக மிகச் சிலரே திருவள்ளுவரை ஏற்றுப் போற்றியிருப்பார். இதனை வலியுறுத்தத் தொன்று தொட்டு வழக்கில் வந்துகொண்டிருக்கும் இரண்டோர் உலகியல் முறைகளையும்கூட ஈண்டுப் பொறிக்க விரும்புகிறேன். பிற விரியுமாகலின் என்ஃ.

திருவள்ளுவர், நாயன்மார் ஆழ்வார்கட்கு *முற்பட்டவர். அவர் அருளிய திருக்குறளோ மனப்பதைக்குரிய அருள் மறை; பொது மறை. அத்தகைய ஒருவர் திருவுருவம் சைவ வைணவக் கோயில்களில் ஏன் அமைக்கப்படுவதில்லை? சைவ வைணவ நூல்களில் அடியவர் வாழ்த்தில் அவர் ஏன் சேர்க்கப்படவில்லை? அவர் நூல் பூசைக்காலங்களில் ஏன் ஒதப்படுவதில்லை? அன்பர்கள் உன்னுவார்களாக. முன்னாளில் திருவள்ளுவர் ஐஜநர் என்று கொள்ளப்பட்ட வழக்கே, அவரைச் சைவ வைணவக் கோயில்களும், நூல்களும், சம்பிரதாயமும் புறக்கணிக்கக் காரணமாக நின்றுருக்கலாம் என்று எவரும் ஊகிக்கக் கூடும். பின்னே போந்த சைவ வைணவ அறிஞர்கள், திருவள்ளுவர் அறிவுறுத்திய அருணெறியின் பெற்றியுணர்ந்து, அவரை ஏற்றுப் போற்றுவதோடு, அவரைத் தம்மவர் என்று சொன்னச் சொற்போரும் நிகழ்த்தலானார்கள்.

* சில நாயன்மார் ஆழ்வார்கட்குப் பிற்பட்டவர் திருவள்ளுவரொனச் சமயவாதிகளிற் சிலர் கூறுப. அக்கூற்றுத் தூரபிமானம் பற்றி எழுவுதென்க. அதனைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியுலகம் ஏற்றல் அரிது. திருவள்ளுவர் தமிழ் நடைக்கும், சிலர் குறிக்கும் நாயன்மார் ஆழ்வார் தமிழ் நடைக்குமுள்ள வேற்றுமையொன்றே எவர் முன்னவர் பின்னவர் என்பதை நனி விளக்கும்.

திருவள்ளுவர் அறிவுறுத்தியது பொதுநெறி - அருணெறி - ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம். அந்நெறியை எவர் எப்பெயரிட டழைப்பினும் அழைக்க. திருவள்ளுவரைச் சைவரோனில், வைணவரோனில், பிறரோனில், அவரது சைவமும் வைணவமும் பிறவும் அருகதேவர் கண்ட அருணெறியின்பாற் பட்டன வென்க. அருகர் குறிப்பிட்ட ஒரு கூட்டத்தார்க்கு மட்டும் உரியால்லர். அவர் உலகிற்கே உரியர். அருணெறி யோம்பப் போந்த ஆசிரியர் பலரும் உலகிற்குரியராவர். அவரைச் சமயவாதிகள் தங்கள் தங்களுக்கே உரியர் என்று கருதிக் கொள்கிறார்கள். அச்சுட்டறிவு பொது உணர்விற்கே கேடு சூழ்கிறது. சுட்டி இடுக்கில் றுழைதல் கூடாது. இடுக்கு இடுக்கணுறுத்தல் இயல்பு. பார்த்த பொது வெளியில் உலவ முயல்வதே அறிவுடைமை. அவ்வறிவு சிறப்பளிக்கும்.

திருவள்ளுவர் காலத்திருந்த சமயக் கணக்கர் பலர், திருவள்ளுவரைப் பற்றிக் கொண்ட மனோநிலை மேலே குறிக்கப்பட்டது. ஐஜநர்கள் மட்டுந் திருவள்ளுவரை அன்றும் ஏற்றுப் போற்றினார்கள்; இன்றும் ஏற்றுப் போற்றுகிறார்கள். ஐஜநர்களிடத்தும், அவர்கள் தூல்களிடத்தும் நெருங்கிப் பழகு வோர்க்கு இவ்வுண்மை விளங்கும். (குந்தகுந்தாச்சாரியார், ஏலாச்சாரியார் முதலிய பெயர்களால் திருவள்ளுவரை ஐஜநர்கள் போற்றிவரல் கண்கூடு.)

சமண முனிவார்பால், முன்னொரு காலத்தில், சில மரபுகள் நிலவியிருந்தன. அவைகளுள் ஒன்று, அவர்கள் தங்கள் தூல்களில் முன்னோர் மொழி பொருளை எடுத்துக் காட்ட நேரும்போதெல்லாம், அம்மொழிப் பொருள் பிற சமயத்தவர்களுடையதாயின், அதன் ஆக்கியோன் பெயரைப் பொறித்தலும், அம்மொழிப் பொருள் தஞ்சமயத்தவருடையதாயின் அதனை “எம் ஒத்து” என்று குறித்தலுமாகும். அந்நாளில் எழுந்த சமண தூல்களுள், திருக்குறளும் அடிகண்மாள்களால் தங்கள் ஒத்து என்றே கொள்ளப்பட்டது. விரிவு நீலகேசியுரை முதலிய ஐஜந தூல்களிற் காண்க.

ஈண்டொன்றைச் சிறப்பாகக் குறிக்க விரும்புகிறேன். “பிரபோத சந்திரோதயம்” என்றொரு வேதாந்த நாடக நூலுண்டு. அந் நூற்கண் பல சமயக் கூத்தர்கள் நடிக்கிறார்கள். அவர்கள் நாடக மேடை ஏறும்போது தங்கள் தங்கள் சமய மந்திரங்களை யோதிச் செல்கிறார்கள். ஐஜநர் எதை ஒதிச் செல்வதாக அந்நூல் கூறுகிறது? வடமொழிப் “பிரபோதயம்” “அஹிம்ஸா பரமோதர்மா” என்பதையும், தென்மொழிச் “சந்திரோதயம்” “அவிசொரிந்தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செகுத் துண்ணுமை நன்று” என்பதையும் ஐஜநர் சார்பில் சாற்றியிருக்கின்றன. “பிரபோத சந்திரோதயம்” தமிழில் பெயர்த்தெழுதப்பெற்ற நாளில், திருக்குறள் ஐஜந தூல் என்னும் ஆட்சி, நாட்டிடை நிலவியிருந்தது போலும்!

திருவள்ளுவர் திருக்குறளில், கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் ஆகிய இவைகள் பாயிரமாக நின்று அழகு செய்கின்றன. இவைகளிற் போந்துள்ள பொருள்கள் மக்கள் அனைவராலும் ஏற்கத் தக்கன என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும் இவைகளை நான் மாபில் வழி வழிக் கொண்டு வருவோர் எவர் என்பதை ஆராய்தல் வேண்டும். அறத்தைப் பாயிரத்

தில் அமைக்கும் மாபாட்சி எவர் வயத்திலிருக்கிறது என்பதையுங் கூர்ந்து நோக்கல் வேண்டும். இன்றோன்ன பிறவற்றைச் சரித்திரக் கண் கொண்டு பார்த்தால், இவைகள் ஐஐந் மாபாட்சியிலிருத்தல் இனிது விளங்கும்.

திருவள்ளுவருளிய திருக்குறளிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்தைச் சிறப்பாகத் தங்கள் வாத்துக்குப் பொருளாக் கொள்வது சமய வாதிகள் வழக்கம். முதற் திருக்குறளில் கோயில் கொண்டுள்ள “ஆதிபகவணை” ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் படித்தும் பாட்டை என்னென்று கூறுவேன்? அப்பாட்டை அவ்வாதி பகவணை அறிவன். எல்லாருந் தம் பொருள் தம் பொருள் என்று கொள்ளுமாறு “ஆதிபகவ”னுக்குத் தமிழ்க் கோயில் அமைத்த பெருமை திருவள்ளுவருடையதாகும்.

ஆதிபகவணை அவரவர் தத்தங் கடவுளாகக் கொள்கிறார். இக்கொள்கையால் எவ்விதக் கேடும் விளைவதில்லை. இக்கொள்கை வழி நின்றொழுக்கினால் நலனே விளையும். ஒழுக்கத்தில் கருத்திருத்தாது “ஆதிபகவன்” ‘உன் தெய்வம்’ ‘என் தெய்வம்’ என்று உறுத்தலில் கருத்திருத்துவது கேட்டையே விளைக்கும். திருவள்ளுவர் உலகை நோக்கியே “ஆதிபகவன்” என்றார். “முதற்றே யுலகு” என்று பிறரைத் தொடர்ந்து பெய்த குறிப்பால் இதை யுணரலாம்.

திருவள்ளுவர் எவரை உளங்கொண்டு “ஆதிபகவன்” என்று அருளின ரென்பது அவருக்கே தெரியும். பின் வந்தார் ஆராய்ச்சிக்குக் கருவியாக நிற்பது அவர் அருளிய தூலேயாகும். அக் கருவிகொண்டு ஆராய்ச்சி யுலகில் நுழைந்து, புலவர்கள் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுகிறார்கள். இக் கருத்துக்களை ஆராய்ச்சி யுலகிற்குப் பெரு விருந்தாகக் கொள்வதே சிறப்பு. அவைகளை முடிந்த முடிபுகளாகக்கொண்டு போர்த்துறை நண்ணுவது மடமை; கயமை.

திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்தில் ஓரிடத்தில் ஒரு திறவு வைத்துள்ளார். அதற்கு அரணை தூலினுள் பல குறிப்புக்களுண்டு. “பொறி வாயில் ஐந்தவித்தான்” என்பது அத்திறவு. அத்திறவு கொண்டு கடவுள் வாழ்த்தைத் திறந்து பார்த்தல் வேண்டும்.

“பொறி வாயில் ஐந்தவித்தான்” என்பது ஒருபோது பொறி வாயில் ஐந்துடையானைக் குறித்தல் வெள்ளிடைமலை. முதலில் பொறி வாயில் ஐந்துடையாயிருந்து, பின்னை அவ்வைந்தவித்த ஒருவனைத் திருவள்ளுவர் “ஆதிபகவன்” என்று போற்றியிருக்கிறாரென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளங்குவ தொன்று. பொறி வாயில் ஐந்துடையாயுப் பின்னை அவ்வைந்தவித்த ஒருவனை ஆதிபகவனாகப் போற்றுவது எச்சமயம்?

எங்கும் நீக்கமுற நிறைந்து அசைவற்ற ஒன்றை ஐஐநம் மறுக்கின்றதில்லை. அவ்வசைவற்ற ஒன்று ஐந்தொழில் புரியா தென்பது ஐஐந் சித்தாந்தம். “உற்பத்தியு நாசமும் ஒன்றுமில்லாத பாஞ்சுடரோ” என்பது ஐஐந் திருநூற்றந்தாதி. ஐஐநம், வழிபாட்டிற்குப் பொறிவாயில் ஐந்தவித்துக் கடந்தநிலையை ஆதியில் பெற்ற விருஷப தேவரையே ஆதிபகவனென்று கொண்டிருக்கிறது.

முதற்றிருக்குறளைப்பற்றியும், பிறவற்றைப்பற்றியும் எழுந்த ஆராய்ச்சிகளில் மற்றவர்களை விடச் சைவப் புலவர்கள் நிகழ்த்திய ஆராய்ச்சியே அதிகம். அவர்கள் தடைவிடைகளால் திருவள்ளுவரைச் சைவரென்றும், ஆதிபகவனைச் சிவன் என்றும் நிறுவிக் காட்டியுள்ளார்.

சைவரென்போர்க்கும் ஜைநரென்போர்க்கும் பிணக்கு உண்டு. ஆனால் சைவத்துக்கும் ஜைநத்துக்கும் மிக நெருங்கிய இணக்கமே உண்டு. அவ்விணக்கத்தை நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பதே முக்காலே அரைக்கால் வரைப் பொருத்திக் காட்டலாம்.

“எவ்வுயிரும் நீங்காதுறையும் இறை சிவன் என்று - எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாயிரு” என்று “சைவ சமய நெறி” கூறுகிறது. “எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாயிருத்தல்” ஜைநத்தின் மூலதர்மம். இங்கே சைவம் ஜைநம் என்னும் வேற்றுமை சொல்லாவிடையே நிற்கிறது. பொருளில் வேற்றுமை காணும். “இஃது ஒழுக்க நிலை. இதன்கண் ஒற்றுமை காட்டல் பொருந்திய தொன்றாகாது. பொருளுண்மையில் இரண்டிற்கும் ஒற்றுமை யுண்டா?” என்று சிலர் வினவலாம்.

பொருளுண்மையிலும் ஜைநத்துக்கும் சைவத்துக்கும் ஒற்றுமை யுண்டு. உலகு உயிர் கடவுள் என்னும் முப்பொருளுண்மை இரண்டிற்கும் பொது. அவைகளின் இயல்பைப்பற்றிய கொள்கையிலும் இரண்டுக்கும் பெரிதும் ஒற்றுமை யுண்டு. கடவுளியலில் மட்டும் இரண்டும் மிகச் சிறிய வேற்றுமையைப் புலப்படுத்துகின்றன. அச்சிறுமை சமரச சன்மார்க்கத்தாரை மயக்குறுத்தாது. ஆனால் அஃது ஆராய்ச்சி புலகை மயக்குறுத்தியே தீரும்.

எங்கும் நிறைந்த அசைவற்ற ஒன்றை ஜைநமும் ஏற்கிறது; சைவமும் ஏற்கிறது. ஜைநம் அசைவற்ற ஒன்றற்கு ஐந்தொழில் கூறுவதில்லை. சைவம் பாம்பொருளுக்கு இருநிலை வகுத்து, ஒன்றற்குத் தொழிலின்மையும், மற்றதற்குத் தொழிலுண்மையும் கூறுகிறது. அவ்விருநிலை சொரூபம் தடத்தம் என்பன. சொரூப சிவத்துக்கு ஒன்று மில்லை. “சிவனரு வருவுமல்லன் சித்திதேட சித்தமல்லன் - பவமுதற் றொழில்களொன்றும் பண்ணிவொனுமல்லன்” (சைவ சாத்திரம்). தடத்த சிவத்துக்கு ஐந்தொழிலுண்டு.

தடத்த சிவத்தைப் ‘பொறிவாயில் ஐந்தவித்த ஆதிபகவ’னாகக் கோடலாகாதோ வெனில், சைவ சாத்திர முறைப்படி கோடலாகா தென்க. பிறவியெடுத்தல், பொறிவாயில் ஐந்து பெறல், பின்னே அவைகளை அவித்தல் முதலியன பசு விலக்கண மெனச் சைவ சாத்திரஞ் சாற்றுகிறது. தடத்த சிவத்தையும் பசு வர்க்கத்தில் சைவ சாத்திரஞ் சேர்த்தில்லை. ஆதலால் திருவள்ளுவர் எழுத்திய ஆதிபகவனைத் தடத்த சிவமாகக் கோடற்கு மிடமில்லை யென்க. கடவுளியலில் ஜைநமும் சைவமும் பிரியுமிடமினுவாகும்.

“உலகியற்றியான்” முதலிய திருக்குறள் மொழிகளைக் காட்டிச் சில சைவர், திருவள்ளுவர் பாம்பொருளுக்குப் படைப்புத் தொழில் குறித்துள்ளா ரென்று வாதிக்கிறார். “உலகியற்றியான்” என்பது ஜைந சித்தாந்தத்துக்கு முரண் செய்வதன்று. “உலகியற்றல்” என்பது சைவத்துக்கும் ஜைநத்

துக்கும் பொதுவாக நிற்பது. முறைப்பாட்டில் இரண்டிற்கும் வேறுபாடுண்டு. விருஷப தேவர் உயிர்கட்குத் தொழில் முதலியவற்றை ஒழுங்குபட இயற்றின ரென்று ஐஜந தூல்கள் கூறுகின்றன. திருக்குறள் உரையாசிரியன்மார் சிலர் ஐஜந மதம் பற்றியே குறிப்பெழுதி யுள்ளார்.

சிவன் திருமால் முதலிய சொற்களை மட்டுங்கொண்டு சிலர் சமய முடிபுகளை வெளியிடுகிறார். வெறுஞ் சொற்களை மட்டுங் கொண்டு சமய முடிபுகளை வெளியிடுதல் இயலாது. இந்திய நாட்டிற்குமுள்ளிய பொது நெறியினின்றும் பிரிந்த சமயங்களிலெல்லாம் சிவன் திருமால் முதலிய பெயர்களிருத்தல் காணலாம். ஐஜநர்களும் தங்கள் கடவுளாகிய விருஷப தேவரைச் சிவன் திருமால் முதலிய பெயர்களால் வழிபடுகிறார்கள். சைவ வைணவ தூல்களில் காணப்படுங் கடவுளின் ஆயிர நாமங்களைச் சமண தூல்களிலுங் காணலாம். “வந்தே ப்ரம்ஹண மாத்யம் வ்ரஷபம் - அரிஹம் த்ரம்பகம் விஷ்ணும் ஈசம்” (ஸ்ரீ புராணம்.)

திருக்குறட்கண் போந்துள்ள சில சொற்களையும், சில சொற்றொடர்களையும் எடுத்துக் காட்டிச் சிலர் திருவள்ளுவரை ‘இச்சமயத்தார் அச்சமயத்தார்’ என்று கூறுப. சிலர் ஐஜந தூல்களை நேரே ஆராயாது, மற்றவர்கள் ஐஜநத்தைப்பற்றி வரைந்துள்ள தூல்களைப் பயின்று, ஆராய்ச்சித்துறை நண்ணிக் கருத்தை வெளியிடுகிறார். ஐஜநம் கடவுளுண்மை மறுக்குஞ் சமய மென்றும், பெளத்த மதத்தினின்றும் ஐஜநம் பிறந்ததென்றும், மஹா வீரர் காலத்திலேயே ஐஜநம் தோன்றிற்றென்றுஞ் சிலர் எழுதிச் சென்றார். அவருள் மேல் நாட்டவருஞ் சிலருள். அவர் கூற்றுக்கள் இப்பொழுது சரித்திரக்காரர்களால் மறுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவாவர் தத்தமக்கு அவ்வப்போது கிடைத்த கருவிகளைக் கொண்டு சரித்திரஞ் செப்பஞ் செய்திருக்கலாம். அந்தூல்களைப் படிக்கலாம். ஆனால் அவைகளையே வேதமொழியாக் கொண்டு இடர்ப்படலாகாது. ஒல்லும் வகை முயன்று மூல தூல்களைப் படித்து ஆராய்ச்சியிற் புகுவதே அறமாகும். ஆராய்ச்சியாளர்க்குத் துரபிமானங் கூடாது. ஆராய்ச்சி யென்னும் பெயரால் இந்நாளிற் சிலர் விளைத்துவரூஉம் அநர்த்தங்கட்கோர் அளவில்லை!

ஆதிபகவன் யொட்டி நமது நாட்டில் திரண்டுள்ள பொய் மூட்டைகள் பல; குப்பைமேடுகள் பல. அம்மூட்டைகளை அவிழ்க்கவோ, அக்குப்பைகளைக் கிளறவோ நான் புகப்போவதில்லை. ஆனால் ஒன்றைமட்டுஞ் சிறிதாதல் கிளரூது செல்ல எனது மனமெழவில்லை.

ஆதியென்னும் புலச்சிக்கும், பகவன் என்னும் பார்ப்பானுக்கும் திருவள்ளுவர் பிறந்தாராம்! அந்நினைவுக் குறியாகத் தாய் தந்தையர் பெயரைக் கடவுள் வாழ்த்தில் முதலில் திருவள்ளுவர் குறிப்பிலுணர்த்தினாராம்! இப்பொய்க் கதையொன்று நாட்டில் உலவுகிறது. ஆதி, பகவன் என்னுஞ் சொற்களைக் கொண்டு எழுந் கதைகளெல்லாம் வெறுங் கதையுலகிலேயே நின்றுகொண்டிருக்கும். அவைகளைச் சரித்திர வுலகமாதல், ஆராய்ச்சி யுலகமாதல் ஏற்குங்கொல்!

திருக்குறளை முதன் முதல் அச்சிற் பொறித்து வெளியிட்டவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காவலர் பெருமானாவர். அவர் பதிப்பில் திருவள்ளுவர் வரலாற்றைக் கூடேனும்.

இப்பொழுது உலவும் போலிவரலாறு, நாவலர் காலத்தில் உலவவில்லைபோலும் ! நாவலர் பதிப்பில் திருவள்ளுவர் வரலாறின்மை கண்ட எவரோ ஒருவர் “கபிலர் அகவல்” என்றொரு தூல் யாத்துத் திருவள்ளுவர் வரலாற்றைச் செப்பஞ் செய்திருத்தல் வேண்டும். (அவர் திருத்தணிகை வீரசைவப்புவருள் ஒருவர் என்று ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமாருருதாச சுவாமிகள் சொல்ல யான் கேட்டிருக்கிறேன்.)

நமது நாட்டு ஆசிரியன்மார் தமது வரலாற்றைத் தாமே எழுதுவதில்லை. தம்மால் இயற்றப்படும் தூல்களிலுந் தம் பெயர் பொறித்தலாகாது என்னும் நியதியைப் பழைய அடிகண்மார் பூண்டிருந்தா ரென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. எவ்வுயிரையும் தம்முயிராகக் கொண்டு வாழ்ந்த அன்னார் தம்மொழிகளைப் பூர்வமுடையனவாகக் கருதுவதில்லைபோலும் ! முனைப்பற்றுத் தமக்கென வாழாது, மற்றவர்பொருட்டு வாழ்வு நடத்திய பெரியோர்கள் தங்கள் வரலாற்றில் தாங்கள் கருத்துச் செலுத்துவதில்லை போலும் ! அவர்கள் வரலாறுகள் பெரிதும் அவர்கள் பின்வந்தவர்களால் எழுதப்பட்டன. அவ்வரலாறுகளைக் கொண்டு முதலாசிரியர்களையே சிலர் தாக்குகிறார். இஃது அறிவுடைமையாகாது. எடுத்துக் காட்டாக ஈண்டொன்று சொல்கிறேன்.

திருஞான சம்பந்தர் சமணர்களைக் கழுவேற்றினா ரென்பதற்குப் போதிய சான்றில்லை. அவர் பின் தோன்றிய சிலரால் எழுதப்பெற்ற புராணங்களின் கூற்றுக்களைக் கொண்டு, அவர்மீது பழி பாவங்களைச் சமத்துகிறார் சிலர். இத்தகை மடமை நாட்டை விடுத்து என்று அகலுமோ அறிகிலேன். திருஞான சம்பந்தர் சமணர்களைக் கழுவேற்றினார் என்பதற்குச் சமண தூல்களில் சான்று ஒன்றுமில்லை என்பதும் ஈண்டுக் கருதற்பாற்று.

திருஞான சம்பந்தர் சமண சமயத்தையே அழிக்கப் போந்தாரென்றுஞ் சிலர் கூறுப. இது, நிகழ்ச்சிகளைச் சரித்திர முறையில் ஆராயாதார் கூற்றாக முடியும். திருஞான சம்பந்தர் ஐஐந் தர்மத்தை அழிக்க முயன்றாரென்பதற்கு அவரருளிய தேவாரத்தில் சான்றே யில்லை. அவர் காலத்தில் வீரநட்புதேவர் அறிவுறுத்திய அறவொழுக்கத்துக்கு மாறுபட்ட வினைகளை நிகழ்த்திய மறவோர் திறங்களை (கொள்கைகளை) அவர் தாக்கியிருத்தல் உண்மை. “சமண சாக்கியம் ஆக்கிய வாறே” என்னுந் திருமொழியில் ‘சமண சமயமும் ஆண்டவனால் ஆக்கப்பட்டது’ என்று உணர்த்திய ஞானசம்பந்தரா ஐஐந் தர்மத்தை அழிக்க முயன்றிருப்பார்? நன்று! நன்று! இது குறித்துத் “தமிழ் தூல்களில் பௌத்தம்” என்னும் தூலிலும், அதன் முன்னுரையிலும் எனது கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

“இன்னவரு இன்ன நிறம் என் றறிவதே லரிது நீதி பலவும் - தன்ன வருவாமென மிகுத்ததவன் நீதியொடுதானமர்விடம்” —இது திருஞான சம்பந்தர் திருவாக்குகளுள் ஒன்று. “நீதி பலவும் தன்னவருவாமென மிகுத்ததவன்” என்னுந் கருத்து, ஐஐந் தர்மத்தை அரண் செய்வதா அல்லது முரண் செய்வதா என்பது உன்னற்பாலது. இவ்வுரை வழங்கிய ஒருவரா ஐஐந் தர்மத்தை யழிக்க எண்ணியிருப்பார்?

திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தைப் பீடிகையாக் கொண்டு, இந்நூலாசிரியர் அரியதோர் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தித் திருவள்ளுவர் ஐைநர் என்று நிறுவிக் காட்டி யுள்ளார். இம்முடிபைத்—திருவள்ளுவர் நெறி அருணெறி அல்லது பொது நெறிக்குரிய விருஷபதேவர் ஐைநம் என்றும், பிற்காலத்தில் பல திறக் கட்டுக்களால் கட்டுண்டு குறுகிய ஐைநம் அன்றென்றும் பாகு படுத்தி ஏற்க என் மனம் ஒருப்படுகிறது.

பெண், வீடுபேற்றிற்குத் தடையாயிருப்பவள் என்பதும், பெண்ணை வெறுத்தல் துறவு என்பதும், இன்னோரன்ன பிறவும் பிற்கால ஐைநத்திற் காணப்படுகின்றன. இவைகள் இக்கால ஐைநர்களிடைக் கருத்து வேற்றுமையையும் விளைத்து வருகின்றன. திருவள்ளுவர், “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்” என்று பெண் பெருமை பேசிய பெரியவர்; பெண்ணை வெறுத்தல் துறவு என்று யாண்டுக் கூறாத அறவோர்.

பெண்ணுலகைப்பற்றித் திருவள்ளுவர் கொண்ட கருத்தை, என்னுல் யாக்கப் பெற்ற “பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத்துணை” என்னும் நூலில் ‘இயற்கை யறம்’ என்னும் பகுதியில் தெருட்டிக் கூறியுள்ளேன். “பெண் வழிச் சேறல்” என்னும் அதிகாரத்தின் உள்ளக் கிடக்கை அப்பகுதியில் விளங்க ஒதப்பட்டிருக்கிறது.

பிறசமய மறுப்புரைகள் இந்நூற்கண் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. மறுப்புரைகள் இக்காலப் போக்குக்கு நலஞ் செய்யா என்பது எனது கருத்து. சமயங்களிலுள்ள பொதுமையை யுணர்த்தி, மக்களின் ஒருமைப் பாட்டுக்கு உழைக்கப் புகுதலே காலப் போக்குக் குரிய முறையாகும். இந்நூற்கண் போந்துள்ள பிற சமய மறுப்புரைகள் அவ்வச் சமயப் பெளராணிகத்தைப் பொருளாக் கொண்டெழுந்தனவாகத் தோன்றுகின்றன. பெளராணிகம் ஒரோவழி நடந்த வரலாறுகளைக் கூறுவது. ஆதலால் பொருளாராய்ச்சியிற் புகுவோர் பெளராணிகத்தை முற்றும் கோடல் சிறப்பன்று.

இந்நூலாசிரியர், திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்துக்கு விரிந்த ஆராய்ச்சியுடைய காணப் புகுந்து, அதனினிடப் பயன் தரத்தக்க பொருள் பல பெய்திருத்தல் அவரது பன்னூற் பயிற்சியைப் புலப்படுத்துகிறது. ஸ்ரீராமபிரான் கொலை வினை புரியவில்லை யென்றும், திரௌபதை ஐவர்க்கு நாயகியாய் வாழ்க்கைப்பட வில்லை யென்றும் ஐைந ராமாயண பாரதங்களை ஆதாரமாகக் கிளத்தி வெளியிட்ட டுள்ள உட்கிடக்கைகளும், இன்ன பிறவுங் கழிபேருவகையுட்டுகின்றன. ஆராய்ச்சி மிகுந்த இந்நூலில் ஐைந ராமாயண பாரதங்களைப் பலர் தொடர்நிதும் தல் வருந்தத் தக்கது. பண்டைச் சமண நூல்களை ஆராய்வதால் பல நுட்பங்கள் அறிதல் கூடுமென்று எனது அறுபவங் கொண்டு சொல்கிறேன்.

நன் முயற்சியில் தலைப்பட்டுழைத்து, இந்நூலைத் தமிழுலகிற்குத் தவிய அறிஞர் - திருவாளர் - தி. அநந்த நாத நயினார் அவர்கட்கு எனது நன்றி யறிதல் உரியதாக. இந்நூலைத் தமிழுலகம் ஆதரிப்பதாக.

சென்னை,
24-7-1930. }

திரு. வி. கலியாணசுந்தரன்

FOREWORD

This book is an attempt to establish that the illustrious author of the Kurral was a Jaina by faith.

Since several sects claim the author of Kurral we have to decide the faith of the author mainly on internal evidence and the internal evidence is quite clear and decisive. It is a unique code of morals based upon the principle of Ahimsa.

“Every Hindu sect claims the great poet, and strives to interpret his verses so far as to favour its own dogmas.....The Jains especially consider him their own and he has certainly used several of their technical terms, and seems to have been cognizant of the latest developments of that System.”

“There is one couplet, however, that is destructive of the idea that Tiruvalluvar was a Jain. In Chapter III fifth couplet, a story regarding Indra is referred to as proving that ascetics have power over the Gods. The sage was Goutama, who cursed Indra for deceiving the Sage's wife Ahalya. Now according to Jain ideas, a sage could have no wife nor could he feel the emotion of anger, nor had he the power to inflict punishment. A Jain would not believe the story, and could scarcely use it as the author of the Kurral has done.” So declared Dr. Pope who probably knew next to nothing about Jainism and Jaina doctrines. The very fact that he translates “Jinendra” as “the Lord of Wrath” exposes his colossal ignorance of Jainism and makes him forfeit his claim to pass any verdict on the question. The critic who does not know the difference between “Jina” and “Cina” and who derives the word from the Tamil word *சினம்*—anger and who imagines that “Jinendra” is the Indian prototype of Hebrew “Jehovah” “the God of Wrath” is least qualified to express an opinion as to the author of the Kurral—“the Tamil Gospel of Ahimsa.” It is not necessary to point out that the great author of the Kurral does not refer to the story of Indra's escapade with Ahalya nor to Goutama's curse thereby. The story originates in the fertile but perverse imagina-

tion of the commentator "Parimelazhaker" who very often reads into the text very many ideas foreign to and not contemplated by the author of the Kurral. As is ably pointed by the writer of this booklet the only reference in this text is to Indra's service to the Vitaraga—the great, who is worshipped even by the chief member of the Vedic Pantheon. However, there is nothing in this much-misunderstood couplet that is inconsistent with Jaina Dharma.

Again in a course of lectures recently delivered under the auspices of the Annamalai University it is claimed that the author of the Kurral borrowed his ideas from Vedic Hinduism and that his work is but a close translation from Sanskrit works such as Bodhayana's Dharma Sastra, Koutelya's "Arthasastra and Vatsayana's "Kama Sastra." This claim is so unwarranted that it will be repudiated by any one who has an elementary knowledge of Vedic Dharma.

Bodhayana's Dharma Sastra of which so much is said in those lectures is entirely based on Varnashrama Dharma of the Vedic type and is on the opposite pole to Ahimsa doctrine. Bodhayana starts with traditional duties of the four castes as prescribed in Dharma Sastras of Manu, Goutama and others. To take one illustration.—**Madhuparka**—"Feasting the guests." The list of pure beasts and birds fit for Brahman consumption in which figure cows, goats, stags, boars, rhinoceros &c. would stagger even the confirmed meat-eating Non-Brahman of Modern India. This Dharma Sastra is claimed to be the original fountain source of the ideas contained in the Kurral! There animal sacrifice according to the Vedas forms the central theme; here condemnation of the same in unequivocal terms and praising of non-injury as the primary Dharma. "Not killing a single creature for the sake of your food is far better than a thousand yagas performed according to Vedic rules." There you have the necessity of providing beef, pork, venison and rhinoceros flesh as the delicate dishes for "The Fathers", "Guests" and Gods. Here you have a disgusting reference to meat-eating-meat being compared to a vicious sore on an animal's body and yet it is said that the Kurral owes its ideas to Bodayana's Dharma Sastra!

Again look at the emphasis laid on agriculture. According to Vedic Dharma tilling the soil is the occupation of the last caste.

A Brahman or a Kshatriya cannot think of it unless he is degraded and degenerate enough not to be able to go on with his legitimate occupation. But the author of the Kurral gives precedence to the tiller of the soil. He is put in the forefront of Social rank, everybody else being next to him in as much as he is a parasite on society. Let us not enter into details.

The only Darsana that can lay any claim with some amount of justification to the authorship of the Kurral is Bauddha Darsana. Even this is excluded by the Kurral which condemns the lip service to Ahimsa which is characteristic of Buddhism. The Buddhist practises Ahimsa in so far as he does not himself slaughter the animal. But he can purchase meat from the butcher without violating his principle. The author of the Kurral fixes the responsibility on the right shoulders. The butcher carries on his trade for the benefit of the meat eater ; it is a question of demand and supply. Hence the real responsibility is on the side of demand which sustains the trade.

It is not necessary to say anything more. It is enough to state that the Kurral is the great Gospel of Ahimsa in all its details. The only Indian Darsana that is in conformity both in theory and practice with the ideas contained in the Kurral is Jaina Darsana and this point is ably established in the book to which I have the privilege of writing this foreword.

A. CHAKRAVARTI, M. A., I. E. S.,

Principal,

Government Arts College,

Rajahmundry.

முன் னு ரை

புரீமான் அ. சக்கிரவர்த்தி நயினார், எம். ஏ., ஐ. இ. எஸ்.,
இராஜமகேந்திரம் அரசாங்கக் கல்லூரி தலைமை ஆசிரியர் அவர்கள்
ஆங்கில முன்னுரையின் மொழிபெயர்ப்பு

இந்தப் புத்தகம், பிரசித்தி வாய்ந்த திருக்குறளின் ஆசிரியர், ஜைந சமயத் தினரென்று நிரூபிக்க எழுதப்பட்டுள்ளது. பல மதத்தினரும் குறளாசிரியரைத் தம்மவரென்று கூறுகின்றபடியால் அவருடைய மதம் இன்னதென்று காண அவருடைய நூலின் உட்சான்றுகளே நமக்கு ஆதாரம். உட்சான்று சந்தேக மற்றதாயும் நிச்சயமானதாயு மிருக்கின்றது. திருக்குறள் அஹிம்சா தருமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஒப்பற்ற நீதி நூலாகும்.

“ஹிந்துமதத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவும் அந்தப்பெரிய கவியைத் தன்னுடைய தாகச்சொல்லி அவருடைய செய்யுட்களுக்குத் தன்மதக் கோட்பாடுகளுக்கொப்ப உரை காண முயல்கின்றது. முக்கியமாக ஜைநர் அவரைத் தம்மவராகக் கருதுகின்றனர்; அவர்களுடைய பரிபாஷைகளுள் சிலவற்றை அவர் நிச்சயமாகவே உபயோகித்துள்ளார். அம்மதத்தின் கொள்கைகளை அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது.”

“ஆனால் திருவள்ளுவர் ஜைநர் என்னும் கொள்கைக்கு விரோதமாக ஒரு குறள் இருக்கின்றது. மூன்றாவது அதிகாரம் ஐந்தாவது குறளில் இந்திரனைப் பற்றிய ஒருகதை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அறவிகள், தேவர்களுக்குமேல் சக்தி வாய்ந்தவர்கள் என்பதை அது ருசுப்படுத்துவதாகக் கருதப்படுகின்றது. கௌதமர் என்னும் ஒரு அறவி இருந்தார். தம்முடைய மனைவியாகிய அகலிகையை இந்திரன் ஏமாற்றினான். அதற்காக அவர் அவனைச் சபித்தார். ஜைந சமயத் தின்படி அறவிக்கு மனைவியிருக்க முடியாது; அவர் கோபமடையவும் முடியாது. பிறருக்கு தண்டனை விதிக்கவும் முடியாது. ஒரு ஜைநர் இந்தக் கதையை நம்பமாட்டார்; குறளாசிரியர் செய்ததுபோல இதை உபயோகப்படுத்தவும் மாட்டார்.” இவ்வாறு டாக்டர் போப் கூறியுள்ளார். ஜைநசமயத்தைப்பற்றியும் ஜைநக் கொள்கைகளைப்பற்றியும் அவருக்கு ஒன்றும் தெரியாது போலும். “ஜிநேந்திரன்” என்னும் பதத்திற்குக் “கோபத்திற் கதிபதி” என்று அவர் பொருள் கூறுகின்றார். அவர் ஜைநசமயத்தை அறிந்தவரல்லவென்பதை இதுவே வெளிப்படுத்துகின்றது. “ஜிநன்” “சினன்” ஆகியவற்றிற்குள்ள வித்தியாசத்தை உணராத ஒருவர், ஜிநன் என்னும் பெயர் சினம் (கோபம்) என்னும் தமிழ்ச் சொல்லினின்றும் பிறந்ததாகக் கருதும் ஒருவர், ஜிநேந்திரன், ஹிப்ரு ஜனங்களின் கோபக் கடவுளாகிய ஜிகோவாவைப் போன்றவரென்று நினைக்கும் ஒருவர், அஹிம்சையை போதிக்கும் தமிழ் ஆகயமாகிய குறளின் ஆசிரியரைப்பற்றி

அபிப்பிராயம் சொல்லச் சிறிதும் யோக்கியதை யுடையவரல்லர். இந்திரன் அகலிகையோடு செய்த தீச் செய்கையையாவது, அதற்காக கௌதமர் இட்ட சாபத்தையாவது குறளின் பேராசிரியர் குறிப்பிடவில்லை என்று எடுத்துக் காட்ட வேண்டியதவசியமில்லை. இந்தக் கதை உரையாசிரியரான பரிமேலழகருடைய ஆழ்ந்ததும் நேர்மையில்லாததுமான யுக்தியிலுதித்தது. அவர் குறளாசிரியர் வினையாத அநேக கருத்துக்களைப் பலவிடங்களில் மூலபாடத்தோடு பொருத்த முயல்கிறார். இப்புத்தகத்தின் ஆசிரியர் சாதாரியமாகக் காட்டியுள்ளபடி அந்தக் குறள், வேதங்களில் புகழப்படும் தெய்வங்களுக்கு முதன்மையானவனல்ல வணங்கப்படும் பரமவீதராகனுக்கு இந்திரன் செய்யும் தொண்டைக் குறிக்கின்றது. ஆகையால் மிகவும் தப்பாகப் பொருள் கொள்ளப்படும் இந்தக் குறளில் ஜைந தருமத்திற்கு விரோதமானது ஒன்றுமில்லை.

இன்னும் சமீபகாலத்தில் அண்ணாமலை சர்வ கலாசாலையின் சார்பில் சில கட்டுரைகள் செய்யப்பட்டன. அவற்றுள், குறளாசிரியர் தம்முடைய கருத்துக்களை வைதிக ஹிந்து மதத்திலிருந்து பெற்றாரென்றும், அவருடைய தூல் சமஸ்கிருதத்திலுள்ள போதாயனருடைய தர்ம சாஸ்திரம், கௌடில்யருடைய அர்த்த சாஸ்திரம், வத்ஸாயனருடைய காம சாஸ்திரம் ஆகியவற்றின் மொழி பெயர்ப்பென்றும் கூறப்பட்டன. இந்தக் கொள்கை எவ்வளவு பொருத்தமற்ற தென்பது வைதிக தருமத்தைப்பற்றி சிறிது தெரிந்தவருக்கும் நன்குவிளங்கும்.

போதாயனருடைய தர்ம சாஸ்திரம் வைதிகமதத்தின் வர்ணஸ்ரம தருமத்தை முற்றும் அடிப்படையாக உடையது. அது அஹிம்சா தருமத்திற்கு நேர் எதிரானது. மனு, கௌதமர் ஆகியவர்கள் கூறியிருக்கும் நான்கு வர்ணத்தாருடைய தொழில்களையும் போதாயனர் கூறுகின்றார். உதாரணமாக மதுபர்க்கம் அல்லது அதிதிகளுக்கு விருந்தளித்தல் என்ற அதிகாரத்தில் பிராமணபோஜனத்திற்குத் தகுதியான மிருகங்கள் இன்னினனவென்று கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பசுக்களும், செம்மறியாடுகளும், மான்களும், காட்டுப்பன்றிகளும், காண்டாமிருகங்களும் அடங்கியுள்ளன. இது தற்காலத்தில் மாமிசம் உண்கின்ற பிராமணரல்லாதாரையும் நடுங்கும்படிச் செய்யும். இந்த தருமசாஸ்திரம் திருக்குறளில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாகக் கருதப்படுகின்றது! அங்கே (தரும சாஸ்திரத்தில்) வேதானுசாரப்படி ஜீவஹிம்ஸைச் செய்வதே முக்கியமான கொள்கை; இங்கே (திருக்குறளில்) அதை முழுதும் கண்டித்துக் கொல்லாமையே சிறந்த தருமமென்று புகழ்வதாகும். “அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணுமை நன்று” என்றார். அங்கே பித்ருக்களுக்கும், அதிதிகளுக்கும், தேவதைகளுக்கும் மாட்டிறைச்சி, பன்றியிறைச்சி, மான் இறைச்சி, காண்டாமிருகத்தின் மாமிசம் ஆகியவற்றைச் சிறந்த ஆகாரமாகக்கொடுக்கும்படி சொல்லப்பட்டுள்ளது. இங்கே (திருக்குறளில்) புலால் உண்பது மிகவும் இழிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. புலால் ஒரு பிராணியின் புண்ணுக்குச் சமானமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறிருக்கத் திருக்குறளின்

கருத்துக்கள் போதாயனருடைய தரும சாஸ்திரத்திலிருந்து பெறப்பட்டன வாம் ! இது என்ன ஆச்சரியம் !

இன்னும் திருக்குறளில் உழவுத் தொழிலைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருப்பதை நோக்குக. வைதிக தருமப்படி நிலத்தை உழுது பயிர் செய்தல் கடை வருணத் தாருடைய தொழில். தன்னுடைய ஜாதிக் குரிய தொழிலைச் செய்ய முடியாமல் இழிந்த நிலைமையை அடைந்தாலொழிய ஒரு பிராம்மணனாவது கூத்திரியனாவது பயிர்த்தொழிலைச் செய்ய நினைக்கமுடியாது. குறளாசிரியர் நிலத்தை உழுபவனுக்கு முதன்மை கொடுத்திருக்கிறார். அவனே ஜனசமூகத்தில் முன் நிற்கின்றான், மற்றெல்லோரும் அவன் பின்னே செல்கின்றவர்கள். நாம் இங்கே அதிகம் எழுதவேண்டியதில்லை.

குறளாசிரியரைத் தம்மவரென்று சிறிது நியாயத்தோடு கூறக் கூடியவர் பௌத்த சமயத்தினர் ஒருவரே. ஆனால் வாய்ப்பேச்சோடு நிற்கும் பௌத்த சமயத்தினுடைய அஹிம்சாதர்மக் கொள்கையைத் திருக்குறள் கண்டிக்கின்றது. பௌத்தன் தன் கையால் எந்த ஜீவனையும் கொல்லுவதில்லை, அவனுடைய அஹிம்ஸாதர்ம அனுஷ்டானம் அதோடு நின்றுவிடும். ஆனால் அவன் தன்னுடைய கொள்கைக்கு விரோதமின்றி மாமிசத்தைக்கடையிலிருந்து வாங்கிக்கொள்ளலாம். ஆனால் குறளாசிரியர், பொறுப்பைச் சரியானபடித்தில் இறுத்துகின்றார். புலால் உண்கின்றவர்களுடைய செலாகரியத்திற்காகக் கடைக்காரன் புலாலை விற்கின்றான். தேவைக்கு ஏற்றபடி உற்பத்தி செய்ய வேண்டியதாயிருக்கிறது. புலால் அதிகம் தேவையானால் அதிகமாக ஜீவன்களைக் கொலைசெய்ய வேண்டியது அவசியமாகின்றது. தேவை மட்டானால் கொலை மட்டாகும். தேவைக்குத் தகுந்த மாதிரியே வியாபாரமும் நடக்கும்.

இனிமேல் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதவசியமில்லை. திருக்குறள் அஹிம்சா தருமத்தை எல்லா அம்சங்களிலும் போதுக்கின்ற ஒரு பெரிய ஆகமம் என்று சொன்னால் போதுமானது. கொள்கையிலும் அனுஷ்டானத்திலும் திருக்குறளின் கருத்துக்களோடு ஒத்திருக்கும் ஒரே இந்திய மதம் ஹைந்தசமயமே. இவ்விஷயம் இந்தப் புத்தகத்தில் சாதாரியமாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் புத்தகத்திற்கு முன்னுரை எழுதும் பாக்கியம் பெற்றதற்கு நான் பெரிதும் மகிழ்வெய்துகிறேன்.

சின்ன காஞ்சிபுரம் தமிழ்ப் பண்டிதர்.

T. R. சீனிவாச ஆசாரியார் அவர்கள் மதிப்புரை.

தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறப்புற்றோர்க்கி வளரும் குறன் என்ற நீதிநூலைத் தமிழ் நாட்டில் அறியாதவர் அறியாதவரே ஆவர். இந்நூல் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் விஷயங்களின் பாகுபாட்டையும் அதனால் அடையும் பயன் களையும் தெளிவாய்க் கூறுகின்றது. ஆரியருக்கு மனுதர்ம சாஸ்திரம் சுக்கிர நீதி முதலிய நீதிநூல்கள் எவ்வாறு முக்கியமானவைகளோ, தமிழருக்கு இந்நூலும் அப்பேர்ப்பட்டதே. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த நூலை யியற்றியவர் யார்? அவர் எக்காலத்தவர்? அவர் சமயம் யாது? என்பவைகளைப் பற்றிச் சுருக்கமாய் ஆராய்வோம்.

குறளின் நூலாசிரியர் திருவள்ளுவர் என்பர். அவர் கடைச்சங்க காலத்திற்கு முன்னே இருந்தவர் ஆவர். இக்கடைச் சங்கமோ ஒன்றாவது இரண்டாவது நூற்றாண்டில் இருந்ததாகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி வல்லவர்கள் தக்க நியாயங்களைக் கொண்டு ஸ்திரப்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் வள்ளுவர் காலமும் 1, 2 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே என்று ஏற்படுகின்றது. ஏனெனில் சங்கப் புலவர்களாகிய நக்கீரர், நல்லந்துவனார், கபிலர், பாணர் முதலானோர் இத்திருக் குறளின் கருத்துக்களையும் அடிகளையும் அடிகளின் தொடர்களையும் கையாண்டு இருக்கிறார்கள். இம்மட்டோ! சைவ சமயாசாரியர்களான அப்பர், ஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் முதலானவர்களும், வைணவ சித்தாந்த தேசிகர்களாம் நம்மாழ்வார் முதலிய ஞானாசாரியர்களும் குறட்பாக்களை யெடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள். இனி அவர் சமயத்தைப் பற்றி ஆராய்வோம்.

இவர் இன்ன சமயத்தினர் என்று துணிந்து கூறுவதற்குத் தகுந்த சான்று இல்லை என்பார் ஒரு சாரார்; மற்றொரு சாரார் இவரைச் சைவர் என்பர். அவர்கள் அப்படிக்கூறுவதற்குக் 'கடவுள் வாழ்த்தில்' குறளாசிரியர் 'எண் குணத்தான்' என்ற சொற்றொடரை உபயோகப்படுத்தி யிருப்பதாலும், அச்சொற்றொடர் சிவ பிரானுக்குத்தான் பொருந்தியுள்ளது என்றும் அவர்கள் கொண்ட கொள்கைக்கு காரணங் காட்டுவர். மற்றும் அவர்கள் கூறும் மற்றொரு காரணம் ஓளவை அவர் (திருவள்ளுவர்) தமக்கையாம்; அவள் சிவபக்தளாம். ஆகையால் இவரும் சிவபக்தராய்த்தான் இருந்திருப்பாராம். ஏதோ ஒரு தனிப்பாடலில் 'பூவில் அயனும் புரந்தரனும்' என்று கூறிச் சிவனைப் புகழ்ந்திருக்கிறாராம். அதுவும் அவரது சைவ சமயத்தைத் தெளிவாய்க் கூறுகின்றது என்றும் உரைப்பர். இத்துடன் நில்லாமல் 'நாயனார்' என்ற பட்டம் சிவபக்தருக்குத்தான் உரியது என்றும் இவரும் அப்பட்டத்தை வகித்ததால் இவர் சைவ சமயியாய்த்தான் இருக்கவேண்டுமென்று கூறி வாதிடுவர்.

இம்மூன்று கொள்கைகளும் நியாய வாயிலாக யோசிக்குமிடத்து ஒன்றும் சிலைக்கு நில்லா, 'எண் குணத்தான்' என்ற சொற்றொடர் சிவனை மாத்

திரமா குறிக்கின்றது? விஷ்ணுவையும் 'எண் குணத்தான்' என்று திருச் சந்த விருத்தம் முதலிய வைணவ நூல்கள் கதறுகின்றனவே! அருகரையும் 'எண் குணத்தான்' என்று அருகநூல் சாதிக்கின்றது. ஆனால் கடவுள் வாழ்த்தில் 'எண் குணத்தான்' என்றும், 'மலர்மிசை யேகிணன்' என்றும், பொறி வாயிலைத் தவித்தான்' என்றும், 'பகவன் வேண்டிதல் வேண்டாமை இலான்' என்றும், 'அறவாழி அந்தணன்' என்றும் வரும் சொல்லையும் சொற்றொடர்களையும் உபயோகப்படுத்துவதாலும் அவைகள் அருகருக்கே உரியவையென்று நிகண்டு முதலிய நூல்கள் சான்றுகூறுவதாலும் 'எண்குணத்தான்' என்று குறளில் வழங்கியிருப்பது அருகரைக் குறித்தே அல்லாமல் சிவனைக் குறித்து அல்ல. 'ஒளவையார் சைவர், அவர் தம்பியாகிய இவரு ம்சைவர்' என்பதும், 'பூவில் அயனும்' என்ற ஒருதனிப்பாட்டையும் இதற்கு அனுகுணமான ஓர் ஆதாரமற்ற கதையையும் மேற்கோளாகக் காட்டுவதும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கன அல்ல. ஏனெனில் குறளில் எங்கேயாவது சிவனையாவது சைவ வழிபாட்டைப் பற்றியாவது கூறியிருக்கின்றாரா? மருந்துக்கும் காணோமே!

இதுபோக வைணவர் இவரை வைணவர் என்று கூறுவர். இதற்குக் காரணம், இவர் குறளில் 'தாமரைக் கண்ணன் உலகு' என்று உபயோகப்படுத்தியிருப்பதால் அத்தொடர் விஷ்ணுவைத்தான் குறிக்குமே யல்லாது, மற்றத்தெய்வத்தைக் குறிக்காது என்ற பிடிவாதக் கொள்கைதான். 'தாமரைக் கண்ணன்' என்ற சொற்றொடருக்கு இந்திரன் என்ற பொருளிலும், கம்பர் பலதடவையில் உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறார். ஆகையால் வைணவர் கூற்று உபயோகமற்ற கூற்றாய் முடிகிறது.

பௌத்தர் என்றாலோ, பௌத்தர்கள் ஜீவனில்லை மறுபிறப்பில்லை என்கிறார்கள். கொல்லாமை புலால் மறுத்தலை இவர்கள் வெறுக்கவில்லை. ஜீவன் உண்டு என்றும், மறுபிறப்பு உண்டென்றும், கொல்லாமையையும் புலால்மறுத்தலையும் குறளில் வற்புறுத்தியிருக்கிறார். ஆகையால் வள்ளுவர் பௌத்தர் ஆகார்.

ஆனால் இவர் (திருவள்ளுவர்) சமணர்தான் என்று சொல்வதற்குத்தக்க நியாயங்கள் உள்ளன. கடவுள் வாழ்த்தில் பகவன், அறிவன், மலர்மிசை எகிணன், இறைவன், ஐந்தவித்தான், அறவாழி அந்தணன், எண்குணத்தான் என்று அருகக்கடவுளுக்குப்பெயராக வழங்கும் சொற்களை உபயோகப்படுத்தியிருப்பதும், அருகசாணம், சித்தசாணம், சாது சாணம், தர்மசாணம் என்ற ஜைன சமயத் துதியாகிய நான்கிற்கும் பதிலாகக்கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் என்ற நான்கு விஷயங்களையும் பதில் பேரிட்டு கூறியிருப்பதாலும் புலால் மறுத்தல், கொல்லாமை முதலிய ஒழுக்கங்களைக் 'கொல்லான் புலாலைமறுத்தானே' என்ற செய்யுளிலும், 'அவிசொறிந்து' என்ற செய்யுளிலும் வற்புறுத்திக் கூறுதலாலும் இவர் சமணரே என்க. இவர் அருகனைக்குறிக்கும் சொற்களையே சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, நிகண்டு முதலிய வற்றிலும் கூறியிருப்பதும் காண்க :— "அறிவன் அறவோன் அறிவாரம்பிகந்

தோன் ” “செறிவன் சினேந்திரன் சித்தன் பகவன் ” “இறைவன் ”
 “எண்குணத்தான் ” “ஐவரை வென்றேரான் ” “மலர்யிசை நடந்த மல
 ரடி ”—சிலப்பதிகாரம் “பகை நண் போடிப்பான் ”—சிந்தாமணி “அற
 வாழி அந்தணன் ”—திவாகரம், ஆயினும் சிலர் “உலகியற்றியான்” அந்த
 ணர் தூல் “மறப்பினும் ஒத்துக்கொள்ளலாகும் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்
 கம் ஈன்றக்கெடும்” “அறு தொழிலார் தூன் மறப்பர் ” என்று திருக்
 குறளில் வழங்கியிருப்பதைக்கொண்டு சமணக்கொள்கையை மறுக்க எழு
 வோர் பரிமேலழகர் வைதீக மதக்கொள்கையையும் கதைகளையும் யுத்திக்
 குத்தகுந்தவாறு புகட்டி வலிந்து பொருள் கொள்வதை ஆராய்ச்சி செய்யா
 தவரேயாவர். ஆனால் சமணக்கொள்கையையும் கதைகளையும் ஆதாரமாகக்
 கொண்டு சொல் கடந்த வழியே பொருள் நோக்கினால் பரிமேலழகரே
 வலிந்து பொருள் கொண்டாரென்று ஏற்படும். இவ்விஷயத்தைக் காஞ்சி
 புரம் தி. அனந்தநாதனைவர் ஆலோசித்து ஆராய்ந்து எழுதிய “நீருக்
 குறள் ஆராய்ச்சி ” என்ற புத்தகத்தில் பரிமேலழகர் வலிந்து பொருள்
 கொண்டதைக்கண்டித்து ஐந்தாம் சமயத்திற்கு எவ்வளவு தூரம் பொருத்த
 மாயிருக்கிறதென்பதை விவரித்திருக்கிறார். நான் படித்தமட்டில் அவர்
 கருத்து சரியாக இருக்கிறது என்றே புலப்படுகிறது.

தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் “வினையினீங்கிய” என்ற செய்யுளுக்கு
 பொருத்தமான பொருள் நோக்கில் வினையில் கொஞ்ச காலம் சம்பந்தப்
 பட்டிருந்து பின்பு நீங்கிய அறிவையுடையவன் இறைவனாகும் என்ற புலப்
 படுகிறது இவ் வடைமொழிகள் அருகருக்கு பொருந்தி இருப்பதுபோல
 மற்ற தெய்வங்களுக்குப் பொருந்த வில்லை. ஐந்தாம் கொள்கைப் பிரகாரம்
 அருகர் வினையிலே சிலகாலம் கிடந்து பிறகு அதனின்றி நீங்கி அறிவை
 யடைந்து விளங்கினார் ; என்றும் மற்ற தெய்வங்களுக்கு வினையே இல்லை
 யென்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன ஆகையால் தொல்காப்பியர் மதமும்
 ஐந்தாம் என்றே தெளிவாகின்றது.

T. R. SRINIVASA CHARIAR,

Tamil Pandit and Government Pensioner,

Revenue Department,

Little Conjeevaram.

சேம்பூர் தமிழ்ப்புலவர்

திருவாளர். வீ. ஆறுமுகஞ்சேர்வை அவர்கள் எழுதிய

த க வு ரா.

இந்நூலை இயற்றிய, திருவாளர். காஞ்சிப்பதி. தி. அனந்தநாத நயினார் அவர்கள், என்பால், பன்னாட்களாக உண்மை நடப்பரிமை பூண்டவர்கள். இவர்கள், என்னொடு பழகிய காலந்நொட்டே, இந்நூலை இயற்ற விரும்பியிருப்பதாகக் கூறிவந்தார்கள். கூறியவாறே விடாப்பிடியுடன் இப்புத்தகத்தை இயற்றிச் சுமார் நான்கு ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தமிழைச் செவ்விதாக்கித் தருமாறு என்னிடம் கொடுத்து வேண்டினார்கள். நான் இவர்களின் விருப்பிற்கிசைந்து, இப்புத்தக முழுவதையும் பார்த்துத் தமிழின் இலக்கிய இலக்கணப் பகுதிகளில் திருத்தவேண்டியவைகளைத் திருத்தி என்னால் இயன்றவரை தமிழ்ச்சுடையை ஒழுங்குருவமைத்துத் தவினேன்.

இவ்வாராய்ச்சி நூலை எழுதி முடித்தற்கு இந்நயினார் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் உழைப்பு அளவிடற்பாலதன்றும். இவர்கள், தங்களுடைய கொள்கைகளில் ஒவ்வொன்றையும் உறுதிப்படுத்துதற்குப் பற்பல வடமொழி, தென்மொழி நூல்களை ஆராய்ந்து நூற்றுக்கணக்கான மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றார்கள். படிப்பே தொழிலாகவுடைய பெரும்புலவர்களாலும் இவ்வாறு ஒன்றை நிலைப்படுத்துதற்கு எண்ணிநின்ற நூல்களை ஆய்ந்து நூற்றுக்கணக்கான மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டுதல் இயலாத காரியமாகும்; ஒரு பொருளை உறுதிப்படுத்துதற்கு இதுகாறும் இவர்களைப்போல் எண்ணற்ற மேற்கோள்களை எடுத்துக்காட்டிய புலவர் எவருமில்ர். இவர்களை நான், “மேற்கோண்மாரிப் பெரும்புயல்” என்றே உண்மையிற் கொண்டாடுகின்றேன்.

இவர்கள், திருக்குறளைப்பற்றியும், அதன் ஆசிரியரைப் பற்றியும், வேறுசில கொள்கைகளைப் பற்றியும் பற்பல மேற்கோள்களுடன் இதற்கூறும் அபிப்பிராயங்கள் மிகச் சிறந்தனவும், அறிஞர் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியனவுமாகும். அவற்றைப் படித்துணரும் எவரும், மனதை நடுநிலையில் நிறுத்தி அபிப்பிராயம் சொல்லத்துணிவாராயின், ‘திருக்குறள், ஐஐநூல்’ என்றே ஐயமறக் கூறுவர். நான் ஐஐநூல்கள் பலவற்றை ஆராய்ந்திருக்கிறேன். அவற்றின் கருத்துக்களையும், திருக்குறளில் உள்ள சில செய்யுட்களின் கருத்துக்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது அவை ஒற்றுமையுள்ளன வாயிருந்தன. அவ்வொற்றுமை கருதிநான் திருக்

குறள் ஐஐநமத நூலாகவே யிருக்கலாமென்று நினைத்தேன். அவ் வெண்ணமானது, இப்போது நயிரைவர்கள் எழுதியிருக்கும் உதாரணங் களைப் பார்த்தபின் உறுகிப்பாடுடையதாய் விட்டது. நானும், 'குறள் ஐஐநதூல்', என்றே இனித் துணிந்து கூறுவேன்.

இதில் எண்ணிறந்த நூற்கருத்துக்களும், ஐஐநமதக் கோட்பாடுக் ளும் விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றமையால் இஃனைப் படிப்போர் ஐஐநமதத்துவங்களை விளக்கமாக உணர்ந்து கொள்வதோடு அருமை யான நூற்பொருள்களையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். நூற்புரட்டு, ஆல யப்புரட்டு முதலியன செய்யும் மாறுபாட்டுக்காரரின் அடாச் செயல்களை யும் அறிந்து அவற்றை அகற்றும் நல்ல காரியத்தைச் செய்யலாம். இந் தூல் எல்லோருக்கும் பயன் தருவதாகும்.

இங்ஙனம்,

வீ. ஆறுமுகஞ் சேர்வை,

தமிழ்ப் புலவன்.

நூலாசிரியர் முகவுரை.

திருக்குறளின்கண் கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல், இல்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத் துணை நலம், மக்கட்பேறு, அன்பு, விருந்தோம்பல், அடக்கம், பிறனில் விழையாமை, அருள், கொல்லாமை, புலான் மறுத்தல், இன்னு செய் யாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, பயனில் சொல்லாமை, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்வு, அறிவுடைமை, ஒழுக்க முடைமை, தவம், கூடாவொழுக்கம், கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, நட்பு, அவாவறுத்தல், உழவு, மருந்து, செங்கோன்மை, கொடுங்கோன்மை, நடுவுநிலைமை, பெரியாரைப் பிழையாமை, களவியல், கற்பியல் முதலான பல நீதினை யும், நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்குரிய அநேக தத்துவங்களையும் 133-அதிகாரங்களால் விளக்கித் திருக்குறள் என்னும் நூலைச் செய்தருளியவர் பிராகிருதம் வடமொழி, தென்மொழி, முதலான சாஸ்திரங் களில் அபாச ஆராய்ச்சி புடைய ஞானியாகவும், தத்துவசாஸ்திரங் களில் நிபுணராகவும், ஐயோகீர்த்திராகவும் இருந்திருக்கவேண்டு மென்பதில் யாதொரு ஐயமும் இல்லை.

இத்தன்மையுள்ள மகாத்மா தமக்குள் ஒரு சமயக்கடவுளை நிச்சயித்துக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறியிருப்பேர ஒழியப் பல சமயக்கடவுள்களை வணங்கியிராரென்பது அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள் ளக்கூடிய விஷயம்.

நூல் இயற்றுவோர் தாம்வழிபடும் கடவுள் ஒருவரேயே எனக் கங்கூறுவர்; எனினும், சிலர் வழிபடுகடவுள் வணக்கப் கூறவ தோடு உட்சமயங்களிலுள்ள கடவுள்களையும் வேற்றுமைபெற்றிற் குதிப்பர்; ஆனால் புறச்சமயக் கடவுள்களைத் துறக்கமாட்டார்கள். உதாரணமாக இந்துமதக்காரர் செய்த சில நூல்களில் விராயநர், சுப்பிரமணியர், சிவன் ஆகியவர்களையும், சில நூல்களில் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியவர்களையும், சில நூல்களில் விராயநர், சுப்பிர மணியர், பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகியவர்களையும், சில நூல்களில் சிவன், விஷ்ணு ஆகியவர்கள் தனித்தனியாகவும் வணக்கமாட்டார்கள் கிறார்கள். ஆனால், இந்துக்களால் புறச்சமயங்களினால் கருதப்படும் ஜைன, பௌத்த, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மதங்களின் கடவுள்கள்,

---

ஐயோகீர்த்திர - தபவிகளுக்குத் தலைமையாகவுள்ளவர்.

அவர்களுடைய தெய்வங்களைவிட சேர்த்து வணங்கப்படவில்லை. இவ்வழக்கம் எல்லா மதத்தினரிடத்தும் உண்டு.

இப்படியிருக்கத் திருக்குறளாகிரியர் எல்லாச் சமயக்கடவுள் களையும் வணக்கம் செய்துள்ளா ரென்பது பொருந்தாமையாம்.

எந்நாட்டினர்களாலும், எச்சமயத்தவர்களாலும் பொன்னே போல் போற்றுகின்ற ஞானமூர்த்திகளா யுள்ளவர்கள் உலகில் பல சமயங்களிருப்பினும் அவற்றுள் உண்மைச் சமயத்தையும், உண்மைப் பொருளையும் உணர்ந்து மனிதர்க்கு வெளியிடுவார்கள். அவ்வாறே திருக்குறளாகிரியரும் உண்மைப் பொருளின் தத்துவங்களை மெய்யுணர்வென்னும் அதிகாரத்தால் விளங்க வைத்திருக்கின்றார். சுற்றுணர்ந்தோர் அவற்றின் உட்கருத்தை ஆராய்வார்களாகின் ஆசிரியர் சமயத்தின் உண்மைப்புலனாகும். இன்னும் ஆசிரியர் மக்களிடத்து அன்பும் அருளுமுடையவராய், பவ்விய ஜீவன்கள் மெய்ப்பொருளின் தத்துவங்களை அறிந்து நற்கதியடையும் பொருட்டு நான்கு புருஷார்த்தங்களை அடைய வேண்டிய மார்க்கங்களையும் திருக்குறளில் கூறியுள்ளார். இங்குக் கூறியபடியே அவர், பிராகிருத பாஷையிலும்,

“காசிஊஹி கஃவ தந்ஊ வி தாராயண்

ரஸாயண் ரஸவஃ ரஃவ் !

ஊஹா ஊஹ ஹஹ ஹஹ

ஊஹ ஹஹ ஹஹ ஹஹ ஹஹ ||”

என்று ரயணசாரம் 151ஆம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள்: “காமதேனுவை அடைந்தவர்கள் செளக்கிய மடைவதுபோலவும் கல்பகவிருஷத்தை அடைந்தவர்கள் வேண்டியவற்றைப் பெற்று அனுபவிப்பது போலவும், சித்தித்ததைக் கொடுக்கும் சிந்தாரத்தனைப் பெற்றவர் நினைத்ததை அடைந்து மகிழ்வது போலவும், ரஸவாத சித்தியைப்பெற்றவர் மிக்க சம்பத்தை அடைவது போலவும் சமயத்வமுண்டானபோது ஜனங்கள் விருப்பிய போஷங்களை அனுபவிப்பார்கள்” என்பதாம்.

மேல் சொன்ன காமதேனு முதலான நான்கு வஸ்துக்களையும் அடைந்த ஜனங்கள் எவ்வாறு சுகங்களை அனுபவிப்பார்களோ அவ்

மெய்ப்பொருளின் தத்துவங்களை மெய்யுணர்வைப் பற்றிய விஷயங்கள் ஒருமிடத்துக் கண்டுகொள்க.

வாதே திருக்குறளின்கண் சார்புடையவராய் அதனை அன்புடன் கற்றறிந்து \$ சமயத்வம் பெறுவார்களானால் நான்கு புருஷார்த்தங் களையும் பெற்றுச் சுகங்களை அனுபவிப்பார்க ளென்பதற் கைய மில்லை.

ஆனால்,

“கற்பகத்தைச் சேர்ந்தோர்க்கு † காஞ்சிரங்காய் ஈந்ததேல் முற்பவத்தில் செய்த வினை”

என்று ஒளவைப் பிராட்டியார் கூறியதற்கிணங்க கற்பகவிருகூடம் போன்ற திருக்குறளைச் சார்ந்து கற்றறிந்தும் (சமயத்வ மில்லாமல்) * மித்யாத்வ முண்டாவது முற்பவத்தில் செய்த வினையினால் நேர்வ தாம்.

குறளாசிரியர் இரத்தினங்களைச் செப்பில் நிரப்பி வைத்தது போல ஐஐநசமய வேதங்களிலுள்ள சாரங்களைப்பெல்லாம் ஒன்றாகக் திரட்டி மனிதர் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அடையும்படி திருக் குறளென்னும் மாணிக்கப்பேழையில் நிறைத்து, வைத்துள்ளார். இவ்வாறு ஆசிரியர் செய்யாமற் செய்து விடுவதற்கு உலகம் எக்கால மும் அவரைப் போற்றிப்புகழக் கடமைப்பட்டுள்ளது. இனி, மனிதர் முக்கியமாக அடையவேண்டிய நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிய விஷயங்களை எந்த மதத்தினர் விசேஷமாக எடுத்துக்கூறியிருக்கின்றார்கள் என்பதையும் அவ்வாறு அதுஷ்டப்பவர்கள் எம் மதத்தினர் என்பதைப்பற்றியும் ஆராய்வாம்:

நான்கு புருஷார்த்தங்க ளாவன:—

தர்மார்த்த காம மோகம் அதாவது அறம், பொருள், இல் லம், வீடு என்பனவாம். இவைகளில் இவ்வுத்தார்தம் குறிப்பாக

\$ சமயத்வமென்பது - கடவுள் ஆகமம், தபஸ் (தர்மம்), தத்துவ முதலானவைகளை, நிறுத்தித்துச் சுட்டுரைத்துப் பொன் கொள்வான் போல பரிசுதித்து உண்மைப்பொருளினு வெனத் தெளித்த நம்புதல். இதற்கு வடமொழியில் சமயக் தரிசனமென்று, தென்மொழியில் நற் காட்சியென்றும் பெயர்கள் சொல்லப்படும்.

† காஞ்சிரங்காய் - எட்டிக்காய்.

* மித்யாத்வமென்பது இப்புத்தகம் 205 ஆம் பக்கத்தில் கண்டுகொள்க.

தர்மார்த்தகாம மென்னும் திரிவர்க்கமாகும். அதாவது அறம், பொருள், இன்பமென்னும் முப்பாலாகும். இல்லறத்தினின்றும் முற்றுந்துறந்தார்க் குரியது அபவர்க்கமென்னும் மோக்ஷமாகும். அதாவது தவத்தை எய்தி வீடு பெறுதலாகும். இந்நான்கு புருஷார்த்தங்களை விசேஷமாகச் சொல்வன ஜைநசமய சித்தாந்தங்களாகும்.

இதனைப் பிங்கலர்,

“தர்மார்த்த காம மோக்கம் சிராகமமே”

என்றும்,

பவணந்தி முனிவர்,

“அறம் பொரு ளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே”

என்றும் கூறியிருப்பதால் உணரலாம்.

திரிவர்க்க மென்னும் அறம்பொரு ளின்பங்களை மனிதன் அநுஷ்டிக்க வேண்டும். அநுஷ்டிக்காத மனிதனுடைய வாழ்க்கை பயனற்றதாகும். இது,

“திவமடி ஸம்ஸ்யந பிந்தரோண
வவஸாரி வாயு விஷ்ணுநூஸ்ய |
தசூரவி யபிஃ ப்ரவாரம் வடிஃ
நகம் விநாயா துவ 'மதாயு' காரண ||”

என்னும் சூக்தி முக்தாவளி பத்ததி 1. ச. 3-ல் கூறப்படுகின்றது.

இ-ள்:-தர்மார்த்தகாம மென்னும் திரிவர்க்கங்களைச் சாதித்தல் இவ் வாத புருஷனுடைய ஆயுஷ்யம் பசுவின் ஆயுஷ்யம் போல வியர்த்தமாகும்; அந்த தர்மார்த்த காமங்களிலேயும் தர்மம் சிரேஷ்டமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. தர்மமின்றி அர்த்தகாமங்களு ண்டாகா” என்பதாம்.

மனிதன் தர்மம் செய்வதனால் அர்த்தகாம முண்டாகின்றன. தர்மத்தின் பயன், பறவையை நிழல் தொடர்வதுபோல ஆத்மனுடன் தொடர்ந்து சென்று மறுபவத்தில் அவன் விரும்பிய அர்த்தகாம முதலானவற்றை உண்டாக்குகிறது. இன்னும் தர்மமானது ஓர் வித்துப்போலாகும். எங்ஙனமெனில் விதையை பூமியில் விதைத்து ஜலம் ஊற்றி வளர்த்தால் அது பெரிய விருக்ஷமாய்ப் பழம் என்னும் பொருளையும் கொடுத்து அப்பழத்திலுள்ள இனிமையையும்

அளிப்பதுபோல தர்மம் பொருளைக்கொடுத்து அதனால் இன்பத்தையும் அனுபவிக்கச் செய்யும். விதைக்கு ஊற்றிய ஜலமும், பழமும், பழத்தின் இனிமையும் பிரிவில்லாமல் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதுபோல, அறத்தை வளர்க்கும் முயற்சியும், அதனாலுண்டாகும் பொருளும் பொருளாலுண்டாகும் இன்பமும் ஆகிய முப்பால்களும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பனவாகும். இவற்றைத் தனித்தனியாகப் பிரிக்கவொண்ணாது. இக்காரணத்தால் பெரியோர்கள் பல நூல்களிலும் திரிவர்க்கங்களை ஒன்றாகவும் மோஷத்தை ஒன்றாகவும் பிரித்துக்கூறியிருக்கின்றார்கள்.

இதனை,

“அறம் பொருளின்ப மூன்றி லாதியா லிரண்மொகும்”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 569 ஆம் கவியினடி கூறுகின்றது.

இ-து:-“தர்மத்தினால் பொருளு மின்பமும் உண்டாகின்றன”

என்பதாம். இது மேற்கூறியபடி தர்மார்த்த காமங்களை ஒன்றாக வேறுபிரித்துக் கூறுகின்றது.

மோஷத்தைப்பற்றி,

“வினையுயிர் தத் தமில் விடுதல் வீடது”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 1353 ஆம் கவியினடி கூறுகின்றது.

இ - ள்: கர்மங்களும் ஜீவன்களும் தங்கள் தங்களுக்குள்ளே விடுதலையடைதல் மோஷமாகும்” என்பதாம்.

இன்னும் இதைப்பற்றி,

“வீடெனப் படும் வினைவிடுதல் பெற்றதம்”

என்று ஜீவக சிந்தாமணி 2846 ஆம் கவியினடி கூறுகின்றது.

இவைகள் மோஷத்தினை வேறாகப் பிரித்துக்கூறுதல் உணர்க. இன்னும் திருக்குறளாசிரியரும், திரிவர்க்கத்தைப் பற்றி,

§ “இயல்பினு னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான்”

என்று இல்வாழ்க்கையில் தர்மார்த்த காமங்களை இல்வாழ்க்கைக்குரிய இயல்பென்று வேறுபிரித்துக் கூறுகின்றார்.

§ இக்குறட்பாவிற்குப் பரிமேலழகர் எழுதியிருக்கும் பொருள் பொருத்தமற்றதாம் என்பது இல்வாழ்க்கையைப் பற்றிய விஷயங்கள் இரண்டாம் பாகத்தில் வரும் ஆவகு கண்டுகொள்க

“கிருகஸ்தாஸ்ரமத்துக்குரிய தர்மார்த்தகாம இயல்போடு கூடி வாழ்வவனென்பான்” என்பது இதன் கருத்தாம். இவ்வாழ்க்கைக்கு இயல்பு-அறம் பொரு ளின்பத்துடன் வாழ்வது.

இன்னும் ஷட ஆசிரியர் மோக்ஷத்தைப்பற்றி மெய்யுணர்வில்,

‡ “பிறப்பென்னும் பேதைமைநீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்று கூறுகின்றார்.

இ-ள்: “பிறப்பிற்குக் காரணமென்னும் ஞானாவரணத்தி கர்மங்கள் கெட்டொழிய மோக்ஷத்திற்குக் காரணமென்கிற பாஞ்சோதி சொரூப மாகிய தனது சுத்தாத்மனை (திரிலோகத்தையும், திரிகால வுணர்ச்சி யையும்) காணவல்லது (கேவல) ஞானமாகும்” என்பதாம்.

இக்குறட்பாவில் கர்மம் நீங்க அடையப்படும் கேவலஞானமே மோக்ஷகாரணமென்று மோக்ஷத்தை வேறுகப்பிரித்துக் கூறுதல், உணர்க.

நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பெறுவதும், நன்மை தீமைகளின் செய்கையால் சுவர்க்க மடைவதும், நரகம் புகுவதும் ஆன்மாவின் குணத்திற்கியைந்தவாறு நேர்வனவேயாம்.

இதனை,

“தானே தனக்குப் பகைவனு நட்டானும்
தானே தனக்கு மறுமையு மிம்மையும்
தானே தான்செய்த வினைப்பயன் றுய்த்தலால்
தானே தனக்குக் கரி”

என்னும் அறநெறிச் சாரச்செய்யுள் விளக்கும்.

இன்னும்,

சேறு ஜலத்தினால் உண்டானாலும் அச்சேற்றை நீக்கி பரிசுத் தம் செய்வதும் ஜலமேயாம்; அதுபோல ஆத்மன் வினையை உண்டு பண்ணிக் கொண்டாலும் அவ்வினையை நீக்கி சுத்தாத்மனாக விளங்கு தலும் அந்த ஆத்மனுக்குள்ள குணமாம்.

‡ இந்தக் குறட்பாவிற்குப் பரிமேலழகர் எழுதியிருக்கும் உரை பொருந்தாததாம்.

இக்காரணம் பற்றியே சூறளாசிரியர்,

“அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ றீர்தா னிடை”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - து: “தர்மத்தின் பயன் ஆகமவகையால் அறிவிக்கவேண்டிய தில்லை; சிவிகை தாங்குபவனிடத்தும், அனுபவனிடத்தும் காணப்படும்” என்பதாம்.

இதனால் நல்வினை தீவினை செய்தவர்கள் பயன் அறிதல் கூடும். தர்மம் செய்தவன் பல்லக்கில் உட்காரச் கூடிய சம்பத்தை அவனுக்குக் கடவுள் கொடுத்தாரென்றும், தர்மம் செய்யாதவனை பல்லக்கைச் சுமக்கச் செய்தாரென்றும் சொல்லக்கூடாதோ வெனின் அது பொருந்தாது. ஏனெனின், இவற்றிற் கர்மங்களே காரணமென்பதை ஐடி ஆசிரியரே விளக்கியிருக்கின்றார், எவ்வாறெனின்,

“நன்றாங்கா னல்லவாக் காண்டவ ரன்றாங்கா
லல்லற் படுவ தெவன்”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ள்: “நல்வினை இன்பங்களைக் கொடுக்கும்போது நல்லவையென்றிசைந்து அனுபவிப்பர்; தீவினை துன்பங்களைக் கொடுக்கும்போது அத்துன்பங்களையும் அப்படி அனுபவியாமல் தன்பப்படுவது என்ன” என்பதாம்.

இன்னும்,

“இலர்பல ராகிய காரண நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர்”

என்று இவ்வாசிரியரே கூறுகின்றார்.

இ - ள்: “செல்வர் சிலரும், தரித்திரர் பலருமாக இருத்தற்குக் காரணம் தவஞ்செய்பவர் சிலரும், அது செய்யாதார் பலருமாக இருத்தலே யாம்” என்பதாம்.

இன்னும் ஐடி ஆசிரியரே,

“அடக்க மமரரு ளுய்க்கு மடங்காமை
யாரிரு ளுய்த்து விடும்”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ன்: “அடக்க முடையவர் சுவர்க்குத்தையும், அஃதில்லாதவர் நரகத்தையுமடைவர்” என்பதாம்.

இன்னும் அவரே இதைப்பற்றி,

“அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினூர்க் கில்லை யிருள்சேர்ந்த
வினாவுலகம் புகல்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இ - து: “ஜீவன் களிதத்து அருளுடையவர் நரகம்புகார்” என்பதாம்.

இன்னும் இதை விளக்கி அவரே,

“ஆராவியற்கை யவாநீப்பி நந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இ - து: “ஒருவன் ஆசையை ஒழிப்பானாயின் அது முத்தியைத் தரும்” என்பதாம்.

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும்”

என்பதும் அவரே இதுபற்றிக் கூறியதாம்.

இ - து: “ஒருயிரையும் கொல்லாது புலாலையும் உண்ணாதிருப்பவனை எல்லாவிரும் கைகுவித்து வணங்கும்” என்பதாம்.

இன்னும் கர்மச்செயலைப் பற்றி ஷே ஆசிரியர்,

“நல்லவை யெல்லாஅந் தீயவாந் தீயவு
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - து: “செல்வத்தை உண்டாக்குதற்கு கெட்டவை நல்லவையாயும், அச்செல்வத்தை ஒழிப்பதற்கு நல்லவை கெட்டவையாயும் மாறும் ஊழ்வசத்தால்” என்பதாம்.

பின்னும் கர்மத்தால் நேரும் ஊழ்வலியைப்பற்றி ஷே ஆசிரியரே,

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - து: “ஊழைவிலக்க வினைக்கென் அதுவே முன்றிற்கும்; ஆதலால் அவ்வுழினும் வலியவை இல்லை” என்பதாம்.

இன்னும் அதிகப்பொருளைச் சேர்த்தவர்க்கும், அருகக்கடவுள் வகுத்த கர்மச்செயல்களின் காரணமின்றி, அநுபவித்தல் உண்டாகாது என்பதுபற்றி ஷே ஆசிரியர்,

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி

தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ன்: “வகுத்தான் - (கர்மங்களை வகுத்தருளியவனாகிய) அருகக் கடவுள், வகுத்த - (ஞானாவரணிய அஷ்டகர்மங்களின் கூறுபாடுகளை; பிரிவு செய்தருளிய, வகையல்லால் - அக்கர்மங்களின் ஏதுக்களல்லாமல், கேர்டி-(அநுபவிக்கப் படும் பொருள்கள்) கோடியை, தொகுத்தார்க்கும்-சேர்த்தவர்க்கும், துய்த்தல் - அநுபவித்தல், அரிது - உண்டாகாது” என்பதாம்.

“கோடி பொருள்களைச் சேர்த்தவர்க்கும், அருகக்கடவுள் ஞானாவரணிய அஷ்டகர்மங்களின் கூறுபாடுகளை வேறு வேறுபடப் பிரித்தருளிய 148 கர்மங்களின் வகையா லல்லாமல் அநுபவித்தல் அரிது” என்பது இதன் கருத்து:

கடவுளால் யாதொரு அபீஷ்டமும் ஒருவனுக்குண்டாகாது; ஊழிற்குத் தக்கபடி ஒருவன் முயற்சி பயன் தருமென்பதுபற்றி, ஷே ஆசிரியர்,

“தெய்வத்தா னாகா தெனினு முயற்சிகள்

மெய்வருத்தக் கூலி தரும்”

என்று கூறுகின்றார்,

இ-ன்: தெய்வத்தால்-அருகக்கடவுளால், ஆகாதெனினும் (யாதொரு அபீஷ்டமும்) பெறுதலாகாதெனினும். முயற்சி-முயற்சியால், தன்மெய்-தன்னு உடம்பை, வருத்த-ஊழப்பிக்க, (அவ்வருத்தத்திற்கேற்ற, கூலி தரும் (ஊழ்) பயன் கொடுக்கும்” என்பதாம்.

இதன் கருத்து: “கடவுளாலாவ தொன்றில்லை; முயற்சியால் வினைக்குத்தக்க அளவு பயனுண்டாகும்” என்பதாம்.

இந்தக் குறட்பாவில், பரிமேலழகர், “ஊழ்வகையால் கருதிய பயன் தாசாதாயினும் முயற்சி பலனைத் தரும்” என்று கூறியுள்ளார். இது பொருத்தமன்று ஏனெனின் கடவுள் யாதொரு பொருளும்

தருவதில்லை யென்னும் ஐயநசமய சித்தாந்தத்தினை விளக்கிக் காட்டும் பொருட்டு ஆசிரியர், “தெய்வத்தானாக தெனினும் முயற்சி ஊழ்வினைக்கேற்ற அளவு பலன்தரும்” என்று கூறியிருக்கின்றார்.

முயற்சி செய்யினும் ஊழின் அமைப்பு இன்றி பயனுண்டாகாது.

இதனை ஒளவைப் பிராட்டியார்,

“ஈட்டும் பொருண்முயற்சி யெண்ணிறந்தவாயினு மூழ்
கூட்டும் படியன்றிக் கூடாவாம்”

என்று நல்வழி 8 ஆம் செய்யுளடியில் கூறுகின்றதுணர்க.

குறளாசிரியரும்,

“ஆகூழாற் றோன்று மசைவின்மை கைப்பொருள்
போகூழாற் றோன்று மடி”

என்பதும் அவர் கர்மப்பயனைப்பற்றிக் கூறியதாம்.

இ - து: “ஒருவனுக்குக் கைப்பொருள் உண்டாகும் ஊழ்தோற்றினால் முயற்சி தோன்றும்; கைப்பொருள் நீங்கும் ஊழ்தோற்றினால் சோம்பல் தோன்றும்” என்பதாம். ஆகுதற்கும் அழிதற்கும் ஏதுவான முயற்சியும் சோம்பலும் ஊழால் வரும் என்பது இதன் கருத்து.

“ஊழிற் பெருவலியாவுள்” என்னும் சூழ்த்பா இல்லறத்தார்க் குரியனவாகக் கூறப்பட்டன. துறவறத்தார் ஊழையும் வென்று வீடுபெறுவர் என்பதைப்பற்றி,

“ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்”

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

இ - து: “தாம் மேற்கொண்ட (தவத்) தொழிலை இடைவிடாது முயற்சித்துச் செய்வோர் விதியையும் புறங்காண்பர்” என்பதாம். தவத்தோன்றி மற்றவர் விதியை விலக்கல் முடியாது என்பது இதன் கருத்து.

இன்னும் இது பற்றி,

“கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடு நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்ட வர்க்கு”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இ - ள்: நோற்றலின் - தவத்தின் வல்லமையால். ஆற்றல் தலைப் பட்டவர்க்கு - 'கேவல) ஞானத்தின் பெருமையை அடைந்தவர்க்கு, கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடும் - யமனைக் கடத்தலும் சித்தியாகும்'' என்பதாம்.

யமனைக் கடத்தலாவது, பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு இவைகளினின்றும் நீங்கி வீடு பெறுவதாம். இந்தக் குறட்பாவில் பரிமேலழகர், 'தவத்தை யடைந்தவர் யமனை வெல்லுவார்', என்றும், 'ஆற்றல்-சாபானுக்கிரகம்' என்றும் கூறுகின்றார். இதுபொருத்த மற்றதாம். சாபானுக்கிரகம் என்பதுபற்றி ஆசிரியர் "ஒன்னூர்த் தெறலு முவர் தாரை யாக்கலு மெண்ணிற் றவத்தான் வரும்" என்னும் குறளால் விளக்கியுள்ளதை அறிதல்கூடும். மணக்குடவரும் 'மார்க்கண்டேயர் தப்பினாற் போல்' என்றும் பொருள்கூறி யிருக்கின்றார். இவர் கருத்தும் பொருந்தாதனவாம்.

ஆதலின் குறளாசிரியர் அருளியதற் கிணங்க,

“கொலைமாறாக் கொடியுவெங் கூற்றினையுங் குதித்தனையே”

என்று திருக்கலம்பகம் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளடியில் கூறுகின்றது முணர்க.

இ - ள்: “கொல்லுந் தொழில் நீங்காத கொடுமையான வெப்ப முடைய யமனையுங் கடந்தாய்” என்பதாம்.

ஆதலின்

ஐந்தாமய சித்தார்த்தம் கடவுள் ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், முதலிய யாதொரு தொழிலுமில்லாதவர் என்று கூறுவதாகும். சைவ வைணவசமய சித்தார்த்தம் இதற்குமுரணாயிருக்கும். எல்லாம் கடவுளாலுண்டாகுமென்று கூறுவது அந்த மதக் கொள்கையாம். அதன் விவரத்தை இங்குச்சிறிது விளக்குவாம்:

சிவன் குணத்தைப்பற்றித் திருஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரத்தில்,

“தரைமுத லுலகினி லுயிர்புணர் தகைமிக

விரைமலி குழலுமை யொடுவிர வதுசெய்து

நரைதிரை கெடுதக வதுவரு ளினனெழில்

வரைதிகழ் மதில்வலி வலமுறை யிறையே”

என்று 1-வது திருமுறை திருவலிவலம் பதிகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ - து: “அழகியவரை திகழும் மதியுடைய திருவலிவலத்தில் எழுந்தருளிய சிவன் வாசனையுடைய கடந்தலுடைய உமையைப் புண

ந்து பூவுலக முதலாகச் சகல லோகங்களின் கண்ணுள்ள ஜீவாத்மாக்கள் புணர்ச்சி செய்யத்தக்க குணத்தையும் நரையும் திரையும் கேடும் நன்மையையும் அருளினன்” என்பதாம்.

இன்னும், சிவபெருமான் திருப்பெருமணத் திருக்கோயிலுட் பட எங்கும் பாஞ்சோதி வடிவமாகி அச்சோதிக்குள் ஒருவாயிலை வகுத்துக்காட்டி யருளினரென்றும், திருஞான சம்பந்தர் தமது காதலியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அத் திருச்சோதியை வலஞ் செய்து அதனுள்ளே பிரவேசித்துச் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்தா ரென்றும் பெரியபுராணம் கூறுகின்றது. இது தவிர சிவத்தை, ஒன்றும் கலத்தலில்லாத தென்றும், எல்லாப் பொருளையும் தான் கலந்து நிற்கின்றமுதற் பொருளென்றும் சைவசித்தாந்தம் கூறுகின்றது. இவற்றால் உலகின்கண்ணுள்ள சகல பொருள்களுக்கும் சிவன் சார்புடையவ ரென்பது தெளிவாகிறது.

ஜைநசமய சித்தாந்தமாவது, மோக்ஷத்தில், பாஞ்சோதி ஸ்வ ரூபமாய் நிலை பெற்றிருக்கும், (பிரம்மம்) கடவுளும், அருகக்கடவு ளும், திரிலோகத்திலும், த்ரிகாலத்திலும், உற்பத்தி, ஸ்திதி, விநாசங்களுடன் கூடிய உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருள் முதலான சகல விஷயங்களையும் ஒருங்கே க்ஷணப்பிரதி சமயந்தோறும் அறியா நின்றவர், தூண், துரும்பு, முதலான எப்பொருளுக்கும் சார்பு டையவரல்லர், ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு நாம ரூபங்களால் தோன்றுவதும் அழிவது மில்லாதவர், அவரவர் நினைத்த வடிவுடன் தோன்றுபவரல்லர், அவரவர் விரும்பியவைகளைக் கொடுப்பவரல்லர், பூஜிப்பவரிடத்தும் தூஷிப்பவரிடத்தும் விருப்பு வெறுப்பில்லாத வர், சகல ஜீவன்களிடத்தும் சமத்வீபாவ முடையவர், தோற்ற மும் கேடுமுடையவர் தலைவரல்லர், ஆதலின் இம்மண்ணுலகின்கண் தோன்றி பவ்விய ஆத்மனை தமது ஜோதிஸ்வ ரூபத்துடன் சேர்த் துக்கொள்ளாதவர் என்பதுவும், பவ்வியாத்மன் கர்மங்களை நாசஞ் செய்து சுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றதும் ஆமணக்குக்காய் வெடித்தவுடன் கொட்டை உயர எழும்புவதுபோன்று, ஆத்மன் மேலெழும்பும் ஊர்த்துவகதி ஸ்வபாவனுக்கையினால் மேலெழுந்து எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலுள்ள மோக்ஷலோகத்தில் நிலைபெற்று வாழ்வா நென்பதுமாம்.

இதனைக் குறளாசிரியர் கடவுள் வாழ்த்தில்,

“நிலமிசை நீடு வாழ்வார்”

என்பதால் விளக்கி யிருக்கின்றார்.

இ - து: “எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலாகிய மோகூ பூமியில் அழிவின்றி வாழ்வார்” என்பதாம்.

இன்னும் துறவு என்னும் அதிகாரத்தில்,

“யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
சூயர்ந்த வுலகம் புகும்”

என்னும் குறளால் இதனைத் தெளிவுபடுத்தி யிருக்கின்றார்.

இ - து: “யான் எனது என்னும் மயக்கத்தை கெடுப்பவன் தேவர்க்கும் அடைதற் கரிதாகிய மோகூவுலகத்தை அடைவான்” என்பதாம்.

இவற்றின் மூலம் சுத்தாத்மன் யாதொன்றிலும் கலத்தலில்லாமல் தானே மோகூமடைவா நென்பதை ஆசிரியர் ஸ்பஷ்டமாக விளக்கியிருப்பதால் கடவுளாலாவ தொன்றுமில்லை என்பது நன்கு தெளிவாகும்.

வைணவ சமயத்திலும் இதற்கு விரோதமாகப் பலவிஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் பரமபத மென்னும் மோகூத்தில் வாசம்செய்யும் விஷ்ணுவானவர் தம்முடைய அவதாரங்களிலொன்றாகிய கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அருச்சுனனுக்குச் சொன்னதாகக் கூறப்படும் பகவத்கீதை. அத். 7. சு. 6. முதல் 10 வரையில்,

“இந்த ஜீவபூதமான பரப்பிரகிருதியே எல்லாபூதங்களுக்கும் காரணமெனத் தெனிக; ஜெகமுழுதிற்கும் உற்பத்தி லயஸ்தானமும் நானே ஆவன்; என்னைக்காட்டிலும் அன்னியகாரியம் வேறொன்றில்லை; இப்பிரபஞ்ச முழுதும் கயிற்றிற்கோத்த இரத்தினங்கள் போல எண்ணிடத்திற் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன; ஜலத்தில் ரஸமும், சூரிய சந்திராதியில் பிரகாசமும், வேதங்களில் பிரணவமும், ஆகாயத்திற் சத்தமும், புருஷர்களில் பெருஷமும் யானென்றறிக; பூமியில் சுகந்தமும், அக்னியில் தேஜஸும், பூதங்க ளெல்லாவற்றிலும் ஆயுவும், தவணிகளில் தவமும் நானென்றறிக; சமஸ்த சபாசாபூதங்களுக்கும் உற்பத்திகாரணமான அனாகிபீஜமும், புத்திரமான் களுக்கு புத்தியும், தேஜோபூதிகளுக்கு தேஜஸும் நானென்றறிக” என்றவிஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன. ௨௨-22-ஆம் பரவையாகக் களில் “எவ நெவன் எவ்வெக்கோரிக்கைகளால் எவ்வெத் தேவதைகளைப் பத்தி சிரத்தைகளோடு வந்திக்குன்றினோ அவனவனுக்கு அவ்வத் தேவதைகளில் சிரத்தை பத்திகளை நானே ஸ்திரப்படுத்திகிறேன்; அவ்வகையான புருடன் அப்படிப்பட்ட சிரத்தையால்

1185/2
137a)

நா

T
24-073

அவ்வத்தேவதைகளை ஆராதிக்கின்றான்; அவ்வத்தேவதைகளின் மூலமாக என்னாலேயே கொடுக்கப்பட்ட அவனவனுடைய அபிஷ்டங்களை அவனவனடைகிறான்” என்ற விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன. v-31

இங்கு எடுத்துக்காட்டிய இவ்விஷயங்களின்படி சைவசமயம் முதற்கடவுள் மூவராய் முத்தொழிலை யுடையவரென்றும், சிவன் உமாதேவியுடன்சங்கமம் செய்வதனால் லோகத்திலுள்ள ஜீவாத்மாக்களும் தங்களுக்குள்சங்கமம் செய்கின்றனவென்றும், இல்லறத்தில் மோக்ஷமுண்டென்றும், மோக்ஷமடையும் ஆத்மாக்களை சிவன் ஜோதி வடிவத்தில் சேர்த்துக் கொள்கிறாரென்றும், சிவன் எல்லாப் பொருளுக்கும் தாமே சார்புள்ளவரென்றும் கூறுவதனாலும், வைணவ சமயமும் நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்தான், நான்முகன் தானுந் தான் முகமாய் சங்கமானைத்தான் படைத்தான் எனன்றும், நாராயணனும் பல அவதாரங்க ளெடுத்துப் பல தொழிலை யுடையவனாயிருந்தனென்றும், ஜீவாத்மாக்களின் அபிஷ்டங்களை அந்தந்த தேவதைகள் மூலமாகத்தானே கொடுக்கிறா னென்றும், உற்பத்திக்கும் லயத்திற்கும் தானே கர்த்தாவென்று, இல்லறத்தில் மோக்ஷ முண்டென்றும் கூறுவதனாலும் சைவ வைணவ சமயங்களில் மனிதன் நான்கு புருஷார்த்தங்களை பெறவேண்டுமென்கிற நியதியில்லை யெனவே ஏற்படுகிறது. இவ்விதம் இல்லறத்தில் மோக்ஷமுண்டென்று கூறுவதனால் நான்காவது புருஷார்த்தத்தை அடையக்கூடிய வானப்பிரஸ்தாஸ்ரமமும், முற்றுந்நுறந்த சன்னியாஸி ஆஸ்ரமம் பெற்று வனத்தில் சென்று வருந்தி தவஞ்செய்ய வேண்டியதனுஸம்யமாம். அவ்வாறு தவம் செய்தும் மோக்ஷமடையக் கூடுமெனின் இல்லறத்தில் மோக்ஷமுண்டென்பது தகுதியற்றனவாம். ஆதலின் தங்கள்கொள்கைகளில் குறளாசிரியர் அருளியதற்குமாறாக இல்லறத்தில் மோக்ஷமுண்டென்பதனால் நான்காவது புருஷார்த்தத்தையடையக்கூடிய துறவறமும் தங்களுக்குமுரியனவென்று கூறுவது ஐஐந சமய சாஸ்திரங்களைக் கண்டு தங்கள் சாஸ்திரங்களிலும் துறவறத்தைக் கல்பித்து அனுஷ்டித்து வருகின்றார்களென சொல்லக்கூடும்.

சைவ வைணவ சமய சாஸ்திரங்கள் முதற்கடவுள் மூவராய்த் தோன்றி ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் முதலானவைக ளெல்லாம் அக்கடவுளின் செய்கைகளென்று கூறுகின்றன. ஆதலால் பரிமேலழகர் தெய்வத்தால் எதுவும் ஆகாதென்று சொல்வது தம் மதத்திற்கு விரோதமாகு மென்று, ‘தெய்வத்தானாக தெனினும்’ என்பதற்கு, ‘ஊழ்வகையால் கருதியபயன் தாராதாயினும்’ என்று வலி

ந்து பொருளுரைத் திருக்கின்றார். இவர் கருத்து பொருத்தமான தன்று. குமரவின் ஆசிரியர் ஜைநராதலால் தமது நூலின்கண் “இல்லறத்தில் மோகூத்தைப்பற்றிக் கூறாமல் அவற்றில், தீர்வர்க்கத்தை யும் துறவறத்தில் அபவர்க்கத்தையும் விளக்கிக் காட்டி” சைவ வைணவ சமயக் கொள்கைகளை மறுத்துக் கடவுளாலாவது ஒன்று மில்லை யென்றும், ஆன்மாவின் முயற்சியும் வினைக்குத்தக்க பய னுண்டாகுமென்றும், சுவர்க்கமடைவதும், நரகம் புகுவதும் நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பெற்று மோகூத்தில் நீடுழிகாலம் அழிவின்றி வாழ்ந்திருப்பதும் ஜீவாத்மாவின் சக்தியினாலேயே உண்டாகின்றன வென்றும் மேல் எடுத்துக்காட்டியுள்ள குறட்பாக்களால் ஜைநசமய உண்மைத் தத்துவங்களை நன்கு விளக்கியிருக்கின்றார். இவற்றைக் கொண்டே இவ்வாசிரியர் ஜைநர் என்பதை எளிதில் உணரலாம். இது நிற்க,

நன்மை தீமைகளின், இயற்கைக்குத் தக்கபடி மக்கள் சுவர்க்க மடைவதும், நரகம் புகுவதும், நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பெறு வதும் ஆன்மாவின் குணத்திற்கியைந்தவாறு நேர்வனவேயன்றிக்கட வுள் எவ்விதத்திலும் ஆத்மனை இரகஷிப்பவன் அல்லனென்று கூறிய படி, திருக்குறளாசிரியரும், ‘தெய்வத்தானாகாது’ என்று கூறினாரே, அவ்வாறு சொன்னவர் கடவுள் வணக்கம் ஏன் செய்யவேண்டு மென வும், ஜைநர்கள் கடவுளுக்குக் கோவில்கள் நிர்மித்து அவற்றில் கல், தாம்பிர முதலானவைகளால் உருவம் செய்வித்து அகற்குப் பூஜை முதலான உத்சவங்கள் எதற்காகச் செய்யவேண்டுமென்றும் சிலர் கேட்கக் கூடும். இக் கேள்விக்குத்தக்க சமாதானம் கூறுவோம்:—

பதினாலாவது நாபி மனுவின்காலத்தில், மக்கள் விரும்பியவற் றைக் கொடுக்கும் கற்பக விருகூம் மறைந்தபின் மேகங்களுமுந்து மழை பொழிந்தன; உழுதுவித்தாமலே பல தானியங்கள் முதலான வைகள் தாமே தோன்றின; அவற்றைப் பிரஜைகள் உபயோகப் படுத்தும் முறைகளை அறியா திருந்தார்கள். அப்போது நாபி மனு வினால் அம்முறைகள் மனிதர்க்கு உபதேசிக்கப்பட்டன. பிறகு நாபி மனுவின் புத்திரராகிய ஆதிபகவான் காலத்தில் தாமே விளைந்த தானிய முதலானவைகள் வினையாமற் போயின. அதனால் பிரஜை கள் ஆதிபகவானைச் சரணமாகவடைந்து, “நாங்கள் பரிசினாலும், மழை, பனி, குளிர், வெயில் முதலானவைகளாலும் வருந்துகின் றோம். இவைகளைப் போக்குக்கொள்ளு முபாயங்களை எங்களுக்குக் காட்டியருள வேண்டும்” என்று வின்னப்படு செய்தார்கள்.

ஆதிபகவான் * மதிஞானம், ஸ்ருதஞானம், அவதிஞான மென்னும் மூன்று ஞானத்துடனும் சகஜாதிசயம் பத்துடனும் அவதரித்தவராதலால் தமது சபாவ கருணையால் வாழையடி வாழையாக வரும் மக்கள் எக்காலமும் ஜீவிக்கும்பொருட்டு அஸி, மஷி, கிருஷி, வாணிஜ்யம், வித்தியா சில்ப மென்னும் ஷட்கர்மத்தொழில்களையும் அவர்சட்கு உபதேசித்து, நாம நகர கிராம கிருக முதலானவைகளையும் செய்வித்தார்.

பிறகு ஆதிபகவான் (அருகக்கடவுள்) கர்மகூடியாதிசயம் தெய்விகாதிசய முதலானவைகள் தாமே தோன்றவும் இந்திராதி தேவர்களால் நிரமிக்கப்பட்ட சமவ சரணமென்னும் கோவிலுடன் சர்வ

* மதிஞானம் என்பது-இயற்கை அறிவு; ஸ்ருதஞானம் என்பது சாஸ்திரங்களை அறிந்துக் கொள்வது. இதனை, “ஸ்ருதம் மதிபூர்வம்” என்று தத்துவார்த்தகுத்ரம் அத்-1-ல், 19-ஆம் சூத்திரம் கூறுகின்றது. இக்கருத்தைக் குறளாசிரியர், ‘மக்கட்பேறு’ என்னும் அதிகாரத்தில்

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ள்: “பெறுமவற்றுள் - (ஒருவன்) பெறும்பேறுகளுள், அறிவு - இயற்கை அறிவைக்கொண்டு, அறிந்த - (கல்வியின் ஞானத்தை) அறிந்துக்கொண்ட, மக்கட்பேறுல்ல-மக்கட்பேறுகளுல்லாமல் பிற - மற்றை மக்கட்பேறுகளை; யாம் அறிவதில்லை (புத்தியுள்ளவர்களாய்) நாம் உணர்வதில்லை” என்பதாம்.

“ஒருவன் பெறும் மக்கட்பேறுகளுள் இயற்கை அறிவைக்கொண்டு கல்வியை அறிந்துக்கொண்ட மக்களை மதிப்பது போன்று பிறமக்களை யாம் மதிப்பதில்லை” என்பது இதன் கருத்து.

இக்குறட்பாவில் பரிமேலழகர், “அறிவறிந்த, வென்றதனால் மக்கள் என்னும் பெயர் பெண்பாலை யொழித்து நின்றது” என்றும், “இதனாலே புதல்வரைப் பெறுதலினது சிறப்புச் சொல்லப்பட்ட” தென்றும் கூறுகின்றார். இவர் கருத்து பெண்பாலர் அறிவறிந்தவரல்லர் என்பது போலும். இவ்வாறு கூறும் பரிமேலழகர் கூற்றுப் பொருந்தா தென்க. இதைப்பற்றி இரண்டாம் பாகத்திலும் மேற்கோள்களுடன் உண்மையை விளக்குவாம். ஆண்பால் பெண்பால் இருவரும் கல்விகற்க வேண்டு மென்பது ஐஹசமய வேதக்கொள்கை. இது பற்றியே ஆசிரியர், “அறிவறிந்த மக்கள்” என்று இருவகையினர்க்கும் பொதுவான வார்த்தையைக்கூறியிருக்கின்றார்.

தர்ம கேஷத்திரங்களிலும் சென்று மக்கள் நற்கதியடையும்பொருட்டு அதோலோகம், மத்திமலோகம், ஊர்த்துவலோகம் ஆகிய மூன்று லோகங்களின் சுபாவங்களையும்; அந்த லோகங்களிலுள்ள ஜீவ புத்தக லாதிகளின் உற்பத்தி ஸ்திதி விநாசங்களையும், சென்றகாலம், நிகழ் காலம், எதிர்காலம் ஆகிய காலங்களையும், பிரத்யீ, அப்பு, தேபு, வாயு, வனஸ்பதி, த்ரஸங்களென்னும் ஆறுவித ஜீவபரியாய பேதங் களையும், திரவ்விய, கேஷ்தா, கால, ஊவ, ஊவமென்னும் பஞ்ச பரிவர்த்தனைகளால் சம்ஸார ஜீவன்கள் மிகவும் பிறந்தலையும், இறத் தலையும், நரக, திரய, மனுஷ்ய, தேவகதி முதலானவைகளில் கார் றாடிபோல் சம்ஸார ஜீவன்கள் சுழன்று வருவதையும் தர்ஸனிகள், விரதிகள், சாமாயிகள், புரோஷதோபவாசன், சச்சித்தவிரதன், ராத்திரியபுத்தன், பிரம்மசாரி, அனாரம்பன், அபரிஃரகன், அநனு மதி, உத்திட்ட பிண்டன் என்னும் பதினொரு நிலை ஸ்பாவகாசார ஒழுக்கங்களையும், அனுவிரதம் 5. குணவிரதம். 3, சிக்ஷாவிரதம் 4. ஆகிய பன்னிரண்டு விரதங்களையும், சம்யக்தரிசனம், சம்யக் ஞானம், சம்யக்சாரித்திரமென்னும் நற்காட்சி நன்ஞானம் நல் லொழுக்கங்களாகிய இரத்தன் த்ரயங்களில் விவகார நிச்சய மென்னும் இருவகைகளின் தத்துவங்களையும், மதிஞானம், ஸ்ருதஞானம், அவுதி ஞானம், மனப்பரியயஞானம், கேவல ஞானமென்னும் இத்தா ஞான விசேஷங்களையும், குமதிஞானம், குஸ்ருதிஞானம், விபங்கஞான மென்னும், மூன்று விபரீத ஞானத்தின் தன்மைகளையும், ஸ்வாஸ்தி காயம், புத்தகலாஸ்திகாயம், தர்மாஸ்திகாயம், அதர்மாஸ்திகாயம், ஆகாசாஸ்திகாயங்களென்னும் பஞ்சாஸ்தி காயங்களையும், ஜீவ, புத் தகல, தர்ம, அதர்ம, ஆகாச, காலமென்னும் ஷட் திரவியங்களையும், மனோகுப்தி, வாக்குப்தி, காயகுப்தி யென்னும் (3) திரிகுப்திகளையும், அஹிம்ஸை, சத்தியம், அஸ்தேயம், பிரம்மசர்யம், அபரிஃரகம் என் னும் பஞ்சமகா விரதங்களையும், ஈர்யாசமிதி, பாஷாசமிதி, வஷணு சமிதி, ஆதானநிகேஷபணசமிதி, வ்யுத்சர்க்கசமிதி என்னும், பஞ்ச சமதிகளையும், ஞான, தரிசன, தப, வீரிய, சாரித்திர மென் னும் ஐந்து சாரித்ர பேதங்களையும், சாமாயிகம், ஸ்துதி, வந்தனை, ப்ரதிஃரமணம், ப்ரத்யாக்ஞானம், வ்யுத்சர்க்கமென்னும் (6) ஷடாவஸ்யக்ரியைகளையும், ஜீவ, அஜீவ, ஆஸ்ரவ, பந்த, சம்வா, நிர்ஜர, மோக்ஷமென்னும் சப்த தத்துவங்களையும், ஸ்யாதஸ்தி, ஸ்யாந்நாஸ்தி, ஸ்யாதஸ்திராஸ்தி, ஸ்யாதவக்தவ்யம், ஸ்யாதஸ்தி வக்தவ்யம், ஸ்யாந்நாஸ்திவக்தவ்யம், ஸ்யாதஸ்திராஸ்திவக்தவ்யம்

என்னும் சப்தபங்கி தத்துவங்களையும், ஜீவ, அஜீவ, ஆஸ்ரவ, பந்த, சம்வர, நிர்ஜர, மோக்ஷ, புண்ணிய, பாபமென்னும் நவபதார்த்தங்களையும், கதி, இந்திரிய, காய, யோக, வேத, கஷாய, ஞான, சம்யம, தரிசன, லேசியா, பவ்விய, சம்யக்த்வ, சஜ்ஞித்வ, ஆஹாரமுதலாகிய பதினான்கு மார்க்கண ஸ்தானங்களையும், மித்தியாதிருஷ்டி, சாஸாதனசம்மியக்திருஷ்டி, சம்மியக்தித்தியாதிருஷ்டி, அசம்பதசம்மியக்திருஷ்டி, தேசசம்யதன், பிரமத்தன், அப்பிரமத்தன், அபூர்வகரணன், அநிவிர்த்திகரணன், சூக்ஷ்மசாம்பராயன், உபசாந்தகஷாயன், க்ஷீணகஷாயன், சயோகிகேவலி, அயோகிகேவலி என்னும் பதினான்கு குணஸ்தானங்களையும், உத்தமக்ஷமை, உத்தமமார்த்தவம்; உத்தமஆர்ஜ்ஜவம், உத்தமசத்தியம், உத்தமசௌசம், உத்தமசம்யம், உத்தமதவம், உத்தமத்யாகம், உத்தமஆகிஞ்ஜின்யம், உத்தமபிரம்மசரிய மென்னும் தச (10) தர்மங்களும், அநசனம், ஆவமோதர்யம், வ்ரத்திபரிசங்கியானம், ரஸபரித்யாகம், விவித்தசயனசயனம், காயக்லேசமென்னும் பாகிய தபச 6-ம், பிராயச்சித்தம், விநயம், வையாப்ரத்யம், ஸ்வாத்யாயம், வ்யுத்சர்க்கம், தியானமென்னும் அந்தரங்க தபச 6-ம் ஆகிய துவாதச (12) தபசுக்களையும், அநித்யம், அசரணம், ஏகத்வம், அன்யத்வம், சம்ஸாரம், லோகம், அசசித்வம், ஆஸ்ரவம், சம்வரை, நிர்ஜரை, போதிநூல்லபம், தர்மஸ்வாக்யான மென்னும் (12) துவாதசானுபிரேக்ஷகளையும், கூடத், பிபாஸா, ரோக, யாசனா, அலாப, நிஷத்யா, சர்யா, சய்யா, நக்ந்யா, அதர்சன, பிரக்ஞா, அக்ஞான, அரதி என்னும் பாகிய பரீஷக ஜெயங்கள் 13-ம், உஷ்ணம், சிதம், மல, சத்காரபுரஸ்கார, ஆக்ரோச, வத, தம்ஸமஸக, த்ரணஸ்பரிஸ, ஸ்திரீ என்னும் அந்தரங்க பரீஷஹ ஜெயங்கள் 9-ம் ஆகிய இருபத்திரண்டு பரீஷஹ ஜெயங்களையும், இஷ்டவியோகம், அநிஷ்டசம்ப்ரபாகம், லாபஜம், ரோகஜம் என்னும் நான்கு ஆர்த்தத்யானங்களையும், ஹிம்ஸாநந்தம், ம்ருஷாநந்தம், ஸ்தேயாநந்தம், சம்ரக்ஷணநந்தமென்னும் நான்கு ரொனத்ர த்யானங்களையும், ஸ்பரிஸ, ரஸ கிராண, சக்ஷு, ஸ்ரோத்திரம், மனமென்னும் ஆறுவிஷய சம்யமங்களையும், பிரத்திவி, அப்பு, தேபு, வாயு, வனஸ்பதி, த்ரஸகாய மென்னும் ஆறுபிராணி சம்யமங்களையும், சூக்ஷ்மஏகேந்திரியபரியாப்தி, அபரியாப்தி, பாதரஏகேந்திரியபரியாப்தி, அபரியாப்தி, த்வீந்திரியபரியாப்தி, அபரியாப்தி, த்ரீந்திரியபரியாப்தி, அபரியாப்தி, சதுந்ந்திரியபரியாப்தி, அபரியாப்தி, அசஜ்ஞிபஞ்சேந்திரியபரியாப்தி:

அபரியாப்தி, சஜ்ஞி பஞ்சேந்திரிய பரியாப்தி, அபரியாப்திகளாகிய பதினான்கு ஜீவஸ்தானங்களையும், இந்த ஜீவஸ்தானங்களுக்கு, ஆஹாரபரியாப்தி, சரீர பரியாப்தி, இந்திரிய பரியாப்தி, உச்வாஸபரியாப்தி, பாஷாபரியாப்தி, மனப்பரியாப்தி என்னும் ஆறுவகைபரியாப்தி, அபரியாப்திகளின் கூறுபாடுகளையும்; ஜீவன் நித்திய நென்னும், புத்தகலம் அநித்தியம் என்னும் புத்தகலம் பரமானுக்களின் சமூகங்களாகிய ஸ்கந்தங்களென்றும், அந்தஸ்கந்தங்கள், ஸ்தூலஸ்தூலம், ஸ்தூலம், ஸ்தூலரூக்ஷம், சூக்ஷ்மஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், சூக்ஷ்மசூக்ஷ்மமென்னும், ஆறுவகைகளாகவுள்ளவைகளையும், ஜீவன், மன, வசன, காயங்களினாலுண்டாம் ராக த்வேஷ மோகமென்னும், காம, வெகுளி, மயக்கம் முதலானவைகளால், ஞானாவரணீயம், தர்ஸனாவரணீயம், வேதனீயம், மோகனீயம், ஆயுஷ்யம், நாமம், கோத்திரம், அந்தராயமென்னும் (8) அஷ்டகர்மங்களுக்குப் பந்தப்படும்காரணங்களையும், அக்கர்மங்கள் (நல்வினை தீவினைகள்), அநாதிகாலந் தொடங்கி ஜீவனை இடைவிடாமல் பந்தித்து வருவதையும், அவ்வினைகளின் பந்தத்தினால், ஜீவன்களுக்குண்டாகும் சுக துக்கங்களையும், அந்த பந்தமும், ப்ரகரதி பந்தம், ப்ரதேசபந்தம், ஸ்திதி பந்தம், அநுபாகபந்தமென்னும் நான்கு பிரிவுகளாயுள்ளவைகளையும், இந்தக்கர்ம பந்தங்களைக் கெடுத்து, மோக்ஷம் பெறுதற்குத் தவத்தைப்பெற்று ராக, த்வேஷ, மோஹமுதலான ஆர்த்த ரௌத்ரத்யானங்களினின்றும் நீங்கி, சப்த தத்துவம், தசதர்மம், துவாதசானுப் பிபேகை முதலான பீடம்கண்ட பலதத்துவங்களுடன், ஆக்ஞாவிசயம், அபாயவிசயம், விபாகவிசயம், சம்ஸ்தான விசயமென்னும் நான்கு தர்மக்பானங்களையும், பிரதக்தவவிதர்க்கவீசாரம், ஏகத்வ விதர்க்க வீசாரம், சூக்ஷ்மக்ரியா ப்ரதிபாதி, வ்யுபதரக்ரியா வென்னும் நான்கு சக்லத்யானங்களையும் அநுஷ்டித்தால், மோக்ஷமெய்தி, எக்காலமும் நிலைபெற்று உவமையில்லாத பேரின்பத்தை அடைதல் கூடுமென்பது முதலான, அநேக தத்துவங்கள் அமைந்த நல்லொழுக்கங்களுள்ள இல்லற குறவறங்களுக்குரிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் மக்கள்முதலான ஜீவன்களிடத்து அன்பும் அருளும் உடையவராய்ச் சுயப்பிரயோசனமின்றி நான்கு வேதங்களால் சுகலருக்கும் உபதேசித்தருளினார்.

மேல்கண்ட தத்துவங்கள் முதலான ஒவ்வொரு விஷயங்களும் இப்புத்தகத்திலும் இதன் இரண்டாம் பாகத்திலும் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு ஆதிபகவான் கர்மபூமியின் ஆதியில் மக்கள் ஜீவிக்கும் பொருட்டு ஷட்கர்மத்தொழில்களை உபதேசம் செய்ததான், தாம் அடைந்த நான்கு புருஷார்த்தங்களை பரம்பரையாக வரும் மக்களுக்கும் பெறவேண்டுமென்கிற கருணையுடன் நான்கு வேதங்களால் ஜீவாதி தத்துவங்களை அம்மக்களுக்கு, உபதேசித்தருளியவராதலால் அந்தப் பகவான் செய்த நன்றியை

அதாவது,

“செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது”

என்று குறளாசிரியர் அருளியதற் கிணங்க

மக்கள் எக்காலத்தும் வழிவழியாய் மறவாமலிருக்கும் பொருட்டும், அப்பகவான்மீது பக்தி உண்டாகும் பொருட்டும், ஜைநர்கள் சமவசரணம்போல் கோவில் நிர்மித்து, பகவானைப்போல சிலை தாம்பிரமுதலானவைகளால் பிரதிபிம்பம் செய்வித்து, அஷ்ட டோத்தர சகஸ்ரநாமார்ச்சனைகளாலும், அஷ்டவிதார்ச்சனைகளாலும், அபிஷேகம் தோத்திரம் தியானம் முதலானவைகளாலும் ஆதிகாலந் தொடர்ந்து பூஜித்து தொழுது வருகின்றார்கள்.

மக்கள் செய்பார் அபிஷேகம், அர்ச்சனை விழா முதலானவைகளை பகவான் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அவர் நிர்மல தேகத்தைப் பெற்று பசி, தண்ணீர்ந்தாகம் முதலான பதினெண் குற்றங்களினின்றும் நீங்கினவர். இத்தன்மையுடைய பகவானுக்கு அர்ச்சனை முதலானவைகள் செய்வதாலுண்டாம் பலன்கள் இன்னவை யென்பது, பிஷ்வாரிர் அலோகத்தாலும் அதற்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ள உதாரணங்களாலும் நன்றி விளங்கும்.

இன்னும் விழா நடத்துவதற்குக் காரணம் என்னவெனில், ஆதிபகவான் பரிஷேத்திரங்களிலும் பூநீவிஹராஞ்சென்று பன்னிருகணங்கட்கும் தர்மோபதேசஞ் செய்ததை விளக்கிக்காட்டும் பொருட்டே ஆதிகாலந்தொடங்கி ஜைநர்கள் அவருக்கு தசதினபிரம்மோக்ஷவ முதலான பல விழாக்கள் நடத்தி அந்தப் பகவானது

பிரதிபிம்பத்தை வீதி வீதியாக \$ வாகனங்களில் எடுத்துக்கொண்டு போய் ஊர்வலஞ் செய்வித்து, பகவான் இல்லற நூதவற தர்மங்களை உபதேசம்செய்த பாவனையாக * ஸ்ராவகர்கள் வேத அந்யயணம் புரிந்து வரவும் செய்து வருகின்றார்கள்.

இக்காலத்திலும் கல்வித் தேர்ச்சியும், பல ஆராய்ச்சிகளுமுடையவர்கள் பல ஊர்களுக்கும் சென்று, மக்களுக்கு நன்மை உண்டாக வேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டு பல கல்லிஷயங்களைப் பிரசுரித்துவந்தால், அப்பெரியாரின் உருவத்தை, பக்தர்கள் படத்தில் பிரதிபலிப்பம் செய்வித்து அந்த உருவப்படத்திற்குப் பூமலை முதலானவை அணிந்து விழா நடத்தி அதனை பல வீதிகளில் ஊர்வலமாகசுற்றி வந்து, அவர்கள் செய்த நன்மைகள் எப்போதும் ஜனங்களின் ஞாபகத்திலிருக்கும்படி அவ்வுருவபடத்தை ஓர் கட்டிடத்தில் ஸ்தாபித்து அவர்கள் சரித்திரங்களையும் எழுதிவைக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு வினைகளுக்குச் சம்பந்தமாயுள்ள மனிதர்களுக்கு இத்தன்மையாகச் சிறப்புக்கள் செய்விக்கும்போது “வினாயினி” விளங்கிய வறிவின் முனைவன்” என்னும் ஆதிபகவானுக்கு (அருகக் கடவுளுக்கு) ஆலயமும், அவற்றில் பிரதிபிம்பமும் கொடுத்து, பூஜைவிழா முதலானவைகள் செய்துவருவதை மறுத்துப் போவது ஒவ்வாமை, என்பதுயாவருக்கும் ஐயமற்ற தெளிவாகும்.

சிவன் விஷ்ணு முதலானவர்களுக்கு இந்நிராதி தேவர்கள் கோவில் நிர்மிதம் செய்தார்க னென்றும் அக்கோவிலுள் சிவன் விஷ்ணு ஆகியவர்கள் சிறப்பை எய்தி சர்வ தர்ம தேவநிபந்தனா க்குச் சென்று மக்களுக்கு தர்மோப தேசஞ் செய்தார்களென்பதற்கு சைவ வைணவ சமயங்களுக்கு சாஸ்திரப் பிரமாணமில்லை.

\$ வாகனங்களின்மீது பகவானை எடுப்பித்து விழா செய்வதற்குக் காரணம்: விருஷபதீர்த்தங்கரர் (ஆதிபகவான்) முதல் மகாவீரர் பரிபந்த முன்ன 24- தீர்த்தங்கர்களுக்கும் வலதுகால் பாதத்தின் பெருவிரலின் கீழ் விருஷபம், யானை, குதிரை, சர்ப்பம், சிம்மம் முதலான (24) லாஞ் சனம் அவர்களுக்கு தனித்தனி அமைந்துள்ளன வென்பது ஐஐச மய சாஸ்திரம் அதுகாரணம் பற்றி வாகனங்களி லேற்றுவதாகும்.

* ஸ்ராவகர்கள் வீதிவீதியாக வேத அந்யயணம் செய்வதை இக்காலத்தில் தவறவிட்டிருக்கின்றார்கள். இதற்குக் காரணம் கல்விக்குறையே.

இவ்வாறு சைவ, வைணவ சமயங்களில் பகவானுக்குக் கோவில்கட்டி விழா நடத்துதற்குச் சாஸ்திரப்பிரமாண மில்லை எனினும், ஜைனர்கள் இவற்றைச் செய்துவருவதைப் பார்த்துத் தாங்களும், வேறுவகையாக சாஸ்திரங்களை நியமித்துக்கொண்டு கோவில் கட்டுவது, அதில் தேவ உருவத்தை ஸ்தாபித்து பூஜிப்பது, அதற்கு விழாக்கள் செய்வது, பிராம்மணர்கள் வேதங்களை அத்யயனம் செய்வது முதலியவற்றை நடத்தி வருகின்றார்கள்.

கரம்பூமியின் ஆதிகாலத்தில் ஆதிபகவான் (அருகக்கடவுள்) தவிர வேறு கடவுள் இல்லாமையால் மக்கள் யாவரும் அந்த பகவானைப் பூஜித்து வந்தார்கள். பிறகு கல்வித்தேர்ச்சி யுடையவர்களாலும், வித்தியா தேவதைகள் சகாயத்தினாலும் ஜைனர்கள் காலதோஷத்தால் சிவன் விஷ்ணு முதலான பல கடவுள்களையும், பல சமயங்களையும் பல சாஸ்திரங்களையும், உண்டுபண்ணிக்கொண்டார்கள்.

இவற்றின் விவரம் இப்புத்தகம் 7-ம் பக்கத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன கண்டுகொள்க.

ஆதிபகவான் அருளிய தர்மங்கள் அநேக பிரிவுகளாக இருந்து வருகின்றன. அந்தத் தர்மங்களில் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தை யுடையவர்கள் கைக்கொள்ளவேண்டிய முதல் தர்மம் யாதேனின், பகவானை பூஜை விழாக்கள் தோத்திரம் தியான முதலானவைகளால் வழிபடுவதேயாம்.

இக்காரணம் பற்றியே மக்களைப்பெற்ற தாய் தந்தையர்கள், குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே அப்பிள்ளைகளுக்கு பகவானை வணக்கம் செய்யும் தர்மத்தைக் காட்டும்பொருட்டு, ஆலயத்திலும், விழாக்களிலும் “அப்பா! அதோபார் சுவாமி; சும்பிடு; இதோ நான் சும்பிடுகிறேன் பார்” என்று இரண்டு கைகளையும் கூப்பி காட்டுவது முதலான பழக்கங்களைச் செய்துவருகின்றார்கள்.

இரண்டாவது தர்மமாவது; ஜீவன்கரிடத்து அருளுடையவராரிருத்தல், ‘தர்மஸ்ய மூலம் தபா’ என்பது ஜைன சமயவேதம், அதாவது தர்மத்திற்கு மூலம் அருள்.

மூன்றாவது தர்மம் கொல்லாமையாம்; இதை விளக்கும் பொருட்டே ஜைனர்கள், தங்கள் மக்கள் சிறு பிராயத்தில் ஜீவன்களுக்கு கேதாவது இடர் செய்தால் அவர்களுக்கு நயமாகவும் பயமாகவும், “அப்பா! அதை ஒன்றும் செய்யாதே; அப்படிச் செய்

வது பாபம்” என்று கொல்லாமை யென்னும் தர்மத்தைப் போதிக்கும் வழக்கத்தைக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அறம் பொருள் இன்பமென்னும் மூன்றில் அறத்தை நீக்கி மற்ற விரண்டில் அதாவது * போகோப போகங்களில் விருப்பமும், பொருள் சம்பாதிக்கும் தொழிலில் ஆசையும் உடையவர்கள் மோகக் மடையார்கள்.

இதனைக் குறளாசிரியர்,

“மனைவிழைவார் மாண்பய நெய்தரார் வினைவிழைவார்
வேண்டாப் பொருளு மது”

என்னும் குறளால் விளக்கியுள்ளார்,

இ-ள்: “மனை—தம்மனையானே, விழைவார்—இன்ப காரணமாக) விரும்பியவர், மாண்பயன்—மாட்சிமை பொருந்திய மோகப்பலனை, எய்தார்—அடையமாட்டார்கள், (அவர்கள்: வினை-(பொருள் சம்பாதிக்கும்) தொழிலை, விழைவார் - விரும்புகின்றவராவர், வேண்டாப்பொருளும்—வீடு பெறதற்கு பகையென்று) இகழ்கின்ற பொருளும், அது-அத்தன்மையுடையதே,” என்பதாம்.

இதன் கருத்து; மனையானே விரும்பியவர். பொருள் சம்பாதிக்கும் தொழிலில் ஆசையுடையவர்; இவர்கள் மோகத்தை யடையார் என்பதாம்.

(இக்குறட்பாவிற் குப் பரிமேலழகர் செய்திருக்கும் உரை பொருந்தாததாம்.)

இதன்படி தர்ம மன்றி மற்ற விரண்டாலும் பயனில்லை யென்பது பெறப்படும். ஆதலின், நற்காட்சி, நன்றானம் நல்லொழுக்கம் ஆகிய நீ விவகார ரத்தினத்திரயங்களை அனுஷ்டிக்கும், மனிதர், அருகத் பரமேஷ்டிக்கு அபிஷேகம், அர்ச்சனை, அராதனை முதலானவைகளைச் செய்யும் தர்மம் விசேஷமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பகவத் அர்ச்சனைசெய்யும் பலன்களை,

* போகம் உபபோகமென்பது இப்புத்தகம் 161-ஆம் பக்கத்தில் விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது இகன் விவரத்தை ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

நீ மேல்சொன்ன விவகார ரத்தனத்திரயம் நிச்சய ரத்தனத்திரயம் இவைகளைப்பற்றி இரண்டாம்பாகத்தில் மெய்யுணர்வைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்து கண்டுகொள்க.

“ஜிநெஞ்சு வாடின வாடின வாடின வாடின நாய்
வெநெந வாடின வாடின வாடின வாடின
திவெநெந வாடின வாடின வாடின வாடின
வவந்தி வவந்தி வவந்தி வவந்தி வாடின வாடின வாடின வாடின”

என்னும் விரதஸ்வ ரூபம் 29-ஆம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ன், ‘அருகக்கடவுளுடைய தாமரைபோன்ற திவ்விய பாதங்களுக்குச் செய்யும் அர்ச்சணையினாலுண்டான புண்ணியத்தினால் (மனிதர்) ரூபாதிசயங்களை அடைவார்கள். மறுபடியும் மூன்று லோகங்களிலுள்ள சுகங்களை அதுபவித்து மோக்ஷ லக்ஷிக்கு பிரியமுள்ளவர்களாயும் விளங்குவார்கள்’ என்பதாம்.

இதில் கூறியபடி மனிதர், கடவுள்பூஜை, அர்ச்சனை முதலானவைகளைச் செய்யும் புண்ணியத்தினால் மோக்ஷத்தை எவ்விதம் அடைகின்றார்களெனில், ஒருவன், அகலில், நெய், திரி முதலானவைகளைச் சேர்த்து தீபம் ஏற்ற அத்தீபம் பிரகாசிக்கும்; அவ்வாறு பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்குமிடத்தில் இருள் சஞ்சாரமிராது, ஆனால் தீபத்தின்கீழ் அத்தீபஸ்தம்பத்தின் நிழலால் கிஞ்சித்து இருள் நீங்காமலிருக்கும்; அதைப்போல ஒருவன் கடவுள்பூஜை, அர்ச்சனை, விழாக்கள் முதலானவைகளைச் செய்யும் தர்மத்தினால் புண்ணியகர்மம் மிகுந்திருக்கும், எனினும் * பாபகர்மமும் குறைந்த அளவில் இருந்துகொண்டிருக்கும்; தீபப்பிரகாசம்போல மிகுந்த, புண்ணிய கர்மத்தினால் அவன், மனிதலோகம், தேவலோகம், அகமிந்திரலோகம் முதலான விடங்களில் ஜனித்து சுகங்களை அதுபவித்து, புண்ணிய கர்மமும் பிறத்தற்குக் காரணமா யிருத்தலாலும் தீபத்தின்கீழ் விலகாமலிருக்கும் இருள்போல பாபகர்மமும் தன்னைவிட்டுப் பிரியாமலிருப்பதாலும், மறுபடியும் மனிதலோகத்தில் அவதரித்து,

“இருள்சே ரிருவினையும் சேரா விறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு”

என்று குறளாசிரியர் கூறி அருளியதற் கிணங்க இறைவன் (அருகக்கடவுள்) அருளிய நான்குவேதங்களிலுள்ள தத்வப்பொருள்

* பாகல்காய் கசப்புள்ள பதார்த்தமாக விருப்பினும் அவற்றுடன் வெல்லம் சேர்த்தால் அக்கசப்பு குறைவுபடும் அதுபோல புண்ணிய மிகுதியால் பாபம் குறைவதாம்.

களை யுணர்ந்து அதனாலவரும் கீர்த்தியைப்பொருந்தி மோகூமர்க் கத்தை அறுஷ்டித்து, நல்வினை தீவினைகள் அதாவது புண்ணியகர் மம் பாபகர்மம் ஆகியவைகள் நீங்கப்பெற்று மோகூ மடைவார்கள்.

(ஒருவன் நிச்சய இரத்தினத்திரயத்தை அடைந்து) நான்கு வேதங்களாகிய தீபத்திலுள்ள தத்துவங்களை தியானம் செய்தால் புண்ணிய கர்மங்கள் பாபகர்மங்கள் ஆகியவை அந்த ஆத்மனைவிட்டு நீங்கும். அவ்வாறு நீங்கியவுடன் ஆத்மஜோதி ஞான ஜோதி தேச ஜோதி முதலியவைகளை அவன் அடைந்து, மோகூ மெய்துவான். இத்தன்மை யுடையவனுக்கு உலகத்தின் கண்ணுள்ள இருளும், இரு சுடர்களா லுண்டாம் பிரகாச முதலானவைகள் இல்லாமல் கெடும். இக் குறட்பாவிற்குப் பரிமேலழகர் செய்திருக்கும் உரை பொருத்த மற்றதாம். மேல்காட்டிய கருத்திற்கிணங்க மேற் கோள்களுடன் இப்புத்தகம் 84-ஆம் பக்கமுதல் 90-ஆம் பக்கம் வரையில் இக்குறட்பாவின் பொருளை விவரித்திருக்கின்றேன்; ஆங் குக் கண்டுக்கொள்க.

மேற்கூறிய தர்மத்தை மனத்திற் குற்றமில்லாமலும், ஆடம் பரமின்றியும் செய்யவேண்டும். இதனையும் குறளாசிரியர்,

“மனத்துக்கண் மாசில னாத லீனத்தற
னாகுல நீர பிற”

என்னும் குறளால் விளக்கி யிருக்கின்றார்.

இ-து. “தர்மம் செய்பவன் மனத்தின்கண் குற்றமில்லாதவனாகக் கடவன்; அவ்வளவே தர்மமாம்; சொல்லும் வேடமும் ஆரவார குணத்தை யுடையனவாம்.” என்பதாம்.

“மனம் வாக்கு காயமென்னும் த்ரிகரண சுத்தியோடு தர்மம் செய்யவேண்டும்; அஃதில்லாமல் ஆடம்பரமாக வாக்கு காயங்களி னால் செய்யும் தர்மம் பயன் தருவதில்லை” என்பது இதன் கருத்து. இனித் திருக்குறள் உரையாசிரியர்களைப்பற்றி சிறிது கூறுவாம்.

தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்

பரிதி பரிமே லழகர் திருமலையர்

மல்லர் கவிப்பெருமான் காளிங்கர் வள்ளுவர் நூற்கு

எல்லைஉரை செய்தார் இவர்.

என்று திருக்குறளுக்கு உரைசெய்தோர் பதின்மர் கூறப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவ்வுரை யாசிரியர்களில் தருமர் என்பவர் ஜைன

ராவர். அப்படியிருந்தும் அவர்செய்த உரையுள்ள புத்தகம் ஜைநர்க ளிடம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இரண்டு பழய ஓலைப் பிரதிகள் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றில் அநேகம் கருத்துக்கள் பரிமேலழ கர் கருத்துகளுக்குப் பொருந்தியும், சில பொருந்தாமலு முள்ளன.

மேற்கூறிய உரையாசிரியர்கள் பதின்மரில் இப்போது பரிமே லழகர், மணக்குடவர் ஆகிய இவ்விருவர் உரைகள் மட்டுமே அச் சிற் பதிப்பித்து வெளிவந்திருக்கின்றன. இவ்விருவர் உரைகளி லும் சிற்சில குறட்பாக்களின் உரைகள் ஒற்றுமை யுடையனவாயும், சில உரைகள் ஒன்றுக்கொன்று விகற்பப்பட்டு மிருக்கின்றன. அதி காரவரிசைகளும், செய்யுள் வரிசைகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் பட்டு மிருக்கின்றன. ஆசிரியர் ஜைநசமயத்திற் கியைந்தவாறு அதி கார வரிசைகளையும் அவற்றிற்குரிய குறட்பாக்களையும் இயற்றியதை புறமதத்தினர் தங்களுக்குகிசைந்தவாறு மாறுதல் செய்திருக்கிறார்கள்.

மேற்கூறிய ஆசிரியர்களின் உரைகளும் மிக நயமும், விளக்க மும் உள்ளன, என்னும் பதவுரை, கருத்துரை, விசேஷவுரை முதலானவைகளுடன் அமைந்துள்ளதும், ஆங்கில முதலான பல பாஷைகளில்மொழி பெயர்த்து உலகமுழுவதும் உலாவிவருவதும் பரிமேலழகர் உரை ஒன்றேயாகும்.

பரிமேலழகர் திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தின் தலைப்பில், “சத் துவ முதலாகிய முக்குணங்களாலே அறமுதல் மூன்றாகிய உறுதிப் பொருளுக்கு அக்குணங்களாலே மூவராகிய முதற்கடவுளோடு சம் பந்தம் உண்டாயிருக்கையால் அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறை மையாதலின் இவ்வாழ்த்து அம் மூவருக்கும் பொதுபடச் சொல் லினாரென்று அறிக” என்று கூறியுள்ளார். இங்ஙனம் கூறும் கருத் துக்கள் மேல்குறித்த ஏட்டுப் பிரதிகளிலில்லை, இவ்வாறு கூறி யிருப்பது பரிமேலழகர் கூற்றாக விருப்பினும் அவர் கருத்து பொருத்த மற்தாகும்.

திவாகரம், பிங்கல முதலான நிகண்டுகளிலும், இன்னும் பல இலக்கியங்களிலும், திருக்குறள் கடவுள் வணக்கத்திலுள்ள, அறி வன், மலர்மிசை யேகினான் (பூமிசை நடந்தோன்), அறவாழி யந்தணன், ஐந்தவித்தான், எண் குணத்தான் என்ற நாமங்கள் அரு கர் புத்தர் முதலானவர்களுக்குச் சொல்லியிருக்க, இந்தப்பெயர்கள் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் முதலான மூவருக்கும் பொதுபடக்

கூறப்பட்டிருக்கின்றன வென்று பரிமேலழகர் சொல்லியிருப்பது நூதனமாக விருக்கின்றது.

ஐஐரசமயத்து வடமொழி நூல்களிலுள்ள அருகக்கடவுளின், தர்ம சக்கிராதிபன், அநந்த ஞானாதி அஷ்டகுணன் முதலானபெயர்களும்கூட, இல்லற துறவறங்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள் முதலான தத்துவங்களும் திருக்குறளில் நிறைந்திருக்கின்றன.

இன்னும் ஐஐரசால் செய்யப்பட்ட நாலடியார், பழமொழி, அற நெறிச்சாரம், ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம் முதலான நூல்களிலுள்ள கருத்துக்கள் திருக்குறளில் பூர்ணமாக விருக்கின்றன, சீவகசிந்தாமணி, சூளாமணி, மேருமந்தர புராணம், திருக்கலம்பகம், திரு நூற்றந்தாதி, அருங்கலச்செப்பு முதலானவைகளிலுள்ள ஐஐரசமயக் கோட்பாடுகளும், மற்றுமுள்ள ரீதிகளும் திருக்குறளில் அமைந்திருக்கின்றன. தமிழறிந்த நண்பர்கள் ஐஐரசமய வடமொழி நூல்களைக்கற்று அச்சமயக் கோட்பாடுகளையும், கடவுள் பெயர் முதலிய வற்றையும் உணராதிருப்பினும் மேற்கூறியுள்ள நிகண்டு முதலான தமிழ்நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தேனும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் அப்பேர்ப்பட்ட கல்வியாளர்கள் மேல் குறித்த பெயர்கள் அருகர், புத்தர் முதான கடவுளுக்கு உரியனவென்றும் அதனால் ஆசிரியர் ஐஐரசமயத்தினராயேனும், புத்த சமயத்தினராயேனும் இருத்தல் கூடுமென்றும் துணிந்து கூறுகின்றார்கள். அவ்வாறு கூறியிருப்பது மேற்கூறிய பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயங்களால் விளங்கும் இன்னும் பழைய நூல்களாகிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலான இலக்கியங்களிலும் அருகர், புத்தர் இவர்களுக்கு மலர்நிசை நடந்தோன், அறவாழி யந்தணன், எண்குணத்தான் என்கிற நாமங்கள் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

அப்படியிருக்கப் பரிமேலழகர், திருக்குறளாசிரியர் இந்து சமயக்கடவுளாகிய மூவருக்கும் அப்பெயர்களைப் பொருத்தபாடக் கூறினாரென்பது சிறிதும் பொருத்த மற்றதாகும். இவர் நிகண்டு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை சீவகசிந்தாமணி முதலான பல இலக்கியங்களை அறிந்திலர்போலும். இவர் சைவ வைணவ சமயங்களின் பற்று மிகவு முடையவராய் அந்தச் சமயங்கட்குரியபடி உடையதும் செய்துள்ளார். இவரியற்றிய உரைகள் அநேக குறட்பாடுகளுக்குப் பொருந்தாமலும், சில குறட்பாடுகளுக்குப் பொருத்தமாயும், இருப்பதாலும், சில செய்யுட்களுக்கு வலிந்து பொருள்

கூறி யிருப்பதாலும், சில உரைகளை முன்னுக்குப்பின் முரணாக வகுத்திருப்பதனாலும் இவர் ஜைநசமய சாஸ்திரங்களை அறியாதவ ரென்பது புலனாகும். இவர் இவ்வாறு பொருத்தமில்லாமலும், வலிந்தும் பொருளுரைத் திருக்கின்றாரென்பது இப்புத்தகத்தில் பல இடங்களில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் இதன் சார் பாகவரும் பாகங்களிலும் வெளிவரும். எனினும் இங்குமொரு குறட்பாவினால் அதனை விளக்குவாம்.

புலா லுண்ணாமைபயப்பற்றி ஆசிரியர்,

“உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை யூனுண்ண
வண்ணாத்தல் செய்யா தளறு”

என்று கூறுகின்றார்.

இதற்குப் பரிமேலழகர், “சிலவகை உயிர்கள் உடம்பி னிடத் தே நிறமல் மாமிசத்தை உண்ணாமைபென்கிற அறத்தினிடத்தது” என்று பொருள்கூறி விசேட வுரையில், “உண்ணப்படுகிற விலங்கு கள் புசிப்பதனால் குறைந்துபோக மற்றவை பெருகுதலால் உண் ணாமையுள்ளது உயிர்நிலை யென்றார்” என்றும் கூறுகின்றார். இது பொருத்தமன்று. ஏனெனின் உண்ணப்படுகிற விலங்குகள் ஒருவ ராலும் உண்ணப்படாமலே யிருந்தால் அவற்றின் உடம்பில் உயிர் நிலையாக இருக்குமென்று சொல்லுதல் இயலாது; உண்ணப்படாத விலங்குகளின் உயிரும் அவற்றின் உடம்பில் நிலையாகவிருந்து பெருகுமென சொல்வதும் தவறு. உடம்பு நிலையற்றது; உயிர் நிலையாக வுள்ளது. ஆகையால் இவ்வாறு உரைகூறுதல் அசம்பா விதமாகும். ஆதலின்

இந்தம் குறட்பாவின் உண்மைக் கருத்தை விளக்குவாம்.

இ - ள்: “உண் - மாமிசத்தை, உண்ணாமை-புசியாமைபினால், உயிர்- ஆக்மன், நிலை-(பாரம் பரியத்தால்) சாஸ்வதமாகவுள்ள மோகத்தில், உள்ளது-(எப்பொழுதும் நிலபெற்று) இருப்பதாகும், உண்ண (மாமிசத் தைப்) புசிக்க, அளறு - (அவனை விழுங்கிய * நிகேதமென்னும் நரகம், அண்ணாத்தல் செய்யாது-பின் உமிழ்தற்கு வாய் திறவாது.)” என்பதாம்.

* நிகேதமென்னும் நரகம் எழுவது நரகத்தின் கீழ் உள்ளது. இதிலுள்ள ஜீவன்கள் உச்சரப்பினி, அவசரப்பினி, அநந்தாநந்தம் சென்றபிறகு சில ஜீவன்கள் மண்ணிலகின்கண் கிழங்கு, வேர், பட்டை, துவரீர் முதலானவைகளில் உற்பத்தியாகும். இது காரணம்பற்றி ஆசிரியர் நரகம் உமிழ்தற்கு வாய்திறவாது என்று கூறினார்.

இன்னும்,

“அஹிம்ஸா பரமோ தர்மஃ அதர்மஃ பிராணிநாம் வதஃ
அதர்மோ அபிதோகதி பிராப்தஸு ஸக்தர்மா பபாஸ்வதம் சுகம்.”

என்று தர்மசாஸம் என்னும் கிரந்தத்தில் கூறுகின்றது,

இ-ள்: “கொல்லாமையே உத்தமமான தர்மம், பிராணிகளைக்கொலை செய்வது அதர்மம். அதர்மம் நரகத்தினையே யடைவிக்கும். சத்தர்மம் சாஸ்வதமாகவுள்ள (மோக்ஷ) சுகத்தைத்தரும்” என்பதாம். இந்த கிரந்தகர்த்தா கொல்லாமை மோக்ஷத்தையும் கொலை நரகத்தையும் அடைவிக்கும் என்று கூறியதற்கிணங்க குறளாசிரியர் புலாலுண்ணாமை மோக்ஷத்தையும், மாமிசத்தை உண்பது நரகத்தையும், அடைவிக்கு மென்றும் கூறியுள்ளார். ஆதலால் குறளாசிரியர் கருத்தும் லெஸ்லோகத்தின் கருத்தும் ஒக்கும் என்றறிக.

மேல்கூறிய குறட்பாவின் உரை மாறுபட்டிருப்பதுபால் இன்னும் பலவிடங்களில் பொருந்தா வுரைகளை வகுத்திருப்பதால் ஐஐநசமய சித்தாந்தங்களின் உட்கருத்துக்கள், ஆதித்தன் மேகங்களாலும், தேதுவினாலும் மறைக்கப்பட்டுப் பிரகாசம் குன்று தல்போல திருக்குறளில் உள்ள ஐஐநசமய சித்தாந்தங்களாகிய உண்மைக் கருத்துக்கள் நொளி மழுங்கி இருக்கிறது. இதனால் பெரிய பெரிய பண்டிதர்கள் மனதிலும் ஆசிரியர் சமயத்தைப்பற்றியும் திருக்குறள்பற்றியும் பலவித சந்தேகங்களும் உண்டாய் விட்டன. இச் சந்தேகம் இந்தபாகத்திலேயே நிவர்த்தியாகும். இனி வரும் பாகங்களைப் படிப்பதனாலும் நிவர்த்தியாகும். ஐஐநசமய வடமொழி, தென்மொழி நூல்களை நன்குக் கற்றுணர்ந்த கல்வி யாளர் திருக்குறளுக்கு வேறு உரைசெய்தால் இலைமறைகாய்போல் மறைந்து கிடக்கும் ஐஐநசமய சித்தாந்தங்களாகிய அரியபெரிய விஷயங்களெல்லாம் வெள்ளிடை மலைபோல விளங்கும்.

இன்னும் தமிழறிந்த கல்விமான்கள் சிலர், ஐஐநசமயத்தில் மீது துவேஷமும், பொறாமைப் முடையவன் களாய்த் தாம் அபிநிபதித்த தொல்காப்பியம் முதலான, சில நூல்களில் நூல்களின் தலைப்பிலுள்ள அருகக்கடவுள் வாழ்த்தை விலக்கியும், சில நூல்களில் அருகக்கடவுள் வாழ்த்தை நீக்கி விராயகர்வணக்கம் அமைத்தும், செய்யுட்களைத் திருத்தியும், பழைய செய்யுட்களை நீக்கித் தாம் புதியனவாகச் செய்யுட்கள்செய்து சேர்த்தும் உண்மையைக் கருத்துக் களுக்கு மாறுதலான உரைகளைச்செய்தும், நூல் இயற்றிய ஆசிரியர் உரையாசிரியர் ஆகியவர்களின் சமயமுதலானவைகளைச் சொல்

லாமலும் அநேக மாறுபாடுகளைச் செய்திருக்கின்றார்கள். இம்மா திரி செய்துள்ளவற்றில் திருக்குறளும் ஒன்றாகும்.

இதற்குக்காரணம் சில வருஷங்களாகத் தென்தேசத்தில் ஜை நர்களின் ஜனப்பெருக்கமும், செல்வச் செழிப்பும், கல்வி மேன்மை யும் குறைந்ததுவேயாகும். ஜைநர்கள் இத்தன்மை எய்தியதைக் கண்டு தமிழறிந்த பெரியார்,

“கொல்லா விரதம் பூண்ட நலத்தோர்
அறிவா னிறைந்த வறமான் புடையோர்
தமிழின தருமை தனியா புணர்ந்தோர்
கருவி நூற் காவியம் கழலும் பெரியோர்
கால கதியாம் கடைநிலைப் படுவோர்
தம்வயப் படுவது சமண காலம்”

என்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

ஆதலின் இந்த நிலைமையை அடைந்த ஜைநர்கள், தங்கள் முன் னோர்களால் செய்திருக்கும் சாஸ்திரங்களின் அருமை பெருமை களை அறியாமலும், அவற்றை அச்சிற் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்தாமலு மிருந்து வருவதனாலேயே பிறர் பலவாறு திருத்தம் செய் திருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் செய்திருக்கும் அநீதிகளையெல் லா மெழுதப்புகின் அவைகள் மிக விரிவெய்தும். ஆகையால் அவர்கள் செய்திருக்கும் புரட்டுக்களில் சிலவற்றைமாத் திரம் இங்கு விவரிக்கின்றேன்.

அமரகோசம் இயற்றியவர் ஜைநர், இதனை அதிலுள்ள பல சுலோகங்கள் விளக்கக்கூடியனவா யிருக்கின்றன. அவற்றுள் “யஸ் யஞ்ஞான தயாஸிந்தோ” என்கிற சுலோகமொன்றே போதுமான அத்தாட்சியாகும். இப்படியிருந்தும் இந்தச் சுலோகத்தின் கருத்து விஷ்ணுவைக் குறிக்கும்படி உரை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது பொருத்தமன்று என்பது பின்வரும் உரையால் விளங்கும். இது தவிரச் சில பதிப்பாசிரியர்கள் தம் முகவுரையில் அமரகோசர் புத்த சமயத்தினரென்று எழுதியுள்ளார்கள். அதுவுந் தவறுதலாகும். இன் னும் மேற்கூறியவர்கள் அமரகோசத்தின் தலைப்பில் அருகக்கட வுநுக்கும் ஜைநசமயத்துக்குமுரிய (73) எழுபத்திரண்டு சுலோகங் களை விலக்கி அச்சிட்டிருக்கின்றனர். மற்றுமுள்ள வடமொழி தென்மொழி நிகண்டுகளில் ஒவ்வொரு சமயக் கடவுள் பெயர்களும் சொல்லியிருக்க அமரகோசத்தில் மாத்திரம் அருகக்கடவுளின் பெயர்கள், இல்லாமல் புத்தர், பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய

வர்கள் பெயர்கள். இருப்பதைக்கொண்டே இதன் உண்மையை நன்குணர்ந்து கொள்ளலாம். பிராமணர்கள் மதத்துவெஷத்தினால் ஷே. 72-சுலோகங்களை நீக்கியுள்ளாரென்பது அறிஞருக்கு நிச்சயமாக விளங்கும். அச்சிடப்படாத அமரகோசத்தின் எட்டுச்சுவடியில் 72 - சுலோகங்கள் இருந்து வருகின்றன.

வடமொழி நிகண்டுகளில் நாமத்தையும் விங்கத்தையும் ஏக காலத்தில் தெரிவிக்கக்கூடியது அமரகோசம் என்னும் நிகண்டு ஒன்றுதான். இத்தன்மையுடைய நிகண்டு இயற்றியவர் ஹைநர் என்பதைப்பற்றி நிச்சயிக்கக்கூடிய சுலோகங்கள் அச்சடித்தகத்தில் இருப்பினும் அமரகோசத்தின் சுலோகங்கள் 73 எட்டுச்சுவடியில் இருந்துவருகின்றன. அவற்றில் அமரகோசம் படிப்பதனால் உண்டாகும் பயனைப்பற்றி சுலோகம் ஒன்றும் அருகக்கடவுள் வணக்கம் இரண்டு சுலோகமும் அருகக்கடவுளின் திருநாமங்களைப்பற்றியும் அவர்க்குரிய தர்மச்சக்கிரம், தயாசக்கிரம் ஆகியவைகளைப்பற்றியும், ரித்தியைப்பெற்ற முனிவர்களைப் பற்றியும், பவன, வியந்தர, ஜோதிஷ்க, கல்பவாசி, அசுமிந்திரலோகம் ஆகியவைகளைப்பற்றியும் யக்ஷன், யக்ஷி, சக்கிரவர்த்தி, இராஜாக்கள் அவர்கள் வம்ஸத்தைப் பற்றியும் கூறப்படுகின்றன. ஆதலின் மேல்சொன்ன எழுபத்திமூன்று சுலோகங்களையும் இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்.

ஜோதமௌந ஸஜேஸாஸூவிஷய ஸுஸ்யாபுநஸூரீகி
ஸூஷஜோந ஜெஹாஹெராவதடெதநாவிஜேஷம் வுநம்
காவ்யம் சுதபுரீதம் ஜெநாஹரஜேஸாஸூரீ ஜநாநாஸ்யம்
யெநெநவாரகொஸ வனஷ வரித ஸூஸூஸ்யி வாரமதம் ||

இ - ன்: “இந்த அமரகோசமானது யாரொருவனால் படிக்கப்படுகின்றதோ அப்புருஷன் சமஸ்த சாஸ்திர விஷயங்களையும் அறிந்து கொள்ளுகிறான் அதிகபுத்தியும் உண்டாகிறது; மற்றும் வியாகரணசமுத்தரத்தின் கரையை காணப்படுகிறான். அம்மனிதன் அமரகோசத்தைப் படித்த சக்தியினால் ஜனங்களுக்கு இஷ்டமாயும் மனைதக் கவரக்கூடிய துமான காவ்யத்தைச் செய்வதற்கு சமர்த்தனாயும் சமஸ்த சாஸ்திர சமுத்திரத்தின் கரையைக் கடந்தவனுமாகிறான்” என்பதாம்.

ஜநஸூ தெராகுதய வஹிதஸூ ப்ருக்ஷாஹெசுவாடி.

[ஸரொஜயமம் ।

நவபூரா ஹிஸூஸரித வாரெஹ ஸூஸாராவகம் ஜேநாஹமம் ||

இ - ன்: “என்னிடத்தில் மிகவும் பந்தமாயிருக்கிற சம்ஸாரமாகிய
(சேற்றை மூவுலகிலுள்ள ஜனங்களால் வந்திக்கப்பெற்ற அருகக்கடவுள்து
இரண்டுபாத தாமரையின் நக கார்தியாகிய கங்கையின் ஜலத்தினால் சுத்
தம் செய்யட்டும்” என்பதாம்.

யஸ்ய ஜ்ஞாநஃயாவியொ ரமாயஸ்யா நவாமுணா: ।
ஸெஷ்யா தா லக்ஷபொ யோர ஸ்ரீயெ வாக்ஷ்யதாயவ ॥

இ - ன்: “பண்டிதர்களே! ஸ்வபாவமாய் கரம்பீரத்தை யுடைத்தான
வரும், த்ரிலோக தரிகால விஷயங்களை எக சமயத்தில் அறியும் கேவல
ஞானத்தையும், சமஸ்த ஜீவன்களிடத்தும் சமத்வீபாவமுள்ள அருள் என்
னும் சமுத்திரம் போன்ற குணங்களை யுடைய யாதொரு அருகக்கடவுள்,
(கர்மங்களை நாசஞ்செய்தவரும், நாசமற்றவருமாகிய அந்த அருகக்கடவுளை;
சுவர்க்க சுகத்தின் பொருட்டும், மோகக் சுகத்தின் பொருட்டும், நமஸ்காரம்
செய்யுங்கள்” என்பதாம்.

இந்த சுலோகத்தின் கருத்தால் இதற்குமுன் கடவுள் வணக்கமுள்ள
சுலோகம் ஒன்று இருத்தல் வேண்டுமென்பது விளக்கமாகும்.

‘யஸ்யஞ்ஞான தயாசிந்தோ’ என்னும் பதங்களின் தாத்பரியம் அரு
கக்கடவுளுக்குப் பொருந்தாமேயன்றி விஷ்ணுவிற்குப் பொருத்தமாகாது.
எவ்வாறெனின் விஷ்ணு துவட்ட நிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யும்பொரு
ட்டு பல இராசுஸர்களை சம்ஹாரம் செய்திருக்கிறார். அருச்சுனனுக்கு
சாரதியாக விருந்து துரியோதனாகி வம்ஸங்களை நாசஞ்செய்தவற்கு
உடன்பட்டு மிருந்தார் என்பது சாஸ்திரப்பிரமாணம். இது காரணத்தி
னால் விஷ்ணு தயை உள்ளவரென்று சொல்லப் பொருந்தாது. இந்த
சுலோகத்தின் கருத்துக்கள் விஷ்ணுவிற்குப் பொருந்தாதென்பதை அதி
கம் சொல்லவேண்டியதில்லை. தயை இல்லாதவரென்று குறித்துள்ளது
ஒன்றே போதுமான சான்றாகும்.

இதன் கீழுள்ள சுலோகங்கள் சுவர்க்கவர்க்கின்கீழ் இருத்தல்
வேண்டும்.

ஹாவநாஹு ஸ்யுஹவந வாவநஸு காரகா: ।

ஹாரிஹு வுனாவநா ஜ்ஞாநிஹு ஜ்ஞாநிதா து: ॥

ஸெநா: கப்தா தவா: கப்தா தா நெவாஹித: ॥

யனகானிகா ப்ரஹ்மொகா ஹாயாநு ஸுநஷ்டய: ॥

நி த்வெநாநு டெவாநு தெ டெவ ஸ்ர ஹ்வாரிண: ।

பெவாநு டெவாநாஹி நிஷ்டிண ப்ரதிவொயகா: ॥

சுலபுக்ஷம் காரியெயுநாஃ விபரம் வினாவினி பூயெயஃ ।

சுலபு சிவந்தா வுயம்வஸூ ஜமநாபொ விசம்வரஃ ॥

நாமெயொ வுஷமொ ப்ரஜாபாஸாராநிஃ ப்ரஜாவதிஃ ।

வெண்காசு மௌதரோஜாபாநுஷபாநாஸுபொமஜஃ ॥

புரமவ்யம் வஹபிச சிநஃ ப்ரயதித் துக்ஷு ॥

யாமாதி வுஷமொஜெஷொ யாமாதிஷ்விதிசெபசுஃ ॥

வந்நாஃ ஸந்நாபஸூ ஸந்ந ஸ்விநந்நம் ।

ஸம்விபிஃ வுஷபிஷ்விதா சநதொ நந்நி துயா ॥

ஸாநிஃ வஹபிசெ சொ ஸுபுதொ சூநிஸுபுதஃ ।

நெநி ஸாரிஷ்நெநி ஸூதாஸுபுஃ சுபிஷ்விதா ॥

நாயாநுபொ சிவாவ்ரொ வுதூசிரொநாநு காரஸுபுஃ ।

சிவதி ஸந்நிஷ்விதா நெஷிதா துதூசிரொ தீத் துக்ஷு ॥

விவொ நஷாஷ்விதா சுபிஷ்விதா மனொநிதொ நிரஜம் ।

ஸீதீமபிசு சொகாசு நிராவீ க்ஷுதக்ஷுதஃ ॥

தீண்ட ஸம்ஸாரவாராஸிஃ ப்ரஸாநொ வஸந்திஸுபுதஃ ।

விசுபுதஃ வாரொஸம் வாரெஷ்விதா விநிபுதஃ ॥

வாரிதா ப்ரஸுநாசு ஸுஷொ நெஷிதா வுஷபுதஃ ।

ஸுபுதெஸம் ஸ்விதீஸுபுதஃ நெஷிதொ நிராபிபுதஃ ॥

ஸஹாசார நிராசாரஃ க்ஷுதாநெஷிதா நிரிதொவஃ ।

ஸுஷொஸாரீஸ ஸுபுதொ நுஷிதா வுஷபுதஃ ॥

ஸுபுரிபிசுபுதஃ ராபாபுதஃ உவாஷ்யொபொவஹ்ருதஃ ।

வாரொகா நெஷிதொவ நெஷிதா வாரபுதஃ சிபிபுதஃ ॥

வஹ்ருதஃ சாதி நெஷிதா நெஷிதா வாரநெஷிதஃ ।

ப்ரஜாநொ மாவநெஷிதா ஸாரொநா தீ சிபிபுதஃ ॥

நாஜிஷிதஃ விபுதா நெஷிதா நெஷிதா சிபிபுதஃ ।

ஸுஷொஸாரீஸ ப்ரஜாநொ வாரநெஷிதஃ ஸுபுதஃ ॥

வாறாகொ வகாசாசெவ காலீன முயுகிமுகம் |
ஸாதக செதுதிநிமுகா ஸாஜாஸுவெடு நுபொதம் ||

ஸிதமுண்ணி ஓயாஹு செஸமு துக்க செவமும் |
நிசெஷாஷு கிடவபுஷுஜா ஐதிசீகாநி கீஷிஃ கரோசு ||

மணஜெஷா மணயரா மணாமுண்ணா மணாயிவாஃ |
தவனவொகூரா கதாரொ மணிநொ மணவொஷகாஃ ||

புரமுண்ணு வுஷவ செநெ நாயாஹு மணெஸுரஃ |
மளதகி செநு மூதிஸு ஸகூவகாதகா ஹபஸு ஸஃ ||

வெண்ட யுதீநாயாபுரஸு கிநவெநஷு வஸிசீரஃ |
உகூரொ கூராகதாரொ வுராராதீ யஷுப ஸுதெ ||

நமூடஃ கஷபெணாநமூஃ ஸுணெஸு கிமவ்வாஃ |
கயுஞ்ஞுஸுணெ லீராமடிஃ கயுஞ்ஞு யசீகாஷு ||

ஸாஷுநாவிஷுசீவிஸத் தொகெககககக |
கயசீகதநிசெஷு வகூவகெடுகூ வகூகம் ||

யசீகவகூ டியாவகூ சீலாயாரண வகூகம் |
கூஹகூ வகூகவகூ ஸாவகூகூ துதி ஸுதம் ||

உருராஸநஸ சீயாநொ நகூராகக வாகூ நஃ |
கிஷுயுதி ஸவகூஷா ஸாவ நிநொ விவ ||

தீயகம் புவவநாகிஷு ஹாஷா கெவவிவாணுவி |
ஸவகூபுராணுவி வாலாவ சீநொயுதீ ஹாரதீ தயா ||

கநெகாஹுஸுராவாத செஸு துஞு பூதிசீஹகூதி |
கெவதூயெயாநாயதநம் வஸதீஸு ஹகூதாயபஃ ||

ஜிநாஸுநகூ ஸசீவ ஸரணம் ஸசீவாகிகா |
ஸுதிகி ஜிநாஸுயிகாஹு டாஸுநீயவம் தயா ||

ஜமகூராமுரமுஸுஹு திதாநொக விதாசீஹஃ |
விசெஸுரீ ஜமநாதா ஜிநாதா சீஹாஸதி ||

தேவஸிங்கம் கையுடைய ஸ்திரீகளுடைய சகல
கருவிகளும் கையகரா ஸ்திரீகளுடைய கருவிகளில் உ.

உதாடிசு தீநுநடாநி ராஜி வுருவி தாவி வ ।
நாநிநாநு விடிாடுஸ் சீருடுஸ் வுருமுஸுரு : ||

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபெரியார், ராஜகங்காபுரம் :
 ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபெரியார், ராஜகங்காபுரம் :

புறாழி ஸாவல் ஊரொழு ஷட்வங் ஹாதாயிவஃ ।
 சிஹந்தி சிஹதூபகதி ஸுரஜீக்ஷா க்ஷணகெவயஃ ॥

வெய் ஊர்ஜிவெய் பொஊர் வெய் ஊர்த் தவ்வொ |
யாமாதி கூரெவெய் ஜிதவ்வொ வெய் ஜிதவ்வொ ||

உகூலம் கரோஹம்பு: பூபாநா ஷோஷயீத வ: ।
வத்ரி ஸ்வெத்ரி தா ம்பு ஹதா உதா த கெவய: ॥

சுந்தவீய்கா முழுதொழுயாநாடி வுடாநகுகு !
 ஐவாடாந வதிடாந தீதுக்குக டாநநாயக !

ஸுஞ்சொலநா வி யொவீர வட்டி செவஸுரொ ஜயம் ।
ஜிதாசுசீதிது ஸுரதா வாஷ வீரா முணீவடி ॥

ஸொழிபுறொ ஜயவிதா காரூவொஸ ஸிவாணிஃ ।
 ஹரிகாஹொ ஹரிநவி ஹரிவடஸ மயாசுகஃ ॥

ஊர்தெய்வ ஸங்கோடுந் து ஹமெயீ வடாநுணீ |
ஸ்ரீபரொ குவெநொநாய வடநாநொய காஸுவ ||

சிவவாக்ஷா நம:ஸாந் தணு ஐததி விபூதா: |
 உக்ஷார வனவபூநாஷா வனதெவஸாந் தாயகா: ||

ஊர்தொழி ஸ்தலையுள் வஸாஜெஸொம்ஸா ஜெஸாஃ !
 ஸொஜீதித் ஸூஜி வஸா ஜெஸொவொஹு வயீஸக்யுக் ||

பெண்ணிக்கொண்டு பெருகுமென்று சாமய ஸ்தூலநீபுயம் :
 சிவமாயை கூசாராவது ஜநகொ சிதயாயிவஃ ॥

நிரயொக் லாவீமஹா வ தாரகதூண ஊதுவி |
வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||

மொமீவஃ வுருதீத்ருகூ யக்ஷ ஸுக்ரு ஸ்வநீவி யஃ |
வக்ருஸ்ரீத வுஷ்ண யக்ஷஸ்ரீ ஸுக்ரு நயா ||

ஸ்ரீத ஸுக்ரு ஸ்வநீவி யக்ஷ ஸுக்ரு ஸ்வநீவி யஃ |
வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||

ஜாதாநாதி நுதிதெவீ வஹிபயபா நாதிகா |
வஃ வயக்ரு ஸ்வநீவி யக்ஷ ஸுக்ரு நயா ||

ஜாதாநாதி நுதிதெவீ வஹிபயபா நாதிகா |
வஃ வயக்ரு ஸ்வநீவி யக்ஷ ஸுக்ரு நயா ||

வஹிபயபா நாதிகா |
வஃ வயக்ரு ஸ்வநீவி யக்ஷ ஸுக்ரு நயா ||

மளநீ தெவீ வி யக்ஷஃ ஸ்வநீவி யக்ஷ ஸுக்ரு நயா ||
மளநீ தெவீ வி யக்ஷஃ ஸ்வநீவி யக்ஷ ஸுக்ரு நயா ||

வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||
வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||

நெதீய யக்ஷா நெதீயயக்ஷா நெதீயயக்ஷா நெதீயயக்ஷா |
வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||

வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||
வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||

யாதெநெநெ நாதீ ராநீவ, ஸ்வநீவி யக்ஷஃ வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||
வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||

வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||
வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||

தொதொ தாதீ நாதீ தீவநா காதீவநா |
வத்நூமா வடிதீத்ருக்ரொ லாவூத் தீத்ருகூ ||

சீர்தம்மொ வதூரோநெஸ யகூ ஸிபாமிநீவியம் |
காசிவாம்பாஜ்யம்மஹேஷ வதூரோநெஸ யகூவி ||

ஸிபாமிகா உ ஸிபாது ஸிபாமிந்யவி ஸிபிகா |
ஹாவநாஜ்யா ஸிபிகாநா ஸுஷாநெஜந சீதோஹிதா ||

என்பவைகளே. இதன் கீழ் புத்தரைப்பற்றிய நாமங்களாம்.

இந்த சலோகங்களைக் கண்ணுறும் பண்டிதர்கள் இனி தாம் அச்சிடும் அமரகோச புத்தகத்தில் சேர்த்தச்சிட்டு வெளிப்படுத்து மாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவ்வாறு செய்பவரே முன்னோர்களில் சிலர் மத வைராக்கியத்தால் செய்த பழியை நீக்கியவராயும் அமரகோசத்தின் முழுப்பெருமையையும் உலகுக்கு ஊட்டிய உத்தமராயும் ஆவார் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்னும், தொல்காப்பியத்தில் “வினையினீங்கி” என்கிற சூத்திர மிருப்பதைக்கொண்டு, ஆசிரியர் இந்நூலின் தலைப்பில் அருகக்கடவுள் வணக்கம் செய்திருப்பா ரென்பதும் பிற்காலத்தவர் அதைநீக்கி யிருப்பார்களென்பதும் விளங்குகின்றன. இறையனாகப்பொருள் ஆசிரியரும் அந்நூலில் அருகக்கடவுள் வாழ்த்துக் கூறியிருக்கக்கூடும். சைவர்கள் அதைநீக்கிவிட்டு அந்நூலை இறைவன் (சிவன்) செய்த நூலென்று சொல்கின்றார்கள். சிலர், திவாகரத்தைப் பற்றி ஆதிதிவாகரம் வேறு, சேந்தன் திவாகரம் வேறென்று கருதுகிறார்கள். அது சரியன்று. சேந்தன் திவாகரம் ஒன்றுதான் வெளியானது; சேந்தனென்னும் இராஜாவின் வேண்டு கோளுக்கிணங்கி திவாகர முனிவர் செய்ததனால் சேந்தன் திவாகரமென்று அதற்குப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. அதிலுள்ள பல சான்றுகளால் அந்நூலைச் செய்தவர் ஐஜநரென்பது நிச்சயிக்கக் கூடும். இதிலும் அருகக்கடவுள் வணக்கம் நீக்கப்பட்டும் விநாயகர் துதி அமைக்கப்பட்டும், சிவன் விஷ்ணு இந்திரன் முதலானவர்களின் பெயர்களின் ஈற்றில் அருகன் பெயர் அமைக்கப்பட்டு மிருக்கின்றன.

பிங்கல நிகண்டைச் செய்தவரும் ஐஜநர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. இதிலும் அருகக்கடவுள் துதி நீக்குதல் செய்யப்பட்டும், சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா, இந்திரன், சந்திரன், காளி, கூளி, மூதேவி முதலானவர்கள் பெயர்களின் கடைசியில் அருகக் கடவுள்பெயர் அமைக்கப்பட்டு மிருக்கின்றன. இன்னும், தர்மார்த்த

காமமோகும் சிநாகமமே என்று ஆசிரியர் கூறியிருந்ததைப் பிற காலத்துச் சைவ மதப்புவர்கள், “தர்மார்த்தகாம மோக்கம் சிவாகமமே” என்று மாற்றியிருக்கின்றார்கள். இன்னும் அதில் சிவன் பெயர் 95-ம், அருகன் பெயர். 14-ம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அருகன் பெயர் எத்தனையோ இருக்க ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறியிருப்பாரா என்பதை அறிஞர்யோசிக்க வேண்டும். இன்னும் அமரகோசர் திவாகரர், மண்டல புருடர் முதலானவர்கள் சிவனுக்கு என்னுணத்தானென்ற பெயரைச் சொல்லவே இல்லை. இவ்வாறு சொல்ல வில்லையென்பது, புலவர்கள் அறிந்ததேயாம். அப்படியிருக்க பிங்கலத்தில் மாத்திரம் சிவன் பெயர் 95ல் என்னுணத்தானென்றபெயர் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இது போலிப்புலவர் செயற்கையாகும்.

இன்னும் சூடாமணி நிகண்டு 12-வது தொகுதியில் மண்டலபுருடர்,

“அறுசம யங்க னென்ப வானரை யாயி கத்தோ
மெறையும்வை சேடி கம்மே லுள்ளலோ காயி தந்தான்
குழிலிமீ மாஞ்ச மென்று குறித்தவை யன்றி நல்ல
நெறியுள் வருகம் புத்தம் நீதியென் றோது மன்றே”

என்று அறுவகைச் சமயங்கள் இன்னவை யென்பதைக் கூறியுள்ளார். சேந்தன் திவாகரம் 12-வது தொகுதியில் இக்கருத்தைப்போகூறியுள்ளன. இச்செய்யுள் பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் பழைய அச்சுப் புத்தகத்திலுமுள்ளன. இதை ஆறுமுக நாவலர் முதலான மதத்துவேஷிகள் மாற்றி, உட்சமயம் ஆறு என்றும், புறச்சமயமாறு என்றும் புனைந்துரைத்து அவற்றை விளக்கும் பொருட்டு இரண்டு செய்யுட்களைச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். அவையாவன:-

“அரியவுட் சமய மாறே யாவன சைவர் தூய்மை
பெருகுபா சுபதத் தோடு பிறங்குமா விரத மற்றும்
கருதிய வீடு பேறு காட்டுகா ளாழு கந்தான்
மருவிய வாம மிக்க வைரவ மென்ன லாமே.”

“அறுபுறச் சமயந் தானே யறையும்லோ காய தம்பின்
உறைதரு பெளத்த மெயா ருகதமீ மாஞ்ச மோடு
குறிபெறு மாயா வாதந் கூறிய பாஞ்ச ராத்ரம்
நெறிபெறு மிவையே யென்ன நிகழ்த்துவர் நூல்வல் லோரே”
என்பனவாம்.

சங்க நூல்களிலொன்றாகிய ஏலாதியில், “அறுவர் தந்தாலும் அறிந்துணர்வு பற்றி” என்பது கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சைவ சமயத்தில் அப்பரும், “ஆரிருளண்டம் வைத்தார் அறுவகைச் சமயம் வைத்தார்” என்றும் கூறியிருக்கின்றார். வைணவ சமயத்திலும், “கூறும் சமயங்களாலும் சூலைய சூலையத்தே” என்று இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி 46ஆம் செய்யுளடி கூறுகின்றது. இவற்றைக் கொண்டு முற்காலத்திலுள்ள புலவர்கள் அறுசமயங்களே கூறியிருக்கின்றார்களென்பதும், உட்சமயம், புறச்சமயமென அவற்றில் இரண்டுபிரிவுகள் சொல்லவில்லை யென்பதும் புலப்படும். அப்படியிருக்கப் பிற்காலத்திய போலிப்புலவர்கள் மண்டலபுருடர் அறுசமயங்களைப்பற்றி மாத்திரம் சொல்லியிருந்ததைத் திருத்தி, உட்சமயமாக, புறச்சமயமாக என அவற்றில் இருபிரிவுகளைக் கூறியுள்ளார்கள். சைவம் மிகுதியானதின் பிறகு, உட்சமயம் புறச்சமயமென கற்பித்திருக்கின்றனர்.

இன்னும் மண்டலபுருடர்,

“கடையிலா ஞானத் தோடு காட்சிவீ ரியமே யின்ப
மிடையுறு நாம மின்மை விதித்தகோத் திரங்க ளின்மை
அடையிலா வாயுவின்மை யந்தராயங்க ளின்மை
உடையவன் யாவன் மற்றிவ் வுலகினுக் கிறைவ னாமே”

என்று அருகக்கடவுளைப்பற்றிக் கூறிய செய்யுளின் நாலாவது அடியில். “உலகினுக் கிறைவனாமே”, என்பதைத் திருத்தி, “உடையவனிறைவனென்ன வுரைக்கு மாருகத் தூலே” என்று ஷே நாவலர் மாற்றியிருப்பதுந் தவிர சிவனுக்கு எண்குணத்தா னென்ற பெயரையுஞ்சூட்டி அதை விளக்குதற்கு, இரண்டு அசத்தியமுள்ள விருத்தங்களைச் செய்தும் சேர்த்துள்ளார். அவையாவன:—

“இன்னவை யருக தூலி னிசைக்குமென் குணங்கண் மற்றும்
தன்வயந் தூய தேகங் தகுமியல் புணர்வு மேலாப்
பன்னுமுற் றுணர்வி னோடு பாசங்க ளியல்பி னீங்கல்
முன்னுபே ரருளே மற்றை முடிவிலா வாற்றல் பின்னும்”

“வரம்பிலா விற்ப மென்றே வாய்த்திடுங் குணங்க ளெட்டும்
தரம்பெறு சைவ தூலிற் சாற்றிய தொகையா மென்ப
திருந்துமிக் குணங்க டானே சேர்ந்தவனியாவ னென்னிற்
பொருந்திய வுலக மெல்லாம் புரந்திடுங் கடவு ளாமே”

என்பனவே.

“சைவ நூலிற்சாற்றிய தொகையாமென்ப” என்று சொல்லும்பொருட்டே மேலே, “உரைக்கு மாருகத நூலே” என்று மேற்கூறிய செய்யுளடியைத் திருத்தி யிருக்கின்றார்கள்.

இன்னும் இலக்கம், நெல்லிலக்கம், எண்சவடி, பெருங்குழி, சிறுகுழி முதலான கணித நூல்களிலும் இருந்த அருகக்கடவுள் வணக்கத்தை விலக்கி, விநாயகர் வணக்கச் செய்யுட்களைச் செய்து சேர்த்துள்ளார்கள்.

ஆதிகாலத்தின் ஆரம்பத்தில் ஆதிபகவான் கலாஞானங்களை லோகத்திற்கு உபதேசிக்க நினைத்து, தம்முடைய இரண்டு பெண்களுக்கும் அக்ஷர, கணித, வியாகரண (இலக்கணம்) சந்தோஷித்தி, அலங்கார முதலான சாஸ்திரங்களை உபதேசித்ததைக் கொண்டு கணதாபரமரிஷிகளாலும், மகாமுனிவர்களாலும் இலக்கண இலக்கிய சாஸ்திரங்கள் செய்யப்பட்டிருப்பது போல கணித (எண்களது) சாஸ்திரங்களிலும் மேல்கூறியுள்ள இலக்கம் முதலாகச்சிறுகுழி பரியந்தம் உள்ள நூல்கள் ஜைனசமயத்தில் வாமன முனிவரால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில், ஒவ்வொன்றுக்கும் அருகக்கடவுள் வாழ்த்தும், எண்சவடி முப்பது வாய்ப்பாடுகளுக்கும் அலகுநிலைச் செய்யுட்கள் 30ம் செய்திருக்கின்றார். அவைகளில் இலக்கத்தில்,

“முக்குடை யருகன் முதல்வனைப் போற்றிவாழ்
அக்கண லக்கம் அறிந்திடலாமே”

என்றும்,

நெல்லிலக்கத்தில்,

“வல்மதி முக்குடை யான்மல ரடிதொழ
நெல்லணி லக்கமென் னெஞ்சினில் வருமே”

என்றும்,

எண்சவடியில்,

“முத்தணிந்த முக்குடைக்கிழ் மூவாமுதல்வனை
அத்தனையாதி யறவரசே சித்தனை
எண்ணூலி லாறைந்து வாயுமெனக் கருள்வாய்
இந்நூலை யாலுணர்க வென்று”

என்றும்,

பெருகுழியில்,

“பண்ணவன் கமலவூர்தி பரமேட்டி பாதம்போற்றி
எண்ணினற் குழிகள்மாற எழில்பெருங் குழிக்குக்காப்பு
நண்ணவே கணக்காய்ந்தோத நானிலத்துள்ள வெல்லாம்
விண்ணவன் கமலமாத வானிநாமகள் தாள்தானே”

என்றும்,

சிறுகுழியில்,

“அருகனை அமலனை அசலனை அடிதொழச்
சிறுகுழி முப்பதும் சிந்தையில் வருமே”

என்றும் கடவுள் வணக்கங்கள் கூறியுள்ளார்.

எண்கவடியில் முப்பது வாய்பாடுகளுக்கு¹ அலகுநிலை * பரிவாகம்.

க-வது வாய்பாடு

மல்லிகை யைந்து மலர்ந்த பூத்தொண்ணூறு
கொள்ளுவாரைவர் பறித்து அலகுநிலை. நுகூடு.

உ-வது வாய்பாடு.

ஆயிரம்பைங்கிளி நூறுகுயிற் கொண்டு
மாயிரஞ் சோலைமார் தொண்ணூறு
பேறியளாயிற்று பட்டாங் கறிந்து
அலகுநிலை. தூகூடு.

ங-வது வாய்பாடு.

ஆயிரம்பாளை எழுநூறு கூன்பகழி
பாயும் பகடெண்பத்தைந்து அலகுநிலை. தூளாஅய்நூ.

ச-வது வாய்பாடு.

இருவரே மூவர்க் கினி தமர்ந்தாட்டி
விருநால்விளக்கினு முண்டாக்குவாரே அலகுநிலை. உதூநாஅய்.

ரு-வது வாய்பாடு.

இருகயத்தா டொன்பதின்மர் செங்கழுநீர்ப் போதோ
டெழுமலரைம்பாற் காட்டுது மென்பார் அலகுநிலை. உதூகூளாரு.

¹ அலகு நிலை எண்ணின் நிலைமை. * பரிவாகம் பெருக்கு.

சு-வது வாய்பாடு.

முக்குள மாடுவார் கைந்நூற்றுந் தக்க
தெழுமலர்த் தக்கதார் தக்க துடைத்து அலகுநிலை. நூநூளாய்.

எ-வது வாய்பாடு.

நால்வரொருநெறி போயினோரே யறுவ
ரைந்நூறும் புக்காரகத்து அலகுநிலை. சதூளாகுய்.

அ-வது வாய்பாடு.

நாநில மாடத் தெழுபது காலாள்
தூங்காறுவர் தோழியே கேள் நீ அலகுநிலை. சதூளாகுய்.

சு-வது வாய்பாடு.

ஐந்துடன் மாட்டி யாறெந்து விளக்கின்கீ
ழைம்பது தும்பி முன்னுத வைந்தும்பி
சென்றறியும் பூவைச் செறிந்து
அலகுநிலை. நூநூளாய்.

ய-வது வாய்பாடு.

கோடிமடவார்தங் குன்றுபோன் மானிகை மேற்
பாடப் பயிலுமிடம் பன்னொருநூ றுயிரமாஞ் சேடியர்க
ளைம்பற் றென்பதினாயிரத்துத் தொளாயிரத்தைமட்டே யாகும்
அலகுநிலை-ஒரு கோடியே யக-லக்ஷத்து நூகூகூளாய்.

வது. முந்திரி வாய்பாடு.

மலர்பத்துப் போதெட்டு வானரையு மாக
விலை நான்கே கொம்பிரண்டே வேரொன்றே வேரின்
முதலொன்றே முந்திரி வாய்க்கு
அலகுநிலை. யஅரி நாலும்மா சயரவது.

டு. அரைக்காணி வாய்பாடு.

ஆறைந்துபூவி னகத்தியனா யேழ் கோட்டைக்
காலென் றெழிலார் கவிநான்கெனுங் கவிரின்
பூவொன்றே பூவிழையு மொன்று
அலகுநிலை. நூளவ நாலும்மா காணி அரைக்காணி.

1185/2
(32a)

சுள்

ஜ. காணி வாய்பாடு.

24.073)

எழுபதின்மர் கன்னியர்கள் நான்கா மலைச்சார்
முலை குனிப்பார் முக்கண்ணார் மூன்றேயும் பாடுவோ
நின்றெறியுங் கோல்மூன்று
அலகுநிலை. எய்சமுக்காலேமூணுவிசம்.

V. 37

சு4. அரைவீசம் வாய்பாடு.

நூற்றுவர் நால்வேதமோத மற்றொன்பதின்மர்
வேட்டாரே முக்கா லகத்திருக்க நீர்கொண்டு
வேற்றைக்கால் வாய்ப்பூசா நின்று
அலகுநிலை ஈசயகமுக்காலே அரைக்கால்.

சு5. முக்காணி வாய்பாடு.

நாலைம்பதனை யிருபத்து நால்வர்க்கு
நீரோடு முக்கால் கொடுத்தாரே மாவோடு
காணிகடை நின்ற தொன்று
அலகுநிலை. உாஉசமுங்காலேவிசம்.

ப. ஒருமா வாய்பாடு.

குஞ்சரத் தாமிரண்டு தொண்ணூற்றேரே ரோமத்
றொன்பதின்மர் கால்காப்பச் செல்வனே மூன்றேயும்
வந்துதொழுது அலகுநிலை. உாகுயகமுக்கால்.

பு. வீசம் வாய்பாடு.

முப்புரி நூன்மார்ப ரெழுபதின்மர் நால்வேதத்
தர்க்காங் கிருகாலிற் கொள்வனே முப்பொழுது
மூன்றேயும் வந்து தொழுது
அலகுநிலை. டாஎய்சமூணுவிசம்.

இரண்டுமா வாய்பாடு.

ஐங்கயத்துத் தொண்ணூறு செங்கழுநீ ரொன்பதின்மர்
கொள்வாரிருகாற்பறிந்து அலகுநிலை. ஞாகுயகூ.

ஹ. அரைக்கால் வாய்பாடு.

விளக்கேயெழுவர் வரிவிளக்கே கைகப்பி
நால்வரிருந்து விளையாடாமற் றொன்பதின்மர்
காலிற் சதிராய் வருவனே மாவிரண்டும்
காணிரண்டுங் கண்டறிந்தொன்று அலகுநிலை. எாசயகுவஹு.

மூன்றுமா வாய்பாடு.

எண்ணூற்றுத் தொண்ணூறு பூமலர்கொண்டொட்டின்மர்
விண்ணுளார் முக்குடைக்கீழ் வீர னடிதொழுவார்
நண்ணுவார் காலால் நடந்து
அலகுநிலை. அராகுகுவ.

ஈ- மூன்று வீசம் வாய்பாடு.

கொங்கொன்று தூற்றுவர் ஏறினார் மற்றதன்கீழ்
நாலெந்து நான்குமே ஆயிலியம் பூவிலிய
மாகாணியாகி விடும் அலகுநிலை. தூஉயசபஜ.

நாலும்மா வாய்பாடு.

குளமொன்று நீர்போ மடையொன்றதன்கீழ்
நிலமளந்தார் தொண்ணூற்றேரே ரமற்றொன்பதின்மர்
ஆத்தன் கடைநெறி காட்சியவர் அலகுநிலை. தூகுகு.

வ. கால் வாய்பாடு.

ஆயவளை நல்லா னொருத்தி யவளுக்குத் தோழிமார்
நால்வர் தொடுத்த பூத்தொண்ணூறு நாலிரண்டே
கொள்ளுமார் தலையளவே பூசமாஞ் சாந்துக்கு
முக்கால்விலை அலகுநிலை. தூசாகுகுமுகால்.

உ. அரை வாய்வாடு.

இரண்டிபூத்தொண்ணூறு சார்க்காடு பூண்ட மலர்ப்
பண்டந் தொண்ணூறு செய்ததே கூலியாம்
அமர்ந்ததாம் ஏழரை வாய்க்கு
அலகுநிலை. உதூகாகுகுஉ.

முக்கால் வாய்பாடு.

நால்வர் கணிகையர் நான்மாடக் கூடலிற்
தேரொன்பதேறித் தெருவே கடாவேறி
ஆரூவ தொன்று விலக்கினன் சாலெதிரே
காலொன்று கை கொண்டதொன்று அலகுநிலை. தூச்சாகுகுகால்.

உ. நாழி வாய்பாடு.

அறுபத் திரண்டாகுந் தாமரைப் பூவிற்
குறுகூலி யைங்குறுணி முந்நாழி யென்பதே
மறுவறு காட்சியவர் அலகுநிலை. கூஉஉளதநகஉஉ.

* ஓட செவுடு வாய்பாடு.

நெல்விலை வேண்டி நிறைந்தமாக்காலி
 லல்லதொரு நாழியது வாய்க்கு சொல்லரிய
 வாயினால் மாறிவரும் பொருள்தன்னை
 ஒருமா விரைச்செவுடென்றேது
 அலகுநிலை சூதஹுருடெழக்காலரைக்கால்.

ங. குறுணி வாய்பாடு.

நான்குதயத் தொண்ணூற்றேரோமற் றென்பதின்மர்
 ஆன்றவெழுசுறுணி பொற்சின்னங் கொள்வரே
 முத்தூணி நடப்பதினில் அலகுநிலை. சாகுயுகளஎழுசுறுணி.

த. தூணி வாய்பாடு.

ஒன்று பலாப்பழம் ஒன்பது வாழைக்காய்
 நல்ல சிறுகிழங்கோ டொன்பது வர்க்கத்து
 சிங்காரக் கூலியாமற் றெண்கலனே தூணியாங்
 குன்றாமற் கொள்வர் பெறின் அலகுநிலை. தூகாகுயஅளத.

சூ. கலம் வாய்பாடு.

முக்கலம் பூரிநெல் மூதுரைவாய்க் காணுங்காண்
 அக்குளத்து நீர்மோரைங்குறுணி நானாழி
 சிக்கென வந்தவர் நாற்சுவடா மென்பரே
 தக்கதுணர்ந்தவர்தாம். அலகுநிலை. நளதங்சஉசஓட.

சதுர வாய்பாடு.

தாமிரு தூறு தகையாப்பூத்தோ ரெழுமர் விருவல்லி
 யிருமூன்றே முக்காலாந் தாமரைக
 ளாடுந்துறை யருகே சேர்ந்தாரே
 நீருமொரு பூவை நிறைத்து

சதுரத்தை நாற்றித்துத் தான்வேண்டும் வாயால்
 எதிரா மொழிந்த பொருளை—அதிராதே
 முந்திரிவாயிற் கழிப்பனவுங் காணுமே
 இந்த வசலப் பிறப்பு.

ஒதிய வாயி லொருவாய்த் தொகைதன்னை
 ஆறினால் மாறி யமைந்த—பொருள்தன்னை
 அஞ்சினு லாய பயன்களைத் தோன்றுமே
 இந்த வலகு நிலை.

என்பவைகளே.

* இந்த செவுடு வாய்பாடு, நாழி வாய்பாட்டுக்கு முன்னிருத்தல்வேண்டும்.

இத்தன்மையாக வாமசாரியார் என்னும் ஜைநமுனிவரால் இயற்றிய பழய ஒலைப்பிரதிகளில் இலக்கமுதல் சிறுகுழி பரியந்தம் உள்ள நூல்களில் அருகக்கடவுள் காப்புச் செய்யுட்களும், எண் சுவடி முப்பது வாய்பாடுகளில் அலகுநிலைகளும் அமைந்துள்ளன. இவற்றிற்குப் பெரும்பான்மையும் பொருத்தமாக திருப்பதி இரத்தினமுதலியார் அவர்களது சென்னை கலைஞான முத்திராக்ஷா சாலையில் பதிப்பித்துள்ள எண்சுவடி பழய அச்சப்புத்தகத்தில் காப்புச் செய்யுள்மாத்திரம் விநாயகக்கடவுளைக் குறித்ததாக அலகுநிலைகள் 30-ம் ஜைநமுனிவரால் இயற்றப்பட்டனவாகவு மிருக்கின்றன. அந்தப் புத்தகம் இப்போது என்னிடமிருக்கின்றது. அதை நண்பர்கள் நேரில் பார்க்கலாம். இவ்வாறு எண்சுவடியில் எம்சர் பெரியார், “ஆதெந்துவாயு மெனக்கருள்வாய்” என்று கூறியதற்கிணங்க, இக்காலத்தில் அச்செய்யுளை மாற்றிய போலிப்புலவரும், “எண் முப்பது வாயுமென் சித்தத்தே நிற்கும்” என்று கூறிவிட்டார்கள். ஆனால் அவர்களால் அவ்வாறு மாற்றப்பட்டு இப்போது வழங்கும் எண்சுவடியில் முப்பது வாய்பாடுகளில்லை. ஒருமா, இரண்டுமா, மூன்றுமா, நாலுமா, தூணி, கலமுதலான வாய்பாடுகள் சேர்ந்தால்மாத்திரம் முப்பது வாய்பாடுகளாகும். ஆதலின் அவர்கள் முப்பது வாய்பாடென்று பாடியது பொருத்தமற்றது. என்கள் ஆசிரியர், “பழையனகழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல காலவகையினே” என்று கூறியிருப்பதற்கேற்றபடி. அவர்கள் புதியன புகுதலாகச் சிலவாம் பாட்டுகள் தள்ளப்பட்டன என்று சபாநாயகர் கூறலாம். அப்படி யிருந்தாலும் லக்கமுதல் சிறுகுழி பரியந்தம் உள்ள ஜைநசமயத்திற்குரிய அருகக்கடவுள் வணக்கத்தை நீக்கிச் சைவசமயத்திற்குரிய விநாயகர் வணக்கத்தைக் கூறியதற்கு என்ன நியாயமிருக்கின்றது? இதைபும் அவர்கள், “பழையனகழிதலும் புதியனபுகுதலும் வழுவல” என்ற நியாயத்தைக் கொண்டு செய்தனரா? இவ்வாறு சமயத்தைப் புரட்டுதற்குமா அச்சுத்திர விதி இடந்தருகிறது? நடுநிலையுள்ள கல்விமான்கள் இதைப்பற்றி நன்கு ஆராய்ந்தால் அவர்கள் தூர்எண்ணத்தினாலேயே சமயத்தைப் புரட்டியிருக்கிறார்களென்பது வெளியாகும்.

இன்னும் சிலப்பதிகார முதலான சில நூல்களில் பல மாறுதல்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை இங்கெழுநின் இவ்வகை மிகவெய்று மெனவிடுத்தனம். இவ்வாறு நூற்புரட்டுச் செய்வதால் பல தீமைகளுண்டாகும்.

ஒருசமய சாஸ்திரங்களைப் புரட்டிவேறு சமயசார்பாக பல மாறுபாடுகள் செய்வோர் அடையும் பயனை மேருமந்தர புராணத்தில்,

“பரமநூல் பழித்தல் மாய்த்த லிடையுறல் பிழைக்க வோதல்
குரவர்மா ருதல் சுருதங் கொண்டுழி காத்தற் றீ நூன்
மருவுதல் துவர்க னுன்கின் ஞான மாச்சரிய முற்றும்
பெருகிலா வரண ஞானக் காட்சியைப் பிணிக்கு மிக்கே”

என்று 1330 ஆம் கவி கூறுகின்றது.

இ - ன்: “அஷ்டாதஸ (18) தோஷரகிதனான அருகத்பரமேஸ்வரனால் சொல்லப்பட்ட கணதாரகித பரமாகமங்களை நிந்திப்பதும், நாசஞ் செய்தலும், விக்னம் பண்ணுவதும், அவற்றின் கருத்துக்களை மாறுபாடாகச் சொல்லுவதும், ஆசாரிய உபாத்தியாய ஸ்ருதகுருக்கன்மார்களை மாறுபாடாகச் சொல்லுவதும், ஆகமத்தை வைத்துக்கொண்டிருந்தும் அதனைப் பிறருக்குக்காட்டி உபகாரம் செய்யாமல் மறைத்து விடுவதும், மித்தியா (பொய்) சாஸ்திரங்களை உண்மைச் சாஸ்திரங்களோடு கலத்தலும், குரோதமான மாயா லோபங்களென்னும் நான்கினால் சம்மியக்ஞானத்தின்மேல் பகையாவதும் ஆகிய இவைகள்யாவும் ஒருவனிடத்தே விருத்தியடையுமானால் அதனாலே ஞானாவரணீய தர்ஸனாவரணீய கர்மங்கள் மிகுதியாக வடைந்து ஆத்மனிடத்தில் பந்திக்கும்” என்பதாம்.

ஆகையால் மேல்கூறியவைகளை கல்விமான்கள் யாவரும் உணர்ந்து ஐைநர்களா லியற்றியுள்ள நூல்களில் யாதொரு மாறுபாடும் செய்யாமல் அவற்றை அச்சிற்பதித்து வெளியிடும்படி அதி விரயத்துடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அருந்தமிழ் அறிந்த நண்பர்களே! மேற்கூறிய மாறுபாடுகளை நீக்கும்பொருட்டும் அநேக பண்டிதர்கள் திருக்குறள் ஆசிரியர் சமயத்தினது உண்மையை உணராமல் அவ்விஷயத்தில் கொண்டிருக்கும் ஐயத்தினை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டும், புறமதத்தினரும் ஐைநமதத்துவங்களை நன்கு உணரும் பொருட்டும், சாமானியப் படிப்பாளிகளும் திருக்குறளின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு அறியும் பொருட்டும் இந்நூலை எழுதி வெளிப்படுத்த நான் முன்வந்தேன். இதில் பொருத்தமில்லாத பரிமேலழகர் உரைகளில் மாறுபட்டிருந்த சில குறட்பாக்களைத் திருத்தியும், அவற்றிற்கியைந்த வடமொழிமேற்கோள் சுலோகங்களை உரையுடன் விவரித்தும், தென்

மொழி மேற்கோள் செய்யுட்களைச் சிற்சில விடங்களில் உரையுடன் எடுத்துக் காட்டியுமிருக்கின்றேன்.

ஐநா சமயத்தின் காலம், அருகக்கடவுள் சிறப்பு அவரால் அருளிய இல்லற துறவற தத்துவங்கள் திருக்குறள் முதலியவற்றைப் பற்றியும் ஐநாநல்லாதார் பலர் பலவாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராய பேதங்கள் நீங்கி, மேல்சொன்ன விஷயங்களின் உண்மைகளை அறியும் பொருட்டும் திருக்குறள் ஐநாசமய தமிழ் வேதமென்பதைச் சில குறட்பாக்களால் உறுதிப்படுத்தியும், ஐநா சமய காலமுதலான பலவிஷயங்களைச் சுருக்கமாக இப்புத்தகத்தில் விளக்கியு மிருக்கின்றேன்.

இந்நூல் பூர்த்திபெறச் சமார் 700-800, பக்கங்களுக்கு மேலாகுமாதலாலும், "நூல்முழுதும் முடியக்காலம் நீடிக்குமாதலாலும், நான் திருக்குறள் ஆராய்ச்சிசெய்து இதை எழுதிவருவதையும், அச்சிறப்பிப்பித்துப் பிரசுரஞ்செய்ய விருப்பத்தையும் அறிந்த சில ஐநாநரும், ஐநாநல்லாத சில நண்பர்களும் இந்த ஆராய்ச்சி நூலைப்பார்க்க விருப்பமுற்று சீக்கிரம் வெளியிடும்படி வற்புறுத்தியதாலும் இப்போது முடிந்தவரையில் இதனை முதல் பாகமாக வெளிப்படுத்தி யுள்ளேன்.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியின் நிமித்தம் நான் வடமொழி தென் மொழி நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து வரும்போது தொல்காப்பியம், இயற்றிய ஆசிரியர் ஐநாநரென்பது விளக்கமாகத் தெரியவந்ததனாலும் இறையனாகப்பொருள் ஆசிரியரும் ஐநாநரென்பது அவ்வரையிலுள்ள சிலகுறத்துக்களால் தெரியவந்ததனாலும் அவற்றையும் இப்புத்தகத்தில் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றேன்.

நான் இந்நூலை இயற்றத் தொடங்கியபோது செய்யாறுத் தாலுகா, திருப்பறம்பூர் கிராமத்தில் உள்ள பூரீபுஷ்பநாதஸ்வாமி ஜினாலயத்தின்கண், ஸ்வஸ்திபூரீ தர்மசாக்யஸ்வாமியா சுவர்களால் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கும் புத்தகசாலையில் (லைப்ரரியில்) திருக்குற ளாசிரியர் இயற்றிய ப்ராப்ததத்ய மென்னும் பஞ்சாஸ்திகாயம், ப்ரவசனசாரம், சமயசாரம், ரயணசாரம், பத்மநந்திபச்சீஸ் ஆகிய நூல்களும், பலமுனிவர்களால் செய்யப்பட்ட வடமொழி நூல்களும் கிடைத்தன. இவை திருக்குறள் ஆராய்ச்சிக்கு மிகவும் உதவியாக விருந்தன. தென்மொழியிலுள்ள நூல்களில் அச்சிட்ட

நூல்கள் இரண்டு மூன்றே ஷே லைப்ரரியில் கிடைத்தன. இந் நூல்களை எனக்கு லைப்ரரியிலிருந்து அடிக்கடி உதவிய ஷே லைப்ரரியின் காரியதரிசி திரு. T. S. ஸ்ரீபால் ஜெயின் அவர்கள் நன்றியை மறவேன். லைப்ரரியில் கிடைத்ததுதவிர ஷே ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய மற்ற நூல்கள் பலவற்றைக் கிரயத்திற்கு வாங்கி ஆராய்ச்சி செய்தேன். இன்னும் மேல்படி லைப்ரரியில் நாகரம் கன்னட அக்ஷரங்களில் இந்தி, சம்ஸ்கிருதம், கன்னடம், முதலான பாஷைகளில் அநேக சாஸ்திரங்களிருந்தன எனினும் அவைகள் எனக்கு விளங்காமை யால் அந்நூல்களிலுள்ள விஷயங்களையும் வேறுசில விஷயங்களையும் நேரிலும், தபால் மூலமாகவும் விளக்கி உதவி புரிந்தவர்கள்,

வந்தவாசி தாலுகா களப்புலியூர் கிராமம்

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ. பிரம்மசரிய சுவாமியாவர்கள்,

ஷே தாலுகா வெண்குணம்கிராமம்

ஸ்ரீமகம்மேரு செல்வரஸு சாஸ்திரியார்,

ஜாகீர் ஆரணி ஜவுளிவர்த்தகம் ஸ்ரீமான். வசுபால நயினார்,

செய்யாறு தாலுகா நாவல்கிராமம்

ம-நா-ஸ்ரீ, பத்திரபாது சாஸ்திரியார்,

ஷே தாலுகா ஷேகிராமம்

ம-நா-ஸ்ரீ, சம்பத்ராவ் சாஸ்திரியார்,

முதலியவர்களே, இவர்கள் செய்தவுதவிகளை யான் எழுபிறப்பிலும் மறவாமல் இவர்களிடம் நன்றிபாராட்டுங் கடமை பெரிது முடையேன்.

நான் இந்நூலை எழுதுங்காலத்தில் சென்னை பிரஸிடன்ஸி கலாசாலைத் தத்துவபோதகாசிரியர் ஸ்ரீமான். அ. சக்கீரவர்த்தியினார் எம். எ. ஐ. இ. யஸ். அவர்கள் மேருமந்தர புராணத்தை அச்சிற் பதிப்பித்து பிரசித்தம் செய்திருந்தார்கள். குறளில் சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களுக்குச் சரியான உதாரணங்கள் அந்த மேருமந்தர புராணத்தில் அமைந்திருந்தன; நான் அவற்றைப்பார்த்து மனமகிழ்ச்சியுடையவனாய் அவைகளையெல்லாமெடுத்து இந்நூலில் உள்ள பல விஷயங்களுக்கு ஆதாரங்களாகக் காட்டியுள்ளேன். இன்னும் குறள்கருத்திற்கியைந்த கருத்துள்ள பல செய்யுட்கள் அம் மேருமந்தர புராணத்தில் கிடைத்தன. அவைகளும் இந்நூலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறிய பெரியார் இந்த மேருமந்தர புராணத்திற்குத் தக்க உரையாகிரியரைக் கொண்டு உரை யெழுதுவித்தும் வெளியிட்டிருக்கின்றார். அவ்வுரை ஜைநர்களுக்கும் மற்றையர்க்கும் பெருந்தனப்புதையல் கண்டெடுத்ததுபோலாம்.

இன்னும் சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், உதையணன் பெருங்கதை முதலான ஜைநநூல்களும் என் ஆராய்ச்சிக்குப் பேருதவிபுரிந்தன. இவற்றை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய ஸ்ரீமான். உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் செய்த நன்றி ஜைநர்களால் எப்போதும் மறக்கற்பாலதன்று.

இன்னும் தொல்காப்பியம், இறையனாகப் பொருள், அகப் பொருள்விளக்கம், நன்னூல், நேமிநாதம், வெண்பாப்பாட்டியல், யாப்பருங்கலவிருத்தி, யாப்பருங்கலக்காரிகை, திவாகரம், பிங்கல நிகண்டு, சூடாமணிநிகண்டு, திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி, ஏலாதி, திணைமாலையுற்றைம்பது, சிறுபஞ்சமூலம், அறநெறிச்சாரம், யசோதரகாவியம், கலிங்கத்துப்பராணி, லக்கம், நெல்லிலக்கம், எண்சுவடி, பெருகுழி, சிறுகுழி முதலான பல ஜைந நூல்களும் எனது ஆராய்ச்சிகளுக்கு மிகவும் உதவியாக விருந்தன. இவற்றை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தின அன்பர்களின் நன்றியை யானும் மற்றுமுள்ள ஜைநர்களும் என்றும் நினைத்தற் குரிமையுடையவர்களாயிருக்கின்றோம். இன்னும் ஜைந நூல்களில் அமரகோசமும் எனக்குப்பயன்பட்டது. இதனை அச்சிற் பதித்து வெளியிட்டவர்களின் நன்றி என்றும் பாராட்டத் தக்கதாம்.

நான் எழுதியுள்ள பலவிஷயங்களுக்கும் ஊக்கத்தோடும் கவனித்து ஒப்புநோக்கிச் சீர்திருத்தம் செய்தவகையில் தமிழ்ப்பெரும்புலவர் திருவாளர். செம்பூர். வீ. ஆறுமுகஞ் சேர்வை அவர்கள் பெரிதும் உழைத்து வந்தார்கள். இவர்களை யான் ஸ்ரீபொழுதும் மறவேன்.

ஸ்ரீமான் சென்னை தி. ஆதிநாபினார் அவர்களால் நடத்திவந்த “தரும சீலன்” என்னுந் தமிழ்ப்பத்திரிகையில் திருக்குறள் ஜைந நூல் என்பதை சுருக்கமாக எழுதியுள்ளேன். அதனை விரிவாக எழுதி புத்தகரூபமாக வெளிநித்த ஊக்கமுடைய அப்பத்திரிகையையும் அதன் ஆசிரியரையும் மறக்கற்பாலதன்று.

எனது சிற்றறிவைக் கொண்டு இந்தப் பெரிய விஷயத்தில் நான் பிரவேசஞ் செய்தது திருக்குறளின் உண்மை உரைகளையும் அதன் உண்மை ஆசிரியரையும் உலகுக்குக் காண்பிக்க வேண்டுமென்ற பெரும் அவாவே இவ்விஷயத்தில் என் மனம் ஈர்த்தது. இஃது ஒரு பெண்மானானது தனது பராக்கிரமத்தை யறியாமல் பிரீதியினாலே தனதுகுட்டியை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு சிம்மத்தை எதிர்க்க முயன்றது போலாம். ஆயினும் என்னுடைய சொற்கள் குற்றமாயிருப்பினும் குறளின் உண்மை உருவம் வெளியாயிருப்பதைக்கண்டு அறிஞர்கள் ஆனந்தித்து திருப்தி யடைவார்களென்றே துணிந்து இந்நூலை எழுதத் தொடங்கினேன்.

திருக்குறள் கடவுள்வாழ்த்து அருகக்கடவுளைச் சார்ந்ததென்பதையும், மற்ற அதிகாரங்களிலுள்ளவைகள் ஜைநசமயத்தைச் சார்ந்தவைக ளென்பதையும் விளக்கும்பொருட்டு இதர சமயக்கடவுளரின் குணங்களையும், அந்தந்தச் சமயசாஸ்திரங்களிலுள்ள கருத்துக்களையும் எடுத்துக் காட்டவேண்டியது அவசியமா யிருந்தன. அவற்றை எடுத்துக் கூறுவிடின் மேற்கூறிய விஷயங்களின் உண்மை விளங்காது. இக்காரணத்தைக்கொண்டே பிறசமயங்களின் கடவுளர்களின் தன்மைகள், சாஸ்திரங்களின் தன்மைகள் முதலியவற்றை எடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றேன். இதனால் இதர சமயங்களின் கடவுளரையாவது, சாஸ்திரங்களையாவது, பரிமேலழகரையாவது குறைகூறத் துணியவில்லை. அங்ஙனம் நான் குறையைகூறத் துணிந்திலேன் என்பதை திரிகரண சுத்தியோடு கூறுகிறேன்.

“புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி,
கல்லா வெருவ னுரைப்பவுங் கண்ணோடி.
நல்லார் வருந்தியுங் கேட்பரே மற்றவன்
பல்லாரு நாணல் பரிந்து”

என்றும்,

“குணனாடிச் சூற்றழ நாடி யவற்றுண்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்”

என்றும் சான்றோர்கள் கூறியவற்றை நேயர்கள் மனங்கொண்டு நான் என் சிற்றறிவிற் கியைந்தவரையில் மிக்க பிரயாசையுடன் யெழுதி வெளியிட்டிருக்கும் இந்நூலை அங்கீகரித்து இதிலுள்ள குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தைஸ்வீகரிக்க வேண்டுகிறேன்.

எனது அறியாமையாலோ வேறு காரணங்களாலோ இந்நூலில் பிழைகள் நேர்த்திருப்பின் அறிவுடையோர் அப்பிழைகளை திருத்திக்கொள்வதுடன் அவைகளை எனக்குத் தெரிவித்தால் நான் இரண்டாம் பதிப்பில் திருத்தம் செய்து கொள்ளுவேன்.

இந்நூல் இனிது முடியும்பொருட்டுத் திருவருள்புரிந்த சர்வஜீவதயாபாகுய அருகக்கடவுளை வாழ்த்துவாம்.

சுறியேனை இம்முயற்சியில் பிரவேசிக்குமாறு செய்தருளிய ஸ்ரீதர்மதேவி அம்பாளையும், திருக்குறள் இயற்றியருளிய (குந்த குந்தர்) ஏலாசாரியரையும் சிந்தித்து வந்திடுகின்றேன்.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

இங்ஙனம்,

தி. அநந்தநாத நயினார்.

காஞ்சிபுரம்.

5-9-31

**இப்புத்தகத்திலும், இதன் சார்பாகவரும் இரண்டாம்
பாகத்திலும் எடுத்துக்காட்டிய வடமொழி தென்
மொழி மேற்கோள் நூல்கள்.**

அகனங் காஷ்டகம்
அஷ்ட பதார்த்தம்
அமர கோசம்
* அப்பர் தேவாரம்
அருங்கலச் செப்பு
அறநெறிச் சாரம்
ஆதிபட்டாசகர் பஞ்சரத்னம்
ஆதிபட்டாசகர் இரட்டைமணி
மாலை
ஆத்மத்யான பஞ்சரத்னம்
* இராமாதுஜர் சரித்திரம்
* இராமாதுஜ நூற்றந்தாதி
இனியவை நாற்பது
இன்ன நாற்பது
உதயணன் பெருங்கதை
ஏலாதி
* கந்தபுராணம்
* கம்ப ராமாயணம்
* காஞ்சி புராணம்
கர்மஸ்வரூபம்
கிரியா புஸ்தகம்
* கொலை மறுத்தல்
கோமட சாரம்
சகஸ்ரநாம கிரந்தம்
* சங்கரர் சரித்திரம்
சரஸ்வதி தோத்திர கிரந்தம்
சத்ர சூடாமணி
சாகார தர்மாயிர்த ஸ்ராவகா
சாந்தியாஷ்டகம் [சாரம்]

* திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்
திருப்பாமாலை
* திருவிளையாடற் புராணம்
திவாகரம்
தீபநாதர் தோத்திரம்
தொல்காப்பியம்
தோத்திரத்திரட்டு
நரி விருத்தம்
* நல்வழி
நவரத்ன வைத்தியசிந்தாமணி
நன்னூல்
நாககுமார காவியம் வடமொழி
நாலடியார்
* நாலாயிர ப்ரபந்தம்
* நானூலீவவாத கட்டளை
* நான்மணிக் கடிதை
நித்ய பூஜாவிதானம்
* நீதிநெறி விளக்கம்
நீலகேசி
நேமி நாதாஷ்டகம்
* பகவத்கீதை
பக்தாமரம்
பஞ்சாத்தியாய்
பஞ்சாஸ்தி காயம்
பதார்த்த சாரம்
பத்மநந்தி பச்சீஸ்
பரமாத்ம ப்ரகாசம்
* பரிபாடல்
பழமொழி

சிலப்பதிகாரம்

* சிவஞான தீபம்

* சிவஞான வள்ளலார் சாத்

சிறுபஞ்ச மூலம் [திரம்

ஜீவக சிந்தாமணி

ஜீவ சம்போதனை

புரீபுராணம்

சுப்பபாதம்

சூடாமணி நிகண்டு

சூளாமணி

சூக்தி முக்தாவளி

சோமசேன பட்டாசகர் த்ரை

வர்ணிகா சாரம்

ஸ்ருதாவதார கிரந்தம்

ஞானோணவம்

தசதர்மம்

தத்வார்த்த சூத்ரம்

தர்ம சாரம்

தர்ம பரிக்ஷ

திரவ்ய சங்கிரகம்

திருக்குறள் மணக்குடவர்

திருநூற்றந்தாதி [உரை

திருக்கலம்பகம்

* பாகவதம்

பாண்டவ புராணம்

பிங்கலர் நிகண்டு

பிரஸ்னோத்தர மாணிக்கமாலா

பிரம்மசூரி த்ரைவர்ணிகா சாரம்

பிரவசனசாரம்

* புறநானூறு

பூஜ்யபாதசுவாமி ஸ்ராவகாசாரம்

* பெரிய புராணம்

பேசுத்தியத்திரட்டு

மகாபுராணம்

மணிமேகலை

மேருமந்தர புராணம்

யசோதர காவியம்

யதியாசாரம்

யாப்பருங்கல விருத்தி

யாப்பருங்கலக் காரிகை

ரத்னகரண்டக ஸ்ராவகாசாரம்

ரயண சாரம்

லோகாணி

* வாக்குண்டாம்

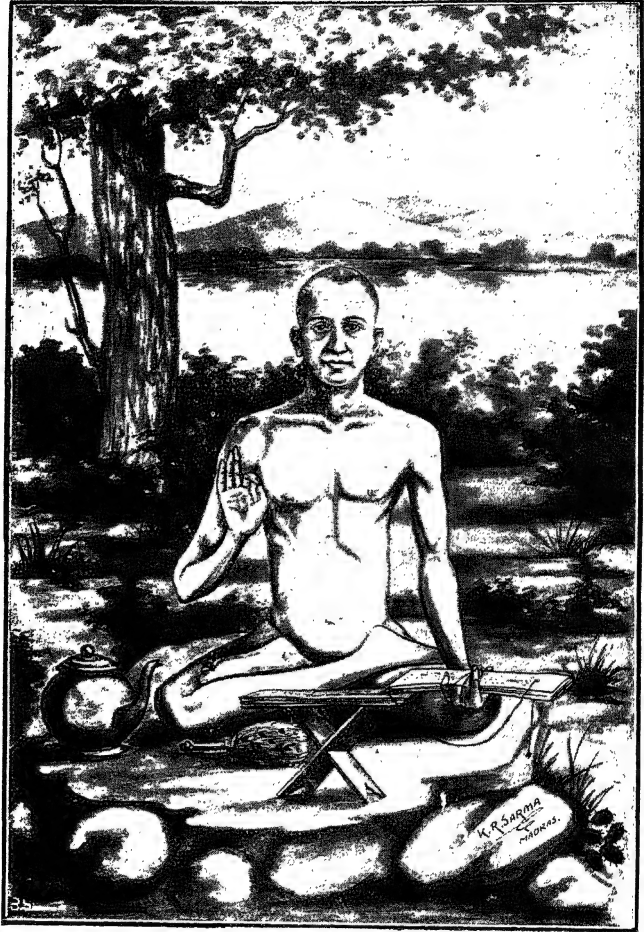
விரதஸ்வ ரூபம்

விஸ்வலோசன கோசம்

* இக்குறி இட்டிருக்கும் நூல்கள் சைவ வைணவ சமயத்
தைச் சார்ந்தனவாகும். மற்ற நூல்கள் ஐஐசமயத்தைச் சார்ந்த
னவாகும்.

ஏலாசாரியார்.
(திருக்குறளாசிரியர்)

திருக்குறளாசிரியர் சரித்திரம்.

திருக்குறள் இயற்றிய உண்மை ஆசிரியரின் சரித்திரத்தைக் கூறுதற்கு இவருடைய காலம், பெயர்கள் முதலியவற்றை ஒரு வாறு ஆராய்ந்து நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வது அவசியமாதலின், அவற்றை முதலில் ஆராய்ந்துரைப்பாம்:—

இவர் குந்தகுந்தர், ஏலாசாரியார் முதலிய ஆறுவித காரணப் பெயர்கள் பெற்றிருக்கிறார். அவற்றுள் ஐந்து பெயர்களைப்பற்றிய விவரமும், இவர் வசித்திருந்த காலத்தைப்பற்றிய விவரமும், ஆர் ஹோர்ன்லே துரை அவர்கள் ஜைந திகம்பரர்களும், சுவேதாம் பரர்களும் வைத்திருக்கும் ஆசாரியர்கள் பட்டாவளியிலிருந்து இண்டியன் ஆண்டிக்குறி தொகுதி 20, 21ல் எழுதியிருக்கிறார். அதைக்கொண்டு டி. விவரங்களை, ஸ்ரீமான் எ. சக்கரவர்த்தியினர் எம். எ. ஐ. இ. யஸ். அவர்கள் ஜைநா கெஜட் 1922-ஆம் வருஷம் ஜனவரி, பிப்ரவரி மாதத்திய பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். மேற்கூறிய பட்டாவளியாவது, ஸ்ரீ மகாவீர வர்த்தமானார் பரிநிர்வாண மடைந்த கி. மு. 527க்குப்பின், அநகாரகேவலிகள், ஆசாரியர்கள் முதலானவர்கள் குருபீடத்துக்கு வந்தவர்களின் பட்டாவளியாம். அதை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம்:—

பட்டாவளி.

ஸ்தானவிவரம்.	பெயர்.	குருபீடத் தில்இருந்த வரு
அநகாரகேவலி	கௌதமர்	12
” ”	சுதர்மர்	12
” ”	ஜம்புநாமர்	38
ஸ்ருத கேவலி	விஷ்ணுகுமாரர்	14
” ”	நந்திமித்ரர்	16
” ”	அபராஜிதர்	22
” ”	கோவர்த்தனர்	19
” ”	முதல்பத்திரபாகு	29

ஸ்தானவிபரம்	பெயர்	குருபீடத்திலிருந்த	வரு
தஸபூர்வதாரர்	விசாகர்	"	10
" "	ப்ரோஷ்டிபுலர்	"	15
" "	நக்ஷத்ரா	"	17
" "	ஜெயசேன	"	21
" "	நாகசேன	"	18
" "	சித்தார்த்தா	"	17
" "	த்ரதிசேன	"	18
" "	விஜயா	"	13
" "	புத்திலிங்கா	"	20
" "	கங்கதேவா	"	14
" "	தர்மசேன	"	14
ஏகாதஸாங்கதாரர்	நக்ஷத்ரா	"	18
" "	ஜெயபாலா	"	20
" "	பாண்டவா	"	39
" "	துருவசேன	"	14
" "	கம்ஸா	"	32
ஏகாங்கதாரர்	சுபத்ரா	"	6
" "	எசோபத்ரா	"	18
ஆகமொத்தம் வருஷம்			436

பெயர்கள்	இல்லம்			துறவறம்			குருபீடம்			அதிக நாள்	மொத்தம்		
	வரு	மீ	உ	வரு	மீ	உ	வரு	மீ	உ		நான்	வரு	மீ
2-வதுபத்திரபாகு	24	0	0	30	0	0	22	1	27	3	76	11	0
குப்தி குப்தா	22	0	0	34	0	0	9	6	25	5	65	7	0
முதல்மாகநந்தி	20	0	0	44	0	0	4	4	26	4	68	5	0
ஜிநசந்திரா	24	9	0	32	3	0	8	9	6	3	65	9	9
குந்த குந்தர்	11	0	0	38	0	0	51	10	10	5	95	10	15

இவருக்

இந்த ஐவர்களும், குருபீடத்திலிருந்த } கு வேறு
மொத்த வருஷம் } உண்டி. பெயர்கள்
மேல்கண்ட தொகை } உண்டி. அதாவது
ஆக மொத்தம். } 583 6 4 பத்மநந்தி, வக்ரகீ
வர், க்ரத்ராபிஞ்சர்,
ஏலாசாரியர்.

மேல்கண்டவர்கள் குருபீடத்திலிருந்த மொத்த வருஷங்கள் ஷெ பட்டாவளியின்படி 533 மாதம் 6-நாள் 4 ஆகும். மகாவீரர் பரிநிர்வாணமடைந்த காலம், கி. மு. 527. இந்தக்கணக்குகளை ஒத்திட்டுப்பார்க்க, மகாவீரருக்குப்பின் வந்தவர்களுள் நற்றில்வந்த குந்தகுந்தர், ஏலாச்சாரியர் முதலிய பெயர்கள் பெற்ற திருக்குறளா சிரியர், குருபீடத்திற்கு வந்தகாலம், கி. பி. வருஷம் 4 மாதம் 7 நா 24 என்பது ஏற்படுகிறது. இதன்படி இவர் ஜனனகாலம், கி. மு. வருஷம் 39 மாதம் 4-நாள் 6 என்பதாம்.

ஆனால், முதல் பத்திரபாகுஸ்வாமி காலத்தில் உஜ்ஜெயினி யில் தங்கியிருந்த பன்னிரண்டாயிரம் திகம்பர சங்கத்தவர்களிலி ருந்துபிரிந்தவர்கள் சுவேதாம்பரமதத்தினராவர்; ஆதலால், திகம்பரர் களுக்கும், சுவேதாம்பரர்களுக்கும் பரம்பரையாக அதாவதுசிஷ்யப் பிரதிசிஷ்யராக ஆசாரியர்கள் வந்தார்களென்றுசொல்லல் இயலாது. ஆகவே, மேற்கூறிய துரை அவர்கள் இரண்டு பட்டாவளியையும் சேர்த்து கூறியிருப்பது திகம்பரர் பட்டாவளிக்குப் பொருத்தமா காது. அதுதவிர இவர் 2-வது மாக நந்தி காலத்தை முதல்மாகநந்தி காலமென்று குறித்திருக்கிறார். இதுவும் பொருத்தமன்று. ஆகையால் திகம்பரர்கள் பட்டாவளிப்பிரகாரம் ஆசிரியர் காலத்தை உறுதிப்படுத்துவதே பொருத்தமுடையதாம். ஆதலின், அவ்விவ ரத்தைக்கூறுவாம்:—

காஞ்சீபுரத்திற்கருகாமையிலுள்ள திருப்பருத்திக்குன்றம், ஸ்ரீ த்ரிலோக்யநாத ஸ்வாமியார்தேவஸ்தானத்தின் அர்ச்சகர் ம-ஈ-ரா-ஸ்ரீ புருஷோத்தம வாத்தியார் அவர்களிடம் இருக்கும் ஏட்டுப்பிரதியி லுள்ளமஹாபுண்ணியாஹவாசனாகிரந்தத்தில் ஆர்.ஹேமர்ன்லே அவர் கள் பட்டாவளியில் கண்டவற்றில் கௌதமர் முதல் இரண்டாவது பத்திரபாகுஸ்வாமி குருபீடத்திற்கு வந்தகாலபரியந்தம்உள்ள ஆசா ரியபரம்பரைகள் சரியாகவுள்ளன. பிறகு ஷெ ஏட்டுப்பிரதியில் லோகாசாரியர் பெயர் கூறப்பட்டுள்ளது. மகாபிஷேக காலத்தில் சொல்லப்படும் பிரஸஸ்தை விதியில் லோகாசாரியருக்குப் பிறகு

அருகத் பலி, முதல்மாகநந்தி, *புஷ்பதந்தர், *பூதபலி ஆகியவர்களுடைய பெயர்களும், பிறகு திருக்குறளாகிரியர் பெயர்களாகிய உமாஸ்வாமி, ஏலாசாரியர், குந்தகுந்தர், கர்தா பிஞ்சர் முதலிய பெயர்களும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இவைதவிர குந்தகுந்தர் இயற்றிய தத்வார்த்த ஸூத்ர மென்னும் கிரந்தத்தை அச்சிற்பதிப்பிந்த இர்தார் மாஜி ஜட்ஜி ஜெக்மந்தர் லால் ஜெயின் அவர்கள், அப்புத்தகத்தின் முகவுரையில் ஆசாரிய பரம்பரைகளை எழுதியிருக்கின்றார். அவ்வாறு குறித்துள்ளவிடத்து, கௌதமர் முதல், முதல்மாகநந்திவரையில் மேற்கூறிய சுவடியில் சொல்லியபடிவரிசைக்கிரமம் சரியாயிருக்கிறது; பிறகு, தரசேனர் 19 ஆண்டுகளும், புஷ்பதந்தர் 30 ஆண்டுகளும், பூதபலி 20 ஆண்டுகளும், குப்திகுப்தா 10 ஆண்டுகளும், 2-வதுமாகநந்தி 4 ஆண்டுகளும், ஜிநசந்திரா 9 ஆண்டுகளும் குருபீடத்திலிருந்தார்களென்று அவர் எழுதியிருக்கின்றார். இவற்றின்பிறகு அதாவது கி. பி. 175-க்கு மேல் குந்த குந்தர் குருபீடத்திற்கு வந்தாரென்று விளக்கியுள்ளார். இவர் குறித்துள்ள குப்திகுப்தா, ஜிநசந்திராவென்னும் ஆசாரியர்களை ஆர். ஹோர்ன்லேயும் குறித்துள்ளார். இவர்கள் இவ்விரண்டு ஆசாரியர்களைப்பற்றி விவரித்துள்ளவை ஒன்றுக்கொன்று முன்பின்பினாகவுமிருக்கின்றன. ஜக்மந்தர் லால் ஜெயின் அவர்கள் எழுதிய பரம்பரைகளில் முதல் மாகநந்திக்குப் பிறகு எழுதியுள்ளவற்றில் பூதபலி, புஷ்பதந்தர் தவிர மற்றவை பொருத்தமில்லா திருப்பதனாலும், ஒருகாலத்திலிருந்த பூதபலி, புஷ்பதந்தர் ஆகியவர்களின் காலத்தை வெவ்வேறு வருஷங்களாகப் பிரித்திருப்பதனாலும் இவர் குந்தகுந்தரைப்பற்றிக் கூறியகாலம் கி. பி. 175-க்கு மேலென்பது பொருந்தாது.

இன்னும் இவர், உமாஸ்வாமி என்பவர் குந்தகுந்தர் சிஷ்யரென்றும் கூறியுள்ளார். இவர் கருத்துகளியல்லவென்பது பின்வரும் பூஜ்யபாதர்வாக்கியத்தால் குந்தகுந்தருக்கு உமாஸ்வாமி என்னும் பெயருமுண்டென்பது தெளிவாகிறது. இது நிற்க,

* புஷ்பதந்தர், பூதபலி ஆகிய இவ்விரு முனிவர்களும் ஒருகாலத்தில் வசித்திருந்தவர்கள். புஷ்பதந்தர் கர்ப்பிருகுருதி ப்ராபர்த சாஸ்திரத்தைச் சுருக்கி 300-கிரந்தங்கள் ஜீவஸ்தாநாநிகாரங்களை இயற்றினார். பூதபலி இக்கிரந்தங்களைச் செய்து ஜீவஸ்தான முதலானவைகளை ஷட் கண்டங்களைப் பிரித்து (30000) முப்பதினாயிரம் கிரந்தம் இயற்றி இருக்கின்றார்.

ஆர். ஹோர்ன்லே துரை அவர்கள் பட்டாவனியில் 2-வது பத் திரபாகுஸ்வாமி குருபீடத்திற்கு வந்த காலத்தைப்பற்றி வரைந் துள்ளதற்கும், யான்கண்ட எட்டுப்பிரதிகி லுள்ளதற்கும் ஒற்று மையாக விருப்பதால் 2-வது பத்திரபாகுஸ்வாமி குருபீடத்தி லிருந்த காலத்தின் இறுதி, 1 மூ. 18, ஆண்டு

அதன்பின் லோகாசாரியார் குருபீடகாலம் 52 ஆண்டுக்கு		
கி. பியில்	34	ஆண்டாகும்.
பின்னர் * அருகத்பலி	28	
முதல் மாகந்தி	21	
புஷ்பதந்தர் பூதபலி	25	
குந்தகுந்தர்	52	
ஆக மொத்த 160 ஆகும்.		

இக்கணக்கின்படி குந்தகுந்தர், ஏலாசாரியார் என்னும் பெயர் களையுடையாராகிய திருக்குறளாசிரியர் கி. பி. 108-ல் குருபீடத் திற்கு வந்து 160-பரிபந்தம் இருந்திருக்கிறார் என்பது நிச்சயமா கிறது. இவர் ஜனனகாலம் கி. பி. 64-என்பது நன்கு விளக்க மாகிறது.

திருக்குறள் ஆசிரியர் பெயர்களைப்பற்றி, ஆர். ஹோர்ன்லே துரை அவர்கள் குறித்திருப்பதாக மேலே காட்டப்பட்டிருக்கும் பட்டாவனியிலுள்ளவற்றிற் கிணங்க, வந்தவாசி தாலாகா, நெல்லி யாங்குளம் கிராமத்தில் வசித்திருந்த காலஞ்சென்ற தனபாலநயி

* இந்த அருகத்பலி ஆசாரியார் கலியுகப்பிரவர்த்தத்தினால் இனி ஆசாரியபரம்பரையில் விரோதம்வருவென்று நிச்சயித்து முடிசங்கத்தை, தமது புத்திவிசேஷத்தால் சேனசனம், தேசிகனம், காலேசுரகனம், பிலோத்காரகனமென நான்கு கணங்களாக்கி, இந்தநான்கு கணங்கட்கும் நந்திசங்கம், சேனசங்கம், வீரசங்கம், தேவசங்கமென நான்கு சங்கங்களை யும் ஏற்படுத்தி ஒவ்வொருசங்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு ஆசாரியரை ஏற்படுத்தி நான்கு இடங்களில் றுடி சங்கங்களை ஸ்தாபித்திருக்கிறார். இந்த சங்கங் களில் சம்பந்தப்பட்ட முனிவர்களுக்கு நந்தி, சேனர், வீரர், தேவர் என்னும் பட்டப்பெயர்கள் முறையே வழங்கிவந்திருக்கின்றன. குந்தகுந்தர், ஏலாச் சாரியார் முதலிய பெயர்சுளையுடைய திருக்குறளாசிரியர் நந்திசங்கத்தைச் சேர்ந்தவரென்று கெஜாதர்லால் அவர்கள் சமய பிராப்பதம் என்னும் நூலின் முடிவரையில் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

ஞர் அவர்கள். எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் ஸ்டீ ஆசிரியருடைய குந்தகுந்தர் முதல் ஏலாச்சாரியார் பரிபந்தமுள்ளீந்து திருநாமங்களைப்பற்றி ஒரு சுலோகம் எழுதியுள்ளார்.

அதாவது:—

“* சுவாயுஃ கௌகௌவ்யுஃ
வக்யூவொ ஃஹாதிஃ ।
ஹொவொயொஃ மயூ விஹம்
வஃநஃதி தநஃதிஃ ||”

என்பதாகும்.

இ - ள்: “மிக்க ஞானத்தையுடைய குந்தகுந்தர், வக்கீவர், ஏலா, கார்பிஞ்சர், பத்மநந்தி, ஆகிய இத்திருநாமங்கள் பெற்ற யதிஸ்ரேஷ்டரான ஆசாரியரை ஸ்தோத்திரம் செய்யக்கடவர்.” என்பதாம்.

இப்பெயர்கள் பெற்றவரும், திருக்குறள் இயற்றியவருமாகிய ஸ்டீ ஆசாரியரைப்பற்றிய சரித்திரம் ஓர் தொடர்புள்ளதாகக் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், ஜைநசமய சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அன்னதானம், ஓளஷததானம், சாஸ்திரதானம், அபயதானம் என்னும் நான்கு தானங்களுக்கும் உதாரணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் பெரியார் சரிதைகளுள் சாஸ்திரதானத்திற்குதாரணமாக இவர் சரிதை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இங்குக்காட்டிய பெயர்கள் அதிற் கூறப்படவில்லை. எனினும், அந்நூலின் ஆதாரவைக் கொண்டும், அவரைப்பற்றி ஜைநப் பெரியோர்கள் கூறும் கர்னபரம் பரைவரலாறுகளைக் கொண்டும், சில நூல்களிலுள்ள சுலோகங்களைக்கொண்டும், ஸ்வணபெனிசுளத்திலுள்ள சிலாஸாஸனங்களைக் கொண்டும், ஆராய்ச்சிசெய்து, இவர் சரிதையை ஒருவாறு துணிந்து கூறுவாம்:—

பிடதநாட்டில் குருமறை யென்னும் நகரத்தில் வைசியகுலத்தில் காமுண்டனென்பான் ஒருவனிருந்தான். இவன் பாரியான் ஸ்ரீமதி. இவர்கள் தனதானிய சகல ஸீஸ்வரியங்களுடனும், விரத ஸீலாசாரங்களுடனும், தெய்வபக்தியும், தான பூஜாதிகளில் பிரீதியு

* இந்த சுலோகம் இயற்றியவர் இன்னொன்று தெரியவில்லை; சமயப் பார்ப்பதம் என்னும் நூலின் முகவுரையில் கஜாதர்லால் என்பவர் இதை யெழுதியுள்ளார்.

முடையவர்களாய் இனிது இல்வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். இவர்களுடைய மகிஷ பாலகனைய மதிவரனென்பவன் ஒருநாள் பசுக்கூட்டங்களை வனப்பிரதேசத்தில் மேய்க்கக்கொண்டு போனபோது பெருங் காட்டுத்தீயால் வெந்து பஸ்பமாயிருந்த ஓர்வனத்தினடுவில் தருக்கன் தளிர்த்துப் பழுத்து பசுக்கள் நிறைந்ததொரு சோலை தோற்றக்கண்டு, அவ்விடம்சென்று இளைப்பாறியிருந்தான். அப்போது அவன், “இவ்வளவு கொடிய பெருங்காட்டுத்தீயினடுவில் இந்தவிடமாத்திரம் தவறிச் செழித்திருப்பதற்குத் தகுந்த-காரணமிருக்கவேண்டு” மென்று தனக்குள் யோசித்து அதைக் கவனித்துப்பார்த்தான். அச்சோலையினடுவில் பார்துயர்ந்ததொரு ஸ்பதஸதவிருகத்தின்கீழ் தபோதனரால் அர்ச்சிக்கப்பட்டதொரு ஆகமம் இருந்தது. அவன் அதைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்து, “இங்கே இச்சோலை இவ்வாறிருப்பது இதன் மகிமைதான்” என்று நிச்சயித்துத்தானும் அதனை ஆராதிக்க நினைந்து ஸ்நானம் செய்து பலவித புஷ்பங்களைக்கொண்டு அர்ச்சித்து அதனை பக்தியுடன் எடுத்துக் கொண்டுபோய்த் தன் கிரகம் சேர்ந்தான். பிறகு ஆகமத்திற்கு சரஸ்வதி மாடமொன்று நிர்மித்து அதில் அந்த ஆகமத்தைவைத்துப் பிரதிதினமும் பக்தியுடன் பூஜித்துவந்தான்.

ஸ்வஸ்திம் செல்கின்ற காலத்தொருநாள் ஸ்ருதஸாகரமென்னும் ஒரு திவ்யதபோதனர் ஆகாரத்திற்கு அந்நகரத்தில் எழுந்தருள், மேல் சொன்ன வைசிய ஸ்ரேஷ்டியாகிய கரமுண்டன் அந்த மகாமுனிவரைப்பார்த்து அதிக ஆந்தத்தோடும் சென்று நமஸ்கரித்து எதிர்கொண்டழைத்து வந்து தனது கிரகத்தில் உச்சஸ்தானத்தில் நிறுத்தி நவபுண்ணியக் கிரமத்தால் அவருக்கு ஆகாரம்கொடுத்து, அவரால் தர்மஸ்ரவணம் பண்ணி அவரிடம், கிரகஸ்தாஸ்ரமத்திலிருக்கும் தனக்கு குலசந்தான விருத்தியின்பொருட்டு புத்திரோற்பத்தியுண்டாகுமாறு கடாக்ஷித்தருள் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். ஸ்ரேஷ்டியின் மஹிஷபாலகைய மதிவரன் அங்குவந்து அம்முனிவரை நமஸ்கரித்து அவருக்கு தானமாகத் தன்னிடமிருந்த ஆகமத்தை அவர்முன்வைத்து அதுகிடைத்த விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னான். முனிவரும் ஸ்ருதத்தைப்பார்த்து இதனை பூஜிக்க நீபுண்ணியம் பெற்றாயாகையால், தேவசம்பத்தையும், மோக்ஷகத்தையும் அடைவாய் என்று அவனுக்கு ஆசீர்வாதம் கூறியருளினார். பிறகுவைசிய தம்பதிகளைப்பார்த்து, “உங்களுக்கு ஞானரூபமுடைய

அக்

புத்திரன் பிறப்பான்; நீங்கள் அவனை எனக்கு சிஷ்யனாகத்தர வேண்டும்; அதன்பின் உங்கள் குலசந்தான விருத்தியின்பொருட்டுப்பிள்ளை உண்டாகும்” என்று அருளிச்செய்து ஆகமத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு தமதிடமடைந்தார். கரமுண்டனிடம் பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த மதிவரன், சாஸ்திரதான பலனால் ஆயுரா வஸானத்து சரீரம்விட்டு மேல்கண்ட ஸ்ரீமதிக்கு புத்திரனாக அவ தரித்தான். கரமுண்டனும், ஸ்ரீமதிதேவியும் அவனுக்கு, ‘கௌண்டேசன்’ என்னும் நாமகரணமிட்டு அவனை அன்புடன் வளர்த்து வந்தார்கள்.

அக்குமாரனுக்கு வித்தியாப்பியாஸம் செய்யும் பருவம் வந்தது. அத்தருணத்தில் முன்சொன்ன ஸ்ருதஸாகரமுனிவர் அங்கெழுந்தருளினார். கரமுண்டன், அவரை எதிர்கொண்டழைத்து வந்து அவருக்கு ஆகாரதானம் செய்து, பிறகு அவரைநோக்கி, “சுவாமி! தாங்கள் அருளியபடி எனக்கு பிள்ளை பிறந்துள்ளான்; அவனை தேவரீர் சிஷ்யனாகக் கொண்டருள்க” வென்று பிரார்த்தித்தான். அவரும் மகிழ்ச்சியுடன் அப்பாலகளை அழைத்துச்சென்று ஒரு பிரம்மசாரியிடம் வித்தியாப்பியாஸம் பண்ணும்படி ஒப்பு வித்து, தவத்திருகுச் சென்றனர். சிறுவனும் சிறிதுகாலத்தில் சகல சாஸ்திரங்களையும் அப்பியஸித்து தர்மசித்தனாயினான். அவ்வாறாகி வர்த்திக்குமளவில் அவனை நோக்கி, “நீ மாதாபிதாக்களிடம் சென்று சிலகாலமிருந்து வருக” வென்று குரு உரைத்தருளினார். கௌண்டேசன் சம்ஸராசுகத்தில் விரக்தியுடையவனாயிருந்தும் வித்தியாகுரு வசனத்தை மீற மனமில்லாமையால் அவ்வாறே மாதாபிதாமுதலிய பந்து ஜனங்களிடம் சென்றான்.

அவன் இல்லத்தில் சிறிதுநாள் தங்கியிருந்தான். அவ்வாறிருந்து ஒருநாள் சிறு பிள்ளைகளோடு பந்தாடிக்கொண்டிருக்குங்காலத்தில் அப்பந்தானது அருகில் தவம் செய்துக்கொண்டிருந்த மேல்கண்ட ஸ்ருதஸாகரமுனிவார் உள்ளங்கையில் குதித்துத் தங்கிவிட்டது. அதை எடுப்பதற்கு மற்ற பிள்ளைகள் பயந்தார்கள். கௌண்டேசன் நிர்ப்பயமாய் அப்பந்தை எடுத்தான். தவத்திலிருந்த முனிவர் தியானத்தைவிட்டு அப்பிள்ளையைப்பார்த்து, “இவன் ஐஹ சமயத்தைப் பரிபாலனம் செய்யக்கூடியவ”னென்றும் “மிக்க ஞானியாக விருப்பா”னென்றும், இவனுக்குத் தர்மோபதேசம்

செய்யவேண்டுமென்றும் கருதி, தமது ஆயுஷ்யாவ்ஸானத்தை உத் தேசித்து உடனே அதைச் செய்யத்தொடங்கி கௌண்டேசனுக்கு ஆசீர்வாதபூர்வகம் துறவறதர்மங்களை உபதேசித்துத் தமது கையி லிருந்த மயில்பிஞ்சத்தைக் கொடுத்து, “ஸ்ரீமந்தராயநமஃ” வென்று பரலோகப்பிராப்தியானார்.

அந்த இளமைப்பருவம் முதலே கௌண்டேசன் துறவறதர்மங் களை அனுஷ்டித்து, “ஸ்ரீமந்தராயநமஃ! ஸ்ரீமந்தராயநமஃ!!” வென்று பலமுறைகள் சொல்லி குந்திக்குந்தி நடந்து பஞ்சமுஷ்டியால் நமஸ்காரம் செய்து எழுந்திருக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டான். இம் மாதிரி பலதடவைகள் குந்திக்குந்தி நடந்து நமஸ்காரம் செய்து எழுந்து தியானம் செய்து வந்ததனால் கௌண்டேசனுக்கு “குந்த குந்த” ரென்கிற காரணப் பெயர் வழங்கலாயிற்று.

இங்ஙனம் குந்தகுந்தர், தவம்செய்ய ஆரம்பிக்குங்காலத்திலும், தியானம் முடிந்தகாலத்தும் ஸ்ரீமந்தரரை துதிப்பது வழக்கமாக விருந்தது. இவர் முதல்முதல் நூதனமாக கிரந்தம் செய்வதற்கு ஆனித்திங்கள் சுக்லபக்ஷ பஞ்சமிதிதியில் முகூர்த்தம்பார்த்து நிச்சயம் செய்திருந்தார். அந்ததினத்தில் அவர், “யான் செய்யப் போகும் கிரந்தம் யாதொருவிக்கனமுபில்லாமல் நடந்தேறவேண்டு” மென்று மிக்க பக்தி விரயத்துடன், “ஸ்ரீமந்தராயநமஃ” வென்று துதிசெய்தார். அது சமயம் விதேஹக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமந்தர ஸ்வாமி சமவசரணத்தில் அகஸ்மாத்தாய் ஆசீர்வாதத்வனி உண்டாயிற்று. அச்சமவசரணத்திலிருந்த பத்மநாபனென்னும் சக் கிரவர்த்தி, ஸ்ரீமந்தரபகவானை நோக்கி, “சுவாமி! அகாரணமாக ஆசீர்வாதம் உண்டானதற்குக்காரணம் என்ன?” வென்று வினவ, பகவானும், “பரதக்ஷேத்திரத்தில் குந்தகுந்த ரென்கிற கூயிக சம்யக்திருஷ்டி முனிவரர் நம்மை ஸ்மரித்தார்; அதன்பொருட்டு நாம் ஆசீர்வதித்தோ” மென்று கூறியருளினார்.

அதைக்கேட்ட இரண்டு சாரணபரமேஷ்டிகள் (ஆகாசத்தில் செல்லும் ரித்தியைப்பெற்ற முனிவர்கள்) பரதக்ஷேத்திரத்தில் குந்த குந்தரிருக்கும் இடத்தில் வந்தார்கள். அதுசமயம் குந்தகுந்தர் தாம் பார்த்திருந்த முகூர்த்தத்தில் நூதன கிரந்தத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்து எழுதிக்கொண்டிருந்ததால் சாரணபரமேஷ்டிகளைக் கண்டு மரியாதை செய்யவில்லை. அவ்வாறு குந்தகுந்தர்மரியாதை

செய்யவில்லை பென்று அந்தச் சாரணமுனிவர்களிருவரும், ஸ்ரீமந்தரர் சமவசரணம் சென்றார்கள். இங்கு குந்தகுந்தர் தாம் குறித்த முகூர்த்தம் தவறாமல் சுலோகங்களை எழுதிவிட்டுத் தமதிடம்வந்த முனிவர்களைப் பார்த்தார். அவர்கள் இல்லாமையால், “அவர்களைப் பார்த்தல்லது இரண்டு கைகளையும் கீழேதொங்கவிடுவதில்லை” பென்னும் விரதத்தைக்கைக்கொண்டு கைகளை மேலே தூக்கிக்கொண்டு தியானத்தில் நின்றுவிட்டார். சமவசரணத்திற்குச் சென்ற சாரணமுனிவர்களிருவரும் இங்குநிகழ்ந்ததைச் சொல்ல, ஸ்ரீமந்தரபகவானும் “அம்முனிவர் இப்போது உங்களைப்பார்த்தல்லது இரண்டு கைகளையும் தொங்கவிடுவதில்லை பென்று கைகளைமேலே தூக்கிக் கொண்டு தியானத்திலிருக்கிறார்; ஆகையால் இச்சமயமே நீங்கள் அவரிடம் செல்லுதல் நல”மென்று கூறியருளினார். இதைக்கேட்ட இரண்டுமுனிவர்களும், குந்தகுந்தர் இருக்குமிடத்திற்குவந்து அவரைப்பார்த்து “நாங்களை முன்வந்த முனிவர்கள்; இதோவந்து விட்டோம்; நாங்கள் கைக்கொண்ட விரதத்தை நிறுத்தி செய்யுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். குந்தகுந்தர் தியானத்தினின்றும் நீங்கி அவர்களை விரயபூர்வகம் நமஸ்காரம் செய்து கொண்டார்.

பிறகு இரண்டு சாரணர்களும் குந்தகுந்தருக்கு பதில்மரியாதை செய்து, நாங்கள் ஸ்ரீமந்தரஸ்வாமியின் திவ்யவாக்கினால் கேள்வியுற்ற விஷயங்கள் யாவும் அவருக்குக் கூறினார்கள். குந்த குந்தர், ஸ்ரீமந்தரபகவானை தரிசனை செய்யவேண்டி அவ்விருவரையும் கேட்டுக்கொண்டார். இரண்டு சாரணர்களும் 500வில் உன்னதமும், ஆகாயத்தில் செல்லக்கூடிய ரித்திப்பிராப்தியையும் பெற்றவர்களாதலால், அவ்விருவருள் ஒருவர், குந்தகுந்தர் விருப்பத்தின்படி அவரைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றார்; மற்றவரும் உடன் சென்றார். இவ்வாறு அவர்கள் செல்லும் போது குந்தகுந்தர் கையிலிருந்த மயில் பிஞ்சும் நழுவிக்கடலில் விழுந்துவிட்டது. அதையுணர்ந்த சாரணர்கள் சமீபத்திலிருந்த ஒரு திடரைப்பார்த்து, அங்கு உதிர்ந்திருந்த கழுகுகளின் இறகுகளைச்சேர்த்துப் பிஞ்சுமாக்கிக் கொடுத்தார்கள். இக்காரணத்தால் இவருக்கு “கரத்ரபிஞ்சர்” என்று மற்றொரு பெயருமுண்டாயிற்று.

பிறகு சாரணர்கள் இருவரும் குந்தகுந்தரை ஸ்ரீமந்தாஸ்வாமி சமவசரணத்திற்குக் கொண்டு போய் சேர்த்தார்கள். அவர் ஆங்கு சமவசரண விபூதியையும் பன்னிருகணங்களையும், இந்திராதிதேவர் களுடைய கோலாகலத்தையும் கண்டு ஜ்யோதிஸ்வரூபமுள்ள ஸ்ரீமந்தாஸ்வாமியையும் தரிசித்து அநேகஸ்துதிகளால் பகவானை தீர்ப்பா தக்ஷணஞ்செய்து பிரம்மாநந்தமடைந்தார். அந்தச்சமயத்தில் 500வில் உயரமுடைய பத்மநாப சக்கிரவர்த்தி குந்தகுந்தர் மீதுவிருப்பமுடையவராய்த்தமது வலது உள்ளங்கையில் அவரை ஏந்திக்கொண்டு, “ஹேலா!” ஹேலா!! வென்றுகுழந்தையைத்தாலாட்டுவது போன்று ஆட்டினார்; அவ்வாறுஆட்டி அங்கிருந்த பன்னிருகணங்கட்கும், குந்தகுந்தர், ஏலக்காயளவு கணமுள்ளவராயிருப்பதாகச் சொல்லி இவருக்கு, “ஏலா” வென்று திருநாமமிட்டார். இக்காரணத்தால் இவருக்கு “ஏலாசாரியார்” என்று மற்றொரு திருநாமமுண்டாயிற்று.

பிறகு குந்தகுந்தர், சகல சாஸ்திரங்களையும், ஜீவபுத்தகலாதி சமஸ்ததத்வங்களையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினார். அதை ஸ்ரீமந்தாபகவான் அறிந்து சகலசாஸ்திரதத்துவங்களையும் அவருக்கு உபதேசம் செய்தார். அவர் அவைகளை உணர்ந்த பின் பகவானைநமஸ்கரித்து அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டுமேற்கண்ட சாரணமுனிவர்கள் மூலமாக பாதிக்ஷத்திரம் வந்து சேர்ந்தார்.

இம்முனிவரர் மேற்கூறியபடி ஸ்ரீமந்தாரென்னும் அருகத்பகவானிடம் சகல சாஸ்திரதத்வார்த்தங்களையும் உணர்ந்துவந்த பிறகு, பிராகிருதத்தில் 84-கிரந்தங்கள் செய்து, பிறகு சம்ஸ்கிருதத்தில் தத்வார்த்தங்களை சூத்ரமூலமாகப் பத்து அத்தியாயங்களுடைய தத்துவார்த்த ஸூத்ர மென்னும் கிரந்தமாகச் செய்தார். இந்த ஸூத்ரத்தைப்பற்றியும், இவர் திருநாமத்தைப்பற்றியும், இவர் முனிகணங்கட்குத் தலைவரென்பதைப்பற்றியும் கூறும் சுலோகமொன்று தத்வார்த்த சூத்ரகிரந்தத்தின் தலைப்பில் காணப்படுகின்றது. அதாவது;

“த தாயு ஸூத்ர கதாரா”

மயூ விஹோவ க்ஷிதம் ।

வநெ மணெஹ ஸஹதம்

உபாஸாதி சமீ ஸாஹ ||”*

என்பதாம்.

இ - ன்: ‘தத்வார்த்த சூத்ரமென்கிற கிரந்தத்தை செய்தவராயும், கிருத்ரபிஞ்சத்தை அடையாளமாக்குவன்னவராயும், முனிகணங்களுக்கு இந்நிரனைப்போல தலைவராயுமுள்ள உமாஸ்வாமி என்னும் முனிஸ்வரரை மமஸ்கரிக்கிறேன்’ என்பதாம்.

இந்தப் பேரறிஞர் சாரணபரமேஷ்டிகள் மூலமாக விதேக ஷேத்ரம் சென்றதும் அங்கு ஸ்ரீமந்தரபகவானிடம் சகல சாஸ்திரங்களையும் ஜீவுபுக்கலாதி சமஸ்த தத்துவங்களை உணர்ந்ததும், கிருத்ரபிஞ்சர், ஏலா முதலிய பெயர்கள் பெற்றதும் மோக்ஷமार्கக் கத்துக்குரிய தத்துவார்த்த சூத்ரமுதல் 84 கிரந்தங்கள் செய்தது முதலானவைகளை கல்வியமைந்த முனிவர்கள் ஸ்வாவகர்கள் முதலான அநேக பிரஜைகள் கண்டும் கேள்வியுற்றும் உலகில் இவருக்கு இணையானவர்கள் யாவருமில்லையென்று மிக்கக்கீர்த்தியைப் பெற்றார். இக்காரணத்தின் பொருட்டு இவருக்கு “உமா(ஸ்வாமி)” பென்று மற்றொரு திரு. நாமமும் வழங்கலாயிற்று.

இந்த யோகீந்திரராகிய குந்தகுந்தர் தாம் சாஸ்திரங்களை ஏட்டில் எழுதும் போதெல்லாம் தலையை ஒருபுறமாக சாய்த்துக் கொண்டு எழுதிவந்ததனால் தலையானது ஒருபுறம் சாய்வாகவே நின்றது. இக்காரணத்தால் இவர், “வக்ரகீவர்” என்னும் திரு நாமத்தையும் பெற்றார்.

இவ்விதம் ஒவ்வொருகாரணத்தைக்கொண்டு ஒவ்வொரு திருநாமத்தைப்பெற்று முனிசங்கத்துக்கு இந்திரனைப்போன்று சிறப்படைந்த இந்தக் கௌண்டேசர், பூர்வத்தில் பிறந்துவளர்ந்த நாடுநகர முதலியன இருந்தவிடம் காலதேசவிகற்பங்களால் இப்போது தெளிவாகத்தெரியவில்லை; எனினும், மேற்கண்ட திருநாமங்களிலொன்றாகிய ஏலாச்சாரியார் என்ற பெயரைப்பெற்ற இவர்தற்காலம் வழங்கிவரும் வட ஆற்காஜில்லா வந்தவாசி தாலுகா டவுனுக்கு 4-மைல் தூரத்தில் இருக்கும் ஹேமக்கிராம மென்னும் பொன்னாருக்கு சமீபத்திலுள்ள நீலகிரியென்னும் மலையின்மீசை வசித்திருந்தாரென்பதும், திராவிட நிரக்கந்தமா முனிவரரசங்கத்தின் கணதரபதத்தை அடைந்திருந்தாரென்பதும், அம்மலையின்மீசை பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் பாதங்களாலும் கீழ்வரும் சுலோகத்தாலும் விளக்கமாகின்றன.

அச் சுலோகமாவது:—

“ஐக்ஷிண ஷெஸெ ஶமயெ ஷெஶித்ராஷெ ஶேநிஷ்டஹாதாஸீக்ஷ |
 ஷெஹாஹாபெபூ ஶாஶா ஶ்ருவிஷ மணாயீஸரொ யீஶாநு ||”
 என்பதே.

(இ-ள்) “பொதியமலை எல்லையாகவுடைய தென் தேசத்தில் பொன்னூர் கிராமத்தில் திராவிட நிர்த்தந்த மகாமுனிவர் சங்கத்தின் கணதாபதத்தைப் பெற்றவராயும், மகாமேதாவியாயும், மகாத்மாவாயும் உள்ள பெயரினால் ஏலாச்சாரியார் என்கிற நிர்த்தந்த மகாமுனிஸ்வரர் இருந்தார்.” என்பதாம்.

இந்த ஸ்லோகம் ஜ்வாலாமாலினி அம்மன் மந்த்ரலக்ஷணமென்னும் கிரந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

குந்தகுந்தர், ஏலாச்சாரியார் முதலிய பெயர்கள் பெற்ற இம் மகாத்மா இயற்றியருளிய நூல்களாவன:—

பஞ்சாஸ்திகாய ஸாரம்	தோய பாகுடம்
பிரவசன ஸாரம்	சாண பாகுடம்
சமய ஸாரம்	சமவாய பாகுடம்
தர்ஸன பாகுடம்	நய பாகுடம்
சுத்த பாகுடம்	பிருகிருதி பாகுடம்
சாரித பாகுடம்	சூர்ணி பாகுடம்
போத பாகுடம்	பஞ்சவர்க்க பாகுடம்
பாவ பாகுடம்	கர்மவிபாக பாகுடம்
மோக்ஷ பாகுடம்	வஸ்து பாகுடம்
ரயண ஸாரம்	புத்தி பாகுடம்
நியம ஸாரம்	பயர்த்த பாகுடம்
ஜோணி ஸாரம்	உத்பாத பாகுடம்
கிரியா ஸாரம்	திவ்ய பாகுடம்
ஆராதனா ஸாரம்	ஸிக்க பாகுடம்
லப்தி ஸாரம்	ஜீவ பாகுடம்
க்ஷபண ஸாரம்	ஆசார பாகுடம்
பந்த ஸாரம்	ஸ்தான பாகுடம்
தத்வ ஸாரம்	பிரமாண பாகுடம்
அங்க ஸாரம்	ஆலாப பாகுடம்
திரவ்விய ஸாரம்	சூளி பாகுடம்
துவாதஸாநுப் பிரேகை	ஷட்தரிசன பாகுடம்

கம பாகுடம்	சித்தாந்த பாகுடம்
பயா பாகுடம்	நிதாய பாகுடம்
வித்தியா பாகுடம்	ஏயந்தபாகுடம்
உகாத பாகுடம்	விஹய பாகுடம்
திருஷ்டி பாகுடம்	ஸாலம்மி பாகுடம்

ஆகியவைகள் 52

இவையன்றி மேல்குறித்தபூதபலி, புஷ்பதந்தர் என்னும் இரண்டு மாமுனிவர்கள்செய்த ஷட்கண்ட மென்னும் முதல் மூன்று கண்டத்திற்கு பெரியதொரு வியாக்யானம், 12000-ம் பன்னிரண்டாயிரம் கிரந்தத்தில் இவர் செய்தருளி யிருக்கின்றார்.

இந்த ஐம்பத்திரண்டு * நூல்களையும் இவர் பிராகிருத பாஷையில் இயற்றியுள்ளார். சம்ஸ்கிருதத்தில் தத்வார்த்த சூத்ரம், பத்ம நந்திபச்சீஸ் ஆகிய இவ்விரண்டையும் செய்திருக்கிறார். மற்றும் தென்மொழியில் செய்தது திருக்குறளாம். இந்தப் பரமஞானியாகிய யோகிஸ்வரர் முனிசங்கத்துடன் பல தேசங்களிலும் சென்று அஹிம்ஸாதர்ம முதலிய அநேக தத்துவங்களமைந்த ஜைநசமயக் கொள்கைகளை ஸ்தாபித்து, ஆங்காங்கு மக்களுக்கு உபதேசஞ் செய்து, ஜைநமத தர்மங்களை ஸ்திரப்படுத்திப் பலபுண்ணிய ஷேத் திரங்களையும் தரிசித்துக் கடைசியாக ஊர்ஜயந்தகிரிக்கு (கிரீனார்) சமீபத்திலுள்ள வனத்தில் வந்து சங்கத்துடன் தங்கினார். ஊர்ஜயந்தகிரியின்மிகை ஸ்ரீநேமி தீர்த்தங்கரர். பரிநிர்வாணமடைந்த விடத்தில், இரண்டு பாதங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

அப் பாதங்களுக்கு சுவேதாம்பரிகளும், திகம்பரிகளும் நேமி ஸ்வாமிகள் பரிநிர்வாணமடைந்த தினத்தில் பூஜைசெய்வது வழக்கம். இவ்வாறு செய்துவந்ததில் திகம்பரர்கள் முன்னும், சுவே

* இந்நூல்களின் விவரங்கள், காசி (பனூஸ்) பாரதீய ஜைந சித்தாந்த பிரகாசினி சபையாரால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் சமயசாரம், அல்லது, சமய பிராபரதம் என்னும் நூலின்கண், கஜாதர்லால் அவர்கள் எழுதிய முகவுரையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இன்னும் ஷேயார் மேல்கண்ட நூல்களில் ஷட்பிராபரதம் என்னும் கிரந்தத்தில் சில பாகங்கள் பூராவும் கிடைக்க வில்லை யென்றும் எழுதி யிருக்கின்றார். மேலும், திருக்குறள் ஆசிரியர் இயற்றியருளிய 84-சாஸ்திரங்களில்மேல் குறித்துள்ளவைகள் போக மற்ற நூல்களுக்கு விவரம் தெரிவிக்கவுமில்லை, ஆதலின், அவை இன்ன இன்ன நூல்களென்று விவரம் ஏற்படவுமில்லை,

தாம்பரிகள் பின்னும் செய்வது வழக்கமாயிருந்தது. அவ்வாறுசெய்து வருங்காலத்தில் சுவேதாம்பரிகள் தாங்கள் முந்திச்செய்யவேண்டுமென்று, திகம்பர்கள் செய்துவந்ததைத் தடுத்துத் தாங்கள் முன்னர் நடத்திவந்தார்கள்; அதனால், திகம்பர்கள் மறுநாள் பூஜை செய்ய நேர்ந்தது. இதனால் மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த திகம்பர்கள் சமீபத்தில் முனிசங்கங்களுடன் வந்திருந்த குந்தகுந்தருடைய பெருமையைக் கேள்விப்பட்டு அங்குச்சென்று தனித் திருந்த குந்தகுந்தரையும், மற்றுமுள்ள முனிவர்களையும் நமஸ்காரம் செய்து முனிந்திரருக்கு பூஜாவிஷயத்தைத் தெரிவித்து இன்று “ஊர்ஜயந்தகிரியில் நேமில்வாமி பரிநிர்வாண பூஜை, அதற்கு நாங்கள் பூஜாதிரவியங்களுடன் வந்திருக்கின்றோம்; ஆதலின் நாங்கள் சுவேதாம்பர்களுக்கு முன்னே பூஜை செய்யவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். முனிந்திரரும், “பூஜை யார்முந்திச்செய்தாலென்ன? யார்பிந்திச்செய்தாலென்ன? ‘அமுக்காறவா வெகுளி இன்னாச்சொல்’ ஆகியவைகள் தர்மத்திற்குப் பொருந்தியவையல்ல; பூஜைக்குப் பக்திதான் முதற்காரணம்; ஆதலின் சுவேதாம்பரர்களே முந்தி செய்துக்கொள்ளட்டும்” என்று கூறியருளினார்.

அதன் பிறகு திகம்பர்களனைவரும் குந்தகுந்தரை வணங்கி, “சுவாமி! பரிநிர்வாண பூஜை தினத்தில் அநேகமாயிரம் திகம்பர்கள் வருவது வழக்கம்; அபிஷேககாலத்தில் எங்களுக்கும் ஸ்வேதாம்பர்களுக்கும் ஏற்பட்ட விவாதம் காரணமாகச் சில வருஷங்களுக்காக முதல்நாள் நடக்கும் திகம்பர்களின் அபிஷேகம் மறுதினம் நடந்து வருவதால் அநேக திகம்பர்கள் பூஜைக்கு வருவதில்லை; இது நிமித்தமாக எங்களுக்கு பரிநிர்வாணகாலத்தில் அபிஷேகம் செய்வதற்கில்லையே என்னும் மனக்குறையும் உண்டாகியிருக்கிறது; ஆதலின், இன்று பரிநிர்வாண தினமாகையால் நாங்கள் பூஜை நடத்துவதற்கு விக்னமில்லாமலிருக்கச் சுவாமிகள் கிருபை செய்தருளவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதன் பிறகு அபாரஞானத்தையுடைய குந்தகுந்தர் இவ்விருவகையினர்களையும் ஒற்றுமைப் படுத்த வேண்டும்; ஆயினும், சுவேதாம்பர்களை இங்கு வரவழைத்துச் சொல்வது தகுதியல்லவென்று கருதி, பூஜா திரவியங்களுடன் வந்திருந்த எல்லா திகம்பர்களையும் உட்காரும் படிசொல்லிவிட்டுத்தாம் தப்போதியானத்தில் நின்றுவிட்டார். அதன் மேல் இவரதுதப்போதியானத்தின் மகிமையையும், இவரதுகருத்திளையுமறிந்தஸாஸனதேவதையாகிய ஜ்வாலாமாலினி அம்மன், சங்கத்து

டன் முனீர்திராரையும் ஆங்கிருந்த திகம்பரஸ்ராவகர்களையும் ஊர்ஜயந்த கிரியின்மிசையிலுள்ள ஸ்ரீநேமிநாதபகவான் பாதங்களுக்கு சமீபத்தில் சேரும்படி செய்தாள்.

சுவேதாம்பரர்கள் வழக்கம்போல் பூஜாதிரவ்வியங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஓடி மலையின்மிசை சென்றார்கள்; அப்போது தங்களுக்குமுன் அங்கு வந்திருந்த திகம்பரமுனிக் கூட்டங்களையும், ஸ்ராவகர்களையும் பார்த்து, “நாம் வந்தவழி தவிர வேறுவழியில்லாமலிருக்க வனத்திலிருந்தவர்கள் இங்குநமக்குமுன் எவ்விதம் வந்தார்கள்!” என்று ஆச்சரியமடைந்து, இதற்குக்காரணம் இங்குவீற்றிருக்கும் இம்மகாமுனிவருடையமகிமையாகவிருக்குமென்று அனைவரும் நிச்சயித்துக் குந்தகுந்தரையும், மற்றுமுள்ள முனிவர்களையும் நமஸ்காரம் செய்தார்கள். அப்போது முனீர்திரார் அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதம் செய்து அவர்களைநோக்கி, “நீங்கள் ஸ்ராவக விரதத்தையும், துறவறத்தையும் அனுஷ்டிப்பவர்களாயிருந்தும் உங்கள் அனுஷ்டானங்களில் பகவான் அருளியதற்கு மாறாகச் சிலவிஷயங்கள் இருக்கின்றன” வென்று அவைகளை எடுத்துக் காட்டி, அவற்றை அகற்றுமாறு உண்மையை உரைத்தருளிப் பிறகு திகம்பர ஸ்ராவகர்களைப்பார்த்து, “நீங்கள் இருவகையினரும் ஒரு சமயத்தவர்களாயிருந்தும் உங்களுக்குள் கடவுள் பூஜையில் மனஸ்தாபப்பட்டு ஒழுக்குவது தகுதியல்ல” வென்று சத்தர்மோபதேசஞ்செய்து, இருவகையினரும் கொண்டுவந்த பூஜாதிரவ்வியங்களை நேமிநாதபகவான் பாதத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யும்படி உத்தரவு செய்தார். குந்தகுந்தர் கட்டளைப்படியே இருவகையினரும் ஒற்றுமையுடன் அதிக குதுகலத்துடன் அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

அது சமயம் தேவர்கள் முதலான ஸாலன தேவதைகள் குந்தகுந்தரைப்பலவாறு புகழ்ந்து போற்றித்தாமரை மலர்மாரியைப் பொழிந்தார்கள். அதுசமயம் சுவேதாம்பரர்களும், திகம்பரர்களும் மற்றுமுள்ள பிரஜைகளும் “இம்மகாமுனிவருடைய தபோமகிமையை யறிந்த தேவர்கள் தாமரை மலர்மாரியை பொழிந்தார்கள்” என்று அகிசயித்து, அதிக ஆநந்தத்தோடு “பத்மாநந்தம் ஜே! பத்மாநந்தம் ஜே!!” என்று குந்தகுந்தர் பாதத்தைப்பணிந்து துதித்தார்கள். அதுமுதல் இவருக்கு பத்மாநந்தியென்று மற்றொரு திருநாமமும் வழங்கலாயிற்று.

இவ்விதம், குந்தகுந்தர், ஏலாச்சாரியார், பத்மநந்தி முதலிய பெயர்களால் கீர்த்தியை அடைந்த யதிஸ்ரேஷ்டரைப்பற்றிச் சில சுலோகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; அவைவருமாறு:—

இம்மகான் இயற்றிய தத்வார்த்த ஸூத்ரத்திற்கு பூஜ்ய பாத ஸ்வாமி செய்த சர்வார்த்த சித்தியென்னும் வியாக்கியானத்தின் முகவுரையில்,

“ஸக்ஸஸ்யே பொமாஸு ப்ராஹ்ம ஶ்ரீவஜ்நாந்
ஜ்யேஷ்டாந ஸ்ரீபாபாபாயிமே ரோக்ஷஸாஸு ப்ரணேதாஹ்வா
நாநிஸாநாநாபாயு: ஸகலவஜாயு வெஷிஷேநாநி ரோ
ஹிநி ரிஷ்வகாஸு ||”

என்னும் வாக்கியங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இ - ள் : “ஸ்ரீபத்மநந்தி முதலான பெயர்களுடையவரும், தத்வார்த்த தாதிகமமென்னும் மோக்ஷசாஸ்திரம் செய்தவரும் ஆகிய பகவானான உமா (ஸ்வாமி) ஸ்வாதி ஆசாரியர் எல்லாபதார்த்தங்களையும் அறிந்தமையால் முதன்மையான இடத்தை அலங்கரித்தார்.” என்பதாம்.

இன்னும் சமயஸார பிராப்தத்தின் முகவுரையில்,

“தஸ்யுந்யே ஹிவிஷிதே ஶஹிவ
யு:வஜ்நாந் ப்ராபாஸி யாந: |
ஸ்ரீகூந்நகூநாநி ரோக்ஷஸாஸு
ஸக்ஸஸ்யே ஶு ஶுத வாரணகிபு: ||”

என்னும் சுலோகம் கஜாதர்லால் அவர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ள் : “உலகத்தில் பிரசித்தமான தம்முடைய வம்ஸத்தில் பத்மநந்தி யென்னும் ஸ்லாக்கியமுள்ள பெயருடையவராயிருந்தவர் எவரோ, அவரே நல்ல தவநியாகத்தினால் குந்தகுந்தர் முதலிய பெயர்களுமைந்த முனிஸ்வரரும், சாஸனரித்தியை அடைந்தவருமானார்.” என்பதாம்.

இன்னும்,

“கூலி டு சூலாதி சூலீரொலா
வாறாயு ஸலொதா முயுவீம்ஃ ।
தடித பெததடி ஸொலி நாநு
லா தாலிகா ஸொஷ வலாயு வெநீ ||”

என்ற சுலோகமும் தை யாரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ன்: “ஆசாரியர் என்னும் பத்தையுடைய கிருத்ரபிஞ்சர் அதாவது கிருத்ரபிஞ்சாசாரியர் என்ற ‘உமாஸ்வாதி முனீஸ்வார்’ உண்டா னார்; அவர் வம்ஸத்தில் அவருக்கு இணையாக அந்தக் காலத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களையும் அறிந்தவர் வேறொருவர் இல்லை” என்பதாம்.

இன்னும் *ஸ்ரவண பெளிகுள சிலாஸாஸனங்களுள் 67-நெ. ஸாஸ னத்தில்,

“வெஷ்யாவிஹ ஹுவி நகெக ரிஹ கொணகூஃ
கூஃஷுலா பூணயிசீதி விஹுவிதாஸஃ ||
யஸூராவாண கராம் வுஃஜ வஹீகஃ
வகெமுதஸு ஹாதெ பூயதஃபூதிஷாஃ ||”

என்ற சுலோகம் காணப்படுகிறது.

இ - ன்: “எவர் அழகான சரணர்களுடைய தாமரை மலர்போன்ற கைகளுக்கு வண்டு போன்றவராயும், ஜிதேந்திரராயும், பாரதவருஷத்தில் சாஸ்திரங்களுக்கு ஸ்தாபனத்தைப் பண்ணுதோ அப்பேர்ப்பட்ட கொருக் கத்திப் புஷ்பத்தின் காந்திபோன்று கீர்த்தியினால் திக்கெங்கும் வியா பித்த குந்தகுந்த ரென்கிற பிரபுவானவர், இந்த உலகில் எவரால் சேவிக் கத்தகாதவர்?” என்பதாம்.

இன்னும் தை 254 நெம்பர் சாஸனத்தில்,

“வாணூடிஜிநி ஸ ஜஃதாம் கூஃஷகூஃஷா யதீஃ ||”

என்னும் சுலோகத்தின் 4-வது சரணத்தில் காணப்படுகிறது.

* ஸ்ரவண பெளிகுளத்திலுள்ள ஸாஸனங்களை, மைசூர் - சிலா சாஸன இலாகா ஆபீசாரவர்கள் ஆக்கிலம் முசுலியபாஷைகளில் மொழி பெயர்த்துப் புத்தகரூபமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள்.

இ - ன்: “உலகங்களினுடைய புண்ணியத்தினால் குந்தகுந்த ரெண்ணும் யதீந்திரர் உண்டானார்” என்பதாம்.

இன்னும், ஷே சாஸனத்தில்,

“ரஜோவி ரஸஸு ததே தித

வபுரெஷுவி ஸுஷு யிதா யதீஸா||

ரஜிவபு வபுரிததும் விஹாய

வவாரபெரு வதா ராமாஸா||”

என்னும் சுலோகமும் வரையப்பட்டுள்ளது.

இ - ன்: “உள்ளும் புறமும் அழுக்குகளால் அக்ஞான மில்லாதிருக்கும்படி அதை ஜெயித்த அந்த யதீஸ்வரர் அழுக்குகளுக்கு இருப்பிடமான பூமிப் பிரதேசத்தைவிட்டு நிச்சயமாய் தானாக அங்குலத்திற்கு மேல் சஞ்சரித்தார்” என்பதாம்.

இன்னும், அதே சாஸனத்தில்,

“ஸ்ரீராமாஸாஸு ரயம் யதீஸா

ஸுதாயஸுபுதும் புகுடிவகாரா|

யநுகி ராமபுர வரணாஷுதாநா

வாபுய வபுரி மவதி புகாராநா||”

என்ற சுலோகமும் வரையப்பட்டுள்ளது.

இ - ன்: “ஸ்ரீமானான உமாஸ்வாதி என்கிற இந்த யதீஸ்வரர் தத்வார்த்த ஸூத்ர மென்கிற கிரந்தத்தை வெளியாக்கினார்; அந்த ஸூத்ரமானது மோக்ஷவழியில் நடக்க ஆரம்பித்த ஜனங்களுக்கு விலையுயர்ந்த கட்டமுதாகும்” என்பதாம்.

இன்னும் 351-வது சாஸனத்தில்,

“ஸுதாஸ்ரீ வபுராமஸு வபுராமஸு ராமாஸா||

ஸ்ரீ கொணகாஷ நாராமாஸு வதாராமாஸு வாரணா||”

என்ற சுலோகம் வரையப்பட்டுள்ளது.

இ - ன்: “கேசுமத்தாலும், சம்பத்தாலும் வளருகிற வர்த்தமான பகவானுடைய மதத்தில் (சாம்பிரதாயத்தில்) பூமிக்கு தானாக அங்குலத்துக்கு மேல் நடக்கும் குந்தகுந்தரெண்ணும் பெயரையுடையவராகிய சாரணர் உண்டானார்.” என்பதாம்.

இன்னும் இந்தப் பெரியாரைப்பற்றிப் பல சாஸனங்களுமுள்ளன.

இத்தகைய குந்தகுந்தர் ஊர்ஜயந்தகிரியில் மேற்கூறியபடி நேமிஸ்வாமி பாததரிசனம் செய்தபிறகு, பல தேசங்களுக்கும் சென்று ஜிந்தர்மத்தை உபதேசஞ்செய்தது போல * (பழைய) மயிலை மாநகரம்சென்று தர்மங்களை உபதேசஞ்செய்து அங்குச்சிலகாலம் தங்கியிருந்தார். இவர் பத்மநந்தி யென்னும் பெயர் பெற்றபிறகு அப்பெயரால் பத்மநந்தி பச்சீஸ் என்ற (திருக்குறள் போன்ற) நீதி நூல் ஒன்று வடமொழியில் செய்திருக்கிறார். இந்தக்கிரந்தத்தில் மங்களாசாணையாக ஆதி பகவானைக்குறித்து வணக்கம் செய்திருக்கிறார். ஷே. பத்மநந்தி பச்சீஸ் செய்த பிறகு திருக்குறளை இயற்றி ஞாநலின், ஷே. பச்சீஸ் கிரந்தத்தில் ஆதிபகவானை வணக்கம்செய்திருப்பதுபோலவே திருக்குறளிலும் ஆதிபகவானைக் குறித்தே கடவுள் வணக்கம் செய்திருக்கிறார்.

பத்மநந்தி முதலான பெயர்கள் பெற்ற ஏலாசாரியார் தென் மொழியில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடுஎன்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களையும், மக்கள் யாவரும் அறிந்து ஒழுக்குமாறு ஷே. திருக்குறள் என்னும் நூல் இயற்றியதை தமதுசிஷ்ய கணங்களுக்குக் கூறியருளினார்.

* பழையமயிலை பெரிய நகரமாயிருந்த தென்பதும், அங்கு நேமிஸ்வாமி ஆலயமிருந்ததென்பதும், அப்பகவான் மீது வடமொழி தென் மொழிகளில், ஸ்தோத்ர நூல்கள் உள்ளனவென்பதும், அங்கே ஐஜரர்கள் மிக்க பிரபலமாகவும் கல்விநிறைந்தவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்களென்பதும், திருக்குறளாசிரியர் மயிலையில் தங்கியிருந்ததல் கூடுமென்பதும் பழைய நூல்களால் ஏற்படுகிறது. தவிர ஸ்ரீமான் வி. ஹயவதனரால் பி. ஏ. அவர்களும் மயிலையைப்பற்றியும் அங்குவசித்திருந்த ஐஜர்களைப்பற்றியும் திருக்குறளைப்பற்றியும் எழுதியிருக்கின்றார். இவ்விவரங்கள் பின்வரும் பண்டிதர்கள் அபிப்பிராயம் 6-7-வது பக்கத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்குகண்டுகொள்க

இது ஶீர்க பழைய எட்டுப்பிரதி யொன்றில் மயிலையைப்பற்றியும், ஆங்கிருந்த நேமிஸ்வாமியைப்பற்றியும் மயிலையை அரசபுரிந்திருந்த மயிலைமான் என்னும் ஐஜனைப் பற்றியும் ஷே. நகரத்தை 500 - வருஷங்களுக்கு முன் கடல் கொள்ளப்பட்டதைப்பற்றியும் உள்ள சில விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றை இங்கெழுதப்புகின் பெருகுமெனவிடுத்தனம். அதில் உள்ளபடி பழையமயிலைமாநகரம் கடல் கொள்ளப்பட்ட பிறகு அருகாமையிலிருந்த ஆப்பூரென்னும் கிராமம் மயிலாப்பூரென்ற இப்பொழுது வழங்கிவருவதாகத் தெரியவருகிறது.

இவ்விதம், அருளிய அறநூலைக்கண்டு மகிழ்வெய்தி ஆழ்ந்த கருத்துக்களை ஆராய்ந்த சிஷ்யர்களில் ஒருவரும் * வானப்பிரஸ் தாஸ்ரமத்தைபுடையவருமாகிய திருவுள்ளம் நயினர்,

0“ கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள்.”

என்னும் செய்யுளால் சிறப்பித்துப் போற்றினார்.

இ - ள்: “குறள்-(ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது) குறள் வெண்பாக்களும், கடுகை-கடுகினை, துளைத்து-(அதனடுவே) துளைசெய்து, ஏழ்கடல்-ஸப்தஸாகரத்தினீரையும், புகட்டி - அத்துளையுட்புகுத்தி, குறுக - தன்னளவிற் சுருக்கமாக, தறித்த - தறித்துவைத்ததுபோல்வனவாகும்” என்பதாம்.

* வானப்பிரஸ்தாஸ்ரம மென்பது - தர்மார்த்தகாமங்களை அனுபவித்த இல்லத்தினின்றும் விலகி வனத்தில் சென்று முற்றுந்தறந்த முனிவரிடம் அடைந்து அவருக்கு சிஸ்ருஷை செய்துகொண்டு அவரிடம் தவத்திற்குரிய சில தத்துவங்களையுணர்ந்து ஒழுகுவதாகும் இதில் இரண்டவிதமாம்: அவற்றுள் முதலாவது-கௌபீனமும் கண்டவஸ்திரமும் அணிந்து கமண்டலத்துடன் கூடியிருப்பதாம்: இரண்டாவது - கௌபீனமாதிரி முடைத்தாகி கமண்டலமும் பிஞ்சுமூங் கொண்டிருந்தலாம். இந்த ஆஸ்ரமத்திலுள்ளவர்களின் தபோத்தியான ஒழுக்கங்களைப் பற்றிய விஷயங்கள் இரண்டாம்பாகத்தில் விரிவாக விளக்கிக் காட்டப் படும். திருவுள்ளம்நயினர், கௌபீன கமண்டல பிஞ்சுதாரியாயிருந்துமுற்றுந்தறந்தவர். இவர் தன்மை இங்ஙனமிருப்ப புறமதத்தினர் திருவுள்ளம் நயினர் என்னும் பெயரை மாறுபடச் செய்து திருவள்ளுவ நாயனாரென்று திருத்தி அவரே திருக்குறள் செய்தாரென்றும், ஏலாச்சாரியரென்னும் பெயருள்ள மாமுனிவரார் ஏலேலேசிகிச்சென்று திருத்திஇவரிடம் திருவள்ளுவர் நூல்வாங்கி நெசவுத்தொழில் செய்தாரென்றும் கூறுவது பொருத்தமற்றதாம்.

0 இந்தவெண்பாவை திருவுள்ளம் நயினர் திருக்குறளின் சிறப்பைப் பற்றி கூறியிருக்க, இதனை இடைக்காடர் பாடினாரென்றும் இவர் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்றும் புறமதப் புலவர்கள் கல்பனை செய்திருக்கிறார்கள். இது தவிர

“அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள்”

என்னும் வெண்பாவை ஆசிரியர் காலத்தில், ஞானையார் பாடினதாகவும், இவர் சாஸ்வதியின் அவதாரமென்றும் இது போதாமல் திருவள்ளுவர் சகோதரி யென்றும் கூறுகின்றனர். இவை முற்றுந்தவறு. ஞானையார் கம்பர்காலத்தில் ஜனித்து வசித்திருந்தவராவர்.

மிகச் சிறியனவாகவுள்ள கடுகில் * ஸப்தஸாகரத்தினீரையும்புருத்தி-அதைப்பலபாகங்களாகத்தறித்து வைத்ததுபோலகுறட்பாக்கள் சொற் சுருக்கமும், அவற்றில் ஏழ்கடல் நீரைப்போல அதிகரித்த § ஸப்த தத்துவமுதலான வேதங்களுடைய பொருள்களின் விரிவும் உடையன என்பது இதன் கருத்து

* ஸப்த ஸாகரங்களாவன:—

லவண சமுத்திரம்	உப்பு	கௌந்தா சமுத்திரம்	தேன்
வாருணி	„	கன்	காளோதகம் „ சுத்தஜலம்
கடீரம்	„	பால்	இக்ஷாஸம் „ கரும்புாஸம்
கிருதம்	„	ரெய்	ஆகியவைகளாம்

§ ஸப்த தத்துவங்களாவன:—

“ஜீவா ஜீவா ஸுபு ஷாநு ஸ்வார நிஜபுரா தொக்ஷாலு தி”

என்று இவ்வாசிரியர் இயற்றிய தத்வார்த்த ஸூத்ரம் அத்-1-ஸூத்ரம் 4-ல் கூறியுள்ளனவாம். அவையாவன:—

ஜீவன், அஜீவன், ஆஸ்ரவம், பந்தம், சம்வரை, நிர்ஜரை, மோக்ஷம் ஆகியவைகளாம். ஜீவன் தனது குணமாகிய சைதன்ய விசேஷ ஞானதரிசன ஸ்வரூபத்தையுடையவன். அவ்வாறிருப்பினும் சுபேபாயோகம், அசுபேபாயோகம், சுத்தோபயோகமென மூன்று பரிணாம மனத் தையுமுடையவன்.

ஜீவனிடத்தில், புத்தகம், தர்மம், அதர்மம், ஆகாயம், காலம் ஆகியவைகள் சம்பந்தமாம். ஜீவன் தவிர மற்றவைதாம் அஜீவனாகும்.

ஆஸ்ரவமென்பது-சுபா சுப பரிணாமத்திற் கிளையந்தவாறு கர்மங்கள் ஆத்மனிடத்தில் வருவதாகும்.

பந்தமென்பது-ஆத்மனிடத்தில் வருகிறகர்மங்கள் அக்கினியில் காய்ந்த இரும்பில் நீர் கலத்தல் போன்று தேகமெங்கும் பந்தப்படுவதாகும்.

சம்வரையென்பது - ஆத்மனுடைய சுப சுத்த பரிணாமத்தால் கர்மங்களை வரவொட்டாமல் தடுப்பதாகும்.

நிர்ஜரை பென்பது-கடுந்தபேபாலத்தாலும் சுத்தோபயோக சுக்லத்தியானத்தாலும் கர்மங்களைக் கெடுப்பதாகும்.

மோக்ஷமென்பது - சமஸ்த கர்மங்களும் ஆத்மனைவிட்டு விலகியவுடன் மோக்ஷத்தில் நிலைகொண்டிருத்தல்.

பிறகு ஆசிரியர் திருவுள்ளம் நயினரின் நுண்ணிய அறிவையும் நூலினுள் அடங்கியுள்ள பொருள்களை கிரகித்துக்கொண்டிருக்கும் தெளிவினையும் கண்டு இந்நூலை சங்கத்தாரிடம் அறங்கேற்றுதல் செய்தற்குரியவர் இவரேதகுந்தவர் என்றுதெளிந்து அருகில் அழைத்து மதுரையில் “மிக்க பிரபலமாக தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று நடந்து வருகிறது. அப்பட்டணத்தை அரசுபுரிந்துவரும் பாண்டியன்னைஜன், அவன் கல்வியிற் சிறந்தவன்; தமிழ்முதலான சாஸ்திரங்களைவிருத்தி செய்து வருபவன், ஆதலின்; அவ்வரசன் முதலானவர்களை வா வழைத்து ஷ சங்கத்தில் இத் திருக்குறள் என்னும் தர்ம சாஸ் திரத்தை அரங்கேற்றுதல் செய்து வருவாயாக”வென்று உத்தர வளித்தார்.

திருவுள்ளம்நயினரும் ஆசாரியர் ஆக்கைடுப்படி திருக்குறள் புத்தகத்தினை யெடுத்துக்கொண்டு மதுரை சென்று சங்கப் புலவர்

ஜீவனுக்கு-ஆஸ்ரவம், பந்தம் இவ்விரண்டும் சம்ஸார காரணமாகும். சம்வரை, நிர்ஜரை இவ்விரண்டும் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு தவத்தின் காரணமாகும்.

எங்ஙனமெனின். ஒரு ஏரிக்கு ஆற்றுக்கால்வாய் வழியாக ஜலம் வருவதுபோன்று ஆத்மனுக்கு கர்மங்கள் வருவது ஆஸ்ரவமென்றும், ஆற்றுக் கால்வாய் ஜலம் ஏரியில் கலத்தல் போன்று ஆத்மனிடத்தில் கர்மங்கள் கலத்தல் பந்தமென்பதுமாம்.

ஆற்றுக்கால்வாய் மூலம் வரும் ஜலத்தைத்தடுத்து ஏரியில் நிலை கொண்டிருக்கும் ஜலத்தை மதகுகளின் மூலமாக பூராவும் கழிந்துவிடும் படி செய்வது போன்று, சம்வரை யென்பது வரும் கர்மங்களைத்தடுத்து, நிர்ஜரை யென்பது அநாதியாய் பந்தித்திருக்கும் கர்மங்களைக் கழிக்கும்.

இவ்வாறு ஏரியிலுள்ள ஜலம்பூராவும் கழிந்தவுடன் ஏரி உலர்ந்து சுத்தப்படுவது போன்று ஆத்மனிடத்திலுள்ள கர்மஜலம் சம்பூர்ணமாக உலர்ந்ததும் சுத்தாந்மன் மேகம்மூடின ஆதித்யன் மேகம் நீங்கினவுடனே பிரகாசமாய் விளங்குவதுபோன்று பரஞ்சோதியமமாய் மோக்ஷத்தில் நிலை கொண்டிருப்பன்.

மேற் கூறியுள்ள ஸப்த தத்துவங்களமைந்த குறட்பாக்களை இரண்டாம் பாகத்தில் எடுத்துக் காட்டுவாம். இந்த பாகத்தில் திருக்குறள் ஐசமயவேதமென்பதற்குச் சான்றாக சில குறட்பாக்களை எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலின் பல அதிகாரங்களிலுள்ள குறட்பாக்களால் ஐசமய வேதங்களுடைய தத்துவங்களின் பொருள்களை இரண்டாம் பாகத்தில் விவரிப்பாம். அவற்றை ஆங்கு பார்க்கக்காணலாம்.

களைக்கண்டு, “எனது குருநாதர் ஏலாச்சாரியார் அருமையான தமிழ் நூலொன்றுசெய்து, “இதனைச் சங்கப்புலவர்களிடம் கொண்டுபோய் அரசன் முதலானவர்களை வைத்துக்கொண்டு அரசன்கேற்றி வருவாயாக, வென்று எனக்குக் கூறி அருளிணர்;” என்று சொன்னார். புலவர்களைவரும் அதற்குச் சம்மதித்து இவ்விஷயங்களை அரசனுக்கு அறிவிக்க அரசனும் ஏலாச்சாரியருடைய பெருமையை முன்னமே கேள்விப்பட்டிருந்ததால் தாம் மந்திரி முதலானவர்களுடன் சங்கமிருந்த விடத்திற்கு வந்து நயினரை நமஸ்காரம் செய்து “சுவாமி! தங்களது பெயரென்ன”வென்று கேட்டான்; அவர் தமது பெயரையும் சொல்லி இந்நூல் இயற்றியவர் எமது குருநாதர்; என்றும் அவர் அருளிய விஷயத்தையும் சொன்னார். அரசனும் அவ்வாறே ஆகமத்தை அரசன்கேற்றம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டான்.

திருவுள்ளம் நைனாரும் அரசன் முதலான சங்கத்தாரிடம் ஒவ்வொரு குறட்பாவையும் எடுத்தோதினார். பாண்டியன் அவற்றிலுள்ள ஆழ்ந்த கருத்துக்களையறிந்து, ‘நமது (ஹை) சமயத்து வேதங்களின் சாரங்களை யெல்லாந்திரட்டி இந்நூல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது’ என்றுசங்கத்திலுள்ளவர்களும் மந்திரிமுதலான பலஜனங்களும் அறியும்வண்ணம் தெரிவித்து, அதிக குதுகலத்துடன் ஏலாச்சாரிய மகாத்மாவையும் திருக்குறளையும் நைனாரையும் புகழ்ந்து கொண்டாடினான். சங்கத்தார் முதலான பல ஜனங்களும் இந்நூல் மிக்க அருமையானதென்றும் மகாராஜா அவர்கள் கூறியது உண்மையே யென்றும் கூறினார்கள். பிறகு திருவுள்ளம் * நயினார்

* தமிழ் தேசத்தில் வசிக்கும் ஹைநர்களுக்கு மாத்திரம் நைனார் என்கிற சிறப்புப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஹைமத சாஸ்திரப்படி அஹிம்ஸாமுறையில் நடப்பவனுக்கு பாபம் வருவதில்லை. இதை ஹைநர்கள் அனுஷ்டித்துப் பாபத்தை நீக்குகிறார்களென்பதற்கு திருஷ்டார்தமாக மேல்படி பட்டப்பெயர் வழங்குவருகிறது. ஹை-என்கிற பதம் வடமொழி; எஃ என்கிற பதமும் வடமொழி; இந்த பதத்திற்கு, பாபமென்று அர்த்தம்; ந என்னும் வடமொழிக்கு இல்லையென்று அர்த்தம்; இந்த, ந என்னும் பதமும் எஃ என்கிற பதமும் சேர்ந்து ஹை எனறாயின. இந்தச் சொற்றொடரைத் தென்மொழியில் உச்சரிக்கும் போது ‘ஹ்’ என்னும் பலர்ப்பாஸ் விசுதி சேர்ந்து ஹைநார் என்று உச்சரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதற்குப்பொருள் பாபமில்லாதவர் என்பதாம்.

அரசன் முதலான சங்கத்தாரவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு மயிலைவந்து ஆசாரியருடன் திருக்குறள் அரங்கேற்றியதும் பாண்டியவரசனும் சங்கத்தார்முதலான பல ஜனங்களும் சொல்லிய விஷயங்கள் யாவற்றையும் சொன்னார்.

பிறகுதிருவுள்ளம்நயினார் குருவை நமஸ்கரித்து, “சுவாமி! வானப்பிரஸ்தாஸ்ர மத்தினின்றும் விலகி வீடடைதற்குரிய நான்காவதாகிய முற்றுந்துறந்தமுனிவர் ஆஸ்ரமத்தை அடையும் பொருட்டு அடியேனுக்குதிகைச்செய்விக்க வேண்டும்” என்றுகேட்டுக்கொண்டார். அவரும் அவ்வாறே திகைச்செய்வித்து முற்றுந்துறந்து தவஞ்செய் வதற்குரிய பலதத்துவங்களையும் உபதேசஞ்செய்து முனிகணங்களுடன் நிர்கந்த தவம் செய்யும்படி கட்டளையிட்டார். நைநாரும் அவ்வாறே தவஞ்செய்து ஐந்திர நிறைந்தபடிமையோனானார்.

ஏலாச்சாரியார் சிலகாலம் சென்றபிறகு மயிலையை விட்டுப் பழையபடி பொன்னாருக்குச் சமீபத்திலுள்ள நீலகிரியின்மீசை முனிசங்கத்துடன் வந்து சேர்ந்தார். பிறகு இரவும் பகலும் பிரதிமா யோகதாரியாய்க் கடுத்தவம்செய்து அதன்பலனால் பூமியின்மீசை நான்கு அங்குலத்திற்குமேற் செல்லும் சாரணரித்தியைப் பெற்றுச் சிலகாலம் ஆசாரிய பதத்திலிருந்து பிறகு தமது ஆசாரிய பதவியை சிஷ்யனுக்குக்கொடுத்து விட்டுப்பிறகு உபாத்தியாயர் பதவியிலும் சாதுத்தன்மையிலும் சிலநாட்களிருந்து மேல்படி மலையின்மீசை தேகவியோகமடைந்து * சர்வார்த்த சித்தி என்னும் பஞ்சாறுத்தரத்தில் அகமிந்திரனாக அவதரித்தார்.

* சர்வார்த்த சித்தியில் அவதரித்தவர்கள் அந்தியத்தில் இம்மண்ணிலகில் அவதரித்து தவத்தை யெய்தி மோகமடைவது நிச்சயம். சர்வார்த்த சித்தியில் அகமிந்திரர் அனுபவிக்கும் சுகத்தைப்பற்றிய விஷயங்களை இப்புத்தகம் 130-ம் பக்கத்தில் விளக்கியுள்ளோம். ஆங்குக் கண்டு கொள்க.

இந்த மகாஞானியாகிய ஏலாசாரியார் மேல்குறித்த நீலகிரியின் மிசை தேகவியோகமடைந்ததால் அம்மலையின்மீது அவருடைய ஞாபகார்த்தமாக இரண்டு பாதங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இப் பாதங்களுக்கு மழைக்காலம் தவிர மற்றகாலங்களில் தைமாதத்தி லிருந்து ஒவ்வொரு ஆதிவாரதினத்திலும் தென்தேசத்திலுள்ள ஹைநர் முதலானவர்கள் ஆயிரம் கணக்காகச் சேர்ந்து அபிஷேகம் செய்து வருகின்றார்கள். வடதேசத்திலுள்ள ஹைநர்களும் ஷே பர்தங்களை தரிசனம்செய்து வருகிறார்கள். சுமார் பத்து வருஷத் திற்குமுன் ஆராபட்டணம் ஸ்ரீமான் தரணேந்திரதாஸ் அவர்கள் தமது குடும்பத்துடன் வந்து இப்பாதங்களை தரிசனம் செய்தது மல்லாமல் ஷே மலையின் வடபுறத்தில் ஆஸ்ரமம் ஒன்று கிரீமாணம் செய்துள்ளார். இந்த ஆஸ்ரமத்தில் ஹைநசமயத்து முனிவர், வானப்பிரஸ்தர் ஆகியவர்கள் சிலகாலம் தபோதியானத்தில் வசித் திருப்பதும், சிலகாலம் வெளியில் சஞ்சரிப்பதுமாக இராகின் றார்கள்.

திருக்குறளைப்பற்றியும் அதன் ஆசிரியரைப் பற்றியும்
பல ஆராய்ச்சிகள் நிறைந்த பண்டிதர்களின்
அபிப்பிராயங்கள்.

—o—o—o—

கோலார் தங்கத்தரை சாம்பியன் ரீப்ஸ் சாக்கைய
சங்கத்தார் 25-2-20ல் வெளியீட்டில் பிரசுரித்த
சாத்தூர்-ஸ்ரீமான் விஸ்வநாத பாரதியாரின்
திருக்குறளைப்பற்றிய பிரசங்கசுருக்கம்

1. 'குறள்' என்ற சொல்லுக்கு 'குறுகிய' என்பது தேர்ந்த
பொருள். அது இரண்டு அடியும், எழுசீரும் உடைய ஒரு பாவி
னத்தைக் குறிக்குஞ் சொல்லாகவும், பின் அத்தகைய பாக்களால்
ஆகிய ஓர் நூலைக் குறிக்கும் பெயராகவும் மாறியது.

இவ்விதம் 'குறள்' என்ற தலைப்பெயருடன் பற்பல நூல்கள்,
பற்பல காலங்களில் பற்பல ஆசிரியர்களாற் பாடப்பெற்றுத் தற்
போது நந் தமிழ் நாட்டினிடையே உலவி வரினும், அவற்றுள் தெய்
வப்புலமைத் திருவள்ளுவரது குறளே பூவிற்குத் தாமரையும்
பொன்னுக்குச் சாம்புகதழும் போன்றது. அதனைப் பலர் 'திருக்
குறள்' என்றும், சிலர் 'திரிக்குறள்' என்றும் கூறி வருகின்றனர்.
நாம் இத்தகைய பெயர் வாதங்களுட்புகாது, பண்டைப் பேராசிரி
யர்களாம் பொன்முடியார், நரி வெருஉக்கலையார், இடைக்காடர்
முதலானவர்கள் தத்தஞ் சிறப்புக்கவிகளிற் கூறி யிருப்பதுபோலப்
பொதுவாகக் 'குறள்' என்போம்.

2. இக்குறள் ஆசிரியராகிய திருவள்ளுவ தேவர் பார்ப்பா
னுக்கும், பறைச்சிக்கும் பிறந்தார் என்றும், பிறந்தபொழுதே பெற்
றோரை நோக்கி அருட்கவி பாடினார் என்றும், வள்ளுவர் என்ற
தாழ்ந்தவகுப்பினர்களால் மைலாப்பூரில் வளர்க்கப் பெற்றார் என்
றும், வாசுகியென்ற கர்ப்பிற் சிறந்த காரிகையைக் காதலியாகக்
கொண்டார் என்றும், வயிற்றுப் பிழைப்பின் பொருட்டு நெசவுத்
தொழில் புரிந்தார் என்றும், ஏலேலசிங்கன் என்ற வணிகனுடன்
அளவளவி நடட்டார் என்றும், சங்கப்புலவர்களை வாதிட வென்று

தம் நூலை அரங்கேற்றினார் என்றும் பற்பல காவில்லாக் கதைகளை நம்மவர்களுட்பலர் நித்தமுங்கூறியும், எழுதியும் வருகின்றனர். ஆனால், நம் பண்டை நூல்களில் இவற்றிற்கு ஆதாரமாக ஒன்றுமே யில்லை; இருக்கும் இரண்டொன்றும் பெரிய வாதங்களுக்கு இடந்தருகின்றன.

காலஞ்சென்ற வித்வான் விசாகப்பெருமாள் ஐயரும், சரவணப் பெருமாள் ஐயரும் குறளை அச்சிட்டு வெளியிப்பதித்திய காலந் தொட்டே இத்தகைய 'வண்ணனுக்குப் போனான், வண்ணத்திக்கு வந்தான்' என்ற ஆபாஸ்க் கதைகள் தலையெடுத்தன என்று உறுதி கூறுவோம். முதன்முதலில் இக்குறளை அச்சிட்ட 'எல்லிஸ்' துரை மகராஜா இரண்டு பதிப்புகளிலும் இத்தகைய கதைகளைக் காண்கிலேம். ஆகவே 'ஞானவெட்டியான்' 'கபிலர் அகவல்' ஆகிய சில சர்வ சாதாரண நூல்களை இயற்றிப்பழையபேராசிரியர்களது பெயர்களால் வெளியிட்ட பிற்காலத்தவர்களது சிருஷ்டியே இவையனைத்தும் என்று எண்ணுகின்றேன்.

மேலும், ஹிந்துமதத்தைச் சார்ந்த வள்ளுவர் என்ற தாழ்ந்த வகுப்பினர்களால் வளர்க்கப் பெற்றவர் என்று கூறும் முழுப் பொய்க் கதையை ஒரூக்காலும் நாம் நம்பமுடியாது; ஏனெனின், வேத சாஸ்திர புராண இதிகாஸங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுப் பாண்டித்யம் பெறும் உரிமைகளை ஏனையோர் அவ்வள்ளுவர்களுக்கு முன் ஒரு சிறிதும் வழங்கினார்கள் இல்லை என்பது பட்டப்பகல் வெட்ட வெளிச்சம். குறளை ஆதாரமாகாத படிப்பவர்களுக்கு அந்நூலாசிரியர் விசேஷ நூலாராய்ச்சி உடையவர் என்பது தெரியாமற் போகாது விஷயம் இவ்வாறு இருக்குமெழுது, தமிழ் மறைபாடிய குறளை அறியாமை என்ற அந்தகாரத்தில் முழுகியிருந்த (ஹிந்துமதச் சார்பான) வள்ளுவர் கூட்டத்தில் வளர்ந்த ஒருவரால் இயற்றப்பெற்றதென்பது 'மொட்டந்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சிடுவது' போலாகும். ஆனால் சமணர்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும், ஞானகுருக்களாகவும், கன்ம குருக்களாகவும், வைத்தியர்களாகவும், ராஜதந்திரிகளாகவும் அக்காலத்தில் விளங்கிய ஒரு கூட்டத்தார்க்கு சாக்கையர் என்றும், நிமித்திகர் என்றும், வள்ளுவர் என்றும் பல பெயர்கள் வழங்கியதாக நம் காவியங்களும், நிகண்டுகளும் அறிவிக்கின்றன.

மேலும் புலாலுண்ணல், கொல்லாமையாகிய தர்மங்கள் ஹிந்து மதத்திற்குப் பொது தர்மங்கள் எனினும் ஜைன பௌத்த மதங்கள் யாருக்கு விசேஷ தர்மங்களாகும். யாசு காலங்களில் பசு, ஆடு, குதிரை முதலியவற்றை மந்திரத் துணையால் வதைத்துத் தேன், பால், பழம், சர்க்கரையாகியவற்றுடன் கலந்து அருந்தி மகிழும் ஹிந்துக்களைப் போல ஜைனர்களும் பௌத்தர்களும், செய்தற் றச் சம்மதியார் என்பது உலகறிந்த விஷயமாகலானும், அக்கருத்தை யொட்டித் “தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான் பிறிதின் னுயிர் நீக்கும் வினை” என்றும், “கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி எல்லா வுயிருந் தொழும்” என்றும், “அவிசொரிந்தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர்செய்துத் தண்ணுமை நன்று” என்றும் குறள் கூறுவது பிறிதோர் காரணம்.

ஹிந்து வேதங்களைப் பின்பற்றி பக்தி நூலாக இன்றி, திரிபேதமே (திரிபிடகம்) போல் இக்குறள் நூலும் சிறந்த ஒழுக்க நூலாக இருப்பது மற்றொரு காரணம்.

பாயிரத்தில் “மலர்மிசை பேகினான்” “ஆதிபகவன்” “பொறி வாயில் ஐந்தவித்தான்” என்று பாஸி நிகண்டையும், திரிபேதத்தையும் பின்பற்றி புத்தர்பிரானை வாழ்த்தி யிருப்பது வேறொரு காரணம். இன்னும் ஹிந்து மதத்தார்க்கு உரிய நான்கு ஆஸ்ரமக் கடமைகளையும் கூறுது இல்லற துறவறங்களை மட்டும் கூறியிருப்பதுவும் பரத்துவாசருக்கு புத்தர்பிரான் கூறிய ஓர்ஷத தத்துவத் தோடு குறளில் உள்ள மருந்து என்ற அதிகாரத்தைப் பார்க்கும் பொழுது பெரிதும் ஒற்றுமையிருப்பதுவும் இக்குறள் ஆசிரியரை ஜைன பௌத்த மதங்களைச் சார்ந்தவரென்று உறுதிப்படுத்தும்.

“தாமரைக் கண்ணான்” “இந்திரன்” என்ற பெயர்கள் புத்தர்பிரானுக்கும் உண்டென்பதை ஹிந்து சகோதரர்கள் அறியவேண்டும். மேலும் “இயல்புடைய மூவர்” என்றது துறந்தார், துவ்வாதார், இறந்தாரை அல்லது மக்கள், தேவர், நரகரை ஏன் குறிக்காதென்பதற்குத் தக்க விடைகளையும் அன்னார் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். சிலர் பௌத்தர்களுக்கு மெய்யுணர்வு வேண்டியதில்லை யென்றும், அதனை அவசியமென்று குறள் கூறுவதாகவும் எடுத்துக் கூறி வள்ளுவரை ஹிந்து என்கின்றனர். அது முற்றிலும் பிசகு; பௌத்தர்களுக்கும் மெய்ப்பொருள் உணர்ச்சியுடன்பாடே

யென்பதைத் திரிபிடகத்திலும், மணிமேகலையாகிய நூல்களிலும் பரக்கக் காணலாம்.

ஆகவே இத்திபாதி காரணங்கள் பற்றி வள்ளுவரை நாம் பௌத்த-ஜைநமதத்தினர் என்போம். இன்னும் இக்குறள் ஆசிரியர் மறுபிறப்பில் நம்பிக்கை கொண்டு “எழுமை யெழு பிறப்பும் என்று அடிக்கடி கூறுவதாலும், ஏசு மதத்திற்கு முரண்பாடும், புத்த தன்மத்திற் குடன்பாடுமான பலகோடலை வற்புறுத்திப் போதலாலும், போப்பையர் கருத்துப்படி கிறிஸ்தவரும் அல்ல என்ற உறுதி கூறுகின்றோம். ஸ்ரீமான் கனகசபை கூறுவதேபோல இக்குறளாசியர் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டினரே யென்றும் எண்ணுகின்றோம்.

குறள்.

எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

மதுரைச்செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை,
தொகுதி 16-பகுதி5-ல் கெ. ஸி. வீரராகவையார்,
எம். எ. எப். ஸி. எ. எஸ். அவர்கள் ஜைந
நூல்களின் கவிமேன்மையும் காலநிர்ணய
மும் என்கிற வியாசத்தில் திருக்குறளைப்
பற்றி எழுதியுள்ளதாவது.

“மலர்மிசையேகினுன்” என்றதனாலும் “அவிசொரிந்தாயிரம்
வேட்டலினுன்ற னுயிர்செகுத்துண்ணுமைநன்று” என்றதனாலும்,
ஆசிரியர் “தேவர்” என்று அழைக்கப்படுவதனாலும், தேவர் என்ற
பட்டம் ஜைனர்களே வைத்துள்ளாரதனாலும் இந்நூலையியற்றிய
வள்ளுவரை ஜைனர்கள் தம்மவர் என்பர். சைவர், வைணவர்,
கிறிஸ்தவர் முதலியவர் தம்மவர் என்று கூறுகிற்பர். ஆதலினிதை
ஜைந நூல் என்று சொல்லவியலாது.

விஜய நகரம் மகாராஜா கலாசாலையில் சரித்திர போத
காசிரியராகிய பரீமான் எம். எஸ். இராமசாமி
அய்யங்கார் அவர்கள் எம். எ. 1920-ஆம்
சூலைமாதத்திய “ஜைனா கெஸட்” பத்திரி
கையில் எழுதிய தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஜைநர்
கள் என்கிற வியாசத்தின் சுருக்கம்.

திருக்குறளுடைய ஆசிரியர் எந்தமதத்தைச் சார்ந்தவர் என்பது ஒரு பெரிய கேள்வியாகவிருந்து வருகிறது. அவ்வாசிரியர் ஜைநரென்று சில பெரிய வித்வான்கள் உறுதியாகக் கூறுகின்றார்கள். அவர் ஹிந்து தெய்வம் எதையும் வணங்கா திருத்தலும் மலர் மிசை யேகினான், எண் குணத்தான் என்று கடவுளைக் குறிப்பிடுதலுமே அவர் ஜைநர் என்று கூறுவதற்குப் போதுமான ஆதாரங்கொண்டு கருதப் படுகின்றன ஜைநர்கள் தங்களுடைய ஆசார்யர்களுள் ஒருவரான ஏளாசாரியர் என்பவர் குறளை இயற்றியதாக நம்புகிறார்கள். பழைய சிறந்த தமிழ்க்காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய லீலகேசி என்னும் நூலினுடைய உரையாசிரியராகிய சமயதிவாகராமாமுனிவர் தமது உரையில்திருக்குறளைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம் அதை “எம்மோத்தாதலால்” (எமது வேதம் ஆகையினால்) என்று எழுதியிருக்கின்றார். இந்தக் கொள்கை உண்மையானால் ஜைநர்கள் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் தென்னாட்டில் பிரவேசித்துத் தங்கள் மதத்தைத் தமிழ்ப் பாஷை மூலமாக வெளியிட ஆரம்பித்தனரென்று ஊகிக்கலாம்.

ஜைநர்கள் பெரிய வித்யார்த்திகளாய் இருந்தது மல்லாமல் புத்தகங்களை எழுதுபவருமாய் இருந்தனர். அவர்கள் நூற்களையும் சாஸ்திரங்களையும் வ்யபாவ மாகவே நேசித்து அவைகளை கிருத்தி பண்ணும் முயற்சி யுடையவர்கள். தமிழில் ஜைநர்களால் செய்யப் பட்டிருக்கும் நூல்கள் தமிழர்களுடைய ஐஸ்வர்யங்களுள் மிகவும் விலையுயர்ந்தவை. இலக்கண இலக்கிய விரோதங்களில்லாமல் சமஸ்கிருத சொற்களைத் தமிழ்ச் சொற்களோடு கலந்து உபயோகிக்கும் முறையைக் காட்டியவர்களும் அவர்களே. கன்னட நூற்களும்

ஐஜநர்களுக்கு ஏராளமாகக் கடன்பட்டுள்ளன. உண்மையில் அவைகளை முதலில் எழுதியவர்களும் இவர்களே, இங்கு (L. RICE) எல் ரைஸ் என்பவர் எழுதுவது கவனிக்கத் தக்கது; அதாவது: “பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டின் மத்தியகாலம் வரையில் கன்னட நூற்கள் முழுமையும் ஐஜநர்களுடையனவே. ஐஜந நூற்களே பின்னும் நீண்ட காலம் வரையில் உயர்ச்சி பெற்று வந்தன. கன்னட பாவையில் மிகப்பழமை யானவையும், அதிக மேன்மை தங்கியவுமான நூற்களெல்லாம் ஐஜநர்களுடையனவே” என்பதே. இன்னும், ரவரண்ட் கிட்டல் என்பவரும் இம்மாதிரியே கூறுகிறார்; அதாவது: “அவர்கள் (ஐஜநர்கள்) தங்கள் சமூகத்திற்காக எழுதியது மல்லாமல், சாஸ்திரங்களின் மேலுள்ள இச்சையினாலும் அநேக நூற்களை எழுதிப் பிருக்கின்றனர். சில சமஸ்கிருத நூற்களைக் கன்னடத்தில் மொழிபெயர்த்துப் பிருக்கின்றனர்.” என்பதே.

உன்னதமான அறிமூலா விரகம் இந்து வேதாந்த ஆசாரங்களைச் சரிப்படுத்தி இருக்கிறது. ஐஜந உபன்னியாசங்கள் காரணமாகப் பிராமணர் மிருகபலியை நிறுத்தி அதற்குப் பதிலாக யாகங்கள் செய்யும் பொழுது மாஸினால் மிருகங்கள் செய்து உபயோகப்படுத்துகின்றனர்.

விக்கிரக ஆராதனையும் தேவாலய சிர்மானமும் தென்னிந்தியாவில் பெரும்பாலும் ஐஜநர்களினாலேயே ஏற்பட்டன. சைவகோயில்களில் சந்நியாசிகளைக் குட்பிடுவது ஐஜநப் பழக்கத்தில் நின்று நேராகவே கடன் வாங்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஐஜநர்களா லேற்பட்ட மற்ற எல்லாத் திருத்தங்களை விட மேலானவை, சிராவிடர்களுடைய ஞான, நீதி, அபிவிருத்திக்குக் காரணமா யிருந்தனவும், ஐஜந கல்விக் கழகங்களுக்கும் பிரசாரங்களுக்கும் போட்டியாக ஏற்படுத்தப்பட்டனவுமான பாடசாலைகளேயாம்.

ஸி. ஹபவதனராவ், பி, எ, பி, எஸ், அவர்கள்

தென் இந்திய சரித்திரக் கதைகள்.

என்னும் புத்தகத்தில் திருக்குறளைப்பற்றி

எழுதியுள்ளதாவது.

தெய்வப்புலவரான திருவள்ளுவர்.

சென்னைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள மைலாப்பூர் உங்களில் அநேகருக்குத் தெரியும். பழைய காலங்களில் கூட அது பெயர்பெற்ற

பட்டணம். முன்னொரு கதையில் நாம் அறிந்திருக்கிற தெய்வப் புலவரான திருவள்ளுவர் இங்கே பிறந்தவர்.

அந்நாளில் மைலாப்பூரில் ஐநநர் அநேகர் இருந்தனர். அவர்களில் பலர் நல்ல கல்விமான்கள்.

திருவள்ளுவர் ஓர் எளிய பறையன் வீட்டிலே பிறந்தார். மைலேபிலிருந்த ஐநநர்களிடத்தில் கல்விகற்றவ ராகையால் அவருடைய மனப்போக்கு ஐநநப் பாக்காக இருக்கிறது. அவர் இயற்றிய நூல் திருக்குறள் என்று வழங்கிவருகிறது.

திராவிடன்பத்திரிகையில் 1922ம் ஆகஸ்டுமீ 25உ

கா பி. பரமசிவன் என்பவர் எழுதிய விபாசத்தின்

சுருக்கம்

பூர்வீகத்தில் திருக்குறள், திருவள்ளுவர்மலை முதலியவைகள் யாவும் ஒலைப் பிரதிகளாகவே யிருந்திருக்கின்றன.

1825ம்-ஆம் பிரிட்டிஷ் இராஜாங்கத்தில் சிவில் சர்வீசில் தேர்ந்து வந்த எலீஸ் துரையாவர்கள் ஓர் தமிழ்ச் சங்கம் சென்னையில் ஏற்படுத்தி அதனை விருத்தி செய்ய பல விடங்களிலுமுள்ள ஒலைப் பிரதிகளைக் கொண்டு வாசஞ்செய்து அச்சிட்டுத் தமிழ் நூற்பெயர் பரவச்செய்து வந்தார். அக்காலத்தில் ஜார்ஜ் ஆரிங்டன் துரையாடைய அரண்மனை உத்தியோகஸ்தராகிய ஸ்ரீமான் கந்தப்ப னெல்லாவரால் கொடுக்கப்பட்ட ஒலைப் பிரதி திருக்குறள் மூலமும், திருவள்ளுவர் மலையும், நாலடி நாலூறும் எலீஸ் துரையாவர்களின் தமிழ் வித்துவான்களாகிய தாண்டவராய முதலியாராலும், முத்துசாமி பிள்ளை யாவர்களாலும் பார்வையிடப்பட்டு 1831 வருடம் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டன. இதுவேபுத்தக ரூபமாய் வெளிவந்தமுதல் திருக்குறளாகும்.

திருவள்ளுவ நாயனார் பார்ப்பானுக்கும் பறைச்சிக்கும் பிறந்தார் என்றும், வள்ளுவர் சேரியில் வளர்ந்தார் என்றும் வைசிய குலப்பெண்ணை மணந்து இல்லறம் நடத்தினாரென்றும் 1835-ம் வருஷம் விசாகப் பெருமானையர் கட்டுக் கதை கட்டி அச்சிட்டு வெளியாக்கினார். அதன் பின் 1837-ம் வருஷம் சரவணப் பெருமானையர் அச்சிட்ட புத்தகத்தில் வேளாளர் குலப் பெண்ணை மணந்

ததாக எழுதினவத்திருந்தார். திருவள்ளுவரோடு 7-பிள்ளைகள் பிறந்ததாகச் சரவணப் பெருமானையர் இன்னொரு புளுகையும் விவரித்து விட்டார்.

அதாவது, அந்த ஏழுபிள்ளைகளும் பூமியிற் பிறந்தவுடன் ஒவ்வொரு வெண்பாக்களைப் பாடினவென்று இவர்பக்கத்தில் ஒலையும் எழுத்தாணியும்வைத்து எழுதினவரைப்போல் ஏழுபாக்களைப் பாடி குறளோடுசேர்த்துவிட்டார். இந்தப்பொய் போதாமல் 18-17-வருஷம் திண்டுக்கல் முத்துவீரப்பிள்ளை உத்தரவிற்படி வேதகிரி முதலியாரவர்கள் எழுதிய புத்தகத்தில் பிரமன் ஓர்யாகஞ் செய்த தாசவும், அதில் கலைமகள் உற்பத்தியானதாகவும் அவளையே பிரமன் விவாகம் செய்து கொண்டு, மறுபடியும் அகஸ்தியராய்த் தோன்றி, சமுத்திர கன்னிகையை மணந்து பெருஞ் சாகரனைப் பெற்று அப் பெருஞ்சாகரன் திருவாரூர் புலச்செய்யச் சேர்ந்து பகவனென்பவரைப்பெற்று அவருக்கும் பிரம குலப்பெண்ணுக்கும் பிறந்தார் என்று இன்னொரு போய்யை அழுத்தி எழுதி விட்டார். அதற்குப்பின் ஜோடித்திருக்கிற கதையோ கேட்க வேண்டிய தில்லை.

திராவிடன் 1922ஆண்டு செப்டம்பர்மீ 4உ பத்திரிகையில்

வெளியான திருவள்ளுவர் சமயம்பாதுஎன்ற

வியாசத்தின் சுருக்கம்.

சட்டகலாசாலை ஆசியர் ஸ்ரீமான் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை யவர்கள் அவைத் தலைமை வீற்று, உயர்திரு உருத்திர கோடசுவர சுவாமிகள் மேற்படி விஷயமாகப் பேசியதாவது.

திருவள்ளுவர் இன்ன சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதைப் பற்றித்திருவள்ளுவர் யாண்டும் குறிப்பிடவில்லை. அவர் காலத்தில் அவருடன் இருந்த புலவர்களும் அவர் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை எங்கும் சொல்லவில்லை. இதனால் அவர் இன்ன சமயத்தவர் என்பது விளங்கவில்லை. ஆனால், உலோகாயதர், பூதவாதிகள், பெளத்தர், ஜைனர், சைவர், வைணவர், வேதாந்திகள், சித்தாந்திகள் முதலிய பல வேறு சமயத்தவரும் திருவள்ளுவர் தங்கள் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லுகிறார்கள்; அவர்கள், சில திருக்குறள்களைமேற்கோளாகஎடுத்துக்காட்டித்தங்கள் தங்கள்

மதத்தைத்தான் திருவள்ளுவர் எடுத்தோதியதாக அர்த்தம் செய்து அதனால் திருவள்ளுவர் தங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லுகிறார்கள். சைவர், வைணவர், புத்தர், ஜைனர் முகலிய சமயத்தவர்கள் தத்தம் நூல்களிலும், தத்தம் சமய நூல்களின் உரைகளிலும் சமயம் நோந்துழித் திருவள்ளுவர் திருக்குறள்களை மேற்கோள்களாகக் காட்டியிருப்பேதோடு, திருவள்ளுவர் தங்கள் தங்கள் மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால், திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள்களின் பாக்கள் ஒன்றேனும் அவர் எம்மதத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை வெளிப்படையாக்கக் காட்டவில்லை. மேற்படி சமயவாதிகளால் லோரும் தாங்கள் மேற்கோள்களாகக்காட்டும் திருக்குறள்களுக்குப்பொருள் செய்யும்போது தங்கள் சமயக் கொள்கைகளை பெல்லாம் வலிதில் அவற்றிற்பொருத்தி வைத்துப்பொருள் படுத்துகிறார்களேயன்றித் திருக்குறளின் நேரானபொருளினின்று தத்தம் கொள்கைகளை எடுத்துக்காட்டுகிறார்களில்லை.

உதாரணமாக, “அகரமுதல் எழுத்தெல்லாம் ஆதி, பகவன் முதற்றேயுலகு”, என்பதற்குப் பொருள் உரைக்குங்கால், “ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு” என்னும் தொடருக்கு, “உலகம் ஆதி பகவானாகிய முதலையுடையது” என்று பொருள்படுகின்றது. இதற்குச் சைவசித்தாந்தி ஒருவர் பொருள் சொல்லும் போது, ‘பகவன்’ என்னும் வார்த்தைக்கு ‘சிவபெருமான்’ என்றும், வைணவர், ‘நாராயணமூர்த்தி’ என்றும், பௌத்தர், “பகவன்; என்னும்வார்த்தை புத்ததேவரைக்குறிக்கின்றது” என்றும், ஜைனர் அவ்வார்த்தை, ‘மகாவீரர்’ என்னும் ஜைனக்கடவுளைக் குறிக்கிறது’ என்றும் பொருள் சொல்லுகிறார்கள்.

இதைப்போன்றே, “மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்த்தார், நிலைமிசைவிழைவார்”, என்னும் திருக்குறளிலுள்ள ‘மலர்மிசை ஏகினான்’ என்னும் சொற்றொடருக்குப் பல சமயத்தவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கிப்பந்த பொருள்களைச் சொல்லுகிறார்கள்” என்று மிகவிரிவாகப் பேசினார்” என்னும் விஷயங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன:

திராவிடன் 1922-வருஷம் செப்டம்பர் 22உ பத்திரிகையில், “திருவள்ளுவனார் சமயம் யாது?” என்ற விபாசமொன்று வெளிவந்திருக்கின்றது; அதில்.

‘ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் சமயம் யாது? என்னும் பெரும் பொருளை எடுத்துக்கொண்டு சுவாமி உருத்திரகோடஸ்வரர் அவர்கள் நிகழ்த்திய இரண்டு சொற்பொழிவுகளின்மீது சட்ட கலாசாலைப் பேராசிரியர் கிருவாளர். கா. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை அவர்கள் எம். எ. எம். எல். தங்குந்தை வெளியிடுங்கால் நிகழ்த்திய சிறந்த சொற்பொழிவினை சுருக்கமாகும். அதாவது:—

“திருவள்ளுவனார் சமயத்தைப்பற்றி ஆராயுமிடத்து ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் அவர் கம்தம் சமயத்தினராய் இருந்தால் நல்லது என்று நினைத்தல் நன்றாகமாட்டாது; ‘திருவள்ளுவனார் சமயம் எது?’ என்பதனைச் சுவாமி உருத்திர கோடஸ்வரர் அவர்கள் மிக விரிவாக ஆராய்ந்து, ‘அவர் சமரசக் கொள்கையினர். என்று விளக்கினார்கள். அது உண்மையே; அவர் எல்லாச் சமயத்தார்களுக்கும் பொதுவாகவே திருக்குறள் நூல் செய்கனர்; அவ்வச் சமயத்தார்களுக்கிடையே தழீஇயினர்; தம் நூலின் கண் யாண்டும் தம் சமயம் இன்னதென்று தெளிவுபடக் கூறினரில்’ ஆனால் அவர்தம் குறிப்புரைகளாற்றான் அவர் உண்மையில் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாமென்று நாம் ஊகஞ் செய்தலாகும்; திருக்குறளின்கண் எடுக்காளப் பெற்றுள்ள சமயச் சொற்கள் சில பலவற்றைக்கண்டு அவர் இன்ன சமயத்தினர் என்று துணிதல் இழுக்காகும்.

‘ஆதிபகவான்’, ‘மலர்மிசைவுகினை’ என்பவைகளைப் போன்ற பௌத்த ஜைனக்கடவுளர்களைக் குறிக்கும் பெயர்கள், திருக்குறளில் இருப்பனபோல சீவகசிந்தாமணியில், ‘சிவகதி’ என்னும் சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது; அங்கு அகற்று, ‘சிவபதவி’ என்று பொருள் உரைத்தலாகுமா? அது போலவே, திருவள்ளுவனார் ஆண்ட சில சொற்களுக்கும், சொற்றொடர்களுக்கும் பௌத்த ஜைனச்சமயப் பொருள்களைக் கொள்வது நேரிக்காது.

ஆசிரியர்க்குப் பிற்காலத்தில் நம் தமிழகத்தில் நடைபெற்ற சமயங்கள் இன்னின்ன வென்பது மணிமேகலை, நூலினால்

விளங்கும். ஆசிரியர் 'காலத்துக்கு முன் இருந்தசமயம் யாது என்று நாம் ஆராயுங்கால் 'தொல்காப்பியம்' என்னும் மிகப்பழைய தமிழ் இலக்கணத்தின்கண் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கந்தழியாங் கடவுள் வழிபாட்டுச்சமயம் என்பது புலப்படும். அவ்விலக்கண நூலில் கூறப்பட்ட கடவுளின் இலக்கணம், உயிரின் இலக்கணம், உடம்பின் இலக்கணம் முதலானவைகளையே திருவள்ளுவனார் உடன்பட்டனர் என்பது அவர்தம் திருக்குறள் நூலால் நன்கு விளங்கும்.

அவர் பிற்காலத்து இராமாநுஜ மதத்திற்குமேல் சென்றனர்; 'உயிரின் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சிகளுக்கு வினைகாரணம்' என்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவசமயக் கொள்கை; திருவள்ளுவனார், 'வினைக்குக் காரணம் அவாவும், அதற்குக் காரணம் அறியாமையும், என்று காட்டினர்; அவர் கடவுள், உயிர், வினை, மறுபிறப்பு முதலானவைகளைப்பற்றிக் தம் நூலில் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டினர்; 'உயிர் தன் அறியாமையினின்று நீங்கி, அவாவறுத்து, எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் இறைவன் அடியை அடைந்து முத்தி பெறல் வேண்டும்' என்னும் சைவசித்தாந்த முத்தி நிலையை உபதேசித்தருளினர்.

நடுநிலை நின்று எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் பொதுவாகப்பெருஞ் சொற்கள் பொழிந்த உருத்திர கோடல்வரஸ்வாமிகளும், 'திருவள்ளுவனார் கருத்துக்கள் பிற்காலத்தில் தோன்றிய சங்கரமதத்திற்கு ஒத்திலை' என்றும், 'அவர் உயிரைப்பற்றிக் கூறியவைகளெல்லாம் சுத்தாத்வைத சைவசித்தாந்த சமயத்தில் உயிரைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கணங்களோடு முழுவதும் ஒத்திருக்கின்றன' வென்றும் எடுத்துக்காட்டினார்கள்.

அது சைவசமயச்சார்பாக உள்ள எனக்கு ஒரு ஆதாரமாகின்றது; ஆகையினாலே, பிற்காலத்தில் சைவசித்தாந்தம் என வழங்கப்பெற்றதும், தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிட்டதுமாகிய பண்டைத் தமிழர் சமயமே திருவள்ளுவனார் சமயம் என்பது என்கருத்தாகும்'' என்பதே.

திராவிடன் 1922-ஆம் வருஷம் அக்டோபர்மாதம் 4உ பத் திரிகையில் ஸ்ரீசித்தார்த்த புத்தகசாலையார் எழுதியுள்ள

வியாச, மொன்று வெளிவந்திருக்கிறது அதன் சுருக்கமாவது.
 “கலியுகத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தவ ரென்று வைணவர் களால்
 கூறப்படுகின்ற நம்மாழ்வாரியற்றிய திருவாய்மொழியிலுள்ள,

‘ஊரவர் கவ்வை யெருவிட்டன்னை சொன்னீர்ப்பித்து
 ஈர நெல்வித்து முளைத்த நெஞ்சப் பெருஞ்செயுள்’

என்ற பாசுரக் கருத்தை,

‘ஊரவர் கவ்வை யெருவாக வன்னைசொல்
 ஈராக நீளுமிந் நோய்’

என்ற திருக்குறளின் கண்ணும்,

‘கண்கேட்டுற்று மோந் துண்டுழலு மைங்கருவி

என்னும் திருவாய் மொழியிலுள்ளதை,

‘கண்டுகேட் டெண்டியிர்த் துற்றறியு மைம்புலன்...’

என்ற குறளின் கண்ணும்,

துவாபரயுகத்தவர் எனப்படுகின்றதிருமழிசை யாழ்வாரது,

‘வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விடையார்த்த
 புத்தியுழுவன் பழம் புனத்து .’

என்ற பாசுரத்தின் சொற்பொருளை,

‘வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
 மிச்சின் மிசைவான் புலம்’

என்ற குறளின் கண்ணும் நமதுபுலவர் முறையே அமைத்திருக்
 கின்றனர்; மேலும் வள்ளுவர், மடியின்மை என்னுமதிகாரத்தில்,

‘மடியிலா மன்னவ னெய்து மடியளந்தான்
 றுஅய தெல்லா மொருங்கு’

என்ற குறளினும், காமத்துப்பாலில்,

‘தாம்பீழ்வார் மென்றோட் டியிலி னினிதுகொ
றாமரைக் கண்ணு னுலகு’

என்ற குறளினும் திருமாலைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். இவை யிற்றான் மாத்திரமே நாயனார் வைணவரெனக் கூறலாகும், என்பதே.

திராவிடன் 1:122-ஐ அக்டோபர்மீ 14உ பத்திரிகையில் ‘திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்து’ என்ற விபாசமொன்று வெளிவந்திருக்கின்றது; அதன் சுருக்கமாவது:—

“நவசக்தி; ஆசிரியர் திருவாளர் திரு. வி. கலியாண சுந்தர முதலியார் அவர்கள் தலைமையில் சபைகூடியது. உயர்திரு சுவாமி உருத்திர கோடல்வரர் அவர்கள் திருக்குறளின் கண் முதல் அதி காரமாகிய, ‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்பதனைப்பொருளாகக் கொண்டு ஒருபெருஞ் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள்; சுவாமிகள் அவ்வதி காரத்தில் முதல் குறளுக்குப் பதவுரை, பொழிப்புரை, கருத் துரை கூறிவிட்டு, அதற்குப் பொளத்தர், ஜைநர், சைவ வைண வத்துவிதிகள், சுத்தாத்துவிதிகள், சேவலாத்துவிதிகள் என்னும் வேதாந்திகள் என்பவர்கள் கூறும் விசேஷ உரைகளை யெல்லாம் மிகவிரிவாகவும், விளக்கமாகவும் எடுத்துக்காட்டினார்கள்; அவ் வாறே இரண்டாவது மூன்றாவது குறள்களுக்கும் பலவகையான உரைகளையும் உரைத்தார்கள்.

சுவாமிகள் தம்சொற் பொழிவில், ‘ஜைநர்கள் தம் கடவுள் அநாதிசித்தன்’ என்றும், ‘ஒருஜீவன்’ என்றும், ‘அவர் உலகைச் சிருட்டிப்பவர் அல்லர்’ என்றும், ‘உலகம் பரமானுக்களின் காரி யம்’ என்றும், ‘ஜீவனுக்கு இலக்கணம், உண்டாம் இல்லையாம் உண்டு மில்லையாம் முதலான சப்தபங்கிரியாயத்தின் பாற்படும், என்றும், ‘இல்லறம் தீவ்ணியின்கண் அடங்கும்’ என்றும், ‘மற்றத் துறவறமே மேம்பாடுடைத்து’ என்றும் கூறுவதனாலும், ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரே, ‘உலகிற்கு முதற்கடவுள் ஒருவர் உளர்’ என வும், ‘அவர் இவ்வுலகை இயற்றியவர்’ எனவும், ‘உயிர் நிலைபேறு டையது’ எனவும், ‘இல்லறம் முன்னும் துறவறம் பின்னும் மேற் கோடலே நன்று’ எனவும் கூறினமையினாலும் திருவள்ளுவனார்

ஜைநசமயத்தினைத்தழுவி ஒழுகியவரல்ல ரென்பது நன்கு வெளிப்படையாமென்று மொழிந்திட்டார்கள்.

அதன்மேல், தலைமை ஏற்றதிருவாளர் திரு. வி. கலியாண சுந்தரமுதலியார் அவர்கள், 'பழய தமிழ்நுடைய சமயம் ஜைநசமயமேயாம்; திருவள்ளுவனாரும் ஜைநரேயாவர்; அவர்தம் நூலும் ஜைநசார்பான நூலேயாகும்; ஆதலின், சுவாமிகள் திருக்குறளைப்பொதுநூல் என்பதனை நான் உடன்பட்டேன் என்று தம் அபிப்பிராயத்திற்கேற்ற பல பிரமாணங்களை விரிவாக எடுத்துக் காட்டிப் பேசினார்கள்," என்பதே.

ஸ்ரீமான் டி. குப்புசாமி சாஸ்திரியார் எம், ஏ அவர்கள் தாம் எழுதியிருக்கும், "ஜைநர்களின் முதிர்ந்தஞானம்" என்னும் வியாசத்தில், "குறளை இயற்றியவர் அடைந்திருக்கும் பெரும் புகழை நோக்கி, இந்துக்களில் பல வகுப்பினரும், அவரைத் தம்மதத்தின் மொன்று சொல்லுதலுங் கூடும்; ஆனால் அவர் உண்மையாகவே ஜைநசமயத்தினரென்று மறுக்கக் கூடாத அநேக ருஜூக்களால் நிச்சயப்படுத்தலாம்" என்றும், "இந்நூல் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பொதுவாகவே அமைந்திருக்கிற படியால் பல மதஸ்தர்களாலும் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்படுகிறது." என்றும் கூறியுள்ளார்.

இன்னும், திருவாளர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை, பி, ஏ, பி, எல், அவர்கள், 'திருவள்ளுவர் நூல் நயம்.' என்ற பெயர் அமைத்து 1923 ம் வருஷத்தில் வெளியிட்ட புத்தகத்தில், 'திருவள்ளுவர் பெருமை'. 'திருக்குறள் பொதுநூல்'. 'சாதிப்பொதுநூல்' என்ற தலையங்கங்களின் கீழ் எழுதியுள்ளவைகளாவன:—

"தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் பிறந்து வளர்ந்த இடமும், விதமும், அவர் பெற்றோரது குலமும், நலமும், அவர் கற்ற கல்வியும், மற்றைபாவும் தெளிவாகத் தெரிய வெண்ணுத புதை பொருளாக விருக்கின்றன. உலகோர் செய்த உயர் தவப் பயனுய்த் தோன்றிய புலவர்பெருமானது உண்மை வரலாறு ஒன்றும் தெளிவாய்த்தெரிய இயலாமை பற்றித்தமிழ் மெய்ப்பன்பர் உள்ளம் பெரிதும் கவல்கின்றது.

சென்னையிலுள்ள திருமயிலையில் நாயனார் பிறந்து வளர்ந்தார் என்பதற்கு அங்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அமைக்கப் பெற்றுள்ள அவரது ஆலயத்தைத்தவிர, வேறுசான்று கிடைப்பது அரிதாயிருக்கின்றது; ஆசிரியரது தாய் தந்தையர் பெயர்கள் 'ஆதிபகவான்' என்னும் சொற்றொடர்கள் ஆசிரியர் நூலின் ஆதிக்குறளில் அமைந்துள்ளதால் அறியப்படுவதல்லாமல் வேறு சான்றுகளால் ஆராய்வதற்கிடமில்லை.

'கல்லாடம்' என்னும் உயரிய நூல் செய்த புலவர் பெருமான் சிவநெறியில் பெரிதும் பற்றுடையவராயிருந்தும் நாயனார் நூலைப் பொது நூலென்றே பாராட்டி மகிழ்ந்தார்; ஆயினும் சைவசமயத்திற் காணப்படும் உயரிய விழுமிய கொள்கைகளும், கருத்துக்களும், திருக்குறளில் காணப்படுகின்றன வென்பதும் உண்மையே யாகும்; 'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் முதல் அதி காரத்தில் இறைவனை, 'என் குணத்தான்' என்று நாயனார் கூறுவது சைவசமயக் கருத்தென்று கருகலாகும்; முழுமுதற் பொருளாகிய சிவ பெருமானை, 'எட்டுவான் குணத்து ஈசன்' என்று அப்பர் பெருமானும், 'இறையவனை மறையவனை என் குணத்தினனை' என்று சுந்தரப் பெருமானும் தேவாரத்தின் கண்ணே அமைத்தருளினர்.

இவையுமன்றி,

“சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்”

என்ற தெய்வப்புலவர் குறளைத் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார் என்னும் சைவசமய ஆசிரியர், தமது 'திருக்களிற்றுப்பாடியார், என்னும் சமயநூலில்,

“சார்புணர்ந்து சார்பு கெடஒழுகின் என்றமையால்
சார்புணர்வு தானே தியானமுமாம்—சார்பு
கெடஒழுகின் நல்ல சமாதியுமாம் கேதப்
படவருவ தில்லைனைப் பற்று”.

என்று அமைத்திருக்கின்றமையால் ஆசிரியர்கருத்தும் சைவ சமய நூற்கருத்தும் ஒன்றே பென்பது தெரியலாகும்.

இன்னும் சைவசமயப் பெரியார் ஒருவர்,

“தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகம்என் றுணர்”.

என்று அருளிச்செய்தமையால் திருக்குறள் சைவசமய நூல்களுள் ஒன்றாகக்கருதப்படுதல் தெளிவாக விளங்கும்.

இவ்வாறே வைணவசமயத்தாரும் திருக்குறளைத் தம் சமயச் சார்பான நூலென்று கருதுகின்றார்கள்; ‘தாமரைகண்ணன் உலகு’ என்பதையும், மற்றும் பூவினுறைசெய்வானைக் குறித்து அமைத்திருக்கின்ற சொற்களையும் ஆதரவாகக் கொண்டு திருக்குறளைத்தம் சமய நூல் என்பார்.

இன்னும் பௌத்தம், சமணம் முதலிய சமயத்தார்களும் நாயனாரைத் தம்சமயத்தவர் என்று பாராட்டி மகிழ்கின்றனர்; சமணசமயத்தில் ‘கடவுள் பூமேல் நடந்தான்’ என்னும் கருத்துக் காணப்படுகின்ற தென்றும், அக்கருத்தே, ‘மலர்மிசைபேகினுன்’ என்னும் நாயனார் சொற்றொடரில் விளங்குகின்ற தென்றும் சமண சமயத்தார் கருதுகின்றார்கள்; பௌத்த சமயத்தின் அடிப்படை யான கொள்கைகள் நாயனார் நூலில் அழுத்தமாகக் கூறப்பட்டிருத் தலால், ‘திருக்குறள் பௌத்த சமயச்சார்பாய் எழுந்தநூல்’ என்று கருதுவாருமுள். பௌத்தசமயம் கூறும் கொள்கையே திருக்குறளில், ‘அறவு’ என்னும் அதிகாரத்தில்.

“தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றையவர்”

என்னும் குறளிலும், மற்றைய குறள்களிலும் காணப்படுகின்றது.

திருக்குறள் எல்லாச் சமயங்களுக்கும், எல்லாக் காலங்களுக்கும் எவ்வாறு பொது நூலாய் விளங்குகின்றதோ அவ்வாறே எல்லாச்சாதிகளுக்கும் பொது நூலாய் அமைந்திருக்கின்றது. உண்மையில் ஆசிரியரது உள்ளக்கருத்தை நாம் அறிவோமானால்

சாதி, குலம், பிறப்பென்னும் சுழியிடைப்பட்டுத் தமொறுகின்ற தன்மை அவரிடம் இல்லை என்பது வெள்ளிடை மலைப்பால் விளங்கும். தொழில் வேற்றுமையால் உலகில் பாகுபாடுகள் காணப்படுமே யல்லாமல் பிறப்புக்காரணமாக ஏற்றமும், தாழ்வும், வேற்றுமையும் இல்லை என்பது ஆசிரியரது அடிப்படையான கருத்தாம்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பாவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”

என்ற குறளே மேற்கூறிய உண்மைக்குப் போதிய சான்றாகும்’ என்பவைகளே.

மதுரைச் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை தொகுதி 24 பகுதி 10-ல் ஸ்ரீமத். ச. சோமசுந்தர பாரதிபார், எம். எ. பி. எல். அவர்கள் எழுதிய ‘திருவள்ளுவர்’ என்ற விபாசத்தில், திருவள்ளுவ மாலைபைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து, ‘ஒருவர் அல்லது ஒரு சிலரே முன் சாவதான யோசனையுடன் பாடித்தொகுத்த பான்மையினை அப்பாக்களே நிரூபிக்கின்றன’. என்றும், ‘வென்றுயர்ந்த வள்ளுவரைப் புகழுவந்த சங்கப் புலவரின் பாக்கள் திருக்குறளின் இயல்பும், பெருமையுமட்டும் குறிக்க வேண்டும்; எனினும் அங்ஙனம் குறிக்கவில்லை, திருவள்ளுவமலைச் செய்யுட்களையுற்று நோக்குவார்க்கவைத்திருத்தமாகப் பொருத்தங்காட்டும் குறிப்புடன் எண்ணித் துணிந்து பாடி வைத்தப் பாட்டுக்களென்பது விளக்கமாகும். மேலும் கதையின்படி பங்கமுற்ற சங்கப்புலவர் குறையிரந்தியற்றின தனிப்பாக்கள் குறளுக்குச் சிறப்புப் பாயிரமாமாறில்லை; சங்கத்தார், வள்ளுவர்க்கு, தன்னாசிரியர், தன்னொடு கற்றார், தன் மாணாக்கர், தகுமுரைகாரர் என்றின்றோர் வகையில் யாருமாகாமையாலும், திருவள்ளுவ மாலை குறணுவின் சிறப்புப் பாயிரமென வழங்கப்பெறுதலாலும் அதனைச் சங்கப்புலவர் செய்தனரென்னுங் கொள்கை உறுதி பெறுமாறில்லை. என்றும் கூறுபுள்ளார்.

சுதேசமித்திரன் 1922 வருஷம் செப்டம்பர் மீ 5-உ பத்திரிகையில், ‘திருவள்ளுவர் திருக்குறள் கழகம்’ என்ற விபாசமொன்று வெளிவந்துள்ளது; அதன் சங்கீரகமாவது:—

“ஸ்ரீமான் கடயம் சங்கர...ராயர், அவைத்தலைமையின்கீழ் கூட்டம் ஒன்று கூடிற்று; அதில் சுவாமி உருத்திர கோடீஸ்வரர் திருக்குறள் பெருமையைப்பற்றிச் சிறிதுபேசிப் பின்னர்த் திருவள்ளுவமாதை, பரிமேலழகர் உரை, இவற்றின் ஆராய்ச்சி விஷயங்களை விளக்கினார்; அவற்றுள் திருவள்ளுவ மாதையைப்பற்றிப் பேசியபோது திருவள்ளுவ மாதையில் 50-பாட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன வென்றும், அவற்றைப்பாடிய பாவலர்கள் எல்லோரும் திருவள்ளுவர் காலத்திலேயே ஒருங்கு வசித்திருந்தனர் என்பது சாதாரணமாகப்பலரால் கருதப்படுகிறதென்றும், ஆனால் பதினமர் அல்லது பன்னிருவர் தவிர ஏனையோர் திருவள்ளுவருக்குப் பிற்காலத்தினர் என்றும், ஒரோர் காலத்திலிருந்த புலவர்கள் பாடிய பாட்டுக்களை யெல்லாம் பின்னர் எவரோ ஒருவர் தொகுத்திடுவாராயினர் என்றும், அன்றியும் அப்பாட்டுக்களெல்லாம் யாரோ ஒருவரால் பாடப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஊகிப்பாரும் உளர் என்றும் மேலும் அப்பாட்டுக்களெல்லாம் பண்டைப்பாட்டுகளின் நடையிலிருந்து வேறுபட்டிருக்கின்றன வென்றும், ஒரேவிதமான கருத்துக்கள் பலபாட்டுக்களில் வந்துள்ளன என்றும் சொன்னார்.

இவையன்றி இப்போது அச்சில் வெளிவந்துள்ள மணக்குடவர் உரைக்கும், பரிமேலழகர் உரைக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளும், அவ்விரு உரைகளில் குறட்பாக்களின் வரிசைகள் இயல் முறைகள் பிறழ்ந்திருக்கின்றமையும், நிலையாமை என்னும் அதிகாரத்தில் குடும்பை என்னும் சொல்லுக்குப் பண்டைப்புலவர்க ளெல்லாம் கூடு என்று உரைகூறியிருக்க, பரிமேலழகர் மட்டும் முட்டையென்று பொருள் செய்தமை விவாதத்திற்கு இடமாக இருக்கின்றமையும் எடுத்துக் கூறப்பட்டன” என்பதே.

மேற் கூறியுள்ள பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்குச் சமாதானம் கூறுவாம்,

1-வது, ஸ்ரீமான் சாத்தூர் விஸ்வநாத பாரதியார் அவர்கள் வள்ளுவரை இந்து சமயத்தினரல்லர் என்பதற்குரிய சாதனங்களை எடுத்துக்காட்டி, ‘பௌத்த ஹைநமதத்தின ரென்போம்’ என்று கூறியுள்ளார். எனினும் இவ்விருமதங்களில் ஒன்றை ஸ்திரமாகச் சொல்லவியலாமல் தம்முடைய முடிவைச் சந்தேகத்தில் வைத்திருக்கிறார். ஆகலின் நாம் அவ்விண்ணுலொன்றை ஸ்தாபிப்பாம்.

1185/2
379

19

T
24-073
U-37

புத்தர் கொல்லாமையை உபதேசித்தாரெனினும் கொன்று
தந்த மாமிசத்தைவாங்கி புசிக்கலாமென்று கூறிப்போந்தார்.
திருக்குறள் ஆசிரியரே,

“தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டா லுன்ற ருவாரில்”

என்று பௌத்த சமயக் கொள்கையைக் கண்டித்தும்

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தாணைக் கைகடப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும்”

என்னும் குறளால் ஜைநசமய கொள்கையை விளக்கி யிருக்
கின்றார். கொல்லாமையும், புலானுண்ணாமையும் ஜைநசமயக்
கொள்கைகளாம், இவற்றை யனுசரித்தே திருத்தக்க தேவரும்
சிவகசிந்தாமணி 1236 ம் கவியினடியில்,

“இறைவனுற் காட்சி சொல்லா வொழுக்கமுன் றறத்தல்
[கண்டாய்”

என்று கூறியிருக்கின்றார்; இவற்றை ஆராயுமிடத்து வள்ளுவர்
ஜைநர் என்பது உறுதியாகச்சொல்லக்கூடும்

2-வது, ஸ்ரீமான் வீரராகவ ஐய்யர் அவர்கள், ‘மலர்மிசையே
கிணை’ ‘அவி சொரிந்தாயிரம் வேட்டவின்’ என்ற இரண்டு குறட்
பாக்களின் கருத்துக்கள் ஜைந மதக்கொள்கையைச் சேர்ந்தவை
யென்றும், ‘தேவர்’ என்கிறபட்டம் ஜைநர்களுக்குரிய தென்றும்
வள்ளுவர் தம்மவர் என்றும் ஜைநர் சொல்லுவார்; சைவ வைண
வர் வள்ளுவரைத் தம்மவர் என்று கூறா நிற்பார்; ஆதலின், திருக்
குறளை ஜைநநூலென்று சொல்லவியலாதென்று கூறியிருக்கின்
றார். இங்ஙனம் இவர் நாயனரை இன்ன சமயத்தின ரென்று
தீர்மானம் கூறாமலும், திருக்குறள் ஜைநநூலல்ல வென்பதற்குத்
தகுதியான காரணம் சொல்லாமலும், திருக்குறள் ஜைநநூலென்று
சொல்லவியலாது, என்பது முற்றிலும் தவறேயாம். திருக்குறள்
ஜைந நூலென்பதற்கு அப்யரவர்கள் எடுத்துக் காட்டாய் இரண்டு
குறட்பாக்களே போதுமான சான்றாகும். இன்னும் இப்புத்தகத்
திலும் இனிவரும் பாக்களிலும் உள்ள உதாரணங்களாலும்திருக்
குறள் ஜைநசமயவேதம் என்பதை நன்கு அறிதல் கூடும்.

3-வது, ஸ்ரீமான் எம். எஸ். இராமசாமி ஐயங்கார் அவர்கள், “வள்ளுவர் இந்து தெய்வங்களை வணங்காதிருத்தலும், அவர், ‘மலர்மிசையேசுனன்’, ‘எண்குணத்தான்’ என்று கடவுளைக் குறிப்பிடுதலும் அவர் ஜைநர் என்று கூறுவதற்குப் போதுமான ஆதாரங்களென்று கருதப்படுகின்றன; நீலகேசி உரையில் சமய திவாகர மாமுனிவர் திருக்குறளைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம், அதை, ‘எம்மோத்தாதலால்’ (எங்களுடைய வேதம் ஆகையினால்) என்று எழுதியிருப்பதைக் கொண்டும் அது துணியப்படும் என்று கூறியுள்ளார். ஆகையால், சமய திவாகர மாமுனிவர் நீலகேசியில் குறிப்பிட்டுள்ள குறள்களில் ஒன்றை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவாம்

நீலகேசி மொக்கலவாத சருக்கம் கவி 324ல்,
“உய்யக் கொள்வனென.....பொருந்துமே”

என்னும் செய்யுளுக்கு, உரையாசிரியர் செய்த தெருட்டுரையில்,

“பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்”

என்பது எம்மோத்தாதலார் (பிராணி வீயா நி வுதுயபுஜாஹு) பிராணி பீடாநிவர்த்தயர்த்தமாகப் பொய்யுரைத்த லுமாவதாதலின் என்பது. நன்மை வேண்டிப்பொய் சொல்வதாயின் நன்மை வேண்டிக் கொலைமுதலாயினவு மாமோவெனில், நன்மையாவது ஜீவன்கட்குப் பிடைபுகுதாமல் வர்த்தித்தலாதலில் கொலைமுதலாயின ஜீவன்கட்குப் பீடாநிமித்த மாதலின் ஆகாதென்பது. காமமாடுதலும் வெகுஜீவசாதமென்பது எம்மோத்தாதுட்கண்டு கொள்க” என்றெழுதி யிருக்கின்றார்.

ஆதலின், சமய திவாகர மாமுனிவர், திருக்குறளை ‘எம்மோத்தாதலால்’ என்று கூறுவதாலும், பிறஉதாரணங்களால் திருக்குறள் தம்முடைய தென்பதைக் காட்டுவதாலும் ‘வள்ளுவர் ஜைநர் என்பதை உறுதிப்படுத்துதற்கு அய்யங்கராவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள இரண்டு குறட்பாக்களாலும், இன்னும் இப்புத்தகத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள மேற்கோள்களாலும் ஸ்ரீமான்-இராமசாமி அய்யங்கார் அவர்கள் திருக்குறள் ஆசிரியர் ஜைநரென்று சொல்வது சரியென ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே.

4-வது, ஸ்ரீமான். வி. ஹபவதனராவ் அவர்கள், “வள்ளுவர் ஓர் எளியபறையன் வீட்டில் பிறந்தார்; அவருடைய மணப்போக்கு ஜைநப் போக்காக விருக்கின்றது; அவர் இயற்றியநூல் திருக்குறள்” என்று கூறுவதனால், “திருக்குறள் ஜைநசமயநூல், என்பதே அவருடைய கருத்தென்பது நன்குபுலனாகின்றது. ஆனால், ராவ் அவர்கள், ‘ஆசிரியர் ஓர் எளிய பறையன் வீட்டில் பிறந்தார்’ என்பது ஒவ்வாததாயிருக்கின்றது; திருக்குறள் ஜைநசமய நூலென்பது மட்டும் ஒப்புக் கொள்ளத் தக்கது.

5-வது, ஸ்ரீமான் கா. பரமசிவன் அவர்கள் எழுதியிருப்பது ‘போல விசாகப் பெருமானாய்பர், சரவணப் பெருமானாய் முதலான வர்களால் திருக்குறளாசிரியரைப்பற்றி எழுதியிருப்பவைகளும் அதாவது, திருவள்ளுவரோடு-1-பிள்ளைகள் பிறந்ததாகவும், அந்த, எழுபிள்ளைகளும், பூயிசிற, பிறந்தவுடன், ஒவ்வொரு, வெண்பாக்களைப் பாடினவென்று, இவர் பக்கத்தில், ஒலையும், எழுத்தாணியும் வைத்து, எழுதினவரைப் போல், எழுபாக்களைப்பாடி, குறளோடு சேர்த்து வட்டார், என்பது முதலான செய்திகள், நூதன மாகக்கற்பிக்கப்பட்ட கட்டுக் கதைகளென்பதை யாவரும் உறுதியாக நம்பக்கூடும் என்பது எமது கருத்தாகும்.

திருவள்ளுவரைப் பற்றிய பொய்க்கதைகளில் இன்னமொரு புளுகும் உள்ளது. அதாவது, திருவள்ளுவர் திருமேனியிற் சிதறிய மாமிசங்களைக் காகமுதலானவைகள் புசித்துப்பொன் மயமாயின வென்றும், சிலர் அதைக்கண்டு பெரிதான ஆச்சரிய மடைந்த, அவர் திருமேனியிருந்த விடத்தில் ஆலயம் எடுப்பித்து அவரைப் பூசித்து வந்தார்கள் என்றும் ஒரு பொய் வரலாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இதுபோலிக்கதை. இது மெய்யாயிருக்குமானால் திருவள்ளுவனின் குறள் நிலைபெற்றிருப்பதுபோல அந்தப் பொன் மயமான காகமுதலானவைகளும் இக்காலத்திலும் இருக்கவேண்டும்; அஃதில்லை; ஆதலின், திருவள்ளுவர் சம்பந்தமான இக்கதையைப் பற்றி நம்மவர்கள் பொய்க்கதை பெனவே நிச்சயிக்க வேண்டிய தவசியாயிருக்கிறது.

6-வது, உயர்திரு உருத்திர கோடஸ்வர ஸ்வாமிகள், “திருவள்ளுவர் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதைப்பற்றி அவர் யாண்டும் குறிப்பிடவில்லை” என்றார். இது சரியான கருத்தன்று. ஏனெனின் நூல் இபற்றுமவர், நூலின் தலைப்பில் கூறும் கடவுள் வணக்கத்தாலும், அந்நூலின் கருத்துக்களாலும் தாம் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை விளக்குவார்களே யன்றித் தாம் இபற்றும் நூல்களில் தமது சமயத்தை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடமாட்டார்கள்.

ஆகையால் திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து அந்நூல்களிலுள்ள கருத்துக்கள் முதலானவைகளைக் கொண்டே திருவள்ளுவரின் உண்மைச் சமயத்தை அறிய வேண்டும். திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து முதலிபவைகளிலுள்ள பெயர்களைக் கொண்டே திருக்குறளாசிரியரின் மதம் இன்ன தென்பது துணியப்படும். அப்பெயர்கள் திவாகரம், பிங்கலத்தை, சூடாமணிகிண்டு முதலானவைகளில் எந்தக் கடவுளுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதையும், எந்தெந்தக் கடவுளுக்கு எந்தெந்த நாமங்கள் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதையும், திருக்குறளிலுள்ள கடவுளின் பெயர்கள் பல இலக்கியங்களிலும் எந்தச் சமயத்தினர்குரியனவாக வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன வென்பதையும் நன்கு ஆராய்ந்தால் ஆசிரியர் சமயம் இன்னதென்பது விளங்கி விடும்; அங்ஙனம் ஆராயாமல் சமயச் சார்பாக உரை செய்த பரிமேலழகர் உரைபைக் கொண்டு சுவாமிகள், “திருவள்ளுவரைத் தமது சமயத்தை யாண்டும் குறிப்பிடவில்லை” என்று சொல்வது தகுதியன்று.

ஆயினும் உருத்திரகோடஸ்வர சுவாமிகள் கூறியுள்ளவற்றில் நாம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது ஒன்றுள்ளது. அதாவது, திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள்களின் பாக்கள் ஒன்றேனும் அவர் எம் மதத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதை வெளிப்படையாகக்காட்டவில்லை. என்றும் “சமயவாதிக ளெல்லோரும் தாங்கள் மேற்கொள்ளுகக்கூட்டும் திருக்குறட்செய்யுட்களுக்குப்பொருள் செய்யும்போது தங்கள் தங்கள் சமயக்கொள்கையையெல்லாம் வலிதில் அதில் பொருத்திப் பொருள்படுத்துகிறார்களேயன்றி, திருக்குறளின் நேரான பொருளினின்றும் தத்தம் கொள்கைகளை எடுத்துக்காட்டுகிறார்களில்லை”

என்றும் கூறியுள்ளார். இது மட்டும் சரியான தேயாம். இப்படிப் பலர்பலவித அபிப்பிராய பேதங்களைக் கூறியபோதிலும், திருக்குறள் இன்னசமயத்தைச் சார்ந்த தென்பதை விளக்குதற்குப் போதிய ஆதாரங்களிருக்கின்றன; அவற்றைக்கொண்டு ஆராய்ந்தால் அது ஜைநசமயச்சார்பான தென்பதை நன்குணரலாம்.

அவற்றில் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டுவாம்.
உமாசுவாமி வடமொழியில்

“சமயக் தரிசன ஞான சாஸித்ராணி மோக்ஷமார்க்கம்”

“என்று தத்வார்த்த சூத்ரம் 1-வது அத்யாயம் 1-வது சூத்ரத்தில் கூறுகின்றார்.

(இ - ள்.) ‘சமயக்தரிசனம்—நற்காட்சி; சமயக்ஞானம்—நன்ஞானம்—சமயச்சாஸித்ராணி—நல்லொழுக்கம். ஆயி இவைகள், மோக்ஷமார்க்கம்—மோக்ஷத்திற்கு வழிகளாகும்,’ என்பதாம். இந்த நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் மூன்றும் இரத்தினத்திரய மென்று சொல்லப்படும்.

ஜைநசமயத்தில் மோக்ஷமார்க்கத்தைக்கூறப்பட்டிருக்கும் இந்த இரத்தினத்திரயங்களின் பலன்களைத் திருவள்ளுவர் மூன்று குறட்பாக்களால் மெய்யுணர்வில் விளக்கி யிருக்கின்றார். அவைகளாவன:—

+ “இருணீங்கி இன்பம் பயக்கு மருணீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு”.

+ “ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வான நணிப துடைத்து”.

+ “சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்”.

என்பனவாம். ‘சார்புணர்ந்து என்பது நற்காட்சி நன்ஞானம் இவ்விரண்டும் உணர்வதாம்.

+++ இம்மூன்று குறட்பாக்கள் முதலாக மெய்யுணர்விலுள்ள 10-குறட்பாக்களுக்கும் பரிமேலழகர் செய்தஉரை பொருத்த மற்றதென்பதும் இதன் உண்மைக்கருத்துக்களும் இரண்டாம் பாகத்தில்வரும் ஆங்கு கண்டு கொள்க.

இம்முன்று குறட்பாக்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பவை: நற்காட்சி, நன்னூனம், நல்லொழுக்கம் என்பனவாம். இவைகள் ஐநகசமய பேராக்ஷமார்க்கத்தின் தத்து வங்களுக்கு நேரானகருத்துள்ள வெளிப்படையான குறட்பாக்கள். இவை உருத்திரகோடஸ்வர சுவாமிகளின் சந்தேகத்தைத் தெளிவாக்கும்.

இதனை திருத்தக்க தேவரும்,

“உள்பொரு ளிதுவென வுணர்தன் னூனமார்
தெள்ளிதி னப்பொரு டெளிதல் காட்சியாம்
விள்வற * விருமையும் விளங்கத் தன்னுளே
யொள்ளிதிற் றரித்தலை பொழுக்க மென்பவே.”

என்று சிவகசிந்தாமணி 2845 ஆம் கவியில் கூறுகின்றார்,

இன்னும் மேற்கூறிய சுவாமிகள், “பகவன்” என்னும் வார்த்தைக்குச்சைவர், ‘சிவபெருமா’ நென்றும், வைணவர், ‘ஶாராயண மூர்த்தி’ யென்றும், பௌத்தர், ‘புத்த தேவர்’ என்றும், ஜைனர் ‘மகாவீர’ ரென்றும் பொருள் சொல்லுகிறார்கள்” என்றார். இவர் சொல்லியவற்றில் ‘(ஆகி)பகவன்’ என்னும் வார்த்தைக்கு ஜைநமல்லாதசிவர்தாம் மகாவீரர் என்று பொருள் சொல்வார்கள் ஜைனர்கள் அவ்வாறு கூறமாட்டார்கள். ஏனெனின் மகாவீரர் பகவானாகவிரும்பினும் இவருக்குமுற்பட்ட இருபத்து மூன்று தீர்த்தங்கரருள் முதல்வராகிய விருஷப தேவரையே ஜைனர்கள், ‘ஆகிபகவன்’ என்று கூறுவார்கள். அந்த ஜைனர் கொள்கைப்படியே திருக்குறளாசிரியர் விருஷபதேவரை ‘ஆகிபகவான்’ என விளக்கிக்காட்டியுள்ளார். இக்கருத்தை அறிபாதவர்களே அதற்கு மகாவீரர் என்று பொருள் கூறுவார்கள்; அது பொருத்தமன்று. பகவன் என்னும் சொல்லை மண்டலபுருடர், “பகவனே யீசன் மாயோன் பங்கயன் சினனே புத்தன்; என்று ஐந்து தேவருக்கு முரியதாகக் கூறியுள்ளார். இதைக் கொண்டு பகவன் என்னும் வார்த்தை மேல்கண்ட ஐந்து தேவரையும் குறிப்பிடமெனினும்—பகவன் என்னும் வார்த்தை ஸ்ரீ ஆகிதீர்த்தங்கரமாகிய அருகக் கடவுளுக்கே பொருத்த மென்பது துணியப்படும்.

* இருமையும் விளங்க என்பது. நற்காட்சி, நன்னூனமுமாம் இவ்விரண்டையும் குறளாசிரியர் சார்புணர்ந்து என்றார்.

இந்தப் பெயரைப் பலரும் தங்கள் தங்கள் தெய்வங்களுக் கமைத்துக் கொண்டாலும் அதனால் அவர்களுடைய தெய்வங் களுக்குச் சிறப்புண்டாகி விடமாட்டாது; அப்பெயர்க்குத் தகுந்த குணங்கள் அத்தேவர்க்கு இருந்தால் மாதிரியே சிறப்புண்டாகும். அவர்க்கு அப்பெயரும் தகுப்; அவர்க்கு அத்தகைய குணங்கள் இல்லையென்பதையும், அநகக் கடவுளுக்கே உண்டென்பதையும் அவர்க்கே அப்பெயர் தகுமென்பதையும், “தனக்குவமையில்லா தான் றுள்சேர்ந்தார்க்கல்லால்” என்ற குறட்பாவைப்பற்றி இப்புத் தகத்தில் 100வது பக்கம் முதல் 114வது பக்கம் வரையில் எழுதிய விஷயங்களால் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கின்றோம். அவற்றால் இதன் விவரமுணரலாம் எனினும் இங்கும் அதைப்பற்றிய சிலவிஷ யங்களைக் கூறி அதை உறுதிப் படுத்துவாம்.

‘பகவன்’ என்ற நாமம் ஸ்ரீ ஆதிதீர்த்தங்கரருக்கே பொருத்த மானதாக விருக்கிறது.

‘பக’ சப்தத்திற்கு அமரகோசம் திரிதிப காண்டத்தில்,

ஹஸ்ரீகா² போஹா³ ஸ்ரீ வீராயுதா⁴ கசீதி⁵ஷ⁶

என்று 183 ஆம் சுலோகம்-1வது சரணத்தில் கூறியிருக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஐஸ்வரியம், ஆசை, மாகாதம்யம், வீரியம், யத்கம், சூரி யன், கீர்த்தி, முதலானவைகளுக்குப்பெயர் என்பதாம்.

இன்னும் ‘பக’ சப்தத்திற்கு விஸ்வலோசன கோசத்திலும், முக்தா வலி கோசத்திலும்,

ஹம¹ஹ ஜோநயொ²ஹா யஸோ³போஹா⁴ ஸ்ரீ போதி⁵ஷ⁶

வெஸாய¹வீய² வெவரா³யு யதி⁴ஸ்ரீ ரத⁵வா⁶ஷ⁷

என்று கூறியிருக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஞானம், முனி, ஆசை, யசஸ், மாஹாத்ம்யம், மோகம், ஐஸ்வரியம், வீரியம், வைராக்கியம், தர்மம், ஸ்ரீ, ரதன்ம், சூரியன் முத லானவைகளுக்குப் பெயர் என்பதாம்.

இவ்வாறு பல அர்த்தங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவற்றின் படி ‘பக’ என்பதற்கு, ‘ஞானம்’ என்பது பொருளாம். அதனடி

யாக உண்டான 'பகவன்' என்பதற்கு 'ஞான முள்ளவ' னென்று அர்த்தமாகிறது. எனினும் சாமானியமாக ஒருவனுக்கு ஞான மிருப்பதினாலேயே அவனைப் 'பகவ'னென்று சொல்லிவிட முடியாது. அப்படிச் சொல்லப் புகுந்த ஞானமுள்ள எல்லா ஜீவன்களையுமே 'பகவன்' என்று சொல்ல வேண்டும், அவ்வாறு கொள்ளுதல் கூடாது.

ஆதலின், 'பகவன்' என்ற நாமதேயத்தை, இகர ஜீவன்களைக்காட்டிலும் விசேஷ ஞானமுள்ள சர்வக்ஞ பரமாத்மனுக்குப் பெரியோர்கள் உபயோகித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ ஆதிஸ்வரஸ்வாமி சர்வக்ஞனாக விருப்பதால், 'பகவன்' என்ற பெயர் அந்த ஸ்வாமிக் குப் பொருத்தமானதாக விருக்கிறது.

பக்தபாதமில்லாமல் நாம் உண்மையை விளக்கும் உயர்ந்த பல சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால், ராக, த்வேஷ, மோக, (காமம்-வெகுளி-மயக்கம்) ஜன்ம, மாண முதலான தோஷங்களுக்கு ஆதினனாகிய ஜீவன் ஒரு போதும் சர்வக்ஞனாக இருக்க முடியாதென்பது நமக்கு விளக்கமாகத் தெரியவரும். அங்ஙனம் மிருக்க மயக்க சாஸ்திரங்கள் மேற்சொன்ன ராக த்வேஷ மோக முதலான விகாரங்களுள்ள ஜீவன்களைக் கூட சர்வக்ஞனென்று சொல்லுகின்றன; ஆனால், தத்துவ போதமுள்ள ஞானிகள் இதை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆகையால் ராக த்வேஷ மோக முதலான விகாரங்களினின்று சம்பூர்ணமாக நீங்கியிருக்கிற பரமாத்மனே சர்வக்ஞனாவன். அதாவது, 'பகவன்' என்ற திருநாமத் திற்குரியவனாவன்.

ஸ்ரீ ஆதிதீர்த்தங்கரஸ்வாமி மேற்சொன்ன சகல விகாரங்களினின்றும் நீங்கியிருப்பவனென்பதும், அதனால் சர்வக்ஞனென்பதும் ஜைனசமய சாஸ்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்தால் நன்குவிளங்கும். இந்த நியாயம்பற்றி ஆதிநாத ஸ்வாமியையே 'பகவன்' என்று திருக்குறள் ஆசிரியர் கூறியிருக்கின்றார்.

இனி 'பக' சப்தத்திற்கு யஸ்ஸ் என்ற மற்றொரு அர்த்த மிருப்பதால்; இதன்படி, 'பகவன்' என்பதற்கு, 'யஸ்ஸ்ஸுடையவன், என்று அர்த்தமாகும்; ஆதலின், இப்பெயர் மூன்று லோகங்

களிலேயும் விபாபித்திருக்கும் 'யஸஸ்'னை அடைந்தவராகிய ஸ்ரீ ஆதிஸ்வரஸ்வாமிக்கே தகும்.

ஸ்ரீ ஆதிபகவான், லோகோத்தாரணத்துக்காகச் சமவசரண விராஜமானராக விருந்தபோது, மூவுலகங்களிலுமுள்ள பவ்விய பிராணிகள் அந்தச் சமவசரணத்துக்குவந்து, பூர்ணசந்திரமண்டலத்தைத் தாராகணங்கள் சுற்றியிருப்பதைப்போல் சுவாமியைச் சுற்றிலும் பக்திவணக்கத்தோடு சூழ்ந்து அவரது தர்மோபதேசமென்னும் அமிர்தபானத்தைச் செய்து* அஜராமரத்வத்தை அகற்றக்கூடிய ஒழுக்கத்தை சம்பாதித்துத் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களுக்குத் திரும்பிப்போய் ஆங்காங்குப்பகவந்தனது 'யஸஸ்'னைக் கொண்டாடினார்கள். ஆகையால் ஆதிபகவானது திவ்ய 'யஸஸ்' மூவுலகங்களிலும் விபாபித்தது. இப்படி லோகோத்தார 'யஸஸ்'னை அடைந்த ஆதிஸ்வரஸ்வாமிபானவர் 'பகவன்' என்று மஹரிஷிகளால் ஸ்துதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

மேற்கூறியபடி பலரும் பகவானைச்சூழ்ந்து கொண்டாடினார்களென்பதை,

“நிமகுய கலுவநிதா வுதிகாஹ ஹௌரி
நாமலியொ ஹந ஹௌரிஹ கலு டெவாஃ||
கொஷஸூதா நயவஹரீஹ நஸிதி யலெஷு
கலெஸுநஸி ஹிஹுவந பூஹவெஜிநாய”

என்னும் சுலோகம் விளக்கும்.

(இ-ள்.) “ஆதிஸ்வரஸ்வாமியின் சமவசரணத்தில் 12-விதமான கணங்கள் திவ்யோப தேசத்தைக் கேட்கக்கூடினார்கள்” என்பதாம்.

12-விதமான கணங்களின் விவரங்கள் இந்நூலின் 104-வது பக்கத்தில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன; அவற்றை, ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

முன்சொன்னபடி 12 - வித கூட்டங்களாகக் கூடியிருந்த மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள பவ்விய பிராணிகள் இந்தமூன்றுலோகங்களிலும் சுவாமியின் லோகாதிசாயியான யஸஸ்னைக்கொண்

* அஜராமரத்வம் - மூப்பு, சாக்காடி என்பனவாம்.

டாடினதினாலும், அந்த யஸஸ்ஸே, 'பக' என்று சொல்லப்படுவதாலும் அந்த யஸஸ்ஸுக்குப் பாத்திராகிப் ஸ்ரீ ஆதிதீர்த்தங்கரே 'பகவன்' என்று சொல்லப்படுகிறார்.

இனி, 'பக' என்பதற்கு 'மாஹாத்ம்யம்' என்ற அர்த்தமும் இருப்பதால் ஸ்ரீ ஆதிதீர்த்தங்கர் என்னும் ஆதிபகவன் ஸ்வபாவாதிசயம் 10-கர்மகூடபாதிசயம் 10-தெய்வீகாதிசயம் 14-ஆகிய *இந்த 34-அதிசயங்கள் தாமே தோன்றிய மாஹாத்ம்ய, முடைய வராதலால் அந்தவகையிலும், 'பகவன்' என்றநாமம் அவர்க்கே தரும்.

இன்னும், 'பக' என்பதற்கு 'முத்தி' என்ற அர்த்தமுமிருப்பதால், 'பகவன்' என்பதற்கு, 'முத்திக்குரியவன்' என்று பொருளாம். ஸ்ரீ ஆதிநாதபகவன் 'முத்தி'யை அடைந்திருக்கின்றார்; பிறருக்கும் மோகூ ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்திருக்கின்றார்; இவர் அடைந்ததும், 'பிறருக்குபதேசிக்கப்பட்டதுமான முத்தியே சரியானது, இதனை,

“கரெகஹு மதெவிய மதெஸிவாந்நம் நவிக்ரியா
யக்யூர! உதாதொவி யபிஸ்யா வெஸுஹொக்ய ஸம்ஸாரந்தி க்ர
ணவடாஹு||”

என்னும் சுலோகம் விளக்கும்.

(இ-ள்.) “நாற்றுக்கணக்கான கல்பங்களிழந்து போனாலும், மூவுலகத்தையும் பிரமிக்கச்செய்யும். X உத்பாதங்கள் உண்டானாலும் முத்தஜீவன்களிடத்தில் எவ்விதமான விகாரமும் உண்டாவதில்லை” என்பதாம்.

அநேக இதரமதக்கிரந்தங்களில் முத்தியடைந்தவர்கள் ஒரு காலத்தில் மறுபடியும் சம்ஸாராவஸ்த்தைக்கு வருவார்களென்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ ஆதிநாதபகவந்தன் அடைந்ததும், பிறருக்குபதேசித்ததுமான 'முத்தி' யானது, பிறவிக்கிடமில்லாததாயும், சர்வோத்திருஷ்டமானதாயு மிருக்கின்றது. இப்பேர்ப்பட்ட முத்தியை அவர் அடைந்திருப்பதால் 'பகவன்' என்ற பவித்ரநாமத்திற்கு யோக்கியமானவர் அவரேயாவார்.

* இந்த 34-அதிசயங்களின் விவரங்கள் 102, 103, 104-ம் பக்கத்தில் எழுதியுள்ளன ஆங்கு கண்டுகொள்க.

X உத்பாதம் - கெடுதல் குறி

பின்னும், 'பக' என்பதத்திற்கு 'ஐஸ்வரிய' மென்ற அர்த்தமு மிருப்பதால், 'பகவன்' என்பதற்கு, "ஐசுவரியமுள்ளவன்" என்றும் பொருளாம். ஆதிநாதசுவாமியின் அவதாரமுதல் கைவல்யபரியந்தம் இவ்வுலகின்சகல ஐஸ்வரியங்களும் மேல்படிசுவாமியின் சரணாவிந்தங்களில் இருப்பனவாகத் தெரிகின்றன. ஆத்ம சம்பத்தும் மேற்சொன்ன விஷயங்களினாலும், இப்புத்தகத்தில் விளக்கிய இதரவிஷயங்களாலும் அவரிடத்தில் அமைந்திருக்கின்றது என்பது விளங்கும்.

இப்படி அசாதாரணமாகிய * ஐஹிக பாரமார்த்திகசம்பத்துக்களுக்கு சுவாமி உடையவராதலால், 'பகவன்' என்றபெயர் அவர்க்கேதகும்.

மேலும் 'பக' என்பதற்கு 'வீரியமென்ற அர்த்தமிருப்பதால் 'பகவன்' என்பதற்கு, 'வீரியமுள்ளவன்' என்றும் பொருளாம். ஆத்மபலமே வீரியமென்று சொல்லப்படும். சம்ஸாரத்தில் சகல பிராணிகளுக்கும் ஜன்ம மரண துக்கங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற கர்மங்களைச் சம்பூர்ணமாகச் சம்ஹரித்துக் கைவல்யத்தை அடைந்ததான ஆத்மபலத்தை சுவாமி அடைந்திருப்பதாலும், மூவுலகங்களிலும் இதரர்களுக்கு x அலப்பியமான சகலசம்பத்துக்களும் இந்த ஆதிதீர்த்தங்காருக்கிருந்தும் இவர் அவைகளைச் சம்பூர்ணமாகத் தியாகம்செய்து பரமவைராக்கியத்தை அடைந்ததினாலும், 'பகவன்' என்ற பெயருக்கிவரே உரியவராவர்.

இன்னும், 'பக' என்பதற்கு, தர்மம் என்ற அர்த்தமிருப்பதால். 'பகவன்' என்பதற்கு 'தர்மத்திற்குரியவன்', என்றும் பொருளாம். ஆதிநாத சுவாமி தாமேதர்ம மூர்த்தியாக விருந்து உலகத்திற்கு அஹிம்ஸை முதலான அநேக தர்மத்தைப் போதித்திருக்கின்றார். ஆதலின் இந்த வகையிலும் 'பகவன்' என்றபெயர் அவருக்கே உரியதாகும்.

இவற்றையெல்லாம் நன்கு ஆராய்வோர், திருக்குறளாசிரியர் (ஆதி) பகவன் என்ற சொல்லால் அருகக்கடவுளையே குறிப்பிட்டு வணங்கியிருக்கிறாரென்பதை ஐயமற உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

* ஐஹிக பாரமார்த்திகம் - இகபாலோகம்.

x அலப்பியம் - கிடைக்கத்தகாதது.

இன்னும் உருத்திர சோடஸ்வாசவாமிகள், “மலர்மிசை ஏகினுன்” என்னும் சொற்றொடருக்குப் பல சமயத்தவர்களும் தங்கள் தங்களுக்கிையந்த பொருள்களைச் சொல்கிறார்கள்” என்றார். அது ஒவ்வாமைபாகும். ஏனெனின், ஒவ்வொரு சமயத் தவருடைய கடவுளின் பிரதானப்பெயர்களை நிகண்டுகளின் ஆரீயர்கள் வரையறுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க, மலர்மிசையே கினுன் என்கிறபெயரை ஒவ்வொருசமயத்தவரும் தங்கள் தங்கள் கடவுளின் பெயராகக் கொண்டு சொல்வது பொருத்தமாகாது. ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் காரணம் பற்றிய பெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; எங்ஙன மெனில்,

சிவன் சிரசில் கங்கைபைத் தரித்தவனாதலால் ‘கங்கா தரனென்றும், சந்திரனைத் தரித்தவனாதலால், ‘சந்திரசேகர’ எனென்றும், ஐந்து முகங்களை யுடையவனாதலால் ‘ஐம்முக’ எனென்றும், சூரியன் சந்திரன் அக்னி யென்னும் மூன்று கண்களையுடையவனாதலால் ‘முக்கண்ண’ எனென்றும், திரிபுராதிகளை நெற்றிக் கண்ணால் தகித்தவனாதலால் ‘திரிபுராதக’ எனென்றும், கழுத்தில்பாம்பணிந்தவனாதலால் ‘அரவாபரண’ எனென்றும், கையில் சூலாயுதத்தைத் தரித்தவனாதலால் ‘சூலாயுத’ எனென்றும், மழுமீவர் தியவனாதலால் ‘மழுவாளி’ யென்றும், கபாலத்தைத் தரித்தவனாதலால் ‘கபாலி’ யென்றும், மானேந்தியவனாதலால் ‘மானிடமேந்தி’ யென்றும், பாதித்தேகத்தைப் பார்வதிக்குக் கொடுத்தவனாதலால், ‘அர்த்தநாரீஸ்வர’ எனென்றும், விபூகிபை அணிந்தவனாதலால் ‘நீறணிந்தோ’ எனென்றும், பூதகணங்களுக்கு நாதனாகையால் ‘பூதநாத’ எனென்றும், மயானத்தில் ஆடியவனாதலால் ‘சுடலைபாடி’ யென்றும், விருஷபவாகன முடையவனாதலால் ‘விடையோ’ எனென்றும், மன்மதனைத்தகித்தவனாதலால் ‘காமதகன’ எனென்றும், யமனை உதைத்தவனாகையால் ‘கூற்றையுதைத்தோ’ எனென்றும், யமனுக்கு யமனாகையால் ‘காலகால’ எனென்றும், கைலாயத்தில் வசிப்பவனாதலால் ‘கைலையாளி’யென்றும் அவனுக்குப் பல நாமங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இவற்றைப் போலவே மற்றைக் கடவுளருக்கும் காரணப்பெயர்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அருகக்கடவுளுக்கும் இவைகளைப் போலவே பலபெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றுள் ‘மலர்மிசை ஏகினுன்’ என்பதும் ஒன்றாகும்.

அருகக்கடவுள் பாதத்தின் கீழமைந்துள்ள தாமரை புஷ்பம் தவிர சமவசரணத்தின்மிசை செல்லும்போது முன்னேழு பின்னேழு தாமரைபுஷ்பங்கள் தெய்வீகாதிசயத்தால் ஏற்படும். அதன் மிசை அவர்நடப்பர்; அங்காரணம் பற்றியே அவருக்கு, 'மலர் மிசைஏகினுன்' என்னும் பெயர் அமைந்துள்ளது; இதனையே திருக்குறளாசிரியர் கூறி அருகக்கடவுளை வணங்கியிருக்கின்றார். இங்ஙனம் இப்பெயர் அருகக்கடவுளுக்கு உரியதென்பதை வடமொழி தென்மொழிகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் பலநூல்களால் எவரும் ஐயமறன்குணரலாம். இதனை யறியாமல் ஒவ்வொரு மதத்தினரும் தங்கள் தங்கள் மனம் போனபடி இதற்குப் பொருள் செய்தல் பொருத்தமற்றதாகும்.

இன்னும், 'எண்குணத்தான்' என்கிற திருநாமம் அருகனுக்கே உரியதாகும்; அவன் ஞானாவரணத்தி அஷ்டகர்மங்களைக் கெடுத்ததின் காரணத்தால் அவனிடத்தே அந்த ஞானத்தி அஷ்டகுணங்கள் உண்டாயின; இக்காரணத்தால் அவனுக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது, இஃதிங்ஙனமிருப்ப, 'எண்குணத்தான்' என்கிற நாமம் சிவனுக்கும் உண்டென அம்மதத்தினர் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமாயின் சிவனுக்கு மேல்கூறியுள்ள ஒவ்வொரு காரணங்களால் ஒவ்வொரு பெயர்கள் உண்டாயினவாறுபோல, எண்குணங்கள் ஏற்பட்டதற்கும் காரணம் சொல்ல வேண்டும்; அங்ஙனம் கூறப்படவில்லை. சிவனுக்கு எண்குணங்கள் இயற்கையெனின், அது பொருத்தமற்றதும், ஒப்பத்தகாததுமாம்.

7-வது, சட்டகலாசாலைப் பேராசிரியர் திருவாளர். கா. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை, எம். எ. எம். எல். அவர்கள் தம்கருத்தை வெளியிட்டு சொல்லியவற்றில், "சுவாமி உருத்திரகோடஸ்வரர், 'திருவள்ளுவனார் சமரஸக் கொள்கையினர்' என்று விளக்கிடலாயினார்கள்; அது உண்மையே" என்றுகூறியபோது, "சிலர், ஆசிரியரைத் தத்தம் மதத்திற் சேர்த்தவ ரெனக்கூற விரும்பினும் அத்தற்கெல்லாம் இவர்குறள் இடங்கொடுக்கின்ற தென்பதுமுண்மை" என்றுகூறுகின்றார்கள். இத்தன்மையாக யூகித்தல் முற்றிலும் தவறு ஏனெனின், ஆசிரியர்,

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்டினு மப்பொருண்
பெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு,"

என்று கூறியுள்ள குறட்பாவின்படி உட்கருத்தை அறியாமல் எதற்கும்பொருள் சொல்வது பொருத்தமன்று

இதன் “பொருளாவது எவரெவரவாயினால் எத்தெந்தப் பொருள் களைக் கேட்டாலும் அந்தப் பொருள்களுள் மெய்ப்பொருளைக் காணவல்லது (நன்) ஞானம் என்பதாம். ஒரு பொருளைப் பலர் பலவாறு சொல்லினும் அவைகளில் உண்மைப் பொருள் காண்பதே சிறந்தது” என்பது இக்குறட்பாவின்கருத்தாகும்.

இதன் கருத்தை ஆராயும் போது ஆசிரியர் சமரசகொள்கையுடையவரல்லர் என்பதாவும், உண்மைப் பொருள் ஒன்றே என்பதை உணர்ந்து ஒரு சமயக் கடவுள் வாழ்த்தும் அச்சமயத்தின் தத்துவங்கள் முதலான ஒழுக்கங்களைப் பற்றியும் கூறியுள்ளாரென்பதாவும், இதனால் ஆசிரியர் ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்தவரென்பதாவும் ஐயப்பாடில்லாமல் தெளியலாகும்.

இன்னும், “ஆசிரியர் சமரசக் கொள்கையினர் என்பது உண்மையே” என்று ஒப்புக் கொண்ட பின்னையவர்கள் பின்பு “ஆசிரியர், தொல்காப்பியம் என்னும் மிகப்பழைய தமிழ் இலக்கணத்தின்கண் குறிப்பிட்டுள்ள கந்தழிபாந் கடவுள் வழிபாட்டுச் சமயத்தினர் என்பது புலப்படும்” என்றும், “அவ்விலக்கணத்திற்கூறப்பட்ட கடவுளின் இலக்கணம், உயிரின் இலக்கணம், உடம்பின் இலக்கண முதலானவைகளையே திருவள்ளுவனார்கைக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது அவர் தம் திருக்குறள் நூலால் நன்கு விளங்கும்” என்றும், “பண்டைத் தமிழர் சமயமே திருவள்ளுவனார் சமயம் என்பது என் கருத்தாகும்” என்றும் கூறியுள்ளார். திருக்குறளின் கண் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ள சமயச் சொற்கள் பலவற்றைக் கண்டு அவர் இன்ன சமயத்தினர் என்று துணிதல் இழக்காது மென்று இவர் மேல் சொன்னதற்கு இந்த அபிப்பிராயம் முரணாகின்றது.

இவர் இங்மனம் கூறியவை முன்னுக்குப் பின் முரணாகின்றன எனும் அவற்றில் உண்மை ஒன்று முளது. அகாவது தொல்காப்பியத்திற்கூறப்பட்ட கடவுள் இலக்கணம் உயிர் இலக்கணம் உடம்பின் இலக்கணம் முதலானவைகளையே திருவள்ளுவனார் கைக்கொண்டாரென்பதே.

ஆனால், பிள்ளை அவர்கள், தொல்காப்பியத்திற் சொல்லிய கடவுள், உயிர், உடம்பு ஆகியவற்றின் இலக்கணங்களின் உட்கருத்தை அநியாயம் தொல்காப்பியர் சைவசமயச் சார்புடையவரென்று யூகித்துக் கூறியிருக்கின்றாரென்பது தெளிவாகிறது. இவர் இங்ஙனம் கொண்ட கருத்து பூராவும் தவறாகும். ஏனெனின் தொல்காப்பியர் கூறிய கடவுள் இலக்கணம் ஜைன சமயத்தைச் சார்ந்ததாகும். எங்ஙன மெனில்,

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முத னூலாகும்.”

என்று தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். இச்சூத்திரத்தில் கூறியுள்ள ஒவ்வொரு பதமும் அருகக்கடவுளையே குறிப்பிட்டுள்ளதாகும். இதனால் தொல்காப்பியர் ஜைனர் என்பது தெற்றெனவிளங்கும். இச்சூத்திரத்தின் உரை இப்புத்தகம் 111-ஆம் பக்கத்தில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. அதைப்பார்த்தால் இவ்வுண்மை விளக்கமாகும்.

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின், முனைவன்கண்டது முத னூலாகும்” என்றபடி முதலால் அருளியவர் அருகத்பரமேஷ்டிகளாவார். இதைக்கொண்டு பனம்பாரனார் சிறப்புப் பாயிரத்தில், “முந்து நூல்கண்டு முறைபடவெண்ணிப் புலந்தொகுத்தோனே” என்றும் கூறியுள்ளார். இங்ஙனம் அருகக்கடவுள் முதல் நூல் அருளியதைக் கொண்டு தொல்காப்பியர்,

“வழியெனப் படுவ ததன் வழித்தாகும்”

என்றபடி தாம்கூறியது வழிநூலாகும் என்றார். இவ்வாறு கூறியதைக்கொண்டு தொல்காப்பியர் அருகக்கடவுளின் சமவசரணத்தில் துவாதசகணங்களுக்கு முதன்மைபெற்ற கணதரபரமரிஷிகளென்பது தெளிவாகிறது. உண்மை இங்ஙனமிருப்ப, பனம்பாரனார்,

“அறங்கரை நானி னான்மறை முற்றிய
வதங்கோட் டாசாற் கிறிபத் தெரிந்து”

என்று சூத்திரம்செய்ததாகச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் காணப்படுகின்றது.

இதற்கு உரை, “அறமேகூறும் நானினையுடைய நான்கு வேதத்தினையும் முற்ற அறிந்த அதங்கோடென்கிற ஊரின் ஆசிரி

யனுக்குக் குற்றமற ஆராய்ந்துகூறி” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது பொருத்தமன்று. ஏனெனின், தொல்காப்பியர், கடவுள் இலக்கண முதலானவைகள் கூறியிருப்பதைக் கொண்டு அவர் ஐநூர் என்று தெளிவாகின்றது. ஆதலால் மேல்கூறிய கருத்தைக் கொண்ட பாயிரத்தைப் பணம்பாரனார் செய்தாரர்; பிற்காலத்துப் புறமதப்புலவர் தங்கள் கருத்திற் கிபைந்தவாறு இச்சூத்திரத்தையும் அதன்கருத்தையும் திருத்திப் பொருளுரைத் திருக்கின்றனர். இச்சூத்திரம்,

“அறங்கரை நாவி னுன்மறை முற்றிய
வதங் கோட்டமாசார் கிற் றபத்தெரிந்து.”

என்றே செய்யப் பட்டிருக்கவேண்டும்.

இதன் கருத்து:— “கோட்டம் - (சமவசரணமென்னும்) கோயிலின்கண், அறங்கரை - இல்லற துறவறங்களுக்கூரிய வரம்புகளையும், அவதம் - கொல்லாமை முதலான தர்மங்களையும் போதனை செய்கின்ற, நாவின் - அருகக்கூடவுளின் நாவினிடத்தே தோன்றிய திவ்யத்வனியினின்றும் உண்டாகிய, நான்மறை - நான்கு வேதங்களையும், முற்ற-முழுமையும், ஆசாற்கு-ஆசாரியனுக்கு, (தொல்காப்பிய னென்னும் கணதரபாமரிஷிக்கு)”, இல்-இல்லறத்தாருக்கும், தப-துறவறத்தாருக்கும், (உணர்த்தும்படி) தெரிந்து - பதினெண்பாணவகனினாலறிந்து என்பதே.

இங்ஙனமறிந்து உபதேசஞ் செய்தாரென்று பின் வருவதோடு சேர்ந்து முடியும்; இங்ஙனம் தொல்காப்பியர் கணதரபாமரிஷி என்பதற்கிணங்க, மற்றவரும் இருந்தார்களென்பதை விளக்க,

“இனையவாம் விமலனார் கணத்து நாதராய்
வினையெலா மறவெறி வேத நான்கினை
மனைதுற வாணருக் கோதி மற்றவர்
வினைகண்மே னினையுறிஇ விவித்த மேவினார்”

என்று மேருமந்தாபுராணம் 1356 ஆம் கவியும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(இ - ன்.) “மேரு, மந்தார ஆகிய இருவர்களும் விமல தீர்த்தங்கரனுடைய சமவசரணத்தில் துவாதசகணங்களுக்குத் தலைமை பெற்றவர்க

ளாகிக் கர்மங்களை யெல்லாம் கெடுக்கும்படியான நான்குவேதங்களை இல்லற துறவறத்தார்க்கு உபதேசித்துத் தங்களுடைய கர்மங்களைக் கெடுக்க வேண்டுமென்கிற தியானத்தில்பொருந்திக் கணங்களினின்றும் வேராகிப் பிரிந்து தனியான இடத்தை அடைந்தார்” என்பதாம்.

இக்கவியில்கூறியபடி மேருமந்தர கணதர பரமசிஷிகள் (அருகத் பகவான் அருளிய) நான்கு வேதங்களை இல்லறதுறவத்தார்க்கு உபதேசம் செய்ததுபோலவே தொல்காப்பியனாரும் உபதேசித்தார் என்பனவாம்.

இன்னும் தொல்காப்பியத்திற்கூறிய, உயிர் உடம்பின் இலக்ஷணங்களும் ஜைநசமயச் சார்பானவையேயாம். இதைவிளக்குதற்பொருட்டு “ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே” என்றசூத்திரத்தை இப்புத்தகம் 131-ஆம் பக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டி அதன்கருத்தையும் விளக்கியுள்ளோன். ஆங்குக்கண்டு கொள்க. இன்னும் இதனைவிளக்கும் “புல்லுஉரனு மோரறிவினவே” என்னும் சூத்திரமுதல் “மக்கடாமே ஆரறிவுயிரே” என்னும் சூத்திரபரியந்தமுள்ளவற்றின் பொருள்களை இப்புத்தகம் இரண்டாம்பாகத்தில் விவரித்துக்காட்டுவோம். அவற்றை ஆங்கு விரிவாகக்காணலாம். ஆகையால், தொல்காப்பியரும், திருக்குறளாசிரியரும் ஒருசமயத்தவரென்பதும், இவர்கள் ஜைநர்களென்பதும் இப்புத்தகத்தில் காட்டியுள்ள பல காரணங்களைக்கொண்டு அறிந்துகொள்க.

இத்தகை தொல்காப்பியர் கூறிய வழிநூலைக்கொண்டு சார்புநூல்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:-இறையனாகப்பொருள், நன்னூல், நெமிநாதம், வெண்பாப்பாட்டியல், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை அகப்பொருள் விளக்க முதலான இலக்கணங்களாம். இவைகளில் இறையனாகப்பொருள் பாண்டியன் கவலைபைத் தீர்க்கும் பொருட்டு ஈஸ்வரன் மூன்று செப்பேட்டில் 60 சூத்திரங்களாகச் செய்து பீடத்தின் கீழ்வைக்கப்பட்ட தென்றும், அதை அர்ச்சகப்பிராமணன் கண்டெடுத்துப் பாண்டியனுக்குக் காண்பித்தானென்றும் இதர மதஸ்தர் சிலர் ஒரு கதைசொல்லுகின்றார்கள். அக்கதை பூராவும் நம்பத்தக்கதன்று. தொல்காப்பியர், குறளாசிரியர் ஆகிய இவர்களைப் பற்றிச் சிலர் கூறும் வேறு போலிக்கதைகளைப் போல இதுவுமொரு அண்டப்புளுகாடும்.

இறையனார் என்கிற பெயர்கொண்டவர் ஜைநமகா முனிவராக இருத்தல் வேண்டும். இவர் இயற்றிய களவு கற்பு என்னும் இலக்கணத்திற்கு உரை செய்த ஆசிரியரும், ஜைநரென்பதுவிளக்கமாகின்றது. எப்படியெனின் இவர்,

“முதல்வழி சார்பென நான் மூன்றாகும்”

என்று கூறித்தொல்காப்பியத்திலுள்ள சூத்திரங்களில் சிலவற்றை மேற்கொள்களாகக் காட்டியிருப்பதோடு முதல் நூல் இன்னதென விளக்கும் பொருட்டுத் தொல்காப்பியத்திலுள்ள கடவுள் இலக்கணத்தையும் கூறியுள்ளார். அது,

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்”

என்பதாகும்; இவர் இங்ஙனம் முதல் நூல் இலக்கணத்தைக் காட்டி,

“முன்னோர் நூலின் முடிபெருங் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பம் கூறி
யழியா மாபினது வழி நூலாகும்”

என்றும்,

“இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபு வேறடையது புடைநூலாகும்”

என்றும் வழிநூல், சார்புநூல்களின் இலக்கணங்களையும் விளக்கியிருக்கின்றார்.

“வினையினீங்கி”...என்கிற சூத்திரம் அருகக் கடவுளைக் குறித்ததென மேலே விவரித்துள்ளோம். இதன்படி முதல்நூல் அருளியவர் அருகத்பகவன்; இவர் திவ்யத்வனியில் ‘ஒ’ வென்கிற சப்தத்தினின்றும் உண்டாகிய வற்றைக் கணதர பரமரிஷிகள் பதினெண் பாஷைகளினால் கிரந்தங்களாக இயற்றினார்கள்; அவை வழி நூல்களாகும். இவற்றிவிருந்து முனிவர்களால் சுருக்கமாகச் செய்துள்ளவைகள் சார்பு நூல்களாம்.

இந்த விவரங்களை மண்டலபுருடர்,

“பூமலிய சோகினீழ்ந் பொலிந்த வெம்மடிகண் முன்னுள்
ஏபமா முதனூல் சொல்லக் கணதரரியன்ற பாவாந்
றமொருவழி தூல்சொல்லக்கச்சார்புநூல் பிறருஞ்சொல்ல
தோமிலா மூன்றுநூலுந் துலமெனவு தித்தவன்றே”

என்று சூடாமணிகிண்கி பாயிரத்தின்கண்கூறியிருக்கின்றார். இது
போல வடமொழிநூல்களிலும் நூல்கிரமங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்குக்காட்டியபடி இறையனாரகப்பொருள் உரையாசிரியர்
ஜைநராதலால் ஜைநசமயக்கோட் பாடுகளையே கூறியிருக்கின்றார்.
இதனாலேயே இறையனாரும் ஜைநரென்று சொல்ல ஏதுவிருக்கின்
றது. நன்னூலாசிரியராகிய பவணந்திமுனிவர் தாமியற்றிய சார்பு
நூலாகிய இலக்கணத்தில், ‘முதல்வழிசார்பு’ என்பதற்குமேல்
எடுத்துக்காட்டியுள்ள நான்கு சூத்திரங்களையும் எடுத்தாண்டிருக்
கின்றார்; யார்ப்பருக்கல விருத்தி உரையாசிரியராகிய குணசாகரரும்
அகப்பொருள் விளக்கம் ஆசிரியர் நாற்கவிராஜநம்பியாரும் மேல்
சொன்ன நான்கு சூத்திரங்களையும் எடுத்து வழங்கியிருக்கின்றார்.

இன்னும் நன்னூலார், தொல்காப்பியம் 1-எழுத்ததிகாரம்
புணரியல் 23-ஆம் சூத்திரம், “அத்தி னகர மகாமூனையிலை,”
2-சொல்லதிகாரம் வேற்றுமைமயங்கிபல் 23 - ம் சூத்திரம்,
‘பாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்,’ 3. பொருளதிகாரம். செய்யு
ளியல் 170 - ஆம் சூத்திரம், ‘நேரின மணியை நிரல்படவைத்
தாங்கு’ என்கிற சூத்திரமுதலாகச் சிலசூத்திரங்களையும், இறைய
னார் இலக்கண உரையிலிருந்து 1-“ஆக்கியோன் பெயரே வழியே
எல்லை,” 2-“காலங்களனே காரணமென்றும்,” 3-“ஆயிரமுகத்தா
னகன்றதாயினும்” என்கிற சூத்திரங்களையும், தொல்காப்பியம்
இளம்பூரணர் உரையிலிருந்து-1-“தன்மகளுசான் மகனே மன்ம
கன்,” 2-“நூல்பயிலியல்பே நுவலின்வழக் கறிதல்” என்ற சூத்
திரங்களையும், யார்ப்பருங்கலக்காரிகை உரையிலிருந்து 1 - “எழு
வகைமதமே உடன்படல் மறுத்தல்,” 2-“குன்றக் கூறல் மிகைபடக்
கூறல்,” 3-“சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்,” 4-“நுதலிப்பு
குதல் ஒத்து முறைவைப்பே” என்ற சூத்திரங்களையும் தாம் இயற்
றிய நன்னூலில் சேர்த்துக் கொண்டதற்குக்காரணம்: தொல்காப்
பியர், பன்ம்பாசனார், இறையனார், இளம்பூரணர், அமிர்தசாகரர்,
குணசாகரர், அவிநயனார், பாடலனார், நாற்கவிராஜநம்பி முதலான
வர்கள் ஜைநர்களா யிருந்ததுவே.

இவர்கள் ஜைநரல்லாதவரா யிருந்தாலும், முதல் வழி சார் பென்னும் நூல்வகைகள் ஜைநசமய சித்தார்த்தங்களைச் சாராதவைகளாயிருந்தாலும் நன்னூலாரும், நாதங்கிராஜநம்பியாரும் யாப்பருங்கலம் உரையாசிரியரும் மேல்கண்டமுதல்வழி பென்றகுத்திரங்கள் முதலான சிலவற்றைத் தம்முடையனவாகக் கொண்டு தமது நூல்களில் கூறியிருக்கமாட்டார்கள்; மேல்சொன்ன ஆசிரியர்கள் ஜைநர்களாயிருந்ததினாலேயே நன்னூலாசிரியர் இவர்களைத் தமது முன்னோர்களைனக்கொண்டு,

“முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியும்
பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பதற்கும்—முன்னோரின்
வேறுநூல் செய்துமெனு மேற்கோளில் லென்பதற்கும்
கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்.”

என்று கூறி இவர்களுடைய சூத்திரங்களையும் எடுத்தாண்டிருக்கிறார். இஃதொன்றே அவர்கள் ஜைநர்களென்பதற்குப் போதுமான சான்றாகும்.

நாம் இறையனாகப்பொருள் உரையாசிரியரைப் பற்றி முன்னுரைத்ததில் அவர் பெயரைக் கூறவில்லை ஆதலின் அவர் பெயர் இன்னதென்பதையும் இங்கு விளக்குவாம்.

திருநெல்வேலி, ஸ்ரீமத். ஞா. சா. துரைசாமி பிள்ளை அவர்கள் வெளியிட்டிருக்கும், “தமிழ் இலக்கிய சங்ககாலம்” என்ற புத்தகத்தில் இறையனாகப் பொருள் உரையாசிரியரைப் பற்றி எழுதியிருப்பதாவது:

“உரையாசிரியர் எனச்சிறப்புப் பெயர் பெற்ற இளம்பூரண வடிகள் அதுகாறும் உரையில்லாதனவாய்க் கிடந்த தொல்காப்பிய முதலிய நூல்களுக்கு உரை யெழுதியதோடு இந்நூலுக்கும் (இறையனாகப் பொருளுக்கு) உரை யெழுதியிருக்கலாம்; அங்ஙனம் இளம்பூரணரே உரை யெழுதினார் எனக்கொள்ளுகற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன; செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியர். ஸ்ரீமான் மு. இராகவயப்பங்கார் அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டிருப்பதும் ஒப்பத்தக்கதாயிருக்கின்றது” என்பதை. இவற்றால் தொல்காப்பியத்திற்கு முதல் முதல் உரை செய்தவரும் இறையனார் இலக்கணத்தின் உரையாசிரியரும் இளம்பூரணவடிகள் என்பதும் அவர் ஜைநர் என்பதும் தெளிவாகும்.

இன்னும் திருவாளர். கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை அவர்கள் திருவள்ளுவனார் வினைக்குத் காரணம் அவரவும் அதற்குக் காரணம் அறியாமையும் என்று காட்டினார் என்றும் அவர் கடவுள், உயிர், வினை, மறபிறப்பு முதலானவைகளைப் பற்றித் தம் நூலில் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டினார். உயிர் தன் அறியாமையினின்றும் நீங்கி அவாவறுத்து எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் இறைவனடியை அடைந்து முத்திபெறல் வேண்டுமென்னும் சைவசித்தாந்த முத்தி நிலையை உபதேசித்தருளினார் என்றுங் கூறியுள்ளார். இவர் கூறுகிறபடி திருவள்ளுவனார் சைவசித்தாந்த முத்திநிலையை உபதேசித்தருளினாரென்பது ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதன்று.

ஏனெனில் சைவசித்தாந்தம் எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் இறைவனடியை அடைவது முத்தி நிலை என்பதனாலும், சிவத்தோடு இரண்டறக் கலத்தலே முத்தி யென்பதனாலும், இல்லறத்திலேயே மோகி முண்டென்பதனாலும், திருவள்ளுவனார் முத்திநிலையை 'நிலமிசை நீலமழ்வார்' என்றும், 'வாணோர்க்கும் உயர்ந்த உலகம் புகும்' என்றும், மனைவிமழுவார் மாண்பய நெய்தார்' என்றும் கூறுவதனாலும் ஆசிரியர் கருத்துக்கும் சைவசமயசித்தாந்தத்திற்கும் பொருந்தாதது விளங்கும்.

ஐஐந சமயத்தில் ஜீவன் நித்திய மாதலும் அந்த ஜீவன் மன வசன காயங்களாலுண்டாம் ராக, த்விஷ, மோக மென்னும் காம வெகுளி மயக்க மிவை மூன்றின் பரிணாமத்தால் வினைகடப்படுதலும் அவ்வினையால் பிறப்பிடுப்புண்டாதலும், அவற்றால் துன்பமெய்தலும் அவ்வினையைக் கெடுத்தற்கு பற்றற்று முற்றுந்நுற்று, தவத்தின் பயனால் முத்தி யெய்தி அழியாநின்றபத்தை அடைதல் கூடுமென்றும், இல்லறத்தில் மோகிமில்லை யென்றும் கூறப்பட்டிருக்கும் ஐஐநசமய முத்தி நிலையையே திருவள்ளுவனார் அருளியுள்ளாரென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கும்.

இன்னும் பிள்ளையவர்கள் "தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிட்டது மாகிய பண்டைத்தமிழர் சமயமே திருவள்ளுவனார் சமயம் என்பது எனதுகருத்தாகும்" என்றார். இஃதெண்மையே எவ்வாறெனின்மேல் 14ம் பக்கத்தில்திருவாளர் திரு. வி. சுலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் பழைய தமிழருடைய சமயம் ஐஐந சமயமேயாம் என்று கூறியுள்ள வற்றாலும் எமது முகவுரையில் விவரித்துள்ள காரணங்களாலும் பண்டைத்தமிழருடைய சமயம் ஐஐநசமயமென்பது புலனாகும்.

8-வது, மேற்கூறியபடி சித்தார்த்த புத்தகசாலைபார் எழுதியுள்ளவற்றில், “நம்மாழ்வார் கலியுகத்தின் தொடக்கத்திலிருந்தவர்” என்றும், “அவர்கூறியுள்ள,

‘ஊரவர் கவ்வை பெருவிட்டன்னை சொன்னீர்படுத்து’

என்ற பாசுரத்தின் கருத்தையும்,

‘கண்கேட்டுற்று மோந்துண்டுமுது மைங்கருவி’

என்ற பாசுரத்தின் கருத்தையும்,

துவாபரயுகத்தவர் எனப்படுகின்ற திருமழிசை யாழ்வார் அருளிய,

‘வித்து மிடல் வேண்டுங் கொல்லோ விடையார்த்த’

என்ற பாசுரத்தின் கருத்தையும் குறளாகிரியர்,

‘ஊரவர் கௌவை பெருவாக வன்னைசொல்’

என்ற திருக்குறளின் கண்ணும்,

‘கண்டுகேட்டுண்டியிர்த் துற்றறியு மைம்புலனும்’

என்ற குறளின் கண்ணும்,

‘வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி’

என்ற குறட்பாவின் கண்ணும் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்” என்றும்,

“இவற்றாலும், இதனடியில்வரும் குறட்பாக்களாலும் குறளாகிரியர் வைணவரெனக் கூறலாகும்” என்றும் கூறுவது பூராவும் பொருத்தமானதன்று.

ஏனெனின், திருமழிசையாழ்வார்,

“அறியார் சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர்”

என்று நான் முகன் திருவந்தாதி 6-ஆம் பாசுரத்திலும்,

நம்மாழ்வார்,

“இலிங்கத் திட்டபுராணத்தீரும் சமணரும் சாக்கியரும்.”

என்று திருவாய்மொழி 4-ஆம்பத்து 10-வது 5-ஆம் பாசுரத்திலும் கூறுகின்றார்கள்.

இவர்கள் இவற்றால் புத்தசமயத்தையும் குறிப்பிடும் நுகுகிறார்கள் என்பது விளங்குகின்றது. சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் புத்தசமயம், கி. மு. 551-ல் அவதரித்ததாகக் கூறுகின்றார்கள். ஆகவே இவர்கள் புத்தசமயம் தோன்றியபொழுது பிற்பட்டவரென்பது துணியப்படும். இது தவிர. கி. பி. 700-ல் உற்பவித்ததாக ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கூறும் திருஞானசம்பந்தர், சமணர் புத்தர் இவர்களை நிந்தித் திருப்பதுபோல தொண்டரடிபொடியாழ்வார், திருமழிசை யாழ்வார் முதலானவர்கள் நிந்தித்திருக்கின்றார்கள்.

சில காரணங்களால் இந்த ஆழ்வாராதியர்கள் திருஞானசம்பந்தர் காலத்திற்கும் பிற்பட்டவரென்றும் சொல்ல இடமிருக்கின்றது.

கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் குறளாசிரியர் அவதரித்தனரென்று சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்யும் பலபண்டிதர்கள் கூறுகின்றார்கள். இவற்றையெல்லாம் ஆராயும்போது மேற்கூறிய ஆழ்வாராதியர்களின் உற்பவகாலங்கள் பூராவும் நம்பத்தக்கவையல்லவென்பது புலனாகும். இன்னும் கவி, 368-ல் திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்ததாக அவர்சரித்திரம் கூறுகின்றது. இதுவும் பொருத்தமானதன்று; ஏனெனில் அவர்,

“கற்றார் பற்றறுக்கும் பிறவிப் பெருங்கடலை.”

என்றுபெரிய திருமொழி 8-வது பத்து, 9-வது திருக்கைம்மானம் 8-ஆம் பாசுரத்தில் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறுகூறியதில், “பிறவிப் பெருங்கடல்...” என்னும் திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்திலுள்ள பதத்தை இவர் எடுத்தாண்டிருக்கிறார் என்பது விளங்குகின்றது.

இதுபோலவே சைவசமயத்துத் திருஞானசம்பந்தரும் தமது 3-வது பாசுரத்தில்; “தாயவடிவளந்தான்” என்று 1-வது திருமுறை திருத்தூங்காணை மாடப்பதிகத்திலும், “அகரமுதலாணை” என்று திரு ஆப்பனார்ப் பதிகத்திலும், திருக்குறளிலுள்ள பதங்களைப்பிரயோகித்திருக்கின்றார்.

இன்னும் ஜைநசமயத்து வாமன முனிவர் மேருமந்தர புராணத்தில்,

“அறத்தினூங் காக்க மில்லை யென்பது மிதனை யாய்ந்து
மறத்தினூங் கில்லை கேடு மென்பது...”

என்று 747 ஆம் கவியில் கூறுகின்றார். இவர் திருக்குறளின் கண்ணுள்ள குறட்பாவை அப்படியே எடுத்துப் பிரயோகித்திருக்கின்றார்.

இன்னும் இம்மாதிரியே ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் திருக்குறளின் பதங்களையும், அதிலுள்ள கருத்துக்களையும் தங்கள் சமயத்துக்குப் பொருத்தமாமைனத் தங்கள் தங்கள் சமய நூல்களில் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்கள். இவ்வழக்கப்படியே குறளாசிரியர் அருளிய திருக்குறளின் கண்ணுள்ள கருத்துக்களை நம்மாழ்வார் திருமழிசையாழ்வார் முதலானவர்களும் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்கள். உண்மை இப்படியிருக்க மேற்கூறிய ஆழ்வார்களின் கருத்துக்களைத் திருக்குறளாசிரியர் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார் என்பதும், அவர்களுக்குப் பிற்பிட்டவ ரென்பதும் பொருத்தமற்றனவாம்.

இன்னும் ஸ்ரீ சித்தார்த்த புத்தகசாலையார்,

“மடியிலா மன்னவ நெய்து மடியளந்தான்” என்ற குறட்பாவும், “தாமரைக்கண்ணு னுலகு” என்றகுறட்பாவும் திருமாவைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனவென்று சொல்வதும் பொருத்தமானதன்று; இக்குறட்பாக்கள் திருமலை (விஷ்ணுவை) குறித்து ஆசிரியர் கூறப்பட்டனவல்ல வென்பது இப்புத்தகத்தின் சார்பாகவரும் இரண்டாம் பாகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது அதனை ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

திருவாளர். திரு. வி. கவியாணசுந்தர முதலியார் தலைமையில் உருத்திர கோடஸ்வரர் கூறியவற்றில் ஜைனர்கள் தம் கடவுள் அநாதிசித்தன் என்றும் ஒரு ஜீவன் என்றும் அவர் உலகை சிருஷ்டிப்பவர் அல்லர் என்றும் கூறுகின்றாரென்று சொல்வது உண்மையே. எஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்றுள்ள உலகில் அநாதியாக கர்ம பந்தத்துடன் நித்தியமாகவுள்ள பகிராத்மா வென்னும் ஜீவாத்மா அந்தராத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பெற்றுக் கர்மநிவாரணம் செய்து பா

மாத்தம் ஸ்வரூபத்தை அடைந்து சித்தபதவியாகிய மோக்ஷத்தில் தங்கி மேல்செல்லும் கமனமும் சிழ்இழிபுந்தன்மையு மிஷராகி நிலைபெற்றிருப்ப ரென்பது ஜைநசமய சித்தாந்தமேயாகும்.

இவ்வாறு ஜீவாத்மா, வென்னும் பகிராத்மா அந்தராத்மா ஸ்வரூபத்தையடைந்து ஒழுகுவதின் பயனைக் குறளாசிரியர்,

“பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தி ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்”

என்று கூறியிருக்கின்றார். “நீடுவாழ்வார்” ரென்பதற்கு பரமாத்மா ஸ்வரூபமடைந்து “சித்தர் என்கிற திருநாமத்தைப் பெற்று மோக்ஷத்தில் நிலைபெற்று வாழ்வார்” ரென்பதாம். இக்குறட்பாவைப் பற்றிய விஷயங்கள் இப்புத்தகம் 92-ஆம் பக்கமுதல் 99 - ஆம் பக்கம்வரையில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றைப் பார்த்துக் கொள்க.

சுவாமி உருத்திரகோடஸ்வரர், அநாதிசித்தர் உலகை சிருஷ்டிப்பவர் அல்லர் என்று ஜைநர் கூறுகின்றார்கள் என்பதைப் பற்றி விவரிப்பாம்.

உலகம் கடுதேதி கனவாத தனுவாத மென்னும் மூன்று மகாகாற்றுகளின் ஆதாரங்களால் எஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்றுள்ளன வென்பது ஜைநசமய சித்தாந்தம்.

இதனைக் குறளாசிரியர்,

“அல்ல லருளாள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கு
மல்லன்மா ஞாலங் கரி”

என்னும் குறட்பாவால் விளக்கியிருக்கின்றார்.

(இ-ள்.) “அருளாள்வார்க்கு - அருளையுடையவருக்கு, அல்லல் - துன்பம், இல்லை - எப்போதுமில்லை, (அதற்கு) வளி - (கடுதேதி, கனவாத, தனுவாத மென்னும் மூன்று) மகாகாற்றுக்களால் சூழப் பெற்று மல்லல் - வலிபொருத்தி, S வழங்கும் - நிலைபெற்றிருக்கும், மா-பெரிய ஞாலம் - உலகம், கரி - சாக்ஷி” என்பதாம்.

S ‘வழங்கும், என்னும் பதத்திற்கு, ‘நிலை பெற்றிருக்கும், என்பதே பொருளாம். “வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலால்” என்ற குறட்பாவின் உரையால் இது தெளியலாகும். இக்குறட்பாவிற்குப்பரிமேலழகர் உரை பொருந்தாது.

இதன் கருத்து: வலி பொருந்திய மூன்று மகாகாற்றுக்களின் ஆதாரங்களால் நிலைபெற்றிருக்கும் உலகத்திற்கு அபாயமில்லாதது போல அருளை ஆளுகின்றவருக்கு யாதொரு துன்பமும் இல்லை என்பதாம்.

இதனால் திருவள்ளுவர், 'முதற்கடவுளால் உலகம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனவாகச் சொன்னால் என்பது நன்கு விளங்கும்'

உலகம் மூன்று காற்றுக்களால் நிலைபெற்றிருக்கின்ற தென்பதை இப்புத்தகம் 21-ம் பக்கத்தில் விளக்கி யிருக்கின்றோம் ஆங்குக் கண்டு கொள்க.

இன்னும், "ஐநார்கள் உலகம் பரமானுக்களின் காரியம் என்றார்கள்" என்று சொல்வதும் உண்மையே. இதனைக் குறளாசிரியர், "சுவையொளி யூற்றை நன்றமென்றைந்தின்" என்ற குறட்பாவால் விளக்கியுள்ளார். இவ்விஷயம் இப்புத்தகம் 173-ஆம் பக்க முதல் 192 ஆம் பக்கம் வரையில் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனை ஆங்குக் கண்டு கொள்க. இன்னும் "உண்டா மில்லையாம்" என்னும் சப்தபங்கி நியாயம் ஐநாமயத்திற்குரியதே யாம்.

இன்னும், "ஐநார்கள் இல்லறம் தீவினையின் கண் அடங்கும், துறவறமே மேம்பாடுடைத்து என்றார்கள்" என்று சுலாமிகள் சொல்லியதும் சரியே. இவற்றையும் குறளாசிரியர் திருக்குறளில் விளக்கி யிருக்கின்றார். இல்லறம் தீவினையின்கண் அடங்கு மென்பதனை,

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்."

என்ற செய்யுளால் விளக்கியிருக்கின்றார்.

இதன் கருத்தாவது, "இவ்வாழ்க்கையில் அதற்குரிய கொல்லாமை முதலான விரதங்களில் வருவாமல் வாழ்பவன் மறுமையில் சுவர்க்கத்தில் தேவனாகப் பிறப்பான்" என்பதாகும்.

இல்லறத்தில் மிக்க விரதானுஷ்டான சீலாசாரங்களுடன் நடப்பினும் இவ்வொழுக்கம் சுவர்க்க வின்பத்தைத் தருமே

யன்றி மோகூத விற்பத்தைத் தாராது. தேவனாகப் பிறப்பது
வும் பின் பிறத்தற்கேது வாதவின் இல்லறம் தீவினையின்கண்
அடங்கும்.

இதனால் துறவறம் மேம்பாடுடைய தென்பதை, ஐடி குறளா
சிரியர்,

“யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்”

என்னும் செய்யுளால் விளக்கியிருக்கின்றார்.

இதன் கருத்து “யான் எனது என்னும் அகங்காரத்தை யொழிப்ப
வன், தேவர்க்கும், அடைதற்கரிதாகிய மோகூதத்தை அடைவான்” என்
பதாம்.

இவ்விரண்டு குறட்பாக்களால் இல்லறம் தீவினையின் கண்
அடங்கு மென்பதனையும், துறவறமே இறப்பு பிறப்பில்லாத
மோகூதவிற்பத்தைத்தரும் மேம்பாடுடைய தென்பதனையும் அறி
தல் கூடும்.

இன்னும், “அகாமுதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன்
முதற்றே யுலகு” என்ற முதல் குறட்பாவில் பரிமேலழகர், “உல
கம் ஆதிபகவானாகிய முதலையுடையது” எனக் கூறியுள்ளதைக்
கொண்டு உருத்திர கோடஸ்வராகவாமிகளும், “உலகம் ஆதிபக
வானாகிய முதலையுடையது என்று பொருள்படுகிறது” என்றார்.
“இக்காரணத்தைக் கொண்டு திருவள்ளுவனார் உலகிற்கு முதற்கட
வுள் ஒருவர் உளர் என்றும் கூறினார்” என்றார். இம்மாதிரி யூகித்
தல் பொருந்தாததாம். ஆசிரியர் கருத்தையும் ஐஹசமயசித்தார்
தங்களையும் இவர் அறிந்திருந்தால் இங்ஙனம் கூறமாட்டார்.
ஐஹசமய கொள்கைப்படி உலகில் அகர முதலாகிய எழுத்துக்க
ளெல்லாம் “ஆதிபகவனை முதலாகவுடையன” என்பதுவே மேற்
கூறிய சொற்றொடருக்குப் பொருளாம். தவிர, “முதற் கடவுள்
இவ்வுலகை இயற்றியவர்” என மேல்படி சுவாமிகள் கூறுவதும்
தவறு.

எவ்வாறெனின் சைவசமயத்து ஸ்ரீ நானாஜீவவாதக் கட்டளை
என்னும் நூல்,

1-சுத்தப் 2-பிரமமாயிருக்கின்ற 3-சர்வ 4-சாக்ஷியினிடத்திலே அக்னியிற் சூடுபோல அபின்னமாக ஒருசக்தியுண்டு; 5-அந்தச்சக்தி அவ் 6-வதீதப்பிரமத்தில் அடங்கியிருக்கும்போது அதற்குச் சுத்தப்பிரம மென்றுபெயர்; அந்தச்சக்தி 7-வீசிரிம்பித்துச் சுத்தப்பிரமத்தை 8-வியாபிக்கும்போது அப்பிரமம் 9-பரைவியா பகத்துள்ளிருந்த படியினாலே அதற்குப் பரப்பிரமமென்று பெயராம்; 10-இலக்ஷண சூன்யமாயிருக்கின்ற அந்தச் சக்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சன்னிதானத்தில் புருடசமுகத்திலே ஸ்திரீக்கு இன்பஞ் சனித்தாற்போல 11-அவிகிர்த சத்துவ ரஜஸ்தமோ குணங்கள் உண்டாயின” என்று கூறுகின்றது. இன்னும் இவற்

1. சுத்தம் - மாயையும், அதன் காரியமுமான மலமின்றியதாயிருப்பது.

2. பிரமம்-பெரியவைகளுக் கெல்லாம் பெரிதாயுள்ளது; எப்படியெனில் பிருதிவியினும் பத்துமடங்கு அப்புப்பெரிது; அப்புவினும் பத்துமடங்கு தேயுபெரிது; தேயுவினும் பத்துமடங்கு வாயுபெரிது; வாயுவினும் பத்துமடங்கு ஆகாயம் பெரிது; ஆகாயத்தினும் பன்படங்கு பிரகிருதிபெரிது; பிரகிருதி, சரீரத்துள்ள மச்சம்போல பிரமத்தின் ஏக தேசத்திலிருத்தலின் அதனினும் அநேகமடங்கு பிரமம்பெரிது; இதற்குப்பெரிது யாதொன்றுமில்லை.

3. சர்வம் - சரீரத்திரயம், அபிமானத்திரயம், அவஸ்தாத்திரயம் ஆகியவை.

4. சாக்ஷி-விகாரமற்று உதாசீனமாயிருந்து புத்தி முதலியவற்றை விளக்குஞ்சைதன்னியம்; அதாவது பக்ஷபாதமின்றிப் புத்திமுதலிய வனைத்தும் விளக்குஞ் சைதன்னியம் சாக்ஷி எனப்படும்.

5. அந்தச்சக்தி-அந்த அபின்னசக்தி.

6. அதீதபிரமம்-மனோவாக்குக் கடந்தபிரமம்.

7. வீசிரிம்பித்து-வெளிப்பட்டே.

8. வியாபிக்கும்போது-சூழ்ந்து கொள்ளும் பொழுது.

9. பரை-பராசக்தி.

10. இலக்ஷண சூன்னிய மாயிருக்கின்ற-பிரமத்தினும் வேறுவகை இலக்ஷணமின்றி இருக்கின்ற; இலக்ஷணம்-சிறப்புத் தர்மம்.

11. அவிகிர்த-நிர்விகாரமான; அதாவது, பிரபஞ்ச ரூபமான விகாரமின்றிய.

றின் பிரிவுகளை எழுதப்புகின் அவை பெருகும். ஆதலின் இங்கு அவஸ்யம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியவைகளை மாத்திரம் எடுத்துக்காட்டினோம். இவற்றைக்கொண்டு ஆராயுமிடத்து, சத்தப் பிரமத்தினின்றும் பலபிரிவுகள் பிரிந்து, சத்துவத்தில் சத்துவம், சத்துவத்தில் ரஜஸு, சத்துவத்தில் தமசு என்னும் முக்குணங்கள் தோன்ற அம்முக்குணவயப்பட்ட பிரமமே முதற்கடவுளாய், ஆக்கல், காத்தல் அழித்தலென்னும் முத்தொழிலுக் குரிமையுள்ள தாயிற்றென்பதும், அக்கடவுள் ஒருவரே பிரம்மா, விஷ்ணு சிவன் என்னும் மூவராய்த் தோன்றினாரென்பதும் இம்மூவரில் பிரம்மா உலகமுதலான பலவற்றையும் சிருஷ்டித்தாரென்பதும் விளங்குகின்றன.

1929 ஆம் வருஷம் சூலை மாதம் 21-உ குடி அரசுப் பத்திரிகையில், “ஆஸ்திகத்தின் அடிப்படையே ஆபாஸம்” என்கிற வியாசத்தில், எம். எஸ். மணி என்பவர்.

“உலகம் தோன்றுவதற்கு முன்னே நெற்றிக்கண்ணுடன் ஓர் பெண் தோன்றியதாகவும், அதனையே ஆதிசக்தி, பாசக்தி யென்று கூறுவதுண்டென்றும், பின்னர் அச்சக்தி பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரன் என்ற மூவர்களைப் பெற்றதாகவும் அவ்வாறு பெற்ற அம் மூவர்களும் மிக்க அழகாயிருந்ததைக் கண்டு மோகித்து அவர்களையே மணம் செய்து புருஷ இச்சை அறுபவித்து வந்ததாகவும், பின்னர்ச்சிவன் தாயும் மனைவியுமாகிய சக்தியைக் குறித்துத்தவம் செய்து அவள் நெற்றிக்கண்ணைப் பெற்றதாகவும், பெற்றவுடன் சிவன் தனக்குக் கண்ணைக் கொடுத்த சக்தியையே சரம்பலாக எரித்து விட்டதாகவும் ஒரு புராணம் கூறுகின்றது.

மற்றோரு புராணத்திலே தராதலம் படைக்க சக்திதோன்றிச் சக்தியில் சிவம் தோன்றிச் சிவத்தில் நாதர் தோன்றி, நாதத்தில் விந்துதோன்றி, விந்துவில் - விஷ்ணுதோன்றி, விஷ்ணுவில் பிரம்மா தோன்றி, பிரம்மாவில் உலகம் ஆகாயம் வாயு அப்பு பிருதிவி அக்னி மனிதர் மிருகம் பகழி தாவரவர்க்கம் முதலியவைகள் உண்டாயின வென்று இயற்கைக்கும் பகுத்தறிவிற்கும் பொருந்தாதவிதமாக ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தோன்றியது முதலான பல விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன, என்று இவ்விஷயங்களைப் பற்றி மிகவும் இழித்துக் கூறியுமிருக்கின்றார். இதுபற்றி,

வைணவ சமயத்தில், “நாராயணன் நான்முகனைப் படைத் தான்; நான்முகன் காணுந் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்” என்று திருமழிசை யாழ்வார் அந்தாதிபில் கூறுகின்றார். இன்னும் வைணவ சித்தாந்தத்திலும் பிரம்மர் உலகமுதலாக பலவகைகளையும் சிருஷ்டித்தா ரென்றும் கூறு கின்றது.

சைவ சமயம், பிரம்மமென்பது பெரியவைகளுக் கெல்லாம் பெரிதெனவும், அதற்குப் பெரிது யாதொன்றுமில்லை யென்றும் சொல்வதுடன் அது அசரீரிபென்றும், அருவமா பெங்கும் சிறைந் துள்ள முதற்றெய்வ மென்றும், சங்கியென்னும் பெண் பிரம்மா விஷ்ணு, ருத்திரன் ஆகிய மூவர்களைப் பெற்றாளென்றும், இன்னும் சக்தி தராதலம் படைக்கக் தோன்றிப் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மனிதர் முதலானவர்களைத் தோற்றுவித்தாளென்றும், இவ் வாறு ஒன்றனுள் ஒன்று தோன்றிற்றென்றும், சத்துவ முதலான முக்குணங்களால் முதற்கடவுள் பிரம்மா முதலான மூவராய்த் தோன்றினாரென்றும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுதலாகக் கூறுகின் றது. வைணவசமயத்தில் விஷ்ணு பரமபத (மோக்ஷ)த்தில் இலக்ஷ்மி சகிதம் சர்ப்பத்தின் மீது வீற்றிருப்பதாகவும் கூறுகின் றது.

சைவ வைணவ சமயங்களுக்கு வேதங்கள் ஒன்றாக இருந்தும் மோக்ஷத்திலுள்ள கடவுள் கன்மைகள் பலவாறு ஒன்றோடொன் றொவ்வாமல் பொர்த்தோற்றங்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இங்குக் கூறியவற்றைக்கொண்டு ஆராயும்போது மோக்ஷத்தி லுள்ள பரம்பொருள் (பிரம்மம் நாராயணன் இவர்கள்) முதற்கடவு ளென்றும் ஆதிபகவனென்றும் சைவ வைணவ சமயங்களில் சொல் லப்படுவது அசரீரியா? அதாவது சரீரமில்லாதவரா? ஸ்திரீலிங்கமா? புருஷலிங்கமா? என மேல்கண்ட புராண முதலான சாஸ்திரங்களால் ஐயப்பாடுண்டாயிருக்கின்றது. அங்ஙனமிருக்க, அபாரஞானத்தை யுடைய திருக்குறளாசிரியர், ‘ஆதிபகவன், என்றுகூறியது சைவ வைணவ சமயங்களில் கூறும் பொருளற்ற முதற்கடவுளைத்தான் குறிக்கும் என்றும், முதற்கடவுள் இவ்வுலகை இயற்றியவ ரென வும் உயர்திரு உருத்திரகோடல்வர சுவாமிகளும், மற்றும் சில

சைவ வைணவ, பண்டிதர்களும் கூறுவதும், பரிமேலழகர், “உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவனென்பது கருத்தாகக் கொள்க” வென்றும், “இச்செய்யுளால் முதற்கடவுளது இருப்புச் சொல்லப்பட்டது” என்றும் முதற் குறட்பாவின் உண்மைக் கருத்தறியாமல் பொருத்தமற்ற பொருள்கூறி யிருத்தலும் கிஞ்சித்தும் பொருந்தாதவை யென்பதை யாவரும் எளிதில் உணரலாம்.

ஆசிரியர் அருளியுள்ள, “இரந்துமுயிர் வாழ்தல்.....உலகியற்றியான்” என்கிற குறட்பாவைப் பற்றியவிஷயம் வருமிடத்துச் சிறுஷ்டியைப் பற்றி மறுத்துக்கூறி யிருக்கின்றோம்; அங்கு அவற்றைப் பரக்கக்காணலாம்.

“உலகம் எஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்றிருப்பதெனவும் உலகத்தின் ஸ்வரூபமும் சுருக்கமாக இப்புத்தகம் 21-வது பக்கமுதல் 31-ஆம் பக்கம்வரையில் விவரித்துக் கூறியுள்ளேன்; ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

மோகூத்தின் ஸ்வரூபமும் அதில் பரஞ்சோதி (பிரம்மம்) மயமாயுள்ள கடவுள் (சித்தர்) தன்மையையும் இப்புத்தகம் 129-130-ஆம் பக்கத்தில் விளக்கியுள்ளேன்; ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

இன்னும் திருவள்ளுவரை உயிர் நிலைபெறுடைய தெனக் கூறியிருக்கின்றாரென்றும், அது ஜைநசமயத்திற்குப் பொருந்தாது எனவும் ஷை சுவாமிகள் கூறியிருக்கின்றார்கள். அது தவறு; உயிர் நிலைபெறுடைய தென்பதே ஜைநசமயக்கொள்கை. உயிர் நிலைபெறுடையதன்று என்பதை எந்த ஜைந ஞாலும் கூறமாட்டாது. அம்மாதிரி எதிலாவது கூறப்பட்டிருப்பின் அதைச் சுவாமிகள் எடுத்துக்காட்டுவார்களாக. அப்பட்டிக்கில்லாமல் சொல்வது சரியன்று. உயிர் நிலைபெறுடைய தென்பதே ஜைந சமயசித்தார்த்தம். அதைத்தான் குறளாசிரியர்,

“மன்னுயி ரோம்பி யருளாள்வாற் கில்லென்ப
தன்னுயி ரஞ்சம் வினை”

என்று கூறியிருக்கின்றார்.

இதனை,

“தன்னுயிர் தான்பரிந்தோம்பு மாறு போன்
மன்னுயிர் வைகலு மோம்பி வாழுமே
லின்னுயிர்க் கிறைவனா யின்ப முர்த்தியாய்ப்
பொன் னுயிராய்ப் பிறந்துயர்ந்து போகுமே.”

என்று சீவகசிந்தாமணி 3107-ஆம் கவியும் கூறுகின்றது.

இன்னும்,

“மன்னுயிர் வருத்தங் கண்டும் வாழ்வதே வலிக்குமாயி
லன்னவ னுண்மையாவ தலிபெற்ற வழகுபோலாம்.”

என்று குளாமணி சீயவதைச் சருக்கம் 203-ஆம் கவியினடிகள் கூறுகின்றன.

இந்தக் கவிகளின் கருத்தை நன்கு ஆராய்ந்தால், “நிலைபேறு டைய உயிர்களை இரக்திப்பவன் சக்கிரவர்த்தி பதவியையும், அரு கந்த பதவிக்குள்ள சிறப்பையும், அடைவானென்பதையும், அவ் வுயிர்களின் வருத்தங்கண்டும் வன்மனதுடன் வாழ்பவனுடைய ஆண்மைத்தன்ம் அலிபெற்ற வழகுபோலாம், என்பதையும் உயிர் நிலைபேறுடைய தென்பதையும், அவ்வாறு சொல்வது ஜைநசமய சித்தாந்த மென்பதையும் அறிதல் கூடும்.

இன்னும் இல்லறம் முன்னும், துறவறம் பின்னுமாக திருவள் ளுவர் கூறுவதால் அவர் ஜைநசமயத்தைத் தழுவினரல்லர் என்று உருத்திரகோடில்லவர சுவாமிகள் கூறுகின்றார்கள். ஜைநசமயத்தில் துறவறம்முன்னும் இல்லறம்பின்னுமாக இருக்கவேண்டு மென்பது எந்தச் சாஸ்திரங்களிலும் இல்லை. அப்படியிருக்குமாயின் சுவாமி கள் அதை எடுத்துக் காட்டியிருக்கலாம்; அவ்வாறு காட்டாமல் சொல்வது முழுப்பிசகு.

ஆதிபகவான் கர்மபூமியின் ஆதியில் தாமே விவாக முதலான வைகளைச் செய்து இல்லறத்திற்குரிய தர்மார்த்த காமமென்னும் த்ரிவர்க்கத்தை நடத்திக்காட்டியதின் பிறகு, பிரஜைகளுக்கு நாடு நகரம் முதலியற்றை உண்டாக்கி ஷட்கர்மத் தொழில்களையும், இல்லறத்திற்குரிய விவாக முதலானவைகளையும் உபதேசித்துப் பின் துறவையெய்திக் கேவலஞானத்தைப்பெற்றுத் துறவறத்தை

மக்களுக்கு உபதேசித்தாரென்பது முதல் வேதமாகிய மகாபுரர்ண ஸ்ருதியின் வாக்கியம். இதைக்கொண்டே இல்லறம் முன்னும், துறவறம்பின்னும் இருக்கவேண்டியது ஜைநசமயசித்தாந்த மென்பது துணியப்படும்.

இன்னும் இல்லறம் முன்னும், துறவறம் பின்னும் என்பதைப் பதினான்கு குணஸ்தானங்களின் விஷயங்கள் இப்புத்தகம் 205-வது பக்கமுதல் 215-வது பக்கம்வரையில் விவரித்துள்ளேன்; அங்கு விளக்கமாகக் கண்டுநோக்க.

ஆனால் நாலடியாரில் துறவறம் முன்னும், இல்லறம் பின்னும் மாக இருப்பதைக் கொண்டு சுவாமிகள்மேற்கூறிய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லியிருக்கக்கூடும். அக்கருத்து முற்றிலும் தவறு. ஏனெனில், நாலடியார் ஒருவரால் செய்யப்பட்டதல்ல; பலரால் செய்யப்பட்டுப் பிற்காலத்தவரால் அதிகாரமுறையாக வகுக்கப்பட்டது. அங்ஙனம் அதிகாரம் வகுத்தவர் ஜைநராகிய பதுமனாராகவிருந்தும் இங்ஙனம் ஏன் மாறுபட்டதெனின், திருக்குறள், அதிகாரமுறை முதலானவைகளைப் பிற்காலத்தவர் மாற்றியிருப்பதுபோல இதன் இயல்களையும் மாற்றியிருக்கக்கூடும்.

ஆகையால் உயர் திரு. உருத்திரகோடஸ்வர சுவாமிகள் திருவள்ளுவர் ஜைந சமயத்தைத் தழுவி ஒழுகினவரல்லர் என்று கூறியுள்ளது மேல்கண்ட பலகாரணங்களால் தவறு என்பதை எளிதில் உணரலாம்.

ஆதலின் தலைமைவகித்த திருவாளர். திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள், “பழைய தமிழருடைய சமயம் ஜைநசமயமேயாம்; திருவள்ளுவனாரும் ஜைநரேயாவார்; அவர் தம் நூலும் ஜைந சமயச் சார்பானநூலேயாகும்; ஆதலின் சுவாமிகள் திருக்குறளைப் பொது நூலெனக்கூறுவதை நான் உடன்படேன்” என்று மறுத்துக் கூறியுள்ளது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே யாகும்.

10-வது, ஸ்ரீமான். டி. குப்புசாமி சாஸ்திரியார் எம். எ. அவர்கள் உண்மையாகவே “திருக்குறளை இயற்றியவர், ஜைந சமயத்தினரென்று மறுக்கக் கூடாத அனேக ரூஜூக்களால் நிச்சயப்படுத்தலா மென்று கூறியுள்ளார். அந்த அபிப்பிராயத்தை

இப்புத்தகத்தில் கடவுள் வாழ்த்து முதலாக எடுத்துக் காட்டியுள்ள மேற்கோள்கள் உறுதிப்படுத்தும்.

11-வது, திருவாளர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை பி. எ. பி. எல். அவர்கள் எழுதியுள்ளவற்றை ஆராய்விடத்து, அவர், சைவ சமயத்திற் காணப்படும் உயரிய விழுமிய கொள்கைகளும், கருத்துக்களும் திருக்குறளில் காணப்படுகின்றன வென்பதும் உண்மையே யாகும்” என்றும், “ஆசிரியர் கருத்தும் சைவசமய நூற் கருத்தும் ஒன்றே யென்பது தெரியலாகும்” என்றும், “திருக்குறள் சைவசமய நூல்களுள் ஒன்றாகவே கருதப்படுதல் தெளிவாக விளங்கும்” என்றும் எழுதி, மேலும், திருக்குறளில் ‘தாமரைக் கண்ணான் உலகு’ என்பது இருப்பதைக் கொண்டு வைணவரும் அதைத் தம்சார்பான நூலென்று கருதுகின்றார்கள்.” என்றும், “பௌத்த சமண சமயத்தினர் அதைத் தம் சமய நூலென்று பாராட்டி மகிழ்கின்றனர்” என்றும், “சமணமதத்தில் பூமேல் நடந்தான், என்ற சொற்றொடர் காணப்படுவதால் திருக்குறளில் ‘மலர்மிசையேகினான், என்ற சொல் வருவதைக் கொண்டு அதை அச்சமயத்தினர் தம் சமயநூலென்று கருது கின்றார்கள்” என்றும், “தலைப்பட்டார் தீர்த்தறந்தார்” என்பது திருக்குறளில் வருவதைக் கொண்டு பௌத்தமதத்தினர் அதனை அம் மதச்சார் பாய் எழுந்த நூல் என்று கருதுவாரு முளர்” என்றும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். பிள்ளை அவர்கள் இவ்வாறு எழுதியவற்றில் சைவசமயத்திற்குரிய விஷயங்களை அழுத்தமாகவும், மற்ற சமயத்துக்குரியனவாகத் தாம் சொல்லுவவற்றைப் பற்றி, மகிழ்கின்றார்கள், கருதுகின்றார், கருதுவாரு முளர், என்று சொல்வதால் இவர் சைவ சமயப்பற்றுடையவரென்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

இவர் கருத்தின்படி திருக்குறள் சைவசமய நூல்களுள் ஒன்றாகவும், சைவத்தின் உயரிய விழுமிய கொள்கைகளுள்ளதாயும் இருக்குமானால், மேல் 23-ம் பக்கத்தில் மூன்று குறட்பாக்களால் நாம் ஐஹசமயத்திற்குரிய நேரான கருத்தை எடுத்துக் காட்டியது போல இவர்களும் சைவக்கருத்துக்களை நேராக விளக்கும் குறட்பாக்களை எடுத்துக் காட்டித் தம் கொள்கையை நிலைநிறுத்த வேண்டும்; அங்ஙனமின்றிக் கூறுவது பொருத்த மற்றதா

கும். பிள்ளை அவர்கள் கூறுகிறபடி, “பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும்” என்ற குறள்கருத்து இந்துக்கள் சமயத்தைச்சாராது; ஜைநசமயத்தையே சார்ந்ததாகும்; இது அடியிற் கூறும் விஷயத்தால் தெளிவாகும். அதாவது: மனுஷ்யஜாதி என்பது ஒன்றாகவிருப்பினும் அவரவர்கள் தொழிலின் முறைமையால் பிரம்ம, கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திர ரென்கிற நான்கு வர்ணஸ்ரமங்களை யுடையவரானார்கள் என்பது ஜைநசமய முதல்வேதமாகிய மகாபுராண ஸ்ருதியின் வாக்கியம். இதற்கு ஆதாரமுள்ள சுலோகமும், மற்றவிபரங்களும் இப்புத்தகம் 72-73-ஆம் பக்கத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன; ஆங்குக் கண்டு கொள்க.

இன்னும் மேல்கூறியதற் கிணங்க,

“அன்றியு மறனு மொன்றே யரசன்யான் வணிகனீயே
பென்றிரண்டில்லை கண்டாயிது நினதில்லமென்றான்”

என்று சிவகசிந்தாகணி 544-ஆம் கவியினடிகூறுகின்றது முணர்க.

(இ - ள்.) அன்றியும் சமய(அற)மும் ஒன்றே, ஆதலின் யான் அரசன், நீ வணிகனென்று இரண்டுஜாதியில்லை. இது நின் இல்லம் என்பதாம்.

இக்கவியில் கூறியுள்ளவற்றாலும் கூத்திரியன் வைசியன் என்கிற ஜாதியேதமில்லை தொழில்முறைமையால் என்பது கண்டுகொள்க.

இம்மாதிரி திருக்குறளிலிருந்து, தம்கொள்கையை ஸ்தாபிக்க நேரான கருத்துக்களை மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டாமல், திருக்குறளில் உள்ள, ‘எண்குணத்தான்’ என்ற பெயரை அப்பர், சுந்தரர், முதலியோர் சிவபிரானுக்கு உள்ளதெனச் சொல்வதைக் கொண்டும், உய்யவந்த தேவநாயனார், ‘சார்புணர்ந்து’ என்கிற குறட்பாவையும், அதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய விசேஷ உரைகளையும் சேர்த்து ஒர் செய்யுளாக இயற்றியதைக் கொண்டும் அது தம்மதத்தைச் சார்ந்ததெனச் சொல்வது திருக்குறளின் நேரான கருத்தாகாது. ‘சார்புணர்ந்து’ என்கிற குறட்பாவிற்குப் பரிமேலழகர் உரை பொருந்தாதிருக்கும்போது உய்யவந்த தேவநாயனார் செய்யுள் திருக்குறள் கருத்திற்கு எங்ஙனம் பொருந்தும்; முற்றிலும் பொருத்தமாகாது.

இன்னும், “தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும் மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்...ஒருவாசகம்” என்பதும் பொருந்தாது. இதர நான்மறை முதலானவைகளில் அஜபாகம், பசுபாக முதலானவைகள் செய்யும் விதிகள் கூறப்படுகின்றன. மூவர்தமிழிலும் ஜைநசமத்திற்கு விரோதமான பாகம் முதலியன உடன் பாடாகக் கூறப்படுகின்றன; திருஞானசம்பந்தர், “பறப்பைப்படுத் தெங்கும் பசுவேட்டெரி யோம்பும்” என்ற தேவாரத்தினால் யாகத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருக்கின்றார். திருக்குறள் “அவி சொரிந்தாயிரம் வேட்டவின்” என்ற குறட்பாவினால் யாகத்தைக்கண்டித்திருக்கின்றது. ஆதலின் திருக்குறள் நான்மறை மூவர்தமிழ் முதலானவைகள் ஒன்றென்பது கிஞ்சித்தும் பொருந்தா தென்பதை உணர்க.

“தாமரைக் கண்ணனுலகு”, “தலைப்பட்டார் தீர்த்துறத்தார்” என்ற குறள்களும் வைணவ, புத்தசமயங்களுக்குப் பொருந்தியவையெனச் சொல்ல வியலாதென்பதை, இப்புத்தகத்தின் சார்பாக வரும் இரண்டாம்பாகத்தில் அந்தந்தக் குறட்பாக்களைப் பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்து நாம் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றோம். அங்குக்கண்டுகொள்க. “மலர்மிசையேகினான்” என்னும் குறள் அருகக்கடவுளுக்குப் பொருத்தமான தென்பதை மேல்விவரித்திருப்பதுடன் இப்புத்தகம் 113-வது பக்கமுதல் 123-வது பக்கம் வரையில் விளக்கமாகக் காட்டியிருக்கின்றோம்.

இன்னும் ஸ்ரீ. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் ஆசிரியரது தாய் தந்தையர் பெயர்கள் ‘ஆதிபகவன்’ என்னும் சொற்றொடர்கள் ஆசிரியர் நூலின் ஆதிக்குறளில் அமைந்துள்ளதால் அறியப்படுவதல்லாமல் வேறு சான்றுகளால் ஆராய்வதற் கிடமில்லை என்றார். இவர் இம்மாதிரியூகித்தல் தவறு. திருக்குறள் இயற்றிய ஆசிரியரின் உண்மைச் சமயமே இன்னதென பல பண்டிதர்களுக்கும் விளங்காமல் பலர் பலவாறு கூறிவருகின்றார்கள். இப்படிக்கிருக்க; ஆசிரியரின் தாய் தந்தையர் பெயர் எவ்வித மிருப்பினுமென்ன? ஆசிரியர் “கடவுள் வணக்கம்,” என்ற அதிகாரத்தில் இறைவனைக் குறித்து ‘ஆதிபகவன்’ என ஆதிக்குறளில் மொழிந்திருக்க ஆசிரியரின் தாய் தந்தையர் பெயர்கள் என்பது எக்கர்சனத்தைக் கொண்டு சொல்ல முடியும்? இவர் இம்மாதிரி கூறுவது பகவன் என்னும் பிராமண

னுக்கும் ஆதி யென்கிற பறைச்சிக்கும் பிறந்ததாகக் கூறும் போலிக் கதையைக் கொண்டு மேல் கண்டவாறு கூறினார் போலும் ! திருவள்ளுவனின் தாய் தந்தையர் உள்பட அவர் சரித்திரம் உண்மையா யிருக்குமாயின் அது அவர் காலத்திலுள்ள புலவர்கள் செய்யுட்களாகச் செய்திருக்க வேண்டும். அஃதில்லை; ஆதலின், அக்கதையைப் பூராவும் நம்பத்தக்கதன்று.

திருவள்ளுவனார் திருக்குறளின் பாக்களைக் கொண்டு அவர் இன்ன சமயத்தினரென்று உறுதிப்படுத்த வேண்டும்; அப்படிக்கில்லாமல் ஏழும் எழுத்தாணியும் கொண்டு கஷ்டப்பட்டு எழுதுங்காலம் கழிந்து அச்ச யந்திரம் ஏற்பட்டிருக்கும் இக்காலத்தில் சுலபமாய் கட்டுக்கதைகள் யெழுதி 1000, 10000 புத்தகங்கள் நாவல்களென வெளிப்படுத்தும் கதைகளைப் போல திருவள்ளுவரைப்பற்றியும் தற்கால போலிப்புலவர்கள் பொய்க் கதையினை யெழுதித் திருக்குறளோடு சேர்த்து அச்சிட்டிருப்பதைக் கொண்டு பிள்ளை அவர்களும் ஆசிரியரின் உண்மைச்சமயத்தைத் திருக்குறள் பாக்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து அறிபாமல் திருவள்ளுவனார் தாய் தந்தையர் பெயர்களை ஆதிக்குறள் தவிர வேறு சான்றுகளால் ஆராய்வதற்கிடமில்லை என்பது முற்றிலும் பொருத்தமற்றதாம்.

இன்னும் பிள்ளை அவர்கள், எல்லாச் சமயங்களுக்கும் எல்லாச் சாதிகளுக்கும் திருக்குறள் பொது நூலாய் விளங்குகின்ற தெனவும், நாயனார் பிறந்து வளர்ந்த இடமும் அவர் பெற்றோரது குலமும் நலமும் தெரிய வொண்ணாத புதைப்பொருளாக விருக்கின்றன என்றும் கூறி விட்டு ஆசிரியருக்குச் சைவ சமயத்திற்குரிய சின்னங்களமைந்த போலி உருவப்படத்தைத் தாம் அச்சிற் பதிப்பித்தத் திருக்குறள் புத்தகத்தின் தலைப்பில் சேர்த்திருக்கின்றார். இதனால் திருக்குறளாசிரியரை சைவசமயத்தினர் என்பதாகக் கொண்டு உருவப்படத்தின்மூலமாக வெளியிட்டிருக்கின்றனர்போலும்.

இவ்வாறு திருக்குறள் ஆசிரியருக்குச் சைவசமயத்தின் அடையாளங்களுள்ள உருவப்படத்தை அமைத்துத் திருக்குறள் புத்தகத்தில் சேர்த்திருப்பதைப்பற்றித் “திராவிடன்” 1928 ம் வருஷம் டிசம்பர்மீ 1௨ பத்திரிகையில், “சைவசமயமும் சைவர்களும்” என்ற வியாசத்தில், “திருவள்ளுவருக்குச் சைவவேடம் புனைந்தது

அவர் சைவரொனத் தீர்மானிக்கச் செய்த சைவக்குறும்பே ஒழிய வேறில்லை” என்று ஸ்ரீமான். சி. இராஜரத்தினம் அவர்கள் கண்டித்துள்ள தினாலும் அவ்வுருவப்படம் பொருத்தமற்ற தென்பது விளங்கும்.

சைவசமய சித்தார்த்தத்தின் கருத்துக்கள் திருக்குறளில் அமைபாதிருந்தும், அஃதறிபாமல், “திருமுடிமிசையார் மயிர் முடியழகுந் தீர்க்க புண்டாறுதலழகும்” எனப்போலிப் புலவர் பாடிய செய்யுளுக்கிணங்க இவர்கள் அவருக்கு உருவப்படத்தை அமைத்ததனாலும், சென்னை மயிலாப்பூரில் சிலவருஷங்களுக்கு முன்திருக்குறளாசிரியர் உண்மைச் சமயத்தை அறியாமல் ஆலயம் நியமித்துக் கொண்டிருப்பதனாலும் ஆசிரியர் சைவரொன சொல்லுதல் கிஞ்சித்தும் பொருந்தாது.

இனித் திருவள்ளுவமாலையைப்பற்றி உண்மையையும் சிறிது விளக்குவோம்; இதைப்பற்றி ஸ்ரீமத். ச. கோமகந்தர பாரதியார் எம். எ. பி. எல் அவர்கள்கூறிய கருத்துக்களையும், உயர்திரு. உருத்திரகோடஸ்வர சுவாமிகள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளையும் மேலே விவரித்திருக்கிறோம்; அவற்றால், திருவள்ளுவமலை திருவள்ளுவருக்குப் பிற்காலத்துப்புலவர் செய்ததென்பது ஒருவாறு விளங்கும்; அவ்வாறு செய்ததென்பதற்குப் பலகாரணங்களுண்டு. அவற்றையும் விவரிப்பாம்:

திருவள்ளுவமாலையில் 53 வெண்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. அங்ஙனமிருப்ப, “சங்கப்புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் நாயனாரையும், திருக்குறளையும் புகழ்ந்து 49 வெண்பாக்கள் பாடினர். அவற்றைக்கொண்ட அந்நூல் திருவள்ளுவமலை எனப் பெயர் பெறும்” என்று திருவள்ளுவர் கதைகூறுகின்றது. மேற்கூறிய 53 வெண்பாக்களில்

“அறம்பொரு ளின்பம் வீடென்னுமந் நான்கின்
றிறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவ நென்பாளோர் பேதை யவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்”

என்ற செய்யுள், மாமூலனாரால் செய்யப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது.

இ - ன்: “அறமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட அவ்வேதப் பொருள்களாகிய நான்கினது கூறுபாட்டையும் அறிந்து உலகத்தார்க்குச் சொல்லிய தேவனை மறந்தாயினும் (ஒருமனிதனை உட்கொண்டு) வள்ளுவனென்று சொல்லுதற்கு ஒருவனுள்ளாயின் அவன் அறிவில்லாதவனாவன்; அவனது வாயிற்பிறந்த அச்சொல்லை அறிவுடையார் கொள்ள மாட்டார்” என்பதாம்.

இவ்வரையினால் திருக்குறளாகியிரியரை வள்ளுவரென்று சொல்லலாகாதென்பது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அங்ஙனமிருப்ப, மேல்படி 53. வெண்பாக்களில் 7-8 வெண்பாக்கள், நீங்க மற்றவைகள் மாமூலனார் சொல்லுக்கு மாறுதலாக, ‘வள்ளுவர்’ என்ற பெயரையே குறித்துள்ளன. இவ்வாறு அசரீரி, இறையனார், நாமகள், உக்கிரப்பெருவழி அரசன் முதலானவர்கள் பாடியனவாகச் சொல்லப்படும். 45 வெண்பாக்கள் வள்ளுவரென்றே கூறியிருப்பதாலும், மாமூலனார், ‘வள்ளுவனென்று சொல்லுதற்கு ஒருவனுள்ளாயின் அவன் அறிவில்லாதவ’ நென்று கூறுவதாலும் மாமூலனார், திருவள்ளுவர் ஆகிய இவர்கள் முன்பாக திருவள்ளுவமாலைப்பாக்களில் ஒன்றேனும் பாடப்பட்ட தல்ல வென்பது நிச்சயமாக விளங்கும்.

மாமூலனாருடன் மற்றப்புலவர்கள் இருந்தது உண்மையின் மற்றவர்கள் வள்ளுவரென்று பாடியிருக்க மாட்டார்கள். அப்படி செய்திருப்பினும், மாமூலனார் செய்யுளைக்கொண்டு திருவள்ளுவனாரின் தாய்தந்தை முதலானவர்களுடைய பாம்பரையை விசாரித்துப் பிறகு வள்ளுவரென்று பாடியதை மறுத்துத் திருவள்ளுவனாரின் உண்மைச் சமயத்தை வெளியிட்டிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமில்லாமையால், திருவள்ளுவமாலை மாமூலனார் முதலாக கீம்பத்துமூவர்பாடிய தென்பதும், அவர்கள் திருவள்ளுவனார் காலத்தவர் என்பதும் பொருந்தாதென வென்பது வெளியாகின்றது.

இன்னும் திருவள்ளுவமாலை சங்கப்புலவர்கள் பாடியதாகச் சொல்வதில் ஓர் அதிகபயமிருக்கின்றது. அதாவது, நக்கீரர் முதலிய சங்கப்புலவர்கள் தாம் அடைந்திருந்த கல்விப் பெருக்கத்தால் கர்வமடைந்து மிகப் பிரசித்திப் பெற்றுப் பலபண்டிதர்களை அவமதித்திருந்தவர்கள்; எல்லாப் பாவினங்களும் பாடவல்லவர்கள்; அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் திருவள்ளுவமாலையைச் செய்திருந்தால் தங்கள் தங்களுக்கிசைத்தபடி வெவ்வேறு பாக்களால் செய்திருக்கவேண்டும்;

அங்ஙனமின்றி எல்லாச் செய்யுட்களும் வெண்பாக்களாகவே யிருப்பதால் இவற்றைச் சங்கத்தார்களென்பது முழுப்பொய்யென்றே துணியவேண்டிய தாயிருக்கிறது.

இன்னும் 49 வெண்பாக்கள்தவிர, அசரீரிபால் உண்டான சொல்லைக்கொண்டு புலவர்களுள் (பெயரில்லாதவர்) ஒருவர் அதனைப் பாடலாகச் செய்தன ரென்னும் வரலாற்றென்று கூறப்படுகின்றது. ஆனால், அவ்வாறு அசரீரிபால் உண்டான சொல்லை ஒரு வெண்பாவாக ஒருவர் செய்ததான வரலாறு திருவள்ளுவர் கதையிலில்லை. பின்னும் அசரீரி அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள முதற் றெய்வமென்றும், திருக்குறள் அரங்கேற்றத் தொடங்கிய காலத்து இவ்வசரீரி வாக்கியம் பிறந்ததென்றும் சிலர் கூறுகின்றார்கள். இதுவுமொரு வியப்பேயாகும். திருவள்ளுவர் அரங்கேற்றத் தொடங்கிய காலத்து அருபமாகவுள்ள முதற்கடவுளிடத்து ஐம் பொறிகளிலொன்றாகிய வாய்மாத் திரம் ஏற்பட்டு அதிலிருந்து ஒவென்னும் சப்தம் உதயமாயிற்று போலும்! உருவமில்லாதவர் ஒரு வென்று ஒரு சொல் சொன்னா ரென்பதும் ஒரு பெரிய விசித் திரம்.

இன்னும் திருவள்ளுவமாலையில் இறையனாரென்னும் கடவுள், நாமகள் (சரஸ்வதி) உக்கிரப்பெருவழுதி அரசன் ஆகிய இவர்கள் மூன்று வெண்பாக்கள் பாடியதாக ஒரு வரலாறு கூறப்படுகின்றது. இது திருவள்ளுவர் கதையிலில்லை. இம்மூவருக்கும்கூட சங்கப்புலவர்கள் போல வெண்பாக்கள் தவிர வேறு விதச்செய்யுட்கள் செய்யும் திறமை இல்லைபோலும்!

இவற்றை யெல்லாம் ஆராயுமிடத்துத் திருவள்ளுவமலை திருவள்ளுவர் காலத்துச் சங்கப்புலவர்களால் பாடப்பட்ட செய்யுட்களைக்கொண்ட தென்று சொல்லத்தகுதியற்ற தாயிருக்கின்றது.

சங்கப்புலவர்களோ முதலில் திருவள்ளுவரோடு வாதாடிப் பின்னர் அவரால் அவமானமடைந்து அவரைப் புகழ்ந்தவர்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் அந்த வரலாற்றையும் கூறியிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனமின்றித் திருவள்ளுவரையும், திருக்குறளையுமாத் திரம் புகழ்ந்து பாடியிருக்கின்றார்கள்; திருவள்ளுவர் சங்ககைத்தைப் பங்கஞ் செய்த வரலாற்றை ஒரு வெண்பாவிலேனும் சொல்லவில்லை.

இதனாலும் அசரீரி, இறையனார், சாஸ்வதி முதலானவர்களும் சங்கப்புலவர்களும் வெண்பாக்களே பாடியதாகக்கூறுப்படும் வரலாறு அண்டப் புளுகென்பதற் கையமில்லை.

12-வது ஸ்ரீமத் ச. சோமசுந்தரபாரதியார், அவர்கள், “திருவள்ளுவமாலையை ஒருவர் அல்லது ஒருசிலரே முன் சாவதான யோசனையுடன் பாடித்தொகுத்த பான்மையினை, அப்பாக்களே நிரூபிக்கின்றன வென்றும், அச்செய்யுட்களையுற்று நோக்குவார்க்கு அவைத்திருத்தமாகப் பொருத்தங்காட்டும் குறிப்புடன் எண்ணித் துணிந்து பாடிவைத்த பாட்டுகளென்பது விளக்கமாகுமென்று கூறியுள்ளது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதேயாகும்.

13-வது உயர்திரு உருத்திர கோடஸ்வரஸ்வாமிகள், “திருவள்ளுவமாலையின் வெண்பாக்கள் பண்டைப்பாட்டுகளின் நடை யிலிருந்து வேறுபட்டிருக்கின்றன வென்றும் ‘ஒரேவிதமான கருத்துக்கள் பலபாட்டுக்களில் வந்துள்ளன’ வென்றும் அன்றியும் அப்பாட்டுக்களெல்லாம் யாரோ ஒருவரால் பாடப்பட்டிருக்க லாம்” என்று ஊகிப்பாரும் உளர் என்றும் மொழிந்துள்ளார். இவ்வாறு ஸ்வாமிகள் சொல்வதும் உண்மையென்றும் ஒப்புக்கொ ள்ளத்தக்கதே.

14-வது கடவுள், மன, வசன, காயங்கள் முதலிய பஞ்சேந் திரிய விஷயஸ்வரூபங்களினி, த்ரிலோகத்திலும், த்ரிகாலத்திலும் உற்பத்தி, ஸ்திதி, வினாசங்களோடுங் கூடிய உயிர்ப்பொருள், உயி ரில்பொருள் சகலமும் ஒருங்கே கூணப்பிரதி சமயந்தோறும் அறியும் தன்னமயுடையவனாகலால் அருபமாகவுள்ள முதற்கடவு ளும் ரூபமாகவுள்ள கடவுளும் சங்கப்புலவர்களோடு திருவள்ளுவ மாலையை வெண்பாக்களைப்பாடினார்க ளென்பது கட்டுக்கதை, என் பதற்கையமில்லை. சாஸ்வதி பாடினாளென்பதும் இத்தன்மைத்தே என்பது துணிவு. மற்றும்யான்மேல் எடுத்துக் காட்டிய காரணங் களாலும் திருவள்ளுவமாலையும் திருவள்ளுவர் கதையைப்போல போலிப்புலவரால் செய்யப்பட்டதென்பதை நன்கு உறுதிப்படுத்து கிறது.

இதுவரையில் திருக்குறளைப் பற்றியும், அதன் ஆசிரியரைப் பற்றியும், பல ஆராய்ச்சிகள் நிறைந்த பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயம்

யங்களைப் பற்றியும், தொல்காப்பியம் இறையனாகப்பொருள் ஆகிய இரண்டு இலக்கணங்களை இயற்றிய ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் ஆராய்ந்து, அவர்கள், ஜைனர் என்பதற்கேற்பட்ட ஆசேஷ சமா தானங்களை எடுத்துக்காட்டி அந்த மூன்று ஆசிரியர்களும் ஜைந மகாமுனிவர்களே என்பதை நுஜுப்படுத்தி யுள்ளோம்.

இனி அகஸ்தியர் அல்லது அகத்தியர் என்னும் முனிவரு டைய சரித்திரத்தையும் ஆராய்ந்து வெளியிடுவாம். போகத்தி யஞ் செய்த அகத்தியரும் ஜைநர் என்பது விளக்கமாகின்றது. அத ற்குரிய ஆதாரங்களை எடுத்துக்காட்டி, அவர், ஜைநர் என்பதின் உண்மையை விளக்குவாம்:

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசிந்தார்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் வெளியிடப்பட்ட தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் தலைப்பில், திருவாளர். கா-சுப்பிரமணியம் பிள்ளை எம்-எ-எம்-எல் அட்வகேட் அவர்கள் எழுதியுள்ள முகவுரையில்,

“தொல்காப்பியர் காலத்தே சமணம், புத்தம் முதலியன கிடையா; வைணவம் ஒரு சமயமாகப் பரிணமிக்கவில்லை; மால் வழிபாடு மாத்திர மிருந்தது; ஆசிரியர் அகத்தியனான சமயம் சைவம் என்பது தெளிவாதலால் தொல்காப்பியரது சமயமும் அஃதே வென்று கொள்ளுதல் பொருத்த முடைமை காண்க” என்றும், “புத்தம், சமணம் முதலிய மதங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னேயும், கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டிற் நிகழ்ந்த பாணினி முனிவர் காலத்திற்கு முன்னேயும் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட தென்பது தெளிவு” என்றும், “இந்நூலுட் சிலபகுதிகள் பிற்கால த்துச் சேர்க்கப்பட்டனவாகக் கருக இடமுண்டு; அவைகளிற் பல ஆரியக் கலப்பு மிகுந்த பின்னரே சேர்க்கப்பட்டன வென்று கொள்ள வேண்டும்” என்றும் “தொல்காப்பியரையும், அகத்திய ரையும், புத்தர் அல்லது சமணரென்று சொல்வது உண்மைச் சரித் திரத்திற்கு முற்றும் மாறுகவுள்ள ஒரு தப்பு மொழியாகும்” என் றும் கூறுகின்றார்.

பிள்ளை அவர்கள் கூறும் கூற்றுக்கள், சரித்திர ஆராய்ச்சிக் காரர்கள் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியனவல்ல. அகத்தியர், தொல்காப் பியர் ஆகியவர்களின் காலத்தில் தென்தேசத்தில் சைவ சமயமும்

சிவன் வழிபாடும் இல்லை யென்பது சில நூல்களின் ஆதாரங்களால் தெளிவாகின்றது. பிள்ளை அவர்கள் இதனை அறியாமல் உப்போ திருந்த சமணமதத்தை இல்லை என்றும், தொல்காப்பியரது சமயமும் அகத்தியனாரது சமயமும் சைவம் என்றும் கூறுவது முற்றிலும் பொருத்தமுடையதன்று. தொல்காப்பியர் காலத்தில் புத்தமதம் இல்லையென்று சொல்ல ஆதாரமுண்டு சமணமதம் இல்லை யென்று எவ்வாறு கூறுதல் முடியும்? மேலே பண்டிதர்களின் அபிப்பிராயங்களில் எடுத்துக்காட்டிய விஷயங்களால் தொல்காப்பியர் சமணரென்பதும், அவர்காலத்திற்கு முன்னேயே சமணமதம் இருந்திருக்கின்ற தென்பதும் தெற்றென விளக்கமாகும். இதனடியில் வரும் விஷயங்களால் அகத்தியரும் சமணரென்பது தெற்றென விளங்கும்.

பாணினி முனிவர் காலத்தில் சமணமத மில்லை என்பது பிள்ளை அவர்கள் கருத்து.

பாணினிமுனிவர் காலத்திற்கு முன்னமேயே சாகடாயன சாரிய ரென்னும் ஜைநமுனிவர் சாகடாயனம் என்னும் வியாகரணத்தை இயற்றியுள்ளார். இதைப்பிள்ளை அவர்கள் அறிந்தார்களில்லை, பாணினி முனிவர் காலத்திற்கும் முந்தியவர் சாகடாயனர் என்பது,

பாணினி அத். 8. பாதம். 4 சூத்திரம் 50-ல்

“அபிபு ஸ்ரூதிஷு வாக்ஸாய நஸ்யு

(திரிபர ப்ருதிஷு சாகடாய நஸ்ய”

என்று பாணினிமுனிவர் கூறியிருப்பதால் விளக்கமாகும்.

இச்சூத்திரத்தில் பாணினிமுனிவர் சாகடாயனர் கருத்தை மேற் கோளாகக் கூறியுள்ளார். இதுதவிர சாகடாயன முனிவர் வியாகரணத்திலிருந்து சிலசூத்திரங்களையும் எடுத்து ஆண்டிருக்கின்றார். இவற்றைக்கொண்டே ஜைந (சமண) முனிவராகிய சாகடாயன ஆசாரியரும், அவர் இயற்றிய வியாகரணமும் பாணினிமுனிவர் காலத்திற்கு முன்னமேயே இருந்திருப்பது வெளிப்படையாகும். இதனால் சமணமதத்தின் காலநிரணயத்தைப் பிள்ளை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பதிப்புறையில் சி. வை.

“அகத்தியர் பால் தமிழ் நன்கு கற்றுணர்ந்த அவர் மாணுக்
கர் திரணதூமாக்கினி, அதங்கோட்டரசான், துராலிங்கன், செம்
பூட்சேய், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பன்ம்பரான், கழாசம்பன்,
அயினயன், காக்கைபாடினியன், நற்றத்தன், வாமனன் ஆகிய
பன்னிருவருள் முதல் மாணுக்கர் திரணதூமாக்கினி பென்னும்
இயற்பெயருடைய தொல்காப்பியராவர்; தொல்காப்பியர் ஒருகால
த்துத் தமக்கு அகத்தியனாக வந்ததோர் மனத்தாபத்தினிமித்
தம் இட்ட சாபத்தின் வலிமையினாலும் அகத்தியம் இறந்துபோக
நேர்ந்தது, இல்லாவிட்டால் என்றென்றும் சிாஞ்சிவியா யிருக்கப்
பெற்றுள்ள அகத்தியனார் அருளிச்செய்த நூல் சங்கத்தார் காலத்
திற்குளே வீழ்ந்து போகாது; அதுவன்றே அவர் (தொல்காப்பியர்)
ஆசாரியரைச் சபியாது அவரார் செய்த நூலைச் சபித்த தென்கு
என்பதேயாம்.

பேரகத்தியத் திராட்டு என்னும் நூலின்கண் திருவாளர்.
ச. பவானந்தம்பிள்ளை எம். ஆர். ஏ. எஸ் (லண்டன்) எப். ஆர். எச்.
எஸ் (லண்டன்) அவர்கள் முகவுரையில் எழுதியுள்ளதாவது:—

“அகத்தியமுனிவர் காசியம்பதியிலிருந்த வடமொழி வாண
ரோடுமொறுபட்டு அம்மொழிக்கு இணையான மற்றொன்றின் யருளு
மாறு முருகக்கடவுளை இரப்ப, அக்கடவுள், ‘இவ்விரக்கம் அறிவின்
பாலதாகவின் இவர்கருள் செய்தும்’ எனத் திருவுளங்கொண்டு
ஓர் இடத்தைச்சட்டி, ‘அன்பு! அம்முலைக்கண் உள்ளது சென்று
கொள்க’ எனலும், முனிவார் விரைந்தோடி, ‘தமிழ்! தமிழ்!’
எனக்கூவி அவ்வோலைச்சவடிகளை வாரிக்கொண்டு வெளிப்போந்து
முருகக்கடவுளை வணங்கி விடைபெற்றுத் தமிழ் மொழியை இவ்
வுலகின்கண் நிலவவைத்தனர்”

“சிவபெருமான் பார்வதியைத் திருமணங்கொண்டகாலத்து
முனிவர் அணைவோருந் திரண்டு வடக்கின் கண்ணுள்ள இமய
மலையை யடைதலும், வடதிசை பொறை யாற்றாது தாழவும், தென்
திசை பொறையின்றி மேல்வழவுந் சண்டபெருமான், அகத்தியரை
கோக்கி, ‘ஈ விரைந்து சென்று தென்றிசைக் கண்ணுள்ள பொதி
யையில் தங்குக’ எனலும், முனிவர், அவ்வருண் மொழியைச் சிா
மேற்கொண்டு, ‘எம்பெருமானே! தமிழ் மொழி தலைசிறந்து விளங்
கும் அத்திசைக்கண் அடியேன் சென்று வாழ்ந்திருத்தல் எங்ங

னம்?" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து அம்மொழியைச் சிவபெருமான் அருளப் பெற்றுச் சந்தனப்பொதியையடைய பூமி சமனுறக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆண்டேவதிந்து தமிழ்மொழியை நன்கு ஆராய்ந்து இலக்கணமும் செய்து வைத்தனர்; இக்கூற்றுக்களின் உண்மை எவ்வாறாயினும் தமிழ்மொழி அகத்தியனுக்கு முன்னமே இந்நாட்டின்கண் நின்று நிலவிற்று என்பது பொய்மையாகாது. இவை போல்வன இன்னும் பல" என்பதே.

விசேஷமாய் பதிப்புரையில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் கூறுவதாவது:—“ஆதிபிற்றமிழ்நூலகத்தியர்க் குணர்த்திய மாதொரு பாகனை வழுத்துதும் எனவும், வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் தொடர்புடைய தென் மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்தக் குடமுனிக்கு வற்புறுத்தார் கொல்லேற்றுப்பாகர் எனவும் தமிழுக்கும் ஈஸ்வரோற்பத்தியே கூறுவாருமுளர்; சமஸ்கிருதத்திற்குப் பாணினியம் போலத் தமிழிற்கு ஆதிஇலக்கணம் செய்தவரன்றித் தமிழ் மொழியைத் தந்தவர் அகத்தியரல்ல ரென்றறிக; அகத்தியர் தமிழ்மொழியை அவலோகித முனிவர்பாற் கற்றுணர்ந்தா ரென்னும் அருகர் மதமும், சுப்பிரமணியக்கடவுளிடம் தமிழ்மொழியையும், சுவாமியிடம் அகன் இலக்கணத்தையும் ஒகியுணர்ந்தா ரெனக்கூறும் தமிழ் மதமும் அகத்தியர்க்கு முன்னும் தமிழுண்மைக்குச் சாரும்” என்பதே,

அகத்தியரைப்பற்றி கந்தபுராணம் அசுரகாண்டம் வில்வலன்வாதாபிப் படலத்திலும், அவர்களின் வதைப்படலத்திலும் கூறியிருக்கும் கதையின் சுருக்கமாவது:—

அசுமுசி என்னும் இராட்சத ஸ்திரீக்கும், துருவாச முனிவருக்கும் வில்வலன்வாதாபி என்னும் இரண்டுபுத்திரர்கள் பிறந்தார்கள்; இவர்களிருவருக்கும் பிதாவாகிய துருவாசமுனிவர் சாபம் கொடுக்க அச்சாபத்திற்கிணங்க இருவரும் ஞானிகளாகிய தபஸிசனைக் கொல்வதே பலப்பிராப்தியென்று கருதிக்குடக நாடு சென்று ஒருவனத்தில் நாலுபக்கத்தின் வழிகுடுமிடத்தில் ஓர் ஆஸ்ரமம் உண்டு பண்ணி அவ்வழிகளில் வரும் முனிவர்களைக் கொன்று பசித்து வந்தார்கள்.

அகத்தியர் ஒருநாள் வில்வலன் வாதாபி இவர்களின் ஆஸ்ரம வழிபாகச் சென்றபோது வாதாபி வனத்தில் ஆடாக பேய்ந்து கொண்டிருந்தான்; வில்வலன் ரிஷிவஷம் பூண்டு அகத்திய முனி வரைக் கண்டு தமதிடம் ஆகாரம் புசிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ள அகத்தியரும் சம்மதிக்க வில்வலன் முனிவரை அழைத்துக் கொண்டு ஆஸ்ரமத்தில் உட்காரச் செய்தான். பிறகு ஆகாரத்துக்கு வேண்டிய அறுசுவை பதார்த்தவர்க்கங்களையும் தயார் செய்து விட்டு வனத்தில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த தம்பியாகிய ஆட்டை குறு (அகத்திய) முனிவரெதிரில் வலித்து வந்து இருகூறாக வாளி னை கண்டித்துத் தூக்கித்தோலைப் போக்கி உறுப்புக்களை வெவ் வேறுக்கிப் பதமாக பொரியல் குழம்பு வறல் முதலான பலவகை களாகச் செய்தனன்.

பிறகு அகத்தியரை பீடத்தில் உட்காரவைத்துப் பொன்மய மான வாழையிலையைப் பரப்பி அதில் அன்னம் முதலிய அறுசுவை வர்க்கங்களையும் வெவ்வேறுகை வைத்து வெய் ஏராளமாக விட்டு ஆட்டி னிறைச்சி வகைகளையும் புஷ்டியாக வைத்துப் பழுவகைகளையும் வைத்தான். முனிவர் போஜனம் செய்யும் தருணத்தில் சுவாமி இந்தக் கறி பதார்த்தங்கள் மதுரமாகவிருக்கும்; இந்த மாமிசம் திவ்யமாக விருக்கும் என்று சொல்ல, அகத்தியர் மனங்களித்து ஆகாரங்களைப் புசித்தப்பிறகு கைகால் சுத்தி செய்து உட்கார்ந்தார். வில்வலன் பழயபடி அப்பா தம்பி வாதாபி சீக்கிரத்தில் வெளிவருவாய் எனக் கரங்களைத் தட்டியழைத்தான். அச்சத்தங்கேட்ட வாதாபி அகத்தியர் வயிற்றில் ஆட்டினுருவம் பெற்று அண்ணா இதை வந்துவிட்டேன் என்று சிங்கத்தைப் போன்று முழங்கிச் சொன்னான். அதைத் திரிலோகங்களிலும் புகழ்ந்து வணங்கும் தவசிரேஷ்டராகிய கும்பமுனி கேட்டமாத் திரத்தில் இது கொடிய இராட்சதர் வஞ்சகமென்றறிந்து திருநீற்றைக் காத்திலள்ளி 'ஓ மாம்ஸவகை களினாற் செய்யப்படுங் கறியாகப் புசிக்கப்பெற்ற வாதாபி அவ் வாறே சீர்ணவியாகக் கடவை' யென்று மூன்று தரம் வயிற்றைத் தடவினார். அப்போது உதராக்கினி கொளுத்த அப்பாதகன் மல மாய் விட்டான். இக்காரணங்களை எதிரிலிருந்த வில்வலன் தெரிந்து ரௌத்திராகாரமாகக் கோபித்து மாயவடிவை நீக்கிப் பழய கோலங்கொண்டு தண்டமொன்றை எடுத்துச் சுழற்றிப்பாய்ந்து முனிவர் சிரசில் மோதிக்கொல்ல வந்தான். அதை அகஸ்தியர் கண்டு உடனே தருப்பையைக் கிள்ளி பாசுபத மந்திரத்தை யுச்சரித்

துப் பிரயோகத்தார். அம்மாத்திரத்தால் தம்மிறைப் போலவே வில்வனுஞ் சரம்பலாய் விட்டான்” என்பதே.

“திராவிடன்” 1929 ஆம் வருஷம் பிப்ரவரிமாதம் 5ம் தேதி பத்திரிகையில், “அகத்தியர் வெறும் கட்டுக்கதை” என்னும் தலைப் பின்கீழ் வெளிவந்திருக்கும் உபர் திரு கா. ரா. நமசிவாய முதலியார் அவர்கள் சொற்பொருக்கின் சுருக்கமாவது:—

“நூல்களில் திருவள்ளுவரது திருக்குறள் மேலாக மதிக்கப் படும் நூல். அதற்குப் பல உரைகளிருந்தும் நாம் அதிகமாகப் பார்ப்பது பரிமேலழகர் உரைதான். இவ்வுரையே அதிகமாக அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனைப் படிக்கும் போது சில ஆட்சேபங்கள் தோன்றுகின்றன. பல உரைகளும் வெளிப்பட்டிருக்குமானால் இன்னும் பல விஷயங்களும், பல புதுக்கருத்துக்களும் தோன்றாமலிரா. அது போல நான் எடுத்துக் கொண்டவிஷயமான அகத்தியரைப்பற்றி நூல்களில் என்ன சொல்லியிருக்கின்றதென்று பார்ப்போம்:

முதன் முதலாக ருக்வேதத்தில் இவர் பெயர் காணப்படுகிறது. அங்கே இவருக்கு, ‘மாண்ய’ என்ற பெயரிட்டழைக்கப் படுகின்றது. இதற்கு, ‘மானவின் புத்திரர்’ என்று பொருள். மான என்பது பிரம்மனுக்கு ஒரு பெயர். அதே நூலில் மித்திரவருணரது பிள்ளை பென்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது உண்மையா? இஃதுண்மையா? வென்று யோசனை செய்யவேண்டும். அகத்தியர் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் இன்னதென்று விளங்கவில்லை. இவ்வகத்தியர் உலோபமுத்திரைபென்ற பெண்ணைச் சந்தித்துப் பேசுகிறார்; அவர்கள் சம்பாஷனை இவ்விடம் சொல்வதற்குத் தகுதியற்றது.

இனிப்புராணங்களில் என்ன சொல்லுகிறதென்று பார்ப்போம்: மச்சபுராணத்திலே மித்திரவர்ணன் காமக்கிலேசனாகத் தனது வீரியத்தைக் குடத்தில் பெய்தானென்றும், அது ஒரு பிள்ளையாயிற்றென்றும், அதனாலேயே அவருக்குக் கும்பயோணி பென்ற பெயரென்றும் ஒருகதை காணப்படுகிறது. கந்தபுராணத்தைக் கவனிப்போம்: அதில் அவர் பிறப்பு வளர்ப்பு ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை. ஆனால், பூமி தென்பாலுயர்ந்தது வடபால்தாழ்ந்தது

என்பதும் வாதாபி வில்வலன் கதையும் அகத்தியர் பொதிகைமலை யடைந்ததும் கூறப்படுகின்றன. பூமி தாழ்ந்த கதைக்குச் சிவபெரு மான் திருமணம் கூறப்படுகிறது. பூமி ஒருபக்கம் தாழ்தலும், ஒரு பக்கம் உயர்தலும் கூடாத காரியமென்பது அனைவரும் அறியத் தக்கது. இக்கதையை நாலாவது வகுப்புப் பையன் கூட நம்ப மாட்டான் என்றால் பிறர் எப்படி நம்புவார்கள்? (பிறகு மேல்குறி த்த வாதாபி வில்வலன் கதையை எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்.)

“இனி அகத்தியர், முதற்சங்கமிருந்த காலம் 4440 யாண்டு: இடைச்சங்கமிருந்த காலம் 3700 யாண்டு; ஆக 8140 ஆண்டு ஜீவித்திருந்ததாக இறையனாகப் பொருளுறை கூறுகிறது. அதன் பின் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் சென்றிருக்கின்றன. எண்ணியிர மாண்டுகளுக்குமேல் ஜீவித்திருந்த அகத்தியர் இன்னுமொரு இரண்டாயிரமாண்டு இருந்தாரானால் பூனிவர்சிடி சரித்திர ரீட ரான நமக்கு முன்னிருக்கும் திரு. பி. டி. சீனிவாச ஐயங்காரவர் கள் அகத்தியரை நேரேகேட்டு எல்லாவற்றையும் எழுதியிடுவார். ஆனால், அகத்தியர் இன்னுமிருக்கின்றார் என்று சொல்லி அதனை முற்றும் நட்பும் ஜனங்களும் உண்டு. (காசோஷம்) இன்னும் இது போல பலவுண்டு: அகத்தியர் புலத்தியரிடம் சென்று உலோபா முத்திரையைப் பெற்று, அவளை அங்கேயே வைத்துவிட்டுச்சமதக் கனியிடம் சென்று திரணதூமாக்கினியைப் பெற்று அழைத்துக் கொண்டு, கக்கையிடம் சென்று காகிரியைப் பெற்றுத் தென்னாடு சென்றாராம்; திரணதூமாக்கினி என்ற சொல்லுக்குச்சரியான பொருளில்லை; ஈண்டு இச்சொல்லில் திரணம் என்பது துகள் என் றும், தூமம் என்பது புகை என்றும், அக்கினி என்பது நெருப்பு என்றும் பொருள்படும். ஆகவே திரணதூமாக்கினியைக் கொள்ளி வைப்போன் என்று சொல்லலாம். (சிரிப்பு) இவ்வாறு ஒரு பெயர் இருக்குமா வெனச் சபையினர் ஆலோசிக்க வேண்டும்.

“மற்றொரு கதையைக்கேளுங்கள்: அகத்தியர் தமது மனைவியை யழைத்து வரும்படி தொல்காப்பியரை அனுப்பினாராம்; அவர் எவ் வாறு அழைத்துவர என்று கேட்டகாலத்து முன்சின் நாலுகோல் நின்று அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டாராம்; ஒரு கோல் 16 அடிஎன நண்பொருவர் தெரிவிக்கின்றார்; அறுபத்துநாலடி தூரத் தில் நின்று அழைத்துவரச் சொன்னாராம். இவ்வாறு அழைத்து வரும்போது மதுரையில் ஓடும் வைகையாற்றில் வெள்ளம் பெருகி

விட்டதாம்; அவ்வம்மையாரை வெள்ளம் அடித்துச் சென்றதாம்; அப்பொழுது தொல்காப்பியர் அங்கே முறிந்து நின்ற மூங்கிற் கோலை ஒடித்து நீட்டினாராம்; அதனைப்பிடித்துக்கொண்டு அவ்வம்மையார் கரையேறினாராம்; இச்செய்தியை அகத்தியருக்கு மாணக்கர் சொன்னாராம்; அவர் வெகுண்டு மாணக்கரைச் சுவர்க்கம் போகாமலிருக்கக்கடவது எனச்சபித்தனாராம்; சீடரும் ஆசிரியரைச்சபித்தாராம்; இந்தப்படி ஒரு கதை கேட்டதுண்டாவென யோசியுங்கள்! வைகையில் தண்ணீர் எத்தனைநாளைக்கு ஓடும் அன்றியும் தண்ணீர் அடித்துக்கொண்டுபோன ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றியதற்கு மனிதர் மகிழ்ச்சி யடைவார்களா வருத்தப்படுவார்களா? அதற்கு வந்தனம் கூறுவதா சாபபடுவதா? (பெருங்கர கோஷம்) இப்படிப் பலவிதத்திலும் நம்பமுடியாத கட்டுக்கதைகளே மலிந்து கிடக்கின்றன” என்பதே. இந்தச்சொற்பெருக்கு சென்னை அரசாங்கக் கலாசாலை இங்கிலீஷ் லெச்சர் மண்டபத்தில் நிகழ்த்தியதாகும்.

இம்மாதிரியாகக் கற்பனைசெய்திருக்கும் பல கட்டுக்கதைகளில் இக்காலத்துப் புலவர்கள் பிரத்தியக்ஷமாகக் கற்பனைக் கதையென்று நம்புவதற்குத் தகுதி வாய்ந்த மற்றொரு கதையுமுண்டு, அதாவது, தொல்காப்பியம் பாயிரத்தின் கண்

“அறங்கரை நாவீ னுன்மறை முற்றிய

S வதங்கோட்டாசாற் கறிபத் தெரிந்து.”

எனவரும் அடிகளைக் கொண்டு, (அகத்தியர்க்கு பன்னிருமாணக்க ரென்கூறும் கதையில்) S அதங்கோட்டாசான் என்னும் பெயருடைய மாணக்க ரொருவரிருந்தா ரென்று கற்பித்துக் கூறுவதாம். அதில் சொல்லப்படுவதாவது:—

“அகத்தியனார் அதங்கோட்டாசிரியரை நோக்கி, ‘நீ தொல்காப்பியன் செய்த னுலைக் கேளற்க’ வென்று கூறுதலானும், தொல்காப்பியனாரும் பல்காலுஞ் சென்று, ‘யான் செய்த னுலை நீர் கேட்டல் வேண்டும்’ என்று கூறுதலானும், இவ்விருவரும் வெகுளாமல் இந்நூற்குக் குற்றங்கூறி விடுதலெனக்கருதி அவர் கூறிய கடாவிற் கெல்லாம் விடைகூறுதலின், ‘அறிபத் தெரிந்து’ என்றார் என்பதே. இதுகற்பனைக் கதையென்பதுமேலே பண்டிதர்கள்

அடிப்பிராயங்களில் 33,34 ஆம் பெக்கங்களில் தொல், சிறப்பு - இரண்டு அடிகளுக்கு வகுத்திருக்கும் உரைகளால் வெள்ளிடை மலைபோல விளக்கமாகும். மேற்கூறியபடி, சைவர் அகத்தியரைப் பற்றி பற்பல சரித்திரங்களைப் பலசிதங்களாகக் கூறுவதால் அவை யெல்லாம் நம்பத்தகாதனவாம். அவற்றில் முனிவர்க்குரிய இலக்கணங்களும் இல்லை.

இன்னும் அகத்தியர் மாணுக்கர்களில் வாமனன் என்பவர் வேறு ஒருவர் இருந்ததாகக் கூறுவதுந் தப்பு மொழியேயாகும். வாமனன் என்னும் பெயர் சைவர்களுக்கு உரியதன்று. இப்பெயர் வடமொழியாம். வாமனன் என்றால் குள்ளன் எனப்பொருள். வாமனன் என்னும் பெயர் விஷ்ணுவுக்குரியது; ஜைனர்களுக்கு முரியது; ஜைனசமய நூல்களில் வாமனசூரி என்றும், வாமனாரிய ரென்றும், வாமனர் என்றும், வாமனசாரி பென்றும் ஜைனசமய முனிவர்களுக்குப் பெயர்கள் வழங்கி வந்திருக்கின்றன. தொல்காப் பியர், அகத்தியர் ஆகியவர்கள் காலத்தில் தென்தேசத்தில் சைவ சமயமின்றி எங்கும் சமண சமயமே மிகுத்திருந்ததால் வாமனன் என்பவர் சமணரென்றும், இவரே அகஸ்த்திய ரென்றும், குறு முனி என்றும் சொல்வதற்குத் தக்க ஆதாரங்களிருக்கின்றன. இப் பெயர் பெற்ற ஜைன முனிவரரை, கற்பனைக் கதைக் காரர் அதங்கோட்டாசான் என்னும் பெயருடையவர் ஒருவர் இருந்த தாகப் போலிக்கதை கூறுவதுபோன்று, மேற்கூறிய பொய்க்கதை களுக்கு நாயகராக்கி விட்டார்கள். வாமனன் வேறு, அகத்தியர் வேறெனப் பிரித்து விட்டார்கள் என்று கருதுதற்கிடமுண்டு. இவ் விவரம் பின் வரும்.

பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட சைவ சமயப்புவர்கள், தொல்காப் பியரும் அகத்தியரும் சைவரென்றும், இவர்கள் காலத்தில் சமண மதமில்லை யென்றும் கருத்துக்கொண்டு, தொல்காப்பியரை அகத் தியர் வடக்கினின்றும் தென்திசை போகின்றபோது உடன் கொண்டு போந்தாரென்றும், அகத்தியர் காகியம்பதியிலிருந்தவ ரென்றும், அங்கு வடமொழி வாணரோடு மாறுபட்டு அம்மொழி க்கு இணையாக மற்றொன்றினை யருளுமாறு முருகக்கடவுளை வேண்டினரென்றும், அக்கடவுள் அம்முலைக்கண்ணுள்ளது சென்று கொள்க என்றதும் முனிவரர் 'தமிழ்! தமிழ்!' எனக்கூவி ஒலிச் சுவடிகளை வாரிக்கொண்டு தமிழ்மொழி கற்றாரென்றும், சிவபிரா

னிடம் இலக்கணம் கற்றாரென்றும் பொய்க்கதைகளைக் கட்டி விட்டார்கள்.

இவ்விரண்டு ஆசிரியர்கள் காலத்தில் சமணமதம் தென்தேசத்திலும் இருந்ததுண்மை. தொல்காப்பியர் அகத்தியர் ஆகியவர்கள் பிராகிருதம் சமஸ்கிருதம் கற்றவர்கள். ஆதலால் தமிழுடன் அச்சொற்களைக் கலந்து அருகக்கடவுள் அருளிய முதனூலைக் கொண்டு தொல்காப்பியர் வழிநூல் செய்திருக்கின்றார். இவ்வுண்மைகளை உணராமல் அகத்தியர் காசியம்பதியில் வடமொழி கற்றாரென்றும், அவர் 8140 ஆண்டு ஜீவித்திருந்தாரென்றும், தொல்காப்பியத்தில் பிற்காலத்து ஆரியக்கலப்புச்சேர்க்கப்பட்ட தென்றும், அகத்தியர் இலக்கணம் முதனூலென்றும், அதைக்கொண்டு தொல்காப்பியர் செய்தது வழிநூலென்றும், அகத்தியர் தொல்காப்பியருக்குச் சுவர்க்கம் போகாமலிருக்கக்கடவ தெனச் சாபமிட்டாரென்றும், தொல்காப்பியரும் ஆசிரியருக்குச் சுவர்க்கம் போகாதிருக்கக்கடவதெனச் சாபமிட்டாரென்றும், இன்னும் இதற்கு முரணாகத் தொல்காப்பியர், அகத்தியர் இலக்கணம் இறந்துபோகச் சாபம் கொடுத்தாரென்றும், அக்காரணத்தால் அவர் இலக்கணம் சங்க காலத்திலேயே இறந்துபட்டதென்றும் பலவிதமாகக் கூறுவன வெல்லாம் திருவாளர் கா. ரா. நமசிவாய முதலியார் அவர்கள் சொற்பொழிவிற் கண்டபடி வெறுங்கட்டுக்கதைகள் என்பதற்கையே இல்லை.

ஆயினும் அகத்தியர் பலவைத்திய நூல்கள் செய்துள்ளாரென்றும்; அவைகளிலுள்ள சான்றுகளால் அவரைச்சைவரென்று ருஜுப்படுத்தக் கூடுமென்றும் சில சைவர்கள் சொல்லக்கூடும். அப்படிச் கூறுவதற்கும் சமாதானம் உரைப்பாம்:

தெய்வத்தன்மை பொருத்திய திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஞானவெட்டி 1500-க்குச் சுருக்கம் என்றும், நவரத்தின வைத்தியசிந்தாமணி 800-என்றும், கெவுனமணி வயது 100-என்றும், ஆக 900 என்றும் சிலநூல்களை அவர் பெயரால் அச்சிட்டுப் பதிப்பாசிரியர் பெயர்முதலியவைகளை டைடல்பேஜில் காட்டி திருக்குறளிலுள்ளதுபோல திருவள்ளுவநாயனார் உருவப்படமும் அவர் சரித்திரமும் அவற்றில் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் நவரத்தின வைத்தியசிந்தாமணி என்னும் நூலின்கண் மகிழ்பதிதைலம் உண்ணப்பத்தியங்கூறும் 574-ஆம் செய்யுள்,

“விதியால் மதிவரு மேலிடும் வித்தால் வினாவாகும்
 வினாவாம் வினை விரகந்தனில் மிகவேதினைப் பழியார்
 ததிகாணெடுந் தைலந்தனிற் றனிக் குன்றிடைக் கிருநத்
 தனைத்தாக்கிடு வினைபா ளர்டன் சுருகா கொருபட்சங்
 கதிர்மேகமுங் கருமேகமும் வலமாகவும் பணியும்
 கடற் புக்கிடு * மெரிப்பூச்சியுங் கவிச்சானது மாகா
 நதிரீர் பசும்பாலுந் தயிர்நன் மேஷமு 0 மதுவாம்
 நளினக் காடைகவுதாரியும் நண்பா மெனு முறைபே”

என்று கூறுகின்றனது.

இத்தன்மையாக மருந்தின் பொருட்டுப் பத்தியமிருக்க ஆட்டி
 னிறைச்சி, காடை, கொளதாரி முதலிய மாமிசங்களை உண்ணும்படி
 கூறப்படும் வைத்தியனால் திருக்குறளாசிரியர் செய்ததாயிருக்குமா?
 அவர் பெயரை அமைத்து இப்பேர்ப்பட்ட புத்தகங்களைப்போலிப்
 புலவர் பொருள் சம்பாதிக்கும் பொருட்டு வெளியிட்டிருக்
 கிறார்கள்.

திருக்குறளாசிரியர் திருக்குறளில், ‘மருந்து’ என்னும் அதி
 காரத்தை அமைத்து அதில்,

“மாறுபா டில்லாத வுண்டி மறுத்துண்ணி
 னுறுபா டில்லை யுயிர்க்கு”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ன்: “மறுத்து-(புலால் கலந்த மருந்து முதலிய ஆகாரங்களை)
 நீக்கி, மாறுபாடில்லாத-விசிற்பயில்லாத, உண்டி-பரிசுத்தமுள்ள மருந்து
 முதலிய உணவுகளை, உண்ணின் - (ஒருவன்) உண்பானாயின், உயிர்க்கு -
 (அவன்) உயிர்க்கு, உறு - கொலைச்சார்பினாலுண்டாம், பாடு - துன்பம்,
 இல்லை-உண்டாவதில்லை” என்பதாம்.

“மருந்து முதலிய ஆகாரங்களில் மாமிச மிஸர் முள்ளதை
 நீக்கி ஒன்றினோடொன்று மாறு கொள்ளாத பரிசுத்தமுள்ள மரு
 ந்து முதலிய உணவுகளை உண்பவன் உயிர்க்கு கொலையின் சார்பினா
 லுண்டாம் துன்பம் இல்லை என்பது” இதன் கருத்து.

கொலையின் சார்பாவது-செய்தல், செய்வித்தல், உடன்படல், ஆகிய மூன்றுவகைகளில் மாமிசங்கலப்புள்ள மருந்து முதலியவைகளை உட்கொள்ளும் பட்சத்தில் வியாதியைக் கண்டிக்கு மென்று * வைத்தியர் சொல்வதற்கு உடன்பட்டு புசித்தலாம்; அவ்வாறு உட்கொள்வது துன்பமே. அத்துன்பத்தை இருமையிலும் அனுபவித்தல் உயிரோயாதலால் அதன்மேல் வைத்துக் கூறினார். ஊறு என்னும் பதத்திற்கு உயிர்க்கொலையென்று சொல்வது பொருத்தமாம். மண்டலபுருடர், “ஊறென்ப தீமை தீண்டலுயிர்க்கொலையிடைபூறென்ப” என்று 11-வது தொகுதி றகாவேதுகையில் கூறுவதனால் இதனையுணர்க.

பின்னும் திருக்குறளாசிரியர்,

“இழிவறிந் துண்பான்க னின்பம்போ னிற்குந்
கழிபே ரிரையான்க ணேய்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இ-ள்: “இழிவறிந்து (புலால்மிசாமுள்ள மருந்து முதலியவைகள்) குற்றமென்றறிந்து, உண்பான்கண் (பரிசுத்தமுள்ள மருந்து முதலிய உணவுகளை) உண்பவனிடத்து, இன்பம்போல-இன்பத்தைப் போன்று, கழிபேரிரையான்கண் (வியாதிகளுக்கு) மிகப்பெரிய வனுகூலமென்று புலால்கலப்புள்ள மருந்துமுதலியவைகளை உண்பவனிடத்து, நோய்-துன்பம், நிற்கும்-நீங்காது தங்கும்” என்பதாம்.

“புலால் கலந்த மருந்து முதலிய உணவுகளை இழிந்ததென்று அறிந்து பரிசுத்த முள்ள மருந்து முதலிய அன்னாகாரங்களை உண்பவனிடத்து இன்பமும், வியாதிகளுக்குப் புலால் கலந்துள்ள மருந்து முதலிய வுணவுகள் மிகப்பெரிபன வென்று சாப்பிட்டவனிடத்து துன்பமும் இம்மை மறுமையில் நீங்காது நிற்கும்” என்பது இதன்கருத்து.

---

* வைத்தியர்களில் சிலர் அண்டவாதமுதலிய நோய்களுக்கு முட்டை முதலிய மாமிசங்களை எண்ணெயில் கலந்து கொடுப்பதாகவும், ஆஸ்பத் திரிகளில் தேகபுஷ்டிக்காக மீன் எண்ணெய் கொடுப்பதாகவும் பலர் சொல்ல நாம் கேட்டிருக்கிறோம்; இத்தன்மையுடைய எண்ணெய் முதலிய மருந்துகளை மறத்துண்பவன் உயிர்க்கு ஊறுபாடில்லே என்றார். என்றிக.

இக்குறட்பாக்களில், 'மருந்து' என்பது வருவித்துச் சொல்லப்பட்டது, இது, அதிகாரத்தின் தன்மையைப்பற்றிக் கூறியதாம். யானை, குதிரை, மாடு முதலிய மிருகங்களைக் குறித்து 'இது இரை எடுக்கவில்லை' 'தீனி எடுக்கவில்லை' என்று சொல்வது உலக வழக்கு. அதனால். புலால் கலப்புள்ள உணவுகள் புசிப்பவனை மிருகத்தோ டொற்றுமையாக்கி, 'இரையான்' என்று இழித்துக் கூறினர் ஆசிரியர்.

பரிமேலழகர் இக்குறட்பாக்களின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை ஆராய்ந்தறியாமல் இவற்றிற்குப் பொருத்தமற்ற உரைகளையும், அவற்றிற்கேற்ற விரிவுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவர் கருத்திற்கு ஆகூப சமாதானங்களையும், அவற்றிற்கு உகாரணங்களையும் காட்டவேண்டின் முன்பின்னுள்ள குறட்பாக்களின் கருத்துக்களையும் எழுதவேண்டும். அவ்வாறு எழுதப்புகின் இங்கு விரிவெய்துமென அவற்றை விடுத்தனம். ஆயினும் பரிமேலழகரின் பொருத்தமற்ற கருத்தை இங்குக் கிஞ்சித்து எடுத்துக்காட்டுவாம்:

“இழிவறிந்து” என்னும் குறளில், “குறைவாக வண்பவனிடத்து இன்பமும், மிகுதியாக வண்பவனிடத்துத் துன்பமும் நீங்காது நிற்கும்” என்றார். அவ்விற்ப துண்பம் ஆகாரம் குறைவாகவும் மிகுதியாகவும் உண்ணும் அந்தந்த வேளைபரியந்தமா? அந்நாள் பரியந்தமா? அல்லது அந்த ஜன்மம் இறுதிவரையிலுமா? மறுஜன்மத்திற்குமா? என்பதை அறிஞர்கள் அறிந்து உண்மைக் கருத்துக்களை உணர்தல் வேண்டும். மருந்தின் அதிகாரத்திலுள்ள குறட்பாக்களைப்பற்றிய விஷயங்களை இரண்டாம்பாகத்தில் விளக்கிக்காட்டுவாம்.

திருக்குறளாசிரியர் புலான் மறுத்தலென்னும் அதிகாரத்தில்,

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும்”

என்று புலால்மறுத்தலை வெள்ளிடைமலைபோல் கூறியிருப்பினும்,

‘மருந்து’ என்னும் அதிகாரத்திலும் புலால்கலர்களுள் மருந்து முதலியவுணவுகளை மறுத்துண்ண வேண்டு மென்று ஆழ்ந்த கருத்துடன் ஜைனசமயக்கோட்பாடுகளை விளக்கியுள்ளார்.

இவ்வாறு மருந்து வகைகளிலும் புலாலைமறுத்துண்ண வேண்டுமென்று அருள்மொழி அருளிப் திருவள்ளுவநாயனார் பெயரை அமைத்துச்சிலர் மேல்குறித்த வைத்திய நூல்கள் செய்திருப்பது போல, அகத்தியர் பெயரை அமைத்து பலவைத்திய நூல்கள் ஏன் செய்திருக்கக் கூடாது?

அகத்தியர் சரிதை இவ்வாறு பலராலும் பலவிதமாகக் கூறப் பட்டிருப்பதால், சைவவைணவர்கள்கூறும் எதுவும் உறுதியாகக் கொள்ளமுடியாது. அகத்தியருடைய உண்மைச்சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து கூறுவதுதான் சிறந்தது. ஆதலின் அவர் சரிதையை உள்ளவாறு கூறுவாம்.

நடுநிலையில் நின்று ஊகிக்குமிடத்து, அகத்தியர் என்னும் பெயருடையவர் ஹைந (சமண) மதத்தில் ஒருவரும், சைவமதத்தில் ஒருவரும் இருந்திருக்கின்றார்களென்றுகூற ஏது விருக்கின்றது. எவ்விதமெனின், “ஆரியா” பத்திரிகையின் ஆசிரியர் தி. அ. சாமி நாதய்யர் எழுதிய பூநீமத் சங்கராசாரியர் சரித்திரத்தில், “சங்கரர் மிக்க காலத்தியோடு கூடிவளர்ந்து விளங்குங் காலத்தில், தம் அருமை மகனுக்குக் கவிபாணம் செய்விக்க வேண்டுமென்று ஸதீதேவி (சங்கரர் தாயார்) நிச்சயித்துக் கொண்டிருக்கையில் மகாத்துமாவாகிய அகத்தியமாமுனிவர் அவ்வம்மையாரைத் தேடிவந்து, ‘அம்மா உன்மகன் எல்லாச் சாத்திரங்களிலும் வல்ல மகா மகிமையுடையவனே யாவன்; ஆனால் பூர்ணயுனில்லாதவன்’ என்று சொல்லி நீங்கினர்” என்றவரலாறு கூறப்படுகின்றது. இம்மாதிரி இன்னும் வேறு பதிப்பாசிரியரும் கூறுகின்றார்.

இதனால் ஆதிசங்கரர் காலத்தில் (கி. பி. 617-ல்) அகத்திய முனிவர் என்னும் பெயருடையவர் ஒருவர் இருந்தா ரென்பதும் இவரே சைவசமயத்து அகத்திய ரென்பதும் விளக்கமாகின்றன.

இவற்றிற்கிணங்க வீரசோழியம் பாயிரத்தின்கண்,

“ஆயுங் குணத்தவ லோகிதன் பக்க லகத்தியன் கேட்
டேயும் புவனிக் கிபம்பிய தண்டமிழிங்கு ரைக்க”

என்ற செய்யுளடிகள் காணப்படுகின்றன.

இவ்வடிகளின் கருத்தைக் கொண்டும், பாயிரத்தின் செய்யுளைக் கொண்டும் வீரசோழியம் பதிப்பாசிரியர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களும், ச. பவானந்தம்பிள்ளை அவர்களும், “அவலோ

கித முனிவர்பால் அகத்தியர் தமிழ்மொழியைக் கற்றுணர்ந்த-
ரென்று அருகர்மதம் கூறுவதாகச் சொல்லுகின்றார்கள். இவர்
களைப்போன்று இன்னும்சிலர் வீரசோழியம் இயற்றிய ஆசிரியர்
சமணர் என்றும், சிலர் புத்தசமயத்தினர் என்றும் கூறுகின்றார்கள்.
ஆயினும், நூலாசிரியர் பாயிரத்தில்,

“மிக்கவன்போதியின் மேதக்கிருந்தவன் பெய்த்தவத்தாற்
றெுக்கவன்யார்க்குந் தொடரவொண்ணாதவன் நாயனெனத்
தக்கவன்பாதந் தலைமேற்புனைந்து தமிழரைக்கப்
புக்கவன்பைம்பொழிற் பொன்பற்றி மன்புத்த மித்திரனே”

என்று கூறுகின்றார்.

இச்செய்யுளின் கருத்து அருகக்கடவுளாயும், புத்தக்கடவுளா-
யும், குறிக்குமாயினும் நூலாசிரியர் பெயர் புத்தமித்திரன் என்று
கூறப்பட்டிருப்பதனாலும், ஜைனசமயத்தில் புத்தமித்திரன் என்-
னும் பெயர்வழங்காமையாலும் வீரசோழியம் ஆசிரியர் புத்தசம-
யத்தின ரென்பதற்கையமில்லை. அகத்தியர் அவலோகித முனிவரி-
டம் தமிழ் கற்றுணர்ந்தாரென்று புத்தமித்திரர் கூறுவது தப்பு
மொழியல்லவென்பது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதேயாகும்.

இவற்றைக்கொண்டு, புத்தசமயம் வடநாட்டில் தோன்றி தென்-
னாட்டில் பரவியபிறகு சைவசமயத்தில் அகத்தியர் என்னும் பெயர்
பெற்றவர் ஒருவர் தோன்றி அவலோகித முனிவரிடம் தமிழ் கற்-
றுணர்ந்து பிரசித்தி பெற்றாரென்பதும் இவரே சங்கரருக்குப் பூர்-
ணயுளில்லை என்று சொன்ன அகத்தியர் என்பதும் பொருத்தமா-
கும். இவர்தவிர வாமனர் (குறுமுனிவர்) என்ற அகத்தியர் ஒருவர்
இருந்திருக்கின்ற ரென்பதற்கும் அவரே பேரகத்தியம் முதலியன
செய்தவரென்பதற்கும், ஜைனமதத்தைச் சார்ந்தவரென்பதற்கும்
பல ஆதாரங்களிருக்கின்றன. இனி அவற்றை ஆராய்வாம்:—

அகத்தியர் இருவர் என்பதற்கிணங்க, கா. சுப்பிரமணியம்
பிள்ளை அவர்கள் தொல்காப்பியத்தின் முகவுரையில், “அகத்தியர்
அனுமதியின்றிப் பொருநையாற்றைக் கடத்தல் அரிதென்னும்
குறிப்பு வான்மீகத்தில் காணப்படுகின்றது” என்றும், “சிலபிரதி-
களில் காணப்பட்டதாகக் கூறும் தண்டகந்திருத்திய அகத்திய
ரென்பவர் தமிழ்முனியன் வேறாய் ஆரியர் தலைவராய்க் குறுமுனி-
வர் பெயரைக் கொண்டவராகிய மற்றொருவரென்று யூகிக்கவேண்-
டியதாயிருக்கிறது” என்றும் கூறியுள்ளார். தமிழ்மொழி அகராதி

யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகநாவலரவர்கள் மாணுக்கரிண் மாணுக்கரா கிய மேலைப்புலே ஷி வித்வான். நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் பதிப்பில், புலத்தியர் என்னும் மொழிவருமிடத்து, “இவர் பிரம னது மானஸபுத்திரருளொருவர்; இவருக்கு ஹவிர்புக்குவினிடத் திலே அகத்திய ரென்றொருவரும், விசிவாச வென்றொருவரும் பிறந்தார்கள்; இந்த அகத்தியர் வேறு; சும்பமுனிவேறு” என்று வரைந்துள்ளார்.

இங்கு எடுத்துக் காட்டிய சரித்திரங்களால், அகத்தியர் என் னும் பெயருடையவர் இருவர் இருந்திருக்கின்றார்களென்பது நிச்ச யமாக விளக்கமாகின்றது. இவ்விருவரில் கணிதசாஸ்திரங்களும், பேரகத்தியம் என்னும் இலக்கணமும் இயற்றிய ஆசிரியர் வாமனர் என்னும் அகத்தியர் என்பதும், இவர் ஐஹ (சமண) மதத்தின ரென்பதும் கீழ்வரும் சான்றுகளால் தெற்றென விளக்கமாகும்.

வாமனமுனிவரால் இலக்கம், நெல்லிலக்கம், எண்சுவடி, பெருங்குழி, சிறுகுழி முதலிய கணிதசாஸ்திரங்கள் செய்யப்பட் டனவென்பது எமது முகவுரையில் விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக் கின்றது.

இம்முனிவர்க்குத் தென்மொழியில் அகஸ்தியர் அல்லது அகத் தியர் என்னும் பெயர் இருந்ததென்பதற்குத்தக்க காரணமிருக்கின் றது:

இவர் இயற்றிய எண்சுவடி கடவுள் வழிபாட்டில், “முத் தணிந்த முக்குடைக்கீழ் மூவா முதல்வனை” என்று அருகக்கட வுளைக்குறித்தும், முக்காணிவாய் பாட்டில், “நாலைம்பதனை இரு பத்து நால்வர்க்கு” என்று இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரைக் குறித்தும், மூன்றுமா வாய்பாட்டில், “விண்ணுளார் முக்குடைக் கீழ் வீரனடிதொழுவார்” என்று அருகக்கடவுளைக்குறித்தும், நாழி வாய்பாட்டில், “மறுவறு காட்சியவர் அதாவது: குற்றமற்ற நற்காட்சி யுடையவர்” என்று (திருக்குறள் மெய்யுணர்வில் மாசுறு காட்சி யவர்) என்று வருவதற்கிணங்க நற்காட்சியைப் பற்றியும், கலம் வாய்பாட்டில் “ஆத்தன் (அருகக்கடவுள்) கடைநெறி காட்சியவர்” என்று அருகனை குறித்தும் சொல்லியிருப்பதோடு அரைக்காணி வாய்பாடு பரிவாயில் தமிழ்மொழியில் தமது பெயரையும் அமைத்து,

“ஆறைந்து பூவி * னகத்தியனா ரேழ்கோட்டைக்
காலென் நெழிலார்க் கவி நான்கெனுங் கவியின்
பூவொன்றே பூவிலையு மொன்று
அலகுநிலை 37-4-0 நாலும்மா அரைக்காணி”

என்று மொழிந்துள்ளார்.

இதனாலேயே வாமனர் என்னும் முனிவரே * அகத்தியரென்
றும், இவரே இலக்கணமுதலிய கணிதநூல்களை இயற்றியவரென்
றும், இவர் ஜைநசமயத்தினரென்றும் ஐயமற உணர்ந்து கொள்ள
லாம்.

இவர் ஜைநர் என்று சொல்லுதற்கு மற்றொருதகுந்த கர்ண
மும் இருக்கின்றது; அஃதியாதெனில், தென்தேசத்தில் வசிக்கும்
ஜைநத்தமிழர்களில் சென்ற காலத்திலும், நிகழ் காலத்திலும்,
‘அகஸ்தியப்பநயினார்’ என்னும் பெயரைத்தரித்தவர்கள் அநேகர்
பலவார்களிலும் இருந்தார்கள், இருக்கின்றார்கள். இது, பல சைவ
வைணவர்கள் அறிந்ததேயாம்.

இன்னும் பேரகத்தியம் இயற்றிய வாமனர் என்னும் அகத்தியர்
ஜைநரே என்பதற்கு உதாரணமாக, ச. பவரநத்தம்பிள்ளை அவர்
கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பேரகத்தியத்திராட்டு என்னும்
நூலின்கண்

“இலக்கண மெட்டமை யிறைவற் றெழுதெழுத்
திலக்கணக் காண்ட மியம்புவல் யானே”

என்ற தற்சிறப்புப் பாயிரச்சூத்திரம் காணப்படுகின்றது.

இ-ள்: “இலக்கணம் எட்டமை (அருந்தனானது) எண்குணங்களின்
இலக்கணம் பொருந்திய, இறைவன்-அருகக்கடவுளை, தொழுது-வணங்கி,
எழுத்து-எழுத்துக்களின், இலக்கணக்காண்டம்-இலக்கணக்காண்டத்தை,
யான் இயம்புவல் - நான் சொல்லுவேன்” என்பதாம்.

“அஷ்டகுணங்களின் இலக்கணத்தைப் பொருந்திய அருகக்
கடவுளை வணங்கி எழுத்துக்களின் இலக்கணக்காண்டத்தைச்
சொல்லுவேன்யான்” என்பது இதன்கருத்து.

இச்சூத்திரத்தினாலும் அகத்தியர் ஜைநத்தமிழர் என்பது
தெற்றென விளக்கமாகும். ஆயினும் தன்வயத்தினால், தூயவுடம்
பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்ந்தல் முதலிய
எண்குணங்கள் சிவபெருமானுக்குண்டென்று ச. பவரநத்தம்பிள்ளை

அவர்கள் உரைவகுத்திருக்கின்றனர். சிவபிரானுக்கு அணிமாதி அஷ்டகுணங்கள் தவிர முற்றுமுணர்நல் முதலிய எண்குணங்கள் பொருந்தாவென்பதை இப்புத்தகம் 125ஆம் பக்கமுதல் 134ஆம் பக்கம் வரையில் யாம் விவரித்துள்ளோம். இன்னும் மேலேபண்டிதர்கள் அபிப்பிராயங்களிலும் 30-31ஆம் பக்கங்களில் விளக்கியுள்ளோம். ஆங்காங்குக்கண்டு கொள்க.

இனி, இரண்டு அகத்தியர்களுக்கும், அகத்தியமென்னும் நூலுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தைப் பற்றியும் சிறிது ஆராய்ந்து உண்மையை விளக்குவாம்: அகத்தியம் என்பதில், சிற்றகத்தியம், பேரகத்தியம் என இரண்டு நூல்கள் கர்ண பரம்பரையாக வழங்கிவருகின்றன. ஒரே ஆசிரியர் சிற்றகத்தியம் பேரகத்தியமென ஒரே வகையில் இரண்டு நூல்கள் செய்வதற்குக் காரணமில்லை. ஒவ்வொன்றையும் ஒவ்வொருவரே செய்திருப்பார். இதனாலும் அகத்தியர் என்னும் பெயருடையவர் இருவர் இருந்திருப்பார் களென்பதற்கையமில்லை. பேரகத்தியம் இயற்றிய ஆசிரியர் மேல்கண்ட ருத்திரத்தினாலும் அவர் இயற்றிய கணிதநூல்களினாலும், ஜைநரென்றும், இவர் தொல்காப்பியரின் சமகாலத்தவரென்றும் சொல்லப் பொருத்தமென்பதற்கையமில்லை.

சிற்றகத்தியம் இயற்றியவர் சைவசமய அகத்தியனாக இருந்தல் கூடுமென்றும், இவர் புத்தசமயத்து அவலோகித முனிவரிடம் தமிழ் சுற்றுணர்ந்தா ரென்றும், இவரே ஆதிசங்கராசாரியருக்குப் பூர்ணபுரில்லை என்றும் சங்கரர் காலமாகிய கி. பி. 671ல் வசித்திருந்தவரென்றும் சொல்லப் பொருத்தமாக விருக்கின்றன. இவை, யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கவைகளே. வைத்திய நூல்களிலும் பல, அகத்தியர் செய்திருக்கின்றாரென்று கூறுவதைக்கொண்டு அகத்தியர் இருவர் இருந்திருக்கின்றார்களென்று ஏற்படுவதால் அந்நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்தவர்க்கு அவற்றைச்செய்தவர் இன்னாரென்று உண்மை விளங்கும்.

தொல்காப்பியரைப் பற்றிக்கூறும் கதைகளையும், அகத்தியரைப் பற்றி ருக்வேதம், கந்தபுராணம், காஞ்சிபுராணம் முதலிய ஒவ்வொரு நூல்களிலும் சொல்லப்பட்ட கதைகளையும் சங்கிலித்தொடர் போன்று ஒன்றோடொன்று இணைத்து வாசித்துப் பார்க்கும் புலவர்களுக்கு “தொல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் ஜைந (சமண) ரென்று சொல்வது உண்மைச் சரித்திரத்திற்கு முற்றும் மாறுக

வுள்ள ஒருதப்பு மொழியுக்கும்” என்று கா. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை அவர்கள் சொன்னது சிறிதும் பொருந்தாதென்பது ஐயமறியுங்கும். இவ்விண்ணு ஆசிரியர்களைப்பற்றி அவர் சொல்லும் அபிப்பிராயத்தை அரிச்சுவடி படிக்கும் ஐந்துவயதுபிள்ளையும் ஒப்புக்கொள்ளான் என்றால் மற்றவர் எப்படி ஒப்புக்கொள்வார்கள்? கா. ரா. நமசிவாயமுதலியார் அவர்கள் போன்று நடுநிலையில்லின்று உண்மையைச் சொல்ல முற்படும் நல்லறிவானரின் அபிப்பிராயத்தைக்கொண்டே இவற்றை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

மேல் எடுத்துக் காட்டிய பிரமாணங்களால், திருக்குறளாசிரியர், தொல்காப்பியர், இறையனார் ஆகியவர்களைப் பற்றிக்கூறும்போலிக்கதைபோல் போன்று அகத்தியனரைப்பற்றிக்கந்தபுராணம் முதலிய பல நூல்களில் கூறும்கதைகளும் நம்பிக்கையற்றவைகளே.

ஐநகக்ஷத்திரியர்கள் மாறுதலடைந்ததின் காரணமாக ஐநகர்களின் ஜனப்பெருக்கமும், கல்வி அறிவு ஆற்றல் செல்வச் செழிப்பு ஆகியவைகளும் குறைந்த பிறகு ஐநக மகாமுனிவர்களால் இயற்றிய தொல்காப்பியம், வாமனர் என்னும் அகத்தியர் இலக்கணம்,* இறையனாரகப்பொருள், திருக்குறள் முதலானவைகள் மிகத்தொன்மையானவைகளும், சிறப்பு வாய்ந்தவைகளும், தம்முக்குப் பிரதானமானவைகளும், ஆதலால், இத்தன்மையான தமிழ்நூல்கள் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவைகளாக விருந்தால், தென்தேசத்தில் சைவம் பழமையாக விருந்ததென்றும் பெருஞ்சிறப்புடையதென்றும் பலராலும் கருதப்படுமென்று சைவர்கள் தூர் அபிப்பிராயங்கள் கொண்டு ஐநகசமயத்தின் கருத்துக்களுக்கு மாறுதலாகச் செய்யுட்கள் முதலியவைகளைத் திருத்தியும், பொருத்தமற்ற உரைகளைச் செய்தும் ஐநக நூல்களைத் தம்முடையனவாக மாற்றியிருக்கின்றார்கள். மேலே பண்டிதர்கள் அபிப்பிராயங்கள் என்பது முதலாக இதுபரியந்தம் யான் விளக்கிக் காட்டியிருக்கும் சாஸ்திரப் பிரமாணங்களால் தொல்காப்பியர், இறையனார், திருக்குறளாசிரியர் முதலியவர்போன்று அகத்தியனரும், ஐநக மகாமுனிவரென்பதும், இவர் இயற்றிய இலக்கணங்களில் கூறும் கடவுள் இலக்கணங்களும் ஐநகசமயத்திற் குரியனவென்பதும் சகலர்க்கும் ஐயமறியுங்கும்.

---

* இறையனாரகப்பொருள் உரையில் முச்சங்களைப்பற்றிக் கூறும் கூற்றுக்கள் முழுப்பொய் என்பதற்கு ஐயமேயில்லை.

ஜைநசமய உண்மை வரலாறு.

ஜைநமதத்தின் உண்மையான வரலாறு ஒரு விதமாயிருக்க அதனையுணராத சிலர்பற்பல விகற்பங்களாகக் கூறிவருகின்றார்கள். இந்த ஆராய்ச்சி நூலைப்படிப்பார்க்கு ஜைநமதத்தின் உண்மையான வரலாறு தெரிந்திருக்க வேண்டுமாதவின், அதனை இங்குச் சுருக்கமாக எடுத்து விளக்கிக் காட்டுவாம்.

உலகம், கடவுள், வேதம், ஆத்மா, புண்ணியம், பாவம் (கர்மம்), காலமுதலானவைகள் அநாதியாகவுள்ளன. இவைகளைப் போலவே ஜைநசமயமும் உலகில் அநாதியாகவுள்ளது. எவ்வாறெனின், இவ்வுலகில் மனுஷ்ய சேஷத்திரப்பிரமாணம் நார்பத்தைந்து லக்ஷம் யோசனை விஸ்தீர்ணமுடையது. இதில்விதேகசேஷத்திரங்க ளென நூற்றறுபது தர்மகண்டங்களுள்ளன. இந்த சேஷத்திரங்களில் எக்காலமும் அருகக்கடவுளும், ஜைநசமயமும், ஷட்கர்மத்தொழில்களும், சூத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் மூன்று வர்ணஸ்ரமங்களும் உள்ளன. இவை தவிர வேறு சமயம் கிடையாது.

இவையன்றி இன்னும் இவ்வுலகில் ஐந்துபாதம், ஐந்து ஐராவத சேஷத்திரங்களென்று பத்துதர்ம கண்டங்களு முள்ளன. இந்தப்பத்து தர்மகண்டங்களிலும் உத்சர்ப்பிணி, அவசர்ப்பிணி என்னும் ஏற்றிழிவு காலதோஷங்களும், பிரளயங்களுமுண்டாம். ஷட்பத்துக்கண்டங்களில் நாம் வசிக்கும் இந்தப்பாத சேஷத்திரத்தில் அவசர்ப்பிணி மூன்றாங்காலம் அந்தியத்தில், சர்வார்த்த சித்தியென்னும் பஞ்சாணுத்தரத்துள்ள அகமிந்திரர் மதிஸ்ருதா வதியென்னும் மூன்றுஞானத்துடன் அவதரித்தார். இவரே விருஷபதீர்த்தங்கார், ஆதிதீர்த்தங்கார், ஆதிஸ்வார், ஆதிபகவான்முதலிய 1008 திருநாமங்களை யுடையவர். இவர் மேல் சொன்ன விதேகசேஷத்திரங்களில் எக்காலமும் நிலைபெற்றுள்ள ஷட்கர்மத்தொழில்களையும், சூத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் மூன்று வர்ணஸ்ரமங்களையுடைய ஜைநசமயத்தையும், அதற்குள்ள இல்லற, துறவற முதலிய பலதர்மங்களையும் இந்தப் பாதசேஷத்திரத்து ஆரியகண்டத்திலுள்ள மக்களுக்கு அவசர்ப்பிணி மூன்றாங்காலத்து போக பூமி கழிந்து, கர்மபூமி ஏற்பட்ட ஆரம்பத்தில் உபதேசித்தார்.

இவ்வாறு ஆதிபகவான் இந்தப் பாதசுஷத்திரத்து ஆரியகண்டத்தில், கர்மபூமியின் ஆரம்பத்தில் மேல்சொன்ன விதேகசுஷத்திரங்களிலுள்ள ஷட்கர்மத்தொழில்களையும், S சுஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னும், மூன்று வர்ணஸ்ரமங்களையும், ஜைநசமய முதலானவற்றை உண்டு பண்ணினாரென்ற வரலாறு மகாபுராணத்திலிருப்பதால் இவ்வுலகில் ஜைநசமயம் அநாதியாக வுள்ளதென்று சொல்லப்படும். இத்தன்மையாகவுள்ள ஜைநசமயத்தைப் பற்றிய உண்மைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியில்லாதார்களிற் சிலர் ஜைநமதம் முதன்முகல் மகாவீரரால் உண்டாக்கப்பட்ட தென்றும், இவ்விந்துக்களின் ஆரியசுஷத்திரியரென்றும், சிலர் ஜைநமதம் புத்தமதத்தின் பிரிவென்றும், சிலர் இவ்விரண்டு மதங்களிலுமுள்ள வித்தியாசங்களை அறியாமல் ஜைநம் புத்தம் இரண்டும் ஒன்றே என்றும், சிலர் ஜைநர்கள் புத்தர்கள் தனித்தனி மதத்தினர்களென்றும் சிலர் ஜைநர்கள் தென்தேசத்தில் இடையில் குடியேறினார்களென்றும், சிலர் ஜைநமதத்தின் காலம், அருகக்கடவுளின் தன்மை, அவரால் போதிக்கப்பட்ட இல்லற துறவற முதலான உண்மைத் தத்துவங்கள் ஆகியவற்றை அறியாமல் ஜைநர்கள் உலகமுதலான இருஷ்டியையும், ஜீவன்களை ஹிம்சித்து, செய்யப்படும் யாகங்களைக்கூறும் வேதங்களை ஒப்புக்கொள்ளாமையால் நாஸ்திகர்களென்றும் பல வாறு கூறுகின்றார்கள். இவையனைத்தும் தப்பான அபிப்பிராயங்களாம். ஜைநமதத்தின் உண்மைகள் வேறுவகைகளா யிருக்கின்றன. அவை, இதனடியில்வரும் விஷயங்களால் விளங்கும்.

வைணவ சமயத்து போக வாசிஷ்ட கிரந்தத்தில் 15-வது வைராக்கிய பத்ததியில், வசிஷ்டர் இராமனை என்ன வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு இராமர் பதில் கூறுவது.

“நாஹம் ராமோ ந மே வாஞ்சா
பாவேஷு ச ந மே மனஃ
சாந்தி மாஸ்தாது மிச்சாமி
ஸ்வாத்மன் ஏவ ஜிநோயதா”

என்னும் 8-வது சுலோகம் இராமருடைய கூற்றாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

S பிராம்மண வர்ணஸ்ரமம் ஆதிபகவானால் உண்டாக்கப்படவில்லை. பின்னர் அவருடைய புத்திரர் பாதசக்கிரவர்த்தியால் உண்டாக்கப்பட்டது.

இ - ன்: “நான் இராமனல்ல; எனக்கு வேறு எந்தப் பதார்த்தத்தின் மேலும் ஆசையானது இல்லை; ஜிநேஸ்வரனுக்கு (அருகக்கடவுள்) சமானமாக என்னுடைய ஆத்மன் சார்த்தத்தை ஸ்தாபனம் பண்ண இச்சிக்கிறது” என்பதாம்.

இதில் ஸ்ரீராமர் அருகக்கடவுள் போல சாந்தமாக விருப்பதற்கு விரும்புகிறேன் என்று சொன்னாரென்பது விளங்குகின்றது. இன்னும் மேருமந்தர புராணம் பதிப்பாசிரியர் தமது முகவுரையில், “வால்மீகி இராமாயணம் ஸ்ரீராமர் தென்னாட்டிற் போந்துழி சமணர்கள் ஆஸ்ரமத்தைக்கண்டதையும், ஏனையோர் சிறப்பையும் கூறுகிறது” என்று சொல்கிறார். இந்தக்காரணங்களால் ஸ்ரீராமர் காலத்திற்குமுன்னமேயே ஜைநமதம் இருந்திருக்கிறதென்பதையும், தென்னாட்டிலும் ஜைந ஆஸ்ரமங்களிருந்திருக்கின்றனவென்பதையும் யாவரும் அறிதல்கூடும்.

இன்னும் பிராமணர்களாலும் மற்றைய ஹிந்துக்களாலும் மிகச்சிறப்புடன் கொண்டாடப்படும் சதுர் வேதங்களுலொன்றாகிய ருக்வேதத்தில் அஷ்டகம் 2 அத்யாயம் 7-வர்க்கம் !7-ல்

“அருகன் பிபர்ஷி சாயகாநி தந்வார்ஹ நிஷ்கம் யஜதம் விஸ்வரூபம் அருகன் நிதம் தயஸேவிஸ்வம் மஸ்வமநவர் ஒளஜிஃயோ ரித்திரதவ [தஸ்தி”

என்ற சுலோகத்தால் அருகக்கடவுள் துதிசூறப்படுகிறது.

இன்னும் ருக்வேதத்தில்,

‘திரைலோக்ய ப்ரதிஷ்டிதான் சதுர்விம்சதி தீர்த்தகரான் விருஷபாத்யா வர்த்தமாநுந்தான் ஸித்தந் ஸரணம் பிரபத்யே”
என்னும் சுலோகம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ன்: “மூவுலகத் தோராலும் வந்திக்கப் பெற்ற சித்தர்களாகிய விருஷப தேவர் முதல் வர்த்தமான ரீறாக உள்ள 24-தீர்த்தங்கரர்களை நான் சாணமாக அடைகிறேன்” என்பதாம்.

இன்னும் உஜூர்வேதம் அஷ்டகம் 9 மந்திரம் 25-ல் 22-வது தீர்த்தங்கரராகிய நேமிஸ்வாமி துதி கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இன்னும் இந்துமத பதினெண்புராணங்களாகிய சிவபுராணம், பிரமாண்டபுராணம், நாகபுராணம், அக்னிபுராணம், பிரபாஸபுராண முதலியவைகளில் ஜைநசமய கடவுளாகிய விருஷபதேவ

(அருகக்கடவுள்) பகவானைப்பற்றி துதிசெய்யும்வற்றில் சிலவற்றை இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்.

சிவபுராணத்தில்,

“அருகன் இதி தந்நாமதேயம் பாபப் பிரணஸனம்|
பவத் பிஸ்சைவ கர்த்தவ்யம் கார்யம் லோக சுகா வஹம்||

என்று 31-ஆம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “அருகன் என்னும் சுபநாமமானது பாபத்தை போக்கடிக்கின்றது. ஆகையால் ஜகத்துக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய இந்த நாமத்தை நீயும் உச்சாரணம் செய்வாயாக” என்பதாம்.

இன்னும் சிவபுராணம்,

கைலாஸே பர்வதே ரம்மியே விரஷபாயம் ஜிநெஸ்வர:|
கூதகார ஸ்வாவதாரம் ச சர்வக்ரு ஸர்வக் சிவ:||

என்று 56வது சுலோகம் கூறுகின்றது

இ-ள்: “கேவலஞானத்தினால் சர்வவியாபியாகி கலியாண ஸ்வரூப” த்தையுடையவனாகி சர்வக்ருனாகிய விருஷபநாத ஜிநெஸ்வரர் (அருகக்கடவுள்) மனோஹரமான கைலாஸ பர்வதத்தின் மிகை எழுந்தருளிநார் என்பதாம்.

இன்னும் நாகபிராஜன், இவர்பத்தினி மருதேவி இவர்களுக்கு புத்திரராகிய விருஷபதேவர் என்பவர் கூத்திரிய ஜயேஷ்டர் என்றும் இவருடைய வீரபுத்திரர்கள் பரதன்முதலியவர்கள் நூற்றுவரென்றும் பரதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வித்து விருஷபதேவர் தபஸை அடைந்தாரென்றும் பிரமாண்டபுராணத்தின் கண்

“நாபிஸ்த்வ ஜநயத் புத்ரம் மருதேவ்யாம் மனோஹரம்|
விருஷபம் கூத்திரிய ஜயேஷ்டம் சர்வ கூத்தரஸ்ய பூர்வஜம்,||

“விருஷபாத் பரதோ ஜக்தேரு வீரேபுத்ர ஸதாக்கஜோ|
பிஷிஜ்யம் பரதம் ராஜ்யே மஹாப்ரா வ்ரராஜ்ய மாஸ்தித:||

என்ற சுலோகங்களால் விளக்கியுள்ளன.

இன்னும் நாகபுராணத்தில்

அஷ்டஸஷ்டிஷு தீர்த்தேஷு| யாத்ராயாம் யத்பஸம் பவேத்||

* ஆதிநாதஸ்ய தேவஸ்ய ஸ்ரமணே நாகி தத்ரவேத்

என்ற சுலோகம் கூறப்படுகின்றது.

* ஆதிநாதர் என்பது விருஷப தீர்த்தங்கரர்.

இ-ள்: “அறுபத்தெட்டு தீர்த்தங்கள் யாத்திரை செய்வதால் உண்டாகும் பலன் ஆறாபகவாளை ஸ்மரிப்பதால் உண்டாகின்றது, என்பதாம்.

இவற்றுல் இந்துக்களின் வேத புராண காலங்களுக்கு முன்னமேயே ஜைந(சமண)மதம் இருந்திருக்கிறதென்பது நண்பர்களுக்குத் தெற்றென விளங்கும்.

இன்னும் ஜைநசமயத்துப் பாண்டவபுராணம், கிருஷ்ணன் பாண்டவர்களுமீது கோபமடைந்து, அவர்களை அஸ்திநாப்புரத்தினின்றும் விலக்கி அபிமன்யு புத்திரனுக்கு இராஜப்பதத்தினைக் கொடுத்துப் பாண்டவர்களைத் தென்மதுரைக்கு அரசராகச் செய்வித்தானென்று கூறுகின்றது. இன்னும் இவ்விவரம் ஹரிவம்ஸ புராணம் பர்வம் 54. சு. 73-74-ஆம் கூறப்படுகிறது. இன்னும் ஸ்ரீபுராணம் துவாரகை அழிந்ததையும், கிருஷ்ணனுடைய மரணத்தையும் பாண்டவர்கள் கேள்விப்பட்டு தகழினை மதுரையினின்றும் புறப்பட்டு ஊர்ஜயந்தகிரி (கிர்னார்) வந்து நேமிபகவாளைக்கண்டு நமஸ்கரித்து தங்களது பூர்வ பவத்தினை வினவ, பகவான் கூறியருளக் கேட்டு சம்ஸார வையாக்கியமடைந்து ஜிநதிகூழையை (நிர்க்கந்த தபலை) பெற்றெனரென்று கூறுகின்றது.

இன்னும் 22-வது தீர்த்தங்கரமாகிய நேமிபகவாளைப்பற்றி,

“கைலாய மெனும் திருமலைமே லுறைகின்றவர்

கணநாயகர் தென்றமிழ் மலைநாயகர் செம்பொன்”

என்ற திருக்கலம்பகம் 74-ஆம் செய்யுளடி கூறுகின்றது.

இ-ள்: “கைலாய மென்று சொல்லப்படும் திருமலையின்மீது வாழ்பவர்; பன்னிரண்டு கணங்களுக்கும் நாதரானவர்; தெற்கிலிருக்கும் பொதியமலைக்கும் நாதரானவர்; செம்பொன்னாலாகிய மும்மதில்கள் சூழ்ந்த சமவசரணத்தை யுடையவர்” என்பதாம்.

இச்செய்யுளில் கூறியவற்றில் கைலாயமென்னும் திருமலை போளூர் தாலுகாவில் உள்ளது. இந்த மலையின்பேரில் இரண்டுவில் (12-அடி உயரம்) பிரமாணம் நேமிதீர்த்தங்கரஸ்வாமி சிலாவிக்காகம் உள்ளன. அது பாண்டவர்களால் செய்வித்த தென்பது ஜைநப் பெரியோர்களின் கர்னபரம்பரையான வர்த்தமானம். அந்த மலையின்கீழ் ஆலாமும், சிலாவிக்கிரகங்களும், தாம்பிரவிக்கிரகங்களும், அநேக சாஸனங்களும் உள்ளன. அந்த சாஸனங்களை கவரின்மெண்டார் எழுதிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்.

‘நேமிதீர்த்தங்கரர் தெற்கிலுள்ள பொதியமலைக்கும் நாதரானவர்’ என்றதனால் இந்தப்பகவான் சர்வதர்ம சேஷத்திராங்கனிலும் பூரீஹாரம் செய்து தர்மோதேசம் செய்தது போலவே தெற்கிலுள்ள பொதியமலையிலும் செய்திருப்பா ரென்பதும் அவருக்குக் கோவிலும், சிலாவிக்கரங்கள் முதலானவைகளும் திருமலையிலுள்ளதுபோல ஏற்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன.

மற்கேடரியவைகளை ஆராயுமிடத்த, நேமிஸ்வாமி, கிருஷ்ணன், பாண்டவர் முதலானவர்களுடைய காலத்திற்கு முன்னேமேயே தென்தேசத்தில் ஜைநமதம் இருந்திருக்கின்ற தென்பதும், ஜைநாகிய பாண்டவர்கள் தென்மதுரையை அரசாட்சி செய்திருப்பதாலும், நேமிசுவாமி அங்கே தர்மோபதேசம் செய்திருப்பதாலும் இவர்களுக்கு முன்னமேயே தென்மதுராமுதலான பலவிடங்களில் ஜைநர்கள் நிலைபெற்றிருந்திருக்கின்றார்களென்பதும் தெற்றென விளங்கும்.

இன்னும் ஸ்ருதாவதார மென்னும் கிரந்தத்தில், கி. மு. 365-வது ஆண்டில் பத்திரபாகுமுனிவர் (24000) இருபத்து நாலாயிரம் முனிவர் சங்கத்துடன் உஜ்ஜெயினி நகரத்து உத்தியானவனத்தில் வந்திருந்தாரென்றும், அவர் வந்ததை வனபாலகன் கண்டு அந்நகர மன்னனாகிய சந்திரகுப்தனுக்கு அறிவிக்க, அவன் உத்தியானவனம் சென்று பத்திரபாகு ஸ்வாமிபை நமஸ்கரித்து, தான் இரவில்கண்ட ஸ்வப்னங்களைச் சொல்ல அவற்றின் பலனைக்கேட்டு சம்ஸார வைராக்கியமடைந்து பத்திரபாகு முனிவரிடம் ஜிநதானையைப்பெற்றுத் தவம்செய்திருக்க, பத்திரபாகு முனிவர் ஜிநதாஸ ஸ்ரேஷ்டி (வணிகன்) மனைக்கு ஆகாரத்திற்குச்சென்று, அங்கு ஆகாரம்பண்ண ஆரம்பிக்கும்சமயத்தில் அன்னியகிருகத்தில் 60நாளைய குழந்தை தொட்டிலில் அழுத துக்கத்தைக்கேட்டு ஆகாரங்கொள்ளாமல், 12-வருஷம் கூடாமல் வரப்போவதையறிந்து, சமயமத்திற்கு (நல்லொழுக்கத்துக்கு) கெடுதி யுண்டாகுமென்று தெரிந்து வனத்திற்குச் சென்றனர் என்றும், அங்கு ஆகாசத்வனியைக் கேட்டு சுவல்ப ஆயுஷ்யம் தமக்கு இருக்கின்ற தென்பதையறிந்து, விசாகாசாரியருக்கு தமது பதவியிலிருக்கும்படி கணிதபதத்தைக் கொடுத்து, இவ்விவரத்தை 24000 முனிவர் சங்கங்களுக்குச் சொல்லி அவர்களை தக்ஷிணதேசம் போகும்படி ஆக்ஞாபிக்க அவர்களில் பன்னிரண்டாயிரம் முனிவர்கள் தக்ஷிணதேசம் சென்றனர்

என்றும், பின்னர் பத்திரபாகு முனிவரும், சந்திரகுப்தமுனியும் உஜ்ஜேயினி உத்தியான வனத்தைவிட்டு ஸ்வணபெளரினும் வந்து சின்னமலையின்மீது வாசமாய் தவஞ்செய்திருக்க பத்திரபாகுஸ்வாமி மேல்படி சின்னமலையின்மீது சுவர்க்க லோகமடைந்தார் என்றும் பிறகு சந்திரகுப்தமுனிவரும் அவ்விடத்தில் 12-வருஷம் தவம் செய்து சுவர்க்கமடைந்தார் என்றும், மற்ற பன்னிரண்டாயிரம் முனிவர்கள் ஸ்வாவகர்கள் (இல்லறத்தார்) நிர்ப்பந்தத்தால் உஜ்ஜேயினிலிருந்து, சத்தர்மம் கெட்டு அவர்களில் இராமஸ்தூலபத்திராச்சாரியர் முதலானவர்கள் பத்திரபாகு சுவாமிகளின் திகம்பர மதத்திற்கு மாறுபாடாக தபோபிரஷ்டராகி * சுவேதாம்பரமதம், காஷ்டசங்கமதம், அர்த்தபாலகமதம் முதலான பலமதங்களை உண்டாக்கி விட்டார்கள் என்றும் பத்திரபாகு (முனிவர்) ஸ்வாமி, சந்திரகுப்தன் ஆகிய இவர்கள் சரித்திரங்கள் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன.

சென்னை பிரசிடன்சி கலாசாலை தத்துவ சாஸ்திர போதகா சிரியர் ஸ்ரீமான் சக்கிரவர்த்தி எம். எ. ஐ. இ. யஸ். அவர்கள் 1922 வருஷம் ஜனவரி பிப்ரவரி மாதத்திய ஜைநா கெஜப்பத்திரிகையில் தமது ஆராய்ச்சியைக் கொண்டும், மேல் நாட்டார் ஆராய்ச்சியைக் கொண்டும் விரிவாக ஆங்கிலபாஷையில் எழுதியிருக்கும் விபாசத்தில்,

இந்துதேச சரித்திரத்தில் சந்திரகுப்த மௌரியர் மிகவும் பிரசித்திபெற்றவர்; மகத தேசத்தை யாண்ட இந்தப் பெரிய சக்கிரவர்த்தியைப்பற்றிய விஷயங்களை இந்தியாவின் அநேக பெரிய காவியங்கள் கூறுவதுமல்லாமல், அயல் நாட்டுச் சரித்திரக் காரர்களும் முக்கியமாக கிரேக்கர்கள் முதலியவர்களும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்; இந்தச் சந்திரகுப்த சக்கிரவர்த்தியின் சரிதையை ஜைநர்களின் பூர்வீக சரித்திரத்தை ஆராய்ச்சி செய்கின்றவர்கள் அறிய வேண்டியது முக்கியமாக விருக்கின்றது; அந்தக்காலத்துக்குரிய

* சுவேதாம்பர மதமென்பது ஜைநசமயத்தில் ஒருபிரிவாக இந்த பத்திரபாகு ஸ்வாமிகாலத்தில் ஏற்பட்டது. சுவேதாம்பரர்களுக்கும், திகம்பரர்களுக்கும் இல்லற ஒழுக்கங்களை ஒற்றுமையாக விருப்பினும் துறவற ஒழுக்கங்களில் சிறிது பேதமுண்டு, சுவேதாம்பரர்களின் புராண சரித்திரங்களில் சில திகம்பர சாஸ்திரங்களுக்கு வேறுபட்டன வாயிருக்கின்றன, மற்றமதங்கள் பிரசித்தியில்லாத வெவ்வேறு கொள்கைகளை யுடையன;

அநேக விஷயங்களையும், சிலாசாஸனங்களையும், பழய கட்டிடங்
களையும் நன்கு பரிசீலித்து அநேக உண்மைகளை லூயிரைஸ்
என்பவரும், டாக்டர் எப். டப்ள்யூ - தாமஸ் என்பவரும் வெளிப்
படுத்தி யிருக்கின்றார்கள்; அவர்கள் செய்தது இந்துதேச சரித்
திரத்துக்கு மிகவும் உதவியாக விருக்கின்றது; அசோகனுடைய
பூர்வீக மதமும் பத்திர பாகுஸ்வாமி சந்திராகுப்தனுடன் தென்
னாட்டிற்கு வந்ததும் சரித்திர பூர்வமாக உண்மைகள் என்று ஒப்
புக்கொள்ளப் படுகின்றன என்றும்

மதுராவில் தோண்டி யெடுக்கப்பட்ட ஜைநஸ்தூபிகளைப்பற்றி
வின்சர்செண்டு ஸ்மித் என்பவர், “இந்த மாதிரியுள்ள ஸ்தூபிகளெல்
லாம் பொதுவாக பௌத்தர்களுடையன வென்று கருதப்படுகின்
றன; ஆனால் கி.பி-157-க்குப்பின் இருக்கும் சாசனங்களையும்,
ஸ்தூபிகளையும் ஆராயும்போது மதுராவில் உள்ள ஜைநர்களின்
ஒட்வா ஸ்தூபி வெகுநூலத்திற்கு முந்திய தென்பதும், பழைமை
யான தென்றும், அது தேவர்களால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட
தென்றும் கருதப்படுகின்றது. ஆகையால், அது கிறிஸ்து சகாப்
தத்திற்கு அநேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னமேயே செய்யப்பட்ட
திருக்க வேண்டும்.

“மகாவீரர் கி. மு. 527ல் பரிநிவாணம் அடைந்தார் என்று
கருதலாம். அதற்குப் பிறகு 1300-வருஷங்கள் கழித்து அல்லது
கி. பி. 750-ல் இந்த ஸ்தூபி புதுப்பிக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும்.
அது முதன்முதலில் * பாரசுவ நாதர்காலத்தில் அதாவது கி. மு.
600 வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே செங்கற்களினால் கட்டப்பட்டி
ருக்கவேண்டும். ஆகையால் அதுனுடைய அஸ்திவாரத்தைப் பரிசீலி
செய்த டாக்டர் பாரர் என்பவரின் அபிப்பிராயப்படி இதுவே
இந்தியாவிலுள்ள கட்டிடங்களில் மிகப்புராதன மானதென்று
தோன்றுகிறது” என்று சொல்கிறார் என்றும், இந்தச்சரித்திர
உண்மைகளோடு தீர்த்தங்கரர்களைப்பற்றி ஜைநர்கள் கூறுவதையும்
கவனித்தால், ஜைநசமயம் மகாவீரருக்கு முன்னமேயே இருந்த
தாகத் தெரிகிறது; உத்தர இந்தியாவில் ஸ்தூபிகள் கட்டுவதற்
காக கி. மு. 600 வருஷங்களுக்குமுன் ஜைநர்கள் இருந்தார்க
ளென்றால் தென்இந்தியாவிலும் பத்திரபாகுஸ்வாமி வருவதற்கு
முன்பே ஜைநர்கள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது மிகையாகாது,

* 23-வது தீர்த்தங்கரராகிய பாரசுவநாதர் காலம், கி. மு. 777

அஃதல்லாமலும் இவ்விடத்தில் ஜைநர்கள் இல்லாதிருந்தால் பத்திர பாசுவாமி அநேக ஆயிரக்கணக்கான ஜைநமுனிவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்க மாட்டார்; ஏனெனின் ஜைநமுனிகள் ஜைநர்கள் வசிக்காத அன்னிய நடுகளுக்குப் போகமாட்டார்கள்; பண்டைக்காலம் தொட்டு பாண்டிய அரசர்கள் ஜைநர்களாக இருந்தார்கள் என்பதும், பத்திரபாசு ஸ்வாமிகள் அவர்களுடைய ஆதரவை எதிர்பார்த்தன என்று சொல்வதும் சரித்திர பொருத்த முடையனவேயாகும். என்றும் சொல்கிறார்.

இதுநிற்க, தமிழ்நூல்களுக்கெல்லாம் மிகப்பழமையானதும், சிறப்புள்ளதும் தொல்காப்பியம்; இதை இயற்றிய ஆசிரியர் ஜைநர என்பதை மேலேபண்டிதர்கள் அபிப்பிராயத்தில் கூறியுள்ளேன் இவர் காலத்தைப்பற்றிப் பலபண்டிதர்கள் பலவாறு கூறியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் யாழ்ப்பாணம். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள், “தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரம் பதிப்புரையில் தொல்காப்பியம் இயற்றிய பின் சென்றகாலம் எவ்விதத்தாலும் பன்னிராயம் வருடங்களுக்குக் குறையாது; இக்காலவிவரம் வீரசோழியம் பதிப்புரையில் விரிவாக ஆக்ஷேபபரிவாரணத்தோடும் எழுதியிருக்கின்றேன்; ஆங்குக்கண்டுகொள்க” என்று எழுதியுள்ளார்.

இன்னும் விஜயநகரம் மகாராஜா கலாசாலை சரித்திர போதகாசிரியர் ஸ்ரீமான் எம். எஸ். இராமசாமி அய்யங்கார் எம். எ. அவர்கள் 1920-ஆம் வருஷம் சூலை மாதத்திய ஜெயினா கெஜட்பத்திரிகையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் பிபாசத்தில்,

“பத்திரபாசு ஸ்வாமியின் காலத்திற்கு முன்னமே அதாவது கி. மு 297-வது வருஷத்துக்கு முன்னாலே ஜைநர்கள் தென்னாட்டிற்கு அடியேறி இருந்தார்களென்பது தெரிகிறது. இந்த விஷயத்தை நிச்சயப்படுத்த இராஜாவளி கதைபைவிட வேறு எந்த ஆதாரமில்லை என்றும், எழுதியிருக்கிறார்.

இன்னும் சென்னை சட்டகலாசாலைப் பேராசிரியர் திருவாளர் கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை எம். எ. எம். எஸ். அட்வகேட் அவர்கள், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் பதிப்பித்த தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தின் முகவுரையில் * “பாரதகாலத்திற்கு

முன்னேயே தொல்காப்பியர் நூல் செய்தனர். என்பது தெளிவு' என்று கூறுகிறார்.

இன்னும், மேல்படி எம். யஸ். இராமசாமி ஐயங்கார் எம். எ. அவர்களாலும், சேஷகிரிமாவ் எம். ஏ. அவர்களாலும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட 'தென்னிந்திய ஜைனர்கள்' என்ற புஸ்தகம் 3-வது அத்தியாயம் 33-ஆம் பக்கத்தில்,

'மகா நாமா' என்பவரால் எழுதப்பட்ட, 'மகாவம்ஸம்' என்னும் சரித்திரம், இலங்கை தீவில் அரசாண்ட பாண்டுகபயா என்பவன் காலத்தில் கி. மு. 437 ஆம் ஆண்டில் அவனால் அதுராத புரம் என்னும் தலைநகரம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகவும், அவ்விடத்தில், 'கிரி' என்கிற நிர்த்தகந்த முனிவருக்கு இடவசதிகள் கொடுக்கப்பட்டன என்றும், 'சூம்பந்த' என்கிற நிர்த்தகந்த முனிவருக்கும் ஆலயவசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டதாகவும் கூறுகின்றது. இதனால் நமக்கு ஜைனமதம் பத்திரபாகு முனிவருக்கு முன்னமேயே தென்னிந்தியாவைத்தாண்டி இலங்கை வரையில் பரவியிருந்ததாகத் தெரிகிறது என்று கூறுகின்றார்கள்.

இவ்வரலாறுகளைக் கொண்டு ஜைனமதம் மிகப்பழைமையாய் எப்பொழுது முள்ளதென்பதை உணரலாம். இப்பரத சேஷத்திரத்தின்கண் இந்த ஆரியகண்டம் முழுமையும் இத்தகைய ஜைனமதமே நிறைந்திருந்தது. இருபத்து நான்காம் தீர்த்தங்கரராகிய மகாவீரர் காலத்திற்கு முன்னமேயே ஜைனமதத்திலிருந்து சைவம், வைணவம் முதலான தொண்ணூற்றாறு பாஷண்டி மதங்களும் அவற்றில் முந்தாற்றறுபத்து மூன்று விகல்பமாய் வர்த்திக்கும் மதங்கள் தோன்றியிருந்தன; அவை திவாகரன்முன் ஏற்றிய, தீபம் பிரகாசமில்லாதிருத்தல்போன்று ஜைனசமயத்தினது பிரகாசத்தின் முன் மின்மினிபோல பிரகாசமின்றி மழுங்கி இருந்தன. பிறகு வட நாட்டிலிருந்த அந்தச் சைவர் வைணவர்முதலான ஆரியர்கள் தென் நாட்டிற் குடியேறிச் சைவம், வைணவம் முதலிய சமயங்களை நிலை நாட்டினார்கள். அக்காரணத்தாலேயே சைவம் என்கிற வடசொல் சிவமதத்திற்கும், வைணவம் என்னும் வடசொல் விஷ்ணுமதத்திற்கும் பெயர்களாயின.

வடநாட்டிலிருந்துவந்த சைவ ஆரியர்கள் தென்தேசத்திற்கு குடியேறிச் சைவசமயத்தை நிலைநாட்டினகாலம் தொல்காப்பியர் காலத்

திற்குப் பின்னும், கூன்பாண்டியன் காலத்திற்கு முன்னும் உள்ள காலமென்பது விளக்கமாகின்றது.

எவ்வாறெனின், தொல்காப்பியர்,

“சகரக் கிளையு மவற்றோ ரற்றே

அ ஐ ஓளவெனு முன்றலங் கடையே”

என்ற எழுத்ததிகாரம் மொழிமரபு 62-ஆம் சூத்திரத்தில் விளக்கக் காட்டியபடி சசை செள என்ற எழுத்துக்களை முதலாக வுடைய பதங்கள், அகாவது சங்கம், சபை, சைவம், செளரியம் என்பன போன்ற சொற்கள் தமிழ் மொழிகளால் வென்பது தெளிவாகும். ஆதலின் சைவம், என்கிற பெயரும், சைவசித்தாரந்தமென்பதும், சிவன்கோயில் சிவன்வழிபாடு ஆகியவைகளும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இல்லை யென்பது தெரியவருகின்றது. மேலும் தொல்காப்பிய ஆசிரியர் தமிழ்நாட்டின் தெய்வங்களைச் சொன்ன விடத்துப் புத்தகாரப்பற்றிக் கூறுததுபோல சிவனைப்பற்றியும் சொல்லவில்லை; அருண், விஷ்ணு, முருகன், இந்திரன், வருணன் ஆகியவர்களுைய கூறியுள்ளார். எங்ஙன மெனின்,

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறினின்”

என்னும் சூத்திரத்தினால் அருகக்கடவுளையும்.

“மாயேன் மேய காடுறை யுலகமும்

சேயேன் மேய மைவரை யுலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்

வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்”

என்னும் சூத்திரத்தினால் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் முதலான நிலங்களுக்குரிய விஷ்ணு, முருகன், இந்திரன், வருணன் ஆகிய நான்கு தெய்வங்களையுமே ஆசிரியர் கூறியிருக்கின்றார். இந்த விஷ்ணு முதலிய தெய்வங்களை யாதவர், வேடர், காணவர், பாதர் (மீன்மீடிப்போர்) ஆகிய இனத்தார்கள் வழிபட்டு வந்தார்களென்பது விளக்கமாகின்றது. இவ்வகைகளைப் புகழீழ்த்திப் புலவர்,

“காடாகு முல்லை கழி நெய்தலாகுங் கல்லாங் குறிஞ்சி

நாடா மருத நடலை வெம்பாழையிற் நாட்டிற் றெய்வங்

கோடார்கான் வருணன் குக னிந்திரன் கூறுதூர்க்கை

மாடாயர் மீன்புல்லர் குன்றவர் காணவர் மள்ளருமே”

என்று இரத்தினச் சுருக்கம் என்னும் நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் இங்கு மாயோனைக் குறித்துக் கூறியிருப்பதைக்கொண்டு விஷ்ணு, முல்லை நிலத்துக்குரியவரென்றும் அக்கடவுள் வழிபாடு செய்தவர் யாதவர் என்றும் விளக்கமாகின்றது. இதனால், அந்தத் தொல்காப்பிய ஆசிரியர் காலத்திற்குமுன் வைணவ பிராம்மணர் தென் தேசத்தில் குடியேறி இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஒருவாறு பிராம்மணர்கள் இருந்திருக்கக்கூடும் எனினும், அவர்கள் அக்காலத்தில் பிரபலமாயில்லை. இதற்குத்தக்க ஆதாரங்களிருக்கின்றன: வைணவ பிராம்மணர் முதலானவர்களுக்கு வடமொழி வேதாகமபுராண இதிகாசங்கள் தவிர அக்காலத்தில் தமிழ்நூல்கள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பிற்காலத்தில் ஐயநர்கள் போட்ட அடிப்படையான தமிழ் நூற்களைக்கற்று ஆழ்வாராதியர்கள் திருவாய்மொழி முதலியவற்றைச் செய்திருக்கிறார்கள். அக்காலத்தின் தொடக்கத்திலிருந்து வைணவம் தமிழில் விருத்தியாகத் தொடங்கி, இராமானுஜர் காலத்தில் வைணவசமயம் பிரபலமாகியிருக்கிறது. இவ்வாறுனதற்கு வைணவர்கள் இப்பற்றியுள்ள தமிழ் நூற்களே போதுமான சான்றாகும்.

வைணவசமயம் இராமானுஜர் காலத்தில் பிரபலமாயிற்றென்று சொல்வதற்கிணங்க,

“தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன்
சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும் நான்மறையும்
நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம் எம்மிராமா நுஜமுனி போந்த பின்னே”

என்று இராமானுஜ நூற்றந்தாதி 99-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது முனர்க.

இதுநிற்க தொல்காப்பியர் முருகக்கடவுளின் வழிபாடு கூறியிருக்க, அக்கடவுள் சிவபிரான் புத்திரராகவுமிருக்க, சிவபிரான் வழிபாடு ஆசிரியர் கூறவில்லையென எவ்வாறுசொல்லக்கூடுமென்று சிலர் கருதவுங்கூடும். முருகக்கடவுள் சிவபெருமான் புத்திரரென்று சொல்வது பொருத்தமன்று. எவ்விதமெனின்,

வைணவ சமயபுராணங்களில், *விஷ்ணு அல்லது அவர் அம்சம் ஸ்ரீராமராக அவதரித்துச்சீதையை விவாகம்செய்து பின் இரு

* கடவுள், தேவர், கடவுளனுமதியில் அவர்பக்தர் ஆகியவர்கள் அவரவர் மனதிற்கியைந்தவாறு அவர்களாவது அல்லது அவர் அம்சமாவது இப்பூமியில் அவதாரம் செய்தார்களென்று சைவ வைணவ புராணங்களில் கூறுவது கிஞ்சித்தும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று. இவ்வாறு கூறுவது ஐயநசமய வேதத்திற்கு முற்றும் முரண்பாடுடையதாம்.

வரும் கலந்து ருசலன் என்னும் புத்திரனைப் பெற்றார்கள் என்று கூறுகின்றன. இவைபோல சைவசமயத்தினர் சுத்தப்பிரமத்திவிருந்து தோன்றியவர் சுஸ்வான் என்றும், அவர் பார்வதியை விவாகம் செய்துகொண்டார் என்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆயினும் இவ்விருவர்களும் சங்கமம் செய்து ஸ்ரீராமருக்கும் சீதைக்கும் ருசலன் பிறந்தது போன்று இவர்களுக்குப்பிள்ளை பிறந்ததாகச் சொல்லவில்லை. முருகக்கடவுளென்று சொல்லப்பட்டவர் இவர்களின் சங்கமத்தால் பிறந்தவரல்லர்; எங்கனமெனின்:

சிவபெருமான் நுதல் விழிமூலமாக அதாவது நெற்றிக்கண் மூலமாக தீட்சண்ணியமுள்ள ஆறு தீப்பொறிகள் வெளிப்பட அப்பொறிகளை கங்கையாற்றில் விடும்படி அக்கினி வாயு ஆகிய தேவர்களுக்குக் கட்டளையிட அக்கினிதேவனும் வாயுதேவனும் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டுபோய்க் கங்கையில்விட தீட்சண்ணியமுள்ள அப்பொறிகள் கங்கா ஜலத்தோடு சரவணப்பொய்கையில் போய்சேர்ந்து ஆறுபிள்ளைகளாகத் தாமரைமலின்மீது எழுந்தருளியிருக்க உமையவள் சரவணப் பொய்கையிற் சென்று அறுவகைத் தோற்றங்களையும் அன்புமிகுதியால் காங்களை நீட்டி அக்குழந்தைகளை வாரிமெடுத்து மார்பினிடத்துச் சேர்த்து இறுகவளைத்துச் சண்முகங்களும் பன்னிருகரங்களும் விளங்கும்படியான ஒருருவாகச் செய்தனர் என்று கந்தபுராணம் உற்பத்தி காண்டம் சரவணப்படலம் கூறுகின்றது இதன்விளிவு கந்தபுராணத்தில் கண்டுகொள்க.

ஆதலின் சிவபிரானுடைய நுதல்விழிகளின் மூலமாக உண்டான தீட்சண்ணியமுள்ள தீப்பொறிகள் கங்கா ஜலத்தோடுசென்று சரவணப் பொய்கையில்சேர அவற்றினின்றும் உற்பவித்ததாகக் கூறும் ஆறுமுகக்கடவுள் சிவபெருமானுடைய அம்ஸமென்று ஒருவாறு சொல்லலாமே யன்றிப் புத்திரரென்று சொல்லுதல் கிஞ்சிததும் பொருந்தாது.

இன்னும் காஞ்சிபுராணம் சுரகரீசர்ப்படலத்தில் ஆறுமுகக் கடவுள் பிறப்பைப்பற்றி கூறுவதாவது:—

சிவபெருமான், “பணித்த முத்துருக்கியன்ன வெண்புனல் பருகுமின்கள்,” (தமது வீரியத்தை உண்ணுங்கள்,) என்று திருமால் முதலிய தேவர்களுக்குச் சொல்ல அக்கினிதேவன் உட்கொள்ள

அவ்வீந்து அக்கினிதேவன்முதல் திருமால் பிரம்மா இந்திரன் முதலிய சகல தேவர்களுக்கும் கருப்பம் ஒங்க ஜுஹோயில் கட்டுண்டு பிறகு சகல தேவர்களும் காஞ்சிப்பதியில் சரசா தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்செய்ய ஜுஹோய் நீங்கிய தென்றும், பிறகு மேருமலையை அடைய கர்ப்பவேதனைநீங்கி தேவர்களின் வயிற்றினின்றும் பொன் மயமானஜோதி எங்கும் பரவித்தோன்றி கங்கையின் வழியால் சரவணப்பொய்கையை அடைந்து ஆறுமுகங்களுடைய முருகக்கடவுள் உதயமானாரென்றும் கூறுகின்றது.

இம்மாதிரி கூறுவது கடவுள், தேவர்கள் ஆகியவர்கள் தன்மைக்கு கிஞ்சித்தும் பொருத்த மில்லாமையால் இக்கதையை விரிவாக எழுத மனங்கொள்ளவில்லை. ஆயினும் முருகக்கடவுள் பிறப்பைப்பற்றி புராணத்திற்கொருவிதமாக இருப்பதை இங்குச்சுட்டிக் காட்டினோர்ந்தது.

இயற்கையைக் கூறும் தொல்காப்பியர், இவ்வாறு கந்தபுராணத்திலும், காஞ்சிபுராணத்திலும் கூறும் இயற்கைக்கு விரோதமான பிறப்புள்ள முருகரைக்கூறியிருக்கவே மாட்டார். இக்கதைகளடங்கிய புராணங்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிற்பாடு சில் லாயிரவாண்டுகளுக்குப்பின் இயற்றிய தென்பது யாவரும் எளிதில் உணரலாம்.

மேலும் தொல்காப்பியர் வேடுவர்க்குக் கடவுள் முருகர் என்று கூறியுள்ளாரே யொழிய அக்கடவுள் சிவபிரான் புத்திர ரென்று கூறவில்லை. மேல் ௪9-ஆம் பக்கத்தில் கண்ட புகழேந்திப்புலவர் பாடிய செய்யுளில் முருகர் குறிஞ்சி நிலத்துக் குடையவ ரென்றும் வேடுவர் க்குக்கடவுள் என்றும் கூறியுள்ளார். இக்காரணத்தாலும் சிவன்வழி பாடு செய்யும் சைவசமயம் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே யென்று சொல்லுதல் மிகப்பொருத்த முடையதே என்பது மேல்குறித்த பிரமாணங்களால் விளக்கமாகிறது.

இவை இங்ஙனமிருப்ப, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் 88 ஆம் சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும்,

“கொடிகிலை கந்தழி வள்ளி”

என்றபதங்களில், கந்தழி, என்பது சிவனைக்குறித்ததென்று சைவர்கள் கூறிச்சிவமதம் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இருந்ததென்று ஸ்தாபிக்கப் பார்க்கின்றனர்.

நச்சினூர்க்கினியர் உரையைக்கொண்டே இவ்வாறு கூறுகின்
றனர். நச்சினூர்க்கினியர் இச்சூத்திரவுரையில் “கொடிநிலை - கீழ்தி
சைக்கண்ணை நிலைப்பெற்றுத்தீதான்றும் வெண்குடர் மண்டிலம்”
என்றும், “கந்தழி, ஒருபற்றுக்கோடின்றி அருவாகித்தானே நிற்குந்
தத்துவங்கடந்த பொருள்” என்றும், “வள்ளி-தன்கதிர் மண்டி
லம்” என்றும் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறி

“சார்பினுற் றேன்றாது தானருவா யெப்பொருட்கும்
சார்பெனநின் றெஞ்ஞான்று பின்பந் தகைத்தரோ
வாய்மொழியான் மெய்யான் மனத்தா னறிவிறந்த
தூய்மையதா மைதீர் சுடர்”

என்றசெய்யுளை ‘கந்தழி’ என்னும் மொழிக்கு உதாரணம் காட்டி
யுள்ளார்.

இச்செய்யுள் ஒரு பற்றுக்கோடின்றி அருவாகித்தானே நிக்
குந் தத்துவங்கடந்த பொருள் என்ற கருத்திற்கியைந்ததே தவிர
கந்தழி யென்னும் மொழிக்கு உதாரணமாகாது. இவ்வாறு ‘கந்தழி’
யென்னும் மொழிக்கு நச்சினூர்க்கினியர் கூறிய உரையைக்கொண்டே
சைவசமயத் தவர்கள், அதுசிவனைக்குறித்த தென்கின்றனர். இதில்
ஆசிரியர், எச்சமயத்தையும் குறித்துக் காட்டாமையால் ஜைனர்,
வைணவர் முதலிய சமயத்தவர்களும் இம்மொழி தங்கள் தங்கள்
கடவுளைக்குறித்த தென்று சொல்லக்கூடும். இச்சூத்திரத்திற்கு நச்
சினூர்க்கினியர் உரையே பொருந்தாதிருக்க, ‘கந்தழி’ என்பது கட
வுளைக்குறித்த தென்பது எவ்வன்ம் பொருத்தமாகும்.

கந்தழி என்பதின் பொருள் வேறாகும். “கந்து-பற்றுக்கோடு,
அழி-அழிதல்” என்பதுவே இதன் பொருளாம். இதைக்கொண்டு
தனக்குள்ள பற்றுக்கோடு அழிகலையுடைய பொருள் என்று இதற்கு
ஒருவாறு பொருள்கூறலாம். எனினும் இதுவும் சரியான பொருத்
தமுள்ள பொருளன்றும் ஏனெனில் இயற்கையிலேயே பற்றுக்
கோடின்றி அருவாகித்தானே நிற்குந் தத்துவங்கடந்த பொருளை,
‘தனக்குள்ள பற்றுக்கோடு அழிகலையுடைய பொருள்’ என்று
கூறுதல் பொருத்த மற்றதாம். பற்றுக்கோடு இருந்தாலல்லவோ
அதற்கழிவு கூறுதல் பொருந்தும்.

இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினூர்க்கினியர் வகுத்த உரைகளுக்கு
மாறாக அடியிற்காணும் சான்றோர்கள் வேறுவகையான உரைகளாக்
கூறியிருக்கின்றார்கள்:

இளம்பூரணர், 'கொடிநிலை' என்னும் மொழிக்கு,

“பூங்க ணெடுமுடிப் பூவைப்பூ மேனியான்
பாம்புண் பறவைக் கொடிபோல வோங்குக
பல்யாணை மன்னர் பணியப் பணிமலர்த்தார்க்
கொல்யாணை மன்னன் கொடி”

என்றும், 'கந்தழி' பென்னும் மொழிக்கு

“அன்றெறிந் தானு மிவனா லரண்வலித்
தின்றிவன் மாறு வெதிர்வார்யா ரென்று
மடைபார் மணிப்பூ ணடையாதார் மார்பிற்
சுடநாழி நின்றெறியச் சேர்”

என்றும், 'வள்ளி' என்னும் மொழிக்கு 'வள்ளியிற் சார்ந்து வரு
மாறு வந்தவழி கண்டுகொள்க' என்றும் பொருளதிகாசம் புறத்
திணை இயல் 85-ஆம் சூத்திரத்தில் கூறியுள்ளார்.

இன்னும் வைத்தியநாத தேசிகர் இலக்கணவிளக்கத்தில் பொரு
ளதிகாசம் 6:7-ஆம் சூத்திரத்தினைடிகளில்

“மூவர் கொடியுளு மொன்றொடு பொரீஇ
மேவர வுரைத்த வியன் கொடி நிலையுஞ்
சோவினை யழித்த துளவணி மாயோன்
மேவரு விறவினை வியந்த கந்தழியு
மொரிசுடர் வேலவர்க் கிளகிய வள்ளத்
தரிமலர்க் கண்ணிப ராடிய வள்ளியும்
விரும்பிய தருடம் விண்ணவர் தம்முழை”

என்றும் விளக்கியுள்ளார்.

இன்னும் வீரசோழியம் பொருட்படலம் 21 ஆம் செய்யுளில்,

“புகட்சி பரவல் குறிப்புக் கொடிநிலை கந்தழியே
யிகட்சி மவிவள்ளி யென்றிவை யாறு நெறிமுறையில்”

எனவரும் அடிகளில், கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி யென்ற மொழி
களுக்கு உரை கூறியவிடத்து, “கொடிநிலையாவது கொடியினது
தன்மை கூறுவது; கந்தழிபாவது செருகிற்றெட்பமுடமை; வள்ளி
யாவது முருகரைக்குறித்தது” என்று கூறியிருக்கின்றார். இன்னும்
ஐயனாரிதனார் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில், இளம்பூரணர்,
வைத்தியநாத தேசிகர், வீரசோழியக்காரர் ஆகியவர்களின் கருத்

துக்களையே கூறியுள்ளார். இவைகளை ஆராயுமிடத்து; “கொடிநிலை, கந்தழி, என்னி” யென்ற தொல்காப்பிய சூத்திரத்திற்கு நச்சினூர்க் கீனியர் எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள்களும், உரைகளும், பொருத்தமற்றன வென்பது நன்கு விளங்கும். ஆதலின், தொல்காப்பியர் நினைக்கூறவில்லை யென்பது நிச்சயமாகத் துணிப்படும்.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிறகுதான் சைவ ஆரியர்கள். சைவம் என்னும் விதைபை விதைத்தனர். அவ்விதை முளைத்துச் சிறுபயிராக வளர்ந்து வரும்காலத்தில், மங்கையர்க்கரசி, குலச் சிறையார், திருஞானசம்பந்தர் ஆகிய மூவர்களும் அச்சைவச் சிறுபயிர் ஒங்கும்படி அதாவது, உயர்ச்சி பெறுதற்குச் சமணர்களை நுகாடுகளை அழித்தால் சைவப்பயிர் செழிக்குமென்று தமது மனதுட்கொண்டு சமணர்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவந்த கூன் பாண்டிய அரசனைத் தமது சுவாதீனம் செய்து சமணர்களை வேரொடுக்கையைத் தொடங்கினர். அவ்வாறு ஆரம்பம் செய்வதற்கு முன்னமே அதாவது கூன்பாண்டியன், திருஞானசம்பந்தர் ஆகிய இவர்கள் இளம்பிராயமாயிருக்குங் காலத்தில் சைவசமயம், சைவசித்தாந்தம், சிவன்கோவில், சிவன் வழிபாடு முதலியவைகள் ஐந்தமதப்பிரகாசத்தின்மூன், சந்திரனுக் கெதிர்ப்பட்ட மின்மினிபோல அதிகப்பிரகாசமின்றி இருந்தன வென்பது,

“இருவரு மீண்டு தத்த மிருக்கையிற் போகி யன்றை
பருவமங் கலப்பின்னுட் பாண்டிமா தேவியாரும்
பெருமதி யமைச்சரோறும் பிள்ளையார் மடத்திற் போகி
யருகரை வெல்லுஞ் சூழ்ச்சி யாதென வளந்து தேர்வார்”

“பேரரு ணிறைந்தகாழிப் பெருந்தகை யுடன்போய்த் தங்கோன்
சீரவை குறுகி யீது செப்புவார் செய்ய கோலாய்
காரமண் காடே யெங்குங் கழியவு மிடைந்தவின்ன
வேரொடுக்கோந்தாற்சைவ விளைபயி ரோங்கு மென்றார்”

“அவ்வண்ணஞ் செய்வ தேயென் றரசனு மனுச்சை செய்ய”

என்றுவரும் திருவிளையாடற் புராணம் சமணரைச் கழுவினெற், றிய படலச் செய்யுட்களால் விளங்கும்.

இச்செய்யுட்களின் கருத்தாவது:—“பாண்டியன் தேவியும் அவர் மந்திரியும் சம்பந்தரிருக்கும் மடத்திற்போய்ச் சமணர்களைக் களைந்து வெற்றியடையும் சூழ்ச்சியாதென ஆராய்வராய்த் தேர்

ந்து, சம்பந்தருடன் கூன்பாண்டிய வரசனிடம் போய்ச் சொல்லத் தொடங்கி, “காடுபோல அடர்ந்திருக்கும் சமணர்களை எங்குமில்லாமல் வேரொடுக்களைந்தால் சைவ விளைபயிர் ஒங்கும்” என்று சொல்ல, அரசன், “அவ்வண்ணமே செய்க” வென்று சம்மதித்தான்” என்பதாம்.

மேலே, “காரமண் காடேயெங்கும்” எனத்திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறியதற் கிணங்கத் திருஞான சம்பந்தரும், “எண்ணிறந்த வமணர்களும்” என முதல்திருமுறை திருவிழி மிழலைப் பதிகத்தில் கூறியுள்ளார். இதனால் திருஞான சம்பந்தர் காலத்திற்கு முன்னமேயே ஜைந (சமண) மதம் அபரிமிதமாகப் பரவி விருத்தியடைந்திருந்த தென்பதை யாவரும் நன்குணர்தல் கூடும்.

ஆதிபகவான், பாதசக்கிரவர்த்தி ஆகியவர்கள் சிருஷ்டிசெய்த பிரம்மம், கூத்திரிய, வைகிப, சூத்திரரென்னும் நான்குவர் ணஸ்மாத் தவர்களும் அயோத்தியா முதலிய தேசங்களில் வியாபித்திருந்தது போல தமிழ் தேசத்திலும் ஆதி காலமுதல் ஜைநத்தமிழர்கள் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நான்கு பகுப்பினை யுடையவர்களாய் வசித்திருந்தார்கள்; அப்படி யிருந்ததனாலேயே தொல்காப்பியர்,

“நூலே கரக முக்கோன் மனையே
யாயுந் காலே பந்தணர்க் குரிய”

என்றும்,

“அந்தண ளர்க் குரியவு மரசர்க்
கொன்றிய வருடம் பொருளுமா றுளவே”

என்றும்,

“வைகிகன் பெறுமே வரணிக வாழ்க்கை”

என்றும்,

“வேளான் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல
தில்லென மொழிய பிறவகை நிகழ்ச்சி”

என்னும் பொருளதிகாரம் 615-627-612-633-ஆம் சூத்திரங்களால் நான்கு வருணத்தார்களின் இயற்கைகளை விளக்கக்காட்டியுள்ளார்.

இவற்றைக்கொண்டே தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னமேயே தென்தேசத்திலும் ஜைநத்தமிழர்களில் நான்கு வர்ணஸ்ரமங்கள் இருந்தன வென்பதை ஐயமறவுதரலாம்.

சென்னைச் சட்டகலாசாலைப் பேராசிரியர் திருவாளர் கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை எம். எ., எம். எல்., அவர்கள், “செந்தமிழ்ச் செல்வி” என்னும் பத்திரிகை சிலம்பு 7 பால் 9 பக்கம் 525-ல், ‘தமிழிற்சிறந்த பண்டைநூலாகிய தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட காலத்தே இப்போது வழங்குகின்ற இருக்காதி வேதங்கள் தொகுக்கப்படவில்லை யென்று ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறுகின்றாராதலின், தமிழ்மக்களுக்குரிய ஆதிவேதங்கள் அவையல்ல வென்பது போதரும்’ என்றும், “தொல்காப்பிய நூலுள் தமிழ்நுடைய முதலால் கடவுளாலே இயற்றுவிக்கப்பட்டது என்னும் கருத்துடைய, ‘வினைபின்ன்கி விளங்கிய வறிவின், முனைவன் கண்டது முதலூலாகும்’ என்ற சூத்திரம் காணப்படுதலால் தொல்காப்பியத்திற்கு முற்பட்ட முதலால் தமிழர்க்கிருந்த தென்பது தெளியப்படும்” என்றும், “தொல்காப்பியம் பாயிரத்துட் குறித்த நான்மறை யென்பதும் அதுவே எனக்கருத இடமுண்டு” என்றும் கூறுகின்றார். இவர்கருத்து முழுதும் பொருத்த முடையதன்று.

நச்சினூர்க்கினியர், தொல்காப்பியர் காலத்தே இருக்காதி வேதங்கள் தொகுக்கப்படவில்லை என்றுகூறியது சரியேயெனினும் சைவத் தமிழ்நுடைய முதலால் கடவுளாலே (சிவபெருமானால்) இயற்றுவிக்கப்பட்டதென்பதும், நான்மறை என்பது பாயிரத்துட் குறித்தததுவே என்பதும், பிள்ளை அவர்கள் கருத்தாம். இக்கருத்து பொருத்தமற்ற தென்பது மேலேபண்டிதர்களின் அபிப்பிராயத்தில் 33-34-35-ஆம் பக்கங்களில் கூறியிருப்பவைகளால் தெளிவாகும்.

ஆரியர்களென்ற பிராம்மணர்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பின் தென்தேசத்தில் குடியேறிய பிறகு தங்களுக்குரிய இருக்காதிவேதங்களையும், பதினெண் புராணங்கள் முதலியவைகளையும் தமிழ்பாஷையில் வெளிப்படுத்த முயன்றார்களென்று தெரிகின்றது. அவர்களில் முக்கியஸ்தர்கள் சமயாசாரியர்களென்று சொல்லப்படும் நால்வரில் மாணிக்கவாசகர், சுந்தரர், திருஞான சம்பந்தர் ஆகியவர்களே. இவர்கள் தமிழிற்பாடிய தேவாரதிருவாசகங்களுக்குச்

* அடிப்படையான முதலூல் யாது மிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் தமிழ் ஜைநர்களால் இயற்றிய கயாகரம், திவாகரம், பிங்கல முதலிய நிகண்டுகளையும், தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணங்களையும், வளையாபதி சிலப்பதிகாரம் S ஜீவகசிந்தாமணி முதலிய காவியங்களையும், மற்றுமுள்ள நீதிநூல்களையும் கற்றறிந்து, வட மொழியிலுள்ள சிவனுக்குரிய பெயர்களையும், அவர் தொழில்களையும், அவர் குணங்களையும் விளக்கித் தமிழ்பாஷையில் தேவாரம், திருவாசக மென்னும் நூல்களை இயற்றி யிருக்கின்றார்கள்.

ஜைந சமயத்தினின்றும் பிரிந்த அப்பரும் இவர்களைப்போல தேவாரங்கள் இயற்றியுள்ளார். பிராம்மணரல்லாத சைவர்கள், இந்நால்வர்களையும் சமயாசாரியர்களென்றும், இவர்களியற்றிய தேவார திருவாசகங்களைத் தமிழ்நான்மறைகளென்றும் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இதனால் சைவத் தமிழர்களின் காலத்தினது உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். சைவர்களுக்கு மாணிக்கவாசகர் முதலிய மூன்று பிராம்மணர்களும், ஜைநாகிய அப்பரும் தவிர, இவர்களுக்கு முற்பட்டகாலத்தில் பரம்பரையாக ஆசாரியர்களில்லை யென்பது தெற்றென விளக்கமாகும். ஆரியர்கள் தென்தேசத்தில் நிலைநாட்டிய சைவ சமயம் கிரமமாகப் பெருகி நால்வர்களால் ஸ்திரம் பெற்றதனால் இவர்களைச் சைவர்கள் சமயாசாரியர்களென்று பலவகைகளால் பூஜித்துப் போற்றிப் புகழ்கின்றார்கள். இதனாலும் ஆதிகாலமுதல் தென் தேசத்தில் சைவசமயமும் அச்சமயத்திற்குரிய கடவுளும் ஆசாரியர்களும் இல்லை யென்பதை நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

---

* யசோதர காவியம் அச்சிட்ட தில்லையம்பூர் ஷேங்கடராம ஐயங்காரவர்கள், தமது முகவுரையில் “ஜைநர்கள் போட்ட அடிப்படையை வைத்துக்கொண்டே பின்னாளில் சைவர் வைணவர் முதலியோர் தங்கள் சமயக்கோட்பாடுகளைச் சீராக்கினார்கள்” என்றெழுதி யிருக்கின்றார். இதனாலும் மேற்கூறிய உண்மையை உணரலாம்.

S ஜீவகசிந்தாமணி இயற்றிய காலத்தைப்பற்றி கி. வை. தாமோரம்பிள்ளை அவர்கள் வீரசோழியம் பதிப்புரையில் சிந்தாமணி இயற்றி இப்போது ஆயிரத்தெண்ணூறு வருஷமிருக்கலாம் என்று எழுதியுள்ளார். வீரசோழியம் பதிப்பு விஷ்ணுவருஷம் சித்திரைமீன் (1881).

மற்றும் சைவத்தமிழர்கள் இலக்கிய இலக்கண முதலான பொது நூல்களையும் கி. பி. எழுநூறு (700)க்கு முன் இயற்றினதாகத் தெரியவில்லை. சமய புராணங்களும் செய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், காஞ்சிபுராணம், பலபூர் ஸ்தலபுராணங்கள், மற்றுமுள்ள புராணங்கள் முதலான பல நூல்களும், ஜைனத்தமிழர்கள் செய்த அடிப்படையான நூல்களின் ஆதரவைக் கொண்டு நால்வர் காலத்திற்குப் பிறகே பெரும்பான்மையும் சைவர்களால் செய்யப் பட்டனவாகும். இவ்வாறு சைவத்தமிழர்கள் செய்திருக்கும் நூல்களில் பதினாறில் பதினைந்தரை பங்கு நால்வர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டனவேயாகும்.

மேற்கூறியபடி அடிப்படையான முதலூலில்லாம லிருந்த சைவர் முதலிய வர்களுக்கு, ஆரியர்களின் 0 நான்குவேதங்கள், பதினெண்புராணங்கள் முதலானவைகள் ஒருவகையில் முதலூல்களாயின. அவ்வாறாகவே யாகம் முதலானவைகளில் ஆடு, பசு முதலான ஜீவன்களை ஹிம்ஸை செய்வதனால் புண்ணிய முண்டென்று சொல்லும் அந்த வேத புராண ஸ்மிருதிகளை ஒப்புக்கொண்டு சைவர் முதலான தமிழர்கள், ஒரு நூலின்கண் கொலை பாவத்திற்கு முதன்மையென்றும், கொல்லாமை புண்ணியத்திற்கு முதன்மை யென்றும், யாகநிமித்தம் செய்யும் கொலை புண்ணிய மென்றும். அந்த யாகத்தில் மந்திரத்தால் ஏற்படும் புலால் விசிஷ்ட மென்றும் முன்னுக்குப்பின் முரணாகத் தங்கள் நூல்களிலும் கூறுகின்றார்கள். இதற்குக் கொலை மறுத்தலென்னும் நூல் ஒன்றே போதுமான சான்றாகும்.

கொலை செய்தல், புலாலுண்ணல் ஆகியவைகள் எவ்விதக் காரணங்களைக் கொண்டும் அனுஷ்டிக்கக் கூடாதென்பது ஜைனசமய வேதம். ஜைனர்கள் இயற்றிய திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி,

0 ஸ்மார்த்த, வைணவ பிராம்மணர்களுக்கு நான்கு வேதமென்பது இல்லை. முக்கியமான வேதம் மூன்றுதான். அதாவது ருக்வேதம், யஜுர் வேதம், சாமவேதம் ஆகிய மூன்றாகும். இதனை அமரகோசம் வாக்வர்க்கில்,

வலியாஃ கீஃ ஸாஸி யஜுஷி ஊகி வெஃரஸுயஸுயீ ||

என்று கூறியுள்ளதனுலுணர்க.

ஆதலின் மேல்கண்ட மூன்று வேதங்களிலிருந்து சில பிராம்மணங்களும் சில சம்ஹிதாக்களும் எடுத்துச் சேர்த்தது அதர்வணமாகும்.

ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம், அறநெறிச்சாரம் முதலிய நூல்களைத் தழுவி சைவத்தமிழர்கள் கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை ஆகியவை களைப்பற்றி பலநூல்கள் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு சிவஞான வள்ளலார் நூல் ஒன்றே போதுமான சான்றாகும். இன்னும் உபிரின் இலக்கணம், உடம்பின் இலக்கணம் ஆகியவைகளைப்பற்றி ஜைநர்களால் இயற்றிய தொல்காப்பியம், நன்னூல், திவாகரம், பிங்கலம் ஆகிய நூல்கள் தவிர இவர்களுக்கு வேறு ஆதாரமுள்ள நூல்கள் இல்லையென்பது தெற்றென விளங்கும்.

இவ்வாறு சைவத்தமிழர்கள் ஜைநசமய நூல்களைத்தழுவி செய்திருப்பினும், இதற்கு மாறாகவுள்ள பொருத்தமற்ற பலவகை நூல்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்குக்காரணம் ஆரியர்களுடைய தெய்வ வழிபாட்டையும், அவர்களின் வேதாகம புராணஸ்மிருதி இதிகாசங்கள் முதலியவைகளையும் ஒப்புக்கொண்டும், அவர்களே குருவென்றுசொல்லி அவர்களின் சொள்கைகளில் சிலவற்றை ஏற்றுக்கொண்டும், அவர்களைக்கொண்டு சபாசபகாரியங்கள் முதலானவைகளைச் செய்வித்துக்கொண்டும் வந்ததும், வருவதுமாகும்.

இக்காரணங்களாலும்,மேல் எடுத்துக் காட்டிய பலசான்றுகளாலும் சைவஆரியர்கள் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிறகு தென்தேசத்தில் குடியேறிச் சைவசமயத்தை நிலைநாட்டி விருத்தியடையச் செய்தார்களென்பதும், வைணவ பிராம்மணர்களும் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பிறகு தென்தேசத்தில் குடியேறி இருக்கக்கூடுமென்று ஊகிக்கவும் இடமுண்டென்றும் நடுநிலைமையுள்ளவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

ஜைநமதம் ஆதியில் இவ்வாறு பலவகைகளிலும் உயர்வுபெற்றிருந்தும் 24-வது தீர்த்தங்கராகிய மகாவீரர் பரிநிர்வாணமடைந்த பின், சுமார் 1200-ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஜைநநாகவிருந்த பல்லவன், கூண்பாண்டியன், பெட்டவர்த்தனன், ஆகியவர்களுடைய காலமுதலாக ஆரியர்களுடைய சூழ்ச்சி அதிகரித்தது; அப்பர், திருஞான சம்பந்தர், ஆதி சங்கராசாரியர், மத்வாசாரியர், இராமானுஜாசாரியர் ஆகிய இவர்கள் காலத்திலும், செஞ்சியில் இராஜஜியம் நடத்திய துமால் கிஷ்டப்பராயக்கர் அவருடைய பிராம்மண மந்திரி ஆகிய இவர்கள் காலத்திலும் அநேக ஜைநர்கள் ஜைநசமயத்தினின்றும் பிரிந்து சைவம், வைணவம், முதலான சமயங்களுட் புகுந்து

பலவகுப்பினர்களாக மாறுதலடைந்தார்கள். அதன்பிறகு சைவம், வைணவம் முதலிய சமயங்கள் இந்தியாமுழுமையும் பிரபலமாய் வியாபித்தன. இவ்வாறு ஆரியர்களால் ஜைநமதம் செல்வாக்குக்குறைந்ததற்குக் காரண மென்னவெனில் அது பின்வரும் விஷயங்களால் விளங்கும்.

இந்நூல் 55-ஆம் பக்கம் முதல் 58-ஆம் பக்கம் வரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறபடி ஆதிபகவான் புத்திரராகிய பரதேஸ்வர சக் கிரவர்த்தி, பிராமணசிருஷ்டி செய்தபின், 16-சுவப்னங்கள் கண்டார். அதாவது 1-வது எதிரின் ஈ எங்கும் சஞ்சரிக்கும் 23 சிம்மங்கள் தோன்றியதாகவும், 2-வது பலமிருகங்கள் பின்தொடர ஒரு சிம் மக்குட்டி தோன்றியதாகவும், 3-வது யானையால் சுமக்கப்பட்ட குரங்கு தோன்றியதாகவும், 4-வது உலர்ந்த தழையையும் சரு குளையும் தின்னும் சில ஆடுகள் காணப்பட்டதாகவும், 5-வது யானையின் அம்பாரியைச் சுமக்க மாட்டாத ஒரு குதிரையைக் கண்டதாகவும், 6-வது, காகங்களால் எதிர்க்கப்பட்ட கூகைகள் தோன்றியதாகவும், 7-வது களிக்கின்ற பூதங்கள் தோன்றியதாகவும், 8-வது சுற்றிலும் நீர் இருக்க நடுவில் உலர்ந்த தடாகம் தோன்றியதாகவும், 9-வது மாசுற்ற மணிகூட்டம் தோன்றியதாகவும், 10-வது பூஜாதிரவியங்களை நாய் சாப்பிட்டதாகவும், 11-வது இளம் பருவமான விருஷபந்தோன்றியதாகவும், 12-வது பரிவேடசந்திரன் காணப்பட்டதாகவும், 13-வது இணைந்துதிரிந்த இரண்டு ஏறுகள் தோன்றியதாகவும், 14-வது மேகஞ்சூழ்ந்த சூரியன் காணப்பட்டதாகவும், 15-வது உலர்ந்தமரம் தோன்றியதாகவும், 16-வது சருகிலைகூட்டம் தெரிந்ததாகவும் 16 சுவப்னங்கண்டு, அந்தப் பிராமண சிருஷ்டியின் பயனையும், 16 சுவப்னங்களின் பயனையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி, ஒருசமயம், ஆதிபகவான் சமவசரணத்தில் சென்று பகவானை துதித்து, “பகவானே! உன்னால் அருளிச் செய்யப்பட்ட உபாஸகாத்யயன மென்கிற பரமாகமத்தில் கூறிய ஸ்ராவகாசாங்களை யனுஷ்டிக்கும்பொருட்டுப் பிராம்மண சிருஷ்டி என்னால் செய்யப்பட்டது. இப்போது 16 சுவப்னங்கள் எனக்குத் தோன்றியிருக்கின்றன. இந்தப் பிராமண சிருஷ்டியின் பயனையும், என்னால் காணப்பட்ட 16 சுவப்னங்களின் பலன்களையும் விளக்கியருள வேண்டும், என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

பகவான் அவ்வாறே பிராம்மண சிருஷ்டியின் பயனையும், பஞ்ஞாய சுவப்ன பலன்களையும் துவாதச கணங்கட்கும் தெரியும்படி-

கூறத்தொடங்கி, “சக்கிரவர்த்தியே! உன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரம்மணர் உபாஸகாத்யயனத்துட்கொன்ன ஆசாரங்களைக் கொண்டு முற்பட்ட காலங்களில் ஒழுகுவார்கள்; பின்னர்க் கலியுகத்தில் சன்மார்க்கங்களுக்கு விசோதிகளாகித் தங்களுக்குப் பிறர் செய்யும் மரியாதைகளாலும், தானதர்மங்களாலும் கர்வங்கொண்டு, தங்களை லோகத்திலுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் மேலானவர்களாகப் பாவித்து, உபாஸகாத்யயன மென்னும் வேதத்தில் தங்களுக்கு இஷ்டமாகிய வாக்கியங்களைக்கொண்டும், அனிஷ்டமாகிய வாக்கியங்களை நீக்கியும், தாங்கள் வேண்டியபடியெல்லாம் அவ்வேதத்தைப் பூர்வாபர விருத்தமாக (முன்னுக்குப்பின், முரண்பட) ச்செய்து அஹிம்ஸா தர்மத்தைத் தூஷித்து ஹிம்ஸையே தர்மமென்று கோஷித்து அதனை எவர்க்கும் உபதேசித்து, ஜகத்திலுள்ள மனிதர்களைக்கெடுத்து தூர்க்கதி அடையச் செய்வதோடு, தாங்களும் தூர்க்கதி அடைவர். இவ்வண்ணம் இவர்கள் காலாந்தரத்தில் பாப கர்மோதயத்தால் பிரஷ்டராவார்கள். இக்காலத்து இவர்கள் தர்மப் பிரபாவீனையைப் பண்ணும்பொருட்டு நீ இவர்களை சிருஷ்டித்தது தோஷமுமன்று.

- “நீ கண்ட சுவப்னங்கள் கலியுகத்தின்கண் தர்மத்தினது கூயத்தை அறிவிப்பனவாகும். அவற்றுள் முதலில் பரதக்ஷேத்திர மெங்கும் எதிரின்றித் திரிந்த இருபத்துமூன்று சிம்மங்களைக் கண்டதனால், நாம் முதலாக இருபத்துமூன்று தீர்த்தங்கரர் தோற்றமுண்டாகும். இவர் காலங்களில் பாஷண்டிகள் மிகவும் உத்பதியார்; உத்பதித்தவர்களும் அந்தந்தக் காலங்களில் லயிப்பார்கள் (ஒடுங்குவார்கள்);

இரண்டாவது:-தனியே திரிகின்றதொரு சிம்மக்குட்டியின் பின் மிருகங்கள் சென்றதைக் கண்டதனால், ஸ்ரீ மகாவீரவர்த்தமான தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் பாஷண்டிகள் எங்கும் பரவி மிகவும் தோன்றுவார்கள்.

மூன்றாவது:-யானையின் மிசை குரங்கு ஏறிக்கொண்டிருந்ததை சுவப்னத்தில் கண்டதால் பிராசீன (பழமையாயிருந்த) கூத்திரியர்கள் வம்ஸம் நாசமடைந்து, நீச குலஸ்தர்கள் இந்த பூமியை பரிபாலிப்பார்கள்;

நான்காவது:-உலர்ந்த தழை சிருகுகளைத் தின்னும் ஆடுகளைக் கண்டதால், லௌகிக ஜனங்கள் நல்ல ஆசாரங்களை விடுத்து துராசாரங்களைக் கொள்வார்.

ஐந்தாவது:-யானையின் அம்பாரியைச் சமக்க மாட்டாத குதிரையைக்கண்டதால் சல்ப பலத்தினராகிய முனிகள், மகாமுனிவர்களால் தரிக்கப்பட்ட மூலோத்தர குணங்களைத் தரிக்கமாட்டாமல் சில குணங்களைத் தரிப்பார்கள்.

ஆறாவது:-காகங்களால் சூழப்பட்ட கூக்களைக் கண்டதால் ஜனங்கள் அக்ஞானிகளாகிய பாஷண்டிகளிடம் தர்மங் கேட்பார்.

ஏழாவது:-களித்துக் கூத்தாடாநின்ற பூதங்களைக் கண்டதால் மனிதர்கள் உத்திருஷ்டமாகிய நாமங்களைவிட்டு நிக்கிருஷ்டமாகிய நாமங்களைத் தரிப்பார்.

எட்டாவது:-நடுவில் உலர்ந்த தடாகத்தைக் கண்டதால் தர்மம் மத்திம தேசங்களில்கெட்டுத் தேசாந்தரங்களில் உண்டாகும்.

ஒன்பதாவது: - மாசுற்ற மணிக்கூட்டத்தைக் கண்டதால் தபோதனர்க்கு சப்தரித்திகள் உண்டாகா.

பத்தாவது:-பூஜா திரவியங்களை நாய்தின்னக் கண்டதால் சத்தபாத்திரங்களன்றி மித்தியாதிருஷ்டிகள் பூஜாதிகளைப் பெறுவர்.

பதினொன்றாவது:-இளம்பருவமுள்ள எருதைக்கண்டதால், மனிதர் தர்மானுஷ்டானங்களைப் பாலியத்தில் மாத்திரம் செய்வார்.

பனிரண்டாவது: - பரிவேட சந்திரனைக்கண்டதால், அவதிகமனப் பரியய ஞானங்கள் உண்டாகமாட்டா.

பதினமூன்றாவது:- இணைந்த இரண்டு ரிஷபங்களைக்கண்டதால், பல மில்லாமையால் முனிவர் இருவராயல்லது தனியே சஞ்சரிக்க மாட்டார்.

பதினான்காவது:-மேகஞ்சூழ்ந்த சூரியனைக்கண்டதால் கேவல ஞானிகள் உண்டாக மாட்டார்கள்.

பதினைந்தாவது:-உலர்ந்தமரத்தைக் கண்டதால், ஸ்திரீகளும் புமான்களும் சத்தியமும், சௌசமுங்கெட்டுத் தத்தம் ஒழுக்கங்களைக் கைவிடுவர்.

பதினாறாவது:-சருகிலைக் கூட்டத்தைக் கண்டதால், அன்னபானங்களும், ஓஷதங்களும் தத்தம் திவ்யரசங்களை விட்டிருக்கும்.

என்று கூறி யருளினார்.

இக்காரணத்தாலேயே ஆதியில் தோன்றிய பிராமணர் கூத்திரியர், முதலியவர்கள் ஐந்ந தர்மத்தினின்றும் மாறுபட்டுப் புறமதந்தழுவி மேற்கூறியபடி ஐந்ந மதத்திற்கு இடையூறு செய்ய ஆரம்பித்தனர். அவ்விவரங்கள் பின் வருவனவற்றால் உணரப்படும்.

பரதசக்கிரவர்த்தி ஆதியில் பிராமணர்களுக்கு ஒதல், ஒதுவித்தல்; வேட்டல், வேட்பித்திட்டல்; ஈதல், ஏற்றல், ஆகிய ஆரிய ஷட்கர்மங்களையும் பிரதிதினமும் தம் தம் கிருகங்களிலும் ஆலயங்களிலும் அருகத் பகவானுக்குச் செய்யும் ஒளபாசனம் பூஜை முதலியன செய்யும் கிரமங்களையும் உபதேசித்தார். ஒளபாஸனம் என்பது ஹோமம், யக்ஞம், யாகம், வேள்வி யெனப் பல நாமங்கள் பெறும். பரதேஸ்வரன் உபதேசம்செய்த ஹோம (யாக)த்தில் நெய், நெற்பொரி ஹோமத் திரவியங்கள், சமித்து முதலானவைகளைச் சேர்த்து ஆகுதி செய்வதாகும். இந்தச் கிரமமாகச் செய்துவந்த யாகத்தில் சேர்க்கும் பொருள்களை, இருபதாம் தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் நாரதன் பர்வதன் என்னும் இரண்டு பிராம்மணர்களில் நுட்ப புத்தியுள்ள நாரதன்மீது பர்வதன் பொருமை யுடையவனாகி யாகத்தில் ஆகுதி செய்யும் பொருளை வேறுவகையாகச் சொல்லி தர்க்கஞ் செய்து ஹிம்ஸயாகத்தை ஸ்தாபித்தான். இவ்விவரங்கள் ஸ்ரீபுராணம் 20-வது தீர்த்தங்கரர் பகுதியில் விரிவாகக் கூறியுள்ளன. அவற்றை இங்குச் சங்கிரகமாக எடுத்துரைப்பாம்.

சுவஸ்திகாவதி என்னும் நகரத்து இராஜன் விஸ்வாவசு. இவன் புத்திரன் வசு. அந்நகரத்தில் வசிக்கும் பிராம்மணன் கூடீரகடம்பாசாரி; இவன் புத்திரன் பர்வதன். கூடீரகடம்பனிடம் அத்யயனார்த்தமாக வந்தவன் நாரதன் என்னும் பிராம்மணன். இராஜ புத்திரன் வசுவும், பர்வதனும், நாரதனும் ஆகிய மூவர்களும் கூடீரகடம்பனிடம் சாஸ்திராப்பியாசம் செய்து வந்தார்கள். விஸ்வாவசு இராஜன் வசுபுத்திரனுக்கு இராஜ்ய பதங்கொடுத்துத் தபோவன மடைந்தான். சிலநாள் கழித்து கூடீரகடம்பன் தன்னுடைய சிஷ்யனாகிய வசு இராஜனைக்கண்டு “பர்வதனையும் அவன் மாதாவினையும் பரிபாலிப்பாயாக நான் தபஸைப் பெறவேண்டுமென்ற அபிப்பிராய முடையவனாக இருக்கின்றேன்” என்றான். அவனும் “பூஜ்யனே! எனக்கிது சொல்ல வேண்டும்கொல்?” என்றான். கூடீரகடம்பன் தபஸைப்பெற்று சுவர்க்கலோக மடைந்தான்.

பர்வதன் பித்ரு ஸ்தானத்தினின்றும் சமஸ்த சாஸ்திர வியாக்கியானஞ்செய்து செல்கின்றகாலத்து உபாஸகாத்யபன மென்னும் வேதத்தில் 'அஜைர் ஹோத்தவ்யம்' என்னும் வாக்கியத்தை நிரூபணையின்கண் பர்வதன் நாரதன் ஆகியவர்களுக்கு விவாதமுளதாயிற்று. நாரதப் பிராம்மணன் அஜம் என்கிற பதத்திற்கு முனைக்குர் தன்மையற்ற மூன்றுவருஷத்திய நெல்லைக்கொண்டு பொரி பொரித்து யக்ஞம் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னான். அக்ஞானியாகிய பர்வதப் பிராம்மணன் நாரதன்மீது பழமையாக விருந்த பொருமையின் பொருட்டு அஜசப்தத்திற்கு ஆடு என்று பொருள்கூறி தத்விகாரத்தாலே அக்னி ஹோதரம் செய்வது யக்ஞம் என்றான். அதுகேட்ட தார்மிகராகிய விப்ரோத்தம ரெல்லாம் கூடி * பர்வதன் மகா பாப ஹேதுவாகிய ஆட்டின் வதைபினால் யக்ஞ விதிசொல்லி மகா பாபிகர்ம் சண்டாளனாயினான் சகசம்பாஷணைக்கு யோக்கியனல்லவென்று கைதட்டி நிராகரித்து விட்டனர். பர்வதன் மானபங்கமடைந்து தன்னுடைய வசனத்தினை ஸ்தாபிக்க நினைத்து வனப்பிரதேச மடைந்தான்.

இதுநிச்ச, பௌதனபுராதிபதி மதுபிங்கலன் என்னும் இராஜ புத்திரனுக்கு, சாரணபுகள நகராதிபதி சுயோதனன் என்னும் இராஜனுடைய புத்திரியாகிய சுலஸா தேவியை விவாகம் செய்விக்க நிச்சயஞ் செய்திருந்தார்கள். அவ்வாறிருக்க அயோத்தியா நகரத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துவந்த பரதசக்கிரவர்த்தி, ஸகரசக்கிரவர்த்தி, வம்ஸத்தில் உற்பவித்த ஸகரன் என்னும் இராஜன் சுலஸா தேவியின்மீது விருப்பமுடையவனாயிருந்தான். மதுபிங்கலன்

* பர்வதப் பிராம்மணன், ஆட்டினைக் கொலைசெய்த யக்ஞவிதி சொல்லி மகாபாபகர்ம் சண்டாளனாயினான் என்று தார்மிக பிராம்மணர்கருதியதற்கினங்க திருக்குறளாசிரியர்.

“கொலைவினைய ராகிய மாக்கள் புலவினையர்
புன்மை தெரிவா ரகத்து”

என்று கூறிய குறட்பாவில் பரிமேலழகர், “கொலைத்தொழில் இழிந்த தென அறிந்தோர் அது செய்வோரைப் புலத்தொழிலர் அதாவது சண்டாளர் என்று எண்ணுவர்” என உரைகூறி, விசேஷவுரையில் “கொலைவினைய நென்றபடியினாலே யாகக்கொலை யல்லாமையறிக” என்று வலிந்து பொருளுரைத் திருக்கின்றனர். யாகம் செய்வதினியித்தம் கொலை செய்வது தீவினயில்லை போலும்! இதன் உண்மையை அறிவின்மிக்க கல்விமான்கள் நெடுநிலமையோடு ஆராய்ந்துணரவேண்டும்.

சுலாஸா தேவியை விவாகம் செய்துக்கொள்ள நிச்சயித்திருப்பதை யறிந்து வியாகூல மடைந்திருந்தான். இதனை ஸகரன் மந்திரியாகிய விஸ்வபூதி அறிந்து மாயாசாஸ்திரம் உண்டுபண்ணி சுலாஸாதேவி சுயம்வரத்தில் மதுபிங்கலனுக்கு ஆயுள்கூய மென்றும், விவாகம் நடந்தால் சுலாஸாதேவி வைதவ்ய முடையவளாவாளென்றும், வாசிக் கச் செய்தான். இதுகேட்ட சுலாஸாதேவி அங்குவந்திருந்த ஸகர இராஜனுக்கு மாலைபிட்டாள். மதுபிங்கலன் அவமானமடைந்து ராஜ்யத்தினை விடுத்து ஜிந்திகைகூயப் பெற்றுத் தபோவனமடைந் தான்.

பிறகு விஸ்வபூதி மந்திரியினால் மாயாசாஸ்திரம் உண்டுபண்ணி ஸகர இராஜன் சுலாஸாதேவியை விவாகம்செய்துகொண்டான் என் னும் விஷயம், மதுபிங்கல முனிவர் வீதியில் ஆகாரத்திற்குச் செல் கின்ற காலத்தில் ஜோஸ்யர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேள்விப் பட்டு ஸகரன் முதலானவர்கள்மீது வைராக்கிய முடையவனாய் 'ஸகர வம்ஸத்தை நாசம் செய்வேன்' யென்று நிதான முடையவனாய் தபஸ் செய்து மரணமடைந்து பவணிலோகத்தில் மகாகாளன் என்னும் அசுரனாகப் பிறந்தான். பிறகு விபங்குநானத்தால் பூர்வபவத்தினை யறிந்து ஸகரன் மீதுள்ள வைராக்கியத்தைப் பூர்த்தி செய்ய நினைத்து மாயா பிராம்மண ரூபந்தரித்து பர்வதப் பிராம்மணன் தங்கியிருந்த வனத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.

அசுரனாகிய மாயாப்பிராம்மணன் பர்வதனைக்கண்டு 'நீ இங்கு தனியே தங்கி இருப்பதற்குக் காரணம்' யாதென்றுகேட்க பர்வதன் தன்னுடைய விருத்தார்த்தத்தைச்சொல்ல மாயாப் பிராம்மணன் அதுகேட்டு தன்னுடைய வைரியாகிய ஸகர வம்ஸத்தை தகனம் செய்யக்கருதி சொல்லுவான்: "பர்வதனை உன்னுடைய பிதாவும், விஷ்ணுவும், ஸ்தண்டிலனும், யானும் சகாத்யயனம் செய்தவர்கள். உன்பிதா எனது மித்திரர், உன்னுடைய எண்ணத்தை யான் பூர்த்தி செய்து வைப்பேன்" என்று சொல்லி ஹிம்ஸா யாகத்திற்குரிய (6000) ஆறாயிரம் கிரந்தங்களையும் அதற்குள்ள மந்திரங்களையும் கற் பித்து, அயோத்தியா நகரமெங்கும் விஷ்ணோகங்களை உண்டுபண் னும்படி தனது பரிவார தேவர்களுக்குச் சொல்லி தானும் பர்வத னுடன் அயோத்தியை அடைந்தான்.

மகா காளன் ஆக்ஞையால் பர்வதன் ஸகர ராஜனைக்கண்டு 'மகாராஜாவே புராதனமாகிய வேதனியிரின்படி பிராணி ஹிம்ஸா

யாகத்தினைச் செய்வாயாகில் இந்த நகரத்திலுள்ள ரோகங்களெல்லாம் நீங்கு” மென்று சொன்னான் ஸகரனும் “பிராணிஹிம்ஸையாகிய யக்கும் செய்யத்தக்க தன்று” என மறுத்துச் சொன்னான். பர்வதன் “வேதவிதியின்படி ஹிம்ஸாயாகம் செய்பின் நகரத்திலுள்ள ரோகங்களும் நிவர்த்தியாகும்; மேலும் ஹிம்ஸையாகும். ஜீவன்களும் பிரத்தியக்ஷம் சுவர்க்கலோகப் பிராப்தியாகு” மென்றான். அதுகேட்ட சாதாரண ஜனங்களும் ஸகராஜனும் தற்காலத்திலுள்ள ரோகபாதை நிவாரணரீதத்தின் பொருட்டு ஹிம்ஸாயாகத்திற்குச் சம்மதித்தார்கள். பிறகு இராஜனுடைய அரண்மனையிலிருந்து பர்வதனாகிய மகா பாபிஷ்டன் ஜீவஹிம்ஸையைக் கொண்டு அக்கினி ஹோத்ரம் செய்து சாந்தி மந்திரம் ஜபித்தான். ரோகங்கள் மகாகாளன் மாய்கையால் சுவல்பம் உபசாந்தமாயிற்று.

சன்மார்க்க விருத்தராகிய துஷ்டஜனங்களும் ஸகரனும் பர்வதனுக்குச் சம்மானஞ் செய்து உங்கட்கு வேண்டுவதியாதென, “நாங்கள் சுவர்க்கப்பிராப்தி ஏதுவாகிய மகாயாகம் செய்யவேண்டும் அதற்கு வேண்டிய முபகரணவஸ்துக்க ளெல்லாம் தந்து நீங்களும் அனுமதிப்பண்ண வேண்டு” மென்று சொல்ல, பர்வதன் அனுமதியின்படி ஸகராஜன் (6000) ஆரூபிரம் ஆடுகளும், உபகரண வஸ்துக்களும் வரவழைத்துக் கொடுத்தான். பர்வதன் அவைகளை வதை செய்து மந்தரபூர்வகமாக யஜித்ததும் அசுரன் மாய்கையால் நகரத்திலுள்ள சர்வ ரோகங்களும் நிவாரணமாயிற்று.

மகாகாளாசுரன் மாய்கையால் யாகத்தில் ஹிம்ஸையான ஜீவன்களும் ஆகாயத்தில் விமானத்தின்மீது சுவர்க்கலோகம் போகின்றனவாகத் தோன்றிற்று. உடனே ஒருஜாதி அஸ்வத்தை யாகத்தில் ஹோதம் (பஸ்பம்) செய்ய அதுவும் ஆகாயத்தில் கின்று ‘ஸகராஜனே! சுலஸா தேவியுடன் சுவர்க்கலோகம் பிராபித்து தேவசுகத்தை அனுபவிப்பதற்கு விருப்பமுளதாயின் சுலஸாதேவியினை யும் அக்கினிஹோத்ரம் செய்யு” மெனச்சொல்ல அரசன் சுலஸாதேவியை யாகத்தில் தகனம்செய்தான். மகாகாளன் மாய்கையினால் சுலஸாதேவிபோல மணிமயமாகிய விமானத்தின்மீது ஆகாயத்தில் தோன்றி “மகாராஜனே! உன்னுடைய பிரசாதத்தால் சுவர்க்கலோகப் பிராப்தியும் தேவவிபவமும் யாகபலனால் பெற்றேன். இனி நீயும் என்மேல் அணுக்கிரகபுத்தியும் இந்திரவிபவ அபிலாஷையும் உளதாயின் வேதவிஹித யாகவிதியினை துடங்குவாயாக” வென்று சொல்லி

தன்னுடைய திவ்விய ரூபலாவண்ணிய விலாசங்களை மிகவும் பிரசித்தி செய்து சென்றனர்.

ஸகரனும் ஹிம்ஸாநந்த பரவசனாகி, யாகவிதிகள் பலவுஞ் செய்து அசனிபதத்தால் அதாவது இடிவிழுந்து சப்தம் நகரப் பிராப்தியானான். மகாகாளனும் விஸ்வபூதியாகிய மந்திரியினையும் அநோகதிச்செய்ய நினைத்து தனது மாய்கையாலே நானாவித அலங்கிருதமாகிய விமானத்தில் ஸஸாதேவிபுடன் ஸகரராஜன் ஆகாயத்தில் தோன்றி “விஸ்வபூதியே! இனி பர்வதோப தேசத்தின்படியாகங்களைச் செய்வாயாக” வென்று பிரமாணஞ் செய்துபோனான்.

நாரதாதி பிராம்மணர் முதலானவர்கள் பர்வதன்செய்த யாகாதிகளைக் கேள்விப்பட்டு அயோத்தியா நகரத்தை அடைந்து விஸ்வபூதியை மந்திரியைக்கண்டு “புத்திமானே! சத்தியஞ்சொல்லுவாயாக; உன்றை காணப்படாத தர்மசாஸ்திரங்களில்லை; அவை யொன்றிலும் பிராணிஹிம்ஸை தர்மமாகச் சொல்லியது மில்லை; மந்திரி புங்கவனே! ஸகரவம்ஸத்தை நிர்மூலம் செய்வானொரு வையியின் மாயா விலகிதமே. இதனைச் சத்தியப் பிரமாணமாகச் செய்கின்ற பர்வதனும் மாயாபரவசனாகி செய்கிறான். இவனுடைய பிதாவாகிய க்ஷீரகடம்ப பிரசித்த உபாத்தியாயனாலும் பிராணி ஹிம்ஸை லக்ஷணத்தாகிய யாகவிதானம் உபதேசித்ததுமில்லை. ஆதலால் ஸ்ரீமானே! நியாய பரிபாலகனே! உன்னுடைய இருதபத்தினை ‘அஹிம்ஸா லக்ஷணோதர்மம்’ என்னும் ஆருகத வசனத்தினை உறுதியாகச்செய்து துன்மார்க்கப் பிரவர்த்தியை நிவர்த்திசெய்து கருணாகரனாக” என்றனர்.

பர்வதனும் நாரதனைக்குறித்து இவன் அதிக கர்வியாதலால் “எனக்கே ரகஸ்யமாக என் பிதா யாகவிதியினை உபதேசித்தார். இதன்கண் பிரத்யக்ஷமாக அறியவேண்டுமாயின் சக சாஸ்திராத்யயனம் செய்தவனும் சத்தியவிரத பிரசித்தனுமாகிய வசுராஜனை பிரஸம் செய்துக்கொள்ளலாம்” மென்றான். நாரதர்முதலிய பிராம்மணர்களெல்லாம், “நன்று சொல்லினை” அவ்வண்ணமே செய்வோமென்று ஒப்புக்கொண்டு வசுராஜனுடைய நகரம் சென்றார்கள்.

நாரதன் முதலிய பிராம்மணர்களும் பர்வதன் முதலிய பிராம்மணர்களும் வசுராஜனுடைய நகரமடைந்தார்கள். பர்வதன் தன்னுடைய மாதாவினைக்கண்டு தனது விஷயங்களைச்சொல்லி ரகஸ்ய

மாக வசுராஜனிடம் அனுப்பினான். அவனும் சென்று இராஜனைக் கண்டு “உம்முடைய ஸ்ருத குருவாகிய எனது சுவாமி சொல்லிய வற்றை மறதியின்றி பரிபாலிக்கவேண்டும். இப்பொழுது நாரத னேடு பர்வதனுக்கு விவாதமுளதாயிற்று. அதற்கு உம்மையே அத்தியக்ஷனாக (பிரதானபுருஷனாக) நியமித்து வந்திருக்கிறார்கள் பர்வதனுக்கு விவாத பங்கமுளதாயின் மானபங்கத்தால் எங்களுக்கு மரணம் உண்டாகும். ஆதலால் எங்களுடைய ஜீவிதமெல்லாம் உன்னுடைய பிரசாதமே கண்டாய்” என்று சொல்ல வசுஇராஜனும் இரக்ஷிப்பதாக வாக்களித்தான்.

பர்வத நாரதாதி பிரம்மம்ணர்களெல்லாம் வசுராஜன் சபை சென்று இராஜனைக் கண்டு “தர்மராஜனே நீயும் துலா தண்டம் போன்று யதார்த்தத்தை சந்தேகமின்றி சொல்லும் சாமர்த்திய முள் ளவரென்று உம்மையே தர்மசாஸ்திரார்த்த நிரூபணயின்கண் அத்தியக்ஷனாக நினைத்து வந்தோம்.” என்றனர். நாரதாதி பிராமணர்களெல்லாம் அரசனேநோக்கிப் பின் வருமாறு கூறினர். “யக்ஞாதி தர்மானுஷ்டானங்களெல்லாம் அஹிம்ஸா லக்ஷணத்தே யென்பது குருபதேசம்; இது உண்மையுமாகும். இதற்கு மாறுதலாக பர்வதாதி பிராமணர்கள் பிராணி ஹிம்ஸையால் யக்ஞம் செய்வதென்று உபாத்தியாயயாரிலே சொல்லப்பட்ட தென்கின்றனர். நீவிர் எம்முடன் கலைப்பின்றதனால் இவற்றுள் யாது உண்மையான சத்தர்மமாகும் என்பதை ஆலோசித்துச் சொல்லுவாயாக” என்றனர்.

வசுராஜன் பர்வதனையும் அவன் மாதாவினையும் ரக்ஷிக்கும் பொருட்டும் மித்யாத்வ கர்மோதயத்தாலும் காலதோஷத்தாலும் சப்தம நரகபந்தமுடையவனாகி சொல்லுவான்; “இங்கு பர்வதனுடைய வசனமே பிரமாணமாகும் உபாத்தியாயனாலும் அவ்வண்ணமே உபதேசிக்கப்பட்டது. ஆதலின் அதன்கண் சந்தேகம் வேண்டியதில்லை” என்று சொன்னான். நாரதர் முதலிய தார்மீக ஜனங்களெல்லாம் காதில் கையைவைத்துக்கொண்டு ஹந்த ஹந்த (கஷ்டம் கஷ்டம்) வசுகுமார வச்சுமுகத்து நின்றும் மகாபாப ஹேதுவாகிய வசனம் கலிகால விலசிதம் (விளையாடல்) உற்பவித்ததென்று விலகிவந்து விட்டார்கள்.

அது பொழுதே வாபிகுப தடாகங்களும் சஷ்க ஜலமாயிற்று. ரத்தவருஷமும் உண்டாயிற்று. சபாமத்திய பூதலம் வாய்விட்டலறுவது போன்று மகாத்வனியுடன் பூமிதேவியால் விழுங்கப்படுகிறான்

போன்று வசராஜன் நிலத்து ளழுந்தி மரணமடைந்தான். நாரதாதி பிராம்மணர்கள் துஷ்காலானு ரூபமாக தூர்மதியினுலே பிர்வர்த்த மாகிய தூர்மார்க்கம் இனி இது நீங்குத லரிதென்று நினைத்து சம் ஸார வைராக்கிய மடைந்தார்கள்.

பிறகு பர்வதனும் மந்திரி விஸ்வபூதியும் உபயலோக ஸ்ரேயோ விக்னமாகிய யாகத்தினை நிர்விக்கனமாக முடித்தபின் இருவரும் நர கப்பிராப்தியானார்கள். மகாகாளாசுரன் தனது மாயாபிராம்மண ரூபத்தினை நிவர்த்திசெய்து சுயரூபத்தினைக் கொண்டு பிரஜைகளுக் குத் தன்னுடைய விருத்தாந்தங்க ளெல்லாம் எடுத்துரைத்து சத் தர்மோபதேசம் செய்து தர்மீக ஜனங்களைக் கூமை கொண்டு தன் னுடைய மாயா பரவசமாகிய ஜனங்களை நோக்கி “பாபி ஜனங்களே! ஹிம்ஸையினைத் தர்மானுஷ்டானமாக பிரவர்த்தித்துப் பிழைசெய் தீர்கள். இனி யதை செய்யவும் அனுமதி பண்ணவும் தகாதென்று திக்கரித்து அஹிம்ஸாலக்ஷண தர்மத்தினை அனுஷ்டிப்பீராக” வெ ன்று சிஷித்துச் சென்றான். பின் மகா ரிஷிகளையடைந்து குரோத கஷாயத்தினைச் சொல்லி பிராயச்சித்த சுப்பரிணமத் தோடு பவண லோகம் சென்றான்.

பிறகு மற்றுமுள்ள தர்மீக ஜனங்களாலும் ஹிம்ஸாயாகத்தினை திக்கரித்தும் சிஷித்தும் நிவர்த்த தூர்மாக்கராகி சத்தர்மத்தில் தலை நின்றனர். தீர்க்ககாலம் சம்ஸார சீலத்தராகிய நீச ஜனங்களெல் லோரும் மகாகாளனுடைய சத்திய கோஷோப தேசத்தினை நார தாதி கிருத மாயைபோலென்று கருதி தூர்மதியாகிய பர்வதோப திஷ்ட ஹிம்ஸாயாகத்தினை அனுஷ்டித்து வருவாராயினார்.

அந்தக்காலமுதல் அஜயாகம், அஸ்வயாகம் முதலிய ஹிம்சா யாகங்கள் ஏற்பட்டது. அக்காலத்திலேயே பிராம்மணர்களில் பர்வ தன்முதலிய அநேகப்பிராம்மணர்கள் பிரஷ்டராயத்தோன்ற தார்மீக ராகிய விப்ரோத்தமர், ஹிம்ஸாயாகம் செய்தவர்களை மகாபாபி கர்ம சண்டாளரென்றும் சகசம்பாஷணைக்கு யோக்கியரல்லரென்றும் தூஷிக்கப்பட்டு பிராம்மண வர்ணஸ்ரமத்தில் ஜைநப் பிராம்மணர்க ளென்றும் மித்யா பிராம்மணர்களென்றும் இருபிரிவினை யுடையவ ரானார்கள். அதன் பிறகு மித்தியா பிராம்மணர்களில் ஏற்பட்ட பிரிவுகள் அதிகம் சொல்லவேண்டியதில்லை.

அப்படிப் பிரிந்தவர்கள் ஆரியர்களென்று சொல்லப்பட்டு வட நாட்டில் தங்கள் கொள்கைகளைப் பரப்பினார்கள். தங்களுக்கென்று நூல்கள் இல்லாததால், ஜைநமதக் கொள்கைகளில் சிலவற்றைத் தழுவியும், தங்கள் நூதன கொள்கைகளில் பலவற்றைச் சேர்த்தும் ஒரு கிராமமின்றி முன்னுக்குப்பின் முாணாக வேதங்களுக்கும், வேதாங்கமங்களையும், புராண இதிகாசங்களையும், இதர நூல்களையும் செய்தார்கள். அவற்றில் ஓரிடத்தில் ஜீவஹிம்சை கூடாதென்றும், மற்றோரிடத்தில் கடவுள் பொருட்டாக கூடுமென்றும், ஒருநூலில் ஒரு தெய்வத்தை உயர்த்தியும், மற்றொரு நூலில் அதே தெய்வத்தைத் தாழ்த்தியும், ஒரு நூலில் ஒரு விதியைச் சொல்லியும், மற்றொருநூலில் அதை விலக்கியும் இவ்வாறு இன்னும் பல தாறு மாறுகளைச் செய்து வந்தார்கள். பலமத விகற்பங்களையும் உண்டாக்கினார்கள். ஜனங்களையும் தங்கள் வழிக்குத் திருப்பினார்கள். உலகத்தில் ஜீவ ஹிம்சைமுதலிய கொடுந்தொழில்கள் தலைநிரித்தாட ஆரம்பித்தன. இவற்றைக்கண்ட ஜைநர் மனம்பொருது அவர்கள்செய்த யாகங்களையும், நூல்களையும், கூடா வொழுக்கங்களையும் கண்டித்து ஆரம்பித்தனர்.

அதுகண்ட ஆரியர்கள், ஜைநர்களை ஒடுக்கித் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தை அதிகப்படுத்த எண்ணி, வட இந்தியாவிலுள்ள பல அரசர்களையும் தம் வசப்படுத்தியதோடு தென் இந்தியாவிலிருந்த அரசர்களையும் வசப்படுத்தி அவர்களின் உதவியைக்கொண்டு ஆங்காங்குள்ளவர்களைத் தம் கொள்கைகளில் திருப்பினார்கள். சைவம், வைஷ்ணவம் முதலிய மதங்களை விருத்தி செய்தார்கள். ஜைநர்கள் வடமொழியிலும், தென்மொழியிலும் செய்த அடிப்படையான நூல்களைப் புரட்டினார்கள்; அநேக சாஸ்திரங்களை அக்னிக்கு இரையாக்கினார்கள்; ஜைநர் ஆலயங்களை மறைத்தார்கள்; ஜைநர்களையும் உயிர்வதைசெய்து ஜைந சமூகத்தை ஒடுக்கினார்கள். மித்தியா பிராம் மணர்களாலும், அவர்கள்வழி வந்தவர்களாலும் செய்யப்பட்ட கொடுங்காரியங்களிற் சிலவற்றை இதனடியில் விளக்குவாம்.

1929ஆம் வருஷம் செப்டம்பர்மீ 8உ குடிஅரசு பத்திரிகையில் திருநெல்வேலி சைவ மெய்யன்பர் மகாநாடு திரு. பி. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்களின் வரவேற்புப்பேருரையில் 'ஹிந்து சமணப்போர்' என்பதைப்பற்றி வரைந்துள்ளார். அதன் சங்கிரகமாவது:—

சமணப் போரைப்பற்றியும் அதனால் சமணர்களுக் குண்டான விபத்தைப்பற்றியும் நாம் சிறிதளவு ஆராய்ந்தறிய வேண்டும். ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்திருந்த பிரஞ்சு கன வாணா திரு ஆபேபோய்ஸ் கூறியிருப்பதாவது:—“சமணமதம் தென்னாட்டில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்ததனால், பிராம்மண மதத்தை இலகுவில் தென்னாட்டில் பரப்ப பிராம்மணர்களுக்கு முடியவில்லை. எனினும், பிராம்மணர்கள் சமணர்களோடு நீண்டகாலம் போர் புரிந்து பிராம்மண மதத்தைத் தென்னாட்டில் நிலைநாட்டி விட்டனர். பிராம்மணர் சொற்படி நடக்க சமணர்கள் கட்டாயப்படுத்தப் பட்டனர். அந்த ஹிந்து சமணப்போர் நிகழ்ந்து இப்பொழுது ஆபிரம் வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டதெனினும், ஹிந்து சமணப்பகை இன்னும் ஒழிந்தபாடிಲ್ಲ. எத்தகைய பகைமையும் தணிக்க காலச் சக்கரத்திற்குச் சக்தியுண்டெனினும் ஹிந்து சமணப் பகையை ஒடுக்க காலச் சக்கரத்துக்கு சக்தியில்லாமலே இருக்கிறது”

இதற்கெல்லாம் மூலகாரணம் பிராமணர்கள் யாகம்செய்து உயிர்க்கொலை புரிவதேபாகும். சாதாரணமாக இத்தகைய யாகங்களில் ஒரு ஆடு கொலை செய்யப்படுகிறது. யாகம் ஒரு புண்ணிய கருமம் என்று பிராமணர்கள் நினைக்கின்றார்கள். யாகம் செய்கிறவர்களுக்கும் செய்விக்கிறவர்களுக்கும் அஷ்டைஸ்வரயங்களுமே மோக்ஷமும் கிடைக்கு மென்பது பிராமணர்கள் நம்பிக்கை. இதைக் குறித்து ஆபேபோய்ஸ் கூறுவதாவது:—

“யாகம் ஹிந்துமதக் கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் விசேஷ மென்றும் எக்காரணம்பற்றியும் உயிர்க்கொலை புரியக்கூடாதென்று இந்துமதம் போதிக்கின்ற தென்றும் சமணர்கள் கூறுகிறார்கள். ஹிந்துமதத்தின் சுத்தமான ஆதிக்கக் கொள்கைகளைச் சமணர்கள் ஆதரித்தார்கள். சமணர்களுக்குள்ளும் பிராம்மணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று நான்கு வகுப்பார் இருந்தனர்.”

“சமணர்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் நிகழ்ந்துவந்த வாய்ச் சண்டைமுற்றி, கடைசியில் இருவகுப்பாரும் கைகலக்கத் தொடங்கினர். கொலைகளும் பிரதிதினமும் ஏராளமாக நடைபெற்றன. முதலில் சமணர் வெற்றிபெற்றனர் எனினும் பிற்காலத்தில் சமண கூத்திரியர்களும் வைசியர்களும் பிராம்மணர்களுடன் சேர்ந்துக் கொண்டு தம்மினத்தவரைக் காட்டிக்கொடுத்து துரோகம் செய்து

தனால் சமணர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். பிராம்மணர்கள் சமண ஆலயங்களையும், மடங்களையும், தரைமட்டமாக்கினர். சமணர்களுடைய மதசுதந்தரங்களும் பிரஜாசுதந்தரங்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. சமணர்களைக் கழுவேற்றினார்கள். அவர்கள் ஆலயங்களையும் கொள்ளையடித்தார்கள். அவர்களுடைய இலக்கியங்களையும் நாசஞ்செய்தார்கள். சமணர்களுடைய செல்வாக்கும் ஒழிக்கப்பட்டது. சமணர்கள் அநாமதேயப் பேர்வழிகளாயினர்.

“சைவர்களும் பிராம்மணர்களும் சேர்ந்துக்கொண்டு சமணர்களைத் தொலைக்கச் சூழ்ச்சிகள் செய்ததனால் தென்னாட்டில் சமணமதம் ஒழிந்தது. இந்தப் பிராம்மண சமணப்போர் திப்புசுல்தான் மலையாளத்தில் நடத்திய போருக்கு இணங்க அநேகமாக ஒப்புக் கொள்ளலாம்”. இஸ்லாயத்தைத் தழுவுகிறாயா? அல்லது வாளுக்கு கிரையாகிறாயா? என்பதுதான் திப்புசுல்தான் போர்முழக்கம். அதுபோலவே சைவசமயத்தைத் தழுவுகிறாயா? அல்லது கழுவேறுகிறாயா? என்று திருஞான சம்பந்தரும் போர்முழக்கம் செய்தார். திருஞானசம்பந்தர் போர்முழக்கம் வீண்மிரட்டானாலும் அவரது உத்தேசம் சாத்தியமாயிற்று என்று கூறியிருக்கின்றார்.

கவான்மெண்டு மியூஸியம் ஆர்கியலாஜிகல் அஸிஸ்டெண்டு ஸ்ரீமான் தி. ந. இராமச்சந்திர சாஸ்திரியார் அவர்களால் தெரிவது யாதெனின்:—

கி. பி. 550ல் இருந்து 600 வரையில் காஞ்சிபுரத்தை சிம்ம விஷ்ணு என்னும் ஐஜந பல்லவ அரசன் அரசாட்சிசெய்தான். இவ்வரசன் திக்விஜயம் செய்ததாக பாண்டியநாட்டில் காணப்படும் ஸாஸனங்களால் தெரியவருகிறது. இவன் புத்திரன் * மஹேந்திரவர்மன்,

* மஹேந்திரவர்மனென்னும் ஐஜந பல்லவ அரசனுடைய முன்னோர்களில் பல்லவன் என்னும் அரசன் 22-வது ஸ்ரீநேமிதீர்த்தங்கரர் காலத்தில் காஞ்சிபுரத்தை அரசாண்டு வந்தானென்று விளக்கமாகிறது. எங்ஙன மெனின்:—

தக: காலவாரம் பூரவதகுராஜாவி வரவ: |

தெநாயு வபரவதகு ஸூபாரம் ஸ பூவெஸித: ||

என்னும் நாகசுமார காவியம் 4-வது சர்க்கம் 91-வது சுலோகத்தால் விளக்கமாகிறது. இதன் உரையை பின் பக்கம் பார்க்கவும்.

கி. பி. 600-ல் இருந்து 630 வரையில் அரசு செலுத்திவந்தான். மஹேந்திரவர்மனை அப்பர் சைவசமயத்தில் சேரும்படி செய்தார். இவன் புத்திரன் நரசிம்மவர்மன் வைணவசமயத்தை அனுஷ்டித்தான் என்பதே.

ஆயினும், அப்பர் என்பவர் மஹேந்திரவர்மன் என்னும் ஜைந, பல்லவ அரசனை சைவசமயத்தில் சேரும்படி செய்ததனால் இவர்கள் காலத்தில் (இராஜா எவ்வழி அவ்வழி குடியென்னும் பழமொழிக்கிணங்க) ஜைநர்கள் சைவசமயத்தில் சேர்ந்திருக்கக் கூடுமென்பதற் கையமில்லை.

“ஆரியா”பத்திரிகை ஆசிரியர் ஸ்ரீமான், தி. அ. சாமிநாதய்யர் அவர்கள் எழுதிய ஆசாரிய சரித்திரமாலை என்னும் புத்தகத்திலுள்ள வற்றின் சங்கிரகம் யாதெனின்:—

ஆதிசங்கராசாரியார் கி. பி. 677ல் ஜனித்து. 709 வரையில் ஜீவித்திருந்ததாகவும், அவர் அக்கினி, கபில, சூபேர, சார்வாக, யம, இரவி, இலிங்கதாரி, வருண, வாயு, க்ஷமண, (சமண) முதலிய 72 மதங்களைக் கண்டித்து சைவம், வைணவம், காண்பத்தியம், ஸ்காந்தம், ஸௌரம், சாக்தேயம் ஆகிய ஆறுமதங்களை ஸ்தாபித்தனர் என்பதே.

ஆனால் காஞ்சிபுரத்தில் ஜைநர்களுக்குரித்தாகிய ஸ்ரீதர்மதேவி அம்மன்கோயிலை சங்கரர் தமது சுவாதினம் செய்துகொண்டு ஸ்ரீகாமாക്ഷி அம்மன் கோயிலென்று மறுபெயர் வைத்துக்கொண்டார். இக்கோயில் ஜைநர்களுடைய தென்பதற்குத் தக்க ஆதாரங்கள்

இன் “பிற்பாடு (நாககுமாரர்) காஞ்சிபுரத்தை அடைந்தார் அவ் வீடத்தில் பல்லவனென்னும் பெயரையுடைய இராஜர்வானவன் பாதி வழியை அடைந்து தன்னுடைய பட்டணத்திற்கு நாககுமாரரை பிரவேசிக்கச் செய்தான்” என்பதாம்.

இச்சுலோகத்தால் 22-வதுதீர்த்தங்கரர் நேமிஸ்வாமி (கிருஷ்ணன், பாண்டவர்) காலத்தில் பல்லவனென்னும் பெயரையுடைய ஜைந அரசன் காஞ்சிபுரத்தை அரசாண்டு வந்தானென்றும் இவன் பரம்பரைக்குத்தான் பல்லவன், பல்லவன் என்ற பட்டப்பெயர் வழங்கிவருகிறதென்றும் இவன் காலமுதல் கி. பி. 6-வது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து அரசுபுரிந்த மஹேந்திரவர்மனென்னும் பல்லவன் சைவசமயத்தில் சேரும். காலபரியந்தம் ஜைநபல்லவ அரசர்கள் காஞ்சிபுரத்தை இராஜஜியம் செய்து வந்தார்களென்று மேல்குறித்த ஜைநசமய உண்மை வரலாறுகளால் தெளிவாகிறது.

உண்டு. அது பின் வருவனவற்றில் கண்டுகொள்க. சங்கரர்காலத்திலும் அவர் (அத்வைத) மதத்தில் ஜைனர்கள் சேர்ந்திருக்கக் கூடுமென்று ஊகித்தற்கு அவர் ஸ்ரீதர்மதேவி அம்மன்கோயிலை கைப்பற்றிக்கொண்டதே போதுமான சான்றாகும்.

கி.பி. 7-வது நூற்றாண்டில் அதாவது அப்பர் காலத்தில் திருஞானசம்பந்தர் பிதாவாகிய சிவபாத விருதயர் முதலான பல பிராமணர்கள் ஆடு, பசுமுதலான ஹிம்ஸாயாகம் செய்து வந்ததை சமணர்கள் அறிந்து அவர்கள் * வேதத்தையும் வேள்வியையும் வழக்கப்படி கண்டித்து பிரசாரம் செய்தவர்களாதலால் யாகங்களால் பிராமணர்களுக்குண்டாகும் பொருள் வருமானமும் எஸஸ்ஸும் குறைந்து போக, அதனால் திருஞானசம்பந்தர் சமணர்கள்மீது மிக்கது வேஷமுடையவராய் அச்சமயத்தை அழிக்க எண்ணங்கொண்டு ஜைன அரசனாகிய கூன்பாண்டியனை தமது சுவாதீனம் செய்யவேண்டி, தமது சூழ்ச்சியினால் அரசனுக்கு வெப்பநோய் உண்டுபண்ணி, மந்தரவாதம், அனல் வாதம், புனல் வாத முதலிய வாதங்கள் செய்துதோற்றார்களென்று சாஸ்திர வாதம் செய்யும் சமணர்கள்மீது பொய்க்கதையைக் கல்பித்துத் தாம் உண்டுபண்ண நோயைதாமேதீர்த்து கூன்பாண்டியனை தமதுசுவாதீனம் செய்து அவன் சகாயத்தைக்கொண்டு பலசமணர்களைக் கழுவினேற்றியும் அநேகரை சைவசமயத்தில் சேரும்படி கட்டாயப்படுத்திச் சேர்த்திருக்கிறார்களென்பதும் தமிழ்நாடறிந்ததே.

இன்னும். கி.பி. 11 அல்லது 12-வது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இராமாநுஜாசாரியார் (துவாரசமுத்திரம் இராஜதானி ஹொய்சலா இராஜஜியம்) தொண்டனூர் சென்றார். அத்தேசத்து ஜைன அரசனாகிய பெட்டவர்த்தனன் என்னும் பிட்டிதேவன் மகள் பிஸாஸு அவஸ்தையாயிருக்க அரசனும் பலமந்திர வாதிகளைக்கொண்டு தீர்க்

* சமணர்கள் வேதவேள்வியை கண்டிப்பவர்களாதலால் திருக்குறளாசிரியரும் சமணரென்பதற்கு அவர்,

அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னென்ற

னுயிர்செகுத் துண்ணுமை நன்று

என்றும்,

நன்றாக மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்

கொன்றாகு மாக்கல் கடை

என்றும் யாகத்தைக் கண்டித்துக் கூறுகின்றதே போதுமான சான்றாகும். இக் குறட்பாக்களுக்குப் பரிமேலழகர் செய்திருக்கும் உரைகள் பொறுத்த மற்றதாகும். ஆதலின் இக் குறட்பாக்களின் உண்மைக் கருத்துக்களை மேற்கோள்களுடன் இரண்டாம் பாகத்தில் எடுத்துக் காட்டுவாம்.

கும்படி செய்தும், திராமையால் துக்கிதனையிருக்க பிறகு தொண்ட னார் நம்பிமூலமாய் இராமாநுஜரை வரவழைத்து அவரைக்கொண்டு பிலாசை போக்கடிக்க அதன் காரணமாக பெட்டவர்த்தனன் வைணவமதத்தைச் சேர்ந்தான். அவனுக்கு இராமாநுஜர் விஷ்ணு வர்த்தனராயன் என்று மறுபெயரிட்டுச் சிஷ்யனாகச் செய்து கொண்டார்.

அவ்விதம் செய்தபிறகு எங்கள் சிஷ்யனை நீர் மயக்கி சிஷ்ய னாக்கிக் கொள்ளும்போது எங்களை ஜெயித்தன்றோ செய்யவேண்டும் என்று பன்னீராயிரம் சமணர்கள் ஏககாலத்திலே வந்து தர்க்கிக்கத் தொடங்க இராமாநுஜரும் ஒரு திருமண்டபத்திலே திரையை வளைத்துக்கொண்டு உள்ளே (1000) சகஸ்ரபண மண்டலமுடைய திருவனந்தாழ்வானாய் ஒவ்வொருவர்க்கும் அநேகப் பிரகாரமாக பிரதியுத்தர மருளிச்செய்து அவர்களை வாய் மூடுவித்து ஜபிக்க அவர்களிலே சிலர் இராமாநுஜர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயிக்க அவர் களை அடிமைக்கொண்டு வைணவ சமயத்தில் சேரும்படி செய்தா ரென்று குருபரம்பராப்பராவ மென்னும் நூலில் கூறுகின்றது.

ஆசாரிய சரித்திரமாலே யென்னும் நூலில் வைணவ மதத்தைத் தழுவாதாசைச் செக்கிவிட்டு ஆட்டும்படி பிட்டிதேவன் கட்டளை யிட்டான். ஆயினும், அங்ஙனம் செய்ய வொண்ணாதென இராமா நுஜர் தடுத்த விட்டா ரெனவும் கூறுகின்றது.

இன்னும் ஜைந (சமண)ர்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்கள் பல கர்னபரம்பரையாக வழங்கி வருகின்றன. தற்காலம் தாலாகாவா யிருப்பதும் முன்தேசிக்ஞராஜன் அரசாக்கி செய்ததுமாகிய செஞ் சியில் சுமார் 450. வருஷங்களுக்குமுன் துமால் கிஷ்டப்ப நாயக்கர் அரசாட்சி செய்து வந்தகாலத்தில் தமதிடம் மந்திரியாக விருந்த பிராம்மணனிடத்தில் தாம் இரண்டாவதுவிவாகம் செய்துக்கொள்ள விருப்பமிருப்பதாகவும், பிராம்மண வம்ஸத்தின்பெண்ணை விவாகம் செய்விக் ஏற்பாடு செய்யவேண்டு மென்றும் சொன்னான், அம்மந் திரி யாதொரு தடையும் சொல்லாமல் தகுந்தவிடத்தில் ஒழுக்க முள்ள பெண்ணைப் பார்த்து விவாகம் செய்து வைப்பதாக வஞ்சக புத்தியுடன் சொன்னான். பிறகு சிலநாட்கள் கழித்து, சிலபிராம்மணர்களை விசாரித்ததில் அவர்கள் ஜைநர்களிடம் முந்தி ஒரு பெண் விவாகம் செய்வித்துக் கொண்டால் பிறகு தாங்கள் தருவதாகவும், இல்லாவிட்டால் தங்களை ஜைநர்கள் ஏளனம் செய்

வார்களென்று சொல்லுகிறார்களென மோசமாகச் சொன்னான். இராஜன் அதற்குச் சம்மதித்து அக்காலத்தில் மிக்க ஐஸ்வரிய வான்களாக செய்யூர், சூணம்பேடு, மரக்காணம் ஆகிய இந்தக் கிராமங்களிலிருந்த ஜைநர்களிடம் பெண்கேட்கத்தூதனை அனுப்பினான்.

தூதன் அவ்வூர்களுக்குப்போய் பலவிதத்திலும் செழிப்புள்ளவராயும் பெருந்தன முடையவராய் மிருந்த ஜைநரிடம் சென்றார். அவர் அத்தூதனுக்குத் தக்கமரியாதை முதலானவைகள் செய்து அவரைக் கௌரவப் படுத்தினார். பிறகு தூதன் அவரிடம் “எங்கள் இராஜா ஜைநவம்ஸத்தில் பெண் ஒருத்தியை விவாகம் செய்துக்கொள்ள விருப்பங்கொண்டு அதற்குத்தக்க ஏற்பாடு செய்யத் தங்களிடம் என்னை அனுப்பினார்” என்று சொன்னான்.

தூதன் கூறியவற்றைக் கேட்டு அவர் என்னிடம் பெண் சந்ததியில்லை. வேறு ஜைநர்களிடம் உங்கள் அரசனுக்காக பெண்கேட்பது தகுதியன்று. ஏனெனின் ஜைநரல்லாதாருக்கு யான் பெண்கேட்டால் எல்லா ஜைநர்களும் என்னை நிந்திப்பார்களென்று சமாதானம் சொல்லி தூதனை அனுப்பி விட்டார். இவ்விவரங்களை தூதன் அரசனிடம் சொன்னான். அரசன் மந்திரியுடன் யோசித்து தூதனை நோக்கி மீறுபடியும் அந்த ஜைநரிடம் சென்று உங்கள் மதத்தில் அவஸ்யம் ஒரு பெண்ணைவிவாகம் செய்விக்கவேண்டுமென்றும் அவ்வாறு செய்விக்காவிட்டால் ஜைநர்களின் மண், பொன் முதலான பொருள்களையாவும் அரசன் கைப்பற்றிக்கொண்டு மிக்க துன்பப்படுத்துவதாயும் கூறும்படி கோபத்துடன் தூதனை மறுபடியும் அனுப்பினார். தூதன் மேல்படி தனவந்த ஜைநரிடம் சென்று அரசன் கோபக்குறியுடன் கூறியவற்றைச் சொன்னான்.

அதைக் கேட்டவுடனே அந்தத் தனவந்த ஜைநர் பயந்து மற்ற ஜைநர்களோடு கலந்தாலோசித்து சொல்வதாக தூதனுக்கு சொல்லி விட்டு அவர் அவ்வூரிலுள்ள மற்ற ஜைநர்களை ஏகாந்தமான விடத்தில் வரவழைத்து தூதன் இரண்டுமுறை வந்த விஷயங்களையாவும் சொன்னார். அதன்பிறகு எல்லோரும் அரசனும், மந்திரியும் இயற்கையில் துஷ்டர்கள் என்பதைக்கருதி தங்களுக்குள் ஒருவித யோசனை செய்துகொண்டு பிறகு தூதனிடம் பெண்தருவதாகவும், சிச்சயதார்த்தத்திற்காக ஒருதேதியைக் குறிப்பிட்டிக்கொடு

த்து அத்தேதியில் வரும்படி தூதனிடம் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்கள். தூதுவனும் ஜைனர்கள் கூறியவற்றை அரசனுக்குச் சொன்னான். அரசனும் மந்திரியும் ஆளந்தக் கடலில்மூழ்கினார்கள். ஜைனர்கள் தூதுவனை அனுப்பியபின் தாழ்ந்தஜாதியினனாகிய அவ்வரசனுக்குப் பெண்கொடுக்க சம்மதமற்றவராய் தாங்கள் மாறுபாடான எண்ணங்கொண்டு சொல்லி அனுப்பியதை நிறைவேற்றக் குறிப்பிட்டத்தேதிக்கு இரண்டுநாள் முன்னமேயே வீட்டை அலங்கரித்து ஒரு கறுப்புப்பெண்நாயை சிங்காரித்து வாசலிலுள்ள கம்பத்தில் கட்டிவிட்டு கறுப்புநாயை வெள்ளைநாயாக அரசன் செய்வானாயின் ஜைனர்கள் பெண்கொடுப்பார்களென்று ஒரு சீட்டெழுதி நாயின் கழுத்தில் கட்டிவிட்டு அவ்வூரிலுள்ள ஜைனர்கள் யாவரும் அந்தஇராஜ்யத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டார்கள்.

இராஜனுடைய கட்டளைப்படி அந்தத்தேதியில் பலபெரியோர்கள் சகலவிருதுகளோடுஞ் சிறப்போடும் ஓடி ஜைனகிராமத்திற்கு வந்தார்கள். அவ்வூரோ மனிதசஞ்சாரம் அற்றிருந்தது. வந்தவர்கள் ஆச்சரிய முற்றவர்களாய் பெண்கேட்ட ஜைனர் வீட்டை தூதுவன் மூலமாகப் போய்ப்பார்த்தார்கள். அவ்வீட்டின் அலங்காரத்தையும் அவமானத்தைத்தரும் கறுப்பு பெண்நாயின் பெருங்கோலத்தையும் அதன் கழுத்திலிருந்த சீட்டையும் கண்டு பெருமூச்சுவிட்டு கோபத்தோடு அரண்மனைபோய் அரசனிடம் நாயின்கழுத்தில் கட்டியிருந்த சீட்டையும்கொடுத்து அவ்வூரில் நடந்திருந்த விஷயங்களையும்சொன்னார்கள். அரசனும் அதிககோப முடையவனாய் மந்திரியுடன் யோசித்து தன் இராஜ்ஜியத்திலுள்ள ஜைனர்களை ஒழிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து ஒன்பது ஜைனர்கள் தலையைவெட்டி ஒரு ஜைனன் தலையின்மீது வைத்து தன்முன்னிலையில் கொண்டுவரும்படி செய்து சுமந்தவன் தலையையும் வெட்டும்படி கட்டளையிட்டான். இந்த கோரச்செய்கையை “சுமந்தான் தலைப்பத்தென்று” இன்றும் கூறுகின்றார்கள்.

இவ்வாறு ஜைனர்களின் தலைகள் வெட்டுண்டு வரும்போது சில ஜைனர்கள் அந்த இராஜ்யத்தைவிட்டு ஓடிவிட்டார்கள். அநேகர் மதத்தைவிட மனம்வராமல் மரணத்திற்காளானார்கள். பலர் உயிரைப்பெரிதாக விரும்பி பூணூலைக்களைந்துவிட்டு விபூதியும், நாமத்தையும் தரித்துக்கொண்டு சைவம், வைணவமென்று சொல்லிக் கொண்டு தலைத்தப்பினார்கள்.

11 4512
[3790]

119

24-073
V-37

இவ்வாறு தலைவெட்டி வீரர்கள் ஒன்பது ஜைநர்கள் தலையை வெட்டிவிட்டு சுமப்பதற்கு ஒருஜைநனைதேநிம்போது வீரசேனசாரியார் என்னும் முனிவர் இவர்கள் பார்வையில் அகப்பட்டுக்கொண்டார். இவர்தலையின்மீது வெட்டுண்ட ஒன்பது தலைகளை சுமக்கவைத்து அரசனிடம் கொண்டுபோனார்கள். அன்று அக்கொடுங்கோல் அரசனின் மனைவிக்கு ஒருபுத்திரன் உற்பத்தியானான். அச்செய்தியைக்கேட்ட அரசன் ஆந்த சாகரத்தில் மூழ்கி இருந்தமையால் அம்முனிவரை உயிருடன் விட்டுவிடும்படி உத்திரவு செய்ததோடு இனி இப்படுகொலைவண்டா மென்றும் தடுத்திவிட்டான். மரண பயத்துக்கஞ்சாத மாமுனிவர் எஞ்சிய ஜைநர்களின் உயிர்கள் நிலை பெற்றதற்காக மகிழ்வுற்று வெளியேறிவிட்டார். வழியில் உயிருடன் பிழைத்துவந்த காங்கேய நயினரென்பவரைக்கண்டு தாம் ஸ்வண பெளிகுளம்போவதாய் சொல்லிப்போய்விட்டார். காங்கேய நயினரும் இந்த இராஜ்யத்திலிருக்க விருப்பமற்றவராய் திருச்சினைப்பள்ளியைச்சேர்ந்த உடையார்பாளையம் ஜமீன்தாரரை அடுத்தார். அவரும் சிலநிலங்களை நயினருக்களித்து ஆதரித்தார்.

இவ்வாறு அவர் அங்குசிலகாலம் ஜீவித்திருந்து பிறகு ஸ்வண பெளிகுளம்சென்று வீரசேனசாரியரைக்கண்டு செஞ்சியைச்சேர்ந்த கிராமத்தில் பிரஷ்டரான ஜைநர்களை பழையபடி ஜைநமதத்தில் நிலை நிறுத்தக்கருதி இருவரும் ஸ்வணபெளிகுளத்திலிருந்து புறப்பட்டு செஞ்சிமுதலான கிராமங்களில் வந்து பிரஷ்டரான ஜைநர்களுக்குப் பூணூல் தரிக்கச்செய்து மந்திரங்களை உபதேசித்து பழயபடி ஜைநமதஸ்தர்களாக பலகிராமங்களில் நிலைநிறுத்தினார்கள். வீரசேனசாரியார் ஸ்வண பெளிகுளத்திலிருந்து வந்து முயற்சித்த உண்மைஉப்பு வேலூர் என்னும் கிராமத்தின் கோயிலில் ஷே முனிவர் கொண்டு வந்த ஸ்ரீபார்சுவதீர்த்தங்கரரை ஸ்தாபிக்கப்பட்டதிலிருந்து விளங்குகிறது. காங்கேய நயினரும் உடையார் பாலையத்திலிருந்து வீரசேனசாரியாருடன் ஜைநர்களைச் சீர்திருத்தம் செய்தாரென்பதற்கு அத்தாக்ஷியாக தற்காலம் ஷேயார் பரம்பரை தாழ்நூரில் உடையார் என்ற பட்டப்பெயர் பூண்டு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஷேயார் செய்த நன்றிக்காக அவர்களுக்கு மற்ற ஜைநர்கள் வீடுகளிலும் கோயில்களிலும் முதல் மரியாதை செய்துவருகின்றார்கள்.

மேல்கண்ட வரலாற்றைப்பற்றி மதராஸ் கவர்மெண்ட் காட்சி சாலையில் சூப்பரண்டண்ட் ஹெட்கார் தர்ஸ்டன் C. I. E. அவர்களால்

எழுதப்பட்ட தென்னிந்தியாவின் ஜாதிகளும் மதங்களும் என்ற 2-ம் பகுதியில் ஜைனர்களைப்பற்றிக்கூறுமவற்றிலும் எழுதியிருக்கின்றார்.

இம்மாறுதல் காலத்தில் மறுபடி ஜைனசமயத்திற்சேராதவர்கள் பலர் திருவண்ணாமலை, திருக்கோயிலூர், போளூர், கலசவாக்கம், நெல்லிக்குப்பம், காராமணிக்குப்பம், சோழவல்லி, குடைமங்கலம், திருநாங்கொண்டை, செய்யூர், சூணம்பேடு முதலான பல லூர்களிலிருக்கிறார்கள். இவர்கள் வேறுமதஸ்தராக மாறுதலடைந்திருப்பினும் வாசுதேவநயினார், சந்திரசேகர நயினார், ஏகாம்பரநயினார், ஆறுமுகநயினார், சபாபதிநயினார், முருகப்பநயினார், முதலான பட்டப் பெயர்களைவைத்து வழங்கி வருகிறார்கள். இது அநேக சைவ, வைணவர்களுக்குத் தெரிந்தவிஷயம். இவர்கள் ஜைனசமயத்திலிருந்து பிரிந்தவர்களாயிருந்தும் ஜைனர்களுக்கரிமையுள்ள நயினார் என்கிற பட்டம் விலகாமல் இன்றும் வழங்கி வருகின்றன.

இன்னும் ஜைன சமயத்தினின்றும் பிரிந்து, மேல்கண்ட கிராமங்கள் முதலான பலலூர்களிலிருப்பவர்களில் அநேகர் பிள்ளை, முதலியார் என்கிற பட்டப்பெயர்வைத்து சைவ, வைணவ சமயத்தில் பலவகுப்பினர்களாக இரநரின்றார்கள். இங்ஙனம் திருஞான சம்பந்தர் காலத்திலும் மதுரை, நாகர்க்கோயில், திருநெல்வேலி முதலிய பல நாடுகளிலிருந்த ஜைனர்கள் சைவசமயத்தில் சேர்ந்து மேல்குறித்த பட்டப்பெயர் வைத்திரநின்றார்கள். மற்றும் நயினார் என்கிற பட்டமுள்ள ஜைனர்களும், நயினார் என்கிற பட்டமுள்ள சைவர்களும், வீரனாமல்லூர் முதலான சிலகிராமங்களில் வசித்துவருகின்றார்கள்.

இவ்வாறு பிரிந்த சைவ, வைணவர்கள் முதலான தமிழர்களுக்குத் தனிமையாய் வேதங்களும் அவற்றைக் கற்றுணர்தற்கு அடிப்படையாகவுள்ள இலக்கிய, இலக்கண முதலானவை இல்லையென்றும் இவர்கள் மித்தியா பிராம்மணர்களுடைய சாஸ்திரங்களைத் தழுவியும் ஜைனர்களுடைய சாஸ்திரங்களைத் தழுவியும் அநேக நூல்கள் செய்திருக்கிறார்களென்பதை மேல் 99-ம் பக்கத்தில் விளக்கியுள்ள வற்றால் நன்குணர்தல் கூடும்.

ஜைனர்களுடைய சாஸ்திரங்கள் அப்படிப்பட்டதன்று. ஆதி பசுவான் (அருகக்கடவுள்) அருளிய அஹிம்ஸா வேதங்களை முதல் நூற்களாகக்கொண்டு வழி நூலும், சார்பு நூலும், இந்தி, மகராஷ்டிரம், கன்னட முதலான பல தேசங்களுக்கு அந்தந்தப் பாஷைகளில் உலகம், மோக்ஷம், கடவுள், ஜீவன்களின் சபாவ முதலானவைகளின்

ஸ்வரூபகுணதிசயங்களைச் சொல்லும் பிராணி சாஸ்திர முதலிய கணித, ஜோதிஷ, வைத்திய, இலக்கிய, இலக்கண சாஸ்திரங்களும் பூர்வகாலத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவைபோல தமிழ் தேசத்திலுள்ள ஜைநத்தமிழர்களுக்கும் அடிப்படையாக இலக்கம் முதலிய கணிதசாஸ்திரங்களும், வைத்தியம், ஜோதிஷ சாஸ்திர முதலிய இலக்கிய இலக்கண சாஸ்திரங்களுமாகிய பல நூல்கள் பூர்வ காலத்திலேயே தமிழ் பாஷையிலும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சமஸ்த சாஸ்திரங்களுள் சமஸ்கிருத பாஷையிலும் ஒவ்வொரு தேசங்களிலும் பூர்வத்தில் செய்துள்ளன வென்பது தெரியவருகிறது. அது போல தமிழ் பாஷைக்கும் அடிப்படையான நூல்கள் முதலிய பலசாஸ்திரங்கள் ஜைநத்தமிழர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இக்காரணங்களால் தென்தேசத்தில் ஆரியர்களால் சைவ, வைணவ சமயங்கள் ஏற்படு முன்னமேயே ஜைந சமயம் நிலைபெற்றிருந்த தென்பது தெற்றென விளக்கமாகும்.

மற்றும் ஜைந சமயத்திலும், அவர்கள் சாஸ்திரங்களிலும், கொள்கைகளிலும் தவறாக எண்ணங் கொண்டவர்கள்செய்த தீமைகளைக் கிஞ்சித்து விவரிப்பாம்:—

கெட்ட எண்ணங்கள் மேற்கூறிய ஜைநமத விரோதிகளான மனிதருடைய மனதில் புகுந்த நாள்முதல், அவர்கள் நன்மையானதும், அழகானதும், உண்மையானதுமான ஜைநமதக் கொள்கைகளைத் தூஷிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களிடம் அக்ஞானம் பெருகி ஒங்கிவளர ஆரம்பிக்கவே ஜைநமதஞானம் குறைந்து மறைய வேண்டியதாயிற்று. பொருமை, வெறுப்பு, கர்வம், மடமை ஆகிய தீயகுணங்கள் உண்மையை வெறுக்கவும், அதற்கு விரோதமாகச் சண்டை செய்யவும் அந்த மனிதர்களைத் தூண்டிவிட்டன. சில ஜனங்கள் கெட்டகுணங்களால் வெறிகொண்டவர்களாய் உண்மையை அலக்கியஞ்செய்து ஜைநசமயத்தின் கொள்கைகளைத் தவறாகப்படித்தனர்; ஜைநசமயம் தவறாக அவர்களால் வாசிக்கப்பட்டது; அதில் தவறாகப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது; அது தவறாகப்போதிக்கப்பட்டது; தூஷிக்கப்பட்டது; ஜைநசமய விரோதிகள் போதுமான ஞானமில்லாதவர்களாய் ஜைநசமயத்தின் பெரிய உண்மையை அறிய முடியாதவர்களாயினர்.

அவர்கள் மனதில் கலக்க முள்ளவர்களாகி ஜைநர்களிடத்தும், ஜைநசமயத்தினிடத்தும் கோபம் கொண்டனர்; உண்மையை எதிர்த்து அதை அழிக்க முயற்சிசெய்தனர்; ஜைந ஆகமங்களைப்படகு களில் ஏற்றிச்சென்று அவற்றைச் சமுத்திரங்களிலும், நதிகளிலும் எறிந்தார்கள்; புத்தகாலயங்களில் எரியிட்டார்கள்; ஞானநூல்கள் அக்கினிச்சுடருக்கு இரையாவதைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்தார்கள்; உண்மையைப் பின்பற்றிய ஜைநர்களைக் கழுமரங்களில் ஏற்றினார்கள்; பலவிதங்களால் வதைசெய்தார்கள்; உண்மை அழிந்து போகாமல் அது மறைந்து கிடக்கவேண்டியதாயிற்று; பிசாசுகள் கொலு வீற்றிருக்கு மிடத்தில் தேவதூதர்களுக்கு இடம் ஏது? பொய்யான மதங்களும், சாஸ்திரங்களும் எங்கும் கூச்சலிட்டுப் பரவிவருங் காலத்தில் உண்மை நூல்கள் இருட்டறைகளிலும் பெட்டிகளிலும் ஒடுங்க வேண்டுவனவாயின.

இக்காரணங்களால் ஜைநர் (சமணர்)களின் வடமொழி தென் மொழி சாஸ்திரங்கள் கடலுக்கும், நதிக்கும், அக்கினிக்கும் இரையானபின் ஜைநர்களில் ஜாதிப்பிரஷ்டரானவர்கள் போக மிகுதியாயிருந்தவர்கள் வடமொழி நூல்கள் பலவற்றைக் கன்னடமுதலான பாஷைகளிலிருந்து மொழிபெயர்த்துவந்தார்கள்; மேல்கண்ட கர்ரணத்தால் தமிழ் தேசத்தின்கண் ஜைநத்தமிழர்களின் தமிழ்வேத முதலான இலக்கிய நூற்கள் இல்லாமற்போயின. அவை முதலில் இருந்து பின் இல்லாமற்போயின வென்பதற்கு அவற்றைக்கொண்டு இயற்றப்பட்டதொல்காப்பியம், அகத்தியம் முதலிய இலக்கண நூல்களேசான்றாகும். எதனெனில், இலக்கியமில்லாமல் இலக்கணமியற்றுவதில்லை. ஜைநர்களுக்கு இடையூறுகள் ஏற்பட்டதின் முன்னும் பின்னும் ஜைநர்களால் இயற்றிய தமிழ்நூற்களில் விரோதிகளாலும் பூச்சிகளாலும் அழிந்தவை போகச் சிலநூல்களே ஜீப்போது வழங்கிவருகின்றன.

இன்னும் ஜைந(சமண)ர்களுடைய கோவில்களின் கதி என்ன வாயிற்றெனின், மஹேந்திரவர்மன், கூன்பாண்டியன், பெட்டவர்தனன் முதலிய இராஜாக்களும் பிரஜைகளும் ஜைநமதத்தினின்றும் பிரஷ்டரானதின் பிறகும், துமால் கிஷ்டப்ப நாயக்கன் காலத்திலும், நாகர்கோயில், திருநெல்வேலி, மதுரை, திருவாரூர், திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், காஞ்சிபுரம் முதலான பல ஊர்களிலிருந்த ஜைநர்களுடைய கோவில்களைச் சைவ வைணவர்கள் தங்கள் சுவா

தினம் செய்துகொண்டு மூலஸ்தானங்களிலிருந்த ஜைநவிக்ரகங்களை விலக்கியும், கோவில்களில் மற்றவிடங்களிலுள்ள அடையாளங்களைப் போக்கியும் சைவ வைணவ சமயத்திற்குப் பொருத்தமாகத்திருத்தஞ்செய்து, அவற்றிற்குப் பதிகங்களைப் பாடிப் பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்களென்றும், புராண ஸ்தலங்களென்றும் ஸ்தலபுராணங்களைக் கல்பித்துப் பெரிய மாறுபாடுகள் செய்து விட்டனர்.

எங்கும் பிரபலமாகப் பரவியிருந்த சமணமதத்தை அழித்துச் சைவசமயத்தைப் பெருகச்செய்வதற்கு எண்ணங்கொண்ட திருஞானசம்பந்தர் தமது தேவாரப் பதிகத்தில்,

“அந்த னுளர் புரியு மருமறை
சுந்தை செய்யா வருகர் திறங்களை
சுந்த வாதுசெய் யத்திரு வுள்ளமே”

என்றும்,

“வேட்டு வேள்வி செய்யாவமண் கையரை
யோட்டி வாதுசெய் யத்திரு வுள்ளமே”

என்றும்,

“வேத வேள்வியை நிர்தனை செய்துழல்
ஆதமில்லி யமனோடு தோரை
வாதில் வென்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
பாதி மாதுட னாய பரமனே”

என்றும் 3-வது திருமுறை திருவாலவாய்ப்பதிகத்தில் கூறியிருக்கின்றார்.

இதற்கிணங்கத் திருவிளையாடற்புராணம் சமணரைக்கழுவினேற்றிய படலத்தில்,

“நீயுரை செய்தவேத வேள்வியை நிர்தை செய்யும்
தியரை பொறுத்தல் செய்யத் திருவுளஞ் செய்தி யென்றார்”

என்னும் சம்பந்தர் கேள்விக்கு,

“வெம்மத வேழங்கொண்ட விடையவர் விசும்பிற் சொல்வா
ரெம்மனோ ராவீர் நுங்கட் கிசைந்ததே யெமக்கும் வேண்டும்”

என்று சிவபிரான் விடையளித்ததாகக் கூறுகின்றது.

இன்னும் திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

“காரமண் காடே யெங்குங் கழியவு மிடைந்த வின்ன
வேரொடுங் களைந்தாற் சைவ விளைபயி ரோங்கும்”

என்பது கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு \$ திருஞான சம்பந்தர் முதலியவர்கள் சமணர்களை அழிக்கத் திருவுள்ளமேயென்றும், அவர்களை வேரொடுங்களைந்தாற் சைவவிளைபயிர் ஒங்குமென்றும் கூறியிருத்தலால் மேல்கண்ட விஷயங்கள் யாவும் நடந்தனவென்பது ஐயமற விளங்கும்.

இன்னும், (கி. பி. 1170-ம் ஆண்டில்) ஹொய்ஸலா இராஜ்யம் துவராசமுத்திரப் பட்டணத்தை அரசாண்டிருந்த பெட்டவர்த்தன னென்னும் ஐஜரன் இராமானுஜர் சூழ்ச்சியினால் வைணவ சமயத்தில் சேர்ந்தபிறகு (790) எழுநூற்றுத் தொண்ணூறு ஐஜர்கோயில் களை நாசஞ்செய்திருக்கிறான்.

இன்னும் தென்கன்னடம் ஜில்லா பாரகூர் கிராமத்தில் 5 ஐஜர கோயில்களை பிராம்மணர்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவற்றிலிருந்த ஐஜர விக்கிரகங்களை எடுத்துவிட்டுச் சிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்துக் கொண்டார்கள். மூலஸ்தானமுதலிய சிலவிடங்களிலிருந்த ஐஜரபிம்பத்தைப் படியாகப்போட்டு மிதித்துக் கொண்டும்வருகிறார்கள். இன்னும் கன்னட தேசத்திலிருந்த ஐஜர் கோவில்கள் பிராம்மணர்களால் கைப்பற்றிக் கொண்டவை அநேகம். இவ்விவரம் தர்மஸ்தளம் ம-ரா-ரா-ஸ்ரீ புட்டுசாமி ஐயா அவர்களால் தெரிவிக்கப்பட்டது.

தற்காலம் காஞ்சிபுரத்தில் \$ காமாக்கியம்மன் கோவிலென்று வழங்கிவருவது பூர்வத்தில் ஐஜர்களுடைய தர்மதேவி அம்மன்

\$ திருஞான சம்பந்தர் சமணர், புத்தர் ஆகியவர்களை வாதிடவென்றழிக்கச் சிவனை திருவுள்ளமேயெனக் கேட்க அப்பெருமானும் ஆகாயத்தினின்றும் அதற்குப்பதில், ‘எம்மோராவீர் உமக்கிசைந்ததே யெமக்கும் விருப்பம்’ என்று கூறியவிவரம் தெரிகின்றது. இவ்வாறு, கூறும் கடவுளின் குணம் எத்தன்மைத்து என்பதை, அறிஞரே! ஊன்றிப்பாருங்கள். கடவுளென்று பெயர்பெற்ற சிவபிரானுக்கும் மதத்துவேஷம் உண்டுபோலும்!

\$ காமாக்கியம்மன் கோவில் பூர்வத்தில் புத்தர் கோயிலென ஸ்ரீமான். து. அ. கோபிராதராவ் அவர்கள் அபிப்பிராயப் படுகின்றார்கள் என்பது அவர்கள் மதுரை செந்தமிழ்த்தொகுதி 16-பகுதி 5-ல், எழுதி யுள்ளவற்றால் தெளிவாகிறது. அக்கருத்து ஒவ்வாமையாகும்.

கோவிலென்று ஜைநப் பெரியோர்கள் சர்னபரம்பரையாகக் கூறிவருகின்றார்கள். இஃதுண்மை யென்பதை விளக்கக்காட்டுதற்கு மேற்படி அம்மன் கோவில் முன்மண்டபத்தில் இப்போதும் ஜைநசமயத்திற்குரிய மானஸ்தம்பம் சுமார் 25 அடி உயரமுள்ளது ஒன்றிருக்கின்றது. மேற்படி * மானஸ்தம்பத்தின் உச்சியில் நான்குபக்கங்களிலும் அருகத்பகவான் பிம்பமுள்ள ஸ்தூபியும் இருந்திருக்கவேண்டும்; மேற்கூறிய விரோதிகள் அதைநீக்கி நான்குபக்கங்களிலும் ரிஷிகள் பிம்பமுள்ள ஸ்தூபி அமைத்திருக்கின்றனர். கோயிலில் உள்ள குளத்தின் கீழ்ப்பக்கம் கரையின்கீழ் ஜைநபிம்பங்கள் இரண்டு தனித்தனி உயர்ந்த கட்டிடத்தில் சுமார் 30-வருஷத்திற்குமுன் இருந்தன. பிறகு அதில் ஒன்று இல்லாமல் மற்றொன்றுமாத்திரம் தலையற்றப் போயிருந்தது. இதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். பிறகு அதனையும் விலக்கி ஆண்பூதம் பெண்பூதம் ஆகிய இரண்டு பூதங்கள் புதியனவாக 5, 6 வருஷங்களுக்குமுன் இக்காலத்தவர் மேல்கண்ட ஜைநபிம்பம் இருந்த விடத்தில் செய்வித்திருக்கிறார்கள். 4, 5 வருஷங்களுக்குமுன் ௨௫ கோயில் குளத்தின் வடபக்கம் கரைக்குச்சமீபத்தில் புஷ்பச்செடி வைப்பதற்கு மண்ணைத்தோண்டியபோது மண்ணின்கீழ் ஜைந சிலா விக்கிரகம் பின்னப்பட்டிக் கனிழ்த்துப்போடப்பட்டிருந்தது. அதை எடுத்துக் கோவிலார் அருகாமையில் வைத்துவிட்டு அங்குச்செண்பகச் செடிவைத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பின்னப்பட்ட பிம்பமும், குளத்தின்கீழ் இருந்தவைகளில் தலையற்ற பிண்டிக்கல் பிம்பமும் ஆகிய இரண்டு பிம்பங்களும் மேல்படி புஷ்பச்செடியின் கிராதிக்கட்டிடத்தின் அருகாமையில் இப்போதும் இருக்கின்றன. இன்னும் மூலஸ்தானத்தில் இரண்டு அம்மன் விக்கிரகங்கள் இருக்கின்றன வென்றும், அவற்றில் ஒன்று தர்மதேவி அம்மனென்

* மானஸ்தம்பத்தின் உச்சியில் நான்கு பக்கங்களிலும் அருகத்பகவான் பிம்பமுள்ள ஸ்தூபியை இக்காலத்திலும் காஞ்சீபுரத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள திருப்பறம்பூர் ஜினாலயத்திலும், மற்றும் சில கிராமங்களிலும் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கலாம்.

இவ்வாறிருக்கும் ஸ்தம்பத்தைப்பற்றி அங்குன்னார் ஒருகல்பனைக் கதை கட்டிவிட்டார்கள். அதாவது ரிஷிகளை அசுரர் துன்பம் செய்ய, அத்தன்பத்தை நிவர்த்தி செய்யும்படி காமாக்ஷியம்மனை அவர்கள் வேண்டிக்கொள்ள, அம்மன் அசுரர்களை ஜெயித்து ஜெயஸ்தம்பம் நாட்டி அவற்றின் மிசை நான்கு பக்கமும் நான்கு ரிஷிகளை ஸ்தாபனம் செய்ததாகக் கூறுவது. இது, அக்கோயில் ஸ்தலபுராணத்தி லுள்ளதென்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

றும் சுமார் 35-வருஷங்களுக்குமுன்னமேயே நான் கேள்விப்பட்டி அதை நேரில்பார்க்கமுயன்றேன். அர்ச்சகப்பிராம்மணர்கள் அதற்கு இடந்தரவில்லை. ஆயினும் அர்ச்சகப்பிராம்மணர்கள் இரண்டு அம்மன் இருக்கின்றனவென்றும், ஒன்று காமாக்ஷி அம்மன் என்றும், மற்றொன்று தபோகாமாக்ஷி அம்மனென்றும் கூறுகின்றார்கள். இந்தத்தர்மதேவி அம்மன்கோவிலை ஆதிசங்கராச்சாரியார் கைப்பற்றிக் கொண்டன ரென்பது மேலே விவரித்துள்ளேன்.

இன்னும் காஞ்சிபுரத்தில் கச்சிஸ்வரர் கோவிலென்று வழங்கும் ஆலயம் பூர்வத்தில் *புத்தர் கோவிலெனத் தெரிகிறது. இக் கோவில் முன் கோபுரத்தின் அஸ்திவாரக்கல் கட்டிடத்தில் சில புத்த விக்கிரகங்கள் இப்போது மிருக்கின்றன. இன்னும் சில முன்பு இருந்த உருவம் தெரியாமலிருக்குமாறு அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஷே கோவில் உள் மண்டபத்திலும் சில கல்தூண்களில் புத்தவிக்கிரகங்கள் இப்போது மிருக்கின்றன. இது புத்தர் கோவிலென்பதற்கு மற்றோர் ஆதாரமிருக்கிறது. அதாவது: இக்கோவில் மேற்புறம் வீதிக்கடைசியிலிருந்து வரும் ஏரிக்கு, 'புத்தேரி' என்றும், வீதிக்கு 'புத்தேரித் தெரு' வென்றும் பெயர்கள் ஏற்பட்டு இப்போதும் வழங்கி வருகின்றன.

இன்னும் காஞ்சிபுரத்தில் வரதராஜப் பெருமாள் கோவில், ஏகாம்பரேஸ்வரர்கோவில் எனப்பெரியகோயில்கள் இரண்டு உள்ளன. இவற்றில் வரதராஜப்பெருமாள் கோவில் என்பது ஆதியில் ஐஜர்களுடைய 24-வது தீர்த்தங்கராகிய வர்த்தமானர் கோவிலென்றும், அதனை வைணவர் வரதர்கோவிலென நியமித்துக் கொண்டார்க ளெனவும், மலையின் மிசை மூலஸ்தானத்திலிருக்கும் பெருமாள் சிலாவிக்கிரகத்திற்குப் பின்புறம் ஐஜர் விக்கிரக மிருப்பதாகவும், பிரம்மோற்சவத்தில் புறப்பாடாகிவரும் தாம்பிர விக்கிரகமும் ஐஜர் விக்கிரகமென்றும், அதன் உருவம் தெரியவொட்டாமல் 3-4-கவசங் கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும் ஐஜர்பெரியோர்கள் கூறு கின்றார்கள். இவ்வுண்மைகள் ஷேகோவில் அர்ச்சகப்பிராம்மணர் களுக்குத்தான் தெரியவரும்.

---

* புத்தர்கோவில் மாறுதலைச் சொல்ல வேண்டியது அவஸ்யமி ஸ்லை யெனினும் இதுவும் ஐஜர் கோவில்களைப் புரட்டியவர்களுடைய செய்கை யாதலால் இங்குக்கூறப்பட்டது.

. இன்னும் ஏகாம்பரஸ்வரர் கோவில் ஆதியில் புத்தர் கோவில் எனவும் கர்னபரம்பரையாகப் பெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள். இக் கோயில் முன்கோபுரத்தின் கீழுண்டைப் பக்கம் மதில் கல் சுவரின் கண் ஏழு புத்த விகிதங்களுமிருக்கின்றன.

மதுரை செந்தமிழ் பத்திரிகை தொகுதி 16-பகுதி 5-ல் ஸ்ரீமான். து. அ. கோபிநாதராவ் எம். ஏ. அவர்கள் எழுதியுள்ள வியாசத்தில், “யுவங்கவத்” என்னும் § சீனதேசத்துப் பெளத்தயாத்திரிகர் காஞ்சிபுரத்தைத் தரிசித்த அந்நாள் (கி. பி. 610ல்) அந்நகரில் (100) நூறு பெளத்த சைத்யங்கள் இருந்தனவென்றும், அவைகளில் (10000) பதினாயிரம் ஸ்தவிர சங்கத்தவர் இருந்தார்களென்றும், பின்னும் அவ்விடத்தில் ஐஜநர் கோயில்கள் (80) என்பது இருந்தனவென்றும், அவைகளிலேநேகம் திகம்பரமதத்தார்களுக்குரியன வென்றும், அறிவிக்கிறார். இப்படியிருக்க முதலில் ஆசாரியர் குமாரில பட்டரும், பின்பு சைவ நாயன்மார்களும், சங்கரபகவத் பாதாசாரியரும் புத்த மதத்தவர் வலியை முற்றிலும் தொலைத்தனர்; நாளடைவிலேயே இம் மதத்தார் இந்துக்களில் ஒருஜாதி வைஷ்ணவர்களாய் மாறிவிட்டார்கள். † ஐஜநர்களும் இங்ஙனமே இந்துக்களாவதை இன்றைக்கும் காணலாம். இராமஸ்வாமி நயினார் முதலியபெயர்கள் தரித்திருக்கும் ஐஜநர்களைத் தஞ்சாவூர்க் கருந்திட்டைக் குடியிலும், மன்னார்கோவில் முதலிய விடங்களிலும் காணலாம்” என்றும் கூறுகின்றார்.

மேலும், பெளத்தர்களும், ஐஜநர்களும் இங்ஙனம் இந்துக்களானவுடன சைவ வைணவர்கள் அவர்களுடைய கோவில்களையும்,

§ சீன தேசத்து பெளத்தயாத்திரிகர் காஞ்சிபுரத்தைத் தரிசித்த அந்நாளில் (கி. பி. 610-ல் 100 பெளத்த (புத்த) ஆலயங்களையும், 80-ஐஐச ஆலயங்களையும் குறித்துக் கூறியவர் சைவ, வைணவ ஆலயங்களைக் குறித்துச் சொல்லாமை யால் இவ்விருண்டு சமயத்தவர்களும் ஆலயங்களும் அக்காலத்தில் இல்லையென்று தனியக்கூடும்; அல்லது, அச்சமயங்களும் ஆலயங்களும் இருந்திருப்பினும் அவைகள் சூலபமாகவும், பிரபலமின்றியும் இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது தெளிவாகும்.

† ஐஜநர்களும் இங்ஙனமே இந்துக்களாவதை இன்றைக்கும் காணலாம் என்பதை ஐஜநர்கள் இராமஸ்வாமி நயினார் முதலிய பெயர்கள் தரித்திருப்பதைக்கொண்டு, து-அ. கோபிநாதராவ் அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இஃது தப்பான அபிப்பிராயமாகும். இராமசாமி நயினார் என்னும் பெயர் தரித்திருப்பதற்குக் காரணம், இப்புத்தகம் 1^௯-ஆம் பக்கத்தில் விளக்கமாகும்.

ஜைநர்களுடைய கோவில்களையும் தம்முடையனவாக்கிக்கொண்டு அவற்றிலிருந்த பௌத்த ஜைந விக்கிரகங்களைப் பறித்தெடுத்து அக் கோவில்களின் பிராகாரங்களில்வைத்துவிட்டுத் தம்மதத்தின்தெய்வங்களாகிய விஷ்ணு, சிவன், தேவி முதலியவர்களின் விக்கிரகங்களை ஸ்தாபித்துக்கொண்டார்கள் என்றும், ஆசாரியர் இராமானுஜர் ஐந்து ஜைநகோவில்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவற்றில் கீர்த்தி நாராயணன், சத்தியநாராயணன் முதலிய பஞ்சநாராயணரை ஸ்தாபித்தாரென்று ஸ்ரீ வைணவ குருபரம்பரைகளும், சிலாசாஸனங்களுங்கூறுகின்றன வென்றும் வரைந்துள்ளார்.

இன்னும் ஸ்ரீமான்-எம். எஸ். இராமசாமி ஐயங்கார், எம். எ. அவர்கள், 1920ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதத்திய, “ஜைநாகெஜட்” பத்திரிகையில் எழுதியுள்ள வியாசத்தில், “ஜைநர்களுடைய பண்டைக் காலத்திய பின்னமான விக்கிரகங்களும், பாழடைந்த குகைகளும், கிலமான கோயில்களும் தென்னிந்தியா முழுவதிலும் ஆங்காங்கே சிதைந்து கிடப்பதைப் பார்க்கும்போது அச்சாதி எவ்வளவு தூரம் பரவி யிருந்ததென்பதாவும், அது பிராம்மணர்களுடைய மத வைராக்கியத்தினால் அழிக்கப் பட்டதென்பதும் நம்முடைய ரூபகத்திற்கு வருகின்றன” வென்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

இவர்கள் சொல்லியவற்றிற்கிணங்க இன்னும் இந்தியா முழுவதிலும் அநேக இடங்களில் சிதைக்கப்பட்ட எண்ணிறந்த ஜைநவிக் கிரகங்களும், கோயில்களும் பூமிக்கு மேலும், கீழும் காணப்படுகின்றன. உலகத்தில் பிறரால் செய்யக்கூடியனவல்ல என்று கண்டவர் அதிசயிக்கும்படி மலைகளையே உருவாகவகுத்து ஜைநர்களால் பண்டைக்காலத்தில் செய்யப்பட்ட பிரம்மாண்டமான ஜைநவிக் கிரகங்களும்ருக்கின்றன. இதற்குச்சான்றாக சமீபகாலத்தில் பம்பாய் மாகாணம் இந்துருக்கு 100 மைல் தூரத்திற்கப்பால் சூன கிரிகிராமத்தில் உள்ள மலையில் ஓர் விக்கிரகம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பற்றி 1930ஆம் வருஷம் ஏப்ரல்மாதத்திய, “ஜைநாகெஜட்” பத்திரிகையில் கூறியுள்ளதாவது:—

“84 அடி உயரமுள்ள ஆதிநாதபகவானின் கல்சிலை”

சூனகிரிஜீ ஸ்ரீ திகம்பர சித்தகேசுத்திரத்தின் காரியதரிசி நாகர்சேட் நாதுவால் ஜெயின் என்பவர் பொருள் உதவிக்காக எழுதியுள்ள ஒரு பிரார்த்தனையில் எழுதியுள்ளதாவது:—

“பட்வானி சமஸ்தானத்தில் சூளகிரி கிராமத்தில் ஒரு குன்றின் மேல் செதுக்கப்பட்ட (84) எண்பத்து நான்கு அடி உயரமுள்ள அழகாக வெகுதூரமாயுள்ள ஆதிபகவன் கல் சிலை ஒன்று இருக்கிறது. இந்தியாமுழுவதிலும் இவ்வளவு உயரமும் கம்பீரமும் உள்ள சிலை எங்கும் இதுவரையில் கண்டுபிடிக்கப் படவில்லை. வெயிலிலும் மழையிலும் வெகுதூரமாக அடிப்பட்டு இச்சிலையின் சிலபாகங்கள் தேய்ந்து போயிருக்கின்றன. இன்னும் கெட்டுப் போகாமலிருக்கும்பொருட்டு மால்வாதேசத்து மாகாணசபை பட்வானியில் நடந்த வருஷாந்தர கூட்டத்தில் இச்சிலையின் சிகரத்தை மூட மேல் கொட்டகை போடுவதற்கு ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். ரூபாய் 7840 அந்த இடத்தில் எல்லோரும் கொடுத்தார்கள். பிறகு இதற்காகச் சுற்றுப்பிரயாணம் சென்று முனீம் குலாப் சன்ட்ஜீ அவர்கள் ரூபாய் 15000 வசூலித்துக்கொடுத்தார்கள். இத்தொகைகளைக் கொண்டு ஒரு குடைபோன்ற கொட்டகை ஒன்று போடப்பட்டது. இப்போது சிலையைச் சீர் திருத்தம்செய்யும் வேலை எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குப் பணம் அதிகம் தேவையானதால் ஜைநர்களெல்லோரும் பொருளுதவி செய்யும்படி பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்” என்பதே.

இன்னும் ௭௮ (84) எண்பத்துநான்கு அடி உயரமுள்ள சிலாவிக்கிரகத்திற்கு மஹாமஸ்தகாபிஷேகம் செய்தகாலத்தில் தென்தேசத்திலிருக்கும் ஜைநர்களுக்கு இந்திபாஷையில் பத்திரிகைகிடைத்திருக்கின்றது. அப்பத்திரிகை விளம்பரம் செய்தவர்களாகிய இந்நூர் நிவாசி சேட்பரசுராமஜீ, நூளிசர் ஜீ பெளத்திரர் கன்னிராமஜீ, அவர் புத்திரர் பதேசர், அவர் புத்திரர் ராஜமல், லால்சர், மாணிக்சர், காலுராம்சேட் இவர்கள் நமஸ்காரம் செய்து தெரிவித்திருப்பதாவது:

“ஸ்ரீஸ்ரீ பாலன்கஜாஜீ, பிராசின, ஸ்ரீ ஆதீஸ்வர பிரபுவினுடைய மஹாமஸ்தகாபிஷேகமும், நூதனபிம்பத்திற்கு பஞ்சகல்யாண மஹோத்ஸவமும் செய்வதாக அபிப்பிராயப் படுகிறோம்; 8-1-31-ல் ஆரம்பம்; முடிவு 29-1-31” என்பதே. இந்தத்தினங்களில் நூதனபிம்பத்திற்கு செய்யப்படும் சிறப்பு விபரமும் அப்பத்திரிகையிலுள்ளது. தவிர மாகசுத்ததசமி குருவாரம், 29-1-31 பிராதக்காலத்தில் மேல் கண்ட 84-அடி உயரமுள்ள சிலா பிம்பத்திற்கு மஸ்தகாபிஷேகம் செய்வதாகவும் அவர்கள் வரைந்துள்ளார்கள். இவைமேல் கண்ட காலங்களில் நடந்தேறியுள்ளன.

இன்னும் மேல்படி மஸ்தகாபிஷேகப் பத்திரிகையுடன் வர வேற்புப்பத்திரிகை ஒன்றுகிடைத்திருக்கிறது. அதில், மேல்கண்ட பிம்பம் நாலாங்காலத்தில் அவதரித்த விருஷபதீர்த்தங்கரர் (ஆதிபகவான்) ஞாபகார்த்தபிம்பம் என்றும், B. B. & C. I. Ry. மார்க்கமும், G. I. P. தூவியா நர்டாஹ மார்க்கமும் போகலாம் என்றும், மஹு ஸ்டேஷனிலிருந்து ரூ. 3-4-0, இந்தூர் ஸ்டேஷனிலிருந்து ரூ. 2-8-0 மோட்டார்சார்ஜு என்றும், க்வாவியர் மோட்டார் சர்விஸ்கம்பெனியார் பஸ்ஸும் மேல்படி பிம்பமுள்ள சூனகிரி கிராமத்திற்குச் செல்கின்றனவென்றும் பிரயாண விவரங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன.

இன்னும் மைசூர் இராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த ஸ்வணபெளரிசுளத்தில் 60-அடி உயரமுள்ள (ஆதிபகவான் புத்திரரும், பரதசக்கிரவர்த்தி சகோதரருமாகிய) கோமடேஸ்வரஸ்வாமி சிலாவிக்கிரகமொன்றிருக்கிறது. தென்கன்னடம் ஜில்லா கார்காளாவில் 42-அடி உயரமுள்ள சிலாவிக்கிரகமொன்றிருக்கிறது. ௭௫ ஜில்லா ஏனூரில் 36-அடி உயரமுள்ள சிலாவிக்கிரகமொன்றிருக்கிறது.

ஜைநர்களின் பழயவிக்கிரகங்களும், கோயில்களும் பூமிக்குக் கீழும் மேலும் காணப்படுகின்றன வென்று மேல்கூறியதற்கிணங்க, ஹெசப்பவர் என்பவர் எழுதிய ஜைநசமய சித்தாந்தம் என்பதிலும்கூறியிருக்கிறார்; இதைப்பற்றியவிவரம் பின்வரும்; ஆங்குக்கண்டுகொள்க.

தவிர மேல்நாட்டு ஐரோப்பியர்களில் சிலர் ஜைநசமய தத்துவமுதலிய அனுஷ்டானங்களை ஆசரித்துவருகிறார்கள். அவர்களில், “அலெக்ஜாண்டர் கார்டன்” என்பவர் கூறுவதின் சுருக்கமாவது:—

“புண்ணியத்தை விருத்திசெய்வது மிகவும் அவஸ்ய மென்பதை ஜைநமதக் கொள்கைகள் உறுதியாய் உணர்த்துகின்றன. ஆகையால் இதிலடங்கிய நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் என்கிற மூன்று கொள்கைகளையும் நான்மிகவும் ஆநந்தத்துடன் வரவேற்கிறேன். இதுவுமல்லாமல் இவ்வுலகில் எவரும் தங்கள் மனவுறுதியினாலே பாவத்தை ஜெயித்து பரமாத்மநிலையை அடையக்கூடுமென்பதும், அந்நிலையில் உள்ளார் அநந்தசுகம், அநந்தஞானம், அநந்தவீரியம், அநந்ததரிசனம் முதலியவைகளை நித்தியம் அனுபவிப்பார்கள் என்பதும் ஜைநமதக்கொள்கைகளாயிருக்கின்றன.

“இந்தக் கொள்கைகளைத்தாம் லண்டனிலுள்ள நம் ஜைந் சகோதரர் மிஸ்டர். ஹெர்பெர்ட் வாரனாலே எனக்கு தெரியவந்தது. அவருடைய “ஜைநமதம்” என்னும் புத்தகம், ஜைந மதாபிமானத் தையும், தத்துவத்தையும் நன்குவிளக்குகிறது. ஆகையினால் நானும் ஷட்திரவ்வியத்தில் முழு நம்பிக்கையுள்ளவனாக யிருக்கின்றேன்.

“சத்தியந்தான் உலகத்தினரை அகழிக்கக்கூடியதென்பது எவருக்குத் தெரிந்திருக்கிறபடியால் நம்மனது விருத்தி * அழுக்காற்றை மூற்றும் நீக்கிவிடுவதே நம்முடைய முதற்கடமையாகும். இவ்வித சத்திய மாகிய உண்மையை ஜைநகிரந்தங்களிற்றான் தேடிக் கண்டுபிடித்தேன்.

“ஜைநர்கள் மற்றொரு சமயத்தையாவது மதத்தையாவது, அல்லது ஜாதியையாவது கவிழ்க்க முயலுகிறதில்லை. ஆனால் ஜைநர்கள் உலகத்திலுள்ள பற்பல தீமைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கிற (கெட்ட இருதயங்களை நல்லவைகளாக்குகிறதற்காக) மனிதர்களுக்கு உபநியாசிப்பதோடு கூட உதவியும் புரிந்து வருகின்றனர்.

“இவ்வித உண்மையான சத்யமும் நித்யசமயமுமாகிய ஜைந மதத்தை உலகத்தில் பிரசித்திபெயர்வதே என் வாழ்நாளில் நான் செய்யவேண்டிய ஒரே வேலையென்று எண்ணுகிறேன். மேல்நாட்டிலுள்ள எல்லாமதங்களைவிட இந்தியாவிலுள்ள ஜிநமதமே மேன்மையானதாயிருக்கிறது. ஆகையால் என் இந்திய ஜைந சகோதரர்கள் கைக்கொள்ளும் ஜிநசமயத்தை நானும் ஆனந்தத்துடன் கைக்கொண்டவனாய் அவர்களுக்கு என் அன்பார்ந்த ஆதம்மத்துவமான வாழ்த்துக்களை நான் இத்துடன் அனுப்புகிறேன்.” என்று கூறுகிறார்.

இவ்விவரங்கள் தருமசீலன் பத்திரிகை புத்தகம்-1 சஞ்சிகை 6-ல் உள்ளன.

ஜெர்மனி தேசத்தில் ஹால்லி யென்னும் ஊரில் பிறந்து வளர்ந்த “டாக்டர் சார்லொட்டி பிரான்ஸ்” என்னும் பெயர்பூண்ட பெண்மணி ஜெர்மன், ஆங்கிலம் முதலிய பாவைகளைக்கற்றறிந்தும் சமஸ்கிருதம் கற்றறிந்து வேதங்களையும், உபநிஷத்துக்களையும், பிராம்மணங்களையும்

* அழுக்காறு என்பது. குரோத, மான, மாயா, லோப என்னும் நால்வகையாம்.

பலகாவியங்களையும் கற்றும் பிறகு ஜைநமத மூலகிரந்தங்களையும் குந்த சூர்தர் இயற்றிய தத்வார்த்தசூத்ரத்தையும் அதன் விபாக்யானங் களையும் என்கு உணர்ந்து பின் ஜைநமத சம்பந்தமாய் ஜெர்மன் பாஷை யில் அநேக விபாஸங்கள் பெழுதியிருக்கிறார். பிறகு இந்த அம்பை யார் 1925-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில் பம்பாய் முதலிய பல விடங்களுக்குவந்து சிவபுரியில் முனிராஜஸ்ரீ வித்யா விஜயரிடத்தில் ஜைநசமயசித்தாந்தத்தை மீண்டும் கற்றார். ஜைந சமய நியாய சாஸ் திரத்தில் நன்றாகத்தேர்ச்சியடைந்தார். ஜைநசமயத்தின்பெருமையையும் உண்மையையும் அறிந்து தாம் ஜைநசமயத்தில் பிரவேசிக்க எண்ணங்கொண்டு தம்முடைய விருப்பத்தை ஸ்ரீ வித்யா விஜயர் டத்திலும், ஸ்ரீ விஜய இந்திர சூரியிடத்திலும் தெரிவித்தார்.

அவர்கள் அதற்கிணங்க, சுமார் 5000 பேர்கள் கூடிய ஒரு சபையில் தாம் சிராவகிகள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய அணுவிரதம் 5; குணவிரதம் 3; சிக்ஷாவிரதம் 4 ஆகிய பன்னிரண்டு விரதங்களை யும் ஏற்றுக்கொண்டார். உடனே அந்த அம்மையாருக்கு அவர்கள் ஸ்ரீமதி சுபத்திராதேவி யென்னும்பெயர் கொடுத்தார்கள். அவர் தாம் ஜைனியான பிறகு தம்முடையகாலத்தை ஜைந சமயத்திற்காகவே செலவழிக்கிறார். ஜைந சாஸ்திரம் கூறும்வண்ணம் அடிக்கடி உபவாஸமிருந்துவிரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருவதுடன் பம்பாய், மதராஸ், ஜாகீர் ஆரணி முதலான பல விடங்களுக்குச் சென்று ஜைநசமய உண்மைத் தத்துவங்கள் முதலிய அநேகவிஷயங்களைப்பிர சாரம் செய்திருக்கிறார். இது அநேகர் அறிந்ததேயாம்.

இந்த அம்மாள் சரித்திரம் விரிவாக ஜைநாகெஜட் பத்திரிகை யில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகில இந்திய ஜைந மஹா சபை

ஸ்ரவணபெளி குளத்தில் (14-3-25-ல்) கூடிய காலத்தில் மைசூர் மஹாராஜா அவர்கள் செய்த சோற்பெருக்கின் சுருக்கமாவது:—

“சபையோர்களை ! சர் ஹுகம்சந்த அவர்களை !

“நீங்கள் இன்று எனக்குச் செய்த மரியாதைக்கும் சந்தோஷ வரவேற்பிற்கும் நான் என் மனமாரந்தவந்தனம் செய்கிறேன். நீங்கள் என்னை மதித்து வரவழைத்ததற்கு மிகவும் சந்தோஷிக்கிறேன்.

“இம்மகத்தான பூனைக்கு இந்தியாவின் பற்பல பாகங்களிலிருந்து பல ஆயிரக்கணக்கான மனிதர் கூடியிருக்கும் இச்சமயத்தில் நானும் உங்களில் ஒருவனாக இருப்பது எனக்கு அளவிலா மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. இம் மைசூர் ராஜ்யிபத்திற்கு இந்தியாவில் பற்பல பாகங்களினின்று தலைமுறைதலைமுறையாக யாத்திரை செய்து கொண்டிருக்கும் ஜைநர்களை வரவழைக்க நான் மறக்கமாட்டேன். பல ஆயிரம் தலைமுறைகட்கு முன் ஸ்ரீபகவான் ஸ்ருதகேவலியாகிய பத்ரபாகு ஸ்வாமி ஜைநர்களோடு தென்தேயத்து வளைகுடாவினுள்ள அடவியில் குடியேறிப்போது இப்பீட பூமியின்மேலிருக்கும் மலைக்குகையைத் தமக்கு வாசஸ்தல மாக்கிக்கொண்டு இம்மலையிலேயே தம் திருவடிகளை விட்டுவிட்டுச் சல்லேகை விரதமகிமையால் முக்தியடைந்தார். தக்பிணாகாசி என்று சொல்லப்படும் இப்புண்ணிய பூமியின்கண் ஐரோப்பா தேசத்தில் மிக்க கீர்த்திபெற்ற, “அலெக்ஸாண்டர்தி (Alexander the great) க்ரேட்” என்று கீர்த்தி பெற்ற மன்னனைப்போல் மௌரிய வம்சத்து அரசனாகிய சந்திரகுப்த மஹாராஜன் தன் அந்தியகாலத்தில் மேற்சொன்ன ஸ்ருத கேவலியின் திருவடிகளைப்பணிந்தான். அன்றுமுதற்கொண்டு தென்தேயத்தில் அநேக மன்னர்களும், வடதேயத்திலிருந்து அநேக தபோதனர்களும் இந்துக்களின் சமாதி மரணத்தைவிட மிக்க மகிமை பெற்ற சல்லேகை விரதத்தை கைக்கொண்டனர்.

“இப்புண்ணிய ஸ்தலமானது ஸ்ரீ பரதேஸ்வர சக்ரவர்த்தியின் இளையசகோதரராகிய கோமடேஸ்வர முனிவருடைய தபோவனமாகவும் இருந்தது. அதனால் இந்த மைசூர் பிராந்தியமானது ஸ்ரீ பரதேஸ்வர சக்ரவர்த்தியின் ஆளுகையினாலும் ஸ்ரீ கோமடஸ்வாமியின் தபோபலத்தாலும் ஆளப்பட்டு வந்தது. மேலும் பெரிய பிம்பங்கள் செய்வதில் பிரக்யாதிமான ஈஜிப்பட்டு தேசத்திலும், ஆஸ்திரியா தேசத்திலுமில்லாதது இம்மகத்தானபிரதிமை உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளின் மனஸ்தையும் கவரும்வண்ணம் ஒரு பெரிய பாறையில் மிக்க உன்னதமாக கோமடமுனியின் ஆயிரம் வருடங்கட்குப் பிறகு பல மைல்கள் தெரியும்படி மேல்சொன்ன முனிஸ்வரரின் பிரதிமை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

“ஆனால் ஜைநமதம் கன்னடதேசத்தில் தனக்கு இரண்டாவது ஜனன ஸ்தானத்தைக்கண்டது மன்னியில் பிறவிக்கேற்ற வேலையை யும் செய்தது. ஏனெனில் ஜைநமதம் கன்னடதேசத்தில் தோன்

றாமலிருந்தால் கன்னட பாஷை தன்னுடைய பூர்வசரித்திர ஆராய்ச்சிக்குரிய ஆதாரங்களை இழந்துவிடும். கன்னடபாஷையில் தேர்ந்த ஐந்ர பண்டிதர்கள் பண்டைநாள் முதல் இன்றுவரைக்கும் கன்னட பாஷைக்கு உதவிக் கொண்டே இருக்கின்றனர்.

“ஆத்மவழியிலும் தத்துவவழியிலும் ஐந்ரமதம் இந்தியாவில் செய்துள்ள வேலையை என்றும் மறக்க முடியாது. ஐந்ரமதம் ஜீவ ரோபாயத்திற்கு வேண்டிய எல்லாவழிகளையும் காட்டியிருப்பதால் மற்றமதங்கள் ஐந்ரமதத்தைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கின்றன. ஐந்ரமதம் தன்முக்ய கொள்கையாகிய அஹிம்சையை நியாய வாதத்தின் மூலமாகக்காண்பிப்பது மன்னியில் ப்ரத்யக்ஷமாயும் காண்பிக்கின்றது. ஐந்ரமதம் ஆத்மனுக்கு சுகத்தை அளிக்கும் கொள்கைகளைத் தெளிவாய் விளக்குகிறது. இதனால் ஐந்ரமதம் மற்ற மதங்களைவிட தத்துவ விஷயங்களில் உன்னதமாய்விளங்கி உண்மைச் சாரித்திரத்தைக் கண்டுபிடித்து ஞானத்தையும் ஒரு வித நம்பிக்கையையும் அளிக்கின்றது! மேலும் ஐந்ர மதம் தத்துவங்களிலும் பாஷாபி விர்த்திகளிலும் சர்வ தர்மங்களிலும் மற்ற மதங்களைவிட முன் நிற்கிறது. இன்னும் சொன்னால் சில்பசாஸ்திரத்திலும் முதன்மையாய் நிற்கின்றது. பூலோகத்திலுள்ள சில்பசாஸ்திர அதிசயங்களில் முஸ்ல்மான்களுக்கு தாஜ்மஹால் இருப்பதுபோல் நமக்கு மவுண்ட் ஆபும், இந்த ஸ்ரீ கோமட சுவாமியும் இருக்கின்றன.

“ஆயினும் மனிதர்கள் நாளுக்கு நாள் ஆயுளிலும் புத்தியிலும் பலத்திலும் வித்தையிலும் குறைந்துகொண்டே போகவேண்டியது தான். இதுபற்றி உங்கள் பழையபுராணங்களை கூறுகின்றன. அதிர்ஷ்டம் ஒரு வண்டிச்சக்கரம் போலாகும். எப்படியெனின் ஒரு முறை வண்டிச்சக்கரம் ஏறினால் இறங்கியே ஆகவேண்டும். உற்சற் பிணியும் அவசற்பிணியும் மாறி வரும். அப்படியே அதிர்ஷ்டமும் தரித்திரமும் மாறிமாறி வரும். எவனொருவன் அடிக்கடி காலங்களின் மாறுதல்களைக் கவனித்துக்கொண்டே வருகிறானே அவன் நாளுக்கு நாள் ஐந்ரமதம் ஸ்நீணத்திற்கு வருவதைக் கவனிப்பான். ஆகையால் இனி நீங்கள் உங்கள் இருகட்சிக்குமுள்ள சச்சரவுகளை ஒழித்துவிட்டு நியாய ஸ்தலங்களுக்குப் போவதை நிறுத்தி விட வேண்டும். நீங்கள் இனி ஒத்துச் சகோதரர் போலிருக்கவேண்டும். நீங்கள் இனிமேல் உங்கள் பண்டை வழக்கப்பிரகாரம் ஆத்மநியானத்தின் மகிமையை எல்லாருக்கும் எடுத்துக்காட்டி ஆதிகாலங்

களில் ஸ்ரீ ஜினேஸ்வரன் உபதேசித்தருளிய தத்துவங்களை நிலைநிறுத்துங்கள். மதத்தை விருத்திசெய்வதற்கு முக்யமான வஸ்துவாகிய கல்வியைக் கற்றுக்கொடுப்பதற் கேற்ற வழியைத்தேடுங்கள். பத்ராபாகு ஸ்வாமிகள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உங்களை இங்குக்கொண்டு வந்தாரோ அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நீங்களும் இம்மதத்தை விருத்திக்குக்கொண்டு வர வேண்டும். கடைசியில் உங்கள் இன்றியமையாத பொக்கிஷங்களாகிய சாஸ்திரங்களை உலக நன்மைக்காக வெளியிட்டு ஒருபெரிய அகராதியால் முடிசூட்டி மாதாந்த வாரார்த்தப்பத்திரிகைகள் மூலமாக வெளியிட்டு உங்களைச் சீர்திருத்திக்கொண்டு நீங்கள் முன்னிருந்த நிலைமைக்கு வருவீராக.

“சபையோர்களே! நீங்கள் எல்லாம் ஒரே மதத்தினராகையால் நீங்கள் முதல்முதல் தம்சமயம் உங்கள் மதத்திற்கு வேண்டிய சீர்திருத்தங்களைச் செய்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் உங்கள் மதத்தைவிருத்தி செய்துகொள்ள என்னென்ன வழிகள் உண்டோ அவைகளை ஆலோசனைசெய்து சீர்திருத்திக் கொள்ளுங்கள்.

“ஒவ்வொருமதத்தினரும் தங்கள் தங்கள் மதங்களைக்கல்வியிலும், மதாபிமானத்திலும், அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும்.

“சபையோர்களே! நீங்கள் இன்று எனக்குச்செய்தமரியாதைக்கும் நல்வரவேற்பிற்கும் நான் மற்றொரு தரம் என்மனமார்த்த வந்தனமளித்து உங்கள்கோரிக்கைகள் எல்லாம் நிறைவேறுவதற்கு எல்லாம் வல்ல இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றேன்.” என்பதே.

மகாராஜா அவர்கள் ஆங்கிலபாஷையில் மொழிந்த இவைகள் தருமசீலன் பத்திரிகை புத்தகம்-7 சஞ்சிகை 11-12-ல் தமிழில் மொழிபெயர்த்து யெழுதப்பட்டுள்ளன.

மகாராஜா அவர்கள் கன்னட பாஷையைப்பற்றிக் கூறியதற்கிணங்க, எல். ரைஸ் என்பவரும், சுவரண்டு கிட்டல் என்பவரும் கன்னட நூற்கள் ஜைநர்களுடையனவேயென்று கூறுகிறார்கள். இவ்விவரம் மேலேபண்டிதர்கள் அபிப்பிராயம் 5-6-வது பக்கங்களில் பரக்கக்காணலாம்.

இதுவரைபில் ஜைநசமயத்தைப்பற்றியும், ஜைநர்களால் இயற்றிய அடிப்படையான நூல்கள்முதல் பல நூல்களைப்பற்றியும், அவர்

கன்கோவில் முதலான விக்கிரகங்களைப்பற்றியும், மேல்கண்டவைகளுக் குநேர்ந்த இடையூறுகளைப்பற்றியும், ஜைநர்களின் பண்டைக்காலத் திய பிரமாண்ட விக்கிரகங்களைப்பற்றியும், ஐரோப்பியர் ஜைந சமயத்தின் ஆசாரத்தை அனுஷ்டிப்பதைப் பற்றியும், மைசூர் மஹா ராஜா அவர்கள் ஜைநசமய சல்லேகை விரதத்தைப்பற்றியும், தத்துவங்களின் உயர்வைப் பற்றியும் கூறியுள்ளவைகளை நாம் விளக்கியுள்ளோம். இனி ஜைநசமயத்திற்குச் சம்பந்தமுள்ள பாஷைகளின் விவரங்களையும் விளக்குவாம்:—

விரசோழியம் பதிப்புரையில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் கூறுவதாவது:—

“பாதகண்டத்தில் வழங்கும் பாஷைகளுள் ஆதிகாலந்தொட்டுள்ளன சமஸ்கிருதமும், தமிழுமாம். இவற்றில் ஒன்று சிவபெருமானிடத்தும், மற்றொன்று சுப்பிரமணியக்கடவுளிடத்தும் உற்பவித்தன என்னும் ஆகம ஐதீகப்பிரமாணங்களை இதற்குச்சான்றாகும்” என்று வரைந்துள்ளார். இவர்களுத்தும் ஆகம ஐதிகப்பிரமாணங்களும் பூராவும் தவறு என்பது இதனடியில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளவற்றால் தெற்றென விளக்கமாகும்.

கர்மபூமியின் தொடக்கத்தில் ஆதிபகவான் (அருகக்கடவுள்) துவாதச கணபரிவேஷ்டிகைப் பதினெண்மகாபாஷைகளுக்கும், எழுநூறு (700) கூடல்பாஷைகளுக்கும் ஏகமாயிருக்கப்பட்ட திவ்யத்வனி எழும்ப, அர்த்த மாகதீயென்னும் திவ்ய பாஷாமிர்தத் தினால் இல்லற துறவற தர்மங்களை உபதேசித்தார் என்ற விவரம்மகா புராணம், கர்மஸ்வரூபமுதலிய நூல்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு பகவான் பதினெண்மகா பாஷைகளை திவ்யத்வனி ஒன்றினால் உபதேசித்தருளினாரென்பதை, மேருமந்தர புராணத்தில்,

“மற்றிந்த வைய மளந்தான்வைய நின்ற பெற்றி
முற்றுமுரைத்தா னுரைபீ ரொன்பதாய தொன்றால்”

என்ற கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளடிகள் விளக்குகின்றன.

இ - ள்: “இந்த உலகத்தை பரமானுவினால் அளந்தவன் இவ்வுலகத்தில் நிலை பெற்றிராரின்ற ஜீவாதி பதார்த்த மகளின் தன்மை முழுமையும் திவ்யத்வனி ஒன்றினால் ஏற்பட்ட பதினெட்டுவித பாஷைகளால் அருளிச் செய்தான்” என்பதாம்.

பதினெண் மகாபாஷைகளில் சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், மகாஷாஷ்டிசம், தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம் முதலிய பாஷைகளும் விளங்குகின்றன வென்றும், மற்றவை இன்ன இன்னவையென்பது தெரியவில்லை பென்றும் ஐதரப்பெரியோர்கள் கூறுகின்றார்கள். மேலும் தமிழ் முதலாக துளுவம் பரியந்தமுள்ள ஐந்து பாஷைகளும் பஞ்சதிராவிடமென்றும் சொல்கிறார்கள். மற்று முள்ள மகாபாஷைகளுக்கும், 700 கூடல்லக பாஷைகளுக்கும் விவரங்கள் தெரியவில்லை என்றும் கூறுகின்றார்கள்.

“டாக்டர். ஸ்வராஹுப்சந்திரஜெயின் ஸரோஜ்யச். யம். பி. யம். ஆர். எ. எஸ், (லண்டன்)” என்ற பட்டப்பெயர் வாய்ந்த ஐதரநாகிய கான்பூர். பண்டிதர். அவர்கள் கான்பூரிலிருந்து காஞ்சிபுரம் வந்து எனது கிருகத்தில் ஒருநாள் தங்கினார்கள். அவர்களிடம் நான் சாஸ்திரசம்பந்தமாகப் பேசியபோது சமஸ்கிருதபாஷை 18 மகாபாஷைகளுக்குட்பட்டதென்றும், இப்பாஷை ஒருகாலத்தில் சகல தேசங்களிலும் வழங்கிவந்திருக்கிறதென்றும் சொன்னார்கள்.

இஃது உண்மை என்பது பின்வரும் விஷயங்களால் விளங்கும்:—

இந்த ஆரியகண்டம் ஆதியில் போகபூமித் தன்மையையுடைய தாயிருக்கும்போது அப்பூமியில் வசித்திருந்த மக்களுக்கு * ஆரியர்களென்று பெயர்வழங்கி வந்தது. இவ்விவரம் முதல்வேதமாகிய மகாபுராண ஸ்ருதியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆரியர்களுக்கு பாஷை ஆரியம். ஆரியமென்பது சமஸ்கிருதம். மூன்றாங்ககாலம் அந்தியத்தில் தோன்றிய பதினான்கு மனுக்களில் எட்டாவது மனுவின் கால முதலாகப் பிரஜைகள் விருத்தியாகத் தொடங்கி, ஆதிபகவான் காலம்வரையில் அதிகமாக விருத்தியடைந்தார்கள்.

* ஆரியர் என்பதற்கு உயர்வீதாரா, பெரியார், அறிஞர், அறவோர் என்பது பொருள். இவர்கள் ஒரேவிஷன் ஜீவன்களுக்கும் பரதை உண்டாகாமல் நடப்பவர். இத்தன்மையுடையவர்களுக்குத்தான் அந்தணர், ஆரியர் அறவோர் என்னும் பெயர்கள் பொருத்தமானவைகளாம்.

“அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தன்மை பூண்டொழுக லான்”

என்னும் குறளால் இது விளங்கும்.

அதன் பிறகு பகவான் ஐம்பத்தாறு நாடுகளை தேசங்களை உண்டு பண்ணி ஆங்காங்குப் பிரஜைகளைப் பரவச்செய்தார். போகபூமியானது ஆதியில் வடதிசையின் கோடியில் இருந்ததனாலும், அங்கிருந்தவர்கள் ஆரியமென்னும் சமஸ்கிருதபாஷை பேசுவதனாலும், இதற்கு வடமொழியென்னும் பெயராயிற்று. தமிழ்தேசம் தென் திசையின் கோடியில் உண்டுபண்ணப்பட்டது. ஆகையால் தமிழ் பாஷைக்குத் தென்மொழி என்ற பெயராயிற்று.

ஆதியில் போகபூமியிலிருந்த ஆரியர்கள் 56 தேசங்களிலும் பரவி வந்தவர்களாதலால் சமஸ்கிருதம் சகல தேசங்களிலும் வழங்கிவந்து, பிறகு காலதேச விகற்பங்களால் மாறுபடலாயிற்று. இதற்கிணங்க பேரகத்தியத்திரட்டு என்னும் இலக்கணத்தின்கண் உள்ள குத்திரம்;

“எல்லா நாட்டிலு மியல்வது பாகதம் (பிராகிருதம்)”

என்று கூறுகின்றது. இத்தலை பிராகிருத பாஷையும் சகல தேசங்களிலும் பண்டைக்காலத்தில் வழங்கி வந்திருப்பதாக விளக்கமாகக் கூறுகின்றது. இக்காலத்தில் பிராகிருதம் வழங்கவில்லை. சமஸ்கிருதபாஷையும் இதுபோன்றதென்பது தெற்றென விளங்கும். மேற்கூறிய படி சமஸ்கிருதம் போகபூமியின் காலமுதலாக 56 தேசங்களிலும் வழங்கி வந்திருப்பதனாலும், ஆதிபகவான் சமசைரணத்தில் சென்று சர்வக்ஷேத்திரங்களிலும் அர்த்த மாந்திரென்னும் பிராகிருத பாஷையில் தர்மங்களை உபதேசஞ் செய்திருப்பதனாலும் இங்கிருந்த பாஷைகளும் ஒருகாலத்தில் உலகமுழுமையும் விரிபித்திருந்தல் கூடுமென்பதற்கையுமெயில்லை.

இன்னும் முன்காலத்தில் கப்பல் வியாபாரம் முதலியவைகளைச் செய்த ஐந் ஸ்ரேஷ்டிகள் (வணிகர்) முதலியவர்கள் பல தேசங்களுக்கும் சென்று வியாபாரம் செய்யவும், இராஜாக்கிடம் சென்று காணிக்கை வைத்துத் தயவைப்பெறவும், உத்தியோகத்திலுமர்தல் முதலான பல காரியங்களைச் செய்யவும் எங்கும்பரவி இருந்த சமஸ்கிருத, பிராகிருத பாஷைகளைப் பொதுவான பாஷைகளாக வழங்கியிருத்தல் கூடுமென்பதும் விளக்கமாகின்றது. கப்பல் வியாபார முதலியவைகளைச் செய்யும் ஐந் வணிகர் அதிகமாக ஓர் தேசத்திற்குச் சென்றால் அந்தத்தேசத்து அரசனிடம் சென்று அபூர்வமாகவுள்ள வஸ்துவை வெகுமதியாக வைத்து வணங்குவதும், தமக்கு

வேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்வதும், தாம் வியாபாரம் செய்து வந்த தேசங்களில் முதலாளிகள் ஏற்பட்டிருப்பின் அவைகளை அரசு ஊக்கு அறிவிப்பதும் வழக்கம். இவ்விவரமானது ஜைநசமய நூல்களாகிய ஸ்ரீபராணம், ஸ்ரீபாலர் சரித்திரம், நாககுமாரகாவியம் முதலான பல நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காகவே எங்கும் வியாபித்திருந்த சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் முதலியவைகளைச் சுவல் தேசங்களுக்கும் பொதுபாஷைகளாக ஆவர்கள் உபயோகித்து வந்தார்கள். ஆதலால் இவற்றில் எதையாவது, ஒருதனித்தேசத்துப் பாஷையென்றாவது, ஒரு ஜாதிக்ஞாபத்திரம் உரிமையுள்ள தென்றாவது சொல்ல வியலாது.

ஜைந்தமிழ்ப் பண்டிதர்கள், மேற்கூறிய பிராகிருதம், சமஸ்கிருதம் முதலிய பாஷைகளின் நூல்களை நன்குக் கற்றறிந்தார்கள். ஆதலின், இவர்கள் செய்த தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்களில் பிராகிருத ஸமஸ்கிருத பதங்களைக் கலந்துள்ளார்கள். இவ்விவரம் பண்டை நூலாகிய தொல்காப்பியத்திலும் காணப்படும். இரண்டு மூன்று பாஷைகளைக் கற்றறிந்தவர்கள், ஒரு பாஷையில் பேசும் போது மற்றொருபாஷையின் சொற்கள் கலப்பதும், ஒருதனிப்பாஷையின் நூலை இயற்றும்போது மற்றொருபாஷையின் பதங்கள் அதில் கலத்தலும் இயற்கை. இவ்வாறு சமஸ்கிருத, பிராகிருத மொழிகளைக்கலந்து ஜைநர்கள் இயற்றிய நூல்களைக்கண்டு பிற்காலத்திலேற்பட்ட ஜைநசல்லாத தமிழ்ப்பண்டிதர்களும் தாங்கள் இயற்றியுள்ள தமிழ் நூல்களில் சமஸ்கிருத பிராகிருத பதங்களை உபயோகித்திருக்கின்றார்கள்.

இவ்வுண்மைகளை உணராதார் சிலர் சமஸ்கிருதம் தற்காலம் ஆரியரென்றுகருதப்படும் பிராம்மணர்களுக்கு மாத்திரம் உரிமையுள்ளதென்றும், சிலர் வடமொழி முந்தின தென்றும், சிலர் தென் மொழி முந்தின தென்றும், சிலர் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுண்டாயிற்றென்றும், சிலர் தமிழ் தனிபாஷை யென்றும், இதில் பிற்காலத்தில் ஆரியச்சுலப்பு அதாவது சமஸ்கிருத பிராகிருத சொற்கள் கலந்து விட்டன வென்றும் பலவாகக் கூறுகின்றார்கள். தமிழ்பாஷை மாத்திரம் தனிபாஷையென்பது தவறு; ஒவ்வொரு தேசத்திற்கும் அந்தந்த தேசபாஷை தனிப்பாஷையேயாம். சமஸ்கிருத பிராகிருத பாஷைமட்டும் ஆதிகால முதலாக எல்லாத் தேசங்

களிலும் வியாபித்திருந்ததனால் எவர்க்கும் பொதுமொழிகளாம். ஆதலினாலேயே அப்பாஷைகளின் தூற்களைக் கற்றவர்களும், கல்லாதவர்களும் இக்காலத்திலும் மாதா, பிதா, ஷண்முகம், இரஸம், இராஜன், கேசம், மோகூம், ஸ்திரம், ஆகேபனை, கண்டனம், ஸ்தம்பம், ஆலயம், வீணை, கீதம், சபா, சங்கம், சரீரம், சம்பூர்ணம், பரிஹாஸம், அன்னம், ஆகாரம், ஸ்வர்க்கம், நரக்கம், பாபம், புண்ணியம், பிரதமைமுதல் அமாவாஸை பூரணைபரியந்தமுள்ள திதி முதலான அநேக சமஸ்கிருத சொற்களைத் தமிழ்தேசமுதல் பல தேசங்களிலும் உபயோகித்து வருகின்றார்கள்.

இன்னும் ஆதிபகவான் அருளிய பதினெண் மகாபாஷைகள்தான் தமிழ்பாஷையும் ஒன்றாகும். இதனை நன்னூலாசிரியர்,

“முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளும்
குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
எனு நான் கெல்லையி னிருந்தமிழ்க் கடலுள்”

என்னும் சிறப்புப் பாயிரச் சூத்திரத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

இ - ள்: “(அருகக்கடவுள்) வெறுப்பில்லாமல் அருளிச்செய்த (மூவறு) பதினெண் மகா பாஷைகளுள்ளும் குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடமென்னும் நான்கு எல்லைக்குட் பட்டபெரிய தமிழ்பாஷை என்னும் கடலில்” என்பதாம்.

இதனால் அருகக்கடவுள் தமிழ்பாஷையையும் அருளிநூர் என்பதும், இது பதினெண்மகா பாஷைகளுள் ஒன்றென்பதும் மீயமறத் தெளிவாகும்.

சமஸ்கிருதபாஷை வடமொழி என்றும், தமிழ் பாஷை தென் மொழி என்றும் பெயர்பெற்றதற்குக் காரணத்தையும், மகாபாஷை 18-ஆ-ல்லக பாஷை 700 இந்தியாவில் வழங்கிவரும் உண்மையையும் அறியாதார் பலர் பலவாறு கூறுவதுந் தவிரப் பொருத்தமற்ற கதைகளைத் தங்கள் தங்கள் சமய நூல்களில் எழுதியுள்ளார்கள். ஆதலின் பாஷைகளின் உண்மையை அறியும் பொருட்டு ஐஐநப் பெரியோர்களின் சொற்களைக் கேட்டும், ஐஐநசமய சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்தும் இதனை விவரித்துள்ளேன். நண்பர்கள் உண்மையை உணர்வார்களாக.

மேலே ஐஐநசமயத்து பாஷையின் சம்பந்தத்தைப்பற்றி விளக்கினோம். இனி ஐஐநசமயத்தில் வித்தியாதார, மகாமுனிவர்கள் ஆகியவர்கள் சைவ, வைணவ, புத்தம் முதலிய சமயத்தவர்களுடனா சாஸ்திரமூலமாய் எதிர்த்து நின்று, தர்க்கம் செய்து ஜெயித்திருப்பதையும், அதன் நிமித்தம் அச்சமயத்தவர்கள் ஐஐந சமயத்தில் சேர்ந்திருப்பதையும் பற்றிக் கிஞ்சித்து எடுத்துரைப்பாம்.

விஜயார்த்த வெள்ளியம்பெருமலையில் பவனவேகன் அல்லது வாயுவேகன் என்றும், மனோவேகனென்றும் இரண்டு வித்தியாதாரர்கள் மிக்க மித்ருக்களாய் வசித்துவந்தார்கள். இவர்களில் வாயுவேகன் வித்தியாதிருஷ்டி; மனோவேகன் சம்மியக்திருஷ்டி. மனோவேகன் வாயுவேகனைத் தனது மார்க்கத்தில் கொண்டுவர விருப்பங்கொண்டு அவனை, பாதக்ஷத்திரத்து பாடலீபுக்ர நகரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அந்நகரத்தில் வித்தியாபிராம்மணர்கள் ஆலயத்திற் பிரவேசித்து பேரியடிக்க, அங்கிருந்த பிராம்மணர்கள் அந்த வித்தியாதாரர்களைக் கண்டு, “நீங்கள் எங்களுடன் சாஸ்திரவாதம் செய்து ஜெயித்தால் பேரியடிக்கலா” மென்றும், “அப்படிக்கல்லையாகில் பேரியடித்தல் தகா”தென்றும் சொன்னார்கள்.

மனோவேகன் வாதத்திற்கிசைந்து அவர்களுடன் சைவ வைணவ வேதாகம புராண சாஸ்திரங்களிலுள்ள ஆபாஸங்களையும், அக்கடவுள்களின் அவருணங்களையும் எடுத்துக்காட்டி, தஸ்தினம் தர்க்கம் செய்து பிரதிதினமும் ஜெயித்து ஒவ்வொருநாளும் ஜெயப்பத்திரம் பெற்றான். பிறகு மித்திபா பிராம்மணர்கள் கரகமல முகுளிதராய் மனோவேகனைப் பார்த்து, “சகல ஜனங்களும் அறியத்தக்கதாக உங்களுடைய ஜிந வேதாகம சாஸ்திரங்களை சொல்ல வேண்டு” மென்றனர். மனோவேகன் அதற்கிசைந்து அருகக்கடவுளின் சிறப்புக்களையும், அவரால் அருளிச்செய்த வேதாகம சாஸ்திரங்களிலுள்ள மெய்ப்பொருள்களையும், இல்லற துறவற ஆஸ்ரமங்களின் பெருமையையும் எடுத்துரைத்தான்.

இவற்றைக்கேட்ட பிராம்மணர் முதலானவர்கள், அவனை நோக்கி, “உத்திருஷ்ட வித்தியாதார சக்கிரவர்த்தியே! உம்முடைய தயவினிலே சத்தாம் சன்மார்க்கத்தைக் கேட்டு நாங்கள் கிருதார்த்தரானோம்; சம்ஸார சமுத்திர சுழியுள் மூழ்கியிருக்கும் எங்களை நாங்கள் கிருபையினாலெடுத்து உம்முடைய தீர்மலதர்மமென்கிற

கப்பலில் நிறுத்தி விரதங்களைத் தயவுசெய்து கொடுத்தருளவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். மனுவேகன், அவர்களை அநகர நேவலியாயி வாக ஸூஜீயபகவானிடம் அழைத்துச் சென்று அந்த பகவானைத் துதித்து, "ஸ்ராவக விரதத்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்து இவர்களை கிருதார்த்தநாகச் செய்யவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். அவ்வாறு பகவானும் அந்த மித்தியாப் பிராம்மணர் முதலானவர்களுக்கு அனுவிரதம், குணவிரதம், சிக்ஷா விரதம் ஆகிய ஸ்ராவக விரதங்களை உபதேசஞ்செய்தார். அவர்கள் அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு ஐஹதர்மானுஷ்டானங்களை அனுஷ்டித்தார்கள். இவற்றிற்கு நியமிக்கப்பட்டவர்கள் பாவும் தர்மபரிசுக்கெயினும் நூலில் பரக்கக் காணப்படும்.

இன்னும் வாதத்தின்சம்பந்தமாக ஸ்ரவண பெளிகுளத்திலுள்ள சிலாஸாஸனங்களில் 61-ம் நெம்பருள்ள ஸாஸனத்தில் சமந்தபத் திராசாரிய மாமுனிவரரைப்பற்றி கூறியுள்ள சலோகங்களைப்பற்றி யும், 64-ம் நெம்பர் ஸாஸனத்திலுள்ள சலோகங்களின் கருத்துக்கள் முதலானவைகளைப் பற்றியும் உள்ள விஷயங்களை இங்குக் கிஞ்சித்து எடுத்துக்காட்டுவாம்: 67-நெ. ஸாஸனத்தில்,

‘வெடுவடா வாடலி வுஞ்சுயு’ க்ஞரெ ஹெர் ப்யாதா:யிதா
 பநூநுதி:ஈவ டுஹு லிம்பு விஷயெ சுர்வீ வுரெ வெவதி
 [வெல]

பூதநாசம் கரையாடகம் வேறுபடுத்தி விடுவார்கள்
[தொடர்வையில்]

வாழியே விவராயுடனும் நரவகுதலாடி குவிக்கித் தலா”
என்ற விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன

இ - ன்: “ஆதியில் பாடலிபுத்தூரமென்னும் நகரில் என்னுல் பேரியா னது அடிக்கப்பட்டது; பிற்பாடு மொளைய, சிந்து, தாகா (பஞ்சாப்) தேசங்களிலும், காஞ்சிபுரத்திலும், வைத்திசாலிலும், என்னுல் பேரியானது அடிக்கப்பட்டது; கல்வி செல்வமுதலியவைகளாலும், மிக்க போர்வீரர்களாலும் சிறைத்திருக்கும் கருநாடமென்னும் பட்டணத்திற்கு நான் வந்தேன்; வாராய் அரசனே! வாதம் செய்வதில் இச்சையுள்ளவனாக நான் புலியின் விளையாட்டுப்போன்று சஞ்சரிக்கின்றேன்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“செவடி அடிபித்தி அடிபித்தி ஆடிபித்தி வடிபித்தி வடிவாடி படுகித்தி”

[பெரிபெரி]

வாழி விவாகமென வியக்கித் தவ மடிவலி மடுவகாடுந்

[ஷாஹ]

என்ற சலோகமும் காணப்படுகின்றது.

இ - ன்: “ஹே கர்சனே! உம்முடைய சபையில் வாதியாயிருக்கிற சமந்தபத்திராசாரியன் இருக்கும் சபையில் சுத்சமாயும், சாமர்த்தியமாயும், சாதாரணமாயும் பேசுகின்ற கர்சனனுடைய நாவானது கழுத்திற்குள் சஞ்சரிக்குமென்றால் மற்றவர்களுடைய நாவானது எங்கேயிருக்கும்?” என்பதாம்.

சமந்தபத்திராசாரியர் முன்னின்று வாதம் செய்பவர்கள் இல்லை யென்பது இதன்கருத்து.

இன்னும் 54 - நெம்பர் ஸாஸனத்திலுள்ள சலோகத்தின் கருத்து: “வாதத்தில் சிம்மம்போன்றவர்; கணங்களுக்குத் தலைவர்; பஸ்மகவியாதியைப் போக்கடித்தவர்; பக்மாவதி அம்மனால் உத்கிருஷ்டமான பந்நியைப் பெற்றவர்; தம்முடைய வாக்காமர்த்தியத்தினால் சந்திரப்பிரப தீர்த்தங்கரர் பிம்பத்தைத் தோன்றும்படி செய்தவர்; இந்தக் கவியுக்கத்தில் எவ்வால் பவித்தமான ஜைநதர்மமானது பிரகாசிக்கின்றதோ, அப்பேர்ப்பட்ட சமந்தபத்திரருக்கு நமஸ்காரம்” என்பதாம். இவ்வரைபற்றி இன்னும் சில ஸாஸனங்களுமுள்ளன.

மேலும் சமந்தபத்திராசாரியார் சகல தேசங்களுக்கும்சென்று பேரியடித்து, எதிரின்றியே சிம்மம்போன்று சஞ்சரித்து வாரணசி புரம்சென்று (பரோஸ்) அப்பட்டணத்தை அரசபுரிந்திருந்த சிவ கோடியென்னும் சைவ இராஜனைக்கண்டு, “ஹே இராஜனே! யாராகிலும் என்னிடம் வாதம்செய்ய சக்திபுள்ளவர்களிருந்தால் என் முன்வந்து வாதம் செய்யட்டும்” என்று கூறினார். அவ்வாறுகூறிய வசனத்தைக்கேட்ட இராஜன், ஸ்வாமி! சமந்த பத்திரரின் சரித்திரத்தைக்கேட்டும், இவர் மகிமையை கேளிக்கண்டும், இவர் பெரிய வித்வானும் ஆசாரியருமாக விருக்கிறார் என்றுமகித்து, சரணாகதியடைந்து சிராவக விரசம் சைக்கொண்டு ஜைனருனான். அரசனான அநேக ஆயிரம் சைவார்ப்புதலிய ஜனங்கள் ஜைநதர்மத்தைக் கைக்கொண்டார்கள்.

அதன்பிறகு சிவகோடி இராஜனும் ஸ்வாமி சமந்தபத்திரருக்கு சிஷ்யனாகி அநேகநாட்கள் அவரிடம் அப்யாயநம் செய்து வித்தியா சம்பந்தை யடைந்து கடைசிமாக இராஜலக்ஷ்மியைவிட்டு மோக்ஷ லக்ஷ்மியை அடையும்பொருட்டு ஜிநதிகைகூயைக் கைக்கொண்டான். பிறகு அவனும், “பகவதீ ஆராதனா” என்ற பிரசித்த கிரந்தத்தை பிராகிருதபாஷையில் இயற்றினான். அதில் சதுர்வித ஆராதனைகளும், விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சுவாமி சமந்த பத்திராசரியர் பிறகு அநேகதேசங்கள் சென்று ஆங்காங்கே ஏகாந்த வாழிகளை ஜெயித்து அநேகாந்த வாழத்தின் மகிமைகளைப் பிரகடனம் செய்து ஹைந்தத்தின் விஜயத்துப்பியை முழக்கினார். இவர் கந்தஹஸ்தி மஹாபாஷ்யம், ரத்னகரண்டகம், தத்துவானுஸாஸனம், தேவாகமஸ்தோத்திரம், (ஆப்தமீமாம்ஸம்) முதலான பலகிரந்தங்களை இயற்றியுள்ளார். இவர் காலத்திற்குப் பிறகு வந்த ஆசாரிய ஸ்ரீ ஷ்டர்களாகிய ஜிநசேனாசாரியர், மஹாகவி வாஜிப சிம்மர், வசுநந்தி, சித்தார்த சக்ரவர்த்தி, சுபசந்திரர், வீரநந்தி முதலான அநேக முனிவர்கள் தாங்களியற்றிய நூல்களில் இவரை மிகவும் புகழ்ந்து போற்றியிருக்கிறார்கள். இந்த சமந்தபத்ரஸ்வாமி ஊனிகால உத்சர்ப்பிணியில் திர்த்தங்கரராக அவதாரம் செய்யப் போகிறாரென்பது சாஸ்திரப்பிரமாணம்.

இன்னும் அகனங்கமா முனிவர் புத்த சமயத்தவர்களிடம் வாதம் செய்து ஜெயம் பெற்றிருக்கின்றார். இதைப்பற்றி,

“நாஹோகாந வஸீகூடுதே ந நேலா ந ஜேஷிணா கெவஹம்
நெநாதுஃ பூதிவஜ்ஜ நஸுதி ஜநே காரணஸு ஸுஹா
[பீயா]

நாஜுபுரீ ஹிஸீகூஹஸு ஸஹி பூரபொ விஹா கநே
வளகளவாநு ஸகலாநு விஜிது ஸ வபுஃ வா ஜெநவிஸா
[மிகை ||”

என்ற ஸ்லோகம் அகனங்க தோத்திரக் கிரந்தத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இ - ன்: “அகங்காரத்தினாலே அல்ல, துவேஷமுள்ள மனத்தினாலே அல்ல, மிகவும் ஆத்மஸ்வரூபமில்லாத பெண்கள் பெண்களுடைய உபதேசத்தைக்கேட்டு ஜனங்கள் நாசத்தை அடைகிறார்களென்கிற இரக்கமாகிய

புத்தியினாலே (அகனங்கனாகிய) என்னால் ஹிமசீதன நென்னும் இராஜ னுடைய சபையிலே மிகவும் சாமர்த்தியவான்களான புத்தகுருஜனங்க ளுடைய சமூகங்களை ஜெயித்து புத்த தேவதாரிவாஸமான கங்குடம் காலினாலே உடைக்கப்பட்டது” என்பதாம்.

புத்தர்கள், கங்குடத்தை வைத்து தாராதேவியை வஸ்யம் செய்து குடத்தில் நிவாஸமாக அமைத்து, அத்தேவியின் சகாயத் தினால் வாதம்செய்ய, அகனங்க ஸ்வாமி ஒருகூணநேரமும் என் எதி ரில் நின்று வாதம் செய்வதற்கு சாமர்த்திய மில்லாத இந்தப்புத்த குரு என்னுடன் எட்டு நாளாக வாதம் செய்கிறார் என்னும் விசா ரத்திலிருக்க, அன்றிரவு ஸ்ரீதர்மதேவி அம்மன் பிரத்தியக்ஷமாய், “ஹே அகனங்கதேவர்! உன்னுடன் வாதம் பண்ணுகிறவன் குடத் திற்குள் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கும் புத்தரது தாராதேவியாகும்; அவளே திரைக்குள்ளிருந்து உன்னைக்கேள்வி கேட்கிறாள்; அக்கேள் வியை மறுமுறை சொல்லும்படிகேள்; அவள் மௌனமாகவிருப் பான்; ஏனெனின், சாமான்யதேவதைகள் ஒருமுறை சொன்னதை மறுமுறை சொல்வதற்கு சமர்த்துள்ளவைகளல்ல” என்று சொல் லித்தனதிட மடைந்தது. அதைக்கேட்டு அகனங்கர் மறுநாள் இராஜசபையை யடைந்து, “இன்றோடு இந்த வாதத்தை முடித்து விடுகிறே”னென்று சொன்னார். அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக் கையில் படுதாவிருள்ளிருந்து பிரஸ்னையுண்டாயிற்று. அகனங்கர் “இப்போது சொன்னதை மறுமுறை சொல்” என்றார். பதில் கிடைக்கவில்லை. அதனால் அகனங்கர் படுதாவை அறுத்துக் குடத் தைக்காலினால் உடைத்துஉதைத்துத்தள்ள தேவதைவிலகிவிட்டது. பிறகு புத்தகுரு முதலானவர்கள் வாதஞ் செய்யமுடியாமல் தோற் றார்கள். புத்தர்கள் தோல்வியடைந்ததைப் பார்த்து ஹிமசீதன மகாராஜன் அவர்களைத் தந்தேசத்தினின்றும் துரத்திவிட அவர் கள் தேசாந்தரம் ஓடிப்போய் விட்டார்கள்.

புத்தர் அவதாரம் செய்தபிறகு பலஜைர கூத்திரியர்களும், பிர ஜைகளும் புத்தசமயத்தை அனுஷ்டித்து வந்தவர்களாயிருந்தும், அகனங்கதேவர் வாதத்தின்பயனால் ஹிமசீதன மகாராஜன் முதல் சிலபுத்தர்களும் ஜைநசமயதர்மானுஷ்டானத்தைக் கைக்கொண்ட னர். அகனங்கர் பலதேசங்களுக்கும் சென்று ஜைநமததுர்த்துபியை முழக்கியுள்ளார். (அப்பர், திருஞானசம்பந்தர் ஆகியவர்களின்

காலத்திற்குப் பிறகு) இவர்காலத்தில் ஜைநமதம் பிரகாசத்திற்கு வந்திருக்கிறது. ஆயினும் சுமந்தான் தலைபத்து என்பது நடந்த பிறகு ஜைநமதம் குறைந்துவிட்டதென்பது விளங்குகிறது.

அகலங்கரைப்பற்றி ஸ்வணபெரிசுளம் ஸாஸனத்தின் 64-ம் நெம்பரில் அகலங்கர் க்ரைவியதேவர் என்பது வரையப்பட்டுள்ளது.

(இதனால் இவர் வியாகரணம், தர்க்கம், தத்துவம் ஆகியவைகளில் மிபுனர் என்பது விளக்கமாகிறது.)

இன்னும் 67. நெ. ஸாஸனத்தில் அகலங்கர், புத்தர்கள் மண் குடத்தில் தாராதேவியை வஸ்யம் செய்திருந்ததை வெளிப்படுத்தி ஜெயமடைந்தவர் என்பதும், 127. நெ. ஸாஸனத்தில் ஆறுவித தர்க்க சாஸ்திரங்களில் வல்லமையுடையவர் என்பதும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

(இவற்றால் அகலங்கர் ஷண்மத தர்க்க சாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்தவரென்பது தெளிவாகிறது.)

258. நெ. ஸாஸனத்தில் பூஜ்ஜியபாத ஆசாரியருக்குப் பின்னிட்டு முனிகளுக்குத் தலைவராக அகலங்கர் தோன்றினார்; மித்யாத்வமென்கிற இருளை நீக்கி உண்மையை உலகத்தில் பிரகாசிக்கச் செய்தார் என்பவைகளும் வரையப்பட்டுள்ளன.

(கி. பி. 8. வது நூற்றாண்டில் இம்மாமுனிவர் புத்த காலேஜியில் புனதகை கிரத்தில் வாசித்தவர் என்று வில்சன்துரை கூறியுள்ளார்.)

இன்னும் அகலங்கர் கியாதியைப்பற்றிய விஷயங்கள் பல ஸாஸனங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன; அவற்றை இங்கு எழுதித் பெருகுமென விடுத்தனம்.

அகலங்க தேவரால் இயற்றப்பட்ட கிரந்தங்கள்: சூர்ணி, மஹாசூர்ணி, சூனிகா, ராஜவார்த்திகம், அஷ்டாஸ்தி, கியாய விநிச் சபாலங்காரம், அகலங்காஷ்டகம் முதலானவைகள்.

இன்னும் 67. நெ. ஸாஸனத்தில் இந்திராந்திமுனிவருக்கு; “பரவாதிமல்லர்” என்னும் பெயர் வரையப்பட்டுள்ளது. பிறருடைய கொள்கைகளை வாதம் செய்து ஜெயித்தவர்” என்பது இதன் கருத்து. இவ்வாறே அஜிதசேனருக்கு வாதிப சிம்மமொன்ற பெயரும், புஷ்பசேனருக்கு பரவாதிமல்லமொன்ற பெயரும் வரையப்பட்டுள்ளன. ஆதலின், புறமதத்தை ஜெயித்த ஜைநமகாமுனிவர்கள் அநேகர் இருந்திருக்கிறார்களென்பது ஸாஸனங்களாலும், சாஸ்திரங்களாலும் விளக்கமாகின்றது.

இன்னும் ஜைந (சமண) முனிவர்களைப்பற்றி,

“ஜோஷ்யம் வெஹொஜோஜிதோ ஜீவண வரய வஸஸ வவஹாரம் |

யணயாண வயிஹஹண வஸணாண டுஹஸணெ ஹொஹ ||”

என்று மயணஸாரம் 95-வது சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “ஜோஷ்யம், வைத்தியம், ரூனிய முதலிய மந்திரவாதங்கள்; தூதுவாதங்கள்; கூடூதர தேவதையை வஸ்யம் பண்ணுதல், தனதானிய பரிக்கிரகங்கள் ஆகிய விவகாரம் பண்ணப்பட்ட மனதையுடைய முனிவர்களுக்கு தூஷணம் உண்டாகும்” என்பதாம்.

ஜோஷியம், வைத்தியம், மந்திரவாதம், கூடூதர தேவதை வஸ்யம் முதலியவைகளுக்குமுற்றுந்நுற்றந்த முனிவர்கள் உடன்படமாட்டார்கள் என்பது இதன் கருத்து.

இவ்வாற்றிருக்க சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு தர்க்கம் செய்து ஜெயிக்கும் தன்மையுடைய சமணர்கள் திருஞானசம்பந்தரிடம்மந்திரவாதம், அனல்வாதம், புனல்வாத முதலியவைகள் செய்துதோற்றார்களென்று பெரியபுராணத்தில் கூறுகின்றது. இவ்விதம் கூறுவது கல்பனியேயாம். எவ்விதமெனின் மேல்கண்ட சுலோகத்தால் சமணர் வைத்தியம், மந்திரவாத முதலியவைகளுக்கு உடன்பட மாட்டார்கள் என்பது விளங்கும். தவிர திருஞானசம்பந்தரே தமது தேவாரத்தில் சமணர் தர்க்க சாஸ்திர முடையவரென்று விளக்கியுள்ளார்.

அதாவது,

“தமிக்கமருஞ் சமணரொடு தர்க்க சாத்திரத் தவர்சொல்
இடுக்கண் வருமொழி கேளாதீசனை யேத்துமின்கள்”

என்று 1-வது திருமுறை திருக்கோளிலி பதிகத்திலும்,

“சாவாயும் வாதுசெய் \$ சாவகர் † சாக்கியர்
மேவாத சொல்லவை கேட்டு வெகுளேன்மின்”

என்று 2-வது திருமுறை சீகாழி பதிகத்திலும் கூறியுள்ளார்.

இவ்விதம் சமணர்கள் தர்க்க சாத்திரத்தையுடையவரென்றும் அவர்கள்சொல்லாந்துன்பம் வருமென்றும் அவர்கள்மொழிகேளாது ஈசனைப்போற்றுகின்றன்க னென்றும் அவர்சாமனவும் வாடும் செய்பவ ரென்றும் திருஞானசம்பந்தர்கூறியதற்குப் பெரியபுராணத்தில் கூறு வதுமுரண்பாடுடையதா யிருத்தலால் கல்பனை யென்பதற்கு திரு ஞானசம்பந்தர் கூறியுள்ள தேவாரங்களே போதுமான சான்றாகும்.

சங்கரர் 72-மதங்களுடன் சமணமதத்தையும் கண்டித்து ஷண் மதஸ்தாபனம் செய்தாரென்று சங்கரர் சரித்திரம் கூறுகிறது. ஐஐநசமயத்தில், இல்லறம், துறவறம், ஜீவாதித்தவம், மோக்ஷத் தைப்பற்றிய தத்துவங்கள், மோக்ஷத்தில் பிரம்மஸ்வரூபமுள்ள கட வுள் ஆகியவைகளைப்பற்றிக் கூறுமவற்றைவிட சங்கரர் தம் மதத்தில் எவ்வித ஸ்ரேஷ்டமுள்ள பதார்த்தத்தைச் சொல்லி கண்டித்தா ரென் பது விளங்கவில்லை.

பன்னிரண்டாயிரம் சமண முனிவர்கள் இராமாநுஜரைக் கேட்டகேள்விக்கு, அவர், திரைக்குள் ஆயிரம் தலையுள்ள சர்ப்ப மாகத்தம்மை கிரமித்துக் கொண்டிருந்து, ஒரு முறையில் பதி லளித்து ஜெபித்தாராம்! இது இராமாநுஜர் சரித்திரத்தில் கூறப் படுகிறது. 1000-தலையுள்ள சர்ப்பமாக இருஷ்டித்துக்கொண்டு பதி லளிக்கும் சாமர்த்திய முடையவர் தமது இயற்கையாகவுள்ளமனித ஸ்வரூபத்துடன் ஏன் பதிலளிக்கக் கூடாது? தர்க்கம் செய்வதா னால் 12-ஆயிரம் முனிவர்களா ஏககாலத்தில் நேன்வி கேட்பார்கள்? இவைகள் என்ன விசித்திரம் அறிஞரே! உற்று நோக்குங்கள்.

\$ சாவகர்-சமணர்களில் இல்லறத்தார். † சாக்கியர்-புத்தர்கள்.

இக்காரணங்களைக்கொண்டு, திருஞானசம்பந்தர், சங்கரர், இராமாநுஜாசாரியர் முதலானவர்கள் ஜைநமுனிவர்களிடம் தர்க்கம் செய்து ஜெயித்தார்களென்று கூறும் கூற்றுக்கள் முழுமோச மென்பதற்கையமேயில்லை.

இராமாநுஜாசாரியர் ஜைந அரசனாகிய பெட்டவர்த்தனன் (பிட்டிதேவன்) வைப்பாட்டியைக்கொண்டு பல சூழ்ச்சிகள் செய்து வைணவசமயத்தில் சேரும்படி செய்வித்திருக்கிறார். இதற்குச் சான்று ஜைநசமயத்தில் கன்னடபாஷையில் சாஸ்திரமுள்ளது.

அப்பர், சம்பந்தர், ஆகியவர்கள்தேவாரங்களிலும், சங்கரர், இராமாநுஜர் இவர்களின்சரித்திரங்களிலும், நாலாயிரப்பிரபந்தம், பெரிய புராணம், திருவிளையாடற்புராணம் ஆகியவைகளிலும், சமணர்களைப் பற்றிப் பலவாறு நிந்தித்திருப்பதைப்பற்றியும், சமணசமயத்திற்குப் பொருத்தமற்ற விஷயங்களை கூறுமவற்றைப்பற்றியும், மறுப்பெழுதுவது பயனற்ற தெனவும் ஜைநசமயத்தின் உண்மைப்பொருள்களை வெளியாக்குவது ஆக்தமனுக்கு ஹிதத்தை உண்டுபண்ணு மென்பதும் எமது கருத்தாம்.

மேல் எடுத்துக்காட்டிய பல விஷயங்களால் ஜைநசமயம் அநாதியென்பதும், இச்சமயம் பலவிதத்திலும் உயர்ச்சி பெற்றிருந்ததென்பதும், ஆதிகாலமுதல் தமிழ்தேசமுதலான 56-தேசங்களிலும் அந்தரத்தீபங்களிலும் (கடல் மத்தியிலுள்ளவை) நிறைந்திருந்ததென்பதும், எல்லாச் சமயங்களுக்கும் ஜைநசமயம் ஆதியென்பதும், ஜைநசமயத்திலிருந்தே மற்ற சமயங்களெல்லாம் காலதோஷத்தால் பிரிந்தன வென்பதும், பரத சக்கிரவர்த்தி தாம்கண்ட 16-சுவப்னங்களில் பாணியின் மிசை குரங்கு ஏறிக்கொண்டிருந்ததை சுவப்னத்தில்கண்டதால் பிராசீன (ஜைந) கூத்திரியர்கள் வம்ஸம் நாஸமடையுமென்று மேல்காட்டியதற்கிணங்க நாசமடைந்ததென்பதும், தனியே திரிகின்றதொரு சிம்மக்குட்டியின்பின் மிருகங்கள் சென்றதைக்கண்டதால்மகாவீரர்காலத்தில் பாஷண்டிகள் எங்கும்பரவிமிகவும்தோன்றுவார்களென்று மேற்கூறியதற்கிணங்க அவர்கள் தோன்றினார்களென்பதும், ஆதிபகவான் அருளியதற்கிணங்க மேல்கண்ட மித்தியாபிராம்மணர்கள், அப்பர் ஆகியவர்கள் ஜைநசமயபாமரஇராஜாக்களை அச்சமயத்தினின்றும் பிரஷ்டராக்கித் தங்கள் சுவாதீனம்

செய்துகொண்டு ஐைநாக்களை துன்பம்செய்ததினாலும்; ஆசாயத்தினாலும் மோகமுண்டு, ஞானத்தினாலே மோகமுண்டு, அதுவுமன்றி இதைவன்மேலுண்டாகிய பக்தியினாலேயும் மோகமுண்டு, அதுவுமல்லாமல் இல்லறத்திலேயே மோகமுண்டு என்று கூறியதனாலும் அவர்களுடைய சொற்கிணங்கி பல ஐைநாக்கள். நற்காசுதி, நன்னாநம், நல்லொழுக்கம் ஆகிய மும்மணிகளை ஒருங்கே அனுஷ்டித்தால் நான்மோகமுடைதல்கூடும், இல்லறத்தில் மோகம் கிடைக்காது என்று கூறும் ஐைநாமய உண்மைத்தத்துவங்களைக் காலதோஷத்தால் நழுவவிட்டு மித்யாத்வத்தின் எய்தி ஜாதிப்பிரஷ்டமாக மெய்யாகிய ஐைநாமதம் மூன்றும் பிறைபோன்று மழுங்கி ஐைநர் எண்ணிக்கை குறைந்துபோக, பொய்யாகிய சைவம், வைணவம் முதலிய பல சமயங்கள் பூர்ணசந்திரன் போன்று மிகவும் விருத்தியடைந்து எங்கும் பிரகாசமாகத் தோன்றின் வென்பதும் விளங்கும். இன்னும் இவை, அந்தந்த சமயசாஸ்திரங்களாலும் தெற்றென விளக்கமாகும்.

இவற்றை யெல்லாம் இந்த உண்மை வாலாற்றினால் நன்கு உணர்தல்கூடும். யான் இந்நூலைக்கொண்டு ஐைநாமயத்தைப்பற்றிப் புகழ்ந்து கூறவந்தவனல்லன்; திருக்குறள் ஆராய்ச்சியுடன் ஐைநாமயத்தின் உண்மைவாலாற்றை அறியாதார் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு இவற்றை வரைந்தேனேயன்றி வேறில்லை. ஆதலின், இவ்வாலாற்றைக்கொண்டு இந்த ஆராய்ச்சி நூலில் நாம் சொல்லியிருப்பன வெல்லாம் சத்தியமுள்ளவை யென்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ ஜிநாயகம்.

ஸ்ரீ தர்மதேவி சகாயம்.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும் ஐநாமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

ஐநாமதமானது புராண ஓர் உயரிய மதமென்பது உலகறிந்தவிஷயம்; இதன் உண்மை உணராதார் சிலர் இம்மதக்கொள்கைகளையும், திருக்குறள் முதலிய ஐநாம நூல்களையும், சரித்திரங்களையும் புரட்டி மனம்போனவாறே பல மாறுபாடுகளைச்செய்து வருகின்றனர். ஆதலின் அவற்றை நீக்கி உண்மையை ஸ்தாபிக்க இதனடியில் இரண்டு பகுப்பான நூல்களை வெளியிடுகின்றேன். அவற்றை நன்கு ஆராய்வார்க்கு அவ்வேறுபாடுகள் ஒழிந்து ஐநாமத உண்மைத்தத்துவம் தெள்ளிதில் விளங்கும்.

1868-ம் வருஷம், “ஹெச், பவர்” என்பவர்
ஜீவகசிந்தாமணி நாமகள் இலம்பகம் வரையில்
அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய புத்தகத்தின்
முகவுரையில் எழுதிய

ஐநாமய சித்தாந்தம்.

ஐநாமயத்தார், ஆதிகாலத்திலே இந்த உலகத்தில் ஐநாமயம் ஒன்றே அநாதியாயிருந்த சமயம் என்றும், மற்றச் சமயங்களெல்லாம் இதிலிருந்தே உண்டானவைபென்றும், இந்தச் சமயத்தில் தானே நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்த கல்விமான்கள் காலதோஷத்தினாலே அநேக சமயங்களை உண்டு பண்ணினார்களென்றும், மோட்சசுகம் இந்தச் சமயத்திலல்லாமல் மற்ற யாதொரு சமயத்திலுங் கிடையாதென்றும், உண்மையான சமயம் இது ஒன்றே என்றும், மற்றச் சமயங்களெல்லாம் பொய்யை மெய்யென்று நம்பின சமயங்களென்றும், உண்மையாய் நம்பியிருக்கிறார்கள்.

உலகம்.

இந்த உலகம் அநாதியாய் நிலைபெற்றிருக்கிறதென்றும், ஒருகாலத்திலும் அழிபாத நிலைமையை உடையதென்றும், கடவுள்முதலிய யாவராலும் உண்டாக்கப்பட்டதல்லவென்றும், நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். இதுவுமல்லாமல் இந்த உலகம் கீழுலகமென்றும், நடுவுலகமென்றும், மேல் உலகமென்றும் மூன்றாயிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேலும் இந்த உலகத்தினுள் அடியிலே அதோகதிபென்று பேருடைய ஒரு உலகமுண்டென்றும், அதற்குமேல் ஏழுநாகலோகமுண்டென்றும், அதற்குமேல் பத்துப் பவணலோகமுண்டென்றும், அதற்குமேல் இந்தமண்ணுலகம் உண்டென்றும், இதற்குமேல் சோதிலோகமுண்டென்றும், வியந்தரலோகமும் வித்தியாதரலோகமுமாகிய இந்த இரண்டு உலகங்களும் இந்த மண்ணுலகத்திலேயே உண்டென்றும், மேலே பதினாறுவகைப்பட்ட தேவலோகமுண்டென்றும், அதன்மேல் அகமிந்தரலோகமுண்டென்றும், அதன்மேல் இந்த உலகங்களுக்கெல்லாம் கர்த்தாவாகிய அநாதிசித்த பரமேஷ்டியென்னப்பட்ட பராபரவஸ்து இருக்கப்பட்ட மோகூ உலகமுண்டென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த உலகம், பதினாறு கயிறு உயரமும், ஏழு கயிறு அகலமுமாயிருக்கிறதென்றும் நம்பியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கயிற்றளவோடுவென்றால், மனிதர் புத்தியினால் கண்டறியப்பட்டதல்ல, ஞானிகளே அறியத்தக்கதென்பது தோன்றுகிறது. பூமியிலிருக்கிற சமுத்திரங்களும் தீவுகளும் மனிதர் புத்தியினற்கண்டு கணக்கிடக்கூடாதன என்றும், பூமிநிலையிலே மகாமேரு பர்வதமுண்டென்றும், அதற்குத் தென்புறமெல்லாம் பரதநாடு, வடபுறமெல்லாம் ஐராவதநாடு, கீழ்ப்புறமும் மேற்புறமும் விதேகநாடு என்னும் பேர்களால் வழங்கப்படுகின்றன என்றும் சொல்லுகிறார்கள். மகாமேருவுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் மூன்றுவித போகபூமிகளுண்டென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்தப் போகபூமியில் பிறந்தமனிதர்களுக்கு ஆபுசம் சரீரவுயரமும் மிகவும் அதிகம்; மேற்கூறியநாடு மூன்றிலும் ஒரு நாட்டார் மற்றொரு நாட்டுக்குப் போகக்கூடாது; ஒரு நாட்டிற் பகலாயிருக்கிற வேளையில் மற்றொருநாட்டில் இராத்திரி யாயிருக்கும்; விதேகநாட்டாருக்கு சரீரவுயரமும் ஆபுசம் அதிகம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

கடவுள்.

ஐஜநர்கள் அருகதேவனைத் தங்களுக்குப் பிரதானமான கடவுளாக எண்ணித் தொழுதுகொண்டு வருகிறார்கள். இந்தத் தேவனுக்கு ஜினனென்றும் பிரசித்தமான பேருண்டு. இந்தப் பேர்பற்றியே இவர்களுக்கு ஐஜநர் என்று காரணப்பேர் வந்த தாம். இந்தத் தேவனுக்கு ஆயிரத்தெட்டுத் திரு நாமங்களுமு ண்டி. இவர், உலகமூன்றும் தொழுது வணங்கும்படியான பெரு மையினையுடையவர். உயிருள்ள பொருள்களையும், உயிரில்லாத பொருள்களையும், நினைத்தவைகளையும், நினைப்பவைகளையும், உல கங்களையும், உலகமல்லாத பிரதேசத்தையும், யாவையும் ஒருங்கே அறியும் படியான மகத்துவமுடையவர். எவ்வகைப்பட்ட சீவ கோடிகளும் தங்கள் தங்கள் பாஷைகளில் அறிந்துகொள்ளும் படியாக ஒரே சமயத்திலே, மனோவாக் காயங்களின் சம்பந்தமின் றிக் கருணையுடன் சுயப்பிரயோசனத்தைக் கருதாமல் தர்மோப தேசஞ் செய்தருளும் வல்லமை யுள்ளவர். ஒன்றை உண்டாக்கு வதும் ஒன்றை இரட்சிப்பதுமான செய்கையில்லாதவர். ஜனன மரணமில்லாதவர். எல்லா உயிர்கள்மேலும் மிகுந்த கிருபைய யும் அன்பையும் இரக்கத்தையுமுடையவர். முடி வில்லாத ஞானத்தையுடையவர்; முடிவில்லாத காட்சியையுடையவர்; முடி வில்லாத பலத்தினையுடையவர், முடி வில்லாத சுகத்தினையுடை யவர். இந்த உலகத்தில் ஆகியிலே எல்லா உயிர்களுக்கும் இன் பத்தையுண்டு பண்ணும்படியாக அநாநியான வேதங்கள் பன்னி ரண்டையும் வெளிப்படுத்தினவர். மூன்றுகுடையினையுடையவர். ஆதியந்தமில்லாதவர். மூன்று தர்மசக்கரமுடையவர். அசோக மரத்தி னிழலின்கீழமர்ந் தருளிய நான்கு திருமுகங்களையுடை யவர். கருமங்கள் னூற்று நாற்பத்தெட்டையு மொழித்தவர். தம்மைப்போலவே வேதமும், உலகமும், காலமும், உயிர்களும், கர்மமும், தர்மமும் என்றென்றைக்கும் அழியாமல் நித்தியமா யிருக்கப்பட்ட பொருள்களென்று அறிவித்தவர்.

இந்த அருகதேவரானவர் தம்மையல்லாமல் வேறே தெய்வ மில்லையென்றும், தம்மைத்தொழுது வணங்கினவர்களெல்லாரும் முத்தி சுகமடைவார்களென்றும், தம்மைத் தொழாதவர்களுக் கெல்லாம் முத்திசுகமில்லையென்றும், எல்லாவுயிர்களும் தாஞ் செய்த நல்வினை தீவினைப் பயன்களைத் தாமே அனுபவிக்குமென்

றும், பாவமிகுதியால் நாகம் புகுமென்றும், புண்ணியமிகுதியால் தெய்வலோகம் புகுமென்றும், புண்ணியபாவமிரண்டுங் கலந்த விடத்து மனிதசென்மத்தை அடையுமென்றும், பாவத்தினால் விலங்கு ஜனனமெடுக்குமென்றும், புண்ணியமும் பாவமுமிரண்டும் நாசமாப்ப் போனவிடத்து மோட்சம் அடையுமென்றும், திருவுளம் பற்றியருளினாராதலால், இதுவே உண்மையான தத்துவமென்று இந்தச் சமயத்தார் மிகவும் உறுதியாய் நம்பியிருக்கிறார்கள். மற்ற எல்லாச் சமயங்களும் அவற்றின் தத்துவங்களும் இடையே ஒருவராலாக்கப்பட்டமையால் அவையெல்லாம் பொய்ச் சமயங்களென்று மிகவும் நிச்சயமாய்த் துணிந்திருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சமயம் அநாதியாயிருந்த

தென்பதற்கு வரலாறு.

காலம் நித்தியமாகையால் அழியாமலிருக்கும் இயல்பினை யுடையதாகி, உச்சற்பிணியென்றும் அவசற்பிணியென்றும் இரு வகைப்படும். இவற்றுள் அவசற்பிணிகாலம், நன்னற்காலம், நற்காலம், நற்றிக்காலம், தீநற்காலம், தீக்காலம், தீத்தீக்காலம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆறுவகையினை யுடையது. இப்படியே உச்சற்பிணிகாலமும் இந்த ஆறுவகையினைக்கீழ்மேலாகவுடையது; இந்த உச்சற்பிணிகாலம் தீத்தீக்காலந்தொடங்கி நடக்கும். இந்தக்காலத்தில் மனிதர்களுக்கு ஆயுஷ்யமும் சரீரவுயர்வும் சுக்கில பட்சத்துச் சந்திரனைப்போல வளர்ந்துகொண்டேவரும்; அவசற்பிணிகாலத்திலோவெனில், நன்னற்காலந்தொடங்கி நடக்கும்; இந்தக்காலத்தில் மனிதர்களுக்குச் சரீரவுயர்வும், ஆயுஷ்யமும் அபரபட்சத்துச் சந்திரனைப்போலக் குறைந்துவரும். உயர்வுங் குறைவும் ஆறாயிரம் வில்லும் ஒரு முழமுமாகும். ஆயுஷ்யத்தில் உயர்வுங்குறையும் மூன்றுபல்லமும் பதினைந்து வருடமுமாகும். இந்தப் பல்லத்தின் கணக்கு மனிதரால் கண்டறியப் படுவதல்ல. மேற்சொல்லியகாலம் ஆறிலே முதற்காலத்துக்கு நாலுகோடாகோடி கடல்வருஷம்; இரண்டாங்காலத்துக்கு மூன்றுகோடாகோடி கடல்வருஷம், மூன்றாங்காலத்துக்கு இரண்டுகோடாகோடி கடல்வருஷம்; நாலாங்காலத்துக்கு (42,000) வருஷங்குறைய ஒரு கோடாகோடிகடல்வருஷம்; அஞ்சாங்காலத்துக்கு (21,000) வருஷம்; ஆறாங்காலத்துக்கு (21000) வருஷம். இந்தக் கடலின் கணக்கும் மனிதரால் கண்டறியப்படுவதல்ல. இப்பொழுது நடக்கிற

காலம் அஞ்சாங்காலமாகிய தீக்காலம். இந்த உச்சற்பிணி அவசற்பிணியிரண்டும் ஒருதரம் நடந்து முடிந்தவிடத்து இதனையோர் யுகமென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உச்சற்பிணிபென்பதற்கு வளருங்காலமென்றும், அவசற்பிணியென்பதற்குக் குறையுங்காலமென்றும் அர்த்தமாம்.

இப்போது நடந்துவருகிறகாலம் அவசற்பிணிகாலமாகையால், முதல் மூன்றுகாலமும், இந்தப் பரதநாடும் ஐராவதநாடும் போகபூமியாயிருந்தன வென்றறியப்படும். அக்காலத்து மனிதர்க ளெல்லாரும் முன் சொன்னபடியே காலத்துக்குத் தகுந்த சரீர வுயர்வும் ஆயுஷ்யமுமுள்ளவர்கள். இவர்கள் பிறந்த நாற்பத் தொன்பது நாடோக்குள்ளாக நல்லயெளவன புருஷராகி, சகலகலா ஞானமும், காலபலத்தினால் தாமே அறிந்துகொள்ளுவார்கள். மேலும் இந்த மூன்றுகாலத்திலும் சூரியசந்திரருடைய பிரகாசங் கிடையாது. கற்பகவிருட்சங்களின் பிரகாசத்தினாலும் பிரகாச ஹீனத்தாலும் இரவுப்பகலுமுண்டாயின. இந்த மனிதர்கள் அந் தியகாலத்தில் தேவலோகம் போவார்கள்; நரகம்போவதேயில்லை. மேலும் இவர்களுக்கு வியாதியும், மலமூத்திரங்களும், சரீரமலங் களும், இவைமுதலாகியவற்றால் வரும் உபத்திரவங்களும்மில்லை.

இவ்வண்ணமாய்ப் போக பூமியான பின்பு மூன்றுங்காலத் தில் எட்டிலொரு பங்கு காலமிருக்கப் பதினாலுமனுக்கள் தோன் றினார்கள். இந்த மனுக்களுடைய காலங்களில் சூரியசந்திரர் தோன்றினார்கள். நட்சத்திரங்களும், மேகங்களும், வருஷமாத வேறுபாடுகளும், அயனம், பட்சம், ருது, நாள், பகல், இரவு முத லான காலபேதங்களும், துஷ்டமிருகங்களாலுண்டாகிய உபத் திரவங்களை நீக்கிக்கொள்ளும் உபாயங்களும், ஆறுகளும், குளங் களும், ஏரிகளும், மலைகளும், சகல சீவநோபாயங்களும் உண் டாயின. மேற்கூறிய மனுக்களில் பதினான்காம் மனுவின்பேர் நாபிமகாராசா என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த மனுவி னுடைய காலத்திலே சனங்கள் நாபிக்கொடியோடே பிறந்தபடி யால் நாபியென்னும் பேருண்டாயிற்று. இவருடைய காலத்தில் மேகங்கள் தோன்றி மழைபெய்தன. அப்போது மரங்களும் பயிர் களும் தோன்றின. பழங்களும், தானியங்களும், மனிதர் சாப்பிடு முபாயங்களும், இந்தமனுவினாலே காட்டப்பட்டன. நூவினாலே வஸ்திரங்களை உண்டுபண்ணு முபாயங்களும், அவற்றை உடுத்த

திக்கொள்ளு முபாயங்களும், புஷ்பமாலைகள் முதலானவைகளைச் சூடிக்கொள்ளு முபாயங்களும், சந்தனபரிமா வஸ்துக்கள் முதலானவைகளையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொள்ளு முபாயங்களும், இவை முதலாகிய சகல உபாயங்களும் காட்டப்பட்டன.

இந்த நாயிகாராசாவைப் பிரமாவென்றும் ஜைனர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவருடைய மனைவி மருதேவியம்மாள். இவர்காலத்தில் விருஷப தீர்த்தங்கரர் என்று பேருடைய முதல் அவதார புருஷர்தோன்றினார். இவருக்குப் பிற்பாடு இருபத்து மூன்று தீர்த்தங்கரர்கள் இவரைப்போலவே அவதாரபுருஷர்களாய்ப் பிறந்தார்கள். இவர்கள் காலத்திலே சக்கரவர்த்திகள் பன்னிரண்டு பேர்களும், ஒன்பது பலதேவர்களும், ஒன்பது வாசுதேவர்களும், ஒன்பது பிரதிவாசுதேவர்களும், இந்த நாலாங்காலத்திலேதானே தோன்றினார்கள். இவர்கள் அறுபத்து மூவருக்குள் சலாகா புருஷரென்றுப் பேருண்டு.

இந்தத் தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வரும் குருபதேசமில்லாமலே சகல கலா வல்லமையுமுடையவர்களாகியும், தேவர்களாலே செய்யப்பட்ட ஐந்து கலியாணங்களையுடையவர்களாகியும், நால்வகைப்பட்ட தேவராசிகளாலே எப்பொழுதும் பூசிக்கப்பட்ட பெருமைபையுடையவர்களாகியும், பிறந்த பொழுதே மூன்று ஞானங்களையுடையவர்களாகியும், தங்கள் முயற்சிகளாலே சிவகோடிகள் நினைத்தவையெல்லாம் அறியும்படியான நாலாவது ஞானத்தையுடையவர்களாகியும், பிற்பாடு லோகாலோகங்களை யெல்லாம் ஒரேசமயத்தில் அறியும்படியான கேவலஞானமென்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சாவது ஞானத்தையுடையவர்களாகியும், தேவேந்திரர்களால் செய்யப்பட்ட சமவசரணமென்னும் பேருடைய கோவிலிலே சிங்காசனத்தின் பேரில் வீற்றிருந்து, மூன்று குடையினையும் அசோகமரத்தினையும் உடையவராகியும், தேவதேவர்களென்றும், சர்வத்தையும் அறிந்தவர்களென்றும், உலகமூன்றினுக்கும் கர்த்தர்களென்றும், எல்லாப்பாவங்களையும் நீக்கி மோட்சசுகத்தைக் கொடுப்பவர்களென்றும், எல்லா உயிர்களாலும் புகழ்ந்தேத்தப்பட்ட திவ்விய குணங்களையுடையவராகியும், ஆயிரத்தெட்டுத் திரு நாமங்களையுடையவர்களாகியும், ஆயிரத்தெட்டுத் திருமருக்களைத் தங்களுடைய திவ்விய தேகத்திலுடையவர்களாகியும், எல்லாவுயிர்கள்மேலும் மிகுந்த தயவும் அன்பும்.

இரக்கமுமுடையவர்களாகியுர், தேவலோகத்தாருக்கும், மண்ணுலகத்தாருக்கும், நாக லோகத்தாருக்கும், விபங்கர லோகத்தாருக்கும், சோதி லோகத்தாருக்கும், விலங்கு சீவன்களுக்கும், தங்கள் தங்கள் பாஷையிலே அறிந்துகொள்ளுபடியாகப் பன்னிரண்டு வேதங்களிலுள்ள சகலமான கொல்லாமை முதலிய தர்மங்களை உபதேசித்தருளாரின்ற மகத்துவமுள்ளவர்களாகியும், ஞானமே திரு மேனியாக வுடையவர்களாகியும், அவதார மெறித்து மோட்சானந்த சுகத்தை அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற திவ்வியமான பரம அவதாரபுருஷராகையால், இந்தத் தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வரையும் இந்த அவசர்பிணி காலத்திலிருக்கிற கடவுட் டன்மைபொருந்திய அருக தேவராகிப் சுவாமிகளென்று இந்த ஹைநர் முக்கியமாய் நம்பியிருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்த்தங்கரசுவாமிகளுக்குக் கோவில்களை உண்டாக்கி, இவர்களைப்போலச்சிலையினாலும், தாருக்களாலும், சுவர்ணங்களாலும், இரத்தினங்களாலும் விக்கிரகங்களை உண்டுபண்ணி, இந்த விக்ரகங்களை அருக தேவராகப் பாவித்து, நித்திய பூசைகளும் விசேஷ பூசைகளும், திருவிழா முதலான உற்சவங்களும் நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

மேலும் இந்தச் சமயத்தில் பிராமணர்களும், இராசாக்களும், வைசியரும், சூத்திரர்களுமாகிய இந்த நால்வகை வர்ணத்தாரும் * விருஷப தீர்த்தங்கரருடைய காலத்தில்தேசவரன் என்று சொல்லப்பட்ட முதற்சக்கரவர்த்தியினால் உண்டாக்கப்பட்ட டார்களென்று சொல்லுகிறார்கள்.

மேலும் முகல் தீர்த்தங்கரராகிய விருஷப சுவாமிகாலத்தில் சைவ சமய முண்டாயிற்றென்றும், அக்காலத்திலே தானே மரீசிகுமாரனென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு மகாபுருஷனாலே காலதோஷத்தால் தொண்ணூற்று பாலுண்டி மதங்களுண்டாக்கப்பட்டன என்றும், பதின்மூன்றாம் தீர்த்தங்கரராகிய விமல சுவாமிகாலந்தொடங்கி வைஷ்ணவ சமயமுண்டாயிற்றென்றும், இருபத்து மூன்றாம் தீர்த்தங்கரராகிய பார்சுவநாத சுவாமிகாலத்தில் துலுக்கர்மத முண்டானதென்றும், இதுவல்லாமல் முந்நூற்றுமுப்பத்தாறு பொய்மதங்களுண்டாயினவென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

* விருஷபதீர்த்தங்கரரென்னும் ஆதிபகவானால் கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திர, மூன்றுவர்ண சிரமமும், பரத சக்கிரவர்த்தியால் பிராம்மண வர்ணசிரமமும் சிருஷ்டிக்கப் பட்டன.

மேலும் இருபதாம் தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் மகாகாளாசுரனென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு அசுரனாலே, காலதோஷத்தால் யாகங்களுண்டாக்கப்பட்டனவென்றும், இந்த யாகங்களுண்டான பின்பு, சிவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் கோவில்களுண்டாயினவென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இதுவும்ல்லாமல், இந்த இந்துதேசத்திலிருக்கப்பட்ட மற்றச் சமயத்தாரெல்லாரும் தொழப்பட்ட சிவன், பிரமா, விஷ்ணு, கணபதி, சுப்பிரமணியன் முதலாகிய தேவர்களெல்லாரும், முன் சொல்லப்பட்ட தீர்த்தங்கரருக்கு மிகுந்த பக்தர்களாயிருந்தார்களென்பது ஐனவேதங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்த ஐனர்கள் இவர்களைத் தங்களுக்குத் தொழத்தகாத தெய்வங்களென்று நினையாமல், இவர்கள் அருகதேவனுடைய அடியார்களாகையால், இவர்களைப் பூசைகளும் ஆராதனைகளும் செய்துவருகிறார்கள்.

இவர்களுடைய கோவில்களும் விக்கிரகங்களும் எந்தக் கிராமங்களிலும் எந்தத்தேசங்களிலும் மண்ணின்கீழேயும் காணப்படுகிறபடியால், இவர்கள் வேதத்தில் சொல்லுகிறபடியே, இந்தச்சமயமே இந்துக்களுக்குள்ளே அநாதியாயிருந்ததென்பதை எளிதாய்க்கண்டறியலாம். மேலும் இந்த ஐனவேதத்தை நன்றாயாராய்ச்சிசெய்யும்போது, அநேகவிஷயங்கள் மிகவும் நன்மையாய்க்காணப்படுகிறபடியாலும், எந்தெந்தத் தேசங்களிலும் இந்த ஐனவிக்கிரகங்கள் காணப்படுகிறபடியாலும், எல்லாராலும் தொழப்பட்டதெய்வங்களெல்லாம் தங்கள் அருகதேவனுடைய பக்தர்களென்றே ஐனர் நம்பியிருக்கிறபடியாலும், அருகதேவனுல் கட்டளையிடப்பட்ட கட்டளைகளெல்லாம் எல்லாவயிருக்கும் நன்மையே காண்பிக்கிறபடியினாலும், ஒரறிவுயிரைக்கூடக் கொல்லாமலிருக்கவேண்டுமென்றிருக்கப்பட்ட பெரிய கோட்பாட்டினாலும், அநேக சங்கதிகள் மனிதர் புத்திக்கு எட்டாதனவும் ஒரு வித உபாயத்தாலும் அறியப்படக்கூடாதனவுமாயிருக்கிறபடியாலும், மற்றச் சமயங்களெல்லாம் தங்களாலேதானே காலதோஷத்தாலும் புத்தியினத்தாலும் உண்டாக்கப்பட்டனவென்று அநேக திருஷ்டார்த்தங்கள் இவர்கள் வேதத்திலும் அநுபோகத்திலும் காண்கிறபடியினாலும், இன்னும் அநேக காரணங்களாலும், இந்தச் சமயம் அநாதியாயிருந்ததென்று தோன்றுகிறது.

* இதற்கு ஆதாரம் பின்னே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சமபத்தார் சுவேதாம்பரிகள் என்றும், திகம்பரிக ளென்றும் இருவகைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த இருதிறத்தாருக் கும் வேதம் ஒன்றுமிருந்தும் சிலகாரியங்களில் மாத்திரம் ஒவ்வாத விகற்பத்தையுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். சுவேதாம்பரிகள் அநேகம் உட்பிரிவுகளை உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். திகம்பரிகளும் சில உட்பிரிவுகளையுடையவர்களாய்க் காணப்படுகிறார்கள்.

வடக்கே இந்தச் சமபத்தார் மிகவும் பிரபலமாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் நடக்கைகளும் ஆசாசங்களும் என்னவெனில், யாதொரு உயிரையுங்கொல்லாமலிருக்கிறதே மிகவும் பெரிதான தர்மமென்று நம்பியிருக்கிறார்கள்; பொய்சொல்லாமலிருப்பதும், ஒருத்தருடைய பொருள்களை அபகரிக்காமலிருப்பதும், ஒருவனுடைய ஸ்திரீயை விரும்பாமலிருப்பதும், தனம் தானியம் வீடு தோட்டம் பூமி வாகனம் உடுப்பு முதலான வஸ்துக்களில் மிதமான ஆசையுடைத்தாயிருப்பதும், ஆகிய இந்த நான்கு விரதங்களையும், மேற்கூறிய கொல்லாமைப்போலவே பெரிதானவிரதங்களாகவுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

இராத்திரியில் சாப்பிடாமலிருப்பதையும், நீரைவடிகட்டிச் சாப்பிடுவதையும், மேலான தர்மமாகக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவுமல்லாமல் கள்ளைக்குடிபாமலிருப்பதையும், தேனையுஞ் சாராயத்தையும் குடிபாமலிருப்பதையும், தங்களுக்கு முக்கியமான விரதங்களென்று நம்பியிருக்கிறார்கள். அத்திக்காய், ஆலங்காய், அரசங்காய், கோளிக்காய், இலந்தைக்காய், புடலங்காய், சுரைக்காய், கஞ்சா, அபிணி, வெங்காயம், பெருங்காயம், வெள்ளைப்பூண்டு, முள்ளங்கி, காளான் இவைமுதலானபொருள்களையும், மற்றும் அதிக விரையுள்ள பொருள்களையும் இறந்து போகும்படியான இக்கட்டடைந்த இடத்திலும், சாப்பிடுவதற்கு மனதினாலே கூட நினைக்கமாட்டார்கள். யாதொரு மாமிசத்தையும் மறந்துங் கையினாலே தொடவுமாட்டார்கள்.

இன்னும் இவைமுதலான அநேக தர்மங்கள் இல்லறத்தார்களுக்கு உண்டு. இதனை விரித்து எழுதத்தொடங்கினால் அநேகம் புத்தகங்கள் வேண்டுமாதலால் சுருக்கிச் சொல்லுகிறதாவது யாதெனில் : இந்தப்பிரகாரமாகப் பதினெண்ணாயிரஞ் சீலாசாசங்களை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்களென்பதே. துறவறத்தார்

களுடைய தர்மமோவென்றால் எழுதுவதற்கும் அறிவதற்கும் மிகுந்த அவகாசம் வேண்டு மாதலால் எழுதப்படவில்லை. இல்லறத்திலே மோட்சமில்லையென்றும், துறவறத்திலேயே மோட்சமுண்டென்றும் இம்மதத்தினர் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்திரீஜன்மத்தில் மோட்சமில்லையென்றும், விலங்குஜன்மத்திலும் தேவர்களிலும் நரகார்களிலும் சூத்திரர்களிலும் மோட்சமில்லையென்றும், நிச்சயமாய் நம்பியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த அஞ்சாங்கலத்திலும் ஆறங்கலத்திலும் பாவருக்கும் மோட்சமில்லையென்று துணிந்திருக்கிறார்கள் ; இதற்குக் காலமே காரணமென்று காண்பிக்கிறார்கள். எப்போதும் பூமியில் மூன்று குறைந்த ஒன்பது கோடி முனிவர்களுக்கிருக்கின்றனும் சொல்லுகிறார்கள்.

மேலும் இவர்களுடைய ஸ்தலங்களாகதெற்கே திருநாங்கொண்டையென்றும், தீபங்கொடியென்றும், சிற்றாமுமென்றும், பெருமண்டீரென்றும், ராசமகேந்திரமென்றும் ; மேற்கே காஞ்சிபுரமென்றும், திருப்பருத்திக்குன்றமென்றும், பெளிசுளமென்றும், மூடுபத்திரையென்றும், ஸ்ரீரங்கபட்டணமென்றும், கனககிரியென்றும், ரத்தினகிரியென்றும் ; வடக்கே சம்மேதகிரியென்றும், விபுலாசலமென்றும், காசியென்றும், பாவாபுரியென்றும், சம்பாபுரியென்றும், ஊற்சயந்தகிரியென்றும், பட்டினவென்றும், ஜெயபுரமென்றும், சோதிபுரமென்றும், டில்லியென்றும், கொல்லாபுரமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பட்டணங்களும் மலைகளும் பிரசித்தமாயும், பிரபலமாயும், மிகவும் மகிமைபுடையனவாயும் இருக்கின்றன.

இவர்களுடைய வேதங்கள் இக்காலத்தில் வழக்கமில்லாமலும், முற்காலத்திலும் உபதேசமூலமாயிருந்ததேயல்லாமல், புத்தகத்திலேமுதும் வழக்கமில்லாமலும் இருந்தபடியால், அந்த வேதங்கள் பன்னிரண்டிலுமுள்ள சில பொருள்கள்மாதிரி எடுத்துப் பிராகிருதபாஷையிலும் சமஸ்கிருதபாஷையிலும் முன்னிருந்த பெரியோர்களாகிய சன்னியாசிகளால் விளக்கப்பட்டும் பின்னோர்களாலே படித்துவரப்பட்டும் இருக்கின்றன. இப்போது வழங்குவரும்படியான உண்மையுள்ள சாஸ்திர புத்தகங்கள் மகாபுராணம், திரிலோகசாரம், கோமடசாரம், பதார்த்தசாரம், ரத்தினகரண்டகம், தர்மபரீட்சை, சிந்தாமணி, சூடாமணி, மேருமந்தரபுராணம், நீலகேசிவாதம், அமரம், சாகடாயனம், நயசக்கரம்,

சப்தபங்கி, தவளம், விசயதவளம், மகாதவளம், சுபோதினி இவைமுதலாகியவைகளாம். தமிழில் சிந்தாமணி, சூளாமணி, நீலகேசிவாதம், மணிமேகலை, நாலடி, குறள், நிகண்டு, நன் னூல், மேருமந்தரபுராணம் இவைமுதலான புத்தகங்கள் வழங்குகின்றன.

இவர்களுக்கு டில்லியிலும், கொல்லாபுரத்திலும், பெளிகுளத்திலும், பிரபலமான ஆசாரியமடங்களுண்டு. இவையல்லாமல் சுவேதாம்பரிகளுக்கும் அநேகம் ஆசாரியமடங்களுண்டு என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆசாரியர்கள் மடாதிபதிகளாகையால் இவர்களுக்கு அநேகம் பிருதுகளும், அநேகம் பரிவாரங்களும், யானை பல்லக்கு முதலாகிய வாகனங்களும் உண்டாயிருக்கின்றன. மற்றச் சன்னியாசிகளுக்குக் கமண்டலமும், மயில் பிஞ்சமும் இருக்கின்றன. இவர்களுக்குள்ளே வேதங்களை வாசித்திறந் குரியரானவர்கள் துறவறத்தாரேயொழிய இல்லறத்தார் வாசிப்பதற்குரியரல்லர் என்று ஹைந்தசொல்லுகிறார்கள்.

எல்லாவுயிர்களும் அநாதியான வேதத்திலே சொன்னபடி நடந்துவருவதற்காக வேதத்தை எல்லா உயிர்களுக்கும் அன்போடும் இரக்கத்தோடும் அருளிச் செய்ததே கடவுளினுடைய செயல் என்றும்; புண்ணிய பாவங்களைச் செய்வதும், அவற்றின் பயனை அநுபவிப்பதும் மோட்சத்தைப் பெறுவதும், நரகத்தை அடைவதும், உயிர்களுடைய செயல் என்றும்; பாவத்தையொழிக்கவும் புண்ணியத்தை உண்டாக்கவும் உயிர்களுக்கேவல்லமையுண்டென்றும், இதுவே உறுதியான தத்துவமென்றும் நம்பியிருக்கிறார்கள்.

குறிப்பு:—8-ஆம்பக்கத்தில் கூறியபடி சிவன், சுப்பிரமணியர், விஷ்ணுமுதலானவர்கள் அருகக்கடவுளுக்கு அடியார்களென ஹைந்தர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறார்களென்பதை இதனடியில் என்னால் எழுதப்பட்டிருக்கும் சுலோகங்களாலும் அவற்றின் கருத்துக்களாலும் உணரலாம்.

இங்ஙனம்,

காஞ்சிபுரம் தி. அநந்தநாத நயினார்.

நாலிலா தொயிராதா விவஸதி ரீரூபே வுதாராஷாஸ்தாரா, ஹாஸகி கெகௌஸஸெஸெஓ வரூபே ஷலோகிவபுவிபு நீதாவ்யுஷொஃ ! வாவாநாவனுஸத்யு ஹதிரவிகநகா

ஊர்மழீவிவடிபொயொ, யஸூரெஸௌ மொரெவெஸு: வாரு
ரவதுஜெநா நஸுவகெஸுரீஸு:॥ (1)

இ - ன்:-விருஷபதீர்த்தங்கரர் (ஆதிபகவான்); இவருக்குப்பிதாநாபி
மனு; மாதாமருதேவி; ஜன்மஸ்தானம் அயோத்தி; உத்திராட நகரத்தி
ரம் ஜனம்; உன்னதம் ஐத்னாழுவில்; தேகம் கனகவர்ணம். இவர்விருஷ
பலாஞ்சனத்தையுடையவர். வடவிருஷத்தின்கீழ்கேவலஞானம்; மோக்ஷஸ்
தானம் கைலாசபர்வதம்; கோமுகயக்ஷன், சக்ரோஸ்வரியக்ஷிசாஸனதேவ
தேவி சமேதரர். இப்பேர்ப்பட்டவராகிய விருஷபஸ்வாமிக்கு நமோஸ்து
நமோஸ்து. எ - று.

வாரிபொய்யுட கரையெந வரஸம் யதெக்ஷரோமாய
ஸவ்யாஸவ்ய கரையெந வலிதம் யொஸீஜிவொராவரம்
தம்செய்யுட கரையெந யதெக்ஷரோமாய மொவகூகம் மொரெவெ
ஸுநாமெய ஜெநமெயவாடி கரோ மொவாவிசாலயெஜெ॥

இ - ன்:-எருதுமுகம்போன்ற முகத்தையுடையவனும், மேலேதுக்
கிய தனது இரண்டு கரங்களில் கோடாரியையும் ஜபமாலையையும், மற்ற
இருகரங்களில் கத்தியையும் மாதனம்பழத்தையும், சிரவில் தர்மசக்ரத்
தையும் தாங்கி எப்போதும் விருஷபதீர்த்தங்கரரின் பாதகமலங்களுக்கு
வண்டுபோன்றவனுமான கோமுகயக்ஷனை பூஜிக்கின்றேன். எ - று.

யதெக்ஷள மௌரீஸுரௌஹம் ஸ்வணஜதிதரம் ஹிநு
கொரெகஸுமம்யு: ரோமொர சீதிவாஹம் கநகநிலதநம் ஹி
ஹநாடிவாஸு: வஸுரெஜொ ரெகிவொதி விபுலஸதிஜந
வெவெவீவிஷுராரஜ, வஸுதொ யஸூரவிதெஸெ நஜெஹ
ஸததம் ஸெய்யெஸெஜிநாய॥ (2)

இ - ன்:-ஸ்ரேயாம்ஸ நாதஸ்வாமிக்குப் பிதாவிஷ்ணுராஜன்; மாதா
வைஷ்ணவீதேவி; ஜன்மஸ்தானம் சிம்மநாதபுரம்; ஜன்மநகரத்திரம் ஸ்ர
வணம், எண்பதுவில் உன்னதம்; தேகம் கனகவர்ணம். இவருக்கு கண்ட
லாஞ்சனம். கேவலஞானம் திருவிருக்ஷம். சன்மேதபர்வதம் முத்தி
ஸ்தானம். இவர் ஸ்வரயக்ஷன். (கௌரி) பார்வதி யக்ஷிசாஸனதேவதேவி
சமேதரர். இத்தகைய ஸ்ரேயாம்ஸபகவானுக்கு நமோஸ்து நமோஸ்து
நமோஸ்து. எ - று.

ஸவ்யாநு வஸௌ ஜுத ஸத்திஸுருதம்
உணாக்ஷ ரோமவி யஜீஸாராவு
யக்ஷந்திணெரு வாரிதவயாதி
ஸெய்யஜிநாய வடிததவிதம்॥

இ-ள்:-இடதுகையில் சூலத்தரித்தவரும், தடிஜபமாலையுடையவரும், மூன்று தேத்திரங்கனையுடையவரும், ஸ்ரேயாம்ஸ தீர்த்தங்கரருடைய சோபைவாய்த்த பாதத்தில் வைக்கப்பட்ட மனதையுடையவருமான ஈஸ்வரன் என்கிறபெயரையுடைய யக்ஷனைத்ருப்தி செய்கிறேன். ஏ.று.

உலாஸுஜெகோ வுஷலாயிராஹொ
ஜடாகிரீடஃ மணிவாஸிதாம்ஃ।
திஸுஹஸுஃ ப்ரஜையிநாயொ
முணாதுஹா ஸ்ரிஜம்ஸவிபு

இ-ள்:-பார்வதியுடன் கூடினவரும், எருதுவாகன முடையவரும், ஜடையையும் கிரீடத்தையும் சிரவில்தரித்தவரும், சர்ப்பபூஷணலங்கார சரீரமுடையவரும், கையில் சூலாயுதத்தையுடையவரும், கங்கையெனும் ஸ்திரீக்கு எஜமானருமான 'ஈஸ்வரதேவனே' சணல், பால், அன்னம், ஆகிய இவைகளை கிரகித்துக்கொள்வீராக ஏ.று.

புஜைசெய்யும் மந்திரமுதலானவைகள்—

ஓம் ஆம், ஹீம் க்ரோம், ப்ரஸஸ்தவரீண, ஸர்வலக்ஷண, ஸம்பூர்ண, ஸ்வாயுதவாஹந, வதுச்சின்ன, ஸபரிவாராஹே, ஈஸ்வர யக்ஷதேவா, அத்ர, ஆகஸ்ச, ஆகஸ்ச ஸம்வெளஷ்டி, அத்ர திஷ்ட, திஷ்ட, டட, மமஸன்னிஹிதொ, பவபவ, வஷ்டி, ஸம் வெளஷ்டிசவாஹா, ஓம் ஆம், ஹீம் க்ரோம் ஹே, ஈஸ்வரயக்ஷ தேவ, அர்க்யம், பாத்யம், கந்தம், அக்ஷதம், புஷ்பம், சரும், தீபம், தூபம், பலம், பவிம், வஸ்திரம், ஆபரணம், தாம்பூலம், ஸ்வஸ்திகம், யக்ஞபாகம், யஜாமஹே, ப்ரதிக்க்ரஹ்யதாம், ப்ரதிக்க்ரஹ்யதாமிதிஸ் வாஹா, என்பனவாம். இம்மாதிரியாக இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரருக்கு உள்ள இருபத்து நான்கு யக்ஷன்யக்ஷிதேவ தேவிகளை ஜோடசோப சாரங்களால் பூஜிப்பதுண்டு.

ஜொஹிபுஸுதாஹிபு ஆவணவயொஜம்
சுவாஹிபுதீம் கூஹிஹிபுதாஹம்।
ஜெயெயொஜநஹீ வடிவஜஹ்ம்
ஜெளய்யஜெவிவ விவாதகாரம்॥

இ - ள்:-நான்குக்கைகளோடு பிரகாசிக்கின்றவளாயும், தாமரஸபூஷ்பம், கலசம், ஆகியவைகளைத்தரித்தவளாயும், மஹேஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்பவளாயும், அநேகவிக்கன்களைத்வம் ஸம்செய்பவளாயும், ஸ்ரேயாம்ஸ தீர்த்தங்கரருடைய சோபைபொருந்திய திருவடித்தாமரைக்கும் பெண்

வண்டு போன்றவளாயும் இருக்கின்ற கௌரியென்னும் பார்வதியகூழிதே வதையை பூஜிக்கின்றேன் எ-று.

மேல்சொன்னபடி ஓர் ஆம். ஹீம் க்ரோம். ஹெபார்வதி பகூழிதேவாய என்று ஷோடசோபசாரங்களால் பூஜிப்பதுண்டு.

ஜம்ஷு-ஓ வெதுதரூஃவிதாவ க்ருதவஜீடாஃவா ஸு
ஸபேடூதரா, ஷாபாஹம் ஷாபாநநொபுநுஹாஃ காஃவீஸு
கம் வதநம் | கொஹொஃகூ வரிபோததெயவ யநஃஷாஃ ஷ
ஷிஸுஸஃபேஷி, சுகியபுஸு வுநாதுந ஸுவிஹொ
வெஹொபிகெடீ ஸுணபுரூக் || *

(3)

இ-ள்:—விமலதீர்த்தங்கரருக்குப் பிதா-கிருதவர்மா; மாதா-ஸுசர்மா தேவி; ஜன்மஸ்தானம்-காம்பிலயப்பட்டணம்; ஜன்மக்ஷத்திரம்-உத்திரா ஷாடம்; அறுபதுவீல் உன்னதம்; தேகம் ஸ்வர்ணவர்ணம்; பன்றிலாஞ் சனம்; கேவலஞானம் நாவல்விருகம்; சம்மேதபர்வதம் மோக்ஷஸ்தா னம். இப்பேர்ப்பட்ட ஷண்முகடக்ஷன்வைரோடியகூழி சாஸனதேவதேவி சமேதராகிய விமலநாதபகவானுக்கு நமோஸ்து நமோஸ்து நமோஸ்து எ - று.

க்ருதவஜீடஜயஸ்யாரி தொகுகொயுஜாநிததி.

பூபாஹபுதேவிஹெஸாசு வெஹொபிகெடீ ஸுணபுரூக் ||

இ - ள்:—கிருதவர்மாஜனுக்கும் ஸுஸர்மாதேவிக்கும் புத்திரரும், பன்றிதுவஜ்சகிதரும், வைரோடியகூழியினலும் ஷண்முகயக்ஷனலும் பூஜி க்கப்பட்டவருமான விமலதீர்த்தங்கர பரமதேவர் என்னால் பூஜிக்கப் படுகிறார். எ - று.

இன்னும் சீதளதீர்த்தங்கரருடைய யக்ஷனாகிய பிரம்மதே வர் ஐனாரப்பனென்றும், பாரீஸ்வநாத தீர்த்தங்கரருடைய யக்ஷ னாகிய தரணேந்திரன் ஆதிசேஷனென்றும் சொல்லப்படுவார்கள். இருபத்துநான்கு யக்ஷன்யக்ஷிகளின் விவரங்கள் எழுதுவதானால் வளருமென நந்திதேவர், ஈஸ்வரன், சுப்பிரமணியர், என்றுசொல் லப்பட்டவர்களைமாத்நிரம் விளக்கியிருக்கின்றேன். மேல்கண்ட பூஜாகிரமங்களில் ஷோட சோபசாரங்களுக்குச் சமுதாயஸ் லோகங்களும், கந்தபுஷ்ப முதலானவைகளுக்குத் தனித்தனிஸ் லோகங்களும் சொல்லீப் பூஜிப்பதுண்டு.

* மேல்கண்ட 1-2-3-இலக்கம் கொடுத்துள்ள சுலோகங்கள் த்ரிஸஷ்ட டிஸலாகா புருஷபவாவளியென்னும் கன்னடநூல்களிலிருந்து மொழி பெயர்த்து எழுதப்பட்டவை; மற்றஸ்லோகங்கள் வடமொழிபூஜாங்க கிரந்தத்திலுள்ளன.

மகாவிஷ்ணுவானார் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணராக அவதாரம் செய்தாரென்று வைணவபுராணங்கள் கூறுகின்றன. ஜைநசமயநூல் சனத்தகுமாரகல்பத்து ஸுவர்ணாகுளெனென்னும்தேவன் ஸ்ரீராமராகவும், தத்கல்பத்து மணிகுளெனென்னும்தேவன் இலக்ஷ்மணாகுவும் அவதரித்தனரென்று கூறுகின்றது. அவர்களில் ஸ்ரீராமர், கௌஸலாதேவிக்கும், லக்ஷ்மணர்கைகேயிக்கும், மற்றொருபத்தினிக்குப்பரதசத்துருக்கனுமாக ஜனித்தார்களென்பதும், இவர்கள் ஜைநக்ஷத்திரியரென்பதும், இக்ஷ்வாகுவம்ஸத்தில் ஜனித்தவரென்பதும், ஜிநதீக்ஷையைப்பெற்றுத் தவஞ்செய்து ஸ்ரீராமர் முத்தியடைந்தாரென்பதும், சுக்ரீவன், அனுமகான், நளன், நீலன், மகாநீலன் இவர்களும் ஜிநதீக்ஷையைப்பெற்று இராமஸ்வாமி யுடன் தவஞ்செய்து மோக்ஷமடைந்தனர் என்பதும், மகாபுராணம் ஸ்ரீபுராணம் இவைகளில் காணலாகும். இவர்கள் முத்தியடைந்தஸ்தானத்தை அடியி ர்கண்ட கிரியாபுஸ்தகம் பரிசிரீவாணபக்தியின் சுலோகத்தால் உணரலாம்.

ராஜோஸ்தீவ ஹனாரோ தவய தவவெவய ணீஹ ஶஹணீஹொ
தஹ்தீயெ திரிவிஹஹொ ணீஹாண தயாணஹொ தெவஹஹ॥

இ - ள்: -- ஸ்ரீராமர், சுக்கிரீவன், அணுமகான், நளன், நீலன், மகாநீலன் ஆகிய இம்மகாபுருஷர்கள் துவதியென்னும் பர்வதத்தின்மிகச் பரிநிர்வாணமடைந்ததால் அவர்களை நமஸ்கரிக்கின்றேன் எ-று.

“அனுமகான்”என்னும் நாமம்,காரணப்பெயர்; அதாவது விஜயார்த்தபர்வத தக்ஷிணஸ்ரேணியில் வித்யுத்தகாந்தர நகராதிபதியாகிய பிரபஞ்சன் நரபதிக்கும், அஞ்சனோதவிக்கும் புத்திரன் அமிதவேகன். இவன், சூர்பரம்பரையாகவந்த சகலவித்தைகளிலும் அதிரிபுன்னாகிய நிரவிச்சஷ்வியாகரண சமுத்திரபாரங்கதனுமாயினன். ஒருநாள் சகலவித்தியாதர குமாரர் சமூகத்து,பரஸ்பரவித்தியா பிரபாவ பரீக்ஷணசமயத்து, இவன் விஜயார்த்த பர்வதசிகரதலத்துதக்ஷிணபாதத்தை நிறுத்தி, வரம்பாதத்தை ஆதித்தியமண்டலத்துவைத்து விஜ்ரம்பிதமகாகாயத்தினை அப்பொழுதே அனுப்பிரமாணமாகப்பண்ணினான். இவனது இத்தகைய வித்தியாபிரபாவங்கண்டு விஸ்மிதமாகிய வித்தியாதரகுமாரர்கள் இவனுக்கு அனுமகானென்று நாமங்கொடுத்தனர். அந்தக் காரணத்தினால் அமிதவேகனென்கிற நாமத்தவிரந்து அனுமகானென்கிற நாமம் வழங்கலாயிற்று. இந்த அனுமகான் குரங்குமுதலான பல ரூபங்கள் எடுக்கும் வித்தியா சக்தியுமுடையவன். வாலி,

சுக்ரீவனும் வித்தியாதரர்கள்; இராவண சும்பகர்ணதிகளும் வித்தியாதரர்கள் என்பதும், அருகக்கடவுளின் பக்தர்கள் என்பது ஐந்நாண்டசமயசித்தார்த்தம். வைணவசமயத்தில் சொல்லுகிறபடி வாஸி, சுக்ரீவன், ஹனுமகான் முதலானவர்கள் குரங்குரூப மூடையரல்ல ரென்பதும், இராவண சும்பகர்ணதிகள் இராக்ஷசரல்ல ரென்பதும், ஸ்ரீராமர் மாணத்தொடர்ந்துபோனகாலத்தில் இராவணன் இராமஸ்வாமியைப்போல ரூபத்தை எடுத்துச் சிதையைக் கொண்டிபோனா னென்பது; இலக்ஷ்மணர்வாலியை சம்ஹாரம்செய்து, பிறகுஇராவணனை சம்ஹாரம் செய்தாரென்பதும், ஸ்ரீராமர் இந்திரஜித்தைசம்ஹாரம் செய்தாரென்பதும், பாண்டவர்களில் அர்ச்சுனன் ஒருவனுக்குத்தான் த்ரௌபதி பத்தி னிபென்பதும், ஐந்நாண்டசமயசித்தார்த்தம். இத்தன்மையாக ஐந்ந இராமாயண பாரதங்களுக்கும் வைணவ இராமாயணபாரதங்களுக்கும் பலவித்தியாசங்களுண்டு என்பதை இதனால் அறியலாம்.

இதுதவிர, மகாவிஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணஸ்வாமியாக அவதாரம் செய்தாரென்பது வைணவசித்தார்த்தம்.

சமுத்திர விஜயமகாராஜன்முதல், வசுதேவர் பரியந்தம்பிரா தாக்கர் பதினமர். இவர்களில் கனிஷ்டனாகிய வசுதேவனுக்கும் தேவகிக்கும், பத்தாவதாகிய மகாசுக்ரகல்பத்துதேவன்கிருஷ்ணஸ்வாமியென்னும்புத்திரனாக கம்ஸன்கிரஹத்தில் அவதரித்தவர் என்பதும், சமுத்திரவிஜய மகாராஜனுக்கும் சிவதேவிக்கும் புத்திரராக இருபத்திரண்டார் தீர்த்தங்கரராகிய நேமி ஸ்வாமியானவர்துவாரகையில் அவதரித்தார் என்பதும், இவர்கள் ஹரிவம்ஸத்தினர் என்பதும், இவர்களில் நேமிஸ்வாமி இளையவர் என்பதும், இவர்கள் ஜேஷ்டகனிஷ்டர்களின் புத்திரர்களாதலால் இருவரும் சகோதரர்களென்பதும் ஐந்நாண்டசமய சித்தார்த்தம்.

இவைதவிர, பாண்டவர்களும் ஐந்நாக்ஷத்திரியரென்பதும், குருவம்ஸத்தில் ஜனித்தவர்களென்பதும், இவர்களில் தருமர், யீமன், அர்ச்சுனன், மூவரும் ஜிநதீஷையப்பெற்று தவப்பிரபாவத்தால் முத்தியடைந்தனர் என்பதும், நகுல சகாதேவர் ஜிநதீஷையப்பெற்று தவப்பிரபாவத்தால் சர்வார்த்த சித்தியென்னும் அகமிந்திர கல்பத்தையடைந்தனர் என்பதும் ஐந்நாண்டசமயசித்தார்த்தத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. தருமர், யீமன், அர்ச்சுனன் மூவரும் முத்தியடைந்த க்ஷேத்திரம் இன்னதென்பது கீழ்க்கண்ட கிரியாபுஸ்தகம் பரிநிர்வாணபக்தியின் சுலோகத்தால் விளங்கும்.

வஃஸுதா தீணிஜிணா உவிபணாரிபுராண கஃகொயீடி
ஸதஃஜய மிரிவிஹ ரா ணிவாணமயா ணொபொவலி||

இ-ள்:-பாண்டபுத்திரர்களாகிய, தருமர், பீமன், அர்ச்சுனன், மூவரும் எட்டுக்கோடி முனிவர்சகிதம் சத்ருஞ்சய பர்வதத்தின்மிசை பரிநிர்வாண மடைந்ததால் அவர்களை நமஸ்கரிக்கின்றேன்; எ-று.

நேமிதீர்த்தங்கரர், கிருஷ்ணஸ்வாமிஆகிய இவர்கள் சரித்திரங்கள் மகாபுராணத்திலும், ஸ்ரீபுராணத்திலும் சுருக்கமாகவும், ஹரிவம்ஸபுராணத்தில் விரிவாயும் காணப்படுகின்றன. இன்னும் பாண்டவர்களின் சரித்திரத்தைப் பாண்டவபுராணத்தில் பரக்கக் காணலாம். இக்காலத்திலும் தெற்கு வடக்கு முதலான இடங்களிலுள்ள ஜைநர்கள், ஸ்ரீராமர், சுக்ரீவன், அனுமகான், நளன், நீலன், மகானீலன், பாண்டவர்முதலானவர்கள் மோக்ஷமடைந்து துங்கி பர்வதம், சத்ருஞ்சயகிரி முதலான புண்ணிபகேஷத் திரங்களைத் தரிசனைசெய்து வருகின்றார்கள். பாண்டவர் முத்தியடைந்த ஸ்தானமாகிய சத்ருஞ்சயகிரி, பாவிடானு சமஸ்தானத்தைச்சேர்ந்தது. ஸ்ரீராமர், அனுமகான், சுக்ரீவன், நளன், நீலன்முதலானவர்கள் முத்தியடைந்த ஸ்தானமாகிய, துங்கி என்னும்பர்வதம், பம்பாய்ராஜ்ஜியத்தைச்சேர்ந்த வார்சிதா லுக்காவில் உள்ளது.

பரதன் முதலாகப் பன்னிரண்டு சக்கிரவர்த்திகளையும், ஸ்ரீராமர்முதலாக ஒன்பதுபலதேவரையும், லக்ஷ்மணர் கிருஷ்ணன்முதலாக ஒன்பது வாசுதேவரையும், இராவணன் ஜராசந்தன்முதலாக ஒன்பது பிரதிவாசுதேவரையும், நவநாதர்களையும், ஏகாதஸருத்திரர்களையும் மகாபுண்ணியாஹ வாசனைமுதலான பலவிஷயங்களாலும், அர்ச்சனை செய்யுதுமுண்டு. மேல்கண்டவர்களில் சிலர்ஹிகாலத்தில் தீர்த்தங்கரராக அவதாரம் செய்யப்பேராகின்றார்கள் என்பதை அடியில் கண்ட ஸ்லோகம் விளக்குவதாகும்:—

ஸதஹரி நவவயிஹரி வஉஹுகி வஹுபவஹஜொ||
லெணீ ஸதகிபஃதொ ஸபேதவபொ வஉவீலொ||

இ - ள்:-லக்ஷ்மணர், கிருஷ்ணன் முதலாக ஏழு வாசுதேவர்களும், இராவணன், ஜராசந்தன் முதலாக ஒன்பது பிரதிவாசுதேவர்களும், நான்குசக்கிரவர்த்திகளும், ஒருபலதேவரும், ஸ்ரீரணிகமகாராஜன், ஈஸ்வரன், சமந்தபத்திரரும் ஆகிய இருபத்துநால்வரும் ஹாவிகாலமாகிய உதஸரப்பிணிகாலத்தில் தீர்த்தங்கரராக அவதாரம் செய்யப்பேராகின்றமையால் இவர்களையும் பூஜிப்பதுண்டு; எ - று.

மேல்கண்ட காரணங்களால், இராமஸ்வாமி, கிருஷ்ணன் முதலானவர்கள் ஜைநர்களாதலின், இக்காலத்திலும் ஜைநர்கள்; இராமஸ்வாமி நயினர், இராமநாதநயினர், இராமச்சந்திரநயினர், கிருஷ்ணஸ்வாமிநயினர், பலதேவநயினர், வாசுதேவநயினர், கைலாசநாதநயினர் என்பவைமுதலான பெயர்களைவைத்து வழங்கி வருகின்றனர். இது அநேக நண்பர்கள் நன்கு அறிந்த விஷயம்.

பெருவதாது உதடுவெய்யெழு பெருவதாது உதடுவதாது! ஸுசுபுரா பெருவதாதுவெய்யு பெருவதாது கூறு பெருவதாது

இ - ள்:-தேவதைகள் நான்கு பேதங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன; அவை நித்தியதேவதைகள், சத்காரதேவதைகள், கிரகதேவதைகள், குலதேவதைகள் என்பனவாம்; எ - று.

சுஹஸுவிஜாதிவெய்யு விஜுதெ வனுயாதிபாதி!

சுநுரவசுராதவசுராத் குயவெய்யு தியாதிதா

இ - ள்:-முத்தின நித்திய தேவதைகள் அருகசித்தர் முதலான ஐந்துபேதங்களாகவகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன; மற்றைய சத்காரதேவதைகள் தர்மசக்ரமும், ஸ்வேதசத்ரத்யமும் (முக்குடையும்), கார்கத்பத்தியம், ஆஹவீயம், தக்ஷிணக்னியம் ஆகிய மூன்றுவிதமாகமதிக்கப்படும்; எ - று.

விவெய்யுவிவெய்யு வனென யாருணெய்யுவிவெய்யு!

ஸ்ரீபெருவதாதுவிவெய்யு உதடுவதாது உதடுவதாது

இ - ள்:-கிரகதேவதைகள் விஸ்வேஸ்வரியும், வைஸ்ரவணனும், பிற்பாடு தரணேந்திரனும், உத்திருஷ்டமான ஸ்ரீதேவதையும் என நான் குவிதமாக அறியப்படுவார்கள்; எ - று.

வெய்யுவிவெய்யு உதடுவதாது யாருவிவெய்யு பெருவதாது

வசுபுணீ ஜாதிநீ வஜ்ஜு நுரவசுராத் கூறுபெருவதாது

இ - ள்:-சத்ரேஸ்வரியும், ஜ்வாலாமாலினியும், பத்மாவதியும் அந்தவம்ஸத்திலே முன்னேயிருந்த பெரியோர்களாலேவாஞ்சித்து ஆராதிக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் முதலான சாஸனதேவதைகள் எத்தனைகளுண்டோ அந்தசாஸனதேவதைகள் குலதேவதைகளாவர்; எ - று.

புய்யபெருவதாதுவிவெய்யு வுருஜுதெ உருகி காரணம்!

விசுபுணீ ஜாதிநீ வஜ்ஜு நுரவசுராத் கூறுபெருவதாது

இ - ள்:-சத்புருஷர்களாலே, முத்தினவர்களான நித்திய தேவதைகள் (அருகர், சித்தர், ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்கள்) மோக்ஷகாரண

மாக பூஜிக்கப்படுவார்கள்; மனுஷ்யர்களாலே பித்தின சத்காரதேவதைகள் தர்மசக்தம், சத்ரத்ரயம். அக்னித்ரயம் முதலான தேவதைகள் ஹோமத்திலே (சார்திக) விக்னவிநாஸத்தின்பொருட்டும், (பௌஷ்டிக) சம்பத்துண்டாகும் நிமித்தமும் அர்ச்சிக்கப்படுகின்றன; எ - று.

தயாஸாஸ நடிஷ்யாஸ வஹுஜநெவிஹ்தெஸதி|
புதுஹாநாநிநு ததி ரயவொவஸரொஹவெஸ||

இ - ள்:-அப்படியே சாஸனதேவதைகளைப் பூஜித்த அளவில் விக்னங்களுக்கு உற்பத்தியில்லை; அவை உற்பத்தியானாலும் சார்தியாகும்; எ - று.

உதெதுவஸுஷ்யாஸ நா ரோரொணஸுஷ்யுநா||
நெவஸுஷ்யவ ஹவெஷ்யசு மூஹீணாஹுதுஹந்த||

இ - ள்:-இப்படிப்பட்ட வாஞ்சையோடு கூடிய சமஸ்ததேவர்களுடைய பூஜார்ச்சனையானது 'வைஸ்வதேவமானது' கிரகஸ்தர்களுக்கு ஆகும். இது, நாள்தோறும் மதித்துப்பண்ணப்படும்; எ - று.

வனவரோராயநாகுஷ்ட ஸவபுஷ்யஸுஷ்யாநிக்ஷுசு||
ஸவிஷ்யகிரஹாவி ஹாவிஸிஷ்யகாரண||

இ - ள்:-இப்படி ஆராதிக்கப்பட்ட கர்மானது சமஸ்தவிக்னங்களையும் கெடுத்து, நன்மையைப்பண்ணும்; அபிவிருத்தியையும் பண்ணும்; இனிமேலாகப்போகிற சம்பத்துக்கும் காரணமாகும். எ - று.

இந்த சிலைகளின்கருத்துக்களைக்கொண்டும், இவற்றினடியில்கண்டவிஷயங்களாலும் பூஜிப்பதாலுண்டாம்பலன்களாவன:- சத்கார தேவதைகளாகிய தர்மசக்தம், சத்ரத்ரயம், அக்னித்ரயம் முதலானதேவதைகளே ஹோமத்திலே பூஜிப்பதனால் சர்வவிக்னங்களும் விராசமடைந்து சம்பத்துண்டாகுமென்றும், ஸ்திரீகள் கிரகத்தில் ஜிநமாதாவாகிய விஸ்வேஸ்வரியை பூஜிப்பதனால் வைதவீய மில்லாமல் மங்கல்யவர்த்தனைகளாக அவரில்லங்களில் சுபகாரியங்களுண்டாகுமென்றும், வைஸ்வணாகிய குபேரனுடைய பூஜையானது ஐஸ்வரியமுளகாகுமென்றும், தரணந்திரயங்களை பூஜிப்பதனால் நல்லபுத்திரனுண்டாவானென்றும், மூர்த்திதேவதையைப் பூஜிப்பதனால் தூர்த்தேவதைகள் எக்காலமும் வீட்டில் பிரவேசிக்கமாட்டாவென்றும், அப்படியே சகல சாஸனதேவதைகளை அதாவது கோமுகயக்ஷன், த்ரிமுகயக்ஷன், பிரம்மயக்ஷன், ஈஸ்வரயக்ஷன், ஷண்முகயக்ஷன் சர்வாண்ஹயக்ஷன் முதலான இரு

பத்துநான்கு ஸாஸனதேவர்களாகிய யக்ஷர்களையும், சக்ரேஸ்வரி, ஜ்வாலாமாலினி, பத்மாவதி, பார்வதிதேவி, தர்மதேவிமுதலான இருபத்துநான்கு ஸாஸனதேவதைகளாகிய யக்ஷிகளையும், மேல் சொன்ன தேவதைகளையும் பூஜிப்பதனால் இகத்திலும், பரத்திலும் அர்த்தகாமங்கள் மிகுதியாக உண்டாகுமென்றும், அவற்றால் பிற விக்குக் காரண மென்றும், நித்திய தேவர்களாகிய அருகத்பரமேஸ்வரன் முதலான பஞ்சபரமேஷ்டிகளை பூஜை, அர்ச்சனை, ஜபம், தியான தோத்திரங்கள் ஆகியவற்றால் வழிபடுவதாலும், துறவை எய்தி, தவம்செய்வது முதலான ஒழுக்கங்களாலும் மோக்ஷகதிக்கு சாதனமாகுமென்றும் கூறுவது ஜைனசமயசித்தாந்தம்.

மேல்கண்ட சுலோகங்கள் த்ரைவர்ணிகாசாரமென்னும் பிரதிஷ்டாதிஸகம் சுலோகம் 180-முதல் உள்ளவை.

118512
329

ஓம்
பரமாத்மனேநமஃ
ஸ்ரீ தர்மதேவி சகாயம்.

T
24-073
V-37

திருக்குறள் ஆராய்ச்சியும் ஜைநசமய சித்தாந்த விளக்கமும். (எம்மால் எழுதப் பெற்றவை)

புரந்தாரும் பூமிமேல் மாந்தர்களு மாங்கே
நிரந்தரம் வந்திறைஞ்ச நேரின்-வரந்தருநல்
வாம னடிவணங்கி மன்னு முலகியல்பை
நாம வகையுரைப்பா நன்கு.

உ ல க ம்.

உலகமானது-நிச்சயலோகம், விவகாரலோகமென இரண்டு
விதம். நிச்சயலோகமென்பது, ஒருசைத்தியாலயத்தின் கல், செங்
கல், சுண்ணாம்புமுதலியவைபோன்றது; விவகாரலோகமென்பது
அதிலமைந்த கர்ப்பக்கிரகம், மண்டபாதிகள் போன்றது. அவற்
றுள், நிச்சய லோகமென்பது ஷட்திரவ்விய பரிபூர்ணமாகும்.

விவகாரலோகமென்பது அநந்தாகாச, அநந்தாநந்தப் பிர
தேசமாகிய ஆகாஸமத்தியத்தில் அக்ருத்திமமாகி (ஒருவரால்
சிருஷ்டிக்கப்படாததாகி) அநாதி சம்ஸித்தமாகி (அநாதியாய் நிலை
பெற்றிருப்பதாகி), கடுததி, கனவாத, தனுவாதமென்னும் மகா
வாதத்திரயங்களால் (மூன்றுவிதமான பெரியகாற்றுக்களால்) பரி
வேஷ்டிதமாகி (சூழப்பெற்று), வேத்ராஸனம் (பிரம்பினால்பின்ன
ப்பட்ட ஆசனம்), ஜல்லரி (உடுக்கை), மிருதங்கம் (மத்தளம்) ஆகிய
வற்றின் ரூபங்களை, ஆதி, நடு, அந்தத்தில் முறையே உடையதாகி,
* நாளிகா தத்பாகிய பேதத்தை உடையதாகி, தெற்கு வடக்கு
அளவு ஆதிமத்தியாவசானம் (கீழ், நடு, மேல்) ஏழுகயிறுப் பிர
மாணம் உடையதாகி, கிழக்கு மேற்கு அளவு அடியில் ஏழுகயி
றுப்பிரமாணம் உடையதாகி, பிற்பாடு கிரமத்தால் சுருங்கிச்சென்
று மகாமேருமுலத்தில் (அடிப்பாகத்தில்) நாளிகையின் வியாசமா
கிய (அளவாகிய) ஒருகயிறுப் பிரமாணத்தையுடையதாகி, அதன்

* நாளிகை-(வாழைமரத்துக்குமத்தியில் தண்டிருப்பதுபோல) லோ
கத்தின்மத்தியில் உள்ளது. இது, ஒருகயிறு அகலம், ஒருகயிறுகனம்,
ஸமசூரமாகப் பதினாறு கயிறு நீளம் உள்ளது.

மேல் கிரமத்தால் விரிந்துசென்று பிரம்மகல்பத்தில் ஐந்துகயிறுப் பிரமாணத்தை யுடையதாகி, அதன்மேல் கிரமத்தால் சுருங்கிச் சென்று சித்தக்ஷேத்ரபார்ஸ்வத்தில் ஒரு கயிறுப்பிரமாணத்தை யுடையதாகி, ஆகமொத்தம் பதினான்கு ரஜ்ஜு(கயிறு) உயரத்தை யுடையதாகி, (அதாவது 3+3 - குழிப்பிரமாண முடையதாகி) அதோ, மத்திம, ஊர்த்துவ : கீழ், நடு, மேல்) லோக மென்னும் மூன்றுபேத முடையதாகும். இது, விவகாரலோகமாகும். இந்த ரஜ்ஜுப் பிரமாணம், கேவல நூனத்தினால் அறியத்தக்கது.

இந்தலோகத்தை பரிவேஷித்திருக்கும் (சூழ்ந்திருக்கும்) கதோததி, கனவாத, தனுவாதமென்னும் மகாவாதம்யங்களுக்கு கனப்பிரமாணம் எவ்வண்ணமெனில், அதோலோகமுதல் ஏழா நாகபரியந்தம் முறையே ஒவ்வொன்றும் இருபதினாயிரம், இருபதினாயிரம் * யோசனையும், ஏழாநாகத்துக்குமேல், ஸதர்ஸபார்ஸவத்தில் (லோகத்தின் நான்கு பக்கத்திலும்) 7-5-4ஆயிரம்யோசனையும், மத்தியமலோகத்து நான்கு பக்கமும், 5-4-3 ஆயிரம்யோசனையும், அதன்பிறகு விரிந்து பிரம்மலோகத்து நான்குபக்கமும் 7-5-4 ஆயிரம்யோசனையும், பிற்பாடு குறைந்துசென்று மோக்ஷஸ்தானத்துநான்குபக்கமும், 5-4-3 ஆயிரம்யோசனையும், லோகாகரத்தில் அதாவது, உச்சியில், 2-1-425 வில் குறைந்த ஒன்று ஆன குரோஸங்களுமாகும்.

லோகத்தின் உச்சியில் காற்றுக்களின்கனம் யோசனைக்குக் குறைந்திருப்பதால் குரோசங்களின் கணக்கில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (2000)வில் கொண்டது ஒரு குரோஸம்; நான்கு குரோஸம் கொண்டது ஒரு யோசனையாகும். லோகத்தின் உச்சியில் கதோததி இரண்டு குரோசமும், கனவாதம் ஒரு குரோஸமும், தனுவாதம் நானூற்று இருபத்தைந்து வில்குறைந்த ஒரு குரோசமுமாகும். அதாவது. 1575 வில் கனமாகும்.

*அங்குலம் ஆறுகொண்டது ஒரு திரியக்பாதம் (அரைஜாண்); திரியக்பாதம் இரண்டுகொண்டது ஒரு ஜாண்; ஜாண் இரண்டுகொண்டது ஒரு முழம்; முழம் இரண்டுகொண்டது ஒருகிஷ்கு (ஒரு கஜம்); கிஷ்கு இரண்டுகொண்டது தண்டம் அல்லது ஒருவிலு; வில் இரண்டாயிரம் கொண்டது ஒருகுரோஸம்; குரோஸம் நான்குகொண்டது ஒருயோசனையாகும். இது விவகாரயோசனை அல்லது கூல்கயோசனை என்று சொல்லப்படும். மேல் சொன்ன விவகாரயோசனை ஐந்துறு கொண்டது பிரமாணயோசனை அல்லது மஹா யோசனையாகும்.

* சர்வலோகமும், ஸ்தாவரஜீவன்கட்கு இருப்பிடமாகும். நீரானிகை ஸ்தாவரஜங்கம ஜீவன்களுக்கு இருப்பிடமாகும். நாளிகை பின்பது அதோபாகம் (அடிப்பாகம்) தொடங்கி ஏழாநக அடிவரையிலும் நிகோதமாகும்; இது ஏகாஜ்ஜுப் பிரமாணத்தாகும்; இதுவும், ஸ்தாவர ஜீவன்கட்கே இருப்பிடமாகும். இதன் மேல் ஐந்து நகங்கள் உள்ளன; அவை ஐந்து கயிற்றளவாகும். இவற்றின்மேல், இரண்டாம் நகமும், முதல் நகமும், பவணலோகமும் உள்ளன; இவைகள் ஒரு கயிற்றளவாகும். இவற்றின் மேல் மகாமேரு முலந்தொடங்கி செளதர்மகல்பம், ஈசானகல்ப மிறுதிவரை ஒன்றரைக்கயிற்றளவும், ஸந்தக்குமார, மாகேந்திரம் வரை ஒன்றரைக்கயிற்றளவும் பிரம்ம, பிரம்மோத்தமம் வரையில் அரைக்கயிற்றளவும், லாந்தவ, காபிஷ்டம் வரையில் அரைக்கயிற்றளவும், சுக்கிர, மகாசுக்கிரகல்பம் வரையில் அரைக்கயிற்றளவும், சதார, சஹஸ்ராரம்வரையில் அரைக்கயிற்றளவும். ஆரத, பிராணத கல்பம் வரையில் அரைக்கயிற்றளவும், ஆருண, அச்சுத கல்பம் வரையில் அரைக்கயிற்றளவும், இவற்றின்மேல் அகமிந்திரலோகமாகிய நவகரைவேயகம், நவாணுதிசை, பஞ்சாறுத்தரம், மோக்ஷமாகிய சித்தி ஷேத்திரபரியந்தம் ஒருகயிற்றளவும் ஆகும். ஆக ரஜ்ஜுக்கள் பதினான்காகும்.

* சர்வலோகமும் அதாவது நாளிகையுள்ளும் வெளிப்புற மாகிய லோகத்திலும் ஸ்தாவர ஜீவன்களுக்கு இருப்பிடமாகும். ஸ்தாவர ஜீவன்கள் என்பது ஏகேந்திரிய ஜீவன்களுக்குப் பெயர். இவற்றில், பாதர ஏகேந்திரியம், குக்ஷம் ஏகேந்திரியமென இரண்டிவதம். இன்னும் ஸ்தாவர ஜீவன்கள் பிரதீகாயிகம், அபுகாயிகம், தேஜஸ் (அக்னி) காயிகம், வாத (காற்று) காயிகம், வனஸ்பதிகாயிகம் என ஐந்து பேதங்களுக்கும் உள்ளன. பாதர ஏகேந்திரியம் வனஸ்பதிகாயிகம் என்பன இரண்டும் புல், செடி, கொடி, விருக்ஷமுதலானவைகளுக்குப் பெயர். குக்ஷம் ஏகேந்திரியமென்பது. கண்களுக்குப் புலனாகாத ஜீவன்கள்.

நீரானிகை-என்பது ஸ்தாவர, ஜங்கம (தரஸ்) ஜீவன்களுக்கு இருப்பிடமாகும். ஜங்கம (தரஸ்) ஜீவன்களென்பது-தவீந்திரியம், தரீந்திரியம், சதுரேந்திரியம், பஞ்சேந்திரியம் என நான்குவிதமாகும். தவீந்திரியமுதல் பஞ்சேந்திரியமுள்ள ஜீவன்கள்வரை உள்ளவை நாளிகையின் வெளிப்புறமாகிய லோகத்தில் இல்லை. இந்தக்காரணத்தினால் நாளிகைக்கு தரஸ் நாளிகையென்று பெயர். நிகோதம் ஸ்தாவர ஜீவன்களுக்குமாதிரி இருப்பிடமாகும். நிகோதமென்பது ஏழாவது நகத்தின் கீழ் உள்ளது.

நிகோதம், நாகலோகம், பலனலோகம் ஆகியமூன்றும் அதோலோகமெனப்படும். மகாமேரு மூலம் தொடங்கி மனுஷ்யலோகமும், வியந்தர லோகமும், ஜோதிர்லோகமும், மகாமேரு குளிகாக்ரமான நுதுவிமான பரியந்தமும் மத்தியம லோகமாகும்.

பதினாறு கல்பங்களும், அகமிந்திரலோகமும், சித்திக்ஷேத் திரமும், ஊர்த்துவலோகமெனப்படும் மற்றும் அதோலோகத்தில் நாககதிக்ஷேத்திர துக்கங்களும், அவற்றிலுள்ள ஜீவன்களின் ஸ்வரூபங்களும், மத்தியமலோகத்து மனுஷ்ய திரிய ஜீவன்களுடைய ஸ்வரூபங்களும், பலன, வியந்தர, ஜோதிஷ்க, கல்பவாசிகளென நால்வகைப்பட்ட தேவநிகாய ஸ்வரூபங்களும், அவர்களுடைய க்ஷேத்திரஸ்வரூபங்களும், அந்த க்ஷேத்திரத்தில் இருக்கிற சைக்தியாலய ஸ்வரூபங்களும், அகன்மேல் சித்த க்ஷேத்திரமென்னும் மோக்ஷ ஸ்வரூபங்களும், மகாமேரு முதலாகிய பர்வதங்களும், அந்தப்பர்வதங்களின் அக்ரத்திலிருக்கிற (உச்சியிலிருக்கிற) அக்ருத்திம சைக்தியாலய ஸ்வரூபங்களும், ஜம்பூதீப முதலாகிய அஸங்கியாத தீபங்களும், லவண சமுத்திரமூதல் ஸ்வயம்பூரண சமுத்திரம் இறுதியாகிய அஸங்கியாத சமுத்திரங்களுடைய ஸ்வரூபங்களும், அவற்றுளிருக்கிற பாதாள ஸ்வரூபங்களும், ஒரு கொம்பர், ஒருகாலர் முதலான பேரிருக்கிற குப்பாக பூமியாகிய தொண்ணூற்றாறு அந்தாதீபங்களின் ஸ்வரூபங்களும், கங்கா, சிந்து முதலாகிய நதிகளும், கேவரண்ணிய, பூதாரண்ணிய முதலானவனங்களும், பத்மை முதலாகிய பொய்கைகளும், அந்தப் பொய்கைகளிலுள் ளிருக்கிற தாமரை ஸ்வரூபங்களும், அந்தத் தாமரையிலிருக்கிற லக்ஷ்மீமுதலாகியதேவிகள் ஸ்வரூபங்களும், ஜம்பூவிரூக்ஷ முதலாகிய ஸ்வரூபங்களும், விடேக நாட்டின் ஸ்வரூபங்களும், த்ரிவித போகபூமிஸ்வரூபமும், வித்தியாதரலோக ஸ்வரூபங்களும், பரத யிராவதத்தில் ஏற்ற இழிவுகால ஸ்வரூபமும், மிலேச சக்கண்ட ஸ்வரூபங்களும், பரதம் யிராவதமாகிய தர்மகண்டங்கள் யுகப்பிரளயத்துக்குட்பட்டுத் திரும்ப ஜீவன்கள் வந்து உற்பத்தியாய் ஏற்படும் உதஸ்ரப்பினிகால ஸ்வரூபங்களும், இந்த பரத கண்டத்தில் விருஷபஸ்வாமி முதலாகிய தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வரும், பரத, சக்ராதிர முதலிய சக்ரவர்த்திகள் பன்னிருவரும், இராமஸ்வாமி முதலாகிய பலதேவர் ஒன்பதின்மரும், லக்ஷ்மணன்,

கிருஷ்ணர் முதலாகிய வாசுதேவர் ஒன்பதின்மரும், இராவணன் ஜராசந்தன் முதலான பிரதிவாசுதேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், ஆக இவகைப்பட்ட அறுபத்துமூன்று சலாகாபுருஷருடைய சரித்திரங்களும், நவநாரதர் ஏகாதஸ் ருத்ரர்களுடைய சரிதங்களும், முன் சொல்லப்பட்ட மஹாமேரு முதலாகிய க்ஷேத்திரங்களுக்குப் பிரமாண அளவுகளும், அந்தந்த க்ஷேத்திரத்திலிருக்கிற ஜீவன்களுக்குச் சரி அளவும், ஆயுஷ்யப் பிரமாணங்களும், ஆகார விஹாரங்களும், மற்றும் நானுவித ஸ்வரூபங்களும் த்ரிலோகஸாரம், த்ரிலோகப் பரக்ரஹி, ஜம்பூத்வீபப் பரக்ரஹி, த்வீபசாகரப் பரக்ரஹி, லோகாணி முதலாகிய சாஸ்திரங்களில் விரிவாகக் காணப்படும். முன் சொன்ன சிச்சுப் லோகத்தின் ஷுத்திரவியபரிபூர்ணமாவது யாதெனில்,

ஷுத்திரவியங்கள் ஜீவத்திரவ்வியம், புத்தகலத்திரவ்வியம், தர்மத்திரவ்வியம், அதர்மத்திரவ்வியம், ஆகாசத்திரவ்வியம், காலத்திரவ்வியம் என ஆறுவிதமாகும். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் தானே லோகமெங்கும் பரிபூர்ணமாய் நிறைந்திருக்கும்.

இவைகளிலுடைய ஸ்வரூப மெப்படியெனில், ஜீவத்திரவ்வியமாவது ஞானதர்ஸனாதி குணங்களுடையதாகும்; புத்தகலத்திரவ்வியமாவது வர்ண கந்த ரஸ ஸ்பரிஸ குணங்களையுடையதாகும்; தர்மத்திரவ்வியமாவது ஒருபக்கியின் இறகு அது செல்வதற்கு ஸககாரியாயிருப்பதுபோல முன் சொன்ன ஜீவபுத்தகலங்களின்கதி அல்லது செல்லுகைக்கு, சககாரியாகும்; அதர்மத்திரவ்வியமென்பது ஒருபக்கியின் காலானது அது நிற்பதற்கு ஸககாரியாயிருப்பதுபோல முன் சொன்ன ஜீவபுத்தகலமிரண்டினுக்கும் ஸ்திதிக்கு (நிற்பதற்கு)க் காரணமாகும். ஆகாசத்திரவியமானது சகல திரவ்வியங்கட்கும் இருப்பிடத்துக்கு இடங்களைக்கொடுக்கும்; அவகாஹ நசக்தியாகும். கால திரவ்வியமென்பது சகல திரவ்வியங்களுடைய உற்பத்தி ஸ்திதி விநாசங்களுக்கு வர்த்தனாவேறுவான குணங்களாகும்.

இந்த ஷுத்திரவ்வியங்களுள் புத்தகலம் ஒன்றுதான் மூர்த்தம் மற்ற ஐந்து திரவ்வியங்களும் அமூர்த்தம்; மூர்த்தமாவது-வர்ண, கந்த, ரஸ, ஸ்பரிஸங்களையுடையது; அமூர்த்தம் இவைகளில்லா

தது என்றறிக. இவற்றுள் ஜீவபுத்தகல் மிரண்டினுக்கும் விசேஷ ஸ்வரூபம் சொல்லுதும்:—புத்தகலமென்பது முன்சொன்ன வர்ணாதி குணங்களைவிடவும், ஸ்தூல ஸுட்சுத்தம் பரிணதிரால் (பேதத்தால்) ஆறுவகை ஸ்கந்தமாகும்.

அவையாவன:—

(1) ஸ்தூலஸ்தூலம்	(4) ஸுட்சுத்தஸ்தூலம்
(2) ஸ்தூலம்	(5) ஸுட்சுத்தம்
(3) ஸ்தூலஸுட்சுத்தம்	(6) ஸுட்சுத்தஸுட்சுத்தம்
- என்பனவாகும். இவற்றுள்,

(1) ஸ்தூல ஸ்தூலமென்பது-உடைந்த விடத்துத் தமக்குத் தாமே கூடாத கல் மண் முதலாகியவைகளாகும்.

(2) ஸ்தூலமென்பது-உடைந்த விடத்துத் தமக்குத்தாமே கூடவில்லை ஜீவதைலாதிகளாகும்.

(3) ஸ்தூல ஸுட்சுத்தமென்பது-பிடிக்கவும், எடுக்கவும் ஸாத்தியமல்லாத நிலில் வெப்பில் முதலானவைகளாகும்.

(4) ஸுட்சுத்த ஸ்தூலமென்பது-சதுரேந்திரியங்களுக்கு (ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், ஸ்பந்தம்) என்பவற்றுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி புலனாகக் கூடியவை.

(5) ஸுட்சுத்தமென்பது-அநந்தம்பரமானுக்களின்கூட்டம். இவை கர்மவர்க்கணையென்று சொல்லப்படும். இவை ஆத்மகுணத்திற்குத் தக்கவாறு ஆத்மனில்பந்தித்துக் கருமசாரத்தை ஆக்கும்.

(6) ஸுட்சுத்த ஸுட்சுத்தமென்பது-இரண்டு பரமானு கூடினவை முதல் ஒன்று குறைந்த அனந்தம் பரமானுக்கள் கூடினவை வரையில்.

முன்சொன்ன கர்மவர்க்கணையென்பது லோகமெல்லாம்நிறைந்திருப்பதாகும். அதைப்போல சம்ஸாரஜீவனும் லோகமெல்லாம் நிறைந்திருப்பதாகும். அந்த சம்ஸாரஜீவனுடைய மன, வசன, காயங்களானுண்டான மாக, தீவேஷ, மோஹ, குரோத, மான, மாயா, லோப பரிணாமத்தினால், அக்கினியில் காய்ந்த இரும்பில் கீர்சேர்வதுபோல அந்த ஜீவனிடத்தில் கர்மங்கள் ஆஸ்ரவமாகுட் (அதாவது செரும்). அவ்வாறு சேர்ந்து, அந்தஜீவன் எடுத்த சரிப்பிரமாணம் எத்துணையுண்டோ அவ்வளவுபிரதேசமெல்லாம் அக்கர்மங்கள், பரிணமித்து அநாதிகாலத்தொடங்கி சமயந்தோ

றும் இடைவிடாமல் பந்தித்து அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட காலஸ்திதி யளவும் இருந்து, சமயந்தோறும் உதயம் கொடுத்துவிட்டுப் போவனவாகும். ஜீவனுடைய ராகத்வேஷாதிரிபரிணதிக்குத் தக்கவாறு கர்மஸ்வரூப பரிணதி குணங்கள் தமக்குத்தாமேயாகும். எவ்வாறெனில்,

சுண்ணம்பு ஸ்வபாவத்தன்மையினால் வெண்மை நிறமுடைய தாயிருந்தபோதிலும் மஞ்சளின் சேர்க்கையால் சிவப்பு நிறாடைவதுபோல, ஜீவன் ஸ்வபாவத்தன்மையினால் சுத்தையிருந்த போதிலும், அநாதியாய்க் கர்மத்தின்சேர்க்கை(சம்பந்த)த்தன்மையால் ஸ்வபாவகுணம் மாறி ராகத்வேஷாதிகளால் விபாவகுணம்பெற்று சம்ஸார நிகழ்ச்சியை அடைகிறது.

இனிமத்தியமலோகத்தின் ஸ்வரூபம் அபரமானவிஷயமாக இருப்பினும் அதைப்பற்றி இங்குச் சிறிது விவரிப்பாம்:—

மத்தியமலோகத்தின்கண் உள்ள அந்தந்தந்தத் தவீபங்களில் ஜம்பூத்வீபம், தாதகீஷண்ட த்வீபம், புஷ்கரார்த்த த்வீபம் என்னும் இரண்டரை த்வீபங்களும் மனுஷ்யபேஷத்திரமாகும். இவைகள் நாற்பத்தைந்து லக்ஷம் யோசனைவிஸ்தீர்ணமுள்ளவை. இவற்றுள் ஜம்பூத்வீபத்திற்கு மந்தரமேருவென்னும்பர்வதம் ஒன்றும், தாதகீஷண்டத்வீபத்திற்குப் பூர்வபாகத்தில் மகாமேருவென்னும் பர்வதமொன்றும், அபரபாகத்தில் சுதர்ஸனமேருவென்னும் பர்வதமொன்றும், புஷ்கரார்த்த த்வீபத்திற்குப் பூர்வபாகத்தில் மேருவென்னும் பர்வதமொன்றும், அபரபாகத்தில் வித்யுன்மாவினி மேருவென்னும் பர்வதமொன்றும், ஆகமேருபர்வதங்கள் ஐந்து உள்ளன. தாதகீஷண்டம், புஷ்கரார்த்தம் ஆகிய இரண்டு த்வீபங்களுக்கும் மத்தியில் உள்ளது ஜம்பூத்வீபமாகும். இந்தத் த்வீபங்கள் மூன்றில் ஜம்பூத்வீபத்தை மகாலவணசமுத்திரமும், தாதகீஷண்டத்வீபத்தை காளோதக சமுத்திரமும், புஷ்கரார்த்தத்வீபத்தை புஷ்கரவரசமுத்திரமும் வட்டமாகச் சூழ்ந்திருக்கின்றன. மத்தியிலுள்ள ஜம்பூத்வீபத்தை மேல் சொல்லிய இரண்டுத்வீபங்களும் மூன்று சமுத்திரங்களும் ஒன்றின்மேலொன்றாய் வளைந்து சூழ்ந்திருக்கின்றன.

ஜம்பூத்வீபம் ஆதித்ய பிம்பாக்ருதிபோன்று (சூரியவட்டம் போன்று) லக்ஷம் யோசனைவிஸ்தீர்ணமுள்ளதாகும். ஜம்பூத்வீபத்

திற்கு மகம்மேரு நாபிபாகவுள்ளது. மகம்மேரு பூமியின்கீழ் ஆயிரம் யோசனை ஆழ்ந்தும், தொண் னுற்றென்பதினாயிரம்யோசனை பூமிக்குமேல் உயர்ந்தும்ருப்பதாகும். மேருவின் தென்புறத்தில் ஹிமவான், மகாஹிமவான், ஷேசம் என்னும் மூன்று குலப் பர்வதங்களும், வடபுறத்தில் நீலி, ருக்மி, சிகரி என்னும் மூன்று குல பர்வதங்களும் இருக்கின்றன. மேருவுக்கு ஈஸ்வன்னிய, அக்னி, நைருதி, வாயுவென்னும் நான்கு விதிக்குகளிலும் முறையே மால்யவான், செளமனஸா, வித்புக்பிரபா, கந்தமாதனுவென்னும் நான்கு கஜதர்தபர்வதங்களும் யானைக்கொம்புகள்போல மேருவைமுட்டியிருக்கும். மேருவின் தென்புறத்தில் தேவகுருவென்னும் உத்தம போகபூமியும், ஷேதத் திற்குத்தென்புறத்தில் ஹரிவருஷமென்னும் மத்தியமபோகபூமியும், மகாஹிமவானுக்குத் தென்புறத்தில் ஹைமவதமென்னும் ஜகன்னியபோகபூமியும் உள்ளன. மேருவின்வடபுறத்தில் உத்தரகுருவென்னும் உத்தம போகபூமியும், நீலிபர்வதத்தின் வடபுறத்தில் ரம்யகமென்னும் மத்தியமபோகபூமியும், ருக்மி பர்வதத்தின் வடபுறத்தில் ஹைரண்ணியவதமென்னும் ஜகன்னிய போகபூமியும் உள்ளன. இந்த மேருவின் தென்புறத்திலும் வடபுறத்திலும் உள்ள உத்தம, மத்திய ஜகன்னியபோகபூமிகள் ஆறும் நித்திய போகபூமிகளாகும்.

மேல்சொன்ன ஹிமவான் பர்வதமுதல் சிகரிபர்வதம்வரை புள்ள ஆறு குல பர்வதங்களின்மிசை முறையே பத்மை, மகாபத்மை, திங்கிஸ்சை, கேசரி, மகாபுண்டரீகை, புண்டரீகை என்னும் ஆறுபொய்கைகளும், இந்தப் பொய்கைகள் ஒவ்வொன்றிலும் தாமரைபுஷ்பத்தின்மீது முறையே ஸ்ரீ, ஸ்ரீ, த்ரதி, கீர்த்தி, புத்தி, லக்ஷ்மி என்னும் ஆறு குலவாசுதேவதைகளின் வாஸஸ்தானங்களும் உள்ளன. மேல்சொன்ன பொய்கைகளில் பத்மையென்னும் பொய்கையில் கங்கா, சிந்து, ரோஹிதாஸ்பனன்னும் மூன்று நதிகளும், மகாபத்மையென்னும் பொய்கையில் ரோஹிதம், ஹரிசார்தா வென்னும் இரண்நதிகளும், திங்கிஸ்சையில் ஹரிது, சீதோதாவென்னும் இரண்நதிகளும், கேசரிபென்பதில் சீதா, நரகார்தாவென்னும் இரண்நதிகளும், மகாபுண்டரீகையில் நாரி, நுப்பகூலாவென்னும் இரண்நதிகளும், புண்டரீகையில் சுவர்ணகூலா, ரக்தா, ரக்தோதாவென்னும் மூன்றுநதிகளுமாகப் பதினான்குநதிகள் உற்பத்தியாய் அவற்றுள் ஏழுநதிகள் கிழக்கேற்சென்

மும், ஏழுநதிகள் மேற்கிற்சென்றும் மகாலவண சமுத்திரப்பிர வேசமாகும். இந்த மகாநதிகள்பதினான்குக்கும் அநேக பிரவாநதிகளுண்டு.

ஹிமவாஹுக்குத் தென்புறத்தில் மூன்றுமிலேச்சகண்டங்களுந், இந்தமிலேச்ச கண்டங்களின் தென்புறத்தில் விஜயார்த்த பர்வதமென்னும்வெள்ளியம் பெருமலைபும், இதன் தென்புறத்தில் இரண்டிமிலேச்ச கண்டங்களும், இவற்றின் தென்புறத்தில் ஆரிய கண்டமும் உள்ளன. இவைகளில் கங்காநதி பத்மையென்னும் பொய்கையிலிருந்து தென்புறம் நோக்கிப் பிறகு கீழ்புறம்சென்று மகாலவண சமுத்திரத்தில் சேருவதின் பிரிவாலும், சிந்துநதி தென்புறம்நோக்கிப் பிறகு மேல்புறம்சென்று மகாலவணசமுத்திரத்தில் சேருவதின் பிரிவாலும் இந்தஆறுகண்டங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இந்த ஆறுகண்டங்களும் பரதசகராதி சக்ரவர்த்திகள் பன்னிருவரும் திக்விஜயம்செய்து ஆண்டிவந்த க்ஷேத்திரங்களாகும். இந்த ஆறுகண்டங்களுக்கும் பரத நோஷத்திரமென்று பெயர். இம்மாதிரி மகம்மேருவின் வடபுறத்திலுள்ள ஆறுகண்டங்களுக்கும் ஐராவதக்ஷேத்திரமென்று பெயர்.

மகம்மேருவின் கீழ்ப்புறத்திலும் மேல்புறத்திலும் உள்ளவற்றிற்குவிதேகநாடுகள் என்றுபெயர். இவற்றில் மேல்புறமுள்ளவிதேகக்ஷேத்திரத்தின் மத்தியில், சிதோதாநதி மேற்குமுகமாய்ச்சென்று மகாலவணசமுத்திரத்தில் பாய்வதன்பிளவாலும், இந்தச்சிதோதாநதியின் தென்புறத்திலும், வடபுறத்திலும் இருக்கும் நான்கு நான்கு வக்ஷாரபர்வதங்களின் பிரிவாலும், மும்மூன்று விபங்கநதிகளின் பிரிவாலும் பதினாறுநாடுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இம்மாதிரியே கீழ்ப்புறமுள்ள விதேகக்ஷேத்திரத்தின் மத்தியில் சிதோநதி கிழக்கு முகமாய்ச்சென்று மகாலவண சமுத்திரத்திற் பாய்வதின் பிளவாலும், மேல்சொன்னபடி தென்புறம் வடபுறமுள்ள வக்ஷாரபர்வத விபங்கநதிகளின் பிளவாலும் பதினாறு நாடுகள் பிரிந்துள்ளன. இந்த முப்பத்திரண்டு நாடுகளும் தர்மகண்டங்களென்று சொல்லப்படும். இந்தத் தர்மகண்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பரதக்ஷேத்திரம்போல தேசங்களும் நாடுகளும் கிராமங்கள் முதலானவைகளுமுண்டு.

இந்த விதேகக்ஷேத்திரங்களில் உதல்லப்பிணிபாதி ஏற்றிழிவுகாலதோஷமில்லை; பிரளயங்களுமில்லை. இவற்றில்வசிக்கும் சகல

மனுஷ்யர்களுக்கும் ஆயுஷ்யம் ஐகன்னியம் (குறைந்தது) அந்தர் முகூர்த்தம்; உக்கிருஷ்டம் பூர்வகோடி வநஷமாகும். உன்னதம் ஐந்தாறுவில். இந்தக் க்ஷேத்திரத்தில் மனிதர் க்ஷேத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்கிற மூன்றுவர்களுட்க்கு உடைபவர்களாய் வட்குமர்த்தொழில்களினால் தீவிப்பவராவார்கள். இந்தக் க்ஷேத்திரத்தின்மீது காளமேகமென்னும் மேகம், வருஷாகாலத்தில் நார்பத்தொன்பது நாள் மழை வருஷிக்கும். தவணலென்னுமோ காளமேகம் எண்பத்து நாடாகான் மழை வருஷிக்கும். தூபிக்ஷமில்லை; அதிவிருஷ்டி அனுஷ்டிபுமில்லை; கோமாரி முதலான விபாதிகளுமில்லை; குதேவதைகளும்; அன்னியலிங்கிகளும்; சதாசகாலமும் கேவலிகளும், சலாகாபுருஷர்களும், நித்திசம்பன்ன சானுக்கள் முதலானவர்களு முண்டு.

இத்தன்மைபாகவே தாதகேண்டத்தீபம், புஷ்கரார்த்தத் தீபம் இரண்டிக்கும், ஐம்பூத் தீபத்திற்கு மேல் சொன்னவைகள் போல சகலமும் உள்ளவைகளாகும். ஆகமேருக்கள் ஐந்துக்கும் சிறப்புறத்திலும், மேல்புறத்திலும் உள்ள விதேகக்ஷேத்திரங்களில் தர்மகண்டக்கள் நூற்றறுபதாகும்.

தவிர ஐந்து மேருவிற்குத் தென்புறத்திலும் வடபுறத்திலும் முள்ள பாதம் ஐந்தும், மேகவதம் ஐந்தும் ஆகிய பத்து தர்மகண்டங்களில், உதன்பிணிபாதிகால தோஷத்தினால் ஏற்றிழியும், போகபூமி கம்பூமிகளின் பாகுபாடுகளால் பிசுபங்களும் உண்டாகி வந்துவருள்.

மேருக்களின் தென்புறத்திலும் வடபுறத்திலும் நித்தியமாயுள்ள உத்தம மத்திம ஐகன்னிய போக பூமிகளின் ஸ்வரூபங்களாவன:—

இந்த மூன்றுவகைப்போகபூமிகளுட் பிறந்த ஆரியர்களுக்கு ஆயுஷ்யம்முறையே மூன்று, மீரண்டம், ஒன்றுமான பல்யோபங்களாகும். இவர்கள் சரீரோத்தேதம்முறையே ஆறுபிரம், நாலாபிரம், இரண்டாபிரமான வில்களாகும். இவர்கள் சரீரவரணம் முறையே பவழவரணமும், பால்கிரமும், பச்சைவரணமும் ஆகும். இவர்கள் மூன்று உரண்டம் ஒன்றுமான நாள்கள் இடைவிட்டுக் கடலைப்பிரமானமும், செல்லிக்காய்ப் பிரமானமும், விளாங்காய்ப் பிரமானமும் ஆகிய அமிர்தாகாரம் புசிப்பார்கள். இவர்கள், வஜ்ஜிரம்போன்ற அஸ்திபலத்தையும், சுந்தரமான ஆகார

முடைத்தாகிய சரீரத்தை யுமுடையவராகி, முடிகடககேபூரஹாராதி சர்வாபரணபூஷிதராகி, அகாலமரணமும் நித்திரையும் சோம்பலும் அநாசாரமும் பொறாமையும் விபாதிபுமில்லாதவராகி, அநேகவிதமான கல்பகவிருக்ஷங்கள் போகசாதனங்களானவஸ்துக்களைக்கொடுப்ப அனுபவித்து, தத்தம் ஆபுஷ்பாவஸானத்து ஆணும் பெண்ணுமானவிரட்டைக் குழந்தைகளைப்பெற்று ருஜுமார்த்தவ குணங்களால் சுரலோகம் பிரவேசிப்பர். இவர்களது சரீரம்மேகவிஞ்சம்போல் மாப்ந்துபோகும். இவருள் சம்பக்தரிசன முடையவர் செனாத்மகல்பம் ஈசானகல்பவாசிபராவர்; ஒழிந்தமித்யாதிருஷ்டிகள் பவணயிபந்தர ஜோதிஷ்கதேவர்களாவார். அவற்றில் உள்ளதிரியக் (விவங்கு) ஜாதிகளும் இங்கிலைமைகளை அடையும்.

அறித்திய போகபூமியின் ஸ்வரூபங்க ளாவன:—

பஞ்ச பரதங்களிலும், பஞ்சபீராவதங்களிலும், அவஸர்ப்பிணி உத்ஸர்ப்பிணி என்னும் இரண்டு காலபேதத்தால் ஷட்கர்மவிருத்த ஒருவிதமாக நில்லாமல், போகபூமிகர்மபூமி என்னும் பாகுபாடுண்டாகி நடைபெறும். அந்த உத்ஸர்ப்பிணியாதி கால அளவு எத்தகையதெனில், அவை, தனித்தனி பத்துக் கோடாகோடி கடற்கால முடையனவாகும்.

கடற்கால விவரம்:—

பரமானுவினது புடைபெயர்ச்சி அதாவது: அணு, தான்றின்ற சேஷத்திரத்தாகக் கடந்து அடுத்த சேஷத்திரத்தில் சேரும் நேரமாகிய சிக்கிரகாலமென்பது ஸமயமெனப்படும்; சமயம் அஸங்கியாதங்கொண்டது ஆவளி; ஆவளி அஸங்கிபாதங் கொண்டது உச்வாஸம்; உச்வாஸம் ஏழுக்கொண்டது ஸ்தோகம்; ஸ்தோகம் ஏழுக்கொண்டது லவம்; லவம் முப்பத்தெட்டரை கொண்டது நாழிகை; நாழிகை இரண்டுகொண்டது முகூர்த்தம்; முகூர்த்தம் முப்பதுகொண்டது திவஸம்; திவஸம் பதினைந்துகொண்டது பக்ஷம்; பக்ஷம் இரண்டுகொண்டது மாதம்; மாதம் இரண்டுகொண்டது ருது; ருது மூன்றுகொண்டது அபனம்; அபனம் இரண்டுகொண்டது சம்வத்ஸரம்; சம்வத்ஸரம் ஐந்துகொண்டது பீண்; சம்வத்ஸரம் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம்கொண்டது பூர்வாங்கம்; பூர்வாங்கம் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம்கொண்டது பூர்வம்; பூர்வம் அசங்கியாதங்கொண்டது பல்லம்; பல்லம் பத்துக்கோடா

கோடிகொண்டது கடலாகும். (இவ்விராமேருமந்தர புராணத் தில் (94-வது கவியில்) உள்ளது; இதன் விரிவை மகாபுராணம், கோமடசாரம் முதலேப புல்கனிற் கண்டிகொள்ளலாம்.)

உதஸர்ப்பிணி பத்துக் கோடாகோடி கடற்காலம். இதில்ஜீவ ன்கருடைய பலங்களுந், ஆயுஷ்யங்களுந், சரீர உன்னதமும், சக் லபக்ஷத்துசந்திரகலைபோல வந்தித்து(வளர்ந்து)வருவனவாகும். அவஸர்ப்பிணி பத்துக்கோடாகோடி கடற்காலமாகும். இதில்கிரு ஷ்ணபக்ஷத்து சந்திரகலைபோல எளிதோறும் பலங்களுந், ஆயுஷ்யமும், சரீரோத்தமையும் குறைந்து வருவனவாகும். இவ்விர ண்டி காலமுங்கொண்டது ஒருகல்பமாகும். இந்த இரண்டிகால பேதங்களிலும் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆறுபேதங்களாகும். அவை யாவன:—

ஸௌஷ்டமஸௌஷ்டை என்கிற நன்னற்காலம், ஸௌஷ்டை என் கிற நற்காலம், ஸௌஷ்டதுஷ்டைஎன்கிற நற்றீக்காலம், துஷ்ட மஸௌஷ்டைஎன்கிற தீநற்காலம், துஷ்டைஎன்கிற தீக்காலம், அதி துஷ்டைஎன்கிற தீத்தீக்காலம் என்னும் ஆறுமாகும். அவஸர்ப்பிணிகாலத்தில் இவை இந்தக்கிரமமாக அமையும்; இரண்டாவது உதஸர்ப்பிணிகாலத்தில் முன்சொன்ன ஆறுகாலம் கடைசியிலிரு ந்து ஆரம்பித்துக் கீழ்மேலாகவரும். இவையிரண்டும் அபரபூர்வ பக்ஷத்து சந்திரன்போல சிரந்தரம் முறையே பரிவர்த்தித்து வரு வனவாகும்.

இந்த அவஸர்ப்பிணி ஆறுகாலத்திற்கும் காலஸ்திதிகளா வன:— முதற்காலம் நாலுகோடாகோடி கடற்காலமும், இரண் டாங்காலம் மூன்றுகோடாகோடி கடற்காலமும், மூன்றாங்காலம் இரண்டுகோடாகோடி கடற்காலமும், நாலாங்காலம் நார்பத்திரா யிரவருஷம் குறைந்த ஒருகோடாகோடி கடற்காலமும், ஐந்தாங் காலம் இருபத்தோராயிரவருஷமும், ஆறாங்காலம் இருபத்தோ ராயிரவருஷமும் கொண்டவை.

இந்த ஆறுகாலங்களிலும், ஜீவன்களுக்கு உள்ள ஆயுஷ்யப் பிரமாணங்களாவன:— முதற்காலத்தாதியில் மூன்றுபல்லம்; அந் தியத்தில் இரண்டுபல்லம். இரண்டாங்காலத்தாதியில் இரண்டு பல் லம்; அந்தியத்தில் ஒருபல்லம். மூன்றாங்காலத்தாதியில் ஒருபல்லம்; அந்தியத்தில் பூர்வகோடி. நாலாங்காலத்தாதியில் பூர்வகோடி;

அந்தியத்தில் நூற்றிருபதுவருஷம். ஐந்தாங்காலத்தா யியில் நூற்றிருபதுவருஷம்; அந்தியத்தில் இருபதுவருஷம். ஆறங்காலத்தா யியில் இருபதுவருஷம்; அந்தியத்தில் பதினேந்துவருஷம்.

இந்தக் காலங்களில் மனுஷ்யர் சரீரோத்தலைதங்களாவன:- முதற்காலத்தாயியில் ஆறாயிரம்வீல்; அந்தியத்தில் நாலாயிரம்வீல். இரண்டாங்காலத்தாயியில் நாலாயிரம்வீல்; அந்தியத்தில் இரண்டாயிரம்வீல். மூன்றாங்காலத்தாயியில் இரண்டாயிரம்வீல்; அந்தியத்தில் ஐந்தாயிரம்வீல். நாலாங்காலத்தாயியில் ஐந்தாயிரம்வீல்; அந்தியத்தில் ஏழுமுழம். ஐந்தாங்காலத்தாயியில் ஏழுமுழம்; அந்தியத்தில் இரண்டுமுழம். ஆறங்காலத்தாயியிலிரண்டு முழம்; அந்தியத்திலொருமுழம்.

இந்த ஆறுகாலங்களில் வர்த்திக்கின்ற மனுஷ்யருடைய சரீரவரணங்களாவன:— முதற்காலத்து மனுஷ்யர் உதயகால சூரியவர்ணம்; இரண்டாங்காலத்து மனுஷ்யர் பூர்ணசந்திரவர்ணம்; மூன்றாங்காலத்து மனுஷ்யர்பச்சைவர்ணம்; நாலாங்காலத்து மனுஷ்யர் பஞ்சவர்ணம்; ஐந்தாங்காலத்து மனுஷ்யர் காந்திநீனமாயிருக்கிற மிஸ்ரவர்ணம்; ஆறங்காலத்து மனுஷ்யர் தாமஸ்யாதமவர்ணம்.

இந்த ஆறுகாலங்களில் வர்த்திக்கின்ற மனுஷ்யர்களுக்கு ஆகாரகிரமங்களாவன:—முதற்காலத்து மனுஷ்யருக்கு மூன்று நாளிடைவிட்டுநாலாநாள் கடலைப்பிரமாணமாகிய திவ்விபாகாரம்; இரண்டாங்காலத்து மனுஷ்யருக்கு இரண்டுநாளிடைவிட்டு மூன்றாய்காள் நெல்லிக்காய்ப் பிரமாணமாகிய திவ்விபாகாரம்; மூன்றாங்காலத்து மனுஷ்யருக்கு ஒருநாளிடைவிட்டு இரண்டாநாள் விளாங்காய்ப் பிரமாணமாகிய திவ்விபாகாரம்; நாலாங்காலத்துமனுஷ்யருக்குப் பிரதிதினம் ஆகாரம்; ஐந்தாங்காலத்து மனுஷ்யருக்குப் பிரதிதினமும் பலதடவை ஆகாரம்; ஆறங்காலத்து மனுஷ்யருக்குப் பிரதிதினமும் எந்தவேனையிலும் ஆகாரம்.

முதல் மூன்று காலங்களில் உள்ள மனுஷ்யர்களுக்குகல்பக விருகூடங்கள் கொடுக்கும் பலன்களாவன:—மத்தியாங்கமென்னும் கல்பகதரு, திவ்விபசாமாகிய நானூறிக பானங்களைக்கொடுக்கும்; தூர்யாங்கமென்னும் கல்பகவிருகூடம் நானூறிகமாகிய வாத்தியங்களைக்கொடுக்கும்; பூஷணங்கமென்னும் கற்பகத்தரு அநேகவித

மாகிய ஆபரணங்களைக்கொடுக்கும்; மால்பாங்கமென்னும் கற்பகம் நானாவிதமாகிய புஷ்பமாலைகளைக் கொடுக்கும்; தீபாங்கமென்னும் கற்பகத்தரு ரத்தின தீபங்களைக்கொடுக்கும்; கிரகாங்கமென்னும் கற்பகம் பிராசாத மண்டபாதிகளைக் கொடுக்கும்; ஜோதிராங்கமென்னும் கற்பகம் சந்திராதித்தியரொளிபையும் அடக்கும் பிரகாசத்தைக்கொடுக்கும்; (இதினுடைய ஹரியினால் அக்காலத்தி லிரவுபகவில்லை.) போஜநாங்கமென்னும் கற்பகம் நானாவிதாஸத் தவாகிப உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவன என்னும் நான்குவகைப்பட்ட உணவுகளைக்கொடுக்கும்; பாஜநாங்கமென்னும் கற்பகம் வேண்டியபாத்திரங்களைக் கொடுக்கும்; வஸ்திராங்கமென்னும் கற்பகம் விசித்திரமாகிய வஸ்திரங்களைக் கொடுக்கும். இப்பத்து வகைப்பட்ட கல்பகதருக்கள் பாத்திரதாலுதிகளால் வந்த புண்ணியபலத்தால் மனுஷ்யர்களுக்கு இந்தப்பலன்களை உபகரிக்கும்.

இன்னும், இந்தத்திரிகாலத்திலும், போகபூமி தேவோத்தரகுருமுதலாகிய சித்திபிபோக பூமிகளை நிகர்த்திருக்கும். இதில் பால்போலவும், கரும்பு ரஸம்போலவும், தேன்போலவும், நெய் போலவும் உள்ளரஸம் சதுரங்குலஉயரம் நிறைந்திருக்கிற வாபிகளும், பொய்கைகளும், நல்லகந்தமும், மிருதுவாயிருக்கிற த்ரணங்களும் (புற்களும்,) தர்ப்பணம் கண்ணாடி போன்ற பூமிகளும் இருக்கும். இந்தப்பூமியில்திறந்தமனுஷ்பர், திறந்தநாள்முதல் ஏழு நாள்வரை அங்குலியினை ஆகாரமாக உண்பர்; அதற்குப்பின் ஏழு நாள் தவழ்ந்து திரிவர்; அதற்குப்பின் ஏழுநாள் தளர்நடை நடந்துதிரிவர்; அதற்குப்பின் ஏழுநாள் மழலைச்சொல் மொழிவர்; அதற்குப்பின் ஏழுநாள் தளர்வின்றிநடந்து திரிவர்; அதற்குப்பின் ஏழுநாள் சகலகலா நூனமும் பயில்வர்; அதற்குப்பின் ஏழுநாள் சம்பூர்ண பெளவனராவர். இவ்வாறுனவர்களில் ஆணும்பெண்ணுமாகிய தம்பதிகள், வஜ்ஜிரவிருஷபகாராசஸம்ஹனதேயமும், ஸமசதுரஸ்ரஸம்ஸ்தானமுமுதையவர்களாயும், ஆரிபரென்கிற நாமமுதையவராயும், பஞ்சேந்திரிய விஷபங்களை சுலபத்திலே யனுபவித்து திருப்தியாயிருப்பர் இவர்கள் தங்கநாயுஷ்ப முடிவில் ஆணும், பெண்ணுமாகிய இரட்டைப்பிறவிகளைப் பெற்றுவிட்டு, அப்பொழுதே கொட்டாவிக்கொண்டாவது, தும்மிபாவது, சரீரம் விட்டு ஸ்வபாவ மார்த்தவத்தால் தேவலோகம் புதுவர். இவர்கள் சரீரம் மேகவிநாஸம்போலமாய்ந்துபோம். இவர்களுள் மித்யாதிரி

ருஷ்டிஜீவன்கள் பவணவிபந்தரஜோதிஷ்க தேவர்களாலார்கள். ஸம்பத்திருஷ்டிஜீவன்கள் செளதர்ம ஈசானகல்பத்தில் பிறப்பார்கள். அக்காலத்துள்ள விலங்குகளும் மணிமயபூதலத்தெழுந்து, அமிர்த ரஸத்தவாகிய த்ரணங்களை (புற்களை) மேய்ந்து, ஸ்வஸ்ச மதுர ஜலங்களைப் பருகித் தத்தம்மிற் செற்ற மின்றிச்சேர்ந்துதியும். அவைகளுக்கும்கத்தியாகதிகள் முன்சொன்னபடியாகும். அக்காலத்துள்ளார் நித்திரையும், சோம்பனும், கார்ப்பண்ணியமும், அநாசாரமும், அகாலமரணமும், மனோதுக்கங்களும், சீர்தாஷ்ண பாதைகளுமில்லாசி, மகுடகுண்டல கடககமசூத்ரபிரம்மசூத்ராங்கதகேபூரஹாராநிகளால் அலங்கரித முடையவமாகி, கிரீவியாதியாய், முத்திரபரிஷ்கங்களும், விபர்வையும், சரீரடலங்களுமின்றி, சுகந்திகளாய், நரைமூப்பின்றி, திவ்வியசரீரத்தோ டிருப்பார் இவைமேற்கண்ட நித்திப்போகபூமிக்கும் உரியவை.

இனி இந்தப்போகபூமி, கர்மபூமியாகமாறிய கிரமங்களாவன:— மூன்றாங்காலம் அந்தியத்தில், ஒருபல்லத்தின் எட்டிலொரு கூறு கழிந்தபோது பிரதிஸ்ருதிஎன்னும் முதல்மனுதோன்றினான். அவனுபுஷ்யம் பல்லத்தில் பத்திலொருகூறு; அவனுக்குச் சரீரோத்தேசகம் ஆயிரத்தெண்ணூறுவிலி; சரீரநிறம் கனகவர்ணம்; அவன்காலத்தில் ஆடிமாதத்து பெளர்ணமிதினம் அஸ்தமயகாலத்து, கிழக்கே பூர்ணசந்திரமண்டலமும், மேற்கே இரதநமயமாகிய ஆதித்யமண்டலமும் தோன்றின. பண்டிகண்டறியாத இவ்விரண்டினையுங்கண்டு பீதராகிய போகபூமி மனுஷியர்கள், பயத்தின் நீக்கியிருந்த பிரதிஸ்ருதியைக் கண்டுவணங்கி, “சுவாமி! இங்குத்தோன்றியவிவை என்?” என்றுவினவ, அவதிஞான சகிதனாகிய அவன், “இவர்கள் சந்திராதித்யராவர்; இவர்கள் முன்பே உளராயினும் ஜோதிராங்கமென்னும் கல்பகவிருஷ்டங்களின் ஒளிப்பிழம்பினால் உங்கட்குத்தோன்றாதிருந்தனர். இப்பொழுதுகாலவிழிவினால் ஜோதிராங்கங்களிலொளி மழுங்கினமையாற் றேன்றினார். இவர்களைப்பொழுதும் ஆகாசதலத்தில் மேருவை வலமாகச்சுற்றிச் சுஞ்சரிப்பார்; இவர்களாலுங்கட்குப் பயமில்லை” என்று அவர்களின் பயத்தினை நீக்கினன்.

இந்தமனுஆபுஷ்யாவசானத்து ஸவர்க்கலோகமடைந்தபின், அசங்கியாதிகோடி வருஷம் சென்றபின் காலம்முறையாவிழிந்து வாராநிற்ப, ஸந்திஎன்னும் இரண்டாமனுதோன்றினான். அ—

னுக்கு ஆயுஷ்யம் அம்மம்; சரீரோத்ஸேதம் ஆபிரத்து முந்நாறு வில்; சரீரநிறம் கனகவர்ணம். அவன்காலத்து ஜோதிராங்கமென்னும் கற்பகத்தருக்கள்மிகவும் ஒளிமழுங்கியதால் ஆகாசதலத்து நிறைந்தெழுந்த தாரகைகளைக்கண்டு மனிதர் பயப்பட்டார்கள். அவன் அந்தமனுஷ்யருடைய பபத்தினைத்தீர்த்து, அவர்கட்கு அகோராத்திரி விபாகத்தினையும், பக்ஷமாசசங்கராந்திகளையும், ருதுவிஷ்வயன சம்வத்ஸரங்களையும், கிரஹணத்தினையும், நவக்ஷிரகங்களின் ஸ்வரூபத்தினையும், அவற்றினது சம்யோக விபாகத்தாற்றோன்றும் பலன்களையும் உபதேசித்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து ஸ்வர்க்கமடைந்தபின் அஸங்கியாதகோடிவருஷம் சென்றபின் காலம் முறையாலிழிந்து வாராநிற்ப, க்ஷேமங்கரமென்னும் முன்றும்மனு தோன்றினான். அவனாயுஷ்யம் அட்டம்; சரீரோத்ஸேதம் எண்ணாறுவில்; சரீரநிறம் கனகவர்ணம். அவன்காலத்தில் காலவிழிவினாள் மிருகங்கள் நக, தந்த, ஸ்ருங்கங்களால் (கொம்புகளால்) பலவற்றைப் பிளந்தும், கடித்தும், பாய்ந்தும் திரிந்தன. அத்துஷ்ட மிருகங்களைக்கண்டு மனிதர் பயப்பட்டார்கள். க்ஷேமங்கரன் “நீங்களிவற்றின்பாற் செல்லாதொழிமின்” என்று அம்மனிதருக்குச்சொல்லிப் பயந்தீர்த்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து ஸ்வர்க்கமடைந்தபின், முன்போலவேகாலம் முறையாலிழிந்துவாராநிற்ப க்ஷேமங்கரனென்னும்நான்காம்மனு தோன்றினான். அவனாயுஷ்யம் துடிகம்; சரீரோத்ஸேதம் எழுநூற்றெழுபத்தைந்துவில்; சரீரநிறம் கனகவர்ணம். அவன் காலத்தல், காலவிழிவினாள் மிருகங்கள் மனிதர்மேல்விழுந்து தொடர்வனவாயிருந்தன. அவ்வாறு தொடர்ந்த துஷ்ட மிருகங்களைக்கண்டு மனிதர்பயப்பட்டார்கள். அந்தமனு, “கல்லுந்தடியுங்கொண்டு உங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்மின்” என்று அவர்கட்கு உபதேசித்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து ஸ்வர்க்கமடைந்தபின், முன்போலவே காலம் முறையாலிழிந்து வாராநிற்ப, ஸீமங்கரனென்னும் பீந்தாம்மனுதோன்றினான். அவனாயுஷ்யம் கமலம்; சரீரோத்ஸேதம் எழுநூற்றைம்பது வில்; சரீரநிறம் கனகவர்ணம். காலவிழிவினாள் அவன்காலத்தல் கற்பகவிருக்ஷங்கள் அல்பங்களாயின; பலன்களும் குறைந்தன. அப்போதுபனிதர் அந்தக் கற்பக

விருகூங்கட்குப் பிணங்கிநின்றார்கள். அந்தமனு மேற்கூறிய ஜனங்கட்கு அவையிற்றை வசனத்தால் எல்லை (அளவு) குறித்துக் கொடுத்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின், முன்போலவேகாலம் முறையாலிழிந்து வாராநிற்ப, ஸீமந்தரனென்னும் ஆறாமனு தோன்றினான். அவனாபுஷ்யம் நரினம்; சரீரோத்ஸேதம் எழுநூற்றிருபத்தைந்நுவில்; சரீரநிறம் கனகவர்ணம். அவன்காலத்தில் காலவிழிவினாஸ் கற்பகவிருகூங்கள் சிலவுளவாய் மிகவும் மந்தபலன்களாயின. இவையிற்றின்பொருட்டு மனிதர் மிகவுமெய்ப்பற்றி (அவயவங்களைப் பிடித்து)க் கலகஞ்செய்தார்கள். அந்தமனு மேற்கூறிய மனுஷ்யர்க்கு மரங்களையும் புதர்களையும் எல்லை வரைந்து காட்டிக் கொடுத்தான்.

இந்தமனு, ஆயுஷ்யாவஸானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின் முன்போலவேகாலம் முறையாலிழிந்துவாராநிற்ப, விமலவாகனனென்னும் ஏழாமனு தோன்றினான். அவனாபுஷ்யம் பத்மம்; சரீரோத்ஸேதம் எழுநூறுவில்; அவன் சரீரநிறம் கனகவர்ணம். அவனால் மனுஷ்யருக்கு, கரி, துரகாதி, வாகனங்களுமும் விதமும், அவற்றைப்பண்ணும் (அலங்கரிக்கும்) விதமும் காட்டப்பட்டன.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின் முன்போலவேகாலம் முறையாலிழிந்து வாராநிற்ப, சகூஷ்மரனென்னும் எட்டாம்மனு தோன்றினான். அவன் ஆயுஷ்யம் பத்மங்கம்; சரீரோத்ஸேதம் அறுநூற்றெழுபத்தைந்நுவில்; அவன் சரீரநிறம் ஸ்யாமவர்ணம். அவன்காலத்தில் காலவிழிவினாஸ் பிரஜைகள்மக்களைப்பெற்று அவர்கள் சிறிதுபொழுது உய்ந்திருந்து அப்பிள்ளைகளைக் காணாதுகண்டு பயந்தார்கள். அந்தமனு மேற்கூறிய மனுஷ்யருக்கு அவ்விவரத்தையுள்ளபடிசொல்லிப் பயந்தீர்த்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து ஸுவர்க்கமடைந்தபின் முன்போலவேகாலம் முறையாலிழிந்து வாராநிற்ப, யஸஸ்வானென்னும் ஒன்பதாம்மனு தோன்றினான். அவனாபுஷ்யம் குமுதம்; சரீரோத்ஸேதம் அறுநூற்றைம்பதுவில்; அவன்சரீர நிறம் ஸ்யாமவர்ணம். அவன்காலத்தில் மனிதர் புத்திரரைப்பெற்றுச் சிலநாளிருந்ததால், அவர்களைக்கண்டு பயப்பட்டார்கள். இந்தமனு

அந்த மனுஷ்யரிடம் “இதுகால சுபாவம்” என்று சொல்லி அவர் களுடைய பயத்தினைத் தீர்த்தான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து சுவர்க்க மடைந்தபின், முன்போலவே காலம் முறையாவிழிந்து வாராநிற்ப, அபிசந்திரனென்னும் பத்தாமனு தோன்றினான். அவன் ஆயுஷ்யம் குமுதாங்கம்; சரீரோத்ஸேதம் அறுநூற்றிருபத்தைந்துவில்; அவன் சரீரறிதம் கனகவர்ணம். அவன்காலத்து மனிதர் புத்திரரைப் பெற்று அவர்களைச்சந்தோஷத்தோடுபார்த்துப்பிரிதியால் இரவில் குழந்தைகளுக்குச்சந்திரனைக்காட்டி வினையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு சந்திரனைக்காட்டி வினையாடும்படி அவர்களுக்கு இந்த மனுவேசொன்னான். இக்காரணத்தினாலேயே இந்தமனுவுக்கு அபிசந்திரனென்று பெயராயிற்று.

இந்தமனுஆயுஷ்யாவஸானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின், முன்போலகாலம் முறையால் இழிந்துவாராநிற்ப, சந்திராபனென்னும் பதினேராமனுதோன்றினான். அவனாயுஷ்யம் நபுதம்; சரீரோத்ஸேதம் அறுநூறுவில்; அவன்சரீரறிதம் தவள(வெள்ளை) வர்ணம் அவன்காலத்தில் மனிதர் நெடுநாள் பிள்ளைகளோடு ஜீவித்து பயப்பட்டார்கள். இந்தமனு அந்த ஜனங்களுக்குப் பயந்தீர்த்தான்.

இந்தமனுஆயுஷ்யாவஸானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின், முன்போலகாலம்முறையே இழிந்து வராநிற்ப, மருதேவனென்னும் பன்னிரண்டாமனுதோன்றினான். அவனாயுஷ்யம் நபுதாங்கம்; சரீரோத்ஸேதம் பிற்றுற்றெழுபத்தைந்துவில்; சரீரறிதம் கனகவர்ணம். அவன்காலத்தில் மனிதர் பலவாண்டு (சந்ததிகளாகிய) பிரஜைகளுடனுய்ந்திருந்ததால், பயப்பட்டார்கள். இந்தமனு, அந்த ஜனங்களின் பயத்தினைத்தீர்த்தான். இவனுடையகாலத்திலே சில மேகங்கள்தோன்றின; உபசமுத்திரமும், பலஆறுகளும் உண்டாயின. இவனால் ஜலதார்க்கங்களைக் கடக்குமுபாயங்களாகிய படகு, ஓடமுதலாயினவும், கிரிதார்க்கங்களிலேறுமிடத்துப் படிகளும் வசூக்கப்பட்டன.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்து சுவர்க்கமடைந்தபின் மேற்கூறியபடி அசங்கியாதகோடி வருஷம் சென்றபின், காலம் முறையாவிழிந்து வாராநிற்ப, பிரஸேனஜித்தென்னும் பதின்மூன்ற மனு தோன்றினான். அவனாயுஷ்யம் பூர்வம்; சரீரோத்ஸே

தம் ஐந்நூற்றைம்பதுவில்; சரீரநிறம் தவள (வெண்மை) வ்
ணம். அவன்காலத்தில் பிள்ளைகள் ஜராயுபடலத்தால் முடப்பட்டு
ப்பிறந்தார்கள். ஆப்பிள்ளைகளைக்கண்டு மணிதர்பயப்பட்டார்கள்.
அப்போது அந்தமனு மேற்கூறிய ஜனங்கட்கு அதனை நிவர்த்தி
பண்ணு முபாயத்தினைக்காட்டினான்.

இந்தமனு ஆயுஷ்யாவஸானத்துசவர்க்கமடைந்தபின், முன்
போல அசங்கியாதிகோடிவருஷம் சென்றபின் ஸ்காலம்முறையால்
இழிந்து வாராநிற்ப, நாபிமகாராஜனென்னும் பதினான்காமனு
தோன்றினான். அவனுயுஷ்யம் பூர்வகோடி; சரீரோத்ஸேதம் ஐந்
நூற்றிருபத்தைத்துவில்; அவன்சரீரநிறம் கனகவர்ணம். அவன்
காலத்தில் பிரஜைகள் நாபிநாஸத்தோடுங்கூடிப் பிறந்தார்கள்.
அவன் அதனைப்போக்குமுபாயத்தினையும் ஜனங்களுக்கு உபதேசித்
தான். அதனால் அவனுக்கு நாபியென்னும் நாமமாயிற்று. அவன்
காலத்தில் கற்பகவிருக்ஷங்கள் மறைந்தன; மேகங்களுமுந்து ம
ழைபொழிந்தன; எல்லாத்தானியங்களும் உழுதுவித்தாமற் கால
சுபாவத்தினுற்றாமே விளைந்தன. கற்பகவிருக்ஷங்கள் மேற்கூறி
யபடி மறைந்தபின் நானாவிதமாகிய விருக்ஷங்கள் முதலியவை தா
மேதோன்றிப் பலனளித்தன. அக்காலத்துஜனங்கள், தாமேவிளை
ந்தும் பழுத்தும் கிடந்ததானியங்களையும் பலங்களையும் கண்டும்,
அவை தங்களால் உபயோகிக்கக் கூடியவை யென்பதையும், அவ
ற்றைஉபயோகிக்குமுபாயத்தினையுறிபாது, பசியால் வருந்திவிபா
கூலராகி, நாபிமகாராஜன்பாற்சென்று “நாதனே! எங்களை இர
க்ஷிக்கும் கல்பகவிருக்ஷங்கள்போனபின் நாங்கள் பசியால்வருந்து
கின்றோம்; இத்தகைய எங்கட்கு ஜீவனோபாயமாவது யாதென்ற
றிகிலம்; அதற்கு உபாயங்களைநீர் உபதேசித்து எங்களை இரக்ஷி
த்தருளவேண்டும்” என்று விஞ்ஞாபித்தனர். அப்போது நாபி
மகாராஜன், கருணாபரவசனாகி அவர்களைநோக்கி உபதேசிக்கத்
தொடங்கி, தெங்கும், மாவும், பலாவுமாகிய விருக்ஷங்களினு
டைய பலங்களையும், சாவிமுதலாகிய தானியங்களையும், திணைசோ
ளமுதலாகிய கஷுத்தர்தானியங்களையும் தீங்கரும்புமுதலாயின
வற்றையும், பூசனிமுதலாகிய வல்லினிசேஷங்களையும், கருணை
முதலாகியகந்த (கிழங்கு) விசேஷங்களையும், அவற்றை உபயோ

ஸ்காலதோஷத்தினால் ஒவ்வொரு மனுவின் காலத்திலும், மனுக்கள்
முதலான மனுஷ்யர்க்கு ஆயுஷ்யம் பலம் உன்னதமுதலானவைகள் கிரம
மாகக் குறைந்துவருவனவாம்.

கிக்கும் உபாயங்களையும் அவர்களுக்குக் காட்டி, மேலும் சுகந்த புஷ்ப சந்தனாதிகளை அணியும் விதங்களையும், பருத்திமுதலாயின வற்றால் வஸ்திராதிகளையாக்கும் உபாயங்களையும், இன்னும் இப்பெற்றிப்பட்ட அனுபவசாதனோபாயங்களையும் காட்டினன். இவன் இக்ஷாதண்டங்களை உபயோகிக்கும் உபாயத்தை மனிதர்க்கு உபதேசித்ததால் இக்ஷவாகுவென்னும் பெயருடையவனாயினான்.

இந்தப் பதினால்களும் பூர்வபவத்தில் விதேகநோஷத்திரத்தில் சத்பாத்திரனுக்குக்கொடுத்த பரிசுத்தாகாரதான பலத்தால் போகபூமி ஆயுஷ்பத்தினைப்பெற்றுக் கூடியாகவாய்ந்தவத்தினைப்பெய்தி, பரதேகநோஷத்திரத்தில் ஸௌகம் துஷணம் பென்னும் திரிதீய காலாந்தத்து இவ்வாறு கூத்திரிய வம்ஸத்து ஜனித்து, சிலர் அவதிஞானத்தாலும், சிலர்ஜாதிஸ்மரணத்தாலும் (முன்பவத்துள்ள விஷயங்களையறிதலாலும்) இப்பெற்றிப்பட்ட உபதேசத்தினைச் செய்து மனுக்களென்றும், குலதரமென்றும், பிரம்மாக்களென்றும் சொல்லப்படுகின்றனர்.

இந்தமனுக்களுள் முதல் ஐவர்காலத்தில் அபராதம் செய்தோர்க்குத்தண்டனையாவது-ஹாவென்பதாகும்; அதன்பின் பிந்து மனுக்கள் காலத்தில் தண்டனையாவது-ஹாவென்பதும், மாவென்பதுமாகும்; அதன்பின் நான்கு மனுக்கள் காலத்தில் தண்டனையாவது-ஹாவென்பதும், மாவென்பதும், நிக் என்பதுமாகும். இவர்களுக்குப்பின் தோன்றிய விருஷபசவாமிகாலத்திலும் இவ்விதத்தண்டனையே ஏற்பட்டிருந்தது; பரதேசல்வரன்காலத்தில் சரீரத்தண்டனை தோன்றிற்று.

இனி நாபிமனுவின் புத்திரராகிய விருஷப தீர்த்தங்கரரென்னும் ஆகிபகவான் அவதாரமும், போகபூமி தன்நாமமிழந்து கர்மபூமியாக மாறிய ஆதியில் பகவானால் ஏற்பட்டசாஸ்திரங்கள், ஷட்கர்மத்தொழில், புரங்கள், பட்டணங்கள், கிராமங்கள் முதலானவற்றின் விவரமும், லோகவிவகாரங்கள், தயாமூலகர்மங்கள் முதலிவற்றின் விவரங்களும் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன.

மேற்கூறப்பட்ட பதினான்காம் மனு நாபிமகாராஜாவுக்கும், அவர்பத்தினி மருதேவி அம்மாளுக்குமும் புத்திரர், “விருஷபதீர்த்தங்கரர்” என்னும் ஆகிபகவான். இவர் சர்வார்த்த சித்தியினின்றும் மதி, ஸ்ருதா, அவதியென்னும் மூன்றுஞானத்துடனும்

சகஜாதிசயம் பத்துடனும் அவதரித்தனர். மதிஞானமென்பது-
இயற்கை அறிவு; ஸ்ருதஞானமென்பது- னூ லுணர்ச்சி; அவதிஞான
மென்பது- குறிப்பிட்ட தர்வ்விய கேஷத்ர கால ஊவங்களில் ரூபத்
தீரவியங்கள் முதலானவைகளை அறிதல். இவர் இம்முன்றுவித
ஞானத்துடன் அவதரித்தவராகையால்,

“ஓதாதுலகிற் பொருளனைத்து முடனே யுணர்ந்தா னுணர்ந்த
வேதாகமங்க ளாறேழால் விரித்தான் விமலன்” [வற்றை
என்று திருக்கலம்பகத்தில் கூறியபடி,

ஒருவருடைய உபதேசமில்லாமலே சகல கலைகளிலும்
வல்லமை அடைந்தவர். இனி சகஜாதிசயம்பத்தும் திருக்குறள்
கடவுள்வாழ்த்து 6-வது குறளில் நன்குவிளங்கும். இன்னும்
இந்தப் பகவானுக்கு கணகவர்ணத்ததாகிய திவ்விய தேகோத்தே
தம் ஐந்நூறுவில்; பரமாயுஷ்யம் எண்பத்துநான்கு நூறுபிரம் பூர்
வமாகும். இவர், தமக்கு சௌதர்மேந்திராதி தேவர்களால் நாள்
தோறும் ஸைர்ப்பிக்கப்பட்ட திவ்வியவஸ்திரமால்யாபரணாதி
போக சாதனங்களை அனுபவித்து, வயக்காலானு ரூபமாக வர்த்
திப்பாராகிக் கிரமமாக யௌவனுவஸ்தையினை அடைந்தருளினர்.

இந்தப்பகவானது ரூபலாவண்ணிய யௌவனாதி குணங்களைக்
கண்டு நாபிமகாராஜன் அதிப்ரீதனாகி, இவருக்கு விவாகமகோ
த்ஸவத்தினைச் செய்வான் வேண்டி, இவர் சமீபம் குறுகி, “தீரி
லோகநாதனே! ஜெகத் உபகாரார்த்தமாக நீ ஸுவர்க்காக்ரத்தினி
ன்றும் அவதரித்தனை; ஆதலால், கிரஹஸ்த தர்மத்தினையும்,
நிவர்த்தி தர்மத்தினையும், ஹிதாஹித சூன்யமாகிய லோகத்து
க்கு விளக்கிக்காட்டியருளுதல் கருணாகரனாகிய உனக்குத் தருவ
தாதலின், நீ முந்துறப் பிரவர்த்திதர்மத்தினைக்காட்டி அருளவேண்
டும்; கிரஹஸ்ததர்மத்தினைக் கண்டு அவ்வண்ணமே லோகமும்
அநுஷ்டிப்பதாகவேண்டும்” என்றிரப்ப, பகவானும் பித்ரு தா
க்ஷண்ணியத்தாலோ, லோகானுக்கிரஹத்தாலோ, தர்மதீர்த்த
ப்பிரவர்த்தனம் அவ்வண்ணமாவதினாலோ அதற்கிசைந்தனர்.
அதன்மேல் நாபிமகாராஜன், சௌதர்மேந்திரனது நிபோகத்தால்,
குலசீலாசார ரூப சௌந்தரிய கலாகுண விக்ஞான விரயாதி குண
ங்களால் அலங்கிரதைகளாகியவர்களும், யௌவன பிராப்தை
களாகியவர்களும், கச்சன், மகாகச்சன் என்னும் வித்தியாதர

நரபதிகளுடன் பிறந்தவர்களுமான எஸ்ஸவதி, சுந்ததை என்னும் இரண்டு கன்னிகைகளையும் மகாவிபூதியினால் ஸ்வாமிக்கு விவாகம் செய்வித்தனர்.

அதன்மேல் பகவானுக்கு பரதன், பாசுபதிமாரன் முதலாக நூறுபிள்ளைகளும், பிராம்மி, சுந்தரி, என்னும் இரண்டு பெண்களும் பிறந்து வளர்ந்து வந்தார்கள். அப்படி வளர்ந்து வரும்காலத்தில், ஸ்வாமி ஒருநாள் ஆஸ்தானமண்டபத்து சிம்மாசனத்தின்மிசை எழுந்தருளியிருந்தபோது, கலாவிஞ்ஞானி சகல சாஸ்திரங்களையும் இவ்வுலகத்திற்குப் பிரகாசிக்கச்செய்வோமென நினைந்தருளினார். அந்த அவசரத்திலே யெளவனரம்பத் தையடைந்து ரூபசௌந்தரியாதி குணங்களால் விளங்கி, ஸ்ரீ தேவி, சரஸ்வதி போன்றிருந்த பிராம்மி, சுந்தரி, ஆகிய இரண்டு புத்திரிகளும் மங்களாபரணைங்கிரதைகளாகிவந்து விரயோபசார சகிதமாக த்ரிலோகஸ்வாமி சரணங்களில் நமஸ்கரித்தனர். ஸ்வாமியும் அவர்களை ஆரந்தத்தோடுமெடுத்துத் தமது மருங்கின்மிசை வைத்து, உச்சியைமோந்து தத்காலோசிதமாகிய மதுரவசனங்களால் உபலாளித்து அவர்களைநோக்கி, கலாஞானங்களை உபதேசித்தருளினார். அவை,

“ விஷ்ணு யஸஸுஸ் வுஸ்ஸா வ்விஷ்ணு ஸ்ரேயஸுஸீதோ
 ஸுஜயாராயிதா விஷ்ணு ஷெவதா காஜிஷாயிநீ
 விஷ்ணு காஜி ஷுவாயெநுஃ விஷ்ணுவிஜாஜிணி நுணா
 த்ரிவமஃ மலிதா ஸுபிதெ விஷ்ணுஸுவசு வராவரா
 விஷ்ணு வய்யுஸு த்ரிசும விஷ்ணு கருணா காரக
 ஸஹாயா யிபந்விஷ்ணு விஷ்ணு ஸவய்யுயஸ்ஸாயநீ
 ததிஷ்ணு முஹணெ யத ஸுத்ரிசெ கூரூதம் யுவா
 தகம் முஹண காடுயம் யுவயெய வுதபுதெயுநா
 ஐத்யுக்ஷா உஹுரா ஸாஸு விவீணெடு ஹேவெட்டெ
 சுயிவாஸு ஸுவிதஸுரம் ஸுதெஷீ ஸவய்யுயா
 விஹுஃ கராயெ நாவா ஸுபநுக்ஷரோக்ஷா
 உவாஜி ஸுவிவி ஸுஷா ஜகநம் வாகெ ராநுகு ஜாக
 ததெதாவெதாவ க்ரு ஸிஸுதா லக்ஷராவதி
 ஸிஸுஜி உதிவக ஸுஷா ஸிஸுஜி

சுகாராஜி ஹகாராதாரம் ஸுஹம் சுகாவதீதிவ
ஸூரய்யுஜந ஹதெந தியாவெஷ சுவெயுவதீ
சுபொமவாஹ வயுனாஹ ஸவபுவிஷா ஸுஸம்மதாஹ
ஸுபொமகாஷா ஸுஸுதிஹ நெகவீஜா க்ஷெஸிதிஹ

ஸவீவாஜி யாக்ஷுராஜி யெயாவிநுதி ஸுஹம்
ஸுஹம் மணிதம் ஸூந சூநெஜி ஸூம யாரயக்
நநிநாவாஜியாக் கிஹிஷ சுபிஸாஸுஹ காவிவா
கதொவாஜி யெவாஜெள யெயா ஸூவாஜி ஸுவாஜிஸக
ஐதிஹயீத நிஸுஷ விஷெதெ மவபுநு மஹாசு
வாஜெவதாவ தாராய சுநெ வாகுசை யீயதஹம்

என்ற மகாபுராணம் பர்வம் - 16-சுலோகம் 99-முதல் 110-வரை யில் உள்ள சுலோகங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. மேல்கண்ட ஸ்லோகங்களின் கருத்துக்கள் ஸ்ரீபுராணத்தில் ஆதிபகவான் பகுதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன; அவையாவன:—

“அன்னைமீ! நீங்கள் பாலேகளாகவிருக்கின்றீர்களெனினும், சீலவிரயங்களால் பரிணதைகளாக விருக்கின்றீர்கள்; ஈதரஸமாகிய ரூபடியளவனாவஸ்தா சீலாசாரங்கள் வித்தையால் அலங்கிருதமாகில் அன்றோ ஸ்ரேஷ்டமாகும்; ஜன்மபலமாவது வித்தையே; எஸஸ்ஸிணையும், ஸ்ரேயஸ்ஸிணையும் தருவது வித்தையே; வேண்டியவற்றைச் சுரக்கும் சுரபியாவதும் வித்தையே; கருதியவற்றைத்தரும் சிந்தாமணிபாவதும் வித்தையே; தர்மார்த்தகாமங்களுள் சம்பத்பரம்பரைபதத் தருவதும் வித்தையே; பந்துவாவதும், மித்திராவதும், சர்வார்த்தங்களையும் சாதிக்கும் தேவதையாவதும் வித்தையே; ஆகையால், நீங்கள் வித்தையினைக் கைக்கொள்வீர்களாக” என்பனவே.

பகவான் இவ்வாறுசொல்லி அவர்களை ஆசீர்வாதவசனங்களால் வாழ்த்திக் தமது ஹிருதயகமலத்தெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ருததேவியினை ஸ்வர்ணபட்டகத்தின்மிசை பூஜாபூஸ்ஸரம் அதிவசிப்பித்து, ஸ்ரீ அஸ்தமிரண்டினாலும் ஓநமுறையிலேயே எழுத்தினையும் எண்ணினையும் அவர்கட்குக் காட்டியருளினர்.

அங்குனம்காட்டி, அவருள் பிராம்மியென்னும் பெண்ணிற்கு தனினை அஸ்தத்தால், ‘சித்தந்நமஃ’ என்றெழுத்துக்கொள்ளப்

சுந்தரியென்னும் பெண்ணிற்கு வாமஅஸ்தத்தினால், ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரமுதலாக ஒன்றிற்கொன்று பதினமாடங்காகிய கணிதஸ்தானங்களையும், பெருக்குதல், ஈதல் முதலாகிய ஷோடசபரிகர்மங்களையு முபதேசித்தருளினர். இங்ஙனம் ஸ்வாமி தமது தக்ஷிண அஸ்தத்தினால் எழுத்துக்களை உபதேசித்ததால் எழுத்துக்கள் வலமாகவளர்ந்தன; வாமஹஸ்தத்தினால் எண்களை உபதேசித்தருளியதால் எண்களது ஸ்தானம் இடமாகவளர்ந்தது. சகலசாஸ்திரங்களும் அக்ஷரங்களின்றி நிகழாவாதவின் பிரஜாபதி முந்தறு அக்ஷரங்களை, உபதேசித்தருளிப் பின்னும் இருவருக்கும் வியாகரணமும், சந்தோவிஸ்சித்தியும், அலங்காரமுமாகிய ஸப்தசாஸ்திரங்களையும் உபதேசித்தருளினர். அவ்விருவரும் பிரக்ஞாபலத்தால் (புத்திவிசேஷத்தால்) பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்ட சகலவித்தைகளையும் உணர்ந்தனர்.

பிறகு ஆதிபகவான், பரதேஸ்வரனுக்கு அர்த்தசாஸ்திரத் திணையும், பரதசாஸ்திரத்திணையும், விருஷபசேனார்க்குக் கீதவாத் தியங்களைப்பற்றிக் கூறும் கந்தர்வசாஸ்திரத்திணையும், அநந்தவிஜய னுக்குச் சித்திரகலாவித்தைதையும், வாஸ்து வித்தையிணையும், பாசுபலிசுமாரனுக்குக் காமசாஸ்திரத்தையும், நீதிசாஸ்திரத்தை

* அகாராதி ஹகாராந்தமென்பது, அகரமுதலும், ஹகாரம் அந்திய முமென்று கொள்ளப்படுவதாகும்.

சக்தி உளும் உள ஸி ஸி ஸ ஸி வன வென டே டேள சும சும
ஆகிய இந்தப்பதினாறும் ஸ்வராக்ஷரங்களாகும்.

கவ ம வ ழ ன ம ஜி சு ரூ ட ல ஶ ண த ய ள ய ந
வ ம ஸ ஹ சீ ய ரா து வ ர ஷ ஸ ஹ

ஆகிய இந்த முப்பத்துமூன்றும் வியஞ்சனா ஷாங்களாகும்.

கூடி வர வ ஆகிய இவைமூன்றும் சம்யோகாக்ஷரங்களெனப்படும்.

அயோகவாஹங்களை ஈராக உடைத்தாகியவை-விஸர்க்கத்தோடு கூடிய அக்ஷரங்கள். அவையாவன: சிஃ என்பது முதலானவைகள் வேஷாடசு பரிகர்மங்கள் என்பது-சுட்டில், கழித்தல், பெருக்குதல், ஈதல் முதலான பதினாறுவிதமான கணக்குகளாகும்.

யுர், ஆயுர்வேதம் தனுர்வேதம் ஸ்திரீபுமான்லக்ஷணங்கள் ஆகிய வற்றைச்சொல்லும் சாஸ்திரத்தையும், இரக்ன பரீக்ஷையையும் உபதேசித்து, இன்னும் இப்பெற்றிய லோகோபகாரமாகிய சாஸ் திரங்களையெல்லாம் மற்றுமுள்ள குமாரர்களுக்கும் உபதேசித் தருளினார்.

பகவானுக்கு இருபதுநூறாயிரம் பூர்வமாகிய குமாரகாலங் கடந்தபின், முன்பு உழுதுவிதைகளைவித்தாமல் தாமே முளைத் தெழுந்து விளைந்த தானியங்களும் விருக்ஷங்கள் முதலாகிய ஜீவ னோபாயங்களும் காலவிழிவினாற் றாமே விளையாமல் போயின. அத னால் பிராணிகள் ஜீவனோபாயமின்றிப் பசியால் வருந்தித் தாங்க ளதனைத்தீர்க்கு முபாயமறியாமையால் தீரிகால் ஞானியும், கல்பதருப்போல் அடைந்தார்க்கிடர் தீர்த்தற்கமைந்துநின்ற பக வானுமாகிய ஆதிபரமேஸ்வரனுடைய ஸ்ரீ பாதகமலங்களையடை ந்து, தண்டநமஸ்காரம்பண்ணி, “பகவானே! எங்களுக்கு ஜீவனோ பாயமாகிய சஸ்யங்களும், விருக்ஷங்களும் முன்போல இப்பொழு து, தாமேவிளைந்து பயன்நல்கவில்லை; அவை விளையாமையால் பசி எங்களை மிகவும் வருத்தாநின்றது; மற்றும் வெய்யில், மழை, காற்று, குளிர், பனி முதலானவற்றால் நாங்கள் மிகவும் வருந்தா நின்றோம்; இவைகளையெல்லாம் தீர்க்கு முபாயம்எங்களுக்கு அரு ளிச்செய்யவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர் அதைக் கேட்ட பகவான் தமக்கு ஸ்வபாவமாகிய கருணையால் அவர்களை நோக்கி, ‘அஞ்சன்மின்’ என்று அருள்மொழிகூறி அவர்களின் வருத்தந் தீர்க்குமுபாயத்தினை திவ்விப ஞானத்தால்பார்த்து, “இனி இவர்களுக்கு விதேகக்ஷேத்திரம்போல பாதக்ஷேத்திரத் தையும், கிராம கிரகாதிகளையும், ஷட்கர்மத்தொழில்களையும், வர் ணஸ்ரமவிவந்தைகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுப்போம்” என்று திருவுள்ளத்திற் கருதினார்.

இவரது திருவுள்ளமறிந்த தேவேந்திரன்வந்து சுபமாகிய நக்ஷத்திரமுகூர்த்தத்து, நாடுநகரமுதலானவைகளை வகுத்தற்கு, விக்னந்தீர்க்கும் விராயகராகிய ஆதிபகவான் ஜகத்குருவை, ‘மங் களமாக’ வென்றுபூஜித்து பகவான் எழுந்தருளுதற்கு பவித்திர மாகிய உத்தமக்ஷேத்திரத்து நடுவிலும், மகாதிக்குகள்நான்கிலும் நானாவித ரத்தினங்களால் ஜினாலயங்களை அழகுபெறவமைத்து, பகவானுக்கு யோக்கியமாகும்படி மகாமேருவைப்போல மாட

மாளிகை முதலானவைகளையும் அமைத்து, திரு அயோத்தியென்னும் நகரத்தை அழகுபெறப்பண்ணினன். பிறகு அயோத்தியைச் சூழ கௌசலை, அவந்தி, காசி, கலிங்கம், பாஞ்சாலம், மாளவம், மகதமுதலான ஐம்பத்தைந்து தேசங்களையும்படைத்தனன். இந்தேசங்களுக்கு நடுவாக ராஜதானிகளையும் பண்ணினன். அவற்றைச்சூழ கிராமம், துரோணமுகர், கேடம், மடம்பம், பட்டணம், கர்வடம், புரம், ஸம்வாகனம் என்பவற்றை உண்டாக்கினன். இவற்றின் விவரங்கள் மகாபுராணத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன; அவற்றை எழுதப்புகின்விரிவெய்தும்; ஆதலின், நாககுமாரகாவியத்தில் இவற்றைப்பற்றிச் சுருக்கமாய்க் கூறப்படும் ஸ்லோகத்தால் இவற்றை விளக்குவாம்:

“புரானெ ஷெடூணபுரெவெ லெவெடு டேயுனெவெஸு
வவகூடுநெடு! வவபுடு ஸ்டமரெ னிடுதும் வாதி ஸு
வாஹநெ நரபி”

என்பது நாககுமாரகாவியத்தின் ஸ்லோகம்.

இ - ள்: “கிராமம், துரோணமுகம், கேடம், மடம்பம், பட்டணம், கர்வடம், புரம், ஸம்வாகனம்,” என்பதாம். இதனால், மேற்கூறியவற்றின் பெயர்களின் விவரங்கள் தனியப்படும். இவற்றுள்,

கிராமமாவது சுற்றுவேலியையுடைத்தாகி, விளையல் களால் சூழப்பட்டு, உழுதுண்பார் குழுமியிருக்குமிடம். இவ்வகைக்கிராமங்களுள் நூறுகுடியுள்ளது கூடூதர்கிராமம்; ஐந் நூறுகுடியுள்ளது மகாகிராமம். கூடூதர்கிராமங்கள் ஒன்றிற்கொன்று ஒருகுரோஸு மாத்திரமிடையுடையன; மகாகிராமங்கள் ஒன்றிற்கொன்று இதனிரட்டி இடையுடையன. இவ்வற்றுக்கெல்லை: ஆறு, மலை, குளமுதலாயினவை.

துரோணமுகமாவது - ஆற்றங்கரையுள்ளஊர்.

§ கேடமாவது - நதியினாலும் பர்வதங்களாலும் சூழப்பட்டது மடம்பமாவது - கிராமங்கள் ஐந்துற்றினால் சூழப்பட்டது.

பட்டணமாவது - சமுத்திரத்திலுள்ள மரக்கலச்சரக்குகள் விற்குமூர்.

§ “இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணு நாட்டிற் குறுப்பு”

(திருக்குறள்.)

கர்வடமாவது-கிரிகளால் சூழப்படுவது.

புரமாவது-பரிகா கோபுராட்டாலய வப்ரப் பிராகாராதிக ளால் அலங்கிருதமாகி நாநாபவன விர்நியஸத்ததாகி, உத்தி யானஜலாசயங்களோடு கூடிப் பிரதான புருஷரிருக்கு மிடம்.

ஸம்வாகனமாவது-தலைச்சுமையால் நெல்லும் பிறவும்புகும் மலைமேலுள்ள ஊர்.

இப்படிப்புரங்களைவேறுவேறுக வகுத்ததால், தேவேந்திரன் அப்பொழுது புரந்தரனென்ற பெயரும் பெற்றனன். இவ்வண் ணம் கிராமமுதலானவைகளைப்பண்ணி, பகவான் ஆக்ஞையால் ஜனங்களையும் ஆங்காங்கேதிரளச்செய்து பகவானைநமஸ்கரித்து இந்திரனும் தேவர்களோடுகூட ஸ்வர்க்கலோக மடைந்தனன்.

இவ்வண்ணம் பகவான் ஆக்ஞையால் இந்திரன் நாம, நகரம், கிராமமுதலானவைகளை அமைத்தபின், பகவான் ஜனங்களுக்கு ஜீவனோபாயமாக, கல்வி, உழவு, வரைவு, தொழில், வாணிஜ்யம், சில்பம், என்னும் ஷட்கர்மத்தொழில்களையும் உபதேசித்தருளி, கூத்திரியர், வைஸியர், சூத்திரர்என்னும் மூன்றுவர்களுடையவங் களையுமுற்பட வகுத்தனர். பின் கூத்திரியவகுப்பில், ÷ இக்ஷ வாகுவம்ஸம், ஹரிவம்ஸம், நாதவம்ஸம், குருவம்ஸம், உக்கிரவம் ஸம் என ஐந்துவம்ஸங்களையும், சூத்திரர்களில் காருக்கள், அகா ருக்கள், ஸ்ப்ரஸ்யர், அஸ்ப்ரஸ்யர் முதலான வர்ணபேதங்களையும் சிருஷ்டித்து, அவர்களுக்குத்தக்க விருத்தியினையும் காட்டி, மாமன், மருமகன், மைத்துனன் முதலிய முறைமைபேதங்களையும், விவாகக்கிரமங்களையும் உபதேசித்தருளினார்.

ஆதிபிரம்மாவால் இப்படி யாவும்கிருதமானபடியால் இந்தக் காலத்திற்குக் கிருதயுகமெனப் பெயராயிற்று. பாதகேசுத்திரம் ஷட்கர்மங்களாலே பிரவர்த்தித்ததால் போக பூமியென்னும் பெயர்தவிர்த்து கர்மபூமியென்னும் பெயர்பெற்றது. பகவானும்

“ ÷ ஐவகை மரபி னாசர் பக்கமும்”

என்பது-(தொல்காப்பியம்-புறத்திணையியல்-சூ. 20)

“ அலகை யாகிய வைம்பெருங் குலத்துக்

கொலகெழு செவ்வேற் குருகுலக் குரிசில்”

என்பது-உதயணன்-பெருங்கதை-நரவாணகாண்டம், 3-வரி - 111
112ல் கூறப்படுகின்றது.

இந்தக்கிருதயுகத்தைச் சிருஷ்டித்துப் பிரஜாபதியென்றும், ஆதி பிரம்மாவென்றும், விதாதாவென்றும், மனுவென்றும் பெயர் பெற்றனர்.

இவை ஸ்ரீபுராணம் விருஷபஸ்வாமிபகுதியில் கூறப்படுகின்றன. மேலும், ஷட்கர்மத்தொழில்களைப்பற்றியும், வர்ணஸ்ரமங்களைப்பற்றியும், மகாபுராணத்தில் அடியில்கண்ட சுலோகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன:

“அவிதி-ஹி: சுருஷிவி-ஹி: வாணிஜ்யம் ஸிவ் ப்ரேவவ
கஸிபாணி பிாமி ஷொபாஸ்யு: ப்ரஜா ஜீவந ஹேதவெ”

இ - ன்: “வாள்வலியாலுண்டாம் தொழிலும், எழுத்துமூலத்தினாலுண்டாம் தொழிலும், உழுது பயிரிடுவதும், சாஸ்திரப்பயிற்சியும், வியாபாரத்தொழிலும், சித்திரத்தொழிலும் ஆகிய இந்த ஆறு தொழில்களும் பிரஜைகள் ஜீவிக்கும்பொருட்டு உண்டானவையாம்” என்பதாம்.

“தருவ்யத் து ப்ரஜாநாஸ ஹவாநு பிதி கௌஸுமாத்
உவாழிஸத் ஸுராஹொஹி ஸததாஸீ ஜமகமாரா:”

இ - ன்: “பிரஜைகளுக்கு மேற்சொன்ன ஆறுதொழில்களையும் தரிசாலஞானியாகிய ஆதிபகவான் தமது ஞானசாமர்த்தியத்தினால் உபதேசித்தார்; அது காரணத்தினால் அவர் ஜனங்களினின்று பிரீதியுள்ளவராய் ஜகத்கருவென்கிற திருநாமம் பெற்றார்” என்பதாம்.

“தருவாஸி கஸிபவெவாபாஸ ப்ரேவி-ஹி வியௌஸுதா
சுருஷி ஹி-ஹி: ஷொபாஸ்யு விஜாஸாஸொவ ஜீவநெ

இ - ன்: “ஆயுதம் தாங்குகிறதொழில் அவிஎன்றும், எழுத்து எழுதும் தொழில் மஷியென்றும், பூமியை உழுது பயிரிடுவது கிருஷி என்றும், வைத்தியம், ஜோஸ்வியம், காதனம், நர்த்தனம் முதலானவைகளால் ஜீவிக்கிறதற்கு வீத்தை என்றும் பகவானால் பெயர்கள் சொல்லப்பட்டன” என்பதாம்.

“வாணிஜ்யம் வணிஜாஸகஸிபு ஸிவ் ஸுமாத் கௌகௌஸுமாத்
தவூவித்ரு கஸாவத்ரு ஹேதாஸி ஷொபாஸ்யுதம் ||

இ-ன்: “வியாபாரத்தொழில் வாணிஜ்யமென்றும், கைகளின் சாமர்த்தியத்தினால் செய்யும் தொழில் சில்பமென்றும், அந்தக்கரகௌகௌமான சில்பமானது-சித்திரம் எழுதுவது, இவை உருவமாக்கி நத்திரிப்பது, முதலானவைகளையுடைய தென்றும், வேறு அநேகவிதமான தென்றும், இவைக்கப்படுகின்றன” என்பதாம்.

‘உத்தாபிதா ஸ்யொவண-பா ஸுதாபெதா நிபிஸ்யவா ।

க்ஷத்ரியா வணிஜ ஸூத்ரிபாஃ க்ஷத்திராணாபிவி மகூடுணை॥’

இ - ள்: “ஆதிபிரம்மானில், துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனாதி குணங்களினால், க்ஷத்திரியர்கள், வைஸ்யர்கள், சூத்திரர்கள் என்றிற மூன்றுவர்க்கள் உண்பெண்ணப்பட்டன.” என்பதாம்.

‘க்ஷத்ரியா க்ஷத்ஜீவிசு 3 நுஹுப ததாஹவது।

வெஸ்யாஸு க்ஷவிவாணிஜ வாமுபா ஹோவ ஜீவிநஃ॥”

இ - ள்: “அந்தச்சமயத்தில் வாள்முதலிய ஆயுதங்களினால் யுத்தத் தொழில்செய்து ஜீவித்தவர்கள் க்ஷத்திரியர்களானார்கள்; பயிர், வர்த்தகம், பசுபாலனம் முதலிய தொழில்களினால் ஜீவித்தவர்கள் வைஸ்யர்களானார்கள்.” என்பதாம்.

‘தெஷாஸுஸூத்ரிஷணா ஹூத்ரிபாவஸு தியாகாஸுகாரவஃ।
காரவொ ரஜிகாஹூஸூ ஸுகோநேஷூ ரகாரவஃ॥’

இ - ள்: “மேற்கண்ட க்ஷத்திரியவைஸ்யர்களுக்கு, சுஸ்ருஷைசெய் பவர்கள் சூத்திரர்கள்; அந்தச் சூத்திரர்கள்-காருக்கள், அகாருக்களென இருவகையினராயினர்; அவர்களில் வண்ணமுதலிய தொழிலாளர் காருக்கள்; மற்றவர்கள் அகாருக்களாவர்.” என்பதாம்.

‘காரவொவி 3 தாபெயா ஸ்யூ ஸ்யூ விக்ஷதஃ।

ததூஸ்யூஃ பூஜாஸாஹூஃ ஸ்யூஸூஃ கதகூகாபயஃ॥’

இ - ள்: “அந்தக்காருக்களில், ஸ்ப்ரஸ்யர்கள், அஸ்ப்ரஸ்யர்கள் என இருவகையினர்; அவர்களில் நாவிதன்முதலிய தொழிலாளர் ஸ்ப்ரஸ்யர்கள்; மற்றவர்கள் அஸ்ப்ரஸ்யர்கள்; இவர்கள் இவர்களுக்கு லெனியில் இருக்கக்கூடியவர்கள்” என்பதாம்.

‘யபாஸு ஸ்வாவிதம் கபே பூஜா டயார ஸஸூ॥

விவாஹ ஜாதிஸஃஸ்ய வுவுவாரஸு தநூத॥”

இ - ள்: “பிரஜைகள் சங்கரதோஷமின்றித் தங்கள் சங்களுக்கு யோக்கியமான காரியத்தைத் தரித்தார்கள்; கல்யாணம், ஜாதிசம்பந்த விவகாரங்கள் முதலியவற்றை ஆதிபகவானது ஆக்ஷேபப்படி நடத்தினார்கள்” என்பதாம்.

‘யாவதீ ஜமதீவ்யதி ரவாவொவ ஹதாவயா।

ஸாஸவடூஸூ 3 தெநாவீசு ஸஹியாதா ஸநாதநஃ॥”

இ - ள்: “பாபம்வராத ஜீவனம் எதுவோ, அதைப்பிராணிகட்கு பகவான் உபதேசித்தார். ஆகையால் அந்த ஆதிபகவான் தானா, புராதனர என்னும் திருநாமங்களை அடைந்தார்” என்பதாம்.

“யுமாழி னு ஹணாதெந யழியுலு சுதொயுமே! .
தகடு சுதயுமநாஜி தவாராண விடிவாவிடி”

இ - ள். “யுகாதி பிரம்மலாகிய அந்த ஆதிபகவானால், அந்தயுகமானது இந்தப்பிரகாரம் ஏற்படுத்தப்பட்டது; ஆகையினால் புராணத்தை அறிந்தவர்கள் அதை கிருதயுகமென்று தெரிந்துகொண்டார்கள்.” என்பதாம்.

“சூஷாண ராஸ வக்ஷுஷ ப்ர த்வ லீவஸெ சு தி
சூக்ஷா சு த யுமாநாஹம் ப்ராஜாவத்யு ஸுபெயிவாநு”

இ - ள். “ஆடிமாத கிருஷ்ணபகஷ பிரதமை திதியில் கிருதயுகாரம் பத்தைச் செய்தமையால், கிருதியாகிய ஆதிபகவான் பிரஜாபதியென்னும் திருநாமத்தை அடைந்தார்” என்பதாம்.

“கியத்யுவி மதெகாமெ ஷட்குக்ஷி விநியொமதடு!
யடிவெள ஸ்ரீத்யு ராயாதாடு ப்ராஜாஃ கெஷெணெயாஜிதாடு

இ - ள். “இந்தப்பிரகாரம் ஷட்கர்மங்களையும் ஆதிபகவான் பிரஜைகளுக்கு உபதேசித்தபின், அவர்கள் எப்பொழுதுதான் இரூப்பை அடைந்தார்களோ, அதுமுதல் கேசுமமாயிருந்தார்கள்” என்பதாம்.

இந்தச்சுலோகங்கள், மகாபுராணம்-பர்வம்-16-ல் சு 179-முதல் 192-வரை உள்ளவைகள்.

இவ்வாறு ஆதிபகவான் அருளிப் ஷட்கர்மத்தொழில்களையும் திருக்குறளாசிரியர் எடுத்து வழங்கியிருப்பது அடியிற் கண்ட குறள்களால் உணரப்படும்:—

“கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி பொருவற்கு
மாடல்ல மறறை யவை”

“சுழன்றுமேர்ப் பின்ன னுலக மதனா
லுழந்து முழுவே தலை”

“அழிவதூஉ மாவதூஉ மாசி வழிபயக்கு
முதியமுஞ் சூழ்ந்து செயல்”

“வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தமபோற் செயின்”

“ஒர்த்துகண் ணோடா திபுர்புரிந் திபார்மாட்டுந்
தோர்த்துசெய் வஃதே முறை”

“முடிவு மிடைபூறு முற்றியாங் கெய்தும்
படுப்பனும் பார்த்துச் செயல்”

என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

இன்னும் இதற்காதாரமாக ஆதிபகவானருளிய ஷட்கர்மத் தொழில்களை மண்டலபுருடர்செய்த சூடாமணிநிகண்டு தொகுதி. 12-ல்,

“வரைவொடு தொழிலே வித்தை வானிக முழுவே சிற்பம்
உரைசெயும் போக பூமி பொழிவினி லாதி காலம்
விரைசெறி டிண்டி வேந்தன் விதித்தலி னஃதே யம்ம
கருமபூ மீயெ னும்பேர் கண்டதுண் டொன்று நூலின்”

என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

இதுதவிர, ஆதிபகவான், ஜாதித் தொழில்களை அருளிய விவரங்களை மண்டலபுருடர் ஷட சூடாமணிநிகண்டில்,

“ஓதலே யோது வித்த லுடன்வேட்டல் வேட்பத் திட்டல்
ஈதலே யேற்ற லாது மேற்குமந் தணர் தொழிற்பேர்
ஓதலே வேட்ட லீத லுலகோம்பல் படை பயிற்றல்
மேதகு போர்செய் திட்டல் வேந்தர்செய் தொழில்க ளாறே”

“படைகுடி கூழ மைச்சுப் பற்றிய நட்பி னோடு
நெடுமதி லரசி யற்கு நிகழ்த்திய வாறு பேதம்
மிடையற வோதல் வேட்டல் வேளாண்மை வாணி கத்தி
லுடனிரை காத்த லேரை யுழலாறும் வைசி யர்க்காம்”

“வசியமு வகையு ளார்க்கு வகுத்தமுத் தொழில்க ளான
பசுவோம்பல் பொருளை ிட்டல் பாரிலேர்த் தொழிலைச் செய்தல்
இசையவே தியருக் கேவல் குயிலுவத் தொழிலி யற்றல்
அசைவில்கா ருக் வினைக ளாக்கல்குத் தியருக் காற்றே”

* “பட்டுநூல் பருத்தி நூலைப் பதனமைத் தாடை யாக்கல்
ஷட்டிய சமத்த லோடே யளத்தல்கா ருகத்திற் செய்கை
கொட்டலே யூத லெல்லாங் குயிலுவத் தொழிலிற் செய்கை
இட்டஜா திகளுக் கென்றே பிறைமுறை யமைத்த வாறே”

என்ற செய்யுட்களில் கூறுதல் காண்க.

* பட்டுப்பூச்சிகளை உற்பத்திசெய்து, பின் அவற்றைக்கொண்டு பட்டுநூல் எடுக்குந் தொழில் இப்போது பலவிடங்களில் நடந்தேறிவருகிறது; இது ஜீவஹிம்ஸைக் கேதுவாதலால் ஹைந்தசமயக் கொள்கைக்கு முற்றும் விரோதமாகும். அப்படியிருக்க நிகண்டாசிரியர் பட்டுநூல்தொழிலை ஏன் சொன்னாரெனில், ஜீவஹிம்ஸையில்லாத கார்ப்பட்டுமதலாயின உற்பத்திசெய்யுந் தொழில் இருப்பதனாலும், அதுபே முன் அனுசரிக்கப் பட்டு வந்ததாலும் அதையே கூறினாரென்க.

இவ்வண்ணம் பிரஜைகள், ஆதிபகவானருளிய ஷட்கர்மத் தொழில் முதலானவைகளாலே சுகமாக ஜீவித்து வந்தார்கள். அங்ஙனம் ஜீவித்து வருங்காலத்தில் நெடுங்காலஞ் சென்றபின் ஒரு சமயம் பகவானுக்கு தேவேந்திரன் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்வதற்கு இதுகாலமெனநினைந்து, தேவர்களோடுங் கூடவந்து விசித்திரமாக மகாபிஷேகமண்டபத்தினை யமைத்து, அதில் சசிமகாதேவி யால் பஞ்சரத்ன சூர்ணத்தைக் கோலஞ் செய்வித்து, புஷ்பரத்ன தாமஸ்களால் அதனை அலங்கரித்து அதன்மேலே ஸ்வர்ணரத்னங்க ளால்சிம்மாதனத்தை நிரமித்து, அதன்மிசை சுபதின முகூர்த்த த்து பூர்வாபி முகமாக பகவானை எழுந்தருளுவித்தனன்.. பின், ஆநந்தமகாபேரிகள்படுத்துத்திசைகளும்செவிடுபடமுழங்க, சுந்தரிகள் நயனூந்தநர்த்தனம்பண்ண, மங்களங்கள்காட, தேவசேனை ஜெய ஜெயவென்று னுதிக்க, கனகசூம்பங்களில் நிறைந்த கங்கைமுத லான தீர்த்தங்களாலும், க்ஷீரசமுத்திரஜலங்களாலும் சொதர் மேந்திரன், ஈசானேந்திரன் முதலான இந்திரர்கள் பகவான் முடி மிசை அபிஷேகம் செய்தனர்; பின்மாகதர் முதலான வியந்தர தேவர்கள் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீபாதங்களில் அபிஷேகம் செய்தனர்; பின்,நாபிகாராஜன் அபிஷேகம்பண்ணினன்; பின்னர் சகலஜனங் களும் பகவான் ஸ்ரீபாதங்களில் ஸரயூநதிஜலத்தால் அபிஷேகம் பண்ணி அர்ச்சித்தனர்; பின் திருவாலத்திசற்றி தேஜோமய மாகிய ஆபரணவஸ்திரங்களாலும் சுகந்த புஷ்பதாமங்களாலும் பகவானை அலங்கரித்து, சனக்குமாரன், மாகேந்திரன் ஆகியவர் கள் சாமரைவீச, சொதர்மேந்திரன் தவசுத்தரம் (வெண்குடை) எடுப்ப, சிம்மாதனத்தின்மிசை மகம்மேரு போலவீற்றிருந்த பக வான் திருமுடிமிசை நாபிகாராஜன் த்ரிலோகத்திற்கும் இவ னே மகாராஜாவென்று சூளிகை போல முடியைச் சூட்டினான்.

இவ்வண்ணம் சர்வாபரண பூஷிதராகியபகவானை இந்திரன் தன்னுடைய ஆயிரங் கண்களாலும் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து ஆனந்த நர்த்தனம்பண்ணி அந்த பகவான் ஸ்ரீபாதங்களை தேவர் களோடு அர்ச்சிக்கையெது சுவாமியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சுவர்க்கலோக மடைந்தனன்.

இவ்வாறு ராஜ்யாபிஷேகத்தை யடைந்தபின் இக்ஷ வாகு வம்ஸத்திற்கு முதல்வனாகிய பகவான், சோமப்பிரபுநையும், ஹரிபையும், அகம்பனையும், காஸ்யபுனையும் அழைத்து, இவர் கள் புண்ணியவான்களும் புத்திமான்களும் சொர்யவான்களு

மாவரென்று திவ்வியஞானத்தால் நிச்சயித்து, சோமப்பிரபனுக்கு குருராஜனென்று நாமங்கொடுத்து, அவனை குருவம்ஸத்திற்கு முதல்வனாகவும், ஹரிக்கு ஹரிசாந்தனென்று நாமங் கொடுத்து அவனை ஹரிவம்ஸத்திற்கு முதல்வனாகவும், அகம்பனனுக்கு ஸ்ரீதானென்று நாமங்கொடுத்து, அவனை நாதவம்ஸத்துக்கு முதல்வனாகவும், காஸ்யபனுக்கு மகவானென்று நாமங்கொடுத்து அவனை உக்ரவம்ஸத்துக்கு முதல்வனாகவும் நியமித்து, அவர்களுக்குப் பட்டங்கட்டி, அவர்களொவ்வொருவரையும் நாலாயிரம் இராஜாக்கள் சேவிக்கும்படி பண்ணியருளி, அவர்களுக்கு நாடுகளும் வகுத்துக்கொடுத்து, “நீங்கள் பாற்பசுவில் பால் சொல்வதுபோலப் பிராணிகள் வருந்தாமல் பிரஜைகளிடம் இலாபகொண்டு ஜீவிப்பீர்களாக” என்று அவர்களுக்கு ஆஞ்ஞாபித்து மேலும், “துஷ்ட ஜனங்களை நிகர்கித்தும், சிஷ்டஜனங்களைப் பரிபாலித்தும், குற்றத்துக்குத்தக்கதண்டனை வகுத்தும் அரசு நடத்துமின்” என்றும் கட்டளையிட்டருளி, அவர்களை பிரஜாரசுகாரகப்பண்ணியருளினார்.

இவ்வாறு செய்த பகவான், தம்முடைய ஏகச்சத்தாசாயையாலே 63-ஆறாயிரம் பூர்வமாகிய சாம்பிராஜ்ஜியகாலமெல்லாம் ஜகத்தினை சுகுத்திருளினர். அப்போதே சுகுத்தித்து வரும்போது ஒரு நாள் பகவான், சிம்மாதனத்தின்மீது இந்திராதி தேவர்களும், பாதாதி புத்திரர்களும், குருராஜன் முதலாகிய நரபதிகளும்போற்ற மேருவைப்போல எழுந்தருளியிருந்து, திவ்விய ஸ்திரீகளினுடைய நர்த்தனங்கண்டருளினார். அப்போது நீலாஞ்சணபென்னும் திவ்விய ஸ்திரீ நர்த்தனம்பண்ணி ஆபுஷ்யம் கூடிப்பாடி ஒரு இமைப்போதில் மின்னல்கொடிபோல அத்ரஸ்யமாயினார்.

பகவான், அதைக்கண்டு சம்ஸார விரகத்தாகி சாம்பிராஜ்ஜிய விபவத்தை வெறுத்து ஜேஷ்டபுத்திரனாகிய பாதனுக்கு ராஜ்ஜிய பதத்தினையும், பாருபலி குமாரனுக்கு யௌவராஜ்ய பதத்தினையும் அபிஷேக புரஸ்ஸரமாகக்கொடுத்து, மற்றபுத்திரர்களுக்கும் நாடுகளை வேறுவேறுகப்பிரித்தும் கொடுத்தனர். பின்பு தேவேந்திரர்களாற் பண்ணப்பட்ட பரிநிஷ்கர்பணமென்னும் தீகூடாகல்யாணத்தை அடைந்தனர்.

பின்னர், ஆதிபகவான் புத்திரனும், ஆதிசகாவரத்தியுமாகிய பாதேஸ்வரன் ஒருசமயம் ஆஸ்தானமண்டயத்திலிருக்கும்போது

ஒருவன் அதிபரிதியினோடும் அவனிடம்வந்து, பகவானது கேவலோற்பத்தியினை அறிவித்தனன் ; மற்றொருவன்வந்து ஆபுதசாலையுள் சக்கரோற்பத்தியினை அறிவித்தனன் ; மற்றொருவன் வந்து அர்ச்சகிர்த்தி குமாராகுப புத்திரோற்பத்தியினை அறிவித்தனன். சக்ரவர்த்தி, ஏககாலத்தில் மூன்றினையுங்கேட்டு “தர்மார்த்தகாமமென்னும் கிரிவித புருஷார்த்தங்களும் ஏககாலத்தே நமக்கு எய்திய வாறென்னே!” என்று சந்துஷ்டனாகி, மூன்றினும் தர்மமே மூலசாதனமாதலால் தர்மசாரியமாகிய பகவத்பூஜையைப் பண்ணுவோமென்று சிச்சயித்து, தன்மிகாதாக்களோடும், அந்தப்புர பரிவாரத்தோடும், பெளர ஜனங்களோடும், பூஜாதிரவியங்களைபுங்கொண்டு, ஆநந்தமகாபேரிழுழங்க, மகாபக்திமிகுந்ரு, சமவசரணமடைந்து, மானஸ்தம்பம், ஸ்தூபை, தர்மசக்ரம், மற்றுமுள்ள மங்களங்கள் ஆகியவற்றைப்பூஜித்து, ஆஸபத்துட்புகுந்து அஷ்டமகாப்பாதிஹாரங்களால் விளங்கி எழுந்தருளியிருந்த பகவானைக் கண்டு நானாவித ஸ்துதிகளால் துதித்தும், அர்ச்சித்தும் பின்பு பகவானிடம் புருஷார்த்த சாதனமாகிய தத்வஸ்வரூபத்தினை பிரஸன்னப்பண்ணினன்.

பகவானும், அவன் விருப்பத்திற்குசைந்து, அபிநவமேகத்வனிபோன்று, ஸ்வணமதுரமாகிய நானாபாஷைகளாக விரியும் திவ்வியபாஷையினால், ஜீவ, புக்கல், தர்ப, அதர்ம, ஆகாச, காலமென்னும் ஷட்திரவியங்களையும், அவற்றினுடைய பேதாபேதங்களையும், சம்பந்தரிசன நூன சாரித்திரமாகிய மேகாஷ்டமார்க்கங்களையும், அவற்றின் பலமாகிய புருஷார்த்தங்களையும் விரிவாகக் கூறி அருளிஞர். அவற்றைக்கேட்டுத் தத்வார்த்தங்களை விவக்கமாத அனார்த்த பாதேஸ்வரன், சம்மியத்தரிசனாகி மகாரத்னத்திரயத்தை நாயகமணிபாச உடைத்தானவையாகிய விபாத சேலங்களென்கிற முத்தாபலங்களால் செய்த மகா ஆரத்தை, முத்திராமபிராஜ்ஜிபத்திற்குரிய கர்ணிகைபோல இந்நாயகத்தைத் தரித்தனன்.

பின்பு பரதசக்ரவர்த்தி, சக்ரபூஜையினைபுர், புத்திரோற்பத்திக்குரிய கல்யாணத்தையும் ரெய்றுகொண்டு, ஜபத்தின்பொருட்டு மருடபத்த ராஜாக்களோடும், கரிசூரக மதுபாதிகள் சூழ, ரத்தினத்தினால் கிரமிக்கப்பட்ட அஜிதஞ்சொருமென்னும் திவ்விய ராதமேறி, அறுபதினாயிரம் சர்வதஸரம் ஷட்கண்டங்களிலும் திவ்விஜயம்செய்து, மாகதன் முதலான வியந்தராதேவர்களையும், வித்தியாதரர்களையும் ஜெயித்து, நரசுரர் முதலானவர்களையும் தன்

வசமாக்கி, மகுடபத்த ராஜாக்களோடும், கணபத்தராகிய தேவர்களோடும், வித்தியாதரர்களோடும், தன்மகாசேனையோடும் திரும்பி அயோத்திவந்தடைந்து, ராஜபவனம் பிரவேசித்துச் சபதினத்து நரசரவித்தியாதராதிரபதிகள் துதிக்கச் சிம்மாசனத்தின் மிசை அமர்ந்து, மனுவென்றும், சக்கரவர்த்தியென்றும், ராஜராஜனென்றும், ஷட்கண்டாதிபதியென்றும் மகாலிபுத்திரியோடுத் சாம்பிராஜ்ஜியாபிஷேகம் பண்ணப் பெற்றுத் தன் எகாந்ராகையாலே உலகத்தைப் பரிபலனம் பண்ணிவந்தான்.

இவ்வாறு அரசுபெற்ற பரதசக்கரவர்த்தி, காள, மகாகாள, பாண்டு, மாணவ, சங்க, நைசர்ப்ப, பத்ம, பிங்கல, நானாரத்தன் மென்னும் ஒன்பது நிதிகளுடனும், சக்கரம், சத்தரம், (குடை), வாள், தண்டம், சூடாமணி, சர்மம், (தோல்), காக்கி என்கிற ரத்தன் ஆகிய ஏழு அஜீவரத்தன்களுடனும், கிரகபதி, சேனபதி, வில்வகர்மா, புரோகிதன், அஸ்வம், கஜம், ஸ்திரீ ஆகிய ஏழுஜீவரத்தன்களுடனும், மற்ற பொது சாதனங்களோடும் பூர்வக்ருத புண்ணியோதயத்தால் சாம்பிராஜ்ஜிய சுகம் அனுபவித்துவரும் நாளில், தன்னுள்ளத்தே, “நமதுபுஜபலத்தால் ஆர்ஜிதமான அபரிமிதமாகிய பொருள்களெல்லாம் பசோபகாரார்த்தமாக உபயோகமாகும்படி பண்ணவேண்டும்; ஜிந்யுஜ்ஜயிநாயும், பாத்திர தானத்தினாயும் பண்ணுதல் முக்கியம்; பாத்திரங்களுள் நிவர்த்தராகிய தபோதனர்கள் வஸ்துவாகனபூமியாதிகளை நம்பக்கல் பரிசு கிரகியார்; இதற்கு என்னசெய்யலாம்” என்று யோசித்தான். இதற்கிணங்கத் திரும்குறள் ஆசிரியரும்,

“இரப்பாரை மில்லாரி னீர்க்கண்மா ஞால

பரப்பாரை ஒன்றுவந் தற்று”

என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

மேற்கூறிய படி நினைத்த சக்கரவர்த்தி, அச்சுலத்தில் ஆதிபகவான் அருளிய ஷட்கர்மத்தொழில்மாலையே பிரஜைகள் அகமாய் ஜீவித்து வந்தமையாலும், பொருள்களையாசும்பாரில்லாததாலும், ஆதிபகவானால் வருக்கப்பட்ட கூத்திரியர், வைஸ்யர், சூத்திரர், முதலான கிரகஸ்தருள் தானம் பெறப் பாத்திரமாவார் யாவரோ வென நினைந்து அவர்களைப் பரிசுதித்ததையும்பொருட்டு மகுடபத்தராகிய நரபதிகளை அழைத்து, “உங்கள் உறவின்முறையாரையும், பரிஜனங்களையும், உங்கள் தேசத்தில் வசிக்கும் விசுஷ

டஜனங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு நீங்கள் பெளர்ணமிதினத்து யான் பண்ணுகிற பகவதருகத் பூஜைக்கு வருவீராக” வென்று அவர்களிடம் சொல்லி, அவர்களை அனுப்பிவிட்டுப் பருவதினத்து, மலர்ந்தபுஷ்பங்களாலும், நனைந்த அங்குரங்களாலும், சிவந்த தளிர்களாலும், விரிந்தகனிகளாலும் தன்கிரக வெளியினைநிரப்பிவைத்தான். அப்போது முன்னே அவன் ஆக்ஞைபெற்றுச் சென்ற ராஜாக்கள் தங்களைச்சார்ந்த பரிஜனங்களோடு வந்து, மகாஜனங்களை ராஜாங்கரை புறக்கே நிறுத்திவிட்டுத் தாங்கள் மட்டும் உட்புகுந்து சக்கரவர்த்தியைக் கண்டு நமஸ்கரித்து, “நாங்கள் நின்னேவலைச் செய்தோம்” என்று விஞ்ஞாபித்தனர்.

அப்போது சக்கரவர்த்தி, “உங்களுடன் வந்தவர்களை அழைமின்” என, அவர்கள் அவ்வாறே அவர்களை அழைத்தார்கள். அவர்களிற் சிலர் உட்புகுந்து சக்கரவர்த்தியைக்கண்டு நமஸ்கரித்து நின்றனர். அப்போது சக்கரவர்த்தி அவர்களைநோக்கி, “இன்னமும் சிலர்புறத்தே நிற்கின்றனரோ?” வென்றுவினவி, அவர்கள், “இன்னும் சிலருண்டு” என்று உரைத்தனர். சக்கரவர்த்தி, “அவர்களையும் அழைமின்” என்றனன். அவர்கள் சக்கரவர்த்தியின் ஆக்ஞைப்படி வெளியில் நின்றவர்களை, பிராசுகமாயிய வழியிலுழைத்துக்கொடுவந்தார்கள். வந்தவர்கள் சக்கரவர்த்தியை வணங்கினார்கள். அவ்வாறு நமஸ்கரித்தவர்களை சக்கரவர்த்திபார்த்து, “நீங்கள் முன்பக்கம் வராததற்குக்காரணமென்ன?” என்று கேட்டான். அவர்கள், “ராஜாதிராஜவே! நின்னுடைய ராஜாங்கணம் புஷ்பபல்லவாதிகளால் நிரப்பப்பட்டிருந்ததலின், நாங்கள் ஏகேத்திரிய ஜீவஹிம்ஸாநிவர்த்த ரல்லோபாதிலும் இன்று பருவமாதலின் அந்நிவர்த்தராகி, உபவாசனிரதந்தையுந் தரித்து, தயாளர்களாகி, சாவத்திபத்திற்குப் பயப்பட்டு, அவ்வழியில் வந்தால் அவற்றிற்கு ஹிம்ஸை உண்டாகுமென்று புகுதாதொழிந்தனம்; நாங்கள் பகவான்திருவாய்மொழியினை அங்குரமுதலாகிய ஹரிகங்களுள் அநந்தகிகோத ஜீவன்களுரை வென்று கேட்டதறிந்துளோம்” என்று விண்ணப்பித், செய்தார்கள்.

இத்தன்மைபுடையவர்களின் நெறிபைத்தான் குறள் ஆசிரியர்

“நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின் பாரதொன்றுங்

கொல்லாமை சூழ நெறி.”

என்று கூறினார்.

பின்னர் பரதசக்ரவர்த்தி, இவர்களை * அனுவிரததாரிக ளென்று நினைந்து, முன்புபுகுந்த மகாஜனங்களை நீக்கி, இவர்களு டைய பதினொருகுணஸ்தானமுறைமையாலே சன்மானம் பண்ணு தற்கு லக்ஷணமாக பத்மமென்னும் நிதியினில் வாங்கிய ஸுத்ரங் களால் இவர்களுக்கு குணஸ்தான கிரமத்தாலே ஒருஸுத்ரமுத லாகப் பதினொரு ஸுத்ரமீறாக யக்ஞோபவீதங்களை இட்டுப் பின் கிரமத்தோமிசன்மானம் பண்ணி, வஸ்துவாகனபூமிகளையும் தானம் பண்ணி, ஏழாம் அங்கமாகிய உபாஸகாத்யயனவேதத்துவ் அருளிச் செய்ப்பட்ட ஆரியஷட்கர்மங்களை விருத்தியாக உபதேசித்தான்.

(இங்கு ஒரு ஸுத்ரம் முதலாகப் பதினொரு ஸுத்ரமீறாக யக்ஞோபவீதம் பெற்றுக் கொண்டவர்கள்தாம் தரிசனீகன் முத லாக உத்திட்டபிண்டன் வரையில் உள்ள பதினொருநிலை ஸ்ராவகர் கள்.)

ஆரியஷட்கர்மங்களாவன:

அத்தியயநம், அத்தியாபகம், யஜநம், யாஜநம், தாநம், பிரதி க்கிரஹணம் என்பனவாம்.

இவற்றை மண்டலபுருடரும் சூடாமணிகண்டில்,

“ஒதலே யோது வித்த லுடன்வேட்டல் வேட்டித் திட்டல் ஈதலே யேற்ற லாறு மேற்குமந் தணர் தொழிற்பேர்”

எனவிளக்கியிருக்கின்றனர்.

இவ்வண்ணம் அனுவிரததாரிகட்கு ஜீவனோபாயமாக சக்க ரவர்த்தி, ஆரியஷட்கர்மங்களை உபதேசித்து, மீண்டும் இந்தக் கிரியைகளுக்கு அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஐம்பத்துமூன்று கர்ப்பான் வயகிரியைகளையும், நாற்பத்தெட்டு தீக்ஷான்வய கிரியைகளையும், ஏழு கர்த்ருன்வயகிரியைகளையும், அதிபாலசைத்திய முதலான பத்துவகைப்பட்ட அதிகாரங்களையும், இவைகளுக்கு அங்கமாக தீர்த்தங்கர பரமதேவர்களை அதிதேவதைகளாகவுடைய கார்தத் பத்தியமென்னும் அக்னியினையும், கணதர தேவர்களை அதிதேவ தைகளாகவுடைய ஆஹவரீய மென்னும் அக்னியினையும், ஒழி

* அனுவிரதமாவது:

“பெரிய கொலைபொய் களவெட்டு கர்மம்

பொருளை வரைதலோ டைந்து”

என அருங்கலச்செப்பில் கூறுவனவற்றை அகற்றி யிருத்தலாம்.

ந்த கேவலிதேவர்களை அநிதேவதைகளாகவுடைய தகழிணாக்களி
யென்னும் அக்னியினையும், இவைகளின் வேதிகையுள்வைத்து
பூஜிக்கப்படும் ஜினேந்திரப்பிரதிமையினையும், சத்ரத்ரயத்தினையு
ம், இவற்றைப் பூஜிக்கும் கிரமங்களையும் உபதேசித்து, மீண்டும்
முன்சொன்ன கிரியைகளுக்கும், புண்ணியாக்களி முன்றினும்
ஹோமம் பண்ணுவதற்கும் ஜினேந்திரப்பிரதிமை முதலானவற்
றைப் பூஜித்தற்கும் சாதனமாகிய பீடிகாமந்திரங்களையும், ஜாதி
மந்திரங்களையும் அவர்களுக்கு உபதேசித்தான்.

இவ்வண்ணம் மனுவாகிய சக்ரவர்த்தி பிராம்மணவர்களை
ஸ்ரமத்தைச் சிருஷ்டித்து, த்ரைவர்கணத்தார்க்கும் யோக்கிய
மாகிய விருத்தியினையும், கிரியைகளையும், புண்ணியாக்களையும்
அவர்களுக்கு உபதேசித்து சன்மானத்தோடுங்கூட தானங்களையு
ம் பண்ணினான்.

பரதேஸ்வரசக்ரவர்த்தி மேற்சொன்னபடி பிராம்மணரைச்
சிருஷ்டித்து, உபாஸகாத்யயன வேதத்தினையும், புண்ணியாக்களி
முன்றினையும், ஹோமம்பண்ணுதற்குச் சாதனமாகிய பீடிகாமந்
திரங்களையும், ஆரியஷட்கர்மத்தொழில் முதலானவற்றையும் உப
தேசித்ததுபற்றிக் குறளாகிரியர்,

“அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியா
நின்றது மன்னவன் கோல்.”

என்று கூறியிருக்கின்றார்.

பரதசக்ரவர்த்தி, இவ்வண்ணம் பிராம்மணர்களுக்கு சன்மா
னம்செய்ததினாலேயே லோகத்திலுள்ளகூத்திரியர் முதலானசகல
ஜநங்களும் அவர்களுக்கு அன்றுமுதல் சன்மானம் பண்ணிப்பா
த்ர தானமென்னும் தானங்களையும் பண்ணினார்கள்.

மேற்கண்டபடி, பரதசக்ரவர்த்தி, ஸ்ராவணசுத்த பூரணை
யும், ஸ்ராவணநகூத்திரமும் கூடிய சுபதினத்தில் பிராம்மணவர்க
ளைஸ்ரமத்தைச் சிருஷ்டித்துப் பதினோருநிலை ஸ்ராவகாசாரங்களை
யும், யஜநமுதலான ஆரியஷட்கர்மத்தொழில்களையும் பிராம்மணர்
களுக்கு உபதேசித்து, அவர்கள் யக்ஞோபவீதம் தரிக்கச்செட்
தனர். அந்தநாளாகிய ஸ்ராவணமாஸபருவதிதியில் ஸ்ராவண
நகூத்திரங்கூடிய சுபதினத்தில் ஜைநர்கள் இக்காலத்திலும் ஜநா
லயத்தின்கண், அருகத்பகவானுக்கு விசேஷபூஜைகளையும், ஹோம

ங்கனையும்செய்து, யக்ஞோபவீதத்திற்கு நூற்றெட்டுச் சாந்திமந்திரங்களையும் ஆஹுதிசெய்து, அடியில்கண்ட சங்கல்பத்தைச்சொல்லி யக்யோபவீதம் தரித்துக்கொண்டு வருகின்றனர்.

சங்கல்பமாவது:—

ஓம், அத்தியபகவதோ, மஹாபுருஷஸ்ய, ஸ்ரீமதாதி, பிரம்மனோமதே, த்ரைலோக்கியமத்திய மத்தியாஸீனே, மத்தியமலோகே, திவ்விய ஜம்பூவிருக்ஷ, லக்ஷித, ஜம்பூத்விபே, சுமேரோர் தக்ஷிணே, பரதக்ஷேத்ரே, ஆரியக்கண்டே, பிரதிபன்ன தக்ஷிண, துண்டராதேஸே, அஸ்மின்விநேய, ஜிந்தாபிராமக்கிராமே, ஜிநகஞ்சிநகரே, ஏததவசர்ப்பிணி, காலாவஸான, பிரவர்த்தமான கலியுகாபிதானே, பஞ்சமகாலே, ப்ரதமபாதே, மஹதிமஹா வீரவர்த்தமான தீர்த்தங்கரோபதிஷ்ட, சத்தர்மவ்யதிகரே, ஸ்ரீ கௌதமஸ்வாமி பிரதிபாதித, ஸன்மார்க்க ப்ரவர்த்தனே, ஸ்ரேணிக மகாமண்டலேஸ்வர, சேலினி ப்ரபர்த்தி சமாசரித, ஸன்மார்க்காவசேஷ, ஸகந்ருபகால, பிரவர்த்தமான, அக்ஷயநாமஸம்வத்ஸரே, தக்ஷிணயணே, வருஷருது, ஸ்ராவணமாலே, சுக்கிலபக்ஷபௌர்ணமிதிதௌ, சோமவாஸரயுக்தாயாம், ஸ்வண (அவிட்ட) நக்ஷத்திரயுக்தாயாம், சர்வோத்தமே பர்வணி, துஷமஸுஷமாபிதானே, (நிந்காலம்), துரியகாலப்ராரம்பே, அதீத்யாதியாபனதி, விஸிஷ்ட, கர்மானுஷ்டான, நிஷ்டாபராயண, பிராம்மணாபி ஜநவிதித்ஸாயாம், ஆத்யேனசக்ரிண, அந்தியேன வேதஸாஷோடஸஸதமேன, குலதரேண, ராஜரிஷிண பரதேஸ்வரேண, மங்களார்த்தம், பரீக்ஷார்த்தம்வா, ஸமுத்பாதித, சர்வதான்யாங்குர, பிரஸ்தாரிதப்ரதேஸே, பரீக்ஷையேவ, சம்யக்த்ரஸோ, பிராம்மண: பிரம்மோபலக்ஷித, யக்ஞஸுபித்ரஸந்தாரணாதாவிரப்பூதா தேஷாம், யக்ஞோபவீத, ஸந்தாரணார்த்தம், விதியமானஸ்ய, ஹோமகர்மணே, நார்திமுகே, புண்யாஹவாசனம் கரிஷ்யே, யக்ஞோபமந்த்ரேண, யக்ஞோபவீதாஹுதிம், தத்வாயக்ஞோபவீதம் ஸந்

* பரதசக்ரவர்த்திக்கு ராஜரிஷியென்று நாமமுண்டாயினதற்குக் காரணம்: இவ்ராஜ்யாதி விபவங்களெல்லாம் அனுபவிக்குந் தன்மையுடையவராயிருந்தும், தாமரையிலையின் பேரில்லின்ன ஜலம் பற்றில்லா திருத்தல்போல, சகலவிஷயங்களிலும் பற்றற்று அந்தரங்கசத்தியுடையவராயிருந்ததனாலும், முற்றுந்துந்து தவத்திற்குச்சென்றதும் அந்தர்முகூர்த்தத்தில் கேவலஞானத்தை அடைந்து மோக்ஷடைந்ததனாலும் இவருக்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது.

தாய், ஆசம்ய, ஒம்பூர்ப்புவஸ்வாஹா இத்தியாதினாதிஸ்தேஹாம் கிருத்வாவாசனம், க்ரண்ணியாது. (இதித்ரைவாணிக ஸ்ராவண சங்கல்ப.)

யக்ஞோபவீதம் தரித்துக்கொள்ளும் மந்தரம்:

ஏ-கதி நிபேது ருகா வஹ மஹிதம் யக்ஞோபவீத
 சிதிவருதம் | ரததூய சிதி சிவா கரோசி கலுஷாவ
 ஹரண சோஹரணம் ||

இ-ள்: “அத்யந்தம் கீர்மலமான முத்துக்களைப்போல் மனோக்யமாயிருக்கிறதும், அத்யந்தம் பரிசுத்தமாயிருக்கிறதான, யக்ஞோபவீதத்தை ரத்னத்ரயமென்று பாபத்தைப் போக்கும்படியான ஆபரணமாகச் செய்கிறேன்” என்பதாம்.

கேவலஞான ஸாரோஜ்யம் யாவராஜ்ய வஜாவபெ |
 ரததூய சிதம் ஸருதம் கணாஹரணஸ்வரூபம் ||

இ-ள்: கேவலஞானத்தையே சக்ரவர்த்திபதமாக விடைத்தாயிருக்கிறதும், ரத்னத்ரயங்களினால் பரிமிதமாயிருக்கிறதான, யக்ஞோபவீதமானது, யுவராஜ்யத்தை அண்டியும்பொருட்டு எங்களுக்குக் கண்டத்துக்குப் பூஷணமாக ஆக்கக்கடவது” என்பதாம்.

இவற்றால் பிராம்மண, கூத்திரிய, வைசியரென்னும் மூன்று வர்ணஸ்ரமத்தினர், உபநயனமுதலான கிரியைகளைமுடையவர்களாய் யக்ஞோபவீதம் தரித்துக்கொள்ளக்கூடியவரென்பதை, சாஸ்திரம் உறுதிப்படுத்துகிறதுவிளங்கும். இந்தமூன்றுவர்ணஸ்ரமத்தினரும், ஆதிபகவானாலும், பரதசக்ரவர்த்தியாலும், உபதேசஞ்செய்யப்பட்ட தரிசனீகன் முதல் பதினொரு நிலைஸ்ராவாகாசரத்தின் விரதானுஷ்டான சீலாசாங்களின் ஒழுக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டமுறைமையால்ஸ்ராவகர்களெனப்பொதுப்பெயரும், தொழிலின் காரணத்தால் பிரம்ம, கூத்திரிய, வைசியரென்னும் பேதங்களு முடையவர்களாய் கர்மபூமியின் ஆதிகாலத்தொடங்கி யக்ஞோபவீதம் தரித்துக்கொண்டு வருவாரானார்கள். இன்னும்,

சிலப்பதிகாரத்தின் சரித்திரநாயகனாகிய கோவலன், ஐயந வைசியனாயிருந்ததுபற்றி அவனை இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரம்-கொலைக்களக்காதைவரி 18ல் “சாவக (ஸ்ராவக) நோன்பி களடிகளாதலின்” எனக்கூறியதற்கு, அரும்பதவுரையாசிரியர் “இரவில் உண்ணார்” என்றும், அடியார்க்கு நல்லார், “துறவாது

விரதங்காத்தலால் அடிகளென்றார் கோவலனாரை” என்றும் விளக்கியிருப்பதால் பிரம்ம, கூத்திரிய, வைசியர் மூவர்களுக்கும் ஸ்ராவகர் என்றபெயர் உண்டென்பதை நன்கு அறிதல்கூடும். தவிர, இம்மூவர்களுக்கும் சமத்துவமுண்டென்பதை அடியிற்கண்ட த்ரைவார்ணிகாசாரமென்னும் பிரதிஷ்டாநிலகம்-26-வது சுலோகம் விளக்குகிறது.

“பிராஹ்ணாஃ கூத்திரியமுஹை கூத்திரியா வெவஸ்ய ஸஹ்நி ।
வெவஸ்யா கூத்திரிய முஹை ஸவெவ-ஊஜெதெவிஸுஸஹ்நி ॥

இ-ள்: “கூத்திரியர் மனையிலே பிராம்மணர்களும், வைசியர் வீட்டிலே கூத்திரியர்களும், கூத்திரியர்மனையிலே வைசியர்களும், பிராம்மணர் மனையிலே சமஸ்தர்களும் போஜனம் செய்கிறார்கள்” என்பதாம்.

இனி, காயத்ரிமந்த்ரங்களைப்பற்றி ஆசாய்வோம்: இந்தமந்திரத்தை, ஹைநர்களும், ஸ்மார்த்தம், மார்த்தவம், வைணவம் முதலான சமயங்களிலுள்ள பிராம்மணர்களும் ஜபம்செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆகையினால் சகல நண்பர்களும் இதன் உண்மைக் கருத்தை அறியும் பொருட்டு இதை, வடமொழி தென்மொழி அக்சரங்களில் எழுதி விளக்குவாம்.

மாயத்ரி சீஞ்ஞம் ॥

ஓம் ஊரிஸ்யு-ஊவஸு தக்ஷித-வ-ரோணு-ஹமெயூரெவஸ்ய யீஜ்ஹி-பியொயொநம் ப்ரவொடியா லாவொ ஜ்ஜோதி ரவொரீது தம் ஹ ஹ ॥

வூரூநம் மாயத்ரி சீஞ்ஞாயத்ர வனுஸ்ஷெ-வெதஃ சுதூபயாஃ ஹ-ஹ-ஹஜ்ஜிதி வவதி டஹதி விநாஸயதி வாகி சுபூரணீதி ஹயுஃ சூலிவாரெஸூர ஐத்யு-ததாநீம் தத்யுதிருகெண சுநுஸ்ய தய-விடஸாரீஷ-பூராவாஸ ஸ சிவ்ஸிஷ-ஐத்யாகா-கூயா ரோஹ.

சூவொஜ்ஜோதிரவொரீதம்॥ சூவஃ ஜமஜீவநஹைத-கூவாசு வாரீஸாஹகூ வு சூவஐதிவிஸெஷுதெ நிவிஸுசு-நிடி-ஹநடிசுசூவாசு மொகாரொகூபகாஸநடிசுசூவாஹ ஜ்ஜோதிரிதி பூஸஸ்யுதெ மௌகிகாநாம் ஸாஸூரணாஹ ரஸூரநாம் பூவதூசூவாசு ரஸஐதி வாரீஸாயதெதகாரணெகாயெயூர

பெவஸு—ஶீவதி ப்ரகாஸயதி வனுஹி: கஸுரானெண: கஷ்டஹி: ப்ராகிஹாபெபு: உதஸூஸிஸகதிஸபெப ரிதி பெவ ஶீவஸு-ஸுரவரஸிபெவகஸுஸு- தஸு பெவஸு வநதஸி பெவஸுபெப ந ஹவாந ப்ரபுஸி மொகஸுபுவி விபாய வ ஸுர ஶாஹபுஸுபெப ப்ரபவா நிதி க்ருஸுஸுவிதொஹதி தஸு பெவஸு ।

வரெணு—ஸுபுஷ்டம்.

ஓ—ஓகாராதுகம் ஸுஹஸுரபுவ ரிதி யாவக் ஒதிதெு காக்காரம் ஸு ஹெதி ஸுபெதம் சுயவா ஓ ஸபெபுஜாதம் வாஸி பெவம் சுமொரம் ஸுஸாந தக் வுஸுஸாதுநாஸா சூவா பெபுவாயுரபஸுரபுஹபுஜிதாதுநாஸாவனுபரபெபெபுஸு காரஸுரபுவம் உகஸு வரபாமபெ (காரஹுதாசஸுரீரா சூஸுரிபாதஹ உவஸுரபாமுணிணொ । பவபெகரணிவபெண ஓகாரொவம்வபரபெபெ) ஹதி வுநம் கிவஸிஷ்டம் தஸுஸுபு வ ரிதூஹ ஸுஹெதி பெவபியம் தகஸுபியம் தவொபிய பெு தஸுஸுபு (பெவஸுஸுஸுதவொஸு ஹெதுஹிபாநாசு) ஸு ஹெதி மாயதூரம் வனுஸிஸரம் சுபுபெத மாயதூர மாயதி ஹநம் விஸுரபிதொபிஷி: ஸவிதா பெவதா சுமிபுபுவம் ஸு ஹஸிஸரம் ஹதூகஸுசாக் சுயவா ஸுஹணி வரபொதஷ்டம் மஹெ நகஸுஸுநாபிமணம் யஸி ஸுரபாதுநி தபெஹ தூகம் உகஸுணம் ஸுஹ வரபாதுஸுரபுவ ரிதஸுஸுபு ததூ ஓஸம் ஸுரபுவம் ॥

யீபெஹி—புரபெபெஹி சுதூவி ஸுதூபொ வஹுஹிதி ரபுவஸுதூய: சுயபெஹிபுரப:பெபா ஹபு:ஹுதிபுதிபாமபாந ஹிஜாநாம் வுஹுக்ஷாபிஷுஸுரபாஸிஸுதூஹிதா சூரநாநா பிஸாகம் ஹுதி பிபுதிபாமபு உவபிஸுபெதெமொகஸுபுவி விபாய ஹபம் நிவாயபுபெநாஸுபிதவாநு வஸுர ஶாஹபுஸுபெப ப்ரபவஸு தஸு வரபெஸுரஸு வரெணு ததூபிதாநபியம் பிஷு வுரபுவம் ஹிபாபெ ஹதி க்ருதஜா க்ருதயாமாபிபாந வா மணயரபெவாபெபா ஹபெதஸுரபாயஸு வரபெபிபிய

புணவஹுதெந ஸ்ரஹதகம் ஸவபிதஸிரொ விராஜிர
 நெந தீசுகரஸம்வூநஸம்பாநாயவதவிடும்சதிக்ஷா
 ரெயந உவாஸகாநா வரஸோந ப்ரயாநாய ஸவஜோஹுதி
 ஊரொண ஷ்யவ்ஹரித் ஷட்குக்ஷிஹாஸுரொண ரதத்ருயெ
 கஸாயும் கெகவயு ரித்நிஜிவயிதும் திவாடிவாரிணா
 மஸாஷ்டிவஹா கெத்ருவணிபுகாஜிஜாஃ ரதத்ருயாராயநா
 யொழாநிடியதாஜெஸவதவிடும்சதிக்ஷாணாஃரெயெவக
 ரீவ்ஹுக்ஷாஃ ஸக்யடிஜிவதொய்யாதொ வாநிவியகரீபுநி
 வுதி ரவிவெறய ப்ராபிஸ ஸஹவதி ஸவபுத்ரு ரெகா
 முதெதஸாஸாநஸம்பாநெந வஜிவதாஃ யாராயதாஹ ஸ
 வபாஸுபுலிபய ஸிபிஜிநீதி கிரிஸ்யபும் உதெவ ரிவிஜு ப்
 ஹவாநிதெந ஸவஹஸ்திபாஹமதிப்ராணாயாரி ப்ரவத
 கெந தீசுகரஹெவந வ்ருஷஹஸெநாஜிமௌதரோஜும
 நெஸாஜிஹபிபுண மாயத்ரிஹநஸா மாயத்ரிஸரோஹாநெந
 ரெத்ருண த ரிபிஸுஹாணம் துஷ்டுஹாரிதி ஸஹெக்ஷ
 பெண ரெஹாஸுஹம் ப்ரஹஸுஹம்

மாயத்ரி ரெத்ரு ஹாஸுஹ ஸஹெக்ஷம்.

(இந்தக் காயத்ரி மந்திரம் ஸம்ஸ்கிருத வியாக்யானம் பழைய
 ஏட்டுப் பிரதியிலிருந்து எழுதப்பட்டது).

மேல் சொன்ன காயத்ரி மந்திரம் விருஷப தீர்த்தங்கரராகிய
 ஆதிபகவானே எண்பித்திருக்கிறது. இந்த மந்திரமும் இதன் தாத்
 பர்யமும் சம்ஸ்கிருதத்தில் பயிற்சியில்லாத பல நண்பர்களுக்கு
 விளங்காததலால் அவர்களுக்கும் விளங்கும்பொருட்டு இவற்
 றைத் தென்மொழியிலும் சுருக்கமாக விளக்குவாம்:

காயத்ரி மந்திரம்.

ஓம் பூர்ப்புவஸ்வஹ தத்ஸ விதுர் வரேண்யம் பர்க்கோ தே
 வஸ்ய தீமஹி-திபொ யொநஃ பிசசோதயா தாபோ ஜ்யோதி
 ரஸோ மரதம் பிரம்மம்.

ஆ - ன்: யஃ-எவர், நஃ-நாலாங்காலத்தில், புக்தி முத்தி மார்க்கங்
 கள் தெரியாமலிருக்கிறவர்களும், பசியினால் துக்கிதர்களானவர்களு
 மாகிய) எங்களுக்கு, ஆபஃ - (ஸ்நானபாநாதிகளுக்கு உபயோகமான

ஜலத்தையும், ஜ்யோதிஃ-(ஆகாராதிகளின் சமையல் முதலானவற்றிற்கு உபயோகமான) அக்னியையும், ரஸஃ-(உணவுகளுக்கு உபயோகமான தித்திப்பு முதலாகிய) ஷட்ரஸவஸ்துக்களையும், அம்ரதம்-(பசுமுதலானவற்றில் கறவைசெய்யும்) பால்முதலானவற்றின் உபயோகமுறைமையையும், ப்ரம்ம-அன்னம் பல பக்ஷணத்யனுபவ முறைமையையும், தியஃ-(ஆர்கந்த்ய பத்மடைந்த பிறகு கிரகஸ்தர் முனிவர் முதலானவர்களுக்கு சம்ஸாரமோக்ஷ பிசுவர்த்தி நிவர்த்தி நியமங்களையும்) புத்திவிசேஷத்தாலும் கேவல ஞானத்தினாலும், ப்ரசோதயாத் - உபதேசித்தாரோ, தஸ்ய - அப்படி பிரசித்தராயிருக்கிறவரும், பூர்ப்புஷ்டஸஹ அதோ மத்திய மோர்த்வலோகங்கள் மூன்றுக்கும், ஸவிதுஃ-சிருஷ்டிகர்த்தாவாயிருக்கிறவரும், பர்க்கஃ - வினையைவென்றவரும், தேவஸ்ய - (சுதர்த்ரிம் ஸதிசய பஞ்சகல்யாண அஷ்டமகா ப்ராதி ஹார்யங்களால் பிரகாசியா நின்றவருமாகிய) ஆதிபகவானுடைய, வரேண்யம் - ஸ்ரேஷ்டமாயிருப்பதும், ஓம்-ஓங்காராத்மக பிரம்மஸ்வரூபமாயிருக்கிற, அல்லது சத்யோஜாதாதி பஞ்சரம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிற, அல்லது, ஆசார்ய உபாத்தியாய, ஸாது, அர்கதவித்தாத்ம பஞ்சபரமேஷ்டி ஸ்வரூபமாயிருக்கிற, அல்லது தேவமயம், தத்வமயம், தபோமயம், என்கிற பரமாத்ம ஸ்வரூபமாயிருக்கிற, தத்-அந்த தாத்ரஸ ஸ்வரூபத்தை, ரத்நத்ரயாராதக த்ரைவரணிகாத்விஜர்க்காகிய நான்கள், தீமஹீ - தியானிக்கின்றோம்.” என்பதாம்.

காயந்தம்-தராயத-இதி-காயத்ரி.

இ - ள்: “இந்த காயத்ரி மந்த்ரத்தை ஜபம்செய்கிற மனுஷ்யனை இது ரக்ஷிக்கிறது” என்பதாம்.

இப்படி முன்னிருந்த சிருதயுகாதி யுகங்களில்உள்ள மனுஷ்யர்களும், கணதராதியரும், பரதாதிமுதலானவர்களும் காயத்ரிச் சந்தவியினால் ஏற்பட்ட காயத்ரிஎன்கிற பேருள்ளமந்திரத்தினால் (ஆதிபகவானை) விருஷபேஸ்வரரை ஸ்தோத்திரம்செய்தார்கள். இக்காலத்திலும் ஜைனர்கள் செய்துவருகின்றார்கள்.

இதிற்குறிப்பிட்ட பஞ்ச பரமேஷ்டிகளை, முப்பத்தைந்து அக்ஷரங்களாலும், பதினாறு அக்ஷரங்களாலும், ஆறு அக்ஷரங்களாலும், ஐந்து அக்ஷரங்களாலும், நான்கு அக்ஷரங்களாலும், இரண்டு அக்ஷரங்களாலும், ஹ-ஓ அல்லது இங்குக்கூறிய ஓம் என்கிற ஒரு அக்ஷரத்தினாலும், நிர்வாண சுகாபேகைப்பினால் ஜபம் த்யானமுதலானவைகளால் தியானிப்பதுண்டு. ஆதலின், இதில் ஓங்காரம் பஞ்சபரமேஷ்டிகளின் ஸ்வரூபமென்று கூறப்பட்டது. அவ்வாறு ஓங்காரம் பஞ்சபரமேஷ்டிகளின் ஸ்வரூபமென்பதை விவரிப்பாம்:

நமது பிள்ளைகளுக்கு வித்தியாரம்பம் செய்யுங்காலத்திலும், நமது புராணங்களைப் படிக்க ஆரம்பிக்கும் காலத்திலும், 'ஓம்' என்னும் அக்ஷரத்தை நாம் பிரதமத்தில் உச்சரிக்கும் விஷயம் நம் சகோதரர்கள் அனைவரும் அறிந்ததே. ஆயினும், 'ஓம்' என்பதை எதற்காக பிரதமத்தில் உச்சரிக்கவேண்டும்? ஓம் என்னும் அக்ஷரத்தில் என்ன அர்த்தம் அடங்கியிருக்கிறது? என்பவைகளைப் பற்றி நம் சகோதரர்களில் என்னைப்போன்ற சாமானியர் தெரிந்து கொண்டார்களில்லை. அடியிற்கண்ட (உாடுயெ) காதை சம்பந்தமானவைகளைக் கவனித்தால் 'ஓம்' என்னும் அக்ஷரத்தில் எவ்வளவு அர்த்தம் அடங்கியிருக்கிறதென்பது தெளிவாய் விளங்கும்.

[illegible]

பயிர்காணிவெண்ணா டீகாரொவ்வபாடுமி” ||

“இதன் பொருள்: சுரஹைதா=அருகர், சுஸ்ரீராதா=சரீரமில்லாதவர், அதாவது ஸித்தர், சூஉரியா=ஆசாரியர், உவஸாயா=உபாத்தியாயர், ஸுண்ணிணா=ஸாதுக்கள், வஸுங்குணிவண்ணா=இவர்கள் பெயரின் பிரதமாக்கரத்தினாலாகிய, ஷிகாரவ்வவரஜேவி ஒங்காரம் பஞ்சபரமேஷ்டி ஸ்வரூபமாகும்” என்பதாம்

ஹெ. காதா அர்த்தத்தைத் திருக்கலம்பகத்தில் அடியிற்
கண்டவாறு ஹெ. நூலாசிரியர் கூறுகிறார்,

“அறிவரிய குணத்தருக னசரீரி யாகிரிய

ஹுவாத்தி கோதஞ்

செறிவாய் முனிவரெனுந் திருநாம முதலெழுத்தோ

ஸாந்துஞ் சேர்ந்து

பிறிவரிப வேங்கார முன்னுரைப்பர் பின்னும்தன்

பெருமை யோரார்

பொறிவழியில் வருநாதர் பொருளில்வறும் பெயர்புனையும்
புனத் தாரே.”

இ - ன்: “அறிதற்கு அரிதாகிய குணங்களையுடைய, அருகரும், (அஸ-
ந்நியாகிய) சித்தரும், ஆசார்யரும், உபாத்தியாயரும், முனிவரும் (சாது),
என்னுடைய சால்வப்படும் திருப்பெயர்களிலுள்ள ஆதியெழுத்துக்களைத்தும்

கூடிப்பிரிதற்கரிதாகிய ஒங்காரத்தை முன்னேசொல்லுவார்; பின்பும் அவ்வோங்காரத்தினுடைய உற்பத்தியினது மேன்மையைப் பகுத்தறி யார். ஐம்பொறியினுடைய மார்க்கத்தில் திரிகின்ற தெய்வங்களுக்குப் பொருளில்லாமல், வறுமையாகிய நாமத்தை அலங்கரித்துச் சொல்லும் உலகத்தார்” என்பதாம்.

பதார்த்தஸாரம் உபயோகாதிகாரத்தில்,

“வெவ்வாரெவ்விநாடி வ்யூகாஷ்டாஸூ நு லக்ஷணத்தில் ஓகாரபூலிபி மாகு மென்றறிவது” என்று மாகணந்தி விவரித்த சக்கிரவர்த்தி சொல்லுகிறார். மேற்கண்ட இலக்கண ஸந்தி லக்ஷணத்தைக்கவனிப்போம்:

பஞ்சபரமேஷ்டிகளின் பெயர்		முதல் எழுத்து	ஸந்தி லக்ஷணத்தினாலாகிய எழுத்து
1	அருகர்	... அ-(a)	} ... அ(a) + அ(p) — ஆ(A)
2	அசாரி (வித்தர்)	... அ-(b)	
3	ஆசாரியர்	... ஆ-(c)	... ஆ(A) + ஆ(c) — ஆ'(B)
4	உபாத்தியாயர்	... உ-(d)	... ஆ'(B) + உ(d) — ஒ(C)
5	* முனிகள் (ஸாதுக்கள்)	... ம்-(e)	... ஒ(C) + ம்(e) — ஒம்(D)

* இதில் முதலெழுத்து உயிர்தொழில் எழுத்தாகிய ‘மு’-ம் + உ.

இலக்கண எழுத்தியல் சந்திவிதிகளின்படி, இரண்டு குற்றெழுத்துக்களாகிய ‘அ + அ’ ஒன்று சேர்ந்தால் “ஆ” என்னும் நெட்டெழுத்தாக மாறும். உதாரணம்:—பரம + அமிர்தம்—பரமாமிர்தம். இந்தநெட்டெழுத்தாகிய “ஆ” (A) வில் முதல் இருவர்களின் முதல் எழுத்துக்களாகிய “அ + அ” இரண்டுமடங்கி யிருக்கின்றன.

நெட்டெழுத்துக்களாகிய “ஆ(A) + ஆ(c)” இரண்டும்சேர்ந்தால் “ஆ(B)” ஒரே நெட்டெழுத்தாகவே நிலிபெறும். உதாரணம்:—“ஸ்ரீவீர + ஆபதனம்—ஸ்ரீவீராயதனம்.” இந்நெட்டெழுத்தாகிய “ஆ(B)” என்பதில் முதல் மூவர்களுடைய முதலெழுத்துக்களாகிய, அ(a) + அ(b) + ஆ(c)மூன்றும் அடங்கியிருக்கின்றன.

“ஆ(B)” என்னும் நெடி-ஒம், “உ(d)” என்னும் குறிலும் சேர்ந்தால் ஒ “(C)” என்னும் நெட்டெழுத்தாக மாறும். உதாரணம்:—கங்கா + உதகம்—கங்கோதகம். இந்த நெட்டெழுத்தாகிய “ஒ(C)” என்பதில் முதல் நால்வர்களின் முதலெழுத்துக்களாகிய “அ(a) + அ(b) + ஆ(c) + உ(d)” நாலும் அடங்கியிருக்கின்றன.

“ஒ (c) ” என்னும் நெடில் “ ம் (e) ” என்னும் மெய்யெழுத்தின் சேர்ந்து ஆகிய “ஒம்” என்னும் ஏகாக்ஷரத்தில் ஐவர்களினுடையபெயரின் முதல் அக்ஷரங்களாகிய “அ(a)+அ(b)+ஆ(c)+உ(d) +ம்(e) ” ஐந்தும் அடங்கியிருக்கின்றன.

ஒஐ என்று உச்சரிக்கும்போது, மேற்கண்டபடி அவர்கள் பெயரின் பிரதமாக்ஷரத்தினின்றும், பஞ்சபரமேஷ்டிகளுடையபெயரும், அவர்களுடைய சூனாமஹிமையும், அவர்களோ விபவஹார நிச்சயாத்நக்ராமாகிய மோக்ஷமார்க்க வழியில் நின்று மோக்ஷபலத்தை அடைந்தவர்களென்றும், சர்வ ஜீவதரையோடு ஐவ்வியபிராணிகள் ஸம்ஸாரக்கடலைக்கடக்குமாறு தங்கள் ஸ்வய அனுபவத்தை சாஸ்திர மூலமாயஉலகிற்கு நிலை நிறுத்தினவர்களென்றும், இவை முதலிய ஹேயோபாதேய ஞானமடைந்து, ஸமஸ்தஜீவராசிகளுள் ஐவ்விய ஜீவன்கள் உபாதேயமென்றும், அவர்களுள் வியத்தி அபேகைகூடியால் பஞ்சபரமேஷ்டிகளுபாதேயமென்றும் இவை முதலிய பரமாகமஸார முழுமையும் நின்னலைப்போல் மனதில் பிரதி பிம்பிக்கவேண்டும். ஒஐகாரத்தினின்றும் ஸர்வதத்வத்தையும் அறியும் ஞானபயிற்சிபானது, த்ரிநாணத்தில் முக்கியமாகிய மனதை ஓர்வழியில் நிறுத்தி, தர்மசங்கீதத் தியானமாகிற ஏகாக்ஷரத்தைக்கு ஹேதுவாகிறது. இஃது இவ்வளவு அர்த்தம் அடங்கியிருப்பதென்பது அடியில்வரும் பெரியோர்கள்வாக்கினாலும்பிரஸித்தமாகும்.

ஏகாரம் விநாஸம் யுகம் தித்யம் ஷாரமந்தி யொநிநஃ ।
காஜிஃ ரோக்ஷிஃ வெவ ஏகாராய நரோநரே ॥

இ - ள் : “அபீஷ்டத்தைக் கொடாவின்றதும், மோக்ஷத்தைக் கொடாவின்றதும், பிந்துவுடனே அதாவது சுன்னத்துடனேகூடியிருக்கிறதுமான ஒஐகார அக்ஷரத்தை சதர்காலமும் யோஸ்வரர்கள் தியானிக்கின்றார்கள் ; அந்த ஒஐகாரத்தின் பொருட்டு நமோஃ” என்பதாம்.

“ ஒஐகாரது ஜமநெகச ஸார ஜீவம் நெருவொக்யவிஸாரக்ய ।

இதன்கருத்து : “ஒஐகாரமானது உலகில் முக்கியஸாரமுள்ளதாயும், நிர்மலமாயும், அதின் அர்த்தம் த்ரிலோக விஸ்வாரமுள்ளதாயுமிருக்கிறது” என்பதாம்.

இனிவர்ணஸ்ரமங்களின் உண்மையையும் விளக்குவாம்.

அவஸர்ப்பிணிகால தோஷத்தினால், ஜைநசமயத்தினின்றும் பாதசக்ரவர்த்தி சூமாரன் மரிசி முதலானவர்களால் சைவம், வைணவம், முதலான சமயங்கள் ஏற்பட்டதுபோல, ஆதிபகவான் பாத சக்கரவர்த்தி இவர்களால் ஏற்பட்ட மேற்சொன்ன வர்ணஸ்ரமங்களினின்றும் சைவ, வைணவ, மார்த்தவ, பிராம்மண, சூத் திரிய வைசிய முதலான வர்ணஸ்ரமப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டனவாம். சைவ, வைணவசிந்தார்த்தங்கள் சொல்லுகிறபடி பிரம்மாவின் முகத்தில் பிராம்மணரும், புஜத்தில் சூத்திரியரும், துடையில் வைஸ்யரும், பாதத்தில் சூத்ரரும் உண்டாகுமாறு அவர்களை பிரம்மாசிருஷ்டித்தாரென்பது பொருத்த மற்றதாம். ஜைநசமய சித்தாந்தம் மேற்சொன்ன சிருஷ்டியை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால் ஜைனமத சித்தாந்தத்தில் பிறப்பின் பேதங்கள் வேறுவகையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை,

“ மஹு ஸுஃஹுஹுஹு வவாஹ ஜந ”

“ ஜராயுஜா ணஜ வொதாநாஃ மஹுஃ ”

“ டேவ நாரகாணா ஃவ வாகி ”

“ ஸெஷாணாஃ ஸுஃஹு ஹுந ”

என்ற தத்வார்த்த ஸூத்ரங்களாலும், இந்த ஸூத்ரங்களின் கருத்திற் கிணங்க.

“உரைத்தவிப் பிறப்புப பாத மூர்ச்சனை
கருப்பமு மாமும்மைத் தேவர் நாரகர்ச்
சூரைத்த வற்றுப பாதஞ் சராயுகன்
கருப்பமா நவர்களுக் காவ தாகுமே.”

“ நம்மினுண் ணியவர் நாலறிவு காறுளார்
சம்முச்சப் பிறவியர் விலங்கி லைம்பொறி
விம்மினார் சம்முச்சங் கருப்பத் தாவதார்
தம்மினுஞ் சராயுக மண்டம் போதமாம்.”

எனவரும் மேருமந்தராபுராணம்- 1350, 51 ஆம் கவிகளாலும் நன்குணரலாம்.

இ - ள்: “உயிர்களின் ஜானமானது உபபாதமென்றும், சம்மூர்ச் சனையென்றும், கருப்பமென்றும் மூன்றுவிதமாகும். இவைகளில் தேவர்களுக்கும், நாரகர்களுக்கும் உபபாதப்பிறப்பாகும்; மனிதர்களுக்கு ஜராயு படலத்தோடுகூடிய கருப்பமானது பொருத்தியதாகும்; நமக்குள்

துண்ணியராகிய பஞ்சேசந்திரிய லப்தியபரியாப்தகமனுஷ்யருக்கும், ஏகேந்திரிய, த்வீந்திரிய, த்ரீந்திரிய, சதுரிந்திரியஜீவன்கள் வரையில்உள்ளவற்றிற்கும் சம்மூர்ச்சனாப் பிறப்பு ஏற்பட்டதாம்; திரியக்ஜீவன்களில் பஞ்சேசந்திரியங்களோடுண்டாம் பிறப்புக்களுள் சில சம்மூர்ச்சனாப் பிறப்பிலும், சில கருப்பங்களிலும் ஜனிப்பனவாகும்; அந்ததிரியக்கதி கருப்பங்களிலும் ஜராயுபடலத்தோடு கூடிப்பிறப்பதும், முட்டைகளில் பிறப்பதும், குட்டிகளாகப் பிறப்பதும் உண்டு” என்பதாம்.

இன்னும் கோமடஸாரம் ஜீவகாண்டத்தில் உள்ள பிராக்ருத சுலோகங்களின் கருத்துக்களடங்கிய சம்ஸ்கிருத சாயையிலும் யோனிபேதங்களைப்பற்றிய விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன; அவையாவன:—

ஸ்திரீகளின் ஆகாரயோனியின்பேதம் இது அடியிற்கண்ட ஸ்லோகங்களாலும் அவற்றின் கருத்துக்களாலும் விளங்கும்.

“ஸம்வா வ துகுபொநி: கூடுரெடாநு த வாஸவகுபொநீய |
ககுது ஸம்வா வதெது நியரீகது விவஜ்யுதெ மஹு: ||

இ - ள்: “ஸ்திரீகளின் ஆகாரயோனி அதாவது உற்பத்திஸ்தானத்தின் வடிவம் மூன்றுவிதங்களாம்; அவையாவன: சங்காவர்த்தயோனி, கூர்மோன்னதயோனி, வம்ஸபத்ரயோனி என்பனவாகும். இவற்றில் சங்காவர்த்தயோனியில் கர்ப்பம் உண்டாவதில்லை” என்பதாம்.

“கூடுரெடாநுத யொநளதீக்ஷுக்ஸரா: லிவியவகு வகிபுநஸு
நாரீர சலிவ ஜாயுதெ ஸெஷாயா ஸெஷக ஜநஸு” ||

இ - ள்: “கூர்மோன்னத யோனியில், விருஷபதீர்த்தங்கராகிய ஆதிபகவான் முதல், மகாலீரர் பரியந்தம் இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரரும், பரதசகராதி சக்ரவர்த்திகள் பன்னிருவரும், இராமஸ்வாமிமுதலான பலதேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், இலக்ஷ்மணர் கிருஷ்ணன்முதலான வாசுதேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், இராவணன் ஜராஸந்தன் முதலான பிரதிவாசு தேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், ஆகஆறுபத்து மூன்று சலாகா மகாபுருஷர்கள் பிறப்பார்கள்; வம்ஸபத்ரயோனியில் இதாஜனங்கள் பிறப்பார்கள்” என்பதாம்.

ஜன்ம பேதவிபரமும் குணயோனி ஒன்பதின் விவரமும் அடியிற்கண்ட சுலோகத்தால் விளங்குர்:

“ஜந வஸு ஸந்திமபுந கஸெபாவ வாசாஸு லவதி
கடுபுநய: |

ஸலித ஸீத ஸம்புத ஸெதா இஸாஸு புகெது கம்” ||

இ - ன்: “ஜீவன்கள் உற்பத்தியாகிற ஜன்மபேதங்கள் மூன்றுவகை அவையாவன, சம்மூர்ச்சனம், கர்ப்பம், உபபாதமென்பனவாம். இம்மூன்று பேத ஜன்மங்களில் உற்பத்தியாகும் ஜீவன்களின் யோனிகளின் அதாவது, உற்பத்திஸ்தானங்களின் குணங்கள் ஒன்பது பேதங்களாம். அவற்றிற்கு குணயோனிகளெனப் பெயர்” என்பதாம்.

அந்தஸன்பதுவகைகளாவன:

ஸசித்தம்.	சித்தம்.	சம்வரதம்.
அசித்தம்.	உஷ்ணம்.	விவரதம்.
ஸசித்தாசித்தம்.	சீதோஷ்ணம்,	ஸம்வரதவிவரதம்.

என்பனவாம்.

இனி என்பத்துநான்கு லக்ஷம் யோனிபேதங்களை அடியிற் கண்ட சுலோகம் விளக்கும்:

“கிதேது தர யாது ஸவது தர தஸ விஹெஹ்யெஷு
ஷடஹேவ ।
ஸுர நிரய த்யாகு வதஸுஃ வதஹுஸ ரதஹுஷு
ஸதஸஹஸுஃ” ॥

இதில் கூறப்படுவன.

நித்தியநிகோதஜீவன்	1-லக்ஷம்	தவீந்திரியஜீவன்	2-லக்ஷம்
சதுர்க்திரிகோதஜீவன்	1 ,,	தீந்திரியஜீவன்	2 ,,
ப்ரத்வீகாயிகஜீவன்	1 ,,	சதுநீந்திரியஜீவன்	2 ,,
அப்புகாயிகஜீவன்	1 ,,	பஞ்சேந்திரியதிரயக்ஜீவன்	4 ,,
தேஜஸ்காயிகஜீவன்	1 ,,	தேவர்	4 ,,
வாதகாயிகஜீவன்	1 ,,	நரகர்	4 ,,
வனஸ்பதிகாயிகஜீவன்	10 ,,	மனுஷ்யர்	14 ,,

ஆக என்பத்து நான்குலக்ஷம் யோனிபேதங்களாம்.

இவ்விவரத்தைக்கொண்டு நிலைபேறுடையஜீவன்கள், கர்ப்ப, ஜராயுஜ, அண்டஜ (முட்டை) குட்டிமுதலான என்பத்துநான்கு லக்ஷம் யோனிபேதங்களில் உற்பவிக்கக்கூடியன வென்பதும், தேவநாரகர்களுக்கு பெட்டிமயமானதில் உற்பத்தியென்பதும், மற்றவை (சம்மூர்ச்சனம்) தனக்குத்தானே உற்பத்தி என்பதும் விளங்கும். ஆதலால் ஐந்துபரதக்ஷேத்திரங்களிலும், ஐந்துஜீராவதங்களிலும் பிரளயகாலமுண்டானவிடத்தும், அவை நீங்கிய காலத்தும் ஜீவன்கள் சதுர்க்கதிகளிலேயே உழன்றலைவார்கள் என்பது ஜைநசமயசித்தாந்தம்.

னிந்தர்கள் சாதியி னீசர்கண் டொந்த நீசருமச்
சந்தர னேசர்களாயின்விண் னோரினுஞ் சத்தர்களே”

எனக் கூறுதலும் அறிக.

இ - ன்: “பிராம்மணர்களாயிருந்தாலும் அருகக்கடவுளுக்கு பக்தி யில்லாதவர்களாயிருப்பின் அவர்கள், நிந்திக்கத் தக்கவரேயாவார்கள்; சாதியிலும் நீசரேயாவார்கள்; அப்படிப்பட்டபுலையரும் பகவானுக்கு அடியார்களானால் தேவரினும் பரிசுத்தராவார்கள்” என்பதாம்.

இதனால் மனிதர் உயர்குடிப்பிறந்தாலும் பகவான்மீது அன் பிலராயின் அவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதும், நீசகுலத்தில் பிறந்தாலும் அருகக்கடவுளின் மீது அன்பும் நல்லொழுக்க முத லானவைகளும் உடைத்தானவர்களாயிருப்பின் அவர்மேலானவ ரென்பதும் விளங்கும். இதனை,

“பறையன் மகனெனினுங் காட்சி யுடையான்

இறைவ னெனவுணரற் பாற்று”

என்னும் அருங்கலச் செப்புச்செய்யுள் உணர்த்தும்.

இ - ன்: “நீசகுலத்திலே பிறந்தவனானும் சம்மியக்திருஷ்டியாயி ருப்பானால் அவனுடைய தன்மை இறைவன் தன்மையென்றணரற் பாலதாம்” என்பதாம்.

காட்சியுடையாரென்றது - சம்மியக்திருஷ்டிகளை. இவ்விவாதத் தை இரண்டாம் பாகத்தில் கண்டு கொள்க.

இன்னும் மனுஷ்யஜாதி என்பது ஒன்றாயிருப்பினும் அவ ரவர்கள் தொழிலின்முறைமையால், வேறு வேறு பிரிவுகள் ஏற் பட்டுள்ளன வென்பதை, மகாபுராணம் 48-வது பர்வம்-45-வது சுலோகத்தாலும் அறியக்கூடும். அதாவது:—

“ॐ நுஷ்ட ஜாதி ரொகெவ ஜாதி நாரொ ட்யொஹ்வா |

வ்ருத்தி ஹேஷாஹிதாசு ஹேஷாசு வாதுவிப்யு திஹாஸுஹேதி”
என்பதாம்.

இ - ன்: “மனுஷ்யஜாதி நாமகர்மத்தினுடைய உதயத்தினால் உண் டாகிய மனிதரெல்லோரும் ஒரேவிதமாக விருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு வரும் தம் தம் கைக்கொண்டு அனுஷ்டித்த வந்த தொழில்களின் பேதத் தினால் பிரம்ம, கூத்திரிய, வைஸ்ய, சூத்திரரென்கிற நான்குவர்ணஸ்ரமங் களாகப் பிரிந்தார்கள்” என்பதாம்.

மேற்சொன்னதற் கிணங்கத் தொழிலின் முறைமையால் வர் ணஸ்ரமங்கள் ஏற்பட்டதைக் குறிப்பிட்டுக் குறளாகிரியரும்,

“சிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.”

என்றும்,

“பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக் கல்.”

என்றும் கூறியிருக்கின்றார்.

“நல்ல குலமென்றுந் தீயகுலமென்றுஞ்
சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லைத் — தொல்கிழப்பி
நெண்பொரு ளொன்றோ தவங்கல்வியாள்வினை
யென்றிவற்றா னாகுங் குலம்.”

என்ற நாலடியார்ச்செய்யுளாலும் இதனை அறிதல் கூடும்.

இவை தவிர அன்பார்ந்த பண்டிதர்களே! ஆதிபகவானாகிய
விருஷபதீர்த்தங்கரருக்குப் பிறகு அஜிதநாதர், சம்பவநாதர்,
அபிநந்தனர், சுமதிநாதர், பத்மப்பிரபர், சுபார்ஸ்வநாதர், சந்திரப்ர
பர், புஷ்பதந்தர், சீதளநாதர், ஸ்ரேயாம்ஸநாதர், வாஸுபூஜ்யர், விமல
நாதர், அநந்தநாதர், தர்மநாதர், சார்திநாதர், சூந்துநாதர், அரநா
தர், மல்லிநாதர், முனிஸூரீசுவரதர், நமிநாதர், நேமிநாதர், பார்ஸ்வ
நாதர், மகாவீரவர்த்தமானர் என இருபத்துமூவர் அவதரித்தன
ராதலாலும், இந்த இருபத்துமூவருக்கும் விருஷப தீர்த்தங்கராகிய
ஆதிபகவான் முதற்கடவுளானதாலும், இந்த பாதகேசத்திரமானது
போகபூமி என்கிற நாமமிழந்து கர்மபூமி யெனப்பெயர்பெற்ற ஆதி
யில் அவதரித்தவராகையினாலும், இந்த விருஷபதீர்த்தங்கரருக்கு
ஆதிபகவான் என்கிற திருநாமமுண்டாயிற்று. இங்ஙனம் இவர்,
ஆதிபகவானானதிலும், கர்மபூமியின் ஆதியில் மக்களுயிர்களுக்கு
அக்ஷரம், கணிதமுதலான எல்லாவெழுத்துகளையும் உபதேசித்தரு
ளியதாலும், இவற்றை விளக்குதற்கே திருக்குறளாசிரியர் கடவுள்
வாழ்த்தின் தொடக்கத்தில்,

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.”

என்றார்.

இ - ன்: “உலகு-உலகில், அகரமுதல-அகரமுதலாகிய, எழுத்தெல்
லாம்-என்ன, எழுத்து ஆகிய எல்லாவெழுத்துக்களும், ஆதிபகவன் - ஆதி
பகவனை, முதற்று-முதலாக வுடையன்” என்பதாம்.

“எழுத்துக்களை எழுத்தென்றது ஜாதியொருமைப்பற்றி யெ
ன்க. எழுத்தென்றதற்குத்தக முதற்று, என்னும் ஒருமைமுடிபு

கொடுத்தார் ஆசிரியர். உலகு; என்பதில் ஏழாம் வேற்றுமைபுருபு தொக்கது. எண், எழுத்துக்கள் ஆதிபகவனிடத்திலிருந்தே உண்டானவையாதலின் அக்கடவுள் அவற்றிற்கு மூலபுருஷராயினார்.

ஆதிபகவான் லோகத்திற்குச் சகல சாஸ்திரங்களையும் பிரகாசிக்கச்செவ்வோமென நினைத்தசமயத்தில் தமது ஹிருதயகமலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தஸ்ருததேவியினை, பிராம்மி, சுந்தரியென்னும் இரண்டுபெண்களுக்கும் ஸ்வர்ணபட்டகத்தின் மிசை எண்ணெழுத்துக்களின் ஸ்ருபமாக உபதேசித்தார் என்பதினால் எண்ணெழுத்துக்கள் முதலான சாஸ்திரங்கள் ஆதிபகவானை முதலாகவுடையன என்பது யாவரும் தெளிவாகவும், சுலபமாகவும் அறியலாகும்.

எண்ணெழுத்துக்களே எல்லா விருத்திக்கும் காரணமாதலின் அவற்றிற்கு நாயகன் கடவுளெனவே எல்லாவற்றிற்கும் நாதன் ஆதிபகவான் என்பதாயிற்று. இங்ஙனம் எல்லாவற்றிற்கும் பகவான் முதல்வன் எனவே நமக்கும் அவனை நாயகன் ஆதலின் நாம் எடுத்த காரியம் இனிது முடிதற்பொருட்டு அவனை வணங்குவாம் என்பது இசை யெச்சமாக அமையும்.

இங்ஙனமே மண்டலபுருடரும் தாம் இயற்றிய நிகண்டின் நாலாவது தொகுதி தெய்வவணக்கத்தில்,

“விருப்புறு பொன்னெ யிற்குள் விளங்கவெண் ணெழுத்திரண்டும் பரப்பிய வாதிமூர்த்தி பங்கயப்பாதம் போற்றி.”

என்று கூறுகின்றார். எண்ணெழுத்திரண்டும் பரப்பிய ஆதிமூர்த்தியென்பது: கணித இலக்கண சாஸ்திரங்களை ஆதிபகவான் சமவசரணத்தில் விளங்க விரிவாய் உபதேசித்தா ரென்பதை விளக்கும்.

இதுபோலவே 12-வது தொகுதியிலும், ஸ்டி ஆசிரியர்,

“சொல்வகை யெழுத்தெண் ணெல்லார் தொல்லைநாளெல்லை நல்வகை யாக்கும் பிண்டி நான்முகன்” [யாக

என்றும், தெய்வவணக்கம் கூறியிருக்கின்றனர்.

இ - ன். “சொல்வகை - சொல்லும்படியாகிய வகுப்புக்களையுடைய, எழுத்து-அக்ஷரங்களையும், எண் - கணிதங்களையும், எல்லாம்-ஷட்கர்மத் தொழில் முதலிய மற்றைய வெவற்றையும், தொல்லைநான்- கர்மபூமியின் ஆதிகாலத்தில், எல்லையாக-அளவாக, நல்வகையாக்கும் - நன்மையாகச்

செய்தருளும், பிண்டி-அசோக விருகத்தினடியிலிருக்கும், நான்முகன்-அதிசயத்தால் நான்கு திருமுகங்களை யுடையவன்” என்பதாம். *

இவ்விதம் மேற்கூறியவாறே, பகவான், எண்ணையு மெழுத்தை யும் உயிர்களுக்காதாமாக உபதேசித் திருப்பதற்கிணங்க குறளா சிரியரும் மற்றோர் அதிகாரத்தில்,

“எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.”

என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். குறளாசிரியர் கருத்து இங்ஙனமி ருப்ப, திருக்குறளுக்கு உரைவகுத்த பரிமேலழகர், “அகரம் முத ல...” என்னுங்குறளுக்குமுத்தியுடைய உரையில், “தமிழெழுத்துக்களுக்கு மாத்திர மல்லாமல் வடவெழுத்துக்களுக்கும் அகரம் முதலாதலை நோக்கி எழுத்தெல்லாமென்றார்” என்றும் கூறுகிறார். இவர் தமிழ் மெழுத்துக்களுக்குக்கூறுவது போன்று, வடவெழுத்துக்களுக்கும் அக ரம் முதலெனச்சுட்டிக் காட்டுவதானால் மற்றும் கன்னடம், மகரா ஷ்டிரம், தெலுங்கு முதலான வெழுத்துக்களுக்கும் அகரம் முதலெ னவே சொல்லவேண்டும். இவ்விதம்கூறும் கருத்து பொருத்தமல்ல வென்பது மேலே விளக்கி யுள்ளவற்றால் விளங்கும். மற்றும் “எழுத்துக்களெல்லாம் அகரத்தை முதலாக வுடையன; அது போல உலகம் ஆதிபகவானே முதலாக உடையது” என்றும், “தலை மைபற்றி வந்த அகரத்திற்கும் ஆதிபகவானுக்கும் பிம்பப்பிரதி பிம்பபாவம் சொல்லுதலால் இது எடுத்துக்காட்டுவமையணி” என் றும் கூறிப் பகவானுக்கு அகரத்தை உவமை கூறியிருக்கின்றார். குறளாசிரியர் அக்கடவுள் வாழ்த்திலேயே,

“தனக்குவமை யில்லாதான் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.”

என்றுகூறியிருப்பதால் பரிமேலழகர் ஆதிபகவானுக்கு அகரத்தை உபமானமாகச்சொல்லுவது பொருந்தாது. ஆதிபகவான் உபமா தீதர் என்பதை மேற்கூறிய குறளில் ஸ்பஷ்டமாக ஆசிரியர்சொல் லியிருக்கிறார். மேலும் ஆசிரியர், “அகரமுதல்” என்கிற குறளை

* இச் செய்யுளுக்குப்பலவித்வரம்சர்கள், அவரவர்கள் மனதிற்கிசைந் தபடி பொருளுரைத்திருக்கின்றார்கள். அவைபொருத்தமற்றனவாகும். ஆதிபகவான் முதல்முதல் அக்ஷரங்களும், கணிதங்களும் உபதேசித் ததைக் குறளாசிரியர் கூறியதுபோல, மண்டல புருடநூல் 4-வது 12-வது தொகுதியில் கூறியிருக்கிறாரென்பதை நன்கு அறிதல்கூடும்.

இப்பற்றி, அதற்குப்பின், “சுற்றதனாலய பயனென்கொல்” என்கிற குறளை அமைத்திருப்பதும் அவஸ்யம் ஆராய்ந்தறியத்தக்கது.

ஆஸ்திகர்கள் கடவுளை வணங்கும்போது, “ஆஸீர்நமஸ்கிரியா வஸ்துகிர்தேசம்” என மூன்றுவகையால் பகவானைத்துதித்தல் முறைமை. அதலால், திருக்குளாசிரியர் முதல் குறளில் கடவுளை வணங்காது இரண்டாவது குறளில் வணங்கினார். இனி, முதல், முதற்று என்னும் இரண்டு பயனிலைகளையும் பற்றி ஆராயுமிடத்து, பாகலக்ஷணத்தின்படி இவ்விரண்டு பயனிலைகள் இருப்பது சிறப்பாகாதென்பதும், முதற்று என்னும் ஒருபயனிலையிருப்பதே பொருத்த முடைத்தென்பதும்விளங்கும். செய்யுளமைப்பில் திராக்ஷாபாகம், நாரிகேளாபாகம் என இரண்டுவகையுண்டு. அவற்றுள் திராக்ஷாபாகமானது திராக்ஷைக்கனி உள்ளும் புறம்பும் இனிய சுவையைத்தருவதுபோல் கவியின் எல்லாப் பாகமும் சுவையாயிருப்பதாகும்; நாரிகேளாபாகமானது தேங்காய் புறத்தில் கடினமாயும் உள்ளேசுவையாயும் இருப்பதுபோல், கவி மேலுக்குக்கடினமாயும் உள்ளே பொருளமைதியாய்மிருப்பதாம். குறளாசிரியர் திராக்ஷாபாகத்தின்படி செய்யுளமைக்கக் கூடியவராதலின் முதற் செய்யுளை அங்ஙனமே இயற்றினானெனக்கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனமிடத்து.

“அகரமுதலாகிய எழுத்துக்களெல்லாம் பகவானை முதலாகவுடையன” என்று பொருள்வென்கொண்டு முதற்று, என்னும் ஒருபயனிலைபென்கொண்டு முடித்தலே திராக்ஷாபாகத்திற்குப் பொருத்தமானதாம். இவ்வாறு ஆதிபகவான் (அருகக்கடவுள்) ஐனங்களுக்கு அகரமுதல் எல்லாவெழுத்துக்களையும் உபதேசம் செய்தாரென்பதை, இரண்டாவதாகிய, “சுற்றதனாலயபயன்” என்னும் குறள் நன்குவிளக்கும். எங்ஙனமெனில், “சுற்றதனால்” என்பது, “மூன்றுரைத்தவற்றைப் படித்ததனால்” என்று அதனைச்சுட்டிக் காட்டுவர்.

நூலாசிரியர்கள், தாம் இயற்றும் நூல்களில் தமது சமயக் கடவுளைத்துதிப்பரேபொழிய வேறுசமயக்கடவுளைத்தொழாரென்பது எல்லோருக்கும் ஒப்பமுடிந்தவிஷயம். ஆதலின் ஆசிரியர் ஆதிபகவானாகிய அருகக்கடவுளைத் தாம் வணங்கியதுடன் பிறரும் வணங்கும்படி இதனால் விளக்கியிருக்கின்றனர். மேலும் குறளாசிரியர், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றைக்குறித்து

இந்நூல் செய்தனராதலின் அப்புருஷார்த்தங்களை அநுஷ்டித்த ஆதிபகவானையே துதித்திருக்கின்றனர்.

இந்தக்கொள்கை எந்தச்சமயத்திற்குப் பொருந்து மென்பதை நாம் போசிக்கவேண்டும். சைவம், வைணவம் ஆகிய இந்தச்சமயங்களில் அகாராதிக் அக்ஷரங்களைமானிடர்களுக்குக் கடவுள் நேராக உபதேசித்தார் என்பதற்கு வேதப்பிரமாணமில்லை. கடவுள் நந்திதேவர் மூலமாகவும், பிரம்மாவின் மூலமாகவும் வேதத்தை உபதேசித்தனரென அம்மதத்தினர் கூறுகின்றனர். புத்தக் கடவுள் அக்ஷரங்கள் முதலானவைகளையும், கல்விகளையும் பாலாவஸ்தையில் தான் கற்றுக்கொண்டு லோகாசாரியராய் விளங்கினரெனப் புத்தர்சரித்திரம் கூறுகின்றது. ஜைனசமயக்கடவுள், மதிஸ்ருதாவதியென்னும் மூன்றுருானத்துடன் அவதரித்து மானிடர்களுக்குத் தாமே நேராக அக்ஷரம் முதலானவற்றைக்கூறியருளினாரென்பதை ஜைனவேதம் ருஜுப்படுத்துகின்றது. ஆதலால், திருக்குறள் ஜைனசமயம் தவிர மற்ற சமயங்களுக்குப் பொருந்தாதென்பதை மேல்கண்டகாரணங்களால் அறிதல்கூடும்.

இனி, முதற்கடவுளாகிய விருஷபதீர்த்தங்கரரென்னும் ஆதிபகவானுக்கு விருஷபநாதர், விருஷபதேவர், விருஷபேஸ்வரர், முதல்வன், முதலோன், முனைவன், ஆதி, ஆதிமுர்த்தி, ஆதிகர்த்தா, ஆதிநாதன், ஆதிஸ்வரன், ஆதிபட்டாசார், ஆதிதேவர், ஆதிபரமேஸ்வரன், ஆசிராஜா, ஆதிஜினன், ஆதிநீர்த்தங்கரன், ஆதிபிரம்மா, ஆதிபகவான் எனப் பல திருநாமங்கள் வடமொழி தென்மொழிநூல்களில்வழங்கப்படுவதை இங்கு கொஞ்சம் விவரிப்பாம்.

“கூர்டெவ ஶோகித துராரம் க்ஷாராவியூவ ஜிவொனாதம் ।

ஸுரோஸ்ரிதாஃ க்ஷுரீதெஃ வடிஸ்ஸுரீ வயஸ்வினொ” ॥

என்பது மகாபுராணம் பர்வம் 16 சு. 140ல் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ள்: “பிரபுவே! ஆதிகர்த்தாவாயும், தேவராயுமுள்ள உம்மை, கற்பகத்தருப்போன்றவர் என்று நாங்கள் அடைந்தோம்; ஆகையால் பயத்தினுடையஸ்தானத்தை எப்படி அடைவோம்? அடையமாட்டோம்?” என்பதாம்.

இன்னும்,

“ததஸு ஹவா நாஜிஷெவொ ஷெரெவெஃ சுதாவடூநஃ ।

ஶீக்ஷாவயூ வாரிஷகூஃ க்ஷாராவியூவ ஐவாவெனொ” ॥

என்பது மகாபுராணம் பர்வம்-17-சு-221-ல் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் கருத்து: “நால்வகைத்தேவர்களினால் பூஜிக்கப்பட்டவரும், திஷ்டையென்கிற கொடியினால் சூழப்பட்டவரும் சிவ சூக்திதவர், கல்ப கத்தருபோல் விளங்கினார்” என்பதாம்.

“பகவாநாதிதேவா” என்பதில் பகவான் என்பதற்குப் பொருள் கேவலஞானி என்பதாம்; அதாவது திரிகால வுணர்ச்சியுடையவர் என்பதாம்.

இன்னும்,

“சுஜம உஹ ஸ்ரீராவ ஹவாநாதி வஹாஷம் ।

புஷ்யெ விஜயொஷோமம் யஜ்ஞகூயி நாயகம்” ॥

என்பது மகாபுராணம் பர்வம்-25-சு-24-ல் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் கருத்து: “மூவுலகிற்கும் எஜமானரும், தர்மசக்கராதிபதியும், (அறவாழிக்குறாதனும்), உள்ளும் புறமும் சோபையை யுடையவரும் அதாவது (கோடிசூரிய சத்திரர்களுடைய பிரகாசம்பொருந்தியவரும்), இருபத்துமூன்று தீர்த்தங்கரர்களுக்கு முத்தினவருமாகிய ஆதிபகவான் அஹிம்ஸாதர்மத்தை பிரஜைகளுக்கு உபதேசிப்பான் வேண்டி ஸ்ரீவிஹாரம் செய்தார்” என்பதாம்.

மேலும்,

“யஸம்ஸுத ஸுகமவாஹய தகுவொயா

ஐஹித வஸகி வபுஹி ஸுஹொக நாவெய்

ஸொஷெ ஜபமதிதய வித ஹரெ ராஹரெ

ஸொஷெ கிஹஹ லவிதம் ப்ரயஜி ஜிநெநு”

என்பது பக்தாமரம் சுலோகம்-2-ல் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் கருத்து: “ஸமஸ்தமான சாஸ்திரங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்ததினால் உண்டாயிருக்கிற புத்தியில் சமர்த்தர்களாயுள்ள தேவர்களுக்கெல்லாம் எஜமானர்களாகிய தேவேந்திரர்களினால் கூறப்பட்ட மூன்று லோகத்திலுள்ள ஜனங்களது மனதைக்கவரக்கூடிய ஸ்தோத்திரங்களினால் எந்தவிருஷபஸ்வாமி நன்றாகத் துதிக்கப்பெற்றாரோ அப்படிப்பட்ட பிரதமதீர்த்தங்கரரான ஆதிபகவானே நானும் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறேன்” என்பதாம்.

பின்னும்,

“சஸூர லேஸவிபுண்யம் வுஷஹிநஃ ப்ரயஜித்யை கதாஹத்யா.”

என்பது கிரியாபுஸ்தகம் நந்திஸ்வரர் சு-29-ல் கூறப்படுகிறது.

இதன் கருத்து: “இந்த அவசரப்பிணிகாலத்திலே முதல் தீர்த்தங் கரரானவர் பவ்வியரை போஷித்த (விரஷபஜின?) ஆதிபட்டாரகர்” என்பதாம்.

மேல்கண்டஸ்ஸோகங்களினால் ஆதிகர்த்தா, ஆதிதேவர், ஆதிபக வான் என்கிற திருநாமங்கள் அருகக்கடவுளுக்கு வருதல் காண்க.

இன்னும் சிலப்பதிகாரத்தில் நாமிகாண்காதை வரி. 177ல்

“செறிவன் சிறந்திரன் சித்தன் பகவன்”

எனவருவதில், உரையாசிரியர் அடியார்க்குநல்லார், பகவன் என்ப தற்குக் கேவலஞானியென்று உரைவகுத்திருக்கின்றார். ஆதலால், குறளாசிரியர் ஆதிபகவன் என்று கூறுபதற்கு கர்மபூமியின் பிர தமத்தில் முதன்முதல் கேவலஞானத்தை அடைந்தவர் ஆதிபக வான் என்று பொருள் கொள்ளதலும் பொருந்தும். மேலும்,

“ஆதி வேதம் பயந்தோய்பேலர்பெய்தம் மாரியமைந்தோய்ரீ”
என்று, சீவகசிந்தாமணி, 1242ஆம் கவியிலும்,

“ஆதிவே தத்து நாதன் புருவந்த வுலகமேத்த”
என்று மேருமந்தரபுராணம் 157. ஆம் கவியிலும்,

“அவனிநாடு கண்குளிரவாடகப்போது மீதுலா மாதிராதரே”
என்று திருக்கலம்பகம். 42. ஆம். செய்யுளிலும்,

“ஆதிபகவனை யருகனை மாதாபரீங்க வழுத்துவம்பலவே”
என்று, திருக்கலம்பகம். 109. ஆம் செய்யுளிலும்,

“ஆதாரமே யாதிராதா பிரானையருட்குன்றமேயென்னை
யஞ்சலென்றருளே”
என்று, திருத்திபங்குடித் தீபநாதர் தோத்திரத்திலும்,

“அண்டர்புகழ் தொண்டர்மகிழ் எண்டிசையும் போர்பெற்ற
ஆதிநாதக்கடவுளே”

என்று ஆர்ப்பாக்கம் ஆதிபட்டாரகர் பஞ்சரத்தினத்திலும்,

“பாக்கவிஞர்கொண்டாடும் பாகையின்வாழ் ஆதீஸர்
மாக்கமல பாத மதி”

என்று, ஆர்ப்பாக்கம் ஆதிபட்டாரகர் இரட்டைப்பாணிமாலைத் தோ த்திரத்திலும்,

“போதுவிண்ட புண்டரீக மாதரோடு வைசு வேண்டின்
ஆகிராத ராய்ந்தநூலின் நீதியோதி நின்மினீடு”

என்று, யாப்பருங்கலவிருத்தி 2வதுபகுதி 409-வது பக்கத்திலும்

“போதுசாந்தம் பொற்பவேந்தி ஆகிராதற் சேர்வோர்
சோதிவானந் துன்னுவரே”

என்று, யாப்பருங்கலக்காரிகை. 53-ஆம். பக்கத்திலும்.

“அத்தனே பெண்ணை யாடீர் சரணம்
ஆகி பகவா னருளே சரணம்.”

என்று தோத்திரத்திரட்டிலும்,

“பரப்பிய வாகி மூர்த்தி பங்கயப் பாதம் போற்றி”
என்று, சூடாமணிநிகண்டு நான்காம் தொகுதியிலும்,

“ஆகியே யாகி யின்றி யகிலமும் பரந்து நின்ற”
என்று திருக்கலம்பகத்திலும்

இப்பெயர் அருகக்கடவுளுக்கே எடுத்து மிகுதியும் வழங்கப்
பட்டிருத்தல் காண்க.

இன்னும் இது.

“ஒருத்தரு மத்தர்கள் போலுண ராருமி ரோம்புமெங்க
டிருத்தரு மத்தரல் லாச்சிறு மானிடர் சேர்ந்தவர்க்குத்
தருத்தரு மத்தரை யோடுவிண் ணோர்பதந் தந்துபின்னு
மருத்தரு மத்தரை யாதிபட் டாரக ராம்பரிசே”

என்னும், திருநூற்றந்தாதி-15-வது செய்யுளிலும், வருகிறது.

இதன் கருத்து: “தம்மையடைந்தவர்க்குத் தருவைப்போல நரேந்
திரபத்தையும், தேவேந்திரபத்தையும் தந்து, முறையே சித்த பதத்
தையும் தருகின்ற ஸ்வாமியாமவரை, ஆகிபட்டாரகர் (ஆகிகர்த்தா)
என்னும் முறைமையை எமது ஜிநதர்மத்துள்ளரல்லது பிறரொருத்த
ரும் உன்மத்தரைப்போல அறியார்” என்பதாம்.

இதனாலும் மேற்சொன்ன ஆகிராதன், ஆகிலன், ஆகிபக
வான் முதலாகிய இப்பெற்றிய முறைமையான நாமங்கள், அரு
கக்கடவுளுக்கு உண்டென்பதை, ஜைநரல்லது பிறரொருத்தரும்
அறியாரென்பது நன்கு விளங்கும்.

இனி ஆகிபகவான் கேவலஞான முடையவரென்பதைத் திரு
க்குறளாகிரியர் கூறியருளியிருப்பதைப்பற்றி ஆராய்வாம்; இதை
அவர்,

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றா டொழாஅ ரெனின்”

என்ற குறளால் விளக்கியிருக்கிறார்.

இதன் கருத்து: (“மிகுதியான” கேவலஞானத்தையுடைய அரு கக்கடவுள் பாதகமலங்களை, மனிதர் வணங்காராகில் அந்தப்பகவானால், அருளப்பட்ட அக்ஷரங்கள்முதலான கல்வியைக்கற்றதனால் பயனில்லை” என்பதாம். வால்-மிகுதி, அறிவன்-கேவலஞானத்தையுடையவன். கேவல ஞானமென்பது-திரிகாலவுணர்ச்சி.

“கேவலஞானம் தா வயி உந்வேபபுய கெவலாநி ஜோநம்”

என்ற தத்வார்த்த ஸூத்ரத்தின்படி ஞானமானது,

மிதிஞானம், ஸ்ருதஞானம், அவதிஞானம், மனப்பர்யய ஞானம், கேவலஞானம், என ஐந்தாகும். இவற்றில் ஐந்தாவதான கேவலஞானமென்பது மற்றநான்கு ஞானத்தை விடச் சிறந்தது; அதனையுடையவர் கடவுள் ஆதலின் அவரை ஆசிரியர் வாலறி வன் என்றார். இங்ஙனம் பகவான் கேவலஞானத்தையுடையவ ரென்பதையும், அதன்குணத்தையும் விளக்குவாம். இவை,

“நெடுவொகூல ஸகலம் திகைய விஷயம்

ஸாவொகூலோபொகூலம்

ஸாக்ஷாந்நெய்யஸ்யம் கராதயெ

நெவாசூயம் வாமாஸூயம்

நாமநெய்யஸ்யம் ஸயாநகூலம்

நெய்யஸ்யம் நெய்யா நெய்யா

நாமம் யதேயம் வநாயஸ ஸகலம்

நெய்யா ஸயாவந்நெய்யா”

என்னும் அகனங்காஷ்டக ஸ்லோகத்தால் விளங்கும்.

இதன் கருத்து: “எப்படி விரல்களுடனே கூடின உள்ளங்கையிலே உள்ள மூன்று றேகைகளை மனிதர் ப்ரத்தியக்ஷமாகக் காண்கின்றார்களோ அப்படி அக்ஷரகததுடன் கூடியிருக்கிற மூன்று லோகங்களையும், சமஸ்த மாயிருக்கிற த்ரிகாலவிஷயங்களையும் ப்ரத்தியக்ஷமாகக் கேவலஞானத் தால் பார்க்கின்றவனும், ராக்ந்தேவமுதலான பதினெட்டுத் தேவாஷ்டங் களை எவனெகெடுத்தாண்டு அப்படிப்பட்ட குணமுள்ளவனென மகாபீதவன்; அவனே, ஸ்வாமி; அப்படிப்பட்ட ஸ்வாமிக்கு நான் நமோஸ்து பண்ணு வேன்” என்பதாம்.

இன்னும் குறளாசிரியர் வாலறிவன் என்பதற் கிணங்க,
தொல்காப்பிய ஆசிரியரும் பொருளதிகாரம் மாபிபல் சூ-94-ல்,

“விளங்கிய வறிவின்” என்றார்.

இன்னும் இதைப்பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண்காதை 176
வது அடியிலும்,

“அறிவன் அறிவோன் அறிவுவரம்பிகந்தோன்”

என்பது கூறப்படுகிறது. இதற்கு,

“எல்லாப்பொருள்களையுமறிபும் அறிவையுடையோன்

அறஞ்செய்தலையே தொழிலாகவுடையோன்

யாவராலும் அறியப்படும் அறிவெல்லையைக்கடந்தோன்”

என்று அடியார்க்குநல்லார் உரைவகுத்திருக்கின்றனர்.

இதற்கிணங்க, மேருமந்தரபுராணம் 173 ஆம் செய்யுளில்,

“மதிகணன்கையுங்கடந்தனை யடைந்தனை

யுலகெலா மதிபொன்றின்”

என்பது கூறப்படுகிறது.

இதன்கருத்து, “மதிகள் நான் கையுங் கடந்தனை-மதி, ஸ்ருதி, அவதி
மனப்பரியமென்னும் நான்கு ஞானங்களையும் தாண்டினாய், உலகெலா
மதியொன்றில்-லோகா லோகமஸ்தங்களை கேவலஞான மொன்றினால்
அடைந்தனை-அடைந்தாய்” என்பதாம்.

பின்னும் மேருமந்தரபுராணம் 630-வதுசெய்யுளிலும்,

“அறிவினாலறியாத வறிவனீ”

என்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ள். “அறிவினாலறிதற்கேதுவாகிய மதி, ஸ்ருதி, அவதி, மனப்
பரியமஎன்பவைகளில் விஷயமாகிய நான்கு ஞானங்களாலும் கிரகித்தறி
யாத அறிவனீ; சர்வத்திரவிய பரியாயுகபத் பிரத்தியக்ஷமாகிய கேவல
ஞானத்தை யுடையவனீ” என்பதாம்.

இன்னும் இதைப்பற்றிய விஷயம்,

“அறிவனாடிக்கிழரசஞ்சித்துறந்தவாறும்”

என்று சீவகசிந்தாமணி 27-ஆம் செய்யுளிலும்வருகிறது

இ - ள். “கேவலஞானத்தையுடைய ஸ்ரீவர்த்தமான சுவாமி சமவ
சுரணத்தில் ஸீவகன் அரசாட்சியை நீக்கித்துறந்தான்” என்பதாம்.

மேலும்,

“அறிவாடிமுதலார்வம் பெருக்க”

என்று சூளாமணி துறவு சருக்கம் 172 ஆம் செய்யுளிலும்,

“அருந்தவனாபு அறம்பகர்ந்த அறிவனியே”

என்று சீவசம்போதனை அத்தியாயம் 1 செய். 29 லும்,

“ அறிவனைத்தொழாதவர்தொலையாத

சண்டவெந்துயர்நகினில் வெருவுறுவிலங்கினின்பகியாலே”

என்று, திருக்கலம்பகம் செய்யுள் 90 லும்,

“அறிவனதடியிணைபரவப் பெறுகுவர்

யாவரும் பிறவாநெறியே”

என்று யாப்பருங்கலவிருத்தி சூ-93 லும் இது கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவற்றில்வரும் அறிவன் என்னும் திருநாமம் கேவலஞானியென்பதை யுணர்த்தும்; அருகன் என்றும் பொருள் படுத்தப் பொருந்தும். இத்தகைய கேவலஞானமென்பது பிறசமயங்களுக்கு இல்லை யென்பது அறியக்கூடியது. இதுதவிர, குறளாகிரியர் கல்வி கல்லாமையைப்பற்றி இரண்டதிகாரங்கள் செய்திருப்பினும் கடவுள் வாழ்த்து முதல் குறளில், பகவான் அக்ஷரமுதலான சாஸ்திரங்களை உபதேசித்ததையும், இரண்டாவது குறளில் அந்தக் கல்விகற்றதின் பயனாக ஆதிபகவானாகிய அருகக்கடவுளே வணங்கவேண்டுமென்பதையும் நன்குவிளங்கவைத்திருக்கின்றதை அறிஞர்கள் அறிவார்களாக.

இனி, திருக்குறள், அருகக்கடவுள் வேதப்பொருள்களுக்குரியவன் என்பதையும் விளக்கி, தான், அருகமதத்தைச் சார்ந்திருப்பதையும் காட்டுகின்றது. அதைப்பற்றியும் கிறிது ஆராய்வாம்:

“இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு”

என்னும் குறள் இதனை விளக்குகின்றது.

இதன்கருத்து, “ இறைவன் - அருகக்கடவுளது, பொருள் சேர்- (நான்குவேதங்களின்) மெய்மையைச்சேர்ந்த, புகழ்-கீர்த்தியை, புரிந்தார் மாட்டு-தியானம் செய்பவரிடத்து, இருள்சேர் - மித்தியாத்வமென்னும் மயக்கத்தால் உண்டாகிற, இருவினையும் - நல்வினை தீவினை இரண்டும்,

சேரா-உண்டாகமாட்டா” என்பதாம். மித்யாத்வமென்பது பொய்யையென்று
யென்று நம்புவது; பொருள் என்பது ஜீவபுத்தகல், தர்மாதர்ம, ஆகாச,
காலமென்னும் ஷட்திரவியங்களுள்ளும் சிலர் சொல்லக்கூடும்; ஷட்திர
வியமென்னும் தத்துவங்கள், நான்காம் வேதமாகிய திரவியானுயோக
மென்னும் வேதத்தில் அடங்கியனவாதலால் அது, பொருந்தாதென்க.
குறளாகிரியர் இங்குக் கூறியதற்கிணங்க,

“இருள்புரி யுலகஞ் சேரா வியனெறி பயந்த பெம்மான்
பொருள்புரி விழவு காண்பார் புண்ணிய வுலகங் காண்பார்.”

என்று சூளாமணி துறவுச் சருக்கம் 27-ஆம். செய்யுளிலும்,

“இருள்புரி வினைகள் சேரா நிறைவன தறத்தை யெய்தின்
மருள்செய வருவ துண்டோ வாவவ ரின்ப மல்லால்”

என்று யசோதரகாவியம் 5 வது சருக்கம். 46. ஆம் செய்யுளிலும்,
இதுவருதல் காண்க.

குறளாகிரியர், “இறைவன் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு” அதாவது
“ஆதிபகவானுடைய கீர்த்திபெயரும்பின்வரிடத்து” எனப்பகவா
னது கீர்த்தியைச் சொல்லாமல், “இறைவன்பொருள்சேர்புகழ்
புரிந்தார்” எனப் பொருளை விசேஷித்துச் சொல்லுவதால் கடவு
ளால் அருளப்பட்ட பொருள் சேர்புகழை அதாவது நான்கு
வேதங்களைச் சேர்ந்த கீர்த்தியை விரும்பினவரிடத்து நல்வினை
திவினை இரண்டும் சேராதென்றார். ஆகையால், பகவானுடைய கீர்
த்தி, ரூபம், குணமுதலானவைகள் வேதங்களில் சொல்லப்பட்
டிருப்பதால் பகவான் வேதங்களில் அடக்கமென்பதும், மக்க
ளுயிர்களுக்குப் பகவானுடைய குணங்கள் முதலானவைகளை
அறியவும் தோத்திரம்செய்யவும் அவை முக்கிய காரணமாதலின்
வேதங்களின் பொருள்களைப் புகழ்வது இறைவனை புகழ்ந்ததாகு
மென்பதும் உணரப்படும்.

மேலும் பொருளுண்பதைப்பற்றி,

“தலைமகனும் தூல முனியுமீம் மூன்றும்
நிலைமைய தாகும் பொருள்”

என்பது அருங்கலச்செப்பில் கூறியிருத்தல்காண்க.

(இ - ள்.) “(தலைமகன்) இறைவன், ஆதாமம், முனிவர் இம்மூன்றும்
நிச்சயமான பொருள்” என்பதாம்.

இன்னும் திருக்குறளாசிரியர் இறைவனால் அருளப்பட்ட வேதங்களின் பொருளைத் தியானிப்பவரிடம் இருவினையும் சேரா தென விளக்கியதற்கிணங்க திருநூற்றந்தாதி செ-ள் 26-லும்,

“இடரார் பவக்கங்கு லின்கண்மற் றென்னையுங்
காணவொட்டாப்
படரார் வினைத்தொல் விருள்போ பிரியப்பைம்
பொன்னனைமே
லடரார் மலர்ப்பிண்டி யோடும் புதுந்தென்
னகத்திருந்த
சுடரார் விளக்கைமெய்த்ஞ்ஞானங் குலிகொண்டு
தூண்டுவனே.”

என்பது கூறப்படுகின்றது.

(இ - ள்.) “என்னைப்பிறப்பாகிய இரவின்கண்ணைவைத்து ஞானக் கண்ணையுமறைத்த வினையிருள்கெட என்மனத்துட்புகுந்திருந்த பாஞ் சோதியுடைய அருகாது (பரமாகமமென்னும்) விளக்கை மெஞ்ஞான மென்னும் விரலுக்கொண்டு தூண்டுகேன்” என்பதாம்.

இதனால் பரமாகமம் உணர்ந்தன்றிப் பிறப்பும் வினையும் நீங்கா என்பதும், பரமாகமம் (நான்குவிதங்கள்) எல்லாப்பொருள்களையும் விளக்கிக்காட்டுவதால் விளக்கென்பதும் கூறினார்.

இதனை ஏலாதி ஆசிரியர்,

“அறுநால்வ் ராய்புகழ்ச் சேவடி யாற்றப்
பெறுநால்வர் பேணி வழங்கிப்—பெறுநான்
மறைபுரிந்து வாழுமேன் மண்ணெழிந்து விண்ணோர்க்
கிறைபுரிந்து வாழ்த வியல்பு”

எனக்கூறும் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுளும் விளக்கும்.

இதன்கருத்து: “அறுநால்வர் - (விருஷபதீர்த்தங்கரராகிய ஆதிபக வான்முதல் மகாவீரவர்த்தமானர்பரியந்தம்உள்ள) இருபத்துநான்குதீர்த் தங்கரர்களுடைய, ஆய்-(யாவரும்) ஆராய்து தேருதற்குரிய, புகழ்-தீர்த் தியையுடைய, சேவடி-சிவந்தபாதகமலங்களை, ஆற்றப்பெறும்-மிகுதியாக உணங்கி அடைந்த, நால்வர் - (பவண, வியந்தர, ஜோதிஷ்க, கல்பவாசிக ளாகிய) நால்வகைத் தேவர்கள், பேணி - போற்றி, வழங்கி-பகவானுலே கொடுக்க, பெறு-பெற்ற, நான்மறை-நான்குவேதங்களை, புரிந்து-விரும் ப்ச்சொல்லித் துதித்து, வாழுமேன்-(மண்ணுலகத்துள்ள ஒருவன்) வாழ் வானாயின், மண்ணெழிந்து-இத்தக் கர்ம பூமியைவிட்டுநீங்கி, விண்ணோர்

க்கு-தேவர்களுக்கு, இறை-சுவாமியாக, புரிந்து - (தேவர்கள்செய்யும் சிறப்பையடைந்து) விரும்பி, வாழ்வியல்பு-நீழிவாழ்தல் சபாவமாகும்,” என்பதாம்.

இதில், “சால்வர்” என்பதற்கு, “சக்ரவர்த்திகள் பன்னிருவர், பலதேவர் ஒன்பதின்மர், வாசுதேவர்கள் ஒன்பதின்மர், பிரதிவாசுதேவர் ஒன்பதின்மர்” என இவர்களைக்குறிப்பிட்டு உரையாசிரியர் உரையில் விளக்கியிருக்கின்றார்; அது பொருந்தாது; ஆதலின் பொருத்தமான இவ்வுரைபை விளக்கமாக நாம் இங்கு எழுதிக் காட்டினோம்.

குறளாசிரியர், “பொருள்சேர் புகழ்புரிந்து.” என்பதும், இச்செய்யுளில் ஏலாதிஆசிரியர், “நான்மறைபுரிந்து” என்பதும் ஒத்திருத்தல்காண்க.

இனி இங்குக்கூறிய நான்குவேதங்களின் தன்மைகளை விளக்குவாம்:

புயரோநு பொமகேஷுபாஷாந ஐரிதம் வுராணைவிவா
வொயி ஸரோயி நியாநம் மவாபதி வொய: ஸஜீந: [ணு]

என்னும் ரத்னகரண்டகம்-பரிச்சேதம். 2, சு. 2-ல் முதல் வேதத்தின் தன்மை கூறப்படுகிறது:

இதன்கருத்து: “ஷத்ரிஸஷ்டிசலகாபுருஷர்களுடையசரித்திரத்தினையும். அஞ்சனசோராத்ரி முதலானவர்களுடைய சரித்திரத்தினையும், சொல்லும், அர்த்தாக்கியானவர்களுக்கும், ரத்னந்ரயங்களான தர்மங்களுக்கும், சுக்லத்தியானமான தியானங்களுக்கும் இருப்பிடமானது பிரதமா நயோகமென்னும் முதல்வேதமாம்; இது நன்றாகிய ஞானத்தை அறிவியாற்றிற்று.” என்பதாம்.

தீரிஷஷ்டிசலகா புருஷராவார்-இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரர்களும், பரதன், சுகரன், மகவான், சனத்குமாரன், சாந்திநாதன், குந்துநாதன், அரநாதன், சபௌமன், பத்மன், ஹரிவேணன், ஜெபசேனன், பிரம்மதத்தன் என்ற சக்ரவர்த்திகள் பன்னிருவரும், விஜபன், அசலன், தர்மன், சுப்பிரபன், சுதர்சனன், நந்தி, நந்திமித்திரன், இராமன், பத்மன் என்னும் பலதேவர் ஒன்பதின்மரும், திப்பிரஷ்டன், த்விப்பிரஷ்டன், சுயர்ப்பு, புருஷோத்தமன், புருஷசிம்மன், புருஷவரன், புண்டரீகன், இலக்ஷ்மணன், கிருஷ்ணன் என்னும் வாசுதேவர்கள் ஒன்பதின்மரும், அஸ்வக்ரீவன், மேரகன், தாரகன், நிசர்ப்பன், மதுகைடன், புஜபவி, பிர

ஹரணன், இராவணன், ஜராசந்தன் என்னும் பிரதி வாசுதேவர் ஒன்பதின்மரும் ஆகிய அறுபத்துமூவர்களுமாவார்கள்.

இந்தப்பிரதானுயோகமென்னும், முதல்வேதமானது மகாபுராண ஸ்ருதியென்றும் சொல்லப்படும். இதில் அநேக சரித்திரங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பினும், சரித்திரநாயகர்கள் இந்த அறுபத்துமூவரேயாதலால் அவர்களைப்பற்றிவரும் சரித்திரம், த்ரிஷ்டிபி சலாகாபுருஷர்கள் சரித்திரம் எனப்பெயர் பெற்றது.

“ஹோகாவோகவிவகேயபுமவரிவ்ருஷுதமபுதீநாஹு
சூபுபுந விவதயா தீதிரவெதி கரணாநு யொமஹு”

என்னும் ரத்னகரண்டகம் பரிச்சேதம் 2. சு. 3-ல், இரண்டாவது வேதத்தின் தன்மை கூறப்படுகின்றது.

இதன்கருத்து: “லோகாலோகங்களுடைய விவரத்துக்கும், உத்ஸர்ப்பினியாதியுதங்களின்பரிவர்த்தனகிரமத்தினுக்கும், சதுர்க்கதிகளுடைய ஸ்வரூபத்தினுக்கும், கண்ணாடிபோன்றிருப்பது கரணதுயோகமென்னும் இரண்டாவது வேதம்; இது ஸ்ருதஞானத்தை அறிவியாரின்றது” என்பதாம்.

முஹூர்த்த மாராணா வாரிபுத்ராபுதி வுரிக்ஷாமம்
வரணாநு யொம ஸபியம் ஸபிஜாநு விஜாநாதி”

என்னும் ரத்னகரண்டகம் பரிச்சேதம் 2. சு. 4-ல் மூன்றாம் வேதத்தின் விவரமுணரலாம்.

இதன்கருத்து: “பெருந்தார்க்கும், ரிஷிபுருக்கும், உரிய சாரித்திரத்தின் அதாவது நல்லொழுக்கத்தின் உற்பத்திக்கும், விருத்திக்கும், ரக்ஷணக்கும், காரணமான ஸம்யக்ஞானத்தை சாணதுயோகமென்னும் மூன்றாம் வேதமானது அறிவியாரின்றது” என்பதாம்.

“ஜீவாஜீவஸு தகஸ வுண்ணாபுண்ணுபவநுரோகௌவ
புரூபாநுயொமபீவஃ பூபு சிவிஜா ஹோக ராதாநுதெ”

என்னும் ரத்னகரண்டகம்-அந் 2. சு. 5-ல் நான்காம் வேதம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதன்கருத்து: “ஜீவாஜீவன்களென்ற தத்துவங்களையும், புண்ணியபாபங்களையும், ஞானாவரணதி கர்மங்கள் கட்டுகிறது, லிடுகிறதுமாகிய ஸ்வரூபங்களையும், ஸ்ருதஞானத்திற்குக் கண்ணுன திரவ்வியாதுயோகமென்ற தீபமானது (நான்காம் வேதமானது) விளக்காரின்றது” என்பதாம்.

1-வதாகிய பிரதமாயோகமென்னும் முதல்வேதத்தை வாசிப்பதனால், போகபூமியின் மானிடர்களுடைய குணங்களையும், பதினான்கு மனுக்களின் விவரங்களையும், அறுபத்து மூவர் சரித் திரங்களையும், இன்னும் பலசரித்திரங்களையும், ஒவ்வொருவரும் நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கங்களினால் பஞ்சமகதிகளாகிய நரக கதி, விலங்குகதி, மனுஷபகதி, தேவகதி, மோக்ஷமுதலானவை களின் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்த காரணங்களையும் அறிதல் கூடும். இந்த முதல்வேதத்தை நன்கு உணர்ந்தவன் கொலைமுத லாகிய தீயவொழுக்கங்களுக்கு உடன்படான்.

2 வதாகிய, கரணநுயோகமென்னும் லோகஸ்வரூபவேதத் தை வாசிப்பதால், உதஸர்ப்பிணியாதி பரிவர்த்தனைகளையும், நரக லோகம், பவணலோகம், மனுஷ்யலோகம், வித்தியாதர, வியந்தர, ஜோதிஷ்கம், கல்பவாசி, அகமிந்திரம், மோக்ஷமுதலான ஸ்தா னங்களிலேற்படும் சுகதுக்கங்களையும், மேற்சொன்னலோகங் களின் பிரமாணங்களையும், ஜீவன்களின் உர்வாஸ நிச்வாஸம் ஆயுஷ்யம் உன்னதமுதலானவைகளையும், ஜீவன்கள் வசிக்கும் ஸ்தானங்களையும், ஜம்பூத்விபம் தாதகிஷண்டமுதலான த்விபங் களையும், இவற்றில் உள்ள ஐந்துமகம்மேருக்களையும், ஐந்து பரத கேஷத்திரங்களையும், ஐந்து ஐராவதகேஷத்திரங்களையும், விதேக கேஷத்திரமுதலானவைகளையும், மகாலவண சமுத்திரம், சுசீரம், ததிமுதலான சமுத்திரங்களின் விவரங்களையும், அந்தரத்விபமுத லான பலவகைகளையும் மோக்ஷஸ்வரூபத்தையும், அதன் சுகத் தையும், இன்னும் அநேக விவரங்களையும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

3-வது சரணநுயோகமென்னும் வேதத்தைப் படிப்பதனால், நல்வினை தீவினைகளின் காரணங்களை அறிந்தபின் உணரும் இல்ல றம் துறவறமென்னும் சாரித்திரத்தை அறிந்து, பாவத்திற்குப் பயந்து நல்லொழுக்கத்தைக்கண்டு அநுஷ்டிக்கும் தன்மை உண் டாகும்.

4-வது திரவ்யாநுயோகமென்னும் வேதத்தை வாசிப்பத னால் நல்லொழுக்கத்தை அடைந்தபின் ஜீவாதிஷ்டத்திரவிபங்கள் முதலான ஹேயோபாதேயதத்வ ஸ்வரூபங்களையுணர்ந்து, மோக்ஷ சாதனமடைய ஏதுவாகும். இவைகளின் பிரிவுகள்-அங்காகமம்- 12-ம், பூர்வாகமம், 14-ம், பகுஸ்ருதியாகமம் 16-ம், ஆம்.

மேற்சொன்ன வேதங்களில், முதல்வேதமானது இரண்டு நூறுயிரத்தைம்பத்தையாயிரத்து நானூற்று நார்பத்திரண்டு கோடியே முப்பத்தொருநூறுயிரத்தைநூற்றொழுபது கிரந்தசங்கியையிணையுடையது; மற்றமூன்றுவேதங்களும் இப்படியே அதிக கிரந்தங்கலையுடையனவாம். காலதோஷத்தினால் மனுஷ்யர்களுக்கு இவற்றை அறியும்சக்தியும், அறிவும், ஆயுளும், குறைந்துவந்ததினால் முன்னிருந்த மகாமுனிகள் இந்த வேதங்களைச் சுருக்கி உபதேசித்துவந்தார்கள்; பிறகு ஏற்பட்ட முனிவர்கள் இந்த வேதங்களைச் சிறுசிறுநூல்களாகச் செய்தருளியிருக்கின்றார்கள். இப்போது வழங்கிவரும் முதல் வேதமாகிய மகாபுராண ஸ்ருதியானது இருபதினாயிரம் கிரந்தங்கலையுடையது.

2-வது வேதமான லோகஸ்வரூபத்தைப்பற்றி இப்போது வழங்கிவரும் நூல்கள் திரிலோகசாரம், திரிலோக ப்ரக்ஞப்தி, ஜம்பூத்வீப ப்ரக்ஞப்தி, த்வீபசாகர ப்ரக்ஞப்தி, மகாலோகாணீ, லோகஸ்வரூபம் ஆகியவைகளாம்.

இவற்றைப்போலவே 3-வது வேதமான இல்லற துறவறத் தைப்பற்றியும், 4-வது வேதமான ஜீவாதி தத்வங்களைப்பற்றியும் பலநூல்கள் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி அருகக்கடவுள் விருப்பு வெறுப்பில்லாதவர் என்பதைத் திருக்குறளாசிரியர் விளக்கியிருப்பதைப்பற்றி ஆராய்வாம்: இதனை அவர்,

“வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லாநடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பை யில்”

என்னும் குறளால் விளக்கியிருக்கின்றனர்.

இதன்கருத்து: “விருப்புவெறுப்பு இல்லாத அருகக்கடவுள் பாதத்தைச் சேர்ந்தவர்க்கு எக்காலத்திலும் பிறவித்துன்பங்கள் உண்டாவன வல்ல” என்பதாம்.

இன்னும்,

“வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லாத வீரனடி [லும்
பூண்டுகிடந்தாற் புறத்தினுத்த வெங்குற்றற் போகும்போ

என்று திருக்கலம்பகம்-செய்யுள் 58-லும்,

“ஆழ்த்துதி பார்வமுந் செற்றமு நீக்கிப் வச்சுதனை”

என்று திருநாற்றந்தாதி-20-ஆம் செய்யுளிலும் இவ்விவரம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும் இது,

“உவத்தல் காய்தலா லுன்றிரு வடித்தலத் தெழுந்தோர்க்
குவத்தல் காய்தலுன் றிருவுளத் தொன்றுநீ யிலையேற்
சுவர்க்க மாநா கத்தவர் தன்னுவ தானது
தவத்தின் றன்மையோ தம்வினைத் தன்மையோ வருளே”

என்று மேருமந்தாபுராணம்-128-ஆம் செய்யுளிலும் கூறப் பட்டிருக்கின்றது.

இதன்கருத்து: “சந்தோஷித்தலாலும், கோபித்தலாலும், உன்னுடைய அழகியபாதகமலத்து வந்தடைந்தவர்களுக்கு நீ உன்னுடைய அழகியமனதில் சந்தோஷிப்பதும் கோபித்தலும் இல்லை; அங்ஙனம் உன்னிடத்தில் அக்குணங்கள் இல்லையானால், அவ்விருகிறத்தவர்களில், சந்தோஷித்தவர் சுவர்க்கத்தையும், கோபித்தவர் பெரியதுக்கத்தையுடைய நாகத்தையும் அடைவது உன்னுடைய தபவினது குணமோ, அவர்களுடைய வினையினது குணமோ எங்களுக்குத் தெரியும்படி கூறியருள்வாயாக” என்பதாம். இதனால் அருகன் விருப்புவெறுப்பு இல்லாதவனென்பது விளங்கும்.

இன்னும்,

“காவுந்தி யையையோர் கட்டுரை சொல்லு
நலம்புரி கொள்கை நான்மறை யாள
.....
காமுறு தெய்வங் கண்டடி பணிய
நீபோ யாங்களு நீணெறிப் படர்குது
மென்றம் மறையோற் கிசைமொழி யுணர்த்தி”

என்று, சிலப்பதிகாரம் காடுகாண்காதையில், கவுந்தியடிகள் பிராம்மணனிடம் உயர்நெறி சொன்னதாகவரும் அடிகளில், “காமுறுதெய்வங் கண்டடிபணிய நீபோ” என்றதொடரிலுள்ள “காமுறுதெய்வம்” என்றதற்கு, “காமக்குரோதாதிகனெல்லாமுடைய தெய்வ மென்பதுவுமாயிற்று” என்று, அடியார்க்குநல்லார் உரை வகுத்திருப்பதனாலும், அருகக்கடவுளன்றி மற்றதெய்வங்கள்நிருப்பு வெறுப்புடையனவென்பது துணியப்படும்.

சிவகசிந்தாமணி 2874-ஆம் செய்யுளிலும்,

“காம முடையார் கறுவொடார்வ முடையாருந்
தாம மொடு சாந்து புனைவார் பசியிலுண்பா

ரேம முடையார்க ளிவரல்ல ரிவையில்லா
வாம னடியல்ல பிறவந்தி யன்மினென்றார்”

என்று இவ்விவரங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதன்கருத்து: “காமத்தையுடையாரும், செற்றத்தோடு ஆசையை யுடையாரும், தாமத்தையும் சாந்தையும் புனைவாரும், பசியாலே இல் லிலேசென்று பலிகொள்வாருமாகிய இவர்கள், நம்மை உய்யக்கொள்ளு மவரல்லர்; ஆதலின், இத்தீக்குணங்களில்லாத வாமனடியல்லாத பிற வடிகளை வணங்கன்மினென்று கூறினார்” என்பதாம்.
இன்னும்,

பிரம்மா இந்திரப்பட்டம் வேண்டுமென்று மூன்றரைக்கோடி வருஷம் தவஞ்செய்தார் என்பதும், விஷ்ணு வேண்டுமென்றே மச்சகூர்ம நரசிங்க முதலான தசாவதாரங்களைப்பெடுத்து இவ்வுல கில் அநேக ஹிதாஹிதங்களைச் செய்திருக்கின்றார் என்பதும், சிவபெருமான் விருப்பத்தினால் பக்தர்களுக்கு வேண்டியவரங்க ளைக் கொடுத்து வெறுப்பினால் திரிபுராதிகளை நெற்றிக்கண்ணால் சுட்டெரித்தார் என்பதும் அந்தந்தச் சமயசாஸ்திரங்கள் கூறு கின்றன.

மேற்கண்டகாரணங்களால் அருகன் விருப்புவெறுப்பு அற்ற வனென்பதையும், மற்றகடவுளர் விருப்பு வெறுப்பு உள்ளவரென் பதையும் உணரலாம்.

இனி அருகக்கடவுள் ஐந்தவித்தானென்பதைப்பற்றி ஆராய் வாம்: இது,

“பொறிவாபி லைந்தவித்தான் பொய்கீ ரொழுக்க
நெறிகின்றார் நீடுவாழ்வார்”

என்னும் திருக்குறளில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதன்கருத்து: “மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென்னும் பஞ் சேந்திரியங்களையும் அவித்த அருகக்கடவுளது மெய்யான ஒழுக்க வழி யிலே நின்றவர் நீடுழிவாழ்வார்” என்பதாம்.

பரிமேலழகர், ஐந்தவித்தானது ஒழுக்கவழி அவனார் சொ லப்பபட்ட வேதமார்க்கம் என்றார். இது, பொருத்தமாகாது.

ஐந்தவித்தான் மெய்யான ஒழுக்கவழியாவது - பகவான் நின்ற தவத்தின் மார்க்கம்.

இதனை,

“மெய்த்தவத் தன்மை தானும் வென்றவர் படிமந் தாங்கிச் சித்தமெய் மொழிகண் மூன்றி லிருதொடர்ப் பாட்டி னீங்கி பத்தறம் பன்னி ரண்டார் தவத்தொடு பபின்று தன்கண்ப் உத்தமக் காட்சி ஞான வொழுக்கத்தை யழுத்தல்கண்டாய்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 411-ம் செய்யுளால் நன்குணரலாம்.

இ - ள். “உண்மையாகிய தபவினுடைய குணமானது யாதென்றால், (ஒருவன்) காதிகர்மங்களை ஜெயித்திராநின்ற அருகபரமனுடைய ரூபமாகிய நிர்க்கந்தரூபத்தைத் தரித்து, மனவசனகாய மென்னும்மூன்றி னாலும், பாகியாப்பயந்தரமென்னும் இரண்டு பரிக்கிரகங்களினின்றும்நீங்கி, உத்தமக்ஷமை முதலான தசதர்மமும், துவாதசவித தபசமாகிய இவற்றோடும் பழகித் தன்னிடத்தில் நற்காட்சி, நன்னூனம், நல்லொழுக்கத்தையும் ஸ்தாபித்தலாம்” என்பதாம்.

இங்குக்கூறியவற்றால், ஐந்தவித்தான் என்பது அருகக்கடவுளுக்கே பொருந்து மென்பதைக்காண்க.

ஆதிபகவனாகிய அருகன், தர்மார்த்தகாமங்களை பிரஜைகளுக்குத்தானே உணர்த்தி, பரதன், பாஞ் பவிசுமாரன் முதலானவர்களுக்கு ராஜ்ஜியங்களைப் பகிர்ந்துகொடுத்து, வீடடைதல் என்பதையும் உணர்த்தும் பொருட்டுச் சகல பற்றுக்களையும் விட்டு வனம்சென்று நிர்க்கந்தரூபம், மனவசனகாயங்களை யடக்கி + மனப் பர்பயமென்னும் நான்காவது ஞானத்தைபடைந்து ஆறுமாதம் அனலை விரதம் கைக்கொண்டு வெய்யில் மழை பனி காற்று முதலாகிய பரிஷுஹங்களைச்சகித்துப் பர்வதம்போல சலியாது தவம் செய்தார். அவ்வாறு,

ஆகிவே தத்து நாதன் புருவிர்த வுலக மேத்த
நீதிமா தவத்தைத் தாங்கி நிறைந்தயோ கத்தி னின்ற
போதினு தரத்தின் வந்தார் போகவா தரத்தினார்கள்
தீதிலாக் குணத்தி னார்கள் விரமியு நமியு மென்பார்.

வந்தவ ரிறைவன் பாதம் வலங்கொண்டு வணங்கி வாழ்த்தி
அந்தமி னிதிபு நாடு மரசருக் கீந்த வந்நாள்
வந்தில மடிக எின்றே வந்தன மண்ணெமக்குத்
தந்தபின் னன்றிப் போகோ மென்றுதாழ்ந் தேத்தினாரே.

இவ்வாறு வித்திபாதரபுத்திரர்களாகியநமி, விரமி, என்பவர்கள் ராஜ்ஜியங்களைப்பெறவிரும்பி, பகவானிடம்வந்துபணிந்து மேலும்,

+ மனப்பர்பய ஞானமென்பது - பிறர் மனதில் நினைத்தவைகளைச் சொல்லுதல்.

“மூன்றுலக மேத்தவரு முத்திக் கிளவாசா
யான்ற வணுத்தரத்து என்றமர்ந்தாப் நீயே
யான்ற வணுத்தரத்து என்றமர்ந்து வந்தாயை
மூன்றுலக மேத்திப வாறுசொல்ல முடியாதே”

என்று பலவிதத்திலும் துதிசெய்தார்கள். அப்போது ஆதிபக
வான் * பிரதிமாயோகத்தில் சலனமின்றி இருப்பதைப் பவன

* ப்ரதிமாயோகமென்பது-ப்ரதிமைபோல அசைவற்றிருந்து தவஞ்
செய்தல்.

இதை, பனம்பாரனார் தொல்காப்பியம் சிறப்புப்பாயிரத்தில்,
“மல்குநீர் வரைப்பி னேந்தி நிறைந்த
தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தேற்றிப்
பலபுகழ் நிறுத்த படிமை யோனே”

என்ற சூத்திரத்தில் ‘படிமை’ என்றதனால் விளக்கியிருக்கிறார்.

இ - ள்: “கடல்கூழ்ந்த உலகின்கண்ணே ஐந்திறம் (அதாவது பஞ்
சாஸ்திகாயமுதலான தத்துவங்களை) நிறையவறிந்த தொல்காப்பிய னெ
னத்தன்பெயரை மாயாமல்கிறுத்தி, இல்லறதுரவறங்களில் பலபுகழ்க
ளையும் இவ்வுலகின் கண்ணேரிலை நிறுத்திய, படிமையோனே (அதாவது
ப்ரதிமாயோகத்தைத் தரித்த தவத்தையுடையவனே)” என்பதாம்.

இன்னும் ப்ரதிமாயோகமென்பதைப்பற்றிக் கிரியாபுஸ்தகம் யோக
பக்தி சுலோகம் 11-ல்,

“வெஹுவிஹ பவியே஽஽஽஽ ணிலெ஽ஜவீராவஸனெ஽கவாவீய
சுணியௌவ஽ ஸுவஹீ யெ உ஽தாஹெ ஹெய்ஹாஜி ”

எனபிராகிருதபாஷையில் கூறுதலும்காண்க.

இதன்பொருள்: “சூரியப்ரதிமைமுதலானபகுவித ப்ரதிமா யோ
கங்களிலே நிற்கிற சீலத்தையுடையவரை, காயோத்சர்க்கத்தையும் ஏக
பார்சுவத்தையுமுடையவரை, உமிழ்தல் சொரிதல் இல்லறத் விரதத்
தையுடையவரை, தேகத்தைத் துறந்தவரை வந்தியாநின்றேன்” என்பதாம்.

இது தவிர, மகாபுராணம் பர்வம்-2, சு 90-ல்,
“உதிஷ்ணாஸ நிவக்ஷு தகிரா யொம ஜீபுஷஃ

ஸகாலஃ சுணவஸி ஹத்கு ருமஜெய்யபுஸாவீநஃ ”

என இது கூறப்படுதல் உணர்க.

(இ - ள்.) “தேறியலக்ஷமியோடு விளங்குகின்றவரும், ஆறுமாச பரி
யந்தம் நிறைவேற்றப்பட்ட (ப்ரதிமைபோல்கின்ற) ப்ரதிமாயோகத்
தை அடைந்தவருமான ஆதிபகவானான விருஷபநீர்த்தங்கரருக்கு அந்தக்
காலமானது, சுணகாலமாகத்தானே ஆயிற்று” என்பதாம்.

லோகத்தில் உள்ள தரணேந்திரன் அவதாரானத்தாலறிந்து அந்த வித்தியாதர புத்திரரிருவரும் விஷ்ணுபை விஜயபார்த்த பர்வதத்தில் உள்ள உத்தரஸ்ரேணியில் அறுபது நகரங்களுக்கு ராஜாவாக ஸ்தாபித்து, கனகபல்லவமென்னும் பட்டணத்தை அவனுக்கு ராஜதானியாக அளித்தான் ; தக்ஷிணஸ்ரேணியில் ஐம்பது நகரங்களுக்கு நமிகுமராண ராஜாவாக நியமித்து, இரதநூபுர சக்கரவாளமென்னும் பட்டணத்தை அவனுக்கு ராஜதானியாக ஸ்தா

மேலும்மேருமந்தரபுராணம் செ-ள்141-ல்,

“எஞ்சலில் கொள்கை தாங்கி யீராப்பகல் படிம நின்றான்”

என்ற அடியிலும் இது கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க.

(இ - ள்.) “குறைவில்லாத சாரித்திரங்களைத்தரித்து இரவும் பகலும் ப்ரதிமாயோகத்தில் நிலைபெற்றிருந்தான்” என்பதாம்.

இவற்றில் கூறப்பட்ட ‘படிமை’ என்னும்பதம் ப்ரதிமைக்கும் அதைப் போல் நின்றுசெய்யப்படும் யோகத்திற்கும் ஆகும். இது ப்ரதிமைக்கு வருவதை,

கிரியாபுஸ்தகம் சைத்தியபக்தியில்,

“ஜிணபடிமாகட்டிமே வந்தே”

எனவரும் பிராகிருத சுலோகத்தின் சரணத்தால் உணரலாம்.

இ-ள். “கிருத்திமத்திலுள்ள ஜிணப்படிமா (அதாவது பிரதிமையை) வந்திக்கின்றேன்” என்பதாம்.

இன்னும் உதயணன் பெருங்கதை தெய்வச்சிறப்பில்,

“ஆரணங் காகிய வறிவர் தானத்துப்

பூரணப் படிமை காண்ட லானும்”

எனவரும் 37-38-ஆம் அடிகளிலும் படிமை என்பது இப்பொருளில் வருதல் காண்க.

படிமா, படிமை, படிமம் என்னும் பிராகிருத பதங்கள் ஒருபொருளானவாகும். இவை வடமொழியில், ப்ரதிமாவெனவரும். இவைகள், ப்ரதிமாயோகமென்னும் தவத்திற்கும், அசைவற்றிருக்கும் ப்ரதிமைக்கும் ஆகும். மேல்கண்ட ஆகம்பிரமாணத்தால் தொல்காப்பியரும், ஜைநர் என்பதும், முற்றுத்துறந்த மகாமுனிவரென்பதும், பஞ்சாஸ்தி காயமுதலான தத்துவங்களை நிறையவறித்தவரென்பதும், ப்ரதிமாயோகமென்னும் தவத்தினைபடைத்தவரென்பதும் விளக்கமாகத் தெளிதல் கூடும். இன்னும் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் வேறுபல ஜைந்சமயக் கொள்கைகளுமிருக்கின்றன வாயினும் அவற்றை இங்கு விவரிப்பின் பெருகுமென இதை மட்டும் கூறினோம்.

பித்தான். அவ்வாறு ஸ்தாபித்தபின்னர் இவர்களிருவருக்கும்
 ஐந்துறு மகாவித்தைகளையும், எழுநூறு கூடும்லக வித்தைகளே
 யும் துணையாகும்படி கொடுத்து, மற்றவித்தியாதரர்களையெல்லாம்
 இவர்களது ஆக்கணையக்கேட்டு நடக்கும்படிசெய்து, தனதிடம்
 அடைந்தான்” என்ற வரலாறு ஜைனநூல்களில் கூறப்பட்டிருக்
 கிறது. இதனால், ஆதிபகவான் பஞ்சேந்திரியங்களையும் அவித்து,
 மகா தபசைத்தாங்கிப் ப்ரதிமா யோகத்தில் நின்றார் என்பதை
 உணரலாம். இவற்றின் விரிவுகளை ஸ்ரீபுராணம் ஆதிபகவான் பகுதி
 யிலும், மேருமந்தரபுராணம். 187-வது கவிமுதல் உள்ள சிலகவி
 களிலும் காணலாம்.

பகவான் தவஞ்செய்தாரென்பது,

சு. காமெயாசு ஸமடூயதாமொ ஜயகிஜிநவதிநடூலிஸுமநு

[பு.உமா.தா

பு.உமா.தா யஸுலாஸா நுவரிவரிமதொ ராஜதிஷும

[பு.உ.த. 1. தி:

வசு. சுஷெ.நு நாநாதிவஹு உஹதொ உமரெளேரா

[ஸு.வா.த

ஸு.வா.த ய.சு ஸபூ.நவநு ரிவரூவிர.தா: ஸ்ரூ.உ.தொவி

[ஸு.வா.ம:]

என்னும்பதம்நந்திபச்சிஸ்: சுலோகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மேற்கூறிய,தொல்-சி-பா-சூத்திரத்தில் ஐந்திறம் என்னும் பதத்தைச்
 சிலர் ஐந்திரமெனப்பாடபேதங்கொண்டும், அதற்கு ஐந்திரவியாகரண
 மெனப் பொருள்கொண்டு மிருக்கின்றனர். இது பொருத்தமற்றதாம்.

எப்படியெனில், தவயோகத்தையுடையவருக்குத் தத்வங்கள் நிறைந்
 திருக்கவேண்டுமாதலால், ஐந்திரவியாகரணம் நிறைந்தவரெனச் சொல்
 லுதல் பொருந்தாது. இங்கு ஐந்திறம் அதாவது பஞ்சாஸ்திகாயமென்
 றது-ஜீவாஸ்திகாயம், புத்தலாஸ்திகாயம், தர்மாஸ்திகாயம், அதர்மாஸ்
 திகாயம், ஆகாசாஸ்திகாயம் என்பனவாம்.

தொல்காப்பியர் நான்குவேதங்களை,முற்ற அறிந்தவரென்பதையும்,
 பஞ்சாஸ்திகாயமுதலான தத்துவங்களை நிறையவறிந்தவரென்பதையும்,
 ப்ரதிமாயோகத்தையுடையவ ரென்பதையும், பணம்பாராளுர் கூறியிருக்
 கின்றமையால், அவியைநர் ஜைநர் என்பதுபேரல இந்தப் பணம்பாராளு
 ரும் ஜைநர் என்பது தொல்காப்பியத்தின் சிறப்புப்பாயிரத்தால் நன்கு
 புலனாகின்றமை அறிதல்கூடும்.

இ - ள். “மத்தியானகாலத்திலே, காயோத்சர்க்கமாய் உக்கிரதப சில் நிற்கும் மஹாத்மாவின்மேல் தீவிரமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சூரியனான வன், சுக்லத்தியானமாகிற அக்னி, கர்மங்களாகிற விறகுசமூகங்களைப் பற்றி, உதாசீனமாகிற (வைராக்கியமாகிற) பெருங்காற்றினால் வீசப்பெற்று, உண்டாகும் பெரும் ஜ்வாலையினின்றும் கிளம்பி,மேலேபோன, பொறிகளில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டான் ; இவ்விததியானாநுடராயும், முனிகளுக்கு ஸ்ரேஷ்டராயும், நாபிமகாராஜனுக்குப்புத்திரராயும்,மகாத்மாவாயும் விளங்காரின்ற ஸ்ரீவிருஷபதீர்த்தங்கரர் (ஆதிபகவான்) ஜெயமுடையவராவர்; இத்தகைய கடவுள் நம்மை இராக்ஷிக்க” என்பதாம்.

இன்னும் பகவான் ஐந்தவித்தானென்பது,

“ஐவரை வென்றோன் அடியினை யல்லது
கைவரைக் காணினும் காண வென்கண்”

என்னும் சிலப்பதிகாரம் நாகுகாண்காதை 198 ஆம் வரியாலும்,

“பொறிவாயி லைந்தவித்த புனிதனீயே”

என்னும் ஜீவஸம்போதனை 1-வது அத்தியாயம் 29 ஆம் செய்யுளடியாலும்,

“பொறிவரம் பாகிய புண்ணிய முதல்வனீ”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி 2563 ஆம், கவியடியாலும்,

“பொறியிலா வறிவனீ பூசனைக் கிறைவனீ”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1000-ஆங் கவியினடியாலும்,

“பொறியொடு வல் வினை வென்ற புனிதனீயே”

என்னும் நாககுமாரகாவியச் செய்யுளடியாலும் உணரப்படும்.

பொறிவாயிலைந்தவித்தானென்பது மற்றதேவர்களுக்குப் பொருந்துமாவென்பதைப் பற்றியும் இனி ஆராய்வாம்: புத்தக் கடவுளுக்குப் பொருந்துமாவெனின், அவர். முற்றுந் துறவாமல் துவராடையை யுடுத்தியும், வாளினால் தமது முடியமிரைக்கொய்தும், பசிபொறுக்காதவராய் இளைப்பினால் உணர்வழிந்து கீழே விழுந்துவிட்டாரென்றும், ஆயர்சிறுவனால், வெள்ளாட்டின்பாலைக்குடித்துக் களைப்பாறினாரென்றும் புத்தசரிதை சொல்லப்படுவதால், புத்தருக்குப்பொருந்தாது. பிரம்மாவிற்குப் பொருந்துமா வெனின், அவர்,இந்திர பதவியடையவேண்டிமென்று முன்றரைக் கோடி வருடங்கள் தவஞ்செய்தாரெனவும், இந்திரப்பட்டம்பெறுமல் நான்குமுகங்களைப்பெற்று செனவும் அவர்வரலாறு சொல்லப்

படுவதால் பிரம்மாவிற்கும் பொருந்தாது. சிவன், விஷ்ணு ஆகிய வர்கள் தவஞ்செய்ததாக ஆகமப்பிரமாணம் காண்கிலோம். இவற்றை யெல்லாம் ஆராய்ந்து அறிய, பொறிவாயிலேந்தவித்தானென்பது அருகக்கடவுளுக்குப் பொருந்துமென்பதும், மற்ற சமய தெய்வங்களுக்குப் பொருந்தாதென்பதும் நன்குவிளங்கும்.

ஆதிபகவான், மேருவைப்போலச் சலியாது, சமுத்திரம் போல ஒன்றிலும் கலத்தலின்றி, வாயுபோல ஒன்றிலும் பற்றி ன்றி, ஆகாயம்போல மலமின்றித் தியானாநுடைய எழுந்தருளி நின்று ஷண்மாசம் சென்றபின், யோகத்தைவிட்டுக் கூடா தையிலனாகிலும், தனது தீர்த்தத்துட்டோன்றும் ரிஷிகணங்கட் குச் சரியாமார்க்கத்தினையும், கிரகஸ்தர்களுக்கு தானக்கிரமத் தினையும் காட்டுதற்குத் திருவுளம்செய்து ஆகாரத்தின்பொருட்டு ஆஸ்திநபுரம் செல்ல, ஸ்ரேயாங்குமாரன் பகவானது திவ்விய ரூபங்கண்டதும் ஜாதிஸ்மரணமடைந்து சப்தகுண நவபுண்ணியக் கிரமத்தினோடும் மதுரமாகிய இக்ஷுரஸத்தினை பகவானுடைய பவித்திரமாகிய பாணிபாத்திரத்தில் நிறைத்தனன்.

பகவான் சோகப்பரதேசமின்றியே ஓளஷதம் சேவிப்பான் போன்று, அந்தஅமிர்தத்தைப் புகித்தனன். இவ்வண்ணம்தபோ தனர்க்குச் சரியாமார்க்கத்தினையும், கிரகஸ்தர்களுக்கு தானக் கிரமத்தையும் காட்டித் தபோவனம் எழுந்தருளினபின்னர் பகவான் சகஸ்ரவருஷம் உக்ரமான தவம்செய்து, ஸ்தவிரகல்ப மென்னும் யோகத்தைவிட்டு, ஜிநகல்பமாகிய யோகத்தைக் கைக் கொண்டு, வடவிருக்ஷத்தின்கீழ், பல்லியங்காஸனத்தெழுந்தருளி யிருந்து, உபஸமஸ்ரேணியினின்றும் கூடபகஸ்ரேணியிலேறி, பிர தம சுக்லத்தியான மென்கிற வச்சிரத்தாலே, மோகநீய மகாபர் வதத்தினையெறிந்து, துதீயசுக்லத்தியானமென்னும் ரிசிதமாகிய பரசவினால், ஞானாவரணியம், தரிஸனாவரணியம், அந்தராயங்க ளென்கிற விஷ்ணுக்ஷங்களை வேறறவெறிந்து, கர்மகூடபாதிஸயம் பத்துடன், அநந்தஞானம், அநந்ததரிஸனம், அநந்தசுகம், அந ந்தவிரியமுதலாகிய நவகேவலஸத்தியினை அடைந்தனர். அப்பொ முது இந்திரர்களுடைய ஆசனங்கள் கம்பித்தன; பவண, வியந் தர, ஜோதிஷ்க, கல்பவாசிகளுள்ளும் முறையே கண்டையும், சிம்மநாதமும், பேரியும், சங்கமும் தாமே முழுங்கின. அக்குறிக ளால் பகவானுடைய கேவலசாம்பிராஜ்ஜியத்தினையறிந்து சொ

தர் மேந்திரன் முதலான தேவர்கள்வந்து, சமவசரணமென்னும் ஜநாலயத்தை நிர்மித்து, கேவலபூஜையினையும் செய்து பகவானை ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்கள். (இது பூரீபுராணம் ஆதிபகவான் பகுதியில் கூறப்படுகின்றது.)

இன்னும் இதைப்பற்றி மகாபுராணம். 20 வது பர்வம் சு. 269. ல்

ஹவதி ஜிதஜோஹெ கெவலஜோந யக்ஷா

ஸுராதிஸதி ஸுரெஜா: ப்ராணஜிவ ஹிவாராக்

நவலி ஜபநி நாஜொ விஸு-ஷிக்ஷ ஜ்யுஹெ

ஸுரவப ஹரவெஸாராய ரோவீக்ஷ வராய்யம் "

என்பது கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதன்கருத்து: "ஆதிபகவான் மோகநீயகர்மத்தை ஜெயித்தவளவில், கேவலஞானமென்னும் லக்ஷ்மியோடு விளங்கினவராகையால், அவருக்கு தேவேந்திரர்கள் பக்திவிஷேத்தினால் நமஸ்காரம் செய்தார்கள்; ஆகாயத்தில் எப்பக்கமும் ஜெயகோஷணையும், தேவதூத்துயியும் முழங்கின; ஒளியினால் ஆகாயம் இடையின்றிப் பிரகாசித்து அழகுபொருத்தியஸ்தானமாயிற்று" என்பதாம்.

"சிறப்பொடிக் கடைந்த தேவர் செறிபொழி லதனைச் சேர்ந்தாற் றுறக்கத்தை மறப்ப ரென்றற் சொல்லுவ தினியென் னன்றிப் பிறப்பெறிந் திருந்த வீரன் பெருமையைச் சிறிது காட்ட விறப்பவு முயர்ந்த தேவ ராசனா வியன்ற தன்றே."

என்ற "மேருமந்தரபுராணம். 1089. ஆம். செய்யுளும் இவ்விவரத் தைக்கூறுகின்றது.

இங்குக்கூறியவற்றால் ஆதிபகவானுடைய கேவலஞானத்தை அறிந்தவுடன், சொளதர்மேந்திரன் முதலான தேவர்கள், பகவானுக்கு கேவலபூஜையினைச் செய்து, சமவசரணமென்னும் கோவிலும் நிர்மித்தாரொன்பது ஹைநசமயசித்தாந்த மென்பதுவிளங்கும்.

இதனை, மேருமந்தரபுராணம் சமவசரணசருக்கத்தில் விரிவாகக் காணலாம்.

இம்மாதிரி மற்றசமயக்கடவுள்கள் கேவலஞானத்தை அடைந்தாரென்பதும், சொளதர்மேந்திராதிகேவர்கள் அவருக்குக்கோவிலி நிர்மித்துக் கேவலபூஜைசெய்தாரென்பதும் பிறசமஸ்சாஸ்திரங்களில் இல்லை என்பதும் நன்கு அறிதல்கூடும். மேற் கூறியபடி.

ஏற்பட்டசமவசரணமென்னும் ஜிநாலயத்திற்குப்ப்ரதியாகத்தான் ஆதிகாலந்தொடங்கி ஜைனர்கள் கோவிலைநிரமித்துப் பகவானை பூஜித்து வருகின்றார்கள்.

இனி, ஆதிபகவான், உவமையில்லாதவனென்பதைத்திருக் குறளாகிரியர் விளக்கியிருப்பதைப்பற்றி ஆராய்வாம்:

“தனக்குவமையில்லாதான் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது”

என்ற குறளில் ஆகிரியர், இதனைக்குறிப்பிடுகின்றார்.

இதன்கருத்து: “தனக்கு ஒருவிதத்திலும் நிகரில்லாத (சமவசரண சாம்பிராஜ்ஜிய விபூதியையுடைய) அருகக்கடவுள் பாதகமலங்களைச்சேர்ந்தவர்க்கல்லது, மற்றையவர்க்கு, மனக்கவலைக்கமுடியாது” என்பதாம்.

மேற்கூறியபடி தேவர்கள் சமவசரணமென்னும் ஜிநாலயத்தை நிரமித்ததும், ஆதிபகவானுக்குத் தெய்வீகாதிசயம் பதினான்குதோன்றின. பகவான் அவதரித்தவுடன் தோன்றின ஸ்வபாவாதிசயம்பத்தும், காதிகர்மரஹிதனானபின் தோன்றிய கர்மகூடபாதிசயம்பத்தும் ஆக முப்பத்துநான்கு அதிசயங்கள் பகவானிடத்துத் தாமேதோன்ற, அவர் அவற்றுடனும், இந்திரனா லமைக்கப்பட்டஅஷ்டமகாப்ராதிஹாரியமென்னும்கொண்டபுகளுடனும், இந்திராதி நால்வகைத் தேவர்களால் இயற்றப்பட்ட பஞ்சகல்யாணத்துடனும், பதினெண்குற்றத்தைக் கெடுத்தவனும், ஸப்தபயத்தினின்றும் நீங்கியவனும், துவாதசகணபரிவேஷ்டிகனுமாகி, பரமௌதாரிக திவ்வியசரீரத்துடன் பதினெண்பாஷைகளுக்கும், எழுநூறு கூடூல்லகபாஷைகளுக்கும் ஏகமாயிருக்கப்பட்ட திவ்வியத்வனி எழும்ப, சமவசரணத்திற்கு நரம்புத்தென்காத தூரம் வரையிலுள்ள சகல ஜீவன்களும்கர்மநிரீஜரை ஏதுவாய்ச் சமவசரணத்தைச்சூழ, நான்கு திக்குகளிலும் நானூற்றுக்காத தூரம் வரையிலுமுள்ள தேசங்களிலிருக்கிறஜீவன்களுக்கு, தூர்ப்பிகூடம், வியாதி, பிராணிவதைகள் முதலாகிய அவசுணங்களில்லாத அதிசயங்களுக்கு ஏதுவாகச் சகலதேசங்களிலும் ஆயிரம்சமவக் ஸரம் குறைந்த பூர்வகாலமெல்லாம் ஸ்ரீ ஶிஹாரம்செய்து அதாவது சமவசரணத் தில்சென்று தர்மாம்ருதம் பொழிந்து அந்நியத்தில் கைலாசபர்வதத்தின்மிசை எழுந்தருளிமாகதிபமென்னும் திவ்வியபாஷாமிர்த்தத்தினால் சாகார அனுகாரமென்னும் இல்லறதுறவறதர்மங்களை உபதேசித்தார்.

மேற்கூறப்பட்ட பஞ்சகல்வியாணங்களாவன:

ஸ்வர்க்காவதரணம், மந்த்ராபிஷேகம், பரிநிஷ்க்ரமணம், கேவல பூஜை, பரி சிர்வாணம் என்பனவாம்.

ஸ்வர்க்காவதரணமாவது:

பகவான் ஷண்மாதத்து ஸ்வர்க்காவதரணம் பண்ணியருளுவனென தேவேந்திரன் நியோகத்தால் சூபேரன் நாபிராஜாபவனத்து நாள் தோறும் மூன்றரைக்கோடி ரத்னமழைபொழிந்தபின் ஸ்வர்க்காவதரணந்தரம் ஒன்பதுமாதம் நாள்தோறும் கனகமழை பொழிந்ததாம். அதனால் பகவானுக்கு ஹிரண்யகர்ப்பனென்று நாமமாயிற்று.

மந்த்ராபிஷேகமாவது: பகவான் அவதரித்ததும் அவ்வவதாரத்தை இந்திரன், அவதிஞானத்தாலறிந்து சசிமகாதேவியுடனும் நால்வகைத்தேவர் கூட்டங்களுடனும் வந்து, அக்குழந்தையை சசிமகாதேவியால் எடுப்பித்து, ஐராவதத்தின் மிசைவைத்து தேவவாத்தியங்கள் முழங்கக்கொண்டுபோய் மகாமேரு பர்வதத்து, பாண்டிசிலாதலத்து, நிர்மிதமாகிய ரத்னமண்டபத்துப் பூர்வாபிமுகமாக எழுந்தருளுவிக்கக் கனககும்பங்களினால் அதிபவித்திரமாகிய சுரீரசமுத்திரஜலத்தை தேவர்கள் கொண்டுவந்துகொடுப்ப, சௌதர்மேந்திரனும் ஈசானேந்திரனும் வாங்கிக்கொண்டு சுவாமிக்கு தக்ஷிண பார்சுவத்தினின்றும், வாமபார்சுவத்தினின்றும் ஜன்மாபிஷேகம் பண்ணுவது.

பரிநிஷ்க்ரமணமாவது:- பகவான், சம்ஸார மனித்தியமென்று விரக்தனாகியதை அவதிஞானத்தினாலறிந்த பிரம்மகல்பவாசிகளாகிய லௌகாந்திகதேவ ரெண்மரும், பகவத்சமீபமடைந்து, “பகவானே! மித்யாத்வமென்கிற மகாவிஷவேகத்தால் மயங்குகின்ற லோகத்தினை தர்மதீர்த்தமென்கிற அமிர்தவருஷத்தால் சுகித்தருளுதற்கு இதுகாலமாம்” என விண்ணப்பஞ்செய்து அதிக்க, பகவான் அதன்பின், பரிநிஷ்க்ரமண கல்யாணந்தரம் தீக்ஷாங்கணையைப் பண்ணிவினைந்து, நாபிமகாராஜா முதலாகிய பந்துஜநங்களைவிடுத்தது, தேவர்களால் நிர்மிதமாகிய சுதர்சனமென்னும் விமானத்தில் சௌதர்மேந்திரன், கைகொடுப்ப ஏறி, நாபதிகள் பூமியிலேழடி எடுத்துச் செல்லப்போய்ப் பிறகு வித்தியாதாரர்களாலும் சுரபதிகளாலும் ஆகாயமார்க்கமாகக் கொண்டு போகப்பட்டுச் சௌதர்மேந்திரன் தவளச்சுத்திரமெடுப்ப, சனத்

குமாரனும் மாசேந்திரனும் சாமரைவீச, தேவதுந்துபிழுமங்க, புஷ்பவருஷம் பொழியச் சித்தார்த்தவனமடைந்து இந்திரன் கை கொடுப்ப இறங்கிச் சிலாதலத்துமிசை, வஸ்திராபரண மால்யாதி களை வாங்கியபின், கேசங்களைப் பஞ்சமுஷ்டியாலே (பறித்து) வாங்கித் தன்னுடைய திருவுருவினை (நிர்க்கந்தரூபத்தை) அடைந்து, தவஞ்செய்வதும், அந்தப் பகவானுடைய வஸ்திராபரண மால்யா திகளையும், கேசங்களையும் தேவர்கள் ரத்னபாஜனத்திலேற்றுக் கொண்டுபோய் கூசரசமுத்திரத்தி லிறக்குவதுமாகும்.

கேவலபூஜையாவது: பகவான்காதிகர்மங்களினின்றும் நீங்கியபின், தேவர்கள் சமவசரணத்தை நிர்மித்துத்துச் செய்யும் பூஜையாகும்.

பரிநிர்வாணமாவது:

“பொன்னரி மாலை சாந்தஞ் சண்ணம்பூ மாலை தூம மின்னன பலவு மேந்தி யிமையவ ரிறைஞ்சு மெல்லீ மின்னென முனிவர் மேனி மறைந்தன வியந்து நோக்கிப் பன்னருந் துதிய ராகி வானவர் பணிந்து போனார்.”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1395 ஆம் செய்யுளில் கூறப்பட்டதாகும்.

இதன்கருத்து: “பொன்னலாகிப் பிரகாசிக்கின்ற மாலைகளும், சந்தனங்களும், கந்தப்பொடிகளும், புஷ்பமாலை முதலியவைகளும், அகில தூப முதலியவைகளுமாகிய இத்தகைய அநேகவஸ்துக்களைத் தாங்கிக் கொண்டெவந்து அர்ச்சித்து, தேவர்கள் பரிநிர்வாணபூஜையை விதிப்படி செய்து வணங்குகின்றகாலத்தில், பகவானது பரமௌதாரிக நிவ்விய சரீரமானது தோன்றி மறையும் மின்னற்கொடியைப்போல அத்திர்சய மாயிற்று; அப்பொழுது தேவர்கள் ஆச்சரியத்தையடைந்து அதனைப் பார்த்துச் சொல்லுதற்கரிய ஸ்துதிகளையுடையராகி வணங்கித் தமகிட மடைந்தார்கள்” என்பதாம்.

ஸ்வபாவாதிசயங்கள் பத்தும் பகவான் அவதரித்தபொழுது அவருடன் தோன்றுவன. அவையாவன:—

- 1 பகவான் திருமேனியில் வியர்வையிலலாதிருத்தல்.
- 2 பஞ்சேந்திரியங்களிலும் ஜலமலங்களிலலாதிருத்தல்.
- 3 ரத்தம் பால்போன்றிருத்தல்.
- 4 எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் ஹிதமான வார்த்தைகளையே பேசுதல்.

- 5 ரூபிக்கவும் ஒப்பிடவும் முடியாத அழகுடைமை.
- 6 மிருந்தவாசனை.
- 7 ஆயிரத்தெட்டு சுபலக்ஷணம்.
- 8 அளவில்லாத பராக்கிரமமுடையவரா யிருத்தல்.
- 9 எந்த ஆயுதங்களாலும் புண்படுத்தக்கூடாமை.
- 10 நான்குபக்கமும் சமமான அழகுடைத்தாதல்.

கர்மக்ஷயாதி சயங்கள் பத்தாவன.

- 1 நிழலில்லாச் சரீரம்.
- 2 உணவின்றி இருத்தல்.
- 3 துன்ப மில்லாதிருத்தல்.
- 4 கண்கள் இமைக்கொட்டாதிருத்தல். [திருத்தல்]
- 5 பகவானைச்சுற்றிலுமுள்ள பிராணிகள் ஹிம்ஸை * இல்லா
- 6 பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் தேசத்தில்சூதாமமின்மை.
- 7 பகவானை தியானித்தவளவில்சகல வித்தைகளும்உதித்தல்,
- 8 நகதேசங்கள் வளராதிருத்தல்,
- 9 ஆகாசத்தில் செல்லுதலாகியகமனம்.
- 10 பார்வைக்கு நான்குதிக்கிலும் நான்குமுகமாகத்தோன்றுதல்

தெய்வீகாதிசயங்கள் பதினான்காவன :

- 1 பகவானிடத்தில் சகலபிராணிகளுக்கும் தம்தம் பாஷையில் விளங்கும் திருவாக்கு உதித்தல்
- 2 பன்னிரண்மொதங்களிலும் உண்டாகும் புஷ்பம் காய் பழம் முதலானவைகள் சுவாமி எழுந்தருளியிருக்கும் தேசத்தில் எப்பொழுதும் நிறைந்திருத்தல்.
- 3 சர்வஜீவன்களும் நேசமாயிருத்தல்.

‡ “மான்கன்றும் புலியின் கன்று மாறியே முலையை யுண்ணும் ஆன்கன்று மானைக் கன்றுஞ் சிங்கத்தின் கன்றோ டாமெ ஊன்றின்று வாழுஞ் சாதி யத்தொழி லொழிந்த வுள்ளந் தான்சென்ற சாந்தி யார்க்கும் மாதவன் நன்மையாலை”

“எலிசென்று நாகந் தன்மே லேறிடும் நாகங் கீரி நலியுமென் நஞ்சு லில்ல மானமா வாலின் முள்ளைப் புலிசென்று வாங்கும் புல்வாய் கிடந்துழி நடுங்கு மென்று நலிவுசெய் வேடர் செல்லார் செற்றமி னற்ற வத்தால்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 142-3-ஆம் செய்யுட்கள் இதனை விளக்கும்.

- 4 சகலஜீவன்களும் கூன்குருடுசெவிடு உளமைமுதலாகிபசரீ
ரக்குறையும் எவ்விதவியாதியுமின்றிச் சந்தேதாஷமாயிருத்தல்.
- 5 சமவசரணகேஷத்ரம் அதிநிர்மலமாகிப் ப்ரதிபலித்தல்.
- 6 சமவசரணத்தில் மந்தமாருதக் காற்றுவிசைதல்.
- 7 வாயுகுமாரன் சமவசரணத்தில் தூசிமுதலானவற்றைப்
போக்குதல்.
- 8 மேககுமாரன் சமவசரணத்தில் சுகந்தஹிம ஜலத்தைத்
தெளித்தல்.
- 9 தேவர்களாலும் நரர்களாலும் செய்யப்பட்ட ஜெயகேச
ஷணை.
- 10 சகலதானியங்களும் சம்பூர்ணமாயிருத்தல்.
- 11 ஆகாசமும் திக்குகளும் நிர்மலமாயிருத்தல்.
- 12 த்ரிமேகலாபீடத்தின் இரண்டாவது பீடத்தில் அஷ்டமங்
களங்களினைந்திருத்தல்.
- 13 தாமரைபுஷ்பத்தின் மிசைநடத்தல்.
- 14 சமவசரணத்தில் நான்குதிக்குகளிலும் பூதங்கள் ரத்ன
மயமாகிய தர்மசக்கரத்தை ஏந்திச்செல்லுதல்.

தேவர்களால் பகவானுக்குச் செய்யப்படும் எண்கிறப்புக்க
ளாவன:—

1 அசோக விருக்ஷம்.	5 சிம்மாஸனம்.
2 புஷ்பவிருஷ்டி.	6 ப்ரபாவலயம்.
3 திவ்வியத்வணி.	7 தேவவாத்தியம். [ளாம்,
4 சாமரை.	8 முக்குடை ஆகியவை

துவாதச கணங்களாவன:—

- 1 சமவசரணபூமியில்உள்ள கணதராதி மகாமுனிவர்கள். [கள்
- 2 ,தவஞ்செய்து நோற்கின்றஆரியாங்கனைகள் முதலான ஸ்ராவகி
- 3 கல்பவாசி தேவஸ்திரீகள்.
- 4 ஜோதிஷ்கதேவ ஸ்திரீகள்.
- 5 வியந்தரதேவ ஸ்திரீகள்
- 6 பவணதேவஸ்திரீகள்.
- 7 பவணதேவர்கள்.
- 8 வியந்தர தேவர்கள்.
- 9 ஜோதிஷ்கதேவர்கள்.
- 10 கல்பவாசிதேவர்கள்.
- 11 ராஜாக்கள் முதலாகிய ஸ்ராவகர்கள்.
- 12 தர்மவசனத்தைஅறியும் மனோபலமுள்ள தீர்யக் ஜீவன்
கள் என்பனவாம்.

ஸத்தபயங்களாவன: இஹலோகபயம், அத்ராணபயம், பாலோகபயம், அகுப்திபயம், ஆகஸ்மிகபயம், வேதனூபயம், மரணபயம் என்பவைகளாம்.

பதினெண்குற்றங்களாவன:—

“கூடாயா துஷா ஸயம் ஷெஷொ ராமொ ரொஹஸு விநைநம்
ஜரா ருஜாஹ ப்ரீத்யூஸு வெஷுஃ வெஷொ ரொஷா ரதிஃ
விஸ்யம் ஜநநம் நிஷா விஷா ஷொஷா ஷஸ்யூயாவாஃ
தெஜஸு ஸவக்ஷுதாநாஃ ஷொஷாஃ ஸாயா ரணாஹுரெ
வநதெ தெஷாஹெஷ விநிஷிஷுஃ ஸொயராவொநிராஜநஃ
விஷுதெ வநஷுதெ நித்யுதெத்யு ஸஸ்வாரிணஸ்தாஃ ”
என்னும் சுலோகத்தில் கூறப்பட்டவை.

இ - ள்:—“பசி, தண்ணீர்த்தாகம், பயம், கோபம், ஆசை, மோகம், சிந்தை, மூப்பு, ரோகம், மரணம், வியர்வை, ஆயாசம், மதம், போகம், ஆச்சரியம், ஜநநம், நித்திரை, துக்கம், என்பவைகளாகிய இந்தப் பதினெட்டுத்தோஷங்களும், சாதாரணமாக லோகத்திலுள்ள சமஸ்த ஜீவன்களிடத்திலுமுள்ளவைகள். இந்தத்தோஷங்களினின்றும் எவன் நீங்கியிருக்கிறானோ அவனேபரிசுத்தபரமாத்மனாகும். இந்தத்தோஷங்கள் யாரிடத்திலிருக்கிறதோ அவர்கள் சம்ஸாரிகளென்று கருதப்படுவார்கள். இன்னும் மேற்சொன்னதோஷங்களில் ஒன்றாகிலும்கொஞ்சமேனும் எந்த ஆத்மனிடத்தில் இருக்கிறதோ, அந்த ஆத்மன்ஜீவாத்மனையொழிய பரமாத்மனல்லவென்பது ஜைநசமயசித்தாந்தம்” என்பதாம்.

இன்னும், பகவானுடைய மகிமைகளைப்பற்றி,

“யொவிஸு வெஷுவெஷுஃ ஜநநஜயநியெஹுஃ மிநஃவாரஷுஸா
பளவடாபயடா விராஜம் வஹ நநுவரெ நிஷுஷுஃ யதீயம்
தவநெஸாயுவநுஸகதமணநியிபூஸதெஷாஷ விஷுஷு
ஷுஷுஷா வஷுஷாநம் ஸதஷுஷுநியம் கௌவ்வா ஸிவ்வா”
என்னும் அக்ஷரங்காஷ்டகம் 9-வது ஸ்லோகம் கூறுகின்றது.

இதன்கருத்து: “எவனொருவன் அறிவதற்கு யோக்கியமாயிருக்கிற ஸமஸ்தலோகத்தையும் அறிகிறானோ, அலையையுடைத்தானசம்சாரமா, கிறமமுத்திரத்தினுடைய கரையைக்கண்டவனாகிறானோ, எவனுடைய திவ்விய வாக்கானது பூர்வாபரசம்பந்தத்தால் விரோதமில்லாததும், உவமையில்லாததும், களங்கமில்லாததுமாயிருக்கின்றதோ, அப்படிப் பிரசித்தனாயிருப்பவனும், கணதாராதிரிஷிஜனங்களாலே நமஸ்காரம் செய்வதற்குயோக்கியனாயிருப்பவனும், சமஸ்தகுணங்களுக்கு மிருப்பிடமான

வனும், கெடுக்கப்பட்டிருக்கிற பதினெட்டுத்தொஷங்களாகிற சத்ருக் களையுடைத்தாயிருப்பவனும் ஆகியவனே புத்தன், அருகன், பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன்; அவனை எமஸ்கரிக்கின்றேன்” என்பதாம்.

இதன்படி, லோகாலோகத்தைப் பரத்தியக்ஷமாகக் கேவலஞானத்தாலறியும் தன்மையும், சம்ஸாரசமுத்திரத்தைத் தாண்டின தன்மையும், பூர்வாபரவிரோதமில்லாத உவமாதீதவசனமுடைத் தானதன்மையும், பதினெண்குற்றங்களில்லாததன்மையும் ஆகிய இந்தக்குணங்களெல்லாம் அருகனுக்குத்தான் பொருந்துமென்பதும், மேற்சொன்ன நாமங்கள் அருகனுக்குத்தான் உரியனவென்பதும் ஜைநசமய சிந்தார்த்தங்களாம்.

மேற்கண்டநாமங்கள் அருகனுக்கே தகுதியானவை என்பதை,

“**ஹௌஸுரேவ விஹயாவிபுத ஹௌ விஹயாசு**

தம்ஸாங்கரொலி ஹவநசூய ஸங்காஸ்வாசு

யாதாவியீர ஸிவராமபு வியெவிபாநாசு

வாகு துரேவ ஹவநு வாராவொதரொ஽லி” ||

என்னும் பக்தாமரம்-25-ஆம் ஸ்லோகத்தால் உணரலாம்.

இ - ள். “சுவாமியே! நீ தேவர்களினாலே பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிற கேவல ஞானத்தை, தானே அறிந்ததின்றும் புத்தனாகின்றாய்; மூன்று லோகத்திலுள்ள பிராணிகளுக்கு சொக்கியுத்தைப் பண்ணுவதினால் சங்கரனாகின்றாய்; மோக்ஷமார்க்கத்தினுடைய முறைமையைச் சிருஷ்டித்ததால் பிரம்மாவாகா நின்றாய்; * பகவானே! நீரிச்சயமாக புருஷோத்தமனாகிய விஷ்ணுவும் ஆகாநின்றாய்; பௌத்தர், எல்லாம் அறித்தியம் என்னும் மித்திபா ஞானத்தை வெளியிட்ட க்ஷணிகவாதியாகிய கௌதமனைப் புத்தனென்றார்கள்; ஆனால் உன்னுடைய கேவலஞானத்தால் சமஸ்ததத்துவங்களையும் அறிந்து பவ்விய ஜநங்களுக்கு வெளியிட்ட நீயே புத்தனென்னும் பேருக்கு உரிமையுடையாய்; சம்ஹாரகர்த்தாவாயும், திரிபுராரியுமாகிய கபாலியைச் சங்கரனென்பார் சிலர்; திரிலோகத் திற்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் சர்வஜீவதயாபரனாகிய நீயே சங்கரன்; தபஞ்செய்யும்போது அப்சாஸ்திரீயினக்கண்டு தபமிழந்த நான்முகனை

* மேற்கண்ட குணங்களால் அருகனுக்கே இந்நாமங்கள் பொருந்துவதுபற்றியேமண்டலபுருடர் குடாமணிகண்டு-11-ல், “பகவனே நீசன் மாயோன் பங்கயன் சினனே புத்தன்” என்றநாமங்களை அருகனக்கடவுளுக்குரியனவாகக் கூறியிருக்கின்றார். ‘பகவன்’ என்பதற்கு, ‘கேவலஞானத்தையுடையவன்’ என்பதும், இத்தன்மை ||டையவனுக்கு மேற்சொன்ன நாமங்கள் பொருந்துமென்பதும் இங்குக்கூறியவற்றால் உணரலாம்.

பிரம்மாவென்பார் சிலர்; ஆனால் மோக்ஷவழியை உண்டு பண்ணிய நீயே உண்மையில் பிரம்மா; அவ்வாறே சம்சாரத்தில் காமலீலயிலுழன்றமாத வணச்சிலர் புருஷோத்தமனென்றார்; அந்தஞானுதி குணங்களால் நிறைந்து வீதராகனாகி நிர்மல புருஷனான நீயே புருஷோத்தமன்” என்பதாம்.

இன்னும், அபுனும், அரனும், அரியும், அருகனே என்பதை,

“முனிமை முகடாய மூவா முதல்வன்
றனிமைத் தலைமை தனதுதா நென்ப
தனிமைத் தலைமை தனதுதா நென்றும்
பனிமலர்தூப் நின்று பழிச்சாவா நென்னே”

“மலரேந்து சேவடிய மாலென்ப மாலா
லலரேந்தி யஞ்சலிசெய் தஞ்சப் படுவா
னலரேந்தி யஞ்சலிசெய் தஞ்சப் படுமே
லிலரே மலரெனினு மேத்தாவா நென்னே”

கனிசேர் கணையுடைய காமனையுங் காய்ந்த
வனிசே ரறவாழி யண்ணலிவ நென்ப
ரனிசே ரறவாழி யண்ண லிவனேல்
வினியாக் குணத்துதிநாம் வித்தாவா நென்னே”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி-1609, 10, 11, ஆம் கவிகளாலும், நச்சினூர்க்கினியர் இவற்றிற் கெழுதிய உரையாலும் உரைசலாம்.

இ - ன்: “முனித்தன்மைக்கு மேலாகிய ஒப்பில்லாத தலைமை, முதல்வன்மனதே என்பார், அறிஞர்; அங்ஙனம் கூறுமிடத்து, அவனை உலகம் பழிச்சாதிருக்கின்றது அறியாமை யன்றே;

மலர்தானேந்தின அடியையுடைய மால், இத்திரனால் வணங்கி மதிக்கப்படுவானென்பார் அறிஞர்; அங்ஙனமாயின் உலகத்தார் மலரிலரெனினும் ஏத்தாதிருக்கின்றது அறியாமை யன்றே;

காமனாவென்ற அருள்பொருத்திய அறவாழியையுடைய தலைவன் இவனை யென்பார் அறிஞர்; அங்ஙனமாயின் நாம் துதிகளைப் பரப்பா திருத்தல் அறியாமையன்றே” என்பதாம்.

இதற்கிணங்கத் கோத்திரத் திரட்டில்,

“திருமாலே திசைமுகனே சிவனே காஞ்சித்
திருப்பருத்திக் குன்றுறையுஞ் செம்பொற் குன்றே”

என்றபெயர்கள் அருகக்கடவுளுக்குக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. இன்னும் அருகனுக்குச் சிவன் என்னும் நாமமுண்டென்பதை,

“ஔயாநாஸி ஜடாகவாஸ கிகுடும் உடுநாந சிடுகிபாவறி
வடூரம்ம நவவாஸுகீ நவபநு ஸூரிஹ நவொமும் சிவொ
காரொ பஸுந காரிநீ நவவடுஷா மீதம் நகுதிவொந்
லொஸூரநு வாது நிராஜநொ நிராவகிலைவடூது ஸூரிஸூ
ஸிவஃ” ||

என்னும் அகலங்காஷ்டகம் 10-வது ஸ்லோகம் விளக்குகின்றது.

இதன்கருத்து: “எவனுக்கு மாயை யானதும் ஜடையானதும் இல்
லையோ, கபாலம், மகுடம் சந்திரசேகரசிரசு, கட்டில், மெத்தை, இவை
இல்லையோ, மற்றும் வில்லானது இல்லையோ, குலாயுதமானதும் இல்
லையோ, குருமாயிருக்கிற முகமானதும் இல்லையோ, ஆசையானது
இல்லையோ, ஸ்திரீயானவன் இல்லையோ எருதானதும், கீதமானதும் இல்
லையோ, நர்த்தனமானது இல்லையோ அப்படிப்பட்ட பிரசித்தயிருப்ப
வனும், கர்மரஹிதயிருப்பவனும், உபமாதிதயிருப்பவனும், எல்லா
விதத்திலேயும் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பவனுமாகியவனே சிவன்; அப்படிப்
பட்டவனாகிய சிவன் எங்களை ரக்ஷிக்கக்கூடவன்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“சிரத்திர னான்கில னைம்படை யேந்திலன் நின்கிலையாற்
புரத்திர யங்களை யும்பொடி யாக்கிலன் போகியென்றோர்
மாத்திரன் சேர்ந்துபன் மாயஞ்சொல் லானென்றை மன்னுயி
பரத்திரயங்க ள்பணித்தபிரானென்குர்பண்ணவனே” [ர்க்குப்

என்னும் திருநூற்றந்தாதி 24-ஆம்செய்யுளும் அருகக்கடவுளின்
குணங்களை விளக்கும்.

இதன்பொருள்: “அதிசயத்தாலன்றி விபரீதமுகளான்கில்லாதவன்;
பகையில்லாமையாலே ஆபுதமெடாதவன்; முப்புரத்தைச்சுடாதவன்; அர
கின்கீழேயிருந்து உயிரில்லையென்று பலபல மாயஞ்சொல்லாதவன்;
அவன் யாவனெனின், நிலேபெறுடைய உயிர்களுக்கு, மேலாகிய ரத்னந்
திரயத்தை அருளிச்செய்த எங்கள் அருகன்” என்பதாம்.

இன்னும் அருகர் பெருமைகளை,

“தனஞ்சுமர்தலமருமிடையவர்தடங்கணின் கடைதெறமெலியலர்
சரண்புகுந் தடிதொழி னலர்தருசுரந்துரந்தெதிர் பொருபகையிலர்
மனஞ்சலம் பகிமுதொடுபிண வனந்தொறும் படர்தரு மயலிலர்
வனந்தரும் பதிதொறு மிபெலி வருந்தியுண் டலமரு பரியிலர்
[வர்
சினஞ்செய்பவன்பகைவருமெனவலிசிறைத்துவெம்படைபலசமவ
சிரங்க னொண்டிசை நிரைகொளவரைசெயும்புயம்பலகொடுதிரியல

ரனந்தர் கொண்ட மளியின்மிசை யறிவழிந்துகண் படுவதோரசைவில
குரகண்ட மங்கையின் மணியென வுணரபங்கர் சங்கரர் சினாகரே”
என்னும்திருக்கலம்பகம் 107. ஆம் செய்யுளும் விளக்கும்.

(இ - ள்.) “அருகர், சகலத்தையும் உள்ளங்கையிலிருக்கின்ற இரத்
தினம்போல அறிகின்ற பங்கமில்லாதவர்; சுகத்தைப் பண்ணுகின்றவர்;
வினையைச் செய்தவர்; பாவமில்லாதவர்; தனபாரங்களைத் தாங்கிவருந்
தாநின்ற இடையையுடையவரது விசாலமான கடைக்கண்கள் வருத்த
விளையாதவர்; அடைக்கலமடைந்து பாதத்தை வணங்கினால் மிகுந்த பா
ணங்களையேவி எதிரின்று சண்டைபண்ணும் பகையில்லாதவர்; மனமா
னது சலனப்படும் பேயுடனே பிணத்தையுடைய சுடலோதோறும் திரியா
நின்ற மயக்கமில்லாதவர்; அழகைக்கொடாநின்ற நாடுகடோறு மிடப்
பட்ட பிச்சையை வருந்திவாங்கிப்புகித்துச் சழலாநின்ற பசியில்லாதவர்;
கோபத்தைப் பண்ணாநின்ற கடினமான பகைவன் வருவானென்று பலஞ்
சிறைத்து வெப்பமான ஆயுதங்களை அரேசமாகத்தாங்காதவர்; எட்டுத்
திக்கிலும் தலைகள் வரிசையாக மூலப்பாலக்காட்டும் புயங்களனைகங்
கொண்டு திரியாதவர்; சமனத்தின்மேல் நித்திரையைக்கொண்டு அறி
வுகெட்டுப்படுப்பதாகிய ஓர்சோர்வில்லாதவர்” என்பதாம்.

இன்னும் இவருடைய தன்மைப்பற்றி,

“கூவாரித் தகாந்தகூ ஞாஹு ஓரோஹாநூ ஸுாரூபிநாசு
கஜபுடெ நாபுபொயஸா டிபு நாபி ஸுரொஸுதஃ ”

என்னும் மகரபுராணம் தேவேந்திர ஸ்தோத்திரசுலோகமும் கூற
ப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ள்: “மோகத்தால் சூருடனாகிய அசுரனை ஹிம்ஸை செய்த
தினால் உன்னைப் (பெரியார்) யமனுக்கு யமனாகச் சொல்லுகின்றார்கள்;
எந்தக் காரணத்தினால் உனக்குப் பாதியாகிறகாதிகரம் சத்ருக்கள் இரா
நின்றதில்லையோ, அக்காரணத்தினால் நீ அர்த்தநாசிஸ்வரனென்னும் திரு
நாமத்தை யுடையவனாகின்றாய்” என்பதாம்.

இந்தப்பகவான், மனவசனகாயங்கள் முதலான பஞ்சேந்
திரிய விஷயஸ்வரூபம் நீங்கி, அதீந்திரியஸ்வரூபனாகி, கேவல
ஞானாவரணியக்கர்மக் கேட்டினால், லோகா லோகத்திலுள்ள சம
ஸ்த பதார்த்தங்களும், த்ரிநாலத்திலும், ஸ்திதி உற்பத்திநிரா
ஸங்களோடுகூடியிருப்பதை ஒருசமபத்திலே ஒருங்கே அறியும்
அநந்தஞானத்தை யுடையவனாயும், கேவலதாஸ்னாவரணியகர்மக்
கேட்டினால் லோகாலோகத்திலுள்ள ஆத்மப்ரமாண ஸ்வரூப
மெல்லாம் ஒருங்கே அறியும் அநந்ததர்ஸனத்தையுடையவனாயும்,

மோகனீயகர்மக்கேட்டினால் அந்தசுகத்தை யுடையவனாகியும், அந்தராயக்கர்மக்கேட்டினால் அந்தவீரியமுடையவனாகியும், இப்படி சகல தோஷரஹிதனு யிருப்பதைக் குறித்து, நிர்தோஷனென்றும், பரமாத்மனென்றும், அஷ்டகர்மங்களில் காதிகர்மங்கள் நான்கும் கெடுகையினாலே அர்த்தநாரிஸ்வரனென்றும், பிரஜைகளுக்கு நாடுநகரங்கள் முதலான லோகவிவகாரங்கள் யாவும் செய்யுமுபாயங்களை உபதேசித்தவனாகையால் சிருஷ்டி கர்த்தாவென்றும், பிரம்மாவென்றும் லோகாலோகங்களெல்லாம் அந்த ஞானதி குணங்கள் வியாபித்திருப்பதால் விஷ்ணுவென்றும், * அந்தரங்கலக்ஷ்மி, பகிரங்கலக்ஷ்மி இவைகளுக்கு (ரிவாஸமாய்) இருப்பிடஸ்தானமா யிருப்பதால் ஸ்ரீனிவாஸனென்றும், மோக்ஷஸ்தானத்தை யுடையவனாகலால் சிவனென்றும், சுகத்தை உண்டு பண்ணுகின்றவனாகலால் சங்கரனென்றும், பவண, வியந்தர, ஜோதிஷ்க, கல்பவாசிகள் முதலானவர்களால் பூஜிப்பதற்குரியனாகலால் அருகனென்றும், எட்டுத்திக்குகளையும் வஸ்திரமாகவுடையவனாகலால் திகம்பரனென்றும், சோகமில்லாதவனாகலால் அசோக விருக்ஷ அடைபாளமுள்ள அசோகனென்றும், திரிலோகத்துக்கும் கடவுளாதலால் (சந்திராதித்யம் நித்திய வினோதம் சகலபாஜனம் என்னும்) மூன்று குடையையுடையவனென்றும், திரிலோகத்திலுள்ள சகல வஸ்துக்களையும் கரதலாமலகம் (நெல்லிக்கனி) போலகாண்கிற தேவலஞானமென்னும் திரிதியலோசன முள்ளவனாகலால் திரிநேத்திரனென்றும், கர்மநிர்மூலம் செய்கையினால் † ஜிநென்றும், விகாரவித்வம்ஸனாகையினால் மன்மத விஜயனென்றும், ஜாதிஜராமரணபெய்கிற திரிபுரத்தைக் கெடுத்த வனாகையினால் திரிபுரஹரனென்றும்,

* அந்தரங்கலக்ஷ்மி-கேவல ஞானம்; பகிரங்கலக்ஷ்மி-சமவசரணவிபுதி கள்.

† ‘ஜி’ என்றதானுவிற்கு ஜெயிப்பதென்றர்த்தம். ‘ஜி’ என்னும் தானுவிலே, நக் என்ற ப்ரத்யயம்சேர்ந்து, ‘ஜிந’ என்றசப்தம் சித்தியாகிறது; இதையுடையவனுக்கு ஜிநன் என்றுபெயர். ஜிநன் என்பதற்கு ஜெயிப்பவனென்றர்த்தம். “சம்ஸாரதுக்கஹேதூன், ஜன்மஜராமரண தீன் ததத்தூத ஹேதூன் ஞானாவரணதிதிரவிய பாவாத்மககர்ம சந்நம் ஸ்ச ஜயதீதிஜிந:” என்ற ஸ்லோகத்தின்படி, சம்ஸாரதுக்கத்திற்குக் காரணமாகவிருக்கும் ஜன்மஜராமரண முதலானவைகளையும், அவைகட்குக் காரணமான திரவியகர்ம பாவகர்மங்களென்னும் பேதமுள்ள ஞானாவரணீய முதலானகர்மசத்ருக்களையும், யார்நிர்மூலப்படுத்துகிறானோ, (அதா

நீ கர்திகர்மங்களைக் கெடுத்தவனாகையினால் வினையினீங்கியவனென்றும், சகல லோகவஸ்து பதார்த்தங்களை உள்ளங்கையில் மூன்று ரோகையைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காண்பதுபோலக்கண்டு சகல ஜனங்களுக்கும் சொல்லுகிறவனாகையினால் சர்வக்ருனென்றும், அன்பு, அருள், அறம் ஆகிய இம்மூன்றுமே திருமேனியாக அவதரித்துச் சகலஜீவன்களிடத்திலும் சத்ருமித்ருத்துவமில்லாமல் ஒரு தன்மையோடுகூடியிருப்பவனானதால் அன்புள்ளவனென்றும், சர்வஜீவன்களிடத்திலும் அருள் உள்ளவனாதலால் அருளாழி

வது மேற்சொன்ன சம்ஸாரகர்த்தங்களை யார் சம்பூர்ணமாக ஜெயிக்கின்றனோ அந்த பரமாத்மனேஜிநன் என்ற நாமதேயத்தினால் ஸ்துதிக்கப்படுகிறான்; அந்தப் பரமாத்மனால் சொல்லப்பட்ட தர்மத்திற்கு ஜிநதர்மம் என்றுபெயர்; அந்ததர்மத்தைதமபும் ஜனங்களுக்கு ஹைநசென்று பெயர்.

நீ பகவான் காதிகர்மங்களைக் கெடுத்தவனென்பதை,

“காதியா யிருவினையைக் கடிந்தாய் நீயே

கணமீரா மடியேத்துங் கடவு ணீயே”

என்னும்ஜீவஸம்போதனை 1-வது அத் 20-ஆம்செய்யுளடியால்உணரலாம்.

இன்னும், அருகன் மேல்கண்ட சிறப்புக்களை யுடையவனு தலைத் தொல்காப்பிய ஆசிரியர்,

“வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்

முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்.”

என்னும்பொருளதிகாரம் மரபியல் 94 ம் சூத்திரத்தாலும் விளக்கியிருக்கின்றார்.

. இதன்பொருள்: “வினையினீங்கி - (காதிகர்மரஹிதனாய்) நல்வினை நீவினையினின்றும்விலகி, விளங்கிய-(இத்திராதிதேவர்கனால் சமவசரணமென்னும் ஜிநாலயத்தின்கண் கந்தகுடிமத்தியத்து நிரியிதம் செய்யப்பட்ட அஷ்டமகாப்ராதிஹாரியத்துடனும், முப்பத்துநான்கு அதிசயத்துடனும், பாஞ்சசாதியமமாகிப் பிரகாசம்பொருந்தி)விளங்கிப,அறிவின்-கேவலஞானத்தையுடையவனாகிய, முனைவன்-அருகக்கடவுள், கண்டது-திவ்யத்துவனியினின்றும் அறிந்தது, முதனூலாகும் - பிரதமநூலென்று சொல்லப்படும்”என்பதாம். திருக்குறள் கடவுள்வாழ்த்தில் காட்டியிருக்கும் மேற்கோளால் முதல்தூல் அருளியவர் அருகக்கடவுள் என்பதை உணரலாம். இதுஞ்ஞதொல்காப்பிய ஆசிரியருக்கெஜநர் என்பதுவிளங்கும்.

இதற்றிணங்க, குளாமணி கடவுள் வணக்கம் செய்யுளின் கண்,

“வென்றான் வினையின் றெனையகி விரிந்துதன்க

றென்றாய்ப் பரங்கவுணர் வின் றெழியு துமுற்றுஞ்

சென்றன் நிகழுஞ் சுடர்குழொளி முர்த்தியாகி

நின்றனடிக் கீழ்ப் பணிந்தார் வினங்கி நின்றார்.”

என்று கூறுகின்றது முணர் க.

இன்னும், அருகனே உவமையில்லாதவனென்பதையும், எல்லோர்க்குமிறைவனென்பதையும் மற்றொருவகையாலும் விளக்குவாம்:

“ வெள்ளை டிண்டர் கண்ணும புதுதயோ நொலாம்மந்வுடூ
ரூபுஸாவிஜீடாகவாலிகுட்களவீநவடூம்மநா[னொ
விஷொனுகு மஹரிசுவ தீதும் வுஜஸு ரகாவேரம்
நதூவஸு ச்வாதிநொ ஜி டிடி செநெநு, ரூபுராசிதம் || ”

என்னும், அகளங்காஷ்டகம் 11-ஆம் சுலோகமும் இதனை விளக்குகின்றது.

இ - ள்: “மூஞ்சாம்புல், சூத்ரம், தடி, கமண்டலம் ஆகியவற்றை அடையாளங்களாக உள்ளவன் பிரம்மாவென்றும், ஜடை, கபாலம், கௌபீனம், ஸ்திரீ முதலானவைகளை அடையாளங்களாக உள்ளவன் ஈஸ்வரனென்றும், சங்கு, சக்கரம், கத்தி முதலானவைகளை அடையாளங்களாக உள்ளவன் விஷ்ணுவென்றும், சிவப்புவஸ்திரத்தை அடையாளமாக உடையவன் புத்தனென்றும், நிர்வாணமுத்திரையை அடையாளமாக உடையவன் அருகனென்றும் (அந்தஅந்தமத சாஸ்திரங்களேகூறுகின்றது) லோகத்திலே பிரசித்தமாயிருக்கின்றது; வித்வாம்ஸர்களே! இவற்றைக்கொண்டு கவனித்துப்பாருங்கள்; லோகத்திலேபிறக்கிற ஜீவன்களெல்லாம், அருகன் சம்பந்தமான நிர்வாணமுத்திரையாகவே பிறக்கின்றன; ஆனபடியினாலே லோகங்களுக்கெல்லாம் அருகனைகடவுளென்பது துணியப்படுமே” என்பதாம்.

இதன்படிமனிதர் பிறக்கும்போதும் அருகனுடைய நிர்வாணரூபமாகப் பிறக்கின்றார்கள்; இறக்கும்போதும்,

“முகாலேக் கொட்டினுண் முடித்தீக் கொண்டெழுவர்
செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து”

என்று நாலடியாரில் முனிவர் மொழிந்தபடி இறந்தவர்களை, பின்னர்ச் சாகப்போகின்றவர்கள் சுடலைக்குக் கொண்டுபோய்க் கட்டை முட்டைகளை அடுக்கி அவற்றில்வைத்து, அவர்களிடமுள்ள அரைஞாண் வஸ்திரபூஷண அலங்காரங்கள் முதலியவைகளைக் களைந்துகொண்டு, மர்மஸ்தான முதலானவைகளைக் காண்போர்க்கு அருவருப்பு உண்டாகாமலிருக்கும் பொருட்டுச் சல்லாவினால்முடி, அக்னியிட்டு எரிக்கிறார்கள். அப்போதும் அவர்கள் நிர்வாண முத்திரையுடைய அருகனுடையரூபத்தை அடைகிறார்கள். இது ஜைநர்களுக்கு மாத்திரமேயல்லாமல், சைவவைணவ முதலான சமயத்தினருக்கும் உண்டென்பது எல்லோரும் நன்கறிந்ததாம்.

இன்னும்,

“பூமலை முதலாய புணையாத திருமூர்த்தி
காமாதி வென்றுயர்ந்த கடவுளென் றறையுமே
காமாதி வென்றுயர்ந்த கடவுளென் றறைந்தாலுங்
கோமானின் திருவுருவங் கொண்டெவப்பாரியரே.”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 64-ஆம் செய்யுளும் அருகக்கடவுள் உயர்வையுடையவர்க்குக் கின்றது.

இ - ள்: “புஷ்பமாலை முதலானவைகளை அலங்காரமாகவணியாத அழகிய உனதுபரமேனதாரிக திவ்வியதேகமானது, நீ ஆசைமுதலாகிய சூழ்நிலைகளையெய்தித் து சபாவகுணங்களாலுயர்ந்த பகவானென்று தெரிவிக்கும்; அங்ஙனம் அது ராகாதிகளைவென்று உயர்ந்த நிலைமையையுடையகடவுள் இவர்தாம் என்றுதெரிவித்தாலும், கோமாளே! உனது அழகியருபத்தைமனத்துட்கொண்டு சந்தோஷித்துச்செல்வர்க்கின்மவர்கள் அருமையாயிராநின்றார்கள்” என்பதாம்.

மேலும்,

“ததாஹவ தொருவ லோகவ விலாவாஹம்

வருவெனத் துலஹவென நாவசு துலஹவெனத் து”

என்னும் மகாபுராணம் 17-ம் பர்வம் 222-ஆம் சுலோகமும் பகவான் மகிமைமையுடையவர்க்குக் கின்றது.

இ - ள்: “பிரகாசம் பொருந்தியவரும், உவமையில்லாத ரூபலாவண்ணிய முடையவருமான கேவலஞானியாகிய பகவானுடைய ரூபத்தை ஆயிரங்கண்களுடைய இந்திரன், தனது ஆயிரங்கண்களினாலும் கண்டும் திருப்தியையுடையவிலை” என்பதாம்.

இன்னும்,

“பூரணை யாற்பதி னுற்கயிற் றெக்கப் புவனமெல்லாம்

நீரணை மாருதர் தாங்கிய தொக்கு நிவந்தகிங்கப்

பேரணையார்க்கிணை யாருமில் லாப்பெரியோர்க்குவிண்ணோர்

பாரணை யாவடி தாங்கச்செந் தாமரை பாரித்ததே”

என்னும் திருநாற்றந்தாதி 91-ஆம் செய்யுளும் இதனை உணர்த்துவதாகும்.

இ - ள்: “ஒப்பு ஒருவருமில்லாமல் சிங்காசனத்திருந்த பெரியோர்க்கு அதாவது பெருமைபொருந்திய அருகபரமனுக்கு, அவரது நிலந்தோயாத்திருவடிகளைத் தாங்குவதற்குத் தேவர்கள் பொற்றாமரைப் பூவைப் பண்ணினது எதபோலுமென்னில், பதினாலு கயிற்றின் உயரத்தையுடைய உலகங்களுமெல்லாம் முறைமையாகக் கிட்டியகாற்றானது தாங்கியதை ஒக்கும்” என்பதாம்.

இஃதன்றி,

“அருக னீரல்ல பூசைக் கருகனய்ப்

பெரியை யாயினை பெண்ணை யின்பையா

லொருவ னாயினை பொப்பவ ரின்மையாற்
யுருவ மாயினை தோற்றம தின்மையால்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1300-ஆம் செய்யுளும் அருகன் உயர்வைக் கூறுகின்றது.

இ - ள்: “நன்மையாகிய பவ்வியர்களினால் செய்கின்ற பூஜைக்கு நீ உரியவனாகி, அதனால், அருகன் அருகன் என்கிற பெயருடையவனாய்; ஸ்திரீவாஞ்சையில்லாததினால் பெரியோனாய்; உனக்கொப்பானவர்களில்லாமையால் உபமாதிதனாகிய; பிறப்பில்லாததினால் நிச்சயமான நித்தியஸ்வரூபியானாய்” என்பதாம்.

அன்பார்ந்த அறிஞர்களே! மேற்கண்ட பலமேற்கோள்களால் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்ற விஷயங்களில் ஒவ்வொன்றையும் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து பார்த்தால் உவமையில்லாதவன் அருகனென்பதும், இப்பெயர் மற்றமயக்கடவுள்களுக்குப்பொருந்தாதென்பதும் பிரயத்தியகூடமாகவிளங்கும்.

இனி, அருகக்கடவுள் தர்மசக்கரத்தை உடைபவரென்னும் ஐந்தமத்தவத்தையும் திருக்குறள் விளக்கக்கூடியதா யிருக்கிறது. அதைப்பற்றியும் ஆராய்வாம்:

“அறவாழி யந்தணன் றுள்சேர்தார்க் கல்லாற்
பிறவாழி நீந்த லரிது”

என்னும் குறள் அதனைவிளக்கும்.

இ - ள்: “அறவாழியந்தணன்-தர்மசக்கரத்தையுடைய அருகக்கடவுளது, தான்-பாதத்தை, சேர்த்தார்க்கல்லால் - அடைந்தவர்க்கல்லாமல், பிறவாழி - சதுர்க்கதிப் பிரமணமாகிய பிறவிக்கடவுள், நீந்தல் - கடத்தல், அரிது-(மற்றையர்க்கு) முடியாது” என்பதாம். சதுர்க்கதிகளாவன:—நாக, விலங்கு, மனுஷ்ய, தேவ கதிகளாம்.

இதற்கிணங்க,

“ஸ்ரீதெவஸகய ஜோத ஸாரோஜ்யவஜீய-வெஷ

யஜீயக்யூதெ ஹதேத-நஜி: ஸஸ்ஸாரஹீக-வெஷ”

என்னும் மகாபுராணம், கடவுள்வணக்க சிலாகமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இ - ள்: “சகல ஐஸ்வரியத்தோடுகூடி கேவலஞான சாம்பிராஜ்ஜிய பதவியாகிய மோக்ஷலக்ஷியினால் விரும்பப்பட்டவரும், சம்சாரத்திற்கு (சதுர்க்கதி பிரமணத்திற்கு) பயத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றவரும், தர்மசக்கரத்தைத் தரித்தவருமாகிய அருகத் பகவானே நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன்” என்பதாம்.

இன்னும்,

‘‘மரபு வகை உயர் வகை ஸீலாயாரண வகை
சூழ வகை உகந்த வகை ஸார வகை திவ்யத்’’

என்னும் அமரசிம்மம் அருகன்பேர்வழி சுலோகத்திலும் இது கூறப்படுகின்றது.

இதன்கருத்து: ‘‘தர்மசக்கரம், அருள்சக்கரம், அசாதாரணசக்கரம், ஆர்கந்தியலக்ஷ்மீயுடன் கூடிய சித்தசக்கரம், சார்வசக்கரம்’’ என்பதாம்.

‘‘மறுவற வுணர்ந்தனை மலமறு திகிரியை’’

என்று சீவகசிந்தாமணி-2563-ஆம் செய்யுளடியிலும்,

‘‘ஆண்டுகொண் டோயற வாழிகொண் டேவென்ற வந்தணனே’’
என்று திருநாற்றந்தாதி-27-ஆம் செய்யுளடியிலும்,

‘‘அருட்சக்கர மேந்திய சங்கரனே’’

என்று திருநாற்றந்தாதி-67-ஆம் செய்யுளடியிலும்,

‘‘அருளாழி முன்செல்லப் பின்செல்வ தென்னே
வடிப்படா தாய்நின்ற வகன்ஞால முண்டோ’’

என்று சூளாமணி-துறவுச்சருக்கம். 68-ஆம். செய்யுளடியிலும்,

‘‘தாமரையி னங்கண்டி வைத்தருளு மாதியா யாழி
யறவரசே யென்று நின் னடிபணிவ தல்லால்’’

என்று சூளாமணி; துறவுச்சருக்கம் 73-ஆம் செய்யுளடியிலும்,

‘‘சம்பவன் முன்பு நின்ற தருமச்சக் கரத்தி னும்பர்’’

என்று மேருமந்தரபுராணம். 1189-ஆம்-செய்யுளிலும் அருகக்கட
வுள் தருமசக்கரமுடையவரென்னும் விவரம் கூறப்படுகின்றது.

இன்னும்,

‘‘மறவாழி யிறைபவரு மாதவரும் புடைசூழ
வறவாழி வலனுயரி யருணெறியே யருளியோய்’’

என்று யாப்பருங்கலவிருத்தி-பகுதி 1, பக்கம். 296-ல் வரும்
அடிகாரம்,

‘‘கொலையி லாழி வலனுயர்த்த குளிர்ப்புகர் குடையி
னிழலோய் நீ’’

என்ற சீவகசிந்தாமணி - 1244-ஆம்செய்யுளடியும் இதனை விள
க்குகின்றன.

இதற்கிணங்க, தற்காலத்திலும் அருகக்கடவுள் பிரதி பிம்பத்
திற்பிரபாவலயத்து தக்ஷிணபாகத்தில் தர்ம சக்கரம் அமைத்திரு
ப்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாகக்காணலாம்.

இன்னும்,

“அருளோ டெழுமற வாழிபப் பாபிற வாழியிற் பா”

என்னும் திருநூற்றந்தாதி-5-ஆம் செய்யுளடிக்கு, சென்னையுனி வர்ஸிட்டி என்னும் சகலகலாசாலைத் தமிழ்த் தலைமைப்புவவா யிருந்து காலஞ்சென்ற மழவை மகாலிங்க ஐயர் அவர்கள் சுமார் 80. வருஷங்கட்கு முன் எழுதிய பதவுரையில் ‘அறவாழி’ என்பதற்குத் தர்மசக்கரமென்றும், ‘பிறவாழி’ என்பதற்குப் பொருளுமின்பமுமான கடலுள் எனவும் பொருள் விளக்கியிருப்பதாலும் இது துணியப்பபிம். பிறவாழி என்பதற்கு நாம் மேற்கூறிய படி சதுர்ச்சதி யாகிய சம்சாரக்கடல் என்று பொருள்கூறுதலும் பொருத்தமாம்.

இன்னும்,

“மறங்கொ ணேமி விட்டெறிந்து மன்னர்சென்னிசோரியிற் பிறங்க வென்ற வென்றியோ ரனேக பே ருலகெல்லா மிறைஞ்ச வெங்கண் வல்வினைத் தெவ்வர் சிந்த வெந்துபே ரறங்க ணேமி கொண்டு வென்ற சோதி யெங்க ளாதிதே”

என்ற - திருக்கலம்பகம் 24-ஆம்-செய்யுளிலும் இது கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இ - ள்: “பாவத்தைக்கொண்ட சக்கரத்தைவீசி அரசர்களுடைய சிாங்கன் இரத்தத்தில் மூழ்கிவிளங்க, அவர்களைஜெயித்த வெற்றியையுடையோர் அநேகர்; உலகமெல்லாம் வணங்கக்கொடுமையான வலியையுடைய இருவினையாகிய பகைவர்கெடச்சினந்து பெரிதாகிய தருமச்சக்கரத்தைத் தன்னிடத்திற்கொண்டு அவ்வினைகளை ஜெயித்த சோதியானவர் எனது; சுவாமி” என்பதாம்.

குறளாசிரியர், “அறவாழி...” என்றகுறளில் கூறிய, “அறவாழி, பிறவாழி” என்பவற்றிற்கு, மகாலிங்க ஐயர் உரைசெய்தருளியபடி, “அறவாழி” என்பது தருமச்சக்கரமேயாம். அங்ஙனமிருப்ப, பரிமேலழகர், “அறவாழியந்தணன்” என்பதற்கு, “தருமக்கடலாகிய கடவுள்” என்றும், “பிறவாழி” என்பதற்கு “பொருளுமின்பமுமாகிய கடல்” என்றும் பொருள்கள்வரைந்திருக்கின்றனர். இவை பொருத்தமற்றவையாம். ஏனெனின், மேற்கூறிய அநேக உதாரணங்களால், “அறவாழி” தருமச்சக்கரமே என்பது நிச்சயமாகவிளங்கும். “மகாவிஷ்ணுவிற்குச் சக்கரமிருப்பதால், இது அருகக்கடவுளுக்கு மாத்திரம் எவ்வாறு பொருள்தும்? ‘அறவாழி யந்தணன்’ என்பதை விஷ்ணுவென்று என்கொள்ளக்கூடாது?” என்றுசிலர்செல்லக்கூடும். மகாவிஷ்ணுவினிட

மிருப்பது, தருமசக்கரமாகாது; ஹிம்ஸாசக்கரமாகும். ஆதலின் அதுபொருந்தாது. இக்காரணங்களால், அறவாழி-தர்மச்சக்கரமென்றும், பிறவாழி பிறவிக்கடலென்றும் தாத்பரியம் செய்ய வேண்டும்.

இன்னும், அருகக்கடவுள் மலர்மேல் நடந்தவிஷயத்தையும் திருக்குறள் விளக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது. அதைப்பற்றியும் சிறிது ஆராய்வாம்:

“மலர்மிசை யேகினுன் மாணடி சேர்ந்தார்

நிலமிசை நீடுவாழ் வார்”

என்னும் குறளே இதனைத் தெளிவாக விளக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது.

இ - ள்: “தாமரைமலரின்மேல் நடந்தவனாகிய அருகக் கடவுளின் பெருமைபொருந்திய பாதகமலங்களை அடைந்தவர்கள் எல்லாவுலகங்களுக்கு மேலாகிய மோகஸ்தானத்தில் எக்காலத்திலும் சலனமின்றி வாழ்வார்கள்” என்பதாம்.

பரஹிதநிரதனாகிய ஆதிபகவான், சம்பூர்ண சந்திரமண்டலம் போன்ற சத்தரத்திரயம் (மூக்குடை) தானேகனிப்ப, சந்திரக் கிரணங்கள் போலும் சாமரைகள் தாமே இருமருங்கும் அசைய, தர்மசக்கரம் முன்செல்ல, தேவதூந்துபிழமுங்க, கின்னரர் வீணவேணு மிருதங்கங்களைவாசிப்ப, கந்தர்வர் பகவான்குணங்களைப்புகழ்ந்து பாட, ஸீசௌதர்மேந்திரன் சர்வாபரண பூஷிகளாகி பாகுசகஸ்திரங்களைநிரமித்து, அபிமுகமாக நின்று நயனாந்தமாகநர்த்தனம் பண்ண, திவ்வியஸ்திரீகள் தன்னைச்சூழ்ந்து கற்பகவல்லிபோல நர்த்தனம்பண்ண, அக்னீந்திரன் அநேகபாகுக்களால் தூபகடங்களைத்தரித்து முன்செல்ல, நிக் தேவதைகள் அஷ்டமங்களாகவரை

ஸீசௌதர்மேந்திரன் நர்த்தனம் செய்தா னென்பதை,

“புயங்க ளாயிரத் திரண்டிரு மருங்கும்

பொங்கி யாயிரம் வரையெனக் குலாவக்

கயங்கொ டாமரைப் போதென மலர்ந்த

கண்க ளாயிரங் களிப்பவிண் ணவர்கோ

னயங்கொ ளாந்த நாடக மாடி

நாம மாயிரம் பாடவந் தருளுஞ்

சயங்கொ ளாழியங் கடவுளை யெமக்குன்

சரண மாவன வரணமாவனவே”

என்னும் திருக்கலம்பகம் 35-ஆம் செய்யுளும் விளக்கும்.

யேந்திச்செல்ல, தேவசேனை ஜெயஜெயவென்று துதிப்ப, துகிற் கொடிகள் பரந்துமுன்செல்ல, திக்குள் பிரஸன்னங்களாக, பூமி சால்லியாதிசம்பத்தினையடைய, சுரபி மந்தமாருதம்விச, தேவர்கள் சுகந்தஜலங்களினால் தூளி உபசமனம்பண்ண, விருகூங்கள் முதலானவை ஷ்ட்ரது சம்பூதமாகிய புஷ்ப பலபாங்கனையடைய, பகவானது சரணன் ரியாஸப்பிரதேசநபஸ்தலத்து மிருது ஸ்பரிச ஹேமமயமாக முன்னும் பின்னும் விகசிதஸப்த பத்மங்களும், அவற்றின் மத்தியிலுள்ள பத்மமும் லக்ஷ்மிநிவாஸ சௌதங்கள் ஆகாசாங்கணத்துச் சஞ்சரியாநின்றனபோல விளங்கா நிற்ப, காசியாதி சகலதேசங்களிலும் விஹரித்து, கிரமமாகச் சந்திரக்கிரணம் போன்ற தனது கீர்த்தியினை அனுசரியாநின்ற கைலாசபர்வத சிகரத்து, தேவநிர்மிதபூர்வோக்தவர்ணனோபேதமாகிய ஸ்ரீசபாமண்டபத்து, துவாதசகணபரிவிரதனாகி, அஷ்டம காப்பிராதி ஹார்யசமன்விதனாகிள் மூந்தருளிப்பிருந்தனன்” என்று ஸ்ரீபுராணத்தில் கூறப்படும் அருகக்கடவுளின் சிறப்புக்களினி டையில் அந்தப் பகவான் மலர்மேல் நடந்த விவரம் கூறப்பட்டிருப்பதுகாண்க.

இன்னும் பகவான் தாமரைமலர்மீது நடந்தாரென்பதை,

சேகரம் ஐரஜெயசீ-ஷ்ரத்ரெஜிஸ் கெஸரம்

விவித்ராத்நி தீபாண கணிபுகம் விவஸஜ்ஜம்

ஹமவயாண நிராஸ சூரெஸையி நஹஸயம்

தேவஸாஸனம்-தேவாஸாஸனம் வங்கஜம் வெங்கஜம் என

புஷ தஸவாந ஸாஸுவஜாஸவ விகாஸிநஃ

பொதுமக்கள் அனைவரும் யி ஸாண்ட்ரூகின் ஜெய் ரொணவஃ”

என்னும் மகாபுராணம் 25-ம் பர்வம் 271-ஆம் சுலோகத்தா
லும் உணரலாம்.

இதன்கருத்து: “மகர்தப்பொடியை வருஷிப்பதும், நூதனமாக மலர்ந்த கிஞ்சல்கத்தையுடையதும், நாநாவர்ணரத்னரசிதகர்ணிகையை யுடையதும், பிரகாசம்பொருந்திய இதழினையுடையதுமாகிய ஸ்வர்ண தாமரஸபூஷ்பமானது பக்வானுடைபாதஅடிவைப்பாகிய பிரதேசத்தில் மிருதுவாகத் தொடுவதுபோல் பிரகாசித்தது ; அத்தகையபக்வானது பாதத்தின்கீழிருக்கும் பூஷ்பத்திற்கு முன்னேழு பின்னேழு தாமரைப் பூஷ்பங்கள் மிருத்தவாசனையுடையவைகளும் நெருங்கிய கிஞ்சல்கத் தின் தூள்கள் யுடையவைகளுமாக உண்டாயின” என்பதாம். (கிஞ்சல்கம்-தாமரைப்பூவினம் தீயிலுள்ளது.)

இன்னும், ஆதிபகவான் மலர்மீது நடந்ததை,

“மலர்மிசை நடந்தோன் மலரடி யல்லதென்
றலைமிசை யுச்சி தானணிப் பொறானு”

என்னும் சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண்காதை. 204,5-ஆம்வரிகளாலும்,

“விரிபூர் தாமரை மேற்சென்ற
திருவா ரடிபேத்தி”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி-2814-ஆம் செய்யுளடிகளாலும்,

“கமலம் துலவுமுனைக் காதலிப்பா ரரியரே”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம்-66-ஆம் செய்யுளடியாலும்,

“தேனாரு மரவிர்தஞ் சென்றேந்தும் போழ்து
திருவடிகள் செந்தோடு தீண்டாவே யாகி”

என்னும் சூளாமணி - துறவுச்சுருக்கம். 69-ஆம் செய்யுளடியாலும்,

“தாவின்றி எப்பொருளும் கண்டுணர்ந்து தாமரைப்
பூவின்மேற் சென்றான் புகழடியை”

என்னும் அறநெறிச்சாரம் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுளடிகளாலும்,

“நகாநின்ற தாமரைமே னடந்தேகிய நற்றவனே”

என்னும் திருநாற்றந்தாதி-15-ஆம் செய்யுளடியாலும்,

“மாவாதல் களிமுத லேமுத லேமு
மலர்த்தா மரைக்கே செலத்தாள் வைக்குந்
தேவாதி தேவா நமஸ்தே நமஸ்தே”

என்ற தீபங்குடி தீபநாதர்நமோஸ்து பதிகச்செய்யுளாலும்,

“மருவார் மலர்ப்பிண்டி மன்னா நமஸ்தே
வண்டாரு மலர்மேல் நடந்தாய் நமஸ்தே”

என்னும் தீபங்குடித்தீபநாதர் துதியாலும்,

“கதமும் மதமும் கடிந்தாய் சரணம்
கமலத்தின் மீது நடந்தாய் சரணம்”

என்னும், பாரீஸ்வநாதர் சரணப்பதிகத்தடியாலும்,

“தாட்டவிழ் தாமரைநடந்த தத்துவனை முத்திமுதற்பொருள்”

என்னும் திருமயிலாப்பூர் பத்தும்பதிகச்செய்யுளடியாலும் உணரலாம்.

“விசுடல மெறிதிரையின் மேவுகடன் மருவுபுனை
வேகவினை வனமடைய வீழவுட னெறியு மழு
வாசையவிர் பொறியாவி னுவிசெல வதிருமிடி
யாறுதுரு நயமயல்க ளாயவிருள் பருகுசுடர்
மாசிலருண் முனிவர்மன வாவிரி வலருமலர்
வானவா சர்கண்முடியின் மாமகுட சிகையின்மணி
யேசரிய சிவகதியி லேறுமவர் குறுகு நெறி
பேடவிழு நளினமிசை யேகுமவ ரடியிணையே”

என்னும் திருக்கலம்பகம்-53-ஆம், செய்யுளும் இதனைவிளக்கும்.

இ - ள்: “இதழ்விரிகின்ற தாமரைப் பூமேல் நடக்கின்றவராகிய அருகருடைய இரண்டுபாதங்களும், வினையைக்கொடுக்கின்ற தேகமாகிய மோதுகின்ற அலையோடு பொருந்திய பிறவிக்கடலுக்குப் பொருந்திய தெப்பமாம்; வெப்பத்தையுடைய தீவினைக்காடு முழுவதும் அழிய ஒரு தன்மையாகவெட்டுகின்ற கோடாலியாம்; இச்சையாகிய விளவதுகின்ற புள்ளிகளுடைய பாம்பினுடைய உயிரானது நீங்கமுழங்குகின்ற இடியாம்; ஆறுவகைப்பட்ட * ஏகாந்தவாதமென்னும் மயக்கங்களான இருட்டைப்போக்குகின்ற சூரியனும்; குற்றமில்லாத ஜீவகாருண்ணியத்தையுடைய முனிவர்களுடைய மனமாகிய தடாகத்தினது மத்தியில் மலர் கின்றபூவாம்; இந்திரருடைய சிரத்திற்றரிக்கும் பெருமைபொருந்திய கிரீடத்தினுடைய உச்சியிலிருக்கின்ற இரத்தினமாம்; இகழ்வில்லா தழுத்தியில் சேருகின்றவர்கள் அடைகின்றவழியாம்” என்பதாம்.

* ஏகாந்தவாதிகள் அறுவரென்பதை, அறநெறிச்சாரத்தில்,

“சக்கர னன்முகன் சங்கரன் பூரணன்
புத்தன் கபிலன் கணாதனென் நித்திரத்
தேகாந்த வாதிக ளெண்கெட்ட வாதம்போ
லாகாதா மாத்தன் றுணிவு”

எனவரும் செய்யுளாலுணரலாம்.

“புத்தக்கடவுளுக்கும் பூமிசைநடந்தோன் என்றதிருநாம மிருப்பதால் திருக்குறளாசிரியர் இதைப்புத்தருக்கேசொன்னா ரென்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது? இது எப்படி அருகக்கடவுளுக்கே பொருந்தும்?” என்றுசிலர் சொல்லக்கூடும். புத்தர்கொள்கை, குறளாசிரியர் ஞாலிற்கூறிப்பொள்கைகளுக்குமாற்றமாயிருப்பதால்

இது பொருந்தாது. புத்தர்கொள்கை குறட்கருத்துக்கு மாற்ற மென்பதை,

“வயிரமொன்றுடையான் வையத் துயிர்கண்மேன்மாயைமைந்தன்
செயிர்விடத் தயாமுன் னோரா நறக்கெடு மனித்தஞ் சொன்னு
னுயிரினை யில்லை பென்ற னூனினை யுண்க வென்றான்
பயிரினுற் கொலையுஞ் சென்னுன் முத்தியும் பாழென்றிட்டான்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் - 667 - ஆம்கவியால் உணரலாம்.

இ - ள்: “மாயாதேவியின் புத்திரானாகிய புத்தன் வவராக்கியமொன் றையே மிகவுமுடையவன்; இவ்வுலகில் துன்பம் நீங்க முன்னே ஜீவன் களின் மேலுள்ள தயவை அறியான்; சர்வதாநாசமாகும் அனித்தியத் தைச்சொன்னான்; ஜீவனையிலையென்றும் சொன்னான்; மாமிசத்தை உண்ணுகவென்றுஞ்சொன்னான்; இவ்வாறு கூறிய பொருளற்ற சொற் களால் கொலையையும் சொல்லினான்; மோகமும் சர்வதா ஒன்றுமில் லாமல் நாசமாதவென்றும் சொன்னான்” என்பதாம்.

குறளாசிரியர் குறளில் ஜைனசமயக் கொள்கைக்குப் பொரு த்தமாக ஜீவன்கள் நிலைபெறுடையன வென்பதையும், அவற்றிற்கு மறுபிறப்புண்டென்பதையும், ஊழ் உண்டென்பதையும், கொ ல்லாமை, புலான்மறுத்தல் முதலியவற்றையும், நிலமிசைநீவொழ் வாரொன்று மோகூத்ததையும் கூறியிருப்பதாலும், புத்தர்மேற்கா ட்டிய செய்புனிற்கூறியபடி மோகூழ்முதலானவைகளை அனித்திய மென்பதாலும், ‘மலர்மிசை ஏகினுன்’ என்பதைப் புத்தனைக்குறித் துச் சொல்லியிருக்கமாட்டாரென்பதை நிச்சயமாக உணரலாம்: இதனால் திருக்குறள் புத்தசமயத்திற்குப் பொருந்தாதென்பது நன்குவிளங்கும். இனி இது பிரமாவிற்குப் பொருந்துபாரவெனின், அவர் கமலாசனமுடையவர் என்பது ஆகமப்பிரமாண மாதலால் இந்த, ‘மலர்மிசைநடந்தோன்’ என்பது அவருக்கும் பொருந்தாது.

மேல்கண்ட ஆகமப்பிரமாணங்களால் ‘மலர்மிசை ஏகினுன்’ என்கிற திருநாமம் ஜைனசமயக்கடவுளாகிய அருகருக்கை உரிய தென்பதும், திருக்குறளாசிரியர் அவரையே மலர்மிசை ஏகினு னென்று கூறினாரென்பதும், ஐயமறவிளங்கும். இவை இங்ஙன மிருக்கப் பரிமேலழகர், ‘மலர்மிசை ஏகினுன்’ என்பதற்கு ‘அன் பரது நெஞ்சமாகிய தாமரைமலர்மீது நடந்தவர்’ என்று பொரு ளுரைத்திருக்கின்றார். இது சரியன்று. ஏனென்றால், நடத்தல்கெ ழியையற்றதற்கு வரிசையாக அமைந்த தாமரைப்புஷ்பங்கள்பொ

ருத்தமானவையேயன்றி, மனம் பொருத்தமானதன்று. இருத்தற் றொழிலையேற்பதற்கே மனம்பொருத்தமானதாம். 'மலர்மிசை இருந்தான்' என்றால் அதற்கு ஒரு வகையில், 'மனமாகிய மலரில் தங்கியவன்' என்று பொருளுரைக்கலாம்; அப்படி உரைப்பதிலும் மனமென்பதை வருவித்து வலிந்து பொருள்கூறவேண்டியிருப்பதால் அதுவும் சிறந்ததாகாது. பலநூல்களிலும் அருகக்கடவுள் தாமரைமலரில் நடந்தாரென்று விளக்கமாகச் சொல்லியிருப்பதைக் குறளாசிரியர் வெளிப்படையாகக் காட்டியிருக்கும்போது, அதற்கு இடர்ப்பாடானபொருளுரைத்து உண்மையைமறைப்பது நடுவு நிலைமையற்ற செப்கையாகும். ஆகையால் அருகத்பர மேஷ்டியான ஆதிபகவான் கருமபூமியின் ஆதியில் அதாவது கிருதயுகத்திலே அவதரித்துச் சமவசரணத்தில் மலர்மிசைசுகினவராதலால் அவரைப்பற்றியே ஆசிரியர் கூறியருளியிருக்கின்றாரென்பதை நன்கு அறியவேண்டும்.

இன்னும், "பிறவிப்பெருங்கடல்....." என்னும் குறளும் ஹைநமதக்கொள்கைகளை நன்குவிளக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. அதைப்பற்றியும் சிறிது ஆராய்ந்துரைப்பாம்:

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்

இறைவனடிசேரா தார்"

என்றகுறள்; பஞ்சபரி வர்த்தன ரூபமான சம்சாரத்தை விளக்கிக் காட்டி, அதனை நீக்குமார்க்கங் கூறுகின்றது.

இ - ள்: "இறைவன்-அருகக்கடவுளின், அடி-பாதங்களை, சேர்ந்தார்-சேர்ந்தவர், பிறவிப் பெருங்கடல் - பஞ்சபரிவத்தனைகளாகிய சம்சாரக்கடலை, நீந்துவர்-நீந்திக் கடப்பார், சேராதார்-சேராதவர், நீந்தார்-அந்த சம்சாரக்கடலைக் கடக்காமல் அதில் அழுந்துவர்" என்பதாம்.

பஞ்சபரிவர்த்தனைகளாவன: திரவியம், கேஷத்திரம், காலம், பாவம், பவம், என்பனவாம். ஏழாவது குறளில், 'பிறவாழிநீந்த லிது.' என்றதால், சதுர்க்கதிகளையும் விளக்கி, இந்தக்குறளில், பிற விப்பெருங்கடலென்றதால், பஞ்சபரிவர்த்தனைகளாகிய சம்சாரக் கடலை மொழிந்தனர் ஆசிரியர்.

பஞ்சபரிவர்த்தனைகளைப்பற்றியும், சதுர்க்கதியைப்பற்றியும், உள்ள விஷயங்களை,

"மாற்றி னின்றது வையக மூன்றினு
மாற்ற வும்பரி யட்டமோ ரைந்தினை

ரோற்றம் வீ ரொடர்ந்திடை பில்வினைக்
காற்றி னாற்கதி நான்கிற் சுழலுமே”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் - 71 ஆம் செய்யுளும் விளக்கும்.

இ - ள்: “மாற்றமாகிய சம்சாரரெறியில்நின்ற சம்சாரஜீவன், மூன்றுலோகங்களிலும் திரவிய, கேடத்திர, கால், பாவ, பவமென்னும் பஞ்சபரிவர்த்தனைகளினால், மிகவும் பிறத்தலும், சாவதும், ஆகிய இவைகளைச் சேர்ந்து மத்தியில் கருமங்களாகிற காற்றினால் (நரக, திரியக், மனுஷ்ய, தேவ என்னும்) நான்கு கதிகளிலும் சுழலாநிற்கும்” என்பதாம்.

இதனை,

‘பிறவி மாக்கடல் பெயர்க்கு மாற்றலா
விறைவ னன்னவ’னேந்து கொள்கையான்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் - 821 - ஆம் செய்யுளடிகளும் விளக்கும்.

இ - ள்: “சம்சாரமாகிற பெரியசமுத்திரத்தை நீக்கும் ஸம்மியத்துவ சக்தியினால், சர்வக்ஞனாகித்தவன், தரித்திரரின்ற ஸம்மியக்காரித்திரத்தையுடையவன்” என்பதாம்.

“ஏத்தருங் குணத்தவத் திறைவ யாமுடைக்

கோத்திரங் குலமிவை யருளு வாழிநீ

நீத்தரும் பிறவிநீர்க் கடலை நீந்துநற்

மேப்பையார் திருவுரு வென் றிறைஞ்சிடா”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம். 1201 ஆம் செய்யுளாலும் இதனை உணரலாம்.

இ - ள்: “துதித்தற்கரிய அருந்தொழுதி குணங்களுடைய தபம் பொருந்திய கணதாரிவிசுனாதியர்களுக்குராதனாகிய ஸ்வாமியே! எங்களுடைய கடத்தற்கரிய சம்சாரமாகிற ஜலசமுத்திரத்தைக் கடக்கும்படியானதும், நன்மையாகியதும், தெப்பமாகிறதும், நிரக்கந்தருபமாகிறது மாபி ஜநதீக்ஷயை தயவுடன் அளிக்கக்கடவாய்; நீவாழ்க்கடவாய்; என்று சொல்லி வணங்கி” என்பதாம்.

“சூழ்கதிர் மதிய மன்ன சுடர்மணிப் பூணி னானும்

வீழ்தரு கதியி னீங்கி விளங்குபொன் னுலகத் தூப்க்கு

மூழ்வினை தூர்த்த லானு முணர்வுசென் றெறித்த லானு

மாழ்கடற் புணையி னன்ன வறிவான் சர னாடைந்தான்”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி 330-ஆம் கவிக்கு ஆசிரியர்நச்சினார்க்கினியர், “ஊழ்வினை செலுத்துதலானும், உணர்வு எறித்தலானும்

11/5/12

(3)

ஹைதரமய சித்தாந்த விளக்கமும்.

T
உ-023
125
V-37

கதியினிங்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்துதற்குத் தெப்பமன்ன அறிவனைச் சரணாக அடைந்தார்” என எழுதியிருக்கும் உரையாலும் இதனை நன்குணரலாம்.

“நாத நெனப் படுவோய்நீ நவைசெய் பிறவித் கடலகத்துன் பாத கமலந் தெர்முவேங்கள் பசையாப் பவிழப்பணியாயே”
என்னும் சீவகசிந்தாமணி 1242-ஆம் செய்யுளாகளும் இதனை உணர்த்தும்.

இ - ள்: “தீவகைச்செய்கின்ற பிறப்பென்னும் சமுத்திரத்திலாழ்ந்து அத்துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டு, உன்னுடைய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களை வணங்குகின்றவர்களாகிய எங்களின் உலகப்பற்றுக்கிய கட்டு நீங்கும்படி கட்டினாயிட்டருளவாயாக” என்பதாம்.

“விசடல மெறிதிரையின் மெவுகடன் மருவுபுனை”
என்னும் திருக்கலம்பகம்-53. ஆவ் செய்யுளடியும் இதனை விளக்கும்.

இ - ள்: “வினையைக்கொடுக்கின்ற தேகமாகியமோதுகின்ற அலையோடு பொருந்திப் பிறவிக்கடலுக்குப் பொருந்திய தெப்பமாம் அருகனுடைய பாதங்கள்” என்பதாம்.

மேல்கண்ட காரணங்களால் பிறவிப்பெருங்கடல் என்பது பஞ்சவர்த்தன சதுர்க்கதியாகிய சம்சாரக் கடலெனப் பொருள்பட்டு ஹைதரமயசித்தாந்தத்திற்குப் பொருந்தியிருப்பதை உணர்க.

இன்னும், குறள், ஹைதரமபக்கொள்கையின்படி அருகக்கடவுளுக்கூரிய எண்குணத்தான் என்ற நாமத்தையும் கூறி, அதன் ஆசிரியர் அருகக்கடவுளையே துதித்தாரென்பதையும் விளக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. இதைப்பற்றியும் சிறிது விளக்குவாம்:

“கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெண்குணத்தான்
ஈன வணங்காத் தலை”

என்னும் திருக்குறள் இதனை விளக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது.

இ - ள்: “பஞ்சேத்திரிய வுணர்ச்சியில்லாத பொறிகளையுடைய பிரதிமைபோல், எண்வகைப்பட்ட குணங்களையுடைய அருகக்கடவுளது பாதகமலங்களை வணங்காத் தலையும்-துதியாதநாவும் பிரயோஜனமில்லை” எம்.

எண் குணங்களாவன: கடையிலாவறிவு, கடை யிலாக் காட்சி, கடையிலாவீன்பம், கடையிலா வீரியம், நாமமின்மை, ஆயுமின்மை, கோத்திரமின்மை, அழிபாவியல்பு என்பனவாம்.

இஃதன்றி இக்குறளில், ‘தலை’ என்று சொன்னதற்கிணங்க

“தம்பத்தின் மேற்புழை யேழுள வாக்கித் தமிழ்த் தவையு
கும்பத்தி னோடு நிகரொக்கு மாங்குணிப் பின்றியைந்தாம்
பம்பத்தி காயம் பணித்த பிரான்பசுந் தாமரைத்தாள்
செம்பத்தி யால் வணங் காச்சிறி யார்தஞ் சிரத்திரளே”

என்னும் திருநூற்றந்தாதி 23. ஆம் செய்யுளில், தலைக்கூட்டங்
கள் கூறப்பட்டிருத்தல்காண்க.

இ - ள்: “பஞ்சாஸ்திகாயத்தை அருளிச்செய்த அருகக்கடவுளது
அழகிய தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களை, பக்தியால் வணங்காத அற்ப
அறிவினையுடைய தலைக்கூட்டங்கள், ஒருதூணின்மேலே ஏழுதூளைகளை
உண்டாக்கித் தனிமையாக வைக்கப்பட்டகுடங்களை யொக்கும்” என்ப
தாம். ஏழுதூளைகளாவன: வாய் 1, கண் 2, மூக்கு-2, செவி 2. ஆக ஏழு
இதனாலும், மேற்படி குறள் ஐந்தொன்புடைய தென்பது துணியப்படும்.

“பூத்தொழியாப் பிண்டிக்கீழ்ப் பொங்கோத வண்ணனை
நாத்தழும்ப வேத்தரதார் வீட்டுலக நண்ணுரே
வீட்டுலக நண்ணுர் வினைக்கள்வ ராறலைப்ப
வோட்டிடுப வெண்குணனுங் கோட்பட் டுபிராவே”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி-1469-ஆம்-செய்யுளும் எண் குணத்
தை விளக்கும்.

இ - ள்: “பூத்துமாறாத அசோகவீருகத்தின் கீழ்மர்ந்த கடல்வண்
னனாகிய அருகக்கடவுளை, நாத்தழும்பும்படி தோத்திரம்செய்யாதார்வீட்
டைச்சேரார்; அங்ஙனம் வீடுபெருதார் பின்பு வினையாகிய கள்வர் வழி
பறித்தலாலே எண்குணனும் அவர்கைக்கொள்ளப்பட்டு வருந்தி நெட்டு
யிர்ப்புக்கொண்டு ஒடிடுவர்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“குற்றங் குறைத்துக் குறைவின்றி மூவுலகில்
நற்ற மறைத்தாங் கருள்பரப்பி—முற்ற
உணர்ந்தானைப் பாடாத நாவல்ல அல்ல
சிறந்தான்றாள் சேராத் தலை”

என்னும் அறநெறிச்சாரச் செய்யுளும் மனிதனை, ‘தலை’ என்று
கூறி மேற்கூறிய குறள்ஐந்தாமதச்சார்பான தென்பதை விளக்கு
வதையும் உய்த்துணர்க.

இஃதன்றி,

“சுடுமுணவிவ ஸுகெ சுடுமுணவெ ஸுணவெவெவிவெ
சுடுமுணவிவிவிவிவிவி யசுடுமுணவெவிவிவிவிவி”

என்ற கிரியாபுஸ்தகம் சித்தபக்தியில் உள்ள சலோகமும் அருகக் கடவுள் எண்குணத்தானென்பதை விளக்கும்.

இ - ள்: “எட்டுவிதமான காமத்தினின்று மகன்றதினால் எட்டுக் குணங்களோடு நிறைந்த, உவமையில்லாத, எட்டாவதான மோக்ஷவுலகில் நிலைக்கொண்டு நிறைந்த சித்தபரமேஷ்டிகளை அநவரதமும் வந்திக் கின்றேன்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“ஸுஃ துணாணஃ ஸுணவீரிய ஸுஃ ஹுதிஹ வ ஸவமஹணஃ
சுமாரூபு ஸுஃ வாவாஹுஃ சுமாரூபு ஹுதிஹ வ ஸவமஹணஃ”

என்னும் கிரியாபுஸ்தகம்-சித்தபக்தியில் உள்ள சலோகமும் அருகக்கடவுளின் எண்குணத்தைக் கூறுகின்றது.

இ - ள்: “அந்தஞானம், அந்ததரிசனம், அந்தவீரியம், அந்தசுகம், அதிருக்ஷமத்துவம், அவகஹனத்துவம், அருருலகுத்துவம், அவ்வியாபாதத்துவம் ஆகிய எட்டுக்குணங்களும் சித்தபரமேஷ்டிகளுக்கு உண்டாகாரின்றன” என்பதாம்.

இன்னும்,

“பண்ணவ னெண்குணன் பாத்தில் பழம்பொருள்”

என்னும் சிலப்பதிகாரம் நாமுகாண்காதை-188 ஆம் வரியாலும்,

“இருநால் வினைகெடுத்திட் டெண்குணனு மெய்தி”

என்னும் ஜீவசம்போதனை - 1வது அத்தியாயம், 2ஆம் செய்யுளடியாலும்,

“அவ்விந்திரனுக்குமுன் எண்குணத் தெங்காவலனைக்
கவிப்பார் வளைப்பார் முளைப்பார் களைப்போல”

என்னும் திருநாற்றந்தாதி 11 ஆம் செய்யுளாலும்,

“பண்பால் வரிவண்டுந் தேனும் பாடும் பொழிற்பிண்டி
யெண்பா லிகந்துயர்ந்தாற் கிசைந்த கோயி லியன்றதே”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி-2600 ஆவது செய்யுளடிகட்கு ஆசிரியர் நச்சினாக்கினியர் “எட்டுக் கருமங்களை நீக்கி, எண்குணங்களாலுயர்ந்தார்க்குப் பொழிலாகிய பிண்டிக்குள்ளே இசைந்தகோயில் சமைந்ததென்க” என எழுதியிருக்கும் உரையாலும் இதனை நன்குணரலாம்.

இன்னும்,

“இறைவனீ ஈசனீ எண்குணத் தலைவனீ
பொறியிலா வறிவனீ பூசனைக் கிறைவனீ
மறுவிலா வெருவனீ மாதவத் தலைவனீ
சிறியயா னின்குணஞ் செப்புதற் கரியனீ”

என்னும், மேருமந்தரபுராணம், 1000-ஆம் செய்யுளும் அருகனுடைய எண்குணங்கள் முதலானவற்றை விளக்குதல் காண்க.

இ - ள்: “நாதனும்நீயே, முதல்வனும் நீயே, அந்தஞாநுதி அஷ்டகுணத்தலைவனும் நீயே, அதீந்திரிய ஞானஸ்வரூபனும் நீயே, திரிபுல ஞாதிபதிகளால் பிரியதமமாக பூஜிக்கப்பெபவனும் நீயே, களங்கமில்லாத (அதாவது கலத்தற்றன்மையிலலாத) ஸ்வயம்புவானவனும் நீயே, மகாதபசையுடைய கணதராதி யதிவரர்களுக்கெல்லாம் அக்ரணியானவனும் நீயே, அற்புத்தியையுடையநான் உனது அந்தமாகிய குணங்களைச் சொல்லுவதற்கு அருமையானவனும் நீயே” என்பதாம்.

இன்னும், “ஆதிபகவான், கைலாசபர்வதத்து, சித்தசிலா தலத்து எழுந்தருளிப் பூர்வாபிமுகமாகப் பல்பங்காசனமாகப் பதினான்குநாளொழுந்தருளி இருந்து, மூன்றாம் சக்லத்திபானத் தால் யோகத்தைத்தாங்கி, நான்காம் சக்லத்தியானத்தால் வேதநீய், ஆபுஷ்ய, நாம, கோத்திரங்களைக்கெடுத்து, ஓளதாரிகாதி சரீரத்திரயங்களைக்கழித்து, மாகமாச கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசி உத்திராஷாட நக்ஷத்திரநாள் அபிஜிதமுகூர்த்தத்து, சூரியோதயத்தில் சகஸ்ரமுனிகணங்களோடு மூன்றுங்காலமூன்றுசம்வத் சரமும் எட்டுமாதமும் இருக்கும்போது, தமது ஸ்வரூபமாகிய அஷ்டகுணங்களையுமடைந்து, லோகாக்ரமாகிய சித்திக்ஷைத் திரத்தினை (மோக்ஷத்தை) அடைந்தருளினர்” என்பது ஸ்ரீபுராணம் விருஷபதேவர்பகுதியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதனாலும் ஆதிபகவானே எண்குணன் என்றநாமத்துக்குரியவன் என்பது விளங்கும்.

இன்னும் இவனே இத்தகைய உயர்ந்த நாமங்களுக்குரியவனென்பதை,

“வணங்கப் படுந்தெய்வ நீயல்ல தியார்தின் வரம்பிகந்த
குணங்கட் கியார்குற்றங் கூறவல் லார்குறி யாறிரண்டு
கணங்கட் கிறைநின் குணமெங் கடவுட்கு மாமென்றுதாம்
பிணங்கப் புகுவார்பின் கொண்டாடுவதவர் பேய்த்தனமே”

என்று கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்: “குறித்தபன்னிரண்டு கணங்களுக்கும் இறைவன் நீயேயல்லாமல் எல்லாருந்துதிக்கப்படுகின்ற கடவுள் எவர்களிருக்கின்றார் கள்? உன்னுடைய அந்தமான எண்குணங்களுக்கு மெவர்கடாங்குற்றஞ் சொல்லவல்லவர்கள்; அப்படியிருக்கச் சிலர் உனது குணங்களை எங்க ளுடைய சுவாமிக்குமாகுமென்று சொல்லுவார்கள்; அவ்வாறு சொல் லிக்கொண்டே நினக்கு அவர்கள் மாறுபடப் புகுவார்கள்; பின்பு நினது குணங்களாலேயே அவர்கள் தெய்வங்களைக்கொண்டாடுதல் அவர்களுடையபேய்த்தனம்” என்பதாம்.

இன்னும் ஆத்மன், எண்குணங்கள் சம்பூர்ணமாகி மோகூத ஸ்தானத்தை அடைதல் கூடுமென்பதை,

“வினையற விட்ட போழ்தின் வெடித்தவே ரண்டம்போல
நினைவருங் குணங்க ளெட்டு நிறைந்துமே னோக்கி யோடி
முனிவரு முலக மூன்று மிறைஞ்சமு வலகி னுச்சி
கனைகழ லரச நிறல் கைவல மாகுங் கண்டாய்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம்-103. ஆம் செய்யுள் விளங்கக்கூறு கின்றது.

இதன்பொருள்: (“ஆத்மன்”) ஞானாவரணத்தி அஷ்டகர்மங்கள் முழு மையும் தன்னையிட்டு நீங்கினகாலத்தில், வெடித்துநீங்கிய ஆமணக்கங் கொட்டையைப்போல அவற்றை விட்டுவிடிக், நினைத்தற்கரிய அந்த ஞானத்தி அஷ்டகுணங்களும் சம்பூர்ணமாகி, (அதாவது அஸரீரியாகிய சித்த பாமேஷ்டித் தன்மையை அடைந்து) ஊர்த்துவகதில்வப்பாவமா கிச் சென்று, முனிஸ்வர்களும் மூன்றுலகத்திலுள்ள ஞானிகளும் வண் டங்க, மூன்றுலோகத்துக்கும் உச்சியாகிய தனுவாதாகரத்தில் நிலையாயிரு க்குந் தன்மை கைவல்லியமாகிய த்ரவியமோகூமாகும்” என்பதாம்.

இங்குக்கூறிய மோகூத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், அதில்கிலை கொண்டிருக்கும் சித்தபாமேஷ்டியின் தன்மையையும் சிறிது விவரிப்பாம்:

மோகூதமென்று சொல்லப்படும் க்ஷேத்திரம் எத்தன்மைய தெனில், மேலேசொன்ன லோகத்தின் உச்சியில், தெற்குவடக் கில் ஏழுகயிற்றுப்ரமானைளீளமும், கிழக்குமேற்கில் ஒருகயிற்றுப்ர மாணைளீளமும், எட்டுயோசனைகனமுமாகிய ஈஷக்ப்ராக்பாரமென் னும் எட்டாஞ்சிலையின்மேல் மத்தியத்தில், மனுஷ்யக்ஷேத்திரப்ர மாணமாகிய நாற்பத்தைந்துலகும் யோசனை விசாலமுடையதாய், வருத்தமாய், நடுமத்தியத்தில் அஷ்டயோசனை கனமுள்ளதாய், கிரமமாகச் சுருங்கிவந்து அந்தியத்தில் தும்பி இறகுபோன்றமேல்

லிய கனத்தையுடையதாய், மலர்த்திவைத்த சத்ராகாரம் (குடை) போன்ற சுத்தஸ்படிக சிலையின்மேல், மேற்சொன்ன கணோத்திகனவாததனுவாதாகரத்தில் சித்தபரமேஷ்டிகள் பொருந்தி யிருக்கும் ஸ்தானமே மோக்ஷக்ஷேத்திரமாகும்.

இந்த ஸ்வபாவத்தையுடைய மோக்ஷத்தில் அநந்தஞானாதி எண்குணங்களுடன் நிறைந்து நித்தியராய், அஸரீராய், ஜீவகனாகாராய், சாயாப்ரதிமைபோல ஸாகாரநிராகாராய், அதீந்திரிய கோசரூபாய், அநந்தாநந்தகாலமெல்லாம் நிலைபெறுமடையவராய், மேல்கமனமும் கீழ் இழியாத தன்மைகளையுமுடையவராய், ஜன்ம ஜராமரண வியாதி முதலாகிய அவகுணங்களிலராகிச் சம்பசமயம் அநந்தசுகத்தையுடையவராகி, எந்நாளும் ஒருதன்மையாயிருக்கப் பட்டவர் சித்தபரமேஷ்டிகளாவர்.

அழர்ந்தமாயிருக்கின்ற சித்தபரமேஷ்டிகளுக்கு இந்திரிய வழியில்லாமல் ஏற்படும் சுகமெத்தகைய தெனில், அது இணையற்றது. மனுஷ்யர் அனுபவிக்கிற சுகத்துக்கெல்லாம் அதிகசுகம் அநுபவிக்கிறவன் சக்ரவர்த்தி; அந்தச்சுகம் அநந்தம் அநுபவிக்கிறவர் போகபூமிமனுஷ்யர்; அந்தச்சுகம் அநந்தம் அநுபவிக்கிறவன் நாகலோகத்துத்தரணேந்திரன்; அந்தச்சுகம் அநந்தம் அநுபவிக்கிறவன் செளதர்மகல்பத்துச் செளதர்மேந்திரன்; அந்தச்சுகம் அநந்தம் அநுபவிக்கிறவர் பஞ்சாநுத்தரத்து அகமிந்திரர்.

இப்படிப்பட்ட தேவர்களுடையசுகங்களையும், மற்முன்ன ஜீவராகிகள் த்ரிகாலங்களிலெல்லாம் அநுபவிக்கிற சுகங்களையும் ஒன்றாகத்திரட்டினாலும் அவை சித்தபரமேஷ்டி ஒருசமயத்தீல் அநுபவிக்கிறசுகத்தின் அநந்தம் பங்குகளிலொருபங்குக்கும் இணையாகமாட்டா. சித்தபரமேஷ்டிகள் இத்தகைய நிவ்வித சுகத்தை அநுபவிப்பர்.

மேற்கூறியபடி மானிடர்கள் அஷ்டகர்மங்களைக் கெடுத்து ஒவ்வொருவரும் எண்குணங்களையடைந்து, மோக்ஷமடையக் கூடுமென்பதற்குப் பிறசமயங்களில் ஆகம ப்ரமாணமில்லை ஆகையால், ஒவ்வொரு மானிடர்களும் ஞானாவரணாதி அஷ்டகர்மங்களைக் கெடுத்து, அநந்தஞானாதி அஷ்டகுணங்களைத் தரித்து, மோக்ஷவீட்டில் தனித்தனி நித்தியாநந்தத்தினை அடையக்கூடும் என்பது ஜைநசமயசித்தாந்தம். அத்தன்மை அடைந்தவர்களை, சிவகசிந்தாமணி மேருமந்தரபுராணம் முதலிய பல நூல்களில் பரக் சக் காணலாம்.

இக்காரணங்களைக்கொண்டு திருக்குறளாசிரியர் எண்குணத்தானென்று சொன்னது அருகக்கடவுளையே என்பது நிச்சயமாகத்துணியப்படும். உண்மை இங்ஙனமிருக்கப் பரிமேலழகர், “* முற்றுமுணர்தல் முதலான எண்குணங்கள் சைவாகமத்திற்

* முற்றுமுணர்தலாவது த்ரிலோகங்களிலுமுள்ள சகல பதார்த்தங்களையும் த்ரிகாலங்களில் நடக்கும்சமஸ்தவிஷயங்களையும் ஒருங்கேக்ஷணப் பிரதிசமயத்தோறும் அறிவது இத்தன்மையுடையவனுக்கு சர்வக்ஞன் என்றுபெயர்; இதனை,

“யஸ்யவடாணி ஸராஸராணிலிவியபூஷ்யாணிதெஷாம்புணாநு
வயபுராய நவிஹந்த ஹவி ஹதஃ ஸவபுராநுஸடாஸவபுரா
ஜாநீதெ யமபஸி பூதிஶ்ணஜித ஸவபூஜித உத்யுயுதெ
ஸவபூஜாய ஜிநெஸுராய ஜஹதெ வீராய தஸெநஜே”

என்னும் கிரியாபுஸ்தகம் ஸாமாயிகபக்தி-3-வது சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ - ன்: “எவனொருவன், சர்வஸ்தாவரங்களான (புல்பூண்டு முதலான) ஜீவத்திரவியங்களையும், புக்கலாதி நாநாதிரவியமான சமஸ்த திரவியங்களையும், அந்த திரவியங்களுடைய குணங்களையும், அதீத, அனாகத, வர்த்தமானமாகிய (இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலமாகிய) காலவிஷயங்களான சமஸ்தபரியாயங்களையும், எப்போதும் சர்வப்பிரகாரத்தினாலே ஒருங்கே க்ஷணப் பிரதிசமயத்தோறும் அறியாரின்றானே அவன் இது காரணத்தினால் சர்வக்ஞன் என்றுசொல்லப்படா நின்றான்; சமஸ்தத்தையும் அறிகின்ற ஜிநேஸ்வரனான மகத்துவத்தையுடைய அப்படிப்பட்ட வர்த்தமான ஸ்வாமியின் பொருட்டு நமஸ்காரம்” என்பதாம். இதனால் அருகன்முற்றும் உணர்தல் தன்மையுடையவன் என்பது நன்கு விளங்கும்.

இதில்கூறியபடி அருகக்கடவுள் ஜீவத்திரவியங்கள் முதலானவற்றையுணர்ந்து அவற்றின்வகைகளைக் கூறினவரென்பதை,

“ஒன்றறி வதுவே யுற்றறி வதுவே
யிரண்டறி வதுவே யதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே யவற்றொடு மனனே
சேரிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினாரே”

என்னும் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மரபியல்-32 - ஆங்குத்திரம் விளக்கும்.

இதன்பொருள்: “அருகக்கடவுள், சர்வஸ்தாவரங்கள் முதலான ஜீவ

சொல்லப்பட்டன” வென்றார். அங்ஙனங்கூறியது பொருந்தாது. தவிர மண்டலபுருடர், சூடாமணிநிகண்டு தெய்வப்பெயர்த்தொகுதியில், “அருகன்எண்குணத்தான்” என்றுகூறியிருப்பதோடு 12-வது தொகுதியில், எண்குணங்களில் ஒவ்வொன்றின் நாமத்தினையும் தனித்தனியாகவும் கூறியிருக்கின்றார். இவற்றைப் பழய ஏட்டுப்பிரதிகளிலும், 50-60-வருஷங்களுக்கு முன் பலர் அச்சிட்டிருக்கும் புத்தகங்களிலும் காணலாம். சிவபிரானுக்கு இதுசம்பந்தமான விஷயங்கள், அந்தத்தெய்வப்பெயர்த்தொகுதியிலும், 12-வது தொகுதியிலும் சொல்லப்படவில்லை. இவை அநேகவிதவாழ்ச்சர்கள் நன்கு அறிந்தவிஷயங்கள். பிற்காலத்தில், சிலமதனுவேஷமுடையவிதவான்கள் சூடாமணிநிகண்டு 12-வது தொகுதியில் சிவபிரானுக்கும் எண்குணமுண்டென்பதைப்புகுத்தி இரண்டு போலிச்செய்யுட்களை இயற்றித் தாங்கள் அச்சிட்டபுத்தகங்களில் சேர்த்திருப்பதாவும் தவிர, ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் பழய அச்சப்பிரதிகளிலும் உள்ள பழயசெய்யுட்களை நீக்கியும் தாங்களியற்றியவேறு சிலபுதிபு செய்யுட்களைச் சேர்த்தும் பல மாறுபாடுகளைச் செய்திருக்கின்றார்கள். திவாகரம் பிங்கலர்நிகண்டு முதலியவற்றிலும் இத்தன்மையாகவே சில மாறுபாடுகளை உண்டுபண்ணியிருக்கின்றார்கள். இதனாலேயே சிவபெருமானுக்கு எண்குணத்தானென்கிற திருநாமம் உண்டாகாது. சிவபிரானுக்கு எண்குணத்தானென்கிற நாமம் பொருந்தாதென்பதை,

“சூரூபாஜிகிஞ் சூ ஜநூலகவவிதிசிகி

வெத்தநாரானாராயடூ”

என்னும் அகலங்காஷ்டகம்-6-வது சுலோகம் 3-வது சரணத்தினால் உணரலாம்.

த்திரவியங்களின் குணங்களையும், புத்தகலாதிகளின் தன்மைமுதலானவற்றையும் கோராகுணந்து, அவற்றின்மார்க்கத்தைக்கூறி அருளிஞர்” என்பதாம்.

இங்கு ‘கோரிதினுணர்ந்தான்’ என்றது அருகக்கடவுளை.

ஜீவத்திரவியங்களின் சபாவங்கள் முதலானவைகளைக் கடவுள் தவிர மகா ஞானிகளாகிய முனிவர்களாலும் சொல்லுதல் முடியாதென்பது ஐனைசமய சித்தாந்தம்.

இது காரணத்தினாலும் தொல்காப்பிய ஆசிரியர் ஐங்குள் என்பதும் என்குவீளங்கும்.

இ - ன்: “சிவபெருமான் கருப்பத்தில் பிறவாமல் அநாதியாயிருக்கின்றவரெனில் திருவாதிரை நகரத்திலே பிறந்தாரென்கிறபிரசித்தியானது எவ்வாறுண்டாயிற்று? அவர், தமக்குபத்மாகூரால் வரப்பட்ட (அந்தராயத்தை) இடையூற்றினை அறியவில்லை; அங்ஙனமிருப்ப அந்த சிவனானவர் சமஸ்தத்தையும் அறிந்தாரென்பது எவ்வாறுபொருந்தும்?” என்பதாம்.

இதற்கிணங்க, “பித்தனார் பிறந்தநாள் (திருவாதிரை) பின்னையாறுமத்திமம்” என ஜோசிய நூற்காரர்களும் கூறுகின்றார்கள்.

ஆதலால், எண்குணத்தானென்பது சிவபெருமானுக்குப் பொருந்தாதென்பதும், குறளாசிரியர், ‘எண்குணத்தான்’ என்று கூறியது அருகக்கடவுளையே என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன. சிவபெருமானுக்கு எண்குணம் உண்டென்பது சைவசித்தாந்தத்தில் கூறப்பட்டிருப்பினும், திருக்குறள் ஜைனசமய வேதமாதலின், எண்குணத்தானென்று ஆசிரியர் கூறியது சைவசமயத்திற்கு உரியதாகாது என்பது நன்கு அறிதல்கூடும். மேலும் சிவனுக்குக் கூறப்பட்ட எண்குணங்களின் தன்மைகள் வேறு, இங்கு அருகனுக்குக் கூறப்பட்ட எண்குணங்களின் இயற்கைகள் வேறு. சிவனுக்குள்ள எண்குணங்கள் இந்திராதி தேவர்க்குள்ள அணிமாதி அஷ்டகுணங்களே.

அணிமாதி அஷ்டகுணங்கள் அருகக்கடவுளுக் குரியனவல்ல வென்பதும், சாமானியதேவர்களுக் குண்டென்பதும் ஜைன மத நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இனி அணிமாதி அஷ்டகுணங்களின் விவரத்தையும் கூறுவாம்:

“கணிகா ஷெலிகா வெவ வரிகா வலிகா தபா

பூஷி: பூகாபி ஜீஸகம் வலிக வூஷயாமுணா:,”

என்னும், ரத்னகரண்டகம். 1. வது அத்தியாயம். 41-ஆம் சுலோகமும் இக்குணங்களைக் கூறுகின்றது.

இ - ன்: “அணிமா, மகிமா, கரிமா, வகிமா, பிராப்தி, பிராகாயம், ஈசத்வம், வசித்வம் என்பன எட்டுக்குணங்கள்” என்பதாம்.

அணிமா-பரமானுவைப்போன்று மிகச்சிறிய சரீரத்தைப் பெறுதல்; மகிமா-மகம்மேருபோன்று மிகப்பெரியபெருவினை அடைதல், கரிமா-மலையினுங்கனத்த சரீரத்தையுடைத்தாதல்; வகிமா-பஞ்சபோன்று மிக லேசான சரீரத்தை அடைதல்; பிராப்தி-பூமியிலிருந்து விரலினால் சந்திராதித்யரை மூடுகின்றது முதலானவை

களைத் தான் இச்சித்தவாறடைதல்; ப்ராகாமியம்-அக்னியிலே முழுகுகிறது, ஜலத்திலே நடப்பது முதலான குணங்களையடைதல்; ஈசத்வம்-யாவருக்கும் மேம்பாடுடையவராயிருத்தல்; வசித்வம்-எல்லோரையும் தன்வசம் செய்துகொள்ளல்.

இந்த அணிமாதி அஷ்டகுணங்கள் தேவர்களுக்குமுண்டு முற்றுந்துறந்த 6-வது குணஸ்தானவர்த்திகளாகிய ப்ரமத்தரென்னும் மகாமுனிவர்களும் இந்த அணிமாதிகுணங்களையும், ஆகாசத்தில் செல்லும் சாரணரித்தி முதலானவைகளையும் அடைதல் கூடும். மகாமுனிவர்களுக்கும் இந்திராதிதேவர்களுக்கும் அணிமாதிகுணங்கள் உண்டென்பதை நீத்தார்பெருமையைப்பற்றிவருமிடத்து கண்டுகொள்க.

அருகக்கடவுளுக்கு மேற்கூறிப்படி அநந்தனானதி அஷ்டகுணங்கள்தவிர அணிமாதி அஷ்டகுணங்கள் இல்லை.

இவ்வாறு இந்த அணிமாதிகுணங்கள் சிவனுக்கு உண்டென்பதை அமரகோசர் ஸ்வர்க்கவர்க்கில் ஈஸ்வரநாமத்தின்கீழ், “விஷ்டு திஷ்டு திரெஸ்யபுணீரோதிசு லேஷ்யா”

எனவரும் சுலோகத்திற்கு உரையாசிரியர்.

“விசேஷமாகவுண்டாகிறது ஈஸ்வரஸ்ய பாவஸ்வர்யம்; அந்த ஐஸ்வரியமானது அணிமாதிபேதத்தினால் எட்டுவிதம்’ என எழுதியிருக்கும் உரையினால் விளங்கும்.

இனிஐநசமயத்தில் கடவுள்வணக்கமுறை நான்குவகையாக அமைந்துள்ளது. அந்நான்காவன: அருகசரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தர்மசரணம் என்பனவாம். இவற்றை,

“சுரஹ்ரெத ஸுரணவ்வஃஜாதி

ஸரியஸுரணவ்வஃஜாதி

ஸுரயஸுரணவ்வஃஜாதி

கேவலிவண்ணத் - ஸுரஸுரணவ்வஃஜாதி.”

எனவரும் சிரியப்புஸ்தகம் சத்தாரிமங்கள சுலோகம் விளக்கும்.

இ - ள்: “அருகசரணம் புகுவேன், சித்தசரணம் புகுவேன், சாதுசரணம் புகுவேன், கேவலிகளினால் சொல்லப்பட்ட தர்மத்தைச் சரணம் புகுவேன்” என்பதாம்.

சிவகசிந்தாமணி 332-ஆம் கவியின்படியில்

“நல்லறத் திறைவ னாகி நால்வகைச் சரணமெய்தி”
எனக்கூறியிருத்தலாலும்,

இதன் உரையில் நச்சினுர்க்கினியார், “நால்வகைச்சரணம்”
என்பதற்கு.

“அருகசரணம், சித்தசரணம், சாதுசரணம், தன்மசரணம்”
என்றுபொருள் உரைத்திருப்பதாலும் இவற்றை உணரலாம்.

இந்தநான்கு வணக்கங்களையும் திருக்குறளாசிரியர் கடவுள்
வாழ்த்தில் கூறியிருக்கின்றார். ஏழுசெய்யுட்களில் அருகசரணமும்,
‘கோளிற்பொறியிற்குணமில்வே’ என்ற குறளில் சித்தசரணமும்
‘பொறிவாயிலைந்தவித்தான்’ என்றகுறளில் சாதுசரணமும், ‘அற
வாழியந்தணன்’ என்றகுறளில் தர்மசரணமும், அமைந்திருக்
கின்றன.

இன்னும் ஐஹநசமயத்தில் உள்ள கடவுள் வணக்கமுறையில்
வஸ்துஸ்தவம், ரூபஸ்தவம், குணஸ்தவம் என்றவேறுவித வணக்க
முறைகளும் இக்கடவுள் வாழ்த்தில் பொருந்தியிருக்கின்றன.

இந்த ஒருகாரணத்தைக்கொண்டே திருக்குறள் ஐஹநமதத்
தைச் சாரர்ந்த தென்பதை நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்

இனி ஆப்தன் லக்ஷணத்தைப்பற்றி அஷ்டபதார்த்தத்தில்
கூறுவனவற்றை இங்கு விவரிப்பாம்:

ஆப்தன் என்பதற்குக் கடவுள் என்றுபொருள்; இந்தக்கட
வுள் தன்மைபுடையவர் ஆப்தர் என்றுசொல்லப்படுவர்.

இந்த ஆப்தர் சகலாப்தர், விகலாப்தர் என இருவகையின
ராவர்.

இவருள் சகலாப்தரில் நிஷ்களாப்தர் சகலாப்தர் என இருவகை
யினராவர்.

இவருள் நிஷ்களாப்தராவார்-148-கர்மங்களையும் கெடுத்து
அஷ்டகுணஸ்வபாவத்தராகிய சித்தபரமேஷ்டிகள்.

சகலாப்தராவார்-தீர்த்தங்கரர், அந்காரகேவலிகள், அந்தர்
முகூர்த்தகேவலிகள் என மூன்று வகையினராவர்.

தீர்த்தங்கரரென்பவர் - விருஷபதீர்த்தங்கரராகிய ஆதிபக
வான் முதல் மகாவீரர்பரிபந்தம் இருபத்துநால்வர் ஆவர். இந்த
இருபத்துநால்வர்களும் முப்பத்துநான்கு அதிகசயங்களையுடைய
வர்களாய்த் தேவேந்திரமாதியர்களால் செய்யப்படுகி. பஞ்சகல்பா

ணசமவசரணவிபூதிகளையுடையவர்கள். இந்த இருபத்துநால்வர்களுடைய குணம் ரூபமுதலானவைகள் ஒன்றேயாதலால், இப்புத்தகத்தில், “தனக்குவமையில்லாதான்” என்ற குறட்பாவின் கீழ்க் காட்டியிருக்கும் சிறப்புக்களை இருபத்துநால்வரும் உடையவர்களாவர்.

அநகர கேவலிகளென்பவர்-ஸ்வர்க்காவதரணம் ஜன்மாபிஷேகம் பரிநிஷ்க்ரமணம் ஸ்வபாவாதிசயம்பத்து அஷ்டமகாப்பரதிஹார்பம், சமவசரணதி விபூதிகள்முதலியன இன்றி, அநந்த ஞானாதி சதுஷ்டயங்களும், மணிவித்தமான ஹேமபத்ராஸனமும், குடைஒன்றும், சாமரையுளமும், கல்பகவிருகூழும், ஒரு யோசனைப்பரமாண கந்தகுடியென்னும் ஜிநாலயமுமுடையவர்கள்.

அந்தர் முகூர்த்தகேவலிகளென்பவர்-காதி அகாதி-148-கர்மங்களையும் ஏகாந்தர் முகூர்த்தத்தில் கெடுத்து மோகூத்ததை அடைந்தவர்கள்.

அநகரகேவலிகள், அந்தர்முகூர்த்த கேவலிகள் என்பவர்கள் தீர்த்தங்கரர் தவிர மற்ற மனிதர்கள்.

விகலப்தர்என்பவர்ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்கள் என மூன்றுவகையினராவர்.

ஆசாரியர் என்பவர்-திக்கூராதானம் செய்தல், நான்குவேதங்களை உபதேசஞ்செய்தல், மோக்ஷமார்க்கானுஷ்டானம் செய்தல், அதாவது தன் ஆத்மன் தர்மத்யானம் சுக்லத்யானத்திற்கு ஏதுவாகிய தவத்தினைச் செய்தல் முதலானவற்றையுடையவராவர்.

உபாத்தியாயர் என்பவர்-மோக்ஷமார்க்கானுஷ்டமாகிய தவஞ்செய்தல், சாஸ்திரங்களை உபதேசஞ் செய்தல் முதலியவற்றையுடையவராவர்.

சாதுபரமேஷ்டிகள் என்பவர் - மோக்ஷமார்க்கானுஷ்டானமாகிய தவத்தினைச் செப்வோராவர்.

இனி ஆத்மன் லக்ஷணத்தைப்பற்றியும் சிறிதுவிவரிப்பாம்: திருக்குறளாகிரிபர் பிராகிருதபாஷையில்,
ஃவேஹி ர்த ராவஹெய் வரஸலெய் ஊணவன ஜீணஷஹி|

வரஸீவா ஸமஸலெய் தஹெய் ஜாணவன ஊணஊணெ||

எனவரும் ரயணசாரி ௨-128-ல் இகளை விளக்கியிருக்கின்றார்.

இ - ள்: “பஹிராத்மா அந்தராத்மாக்களின் பேதங்கள் பரஸமய மென்று சொல்லப்படும். கர்மகூயம்செய்து சமவசரணமத்தியகத (சிறப்புக்களையுடைய) அருகத்பரமேஷ்டி பரமாத்மா; சித்தர் உத்திருஷ்டபரமாத்மா; இந்த பேதங்கள் அருகத்பரமேஷ்டியாலே அருளப்பட்ட குணஸ்தானங்களில் காணப்படும்” என்பதாம்.

பகிராத்மா, அந்தராத்மாக்கள் இரண்டும்-பரசமயம்.

பரமாத்மா ஸ்வஸமயமாகும். அதாவது சர்வஞ்ஞன்.

இன்னும்,

“ஹிஸொந்தி வஹிரொவா தராதயா தாநிய கீதராவ

ஜஹொணா | ஸந்தொந்தி ஜெலீதர வீணொந்தி வரஜிணவஹிப்பா ||

என்னும் ரயணசாரம் 129-ஆம் சுலோகமும் இதைக் கூறுகின்றது.

இ - ள்: “மித்தியாதிருஷ்டிமுதல் ஸாஸாதனன், மிஸ்ரன்பரியந்தம் மூன்று குணஸ்தானவர்த்தி பரிணதியுள்ள ஆத்மன் பகிராத்மனாகும்; அந்த மூன்று குணஸ்தானத்தின்மேல் தாரதம்மிய பேதத்தினால் நாலாவது குணஸ்தான வர்த்தியாகிய அஸம்யத சம்யக்திருஷ்டி ஜகன்னிய அந்தராத்மாவாகும்; ஐந்தாவது குணஸ்தானமுதல் ஏழாவது குணஸ்தானபரியந்தம் மத்திம அந்தராத்மாவாகும்; எட்டாவது அபூர்வகரண குணஸ்தானமுதல் க்ஷீணகஷாயராகிய பன்னிரண்டாவது குணஸ்தானம் வரையில் உத்திருஷ்ட அந்தராத்மாவாகும்; அருகத்பரமேஷ்டி, சித்தபரமேஷ்டிகள் பரமாத்மாவாகும்” என்பதாம்.

குணஸ்தானங்களாவன:— மித்தியாதிருஷ்டி, ஸாஸாதனசம்மியக்திருஷ்டி, மிஸ்ரன், (அல்லதுசம்யக் மித்பாதிருஷ்டி), அஸம்யதசம்யக்திருஷ்டி, தேஸஸம்யதன், ப்ரமத்தன், அப்ரமத்தன், அபூர்வகரணன், அனிவிருத்திகரணன், ஸௌக்ஷ்மஸாம்ப்ராயன், உபசாந்தகஷாயன், க்ஷீணகஷாயன், ஸயோகிகேவலி, அயோகிகேவலி எனப் பதினான்காகும். ஸயோகிகேவலி என்பவர் அருகத்பரமேஷ்டி; அயோகிகேவலி என்பவர் 85: கர்மம்மனையும் கெடுத்து மோக்ஷஸ்தானத்தில் அடையும் வரையிலுள்ள நிலைமையுள்ளவர்.

பகிராத்மன், அந்தராத்மன் என்பவர்களைப் பற்றித் திருக்குறளாகிரியர் ப்ராக்ருதபாஷையில், செய்துள்ள ரயணஸாரம் 120. 121-ஆம் ஸ்லோகங்களில் கூறுகிறார். அவற்றுள் 120-ஆம் ஸ்லோகமாவது:—

“ஜெவீ சுஜேஸ உவண்ண ஸ்வெஹ தயெவ
 ருஃரஃ | தஹவஹிரஃவாண் வஹிரிஹிய விஸவஸு
 ஹொஹருஃரஃ” ||

என்பதாம்.

இ - ள். “எப்படி அமேத்தியத்தில் உற்பத்தியாகிற புழுக்களுக்கு அந்த அமேத்தியமே ப்ரீதியாக இருக்கிறதோ அப்படியே பகிராத்மனுக்கு பாகிய இந்திரிய விஷயங்களிலே ப்ரீதி உண்டாகிறது” என்பதாம்.

!21-ஆம் ஸ்லோகமாவது: —

“லொவினெவி ணஜஃஜஹ விஸபா ஹ்ரெஹாஹ
 லிணஹாவரஃ | ஹஜியணிய ஸுஃரஹ்ரெ விவஸுஹ
 ரஃதாஹ ஃதரஃவொலொ” ||

என்பதாம்.

இ - ள். “எவன் ஸ்வப்னத்திலேயும் பஞ்சேசந்திரியசுகங்களில் ஆசையை விட்டவனோ, தேகம் முதலான பாகிய வஸ்துக்கள் ஆத்மனுக்கு வேறு என்ற திடமான புத்தியுள்ளவனோ, அநாதிகாலமாக அனுபூதமாகிய அதாவது அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிற பஞ்சபரிவர்த்தனையுடைய ஸம்ஸாரத்திலுள்ள சுகதுக்கங்கள் ஆத்மனுக்கு பின்னமென்று நிஜாத்ம சிந்தனை செய்கிறானோ, அந்த யோகீந்திரன் மோகசுகத்தில் ப்ரீதியுள்ள அந்தராத்மாவாகும்” என்பதாம்.

இனி திருக்குறளிலுள்ள வாண்சிறப்பைப்பற்றி ஆராய்மிடத்து அதையும் ஜைநசமய சித்தாந்தத்தைத் தழுவின திருக்குறளாகிரியர் செய்திருக்கிறாரென்பது விளங்கும்; அதைப்பற்றியும் சிறிது கூறுவாம்:

பதினான்காம் மது நாபி ராஜாகாலத்தில் சுற்பகவிருஷங்கள் மறைந்தபின் ஜீவன்களுக்கு ஆதாரமாக மேகங்கள்தோன்றி மழைபெய்தன வென்பது முன்கூறப்பட்டிருந்தது. அதற்குப் பொருத்தமாகவே ஆதிபகவானருளிப தர்மார்த்தகாமமோகக்ஷமென்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களை அடைவதற்குரிய இல்லறதுறவறங்களை நடத்தவும், சகலபொருள்களும் விருத்தியாகவும் மழைமுக்கியமானபொருளென்பதையும், கடவுள்பூஜை தானம்தவம் ஒழுக்கம் முதலானவற்றிற்கும் மழை அவசியமென்பதையும் மழையின்றியாதொன்றும் நடவா தென்பதையும் விளக்கி மழையினது சிறப்

ப்பற்றிய அதிகாரத்தையும் ஆசிரியர் அமைத்தார். அங்ஙனம் அமைத்ததில்,

“சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கு மீண்டு”

என்னும் குறளால் மழையில்லாவிடின இவ்வுலகில் தேவர்களுக்கும் சிறப்புமுதலியன நடவாவென்பதை விளக்கியிருக்கிறார்.

இ - ள். “மழைபெய்யாவிட்டால் இவ்வுலகில் தேவர்களுக்கும் சிறப்பொடு உதவவங்களுமே பூசையும் நடைபெறா” என்பதாம். பூசனை முதலியன நடத்துவது அருகக்கடவுளுக்கும், அவர் அடியார்களாகிய இருபத்துநான்கு யக்ஷன்யக்ஷி முதலான தேவர்களுக்கு மாதலின், “வானோர்க்கும்” என்றார்.

“தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்”

என்னும் குறளில், மழைபெய்யாவிடின உலகில் தானம் முதலியன தங்காவென்பதை விளக்கியிருக்கிறார்.

இ - ள். “மழைபெய்யாவிடில் உலகத்தில் தானமும், தவமும் நிலைபெறமாட்டா” என்பதாம்.

தானமாவது - ஆகாரதானம், அபயதானம், ஒளஷத்தானம், சாஸ்திரதானம் என்பவைகள்.

“நீரின் றமையா துலகெனின் பார்பாரக்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு”

என்றகுறளில் மழையின்றி எவரிடத்தும் ஒழுக்கம் நடைபெறாதென்பதைக் கூறுகிறார்.

இ - ள். “உலகமானது நீரின்றியமையாது; அங்ஙனம் அமையாதெனின் எவ்வகைப்பட்ட மேம்பாட்டினையுடையோர்க்கும் மழையின்றியாதொரு ஒழுக்கமும் நடவாது” என்பதாம்.

ஒழுக்கமாவது = குணவிரதம்-3-சிஷ்ணவிரதம் 4, ஆக 7. குறளாசிரியர் இங்குக்கூறியபடி கடவுள்பூஜை, தானம், தவம், ஒழுக்கம் ஆகிய இந்நான்கும்

“ஐநாயோ வவாலா ஹுர ஹோஹி உதாவிபுஃ |
ஸயபி-ஸூவரெக கூதேஜா ஹெஹிதேஜா யயாயய” ||

என்னும்ஸாகரதர்மாம்ருதம் 71-வது அத்தியாயம் 51-வது சுலோகத்தில் கூறப்படுகின்றன.

இ - ன். “தானம், சீலம், உபவாஸம், அர்ச்சனையென்னும் இவைகளின் பேதத்தினின்றும் நாலுப்காரமான தர்மமானது ஸ்ராவகராலே சம்ஸார்க்கேட்டின் பொருட்டுத் தம் தம்மிட நிலைகளிலே யதாயோக்கிய மாகப் பண்ணப்படும்” என்பதாம். தானமாவது - சத்பாத்திரங்களுக்குச் செய்யப்படும் ஆகாரதானம். சீலமாவது - ஒழுக்கம். உபவாசமாவது - (அஷ்டமி சதுர்த்தசியில் செய்யும்) தவம். அர்ச்சனையென்பது - கடவுள் பூஜை. இன்னும்,

“அருந்தவந் தானம் சீல மறிவனந் சிறப்பு நான்குந்
திருந்திய குணத்தி னார்க்குச் சேதிக்கு வீதியாகும்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 729-ஆம் செய்யு ளடிகளிலும் இவை கூறப்படுகின்றன.

இ - ன். “செய்தற்கரிதாகிய தவமும், சதுர்வித தானமும், ஒழுக்கமும், சர்வக்ஞனக் குறித்துச்செய்யும் பூஜையும் ஆகிய இந்த நான்கும் திருத்தமாகிய ஸம்மியத்வ குணத்தையுடையவர்களுக்கு மோக்ஷத்திற்கு வழியாகும்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“நற்றானஞ் சீல நடுங்காத் தவமறிவர் சிறப்பிந் நான்கு
மற்றாங்குச் சொன்ன மனைவியரிந் நால்வரவர் வயிற்றுட் டோன்றி
யுற்ற நெருமகனே மேற்கதிக்குக்கொண்டுபோ முரவோன்றன்
பெற்றார் மகப்பெற்று ரல்லாதார் பிறர்மக்கள்பிறரேகண்டீர்” [னைப்
என்னும் சீவகசிந்தாமணி 1545-ஆம் கவியாலும் இவற்றை உணரலாம்.

மேற்கூறிய இறைவன்பூஜை, தானம், தவம், ஒழுக்கம் இந்நான்கும் மோக்ஷமடைவதற்கு வழியென்பதாம். ஆதலின் திருக்குறளாகிய தர்மங்களும் மழையின்றி நடவா வென்பதைக்கூறி யிருக்கின்றார். இவ்வாறு இந்த நான்குதர்மங்களையும் சங்கிலித் தொடர்போல ஒன்றோடொன்றாக இணைத்துக் கூறுவது ஜைனசமய சித்தாந்தமாகும்.

பரிமேலழகர் “நீரின்றமையா துலகெனின் வானின்றமையா தொழுக்கு” என்றகுறட்பாவில், “வானின் றமையாதொழுக்கு”

என்பதற்கு “அநீரினது நடுவே நீங்காத ஒழுக்கமும் மழை இல்லாமல்பொருந்தாது” என்றார். அதுபொருத்தமன்று. ஏனெனின் திருக்குறளாசிரியர், “இவ்வுலகம் நீரின்றியமையாததுபோல மழையிலாமல் ஒழுக்கம் நடவா” தென்றிருந்ததினை இக்குறளில்கூறியிருக்கின்றார். இன்னும் “விரிநீர்வியனுலகத்துன்” என ஆசிரியர் கூறியதனாலேயே உலகம் இதற்குரியபடி நீருடன் அமைந்தது என்பதை நன்குணரலாம்.

இனி நீத்தார் பெருமை திருக்குறளில் ஐநாமயத்திற்குப் பொருத்தமாக விளக்கப்பட்டிருப்பதையும் கூறுவாம்.

“இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுலகு ”

என்று திருக்குறளாசிரியர் கூறுகின்றார்.

இ - ள். “சம்ஸாரம் மோக்ஷமென்னும் இரண்டினது துன்பவின் பங்களின் கூறுபாடுகளை ஆராய்ந்தறிந்து இப்பிறப்பின்கண் மோக்ஷ மார்க்கா னுஷ்டானமாகிய துறவறத்தைத் தரித்தவரது மகிமையே உலகத்தில் உயர்ந்தது” என்பதாம்.

சம்ஸாரம் என்பது ஜீவன்கள் சுகதுக்கங்களோடு கூடி சுகதுக்கதியில் சமுலுந்தன்மை. மோக்ஷம் என்பது கர்மத்தின் கெடுகையால் ஜீவன்கள் நித்தியானந்தசுகத்தில் நிலைத்திருக்கும் தன்மை.

ஆதலின் இவ்விரண்டினையும் அறிந்து, நீத்தாரென்னும் முற்றுந் துறந்தவர் பெருமை ஐநாமய சித்தாந்தத்திற்குப் பொருத்தமான தென்பதை விளக்குதற்கு குணஸ்தானம் பதினான்கில் ஆறாவது குணஸ்தான வர்த்தியாகிய ப்ரமத்தரென்பவரின் ஒழுக்கத்தின் பெருமையைச் சிறிது கூறுவாம்:

ப்ரத்வீ அப்பு தேஜோ வாயு வனஸ்பதி என்னும் பஞ்சஸ்தாவர ஜீவவதையும் நிவர்த்தி செய்தவராய், பஞ்சமகா விரதம் பஞ்சசமிதி த்ரிசுப்தி கேசோலுஞ்சன முதலாகிய ஸ்ப்தகம் கூடாப்பாறை முதலாகிய துவாவிம்ஸதி (22) பரீஷகஜெயம் பஞ்சேந்திரியவிஷய ஜெயம் ஷடாவஸ்யங்கிரையி, உத்தமகூடமை முதலான தஸதர்மம் துவாதஸதபஸு துவாதசானுப்ரேகை பஞ்சாஸ்திகாய ஷட்திரவ்வியங்கள் முதலான தத்துவங்களை உடையவராய் மெல்லியநான்கு கஷாயமும் ஸ்திரீகதை தேசகதை ராஜாக்

கள்கதைபத்தகதை (ஆகாரம்புசித்தல்) என்னும் நால்வகைக்கதைகளிலும், பஞ்சேந்திரியத்திலும், ஸ்நேகம் மோகமென்னும் (நித்திரை) ப்ரணயத்வயத்திலும் ஏற்பட்ட முப்பத்தேழாயிரத்தைந்நூறு விகல்பமான ஸ்வரூபத்திலும் ஏகேதச சலனமுடையவராகி நூற்றுக்கோடி மகாவிரதமும் எண்பத்துநான்கு லக்ஷம் குணவிரதமும் பதினெண்ணாயிரம் சீலாசாரமும் உடையவராய், அவதிஞானம் மனப்பரிய ஞானம் சாரணத்துவம் ரித்திப்ராப்தம் முதலானவைகளையடைந்து நிகழ்பவர் நீத்தாரென்னும் முற்றுந்துறந்தவராவார்.

மேற்கூறியவற்றில் பஞ்சமகாவிரத மென்பதை விளக்குவாம்:

“சிறிய கொலைபொய் களவொடு காமம்

பொருளைத் துறத்தலோ டைந்து”

என்று அருங்கலச்செப்பு 86-ஆம் செய்யுளில் கூறப்படுகின்றவையே பஞ்சமகாவிரதங்களாம்.

இ - ள். “சிறியகொலையும், சிறியபொய்யும், சிறியகளவும், சிறியகாமமும், பொருளாசையும் ஆகியஐந்தையும் பற்றற விடுகிறது பஞ்சமகாவிரதம்” என்பதாம். சிறியகொலை என்பது ஏகேந்திரிய ஜீவன்களை ஹிம்ஸைசெய்தல்.

இவற்றை,

“பெய்ய்கொலை களவு காம மவாவிருள் புகாது போற்றி”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி 2824 ஆம் செய்யுளடியும் கூறுகின்றது.

இவற்றில் பொய்யாமையை ஆசிரியர் முந்திக்கூறியிருப்பினும் கொல்லாமையை முதன்மையாகக்கொண்டு பொருளுரைக்கவேண்டும். ஏனெனின் மேற்கூறிய ஐந்து விரதத்திற்கும் கொல்லாமை முதன்மைபெற்றது.

இதனைக்குறளாசிரியர்,

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்

பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று”

என்று கூறுவது உணர்த்தும்.

இ - ள். “ஒன்றாக-முதலாவதாக, கொல்லாமை-கொலைசெய்யாமை, நல்லது-நன்று, அதன்பின்சார் - அதன்பிறகுசார்ந்த, அப்பொய்யாமை - அந்தப்பொய்சொல்லாமையும், மற்று-பிறவும், (களளாமை, பெண்வழி

சேறல், அவாவறுத்தல் ஆகியவைகளும்), நன்று - நன்மையாகும்" என்பதாம். இவற்றில் மற்று என்னும் பதத்திற்குப் பரிமேலழகர் யாதொன்றும் கூறவில்லை. எனினும் மற்று என்பதால் கொல்லாமைபொய்யாமையுடன் மற்ற மூன்றையும் ஆசிரியர் விளக்கினார் என்பதையுணர்க.

ஆசிரியர் பஞ்சமகாவிதங்கள் ஐந்தையும் இந்தக்குறட்பாவில் விளக்கி இவற்றை ஐந்து அதிகாரங்களாகவும் அமைத்துள்ளார். அவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொருகுறள் எடுத்துக் காட்டி இவ்விஷயத்தை விளக்குவாம்.

“நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்
கொல்லாமை சூழ நெறி”

என்றும்,

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்மீரூர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு”

என்றும்,

“எள்ளாமை வேண்டுவா நென்பா நெனைத்தொன்றுங்
கள்ளாமை காக்கத்தன் நெஞ்சு”

என்றும்,

“மனைவிழைவார் மாண்பய நெய்தார் வினைவிழைவார்
வேண்டாப் பொருளு மது.”

என்றும்,

“வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்”

என்றும் வருவன அவ்வதிகாரங்களில் உள்ள ஒவ்வொன்றாய் அவ்வதிகாரங்களை விளக்குவனவாம்.

இவைநிற்க,

இனி பஞ்சசமிதியைப்பற்றி விவரிப்பாம்.

பஞ்சசமிதியாவது: ஈர்யாஸமிதி, பாஷாஸமிதி, ஏஷணஸமிதி, ஆதானஸிக்ஷேபணஸமிதி, வ்யுத்ஸர்க்கஸமிதி என ஐந்தாகும்.

இவற்றை,

“முன்னுதத் தளவு நோக்கி முன்புபின் பிரியச் செல்லா
ரின்கொலும் பிறர் தமக்கு மிதத்தன வன்றிச் சொல்லா
சுன்புநீத் துயிரை யோம்பி யளவமைந் துண்ப ரார்க்குந்
துன்புறக் கோடல் வைத்தல் மலங்களைத் துறத்தல் செய்யார்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 136:3-ஆம் கவி கூறுகின்றது.

இ-ள். ஏதிரிலே நுகத்தளவுதூரம் உன்னருகப்பார்த்து, முன்னும் பின்னும் ஜீவன்கள் பாதையடைந்து நீங்கும்படி செல்லார்; இனிய வசனத்தையும் அன்னியர்களுக்கு மிதமானவையில்லாமல் சொல்லார்; ராகத் வேஷமின்றிச் சகல ஜீவன்களையும் பாதுகாத்து, அளவிற்பொருந்தி அதாவது குறைத்து பவித்ராகாரத்தை பொலிப்பார்கள். எவ்விதமான வர்களுக்கும் துக்கமடையும்படி ஒன்றை நிஷேபிப்பதும், ஆதானம் பண்ணுவதும் செய்யார்; மலமூதராதிகளை ஜீவன்கள் துன்புற அவையுள்ள விடத்தில் விடார்” என்பதாம். இதில் கூறப்பட்டவைகளே பஞ்சஸமிதிகளாம்.

இனி, திருகுப்தி என்பதைப்பற்றி விவரிப்பாம்.

“இருத்தலே கிடத்தல் நிற்ப வியங்குதல் முடக்கல் நீட்டல் திருத்தியெல் வயிர்க்கும் தீமை செறிந்திடா வொழுக்க மோம்பி யுரைத்துயிர்க் குறுதி மார்க்க மோம்புவ கொடுப்பிற் கொண்டும் பரிக்கதப் பாவை மாரைப் பற்றறத் துறந்திட டாரே”

என்றுமேருமந்தரபுராணம் 136:4-ஆம் கவியிற் கூறப்பட்டிருப்பவைகளே திருகுப்திகளாம்.

இ - ள். “உட்கார்த்திருத்தலாலும், படுத்திருத்தலாலும், யோகத்தில் நிற்கின்றதாலும், சர்யாமார்க்கமாகச் செல்கின்றதாலும், அஸ்தபா தாதிகளை முடக்குதலாலும் நீட்டுதலாலும், சகலஜீவன்களுக்கும் உபஸர்க்கம் செய்யாத ஒழுக்கத்தைப்பேணியும் (அதாவது காயகுப்தம்செய்தும்) பவ்ய ஜீவன்களுக்கு உலுதியாகிய மோக்ஷமார்க்கத்தைச் சொல்லியும் (அதாவது அதனைச் சொல்லி வேலுவார்த்தைகளைப் பேசாத தன்மையாகிய வாக்குப்தியடைந்தும்), ரத்னத்ரய விருத்திக்கு ரக்ஷணையாகும் படியான ஆகாராதிகளை பத்ர சீலர்கள் கொடுத்தால் ஏற்றுக்கொண்டும் த்வாவம்ஸதி (22) பரிஷஹங்களுன்னும் உபாதிகளாகிய பாவைமார்களை ஆசையற நீக்கினார் (அதாவது மனோகுப்தியையும் பொருந்தினார்)” என்பதாம்.

இன்னும் காயத்தினடக்கம் பற்றி,

“வில்லின தெல்லை கண்ணு னோக்கினால் ஸடிகார் பானி
நல்லருள் புரிந் துயிர்க்கவர் ணகை முது ஸாய நாணி”

என்னும் யசோதரகாவியம் சுருக்கம் 1 செய்யுள்-24 ன் அடிகளும்விளக்கும்.

தபாதாதினை மெதுவாக இயங்கச்செய்து அமைதியாய் நடந்து) அடங்கப்பெற்றால், (அது) சீர்மை-சிறப்பை, பயக்கும்-(அவனுக்குத்) தரும்” என்பதாம்.

இந்தக் குறட்பாவில் பரிமேலழகர், ‘செறிவு’ என்னும் பதத்திற்கு, ‘அவ்வடக்கமானது’ என்றும், ‘அறிந்து’ என்பதற்கு, ‘நல்லோரால் அறியப்பட்டு’ என்றும் பொருள்களுரைக்கின்றனர். அவைபொருத்தமல்ல வென்பதை மேல்கண்ட உரையினால் உணரலாம்.

இன்னும் குறளாசிரியர்,

“ஒன்றனுந் தீச்சொற் பொருட்பய னுண்டாயி
னன்றாகா தாகி விடும்”

என்பதால் வாக்கின் அடக்கம் கூறுகின்றார்.

“கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி
யறம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்து”

என்பதால் மனோவடக்கம் கூறுகின்றார்.

இவற்றால் குறளாசிரியர், அடக்கமுடைமையில், காயம் வாக்கு மனம் என்னும் தீரிகுப்திகளினடக்கமும் கூறியுள்ளாரென்பது நன்குவிளங்கும்.

இனி கேலோலுஞ்சனமுதலான ஸப்தகத்தைப்பற்றிக் கூறுவாம். அவையாவன:

கேலோலுஞ்சனம் அசேலம் அஸ்னனம் க்ஷிதிஸ்யனம் அதந் தாவனம் ஸ்திதிபோஜனம் ஏகபுத்தம் என ஏழாகும்.

இவற்றின் விவரத்தை முறையே கூறுவாம்: இவை தலையி ரைப் பறித்தல் வஸ்திரமில்லாமல் நிர்க்கந்தரூபத்தைத் தரித்தல் ஸநானம் செய்யாதிருத்தல் பூமியில்படுத்திருப்பது பஸ்துலங்காம விருப்பது நின்றுகொண்டு ஆகாரம்கொள்வது ஒருவேளை ஆகாரம் கொள்வது என்பனவாம்.

கூடாத்தபாதை முதலான துவாவிம்ஸதி (22) பரிஷஹ ஜெயம் என்பவைகளைத் தவம் என்பதைப்பற்றிவருவனவற்றில்கண்டு கொள்க.

இனி பஞ்சேந்திரிய விஷயஜெயம் என்பதைப்பற்றிக் கூறுவாம்:

இதனை,

“பொறிமீது புலத்தெழு போகமெலா
மிறவாதிர வும்பக லும்துகரா
நிறையா தொழியப் பின்னெருப் பினிடை
விறகே பிவையென் றுவெறுத் தனனே”

என்ற மேருமந்தரபுராணம். 179-ஆம் கவி விளக்கிக் கூறுகின்றது.

இ-ள் “பஞ்சேந்திரியங்களால் விஷயவஸ்துக்களின்மேலே உண்டாகிய போகோபபோகங்களையெல்லாம் நீங்காமல் இரவிலும் பகவிலும் அனுபவித்தும் திருப்தியாகாமல் நீங்கப்பிறகு இந்த இந்திரிய விஷயபோகங்களானவை அக்கினியினிடத்தில் அகப்பட்டவிறகுக்குச் சமானமே யாகுமென்று அவற்றைவெறுத்து வைராக்கிய முற்றான்” என்பதாம்.

ஆதலின் பஞ்சேந்திரியங்களினாலுண்டாகும் விஷயவாஞ்சையைத் துறந்தவர் முன்சுவர்க்கத்தை அடைந்து பின்மோக்ஷமடைவார்கள்.

இதனை,

“யெந வெவராஸி வெந ஹதாஸெநிய தஸுரா : |

தஸு ரொகெஷா ஹவெஸஸுமபு : கிம் ப்ரயா காபடிஸுநெநெ” ||

என்று தர்மஸாரம். 6-வது சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள். “பஞ்சேந்திரியங்களாகிறகள்ளர்கள் யாதொருத்தனாலே வைராக்கியமாகிற ஆயுதத்தினாலே கொல்லப்பட்டார்கள் அந்த வைராக்கிய புருஷனுக்கு ஸ்வர்க்கமும் மோக்ஷமும் ஆகக்கடவன; சரீரதண்டனைகளினாலே என்ன? வியர்த்தம்” என்பதாம்.

இதற்கிணங்கக் குறளாசிரியரும்,

“உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்

வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து”

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ள். “அறிவென்னும் அங்குசத்தினால் ஐம்பொறியாகிய யானைகளினதையும் அதனதன் விஷயங்களிற் செல்லாமல் தடுப்பவன் உயர்வாகிய மோக்ஷபூமிக்கு ஓர் வித்தாவான்” என்பதாம்.

வித்து என்றதனால் முன்சுவர்க்கத்தை அடைந்து பின்மோக்ஷ மடைவான் என்பது கருத்து. இதற்குப் பரிமேஸழகர் “ஈண்டு இங்குப் பிறந்திறந்து வரும் மனிதனல்ல” என்றார். அது பொருத்தமன்று.

இதற்கிணங்க.

ஒன்றையலுக்க வேர்பூட்டி யாக்கைச் செறுவுமுது
நன்றாய நல்விதச் செந்நெல்லித்தி யொழுக்கநீர்

குன்றமற் றுங்கொடுத் தைம்பொ றியின் வேளிகாத்தோம்பின்
வென்றார்தம் வீட்டின்பம் விளைக்கும் விண்ணோருலகின்றே.

என்று சீவகசிந்தாமணி 962-ஆம் கவி கூறுகின்றது.

இ - ள். பகிராத முயற்சியாகிய ஏரைப்பூட்டி உடம்பாகிய செய்
யைத் தவத்தாலே வருந்துவித்து விரதமாகிய செந்நெல்லே விதைத்து
சாரித்திரமாகிய நீரைவற்றமற்பாய்த்தி ஐம்பொறியாகிய வேலியைப்
புலஞ்செய் பசுக்கள் பிரியாதபடி பூகாத்துப் பரிகரிப்பின் அந்நிலை முதற்
சுவர்க்கத்தினைத் தந்து பின் வீட்டினைவிளைவிக்கும் என்பதாம்.

இன்னும் இதனை,

‘ஐவகைப் பொதியும் வாட்டி யாமையி னடங்கி’

என்னும் சீவக சிந்தாமணி 2824-ஆம் கவியினடியிலும், திருத்
தக்கதேவர் கூறியிருத்தல்காண்க.

இதற்கிணங்கக் குறளாசிரியரும்,

“ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றின்”

என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

இந்தக் குறட்பாவிற்குப் பரிமேலழகர், “ஒருவன் ஐம்பொறி
யும் அடக்கவல்லவனாயின்” எனப் பொருளுரைத்துப் பிறகு “இத
னால் காயத்தினடக்கம் சொல்லப்பட்டது” எனார். இந்தக் குறட்
பாவிற்குச் சொல்லப்பட்டது காயத்தி னடக்கமாகாது; ஐம்பொறியி
னடக்கமேயாகும். ஆசிரியர் காயத்தி னடக்கத்தை இந்த அதிகாரத்
தில் வேறு குறட்பாவில் கூறியிருக்கின்றார். அதனை, மேலே விள
க்கிக் காட்டியுள்ளோம்.

இன்னும் குறளாசிரியர்பஞ்சேந்திரியவிஷயங்களின் அடக்கத்தை

“அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு.”

என்னும் குறளால் கூறுகின்றார்.

இ - ள். “(மோகந்தையைடைபவர்) ஐந்தன்-பஞ்சேந்திரியங்களின்
விஷயங்களுக்குரிய, புலத்தை-ஐம்புலன்களையும், அடல்வேண்டும்-கெடுத்
தல் வேண்டும், (கெடுக்கும்போது) வேண்டியவெல்லாம்-(மனத்தினால்)

விரும்பப்படும் விஷயங்களெல்லாவற்றையும், ஒருங்கு-ஒருமிக்க, விடல் வேண்டும்-வெறுத்து விடுதல் வேண்டும்” என்பதாம்; அதாவது ஐம்புலன் கருடன் மனத்தையும் ஒருமிக்க அடக்கவேண்டும் என்பதாம். அதனால் பரிசுத்தமான ஞானம் விளங்கும் என்பது பெறப்படும்.

இந்தக்குறட்பாவில் பரிமேலழகர் வேண்டியவெல்லாம் ஒருங்கு விடல்வேண்டும் என்னும் பதத்திற்கு (அப்புலன்களை அனுபவித்தற்பொருட்டு)தாம் படைத்த பொருள்களையெல்லாம் ஒருங்கு விடல்வேண்டும் என்று உரைவகுத்திருக்கின்றனர். அது பொருத்தமன்று. சகலபொருள்களிலும் ஆசையைப்பெருக்குவதுமனே இந்திரியம்; ஆதலால் தான் படைக்காதபொருள்களிலும் மனம் பிரவேசிக்கக்கூடும். ஆதலின் மனதினால் நினைப்பவைகளெல்லாவற்றையும் ஒருமிக்கவிடவேண்டுமென்று குறளாசிரியர் அருளிநொன் பது பொருத்தமுடையதாம்.

இதனை,

“மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற
வைவாய வேட்கை யவாவினைக்—கைவாய்
கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்ற லுடையான்
விலங்காது வீடு பெறும்.”

என்ற நாலடியார் துறவு. 9-ஆம்செய்யுளும் உணர்த்தும்.

இ - ன். “பஞ்சேந்திரிய வழிகளினுடைய ஆசையினையும் மனே இந்திரியத்தினுண்டாம் ஆசையினையும் நன்மார்க்கத்திலிருந்து காக்கும் ஞானத்தையுடையவன் தப்பாது மோகமடைவான்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“இந்தியக் குஞ்சரத்தை ஞானப் பெருங்கயிற்றால்
சிந்தனைத் தூண்பூட்டிச் சேர்த்தியே—பந்திப்பர்
இம்மைப் புகழும் இனிச்செல் கதிப்பயனும்
தம்மைத் தலைப்படுத்து வார்.”

என்னும் அறநெறிச்சாரச்செய்யுளும் இதனை விளக்குகின்றது.

இன்னும்,

“பொறிப்புலத் தெழுந்த போகத் தாசையைப் போகவிட்டு
வெறுத்தெழு மனத்த ராகின் வீட்டின்பம் வினையும்.”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 862 ஆம் செய்யுளடியும் இதனைக் கூறுகின்றது.

இ - ள். “பஞ்சேந்திரியங்களின் விஷயங்களிலே உண்டாகிய போகோப போகங்களினாலாகிய ஆசையைப் பேதபாவனைபண்ணி நீக்கி அவ் விர்திரியவிஷயபோகங்களில் விராகமுற்றுச் சுத்தாத்மஸ்வரூபத்தில் உண்டாகிய ஏகாக்ரஷித்தத்தராகில் அவர்கட்கு மோக்ஷசௌக்கியம் உண்டாகும்” என்பதாம்.

இனி ஷடாவஸ்பக்கிரியையைப்பற்றிச் கூறுவாம்.

இது ஸாமாயிகம் ஸ்துதி வந்தனைப் பாதிக்ரமணம் ப்ரத்யாக்பானம் வியுத்ஸர்க்கம் என ஆறாகும்.

இவற்றை,

“நன்மைதீ மைக்கண்ணெத்து நாதன்றன் பாதமோதித் தன்மைக்கண்ணின்றூர்தம்மைப் பணிந்து தம்பிழைப்பின் மீண்டு பின்னைத்தம் பால்வந்தெய்தும் பிழைப்பைமுன் மறுத்துக்காயந் தன்னைத்தாம் விட்டுநின்றூர் தடவரைச் சூளியொத்தார்.”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1365-ஆம் கவி விளங்கும்.

இ - ள். “நன்மை வந்தபோதிலும் தீமை வந்தபோதிலும் யதாஸ்வ ரூபமடைந்து சமானமா யிருக்கிறதும் திரிலோ கேஸ்வரானாகிய அரஹந்த பகவானுடைய திருவடிகளைச் சொல்லி ஸ்துதி செய்வதும் பஞ்சபரமேஷ்டிகளைப்பணிந்து வந்தனைசெய்வதும் தங்களுடைய குற்றங்களி னின்றும் நீங்குவதும் அதாவது நீங்குதல் பாவனையாகிய தன்னை ரிந்தித்து பிரதிக்ரமணம் செய்வதும் பிறகு கர்மோதயத்தால் தங்களிடத்தே வந்தடையப் பட்டகுற்றங்களை முன்னே மறுத்தலும் அதாவது ஆலோசனாதி பூர்வமாகிய விவேக பலத்தினால் பிராயச்சித்த பாவனையடைவதும் சரீரத்தையும் தாம்விடுத்தலும் அதாவது அதனை நமதல்லவென் றுமனதில் பாவிக்கின்ற வியுத்ஸர்க்க பாவனை யடைவதுமாகும்” என்பதாம்.

இனி உத்தமக்ஷமை முதலான தஸதர்மத்தைப்பற்றி விவரிப்பாம்.

இதனைக் குறளாகிரியர்,

ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து

வேண்டும் பனுவற் றுணிவு.

என்று கூறுகின்றார்.

இ - ள். “ஒழுக்கத்து - (திரயோதசசாரித்திரமாகிய) சீலாசாரத்தினால் நீத்தார்-முற்றுந் துறந்தவர், வேண்டும். விரும்புகின்ற, விழுப்பத்து-பரிசுத்தமாகிய தசதர்மமே, பெருமை - (அவர்க்குப்) பெருமையாகும் (இது) பனுவல்-துறர்களினது, துணிவு-துணிபாம்” என்பதாம்.

இந்தக் குறட்பாவில் பரிமேலழகர் ஒழுக்கமென்பதனை இன்ன தென விளக்காமல், விழுப்பத்து என்னும் பதத்திற்கு மேலான பலபொருள்களுள்ளும் என உரைசெய்திருக்கிறார். அது பொருந் தாதென்பதை, இங்குக்காட்டிய கருத்துக்களால் நன்குணரலாம்.

தீரயோதஸ சாரித்திரமாவது பஞ்ச மகாவிரதம் பஞ்சஸமிதி த்ரிசுப்தி ஆகிய பதின் மூன்றுமாம்.

இதனை,

“பத்துமூன்றாகி நின்ற கிரிபையைப் பயின்றிட்டானே” என்று மேருமந்தர புராணம் 145-ஆம் கவியினடி கூறுதல் காண்க. கிரியை என்பது-ஒழுக்கம்.

தஸதர்மமாவது-உத்தமக்ஷமை உத்தமமார்த்தவம் உத்தம ஆர்ஜஜவம் உத்தமசத்தியம் உத்தமசௌசம் உத்தமஸம்யமம் உத் தமதவம் உத்தமதியாகம் உத்தமஆகிஞ்ஜின்யம் உத்தமபிரம்ம சரியம் என்னும் பத்தாகும்.

இதனை,

“படைசெழு புரிசை வெல்வார் புறநின்று பதின்மர்காக்க” என்று சூளாமணி முத்திச்சுருக்கம் 44-ஆம் செய்யுளடி கூறு தல் உணர்க.

இதில் பதின்மர் என்பது தஸதர்மமாகும்.

“பத்தறம் பன்னிரண்டார் தவத்தொடு பயின்று தன்கண்” என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 411-ஆம் செய்யுளடியிலும் இது கூறப்படுதல் உணர்க.

இவற்றில் பத்தறம்என்பது தஸதர்மமாகும்.

இன்னும் பிராகிருதபாஷையில் க்ரியாபுஸ்தகம் யோகபக்தியில்

உஸவிஹ ய௦௨௦௦௦௦௦௦ உஸவ்ஜிஜி ல்ஜஜெ வ்ஜெ ।

எனவரும் 7-வது சுலோகம் 2-வது சரணத்திலும் கூறப்படு கின்றது.

இ - ன். “உத்தம க்ஷமாதிகளான பத்து தர்மங்களிலே நின்றவரும் ஏகேந்திரிய முதலான ஐந்து ஜீவன்களையுடைய பிராணிகளை ரக்ஷிக்கிற தும் ஸ்பரிஸன முதலான ஐந்து இந்திரியங்களைத்தடைசெய்கிறது மென் கிற பத்து சம்யமங்களிலே யத்னம் செய்கின்றவருமாகியவரை வந்தியா ரின்றேன்” என்பதாம்.

மேல்கண்டவடமொழி தென்மொழி ிறூல்களால் காட்டியுள்ள தஸதர்மத்தையே குறளாசிரியர் விழுப்பத்துளன்று அருளியிருக்கின்றாரென்பது நன்கு தெளிதல் கூடும்.

மேற்கூறியுள்ள பத்துதர்மங்களில் ஒவ்வொன்றின்கருத்தை விவரிப்பாம்.

உத்தமகஷமென்பது, தன்னை அறுத்தாலும் அறுப்பவனுக்கும் நிழிலைத்தருகின்ற மரம்போல வரிசையாகச் சேர்ந்து நின்று துன்பங்களைச் செய்தவர்களுக்கும் அவர்களும் செளக்கியத்தையடையும்படியான தர்மோபதேச வசனத்தை உபசரித்துப் போற்றுவதாகும்.

உத்தம மார்த்தவமென்பது, வணக்கத்தோடு கூடியவராகி நிறைந்திராநின்ற ஜீவன்களையெல்லாம் சமதீபாவமாக நோக்கி மனமானது பஞ்சைப் பார்க்கிலும் மிருதுவாகும் குணத்தையுடையவராய் நிகழ்வது.

உத்தம ஆர்ஜவமென்பது, உள்ளும்புறமும்ரத்தீபத்துக்குச் சமானமாகி மேலான ரிஜுபரிணாமமாகி ஒப்பற்ற விதமாக நடக்கின்ற குணமுடைய வராயிருத்தல்.

உத்தம சத்யமென்பது, ராகத்வேஷமோக மில்லாதவராய்சம்யத்வகுணவிருத்தியினால் நிறைந்திராநின்ற பவ்வியஜீவன்களுக்கு உறுதியை உண்டுபண்ணுதலில்லாதவசனத்தைச்சொல்லாதவராய் தர்மோபதேச மொழியைக் கூறுவதாகும்.

உத்தம சவுசமென்பது, யாதொருபிரகாரத்தாலும் ஆகாதென்றுநீக்கிவிடப் பட்டிருக்கின்ற விஷயவஸ்துக்களின்மேல் மறுபடியும் சேர்வுற்றவிடத்திலும் மனம்செல்லாத பரிசுத்ததர்மகுணமுடையவராய் நிகழ்தல்.

உத்தம ஸம்யமாவது, மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி மன மென்னும் ஆறுஇந்திரியங்களினுடைய விஷயவழிகளில்செல்கின்ற பரிணாமங்களைச் செல்லாமற்றடுத்திப்போற்றுகலும் ஷட்ஜீவ நிகாயங்களை அருளுடன் ரக்ஷித்துவர்த்திப்போற்றும் ஷட்ஜீவ நிகாயமென்பதைதவத்தென்பற்றிய விஷயம் வட்டமிடத்துக்கண்டுகொள்க.

உத்தம தவமென்பது, துவாதஸ (12) தவத்திலும் நிரதீசாரமாகச்சேர்ந்து தவஞ்செய்வது.

உத்தம ஆகிஞ்ஜின்யமென்பது - தர்மபரிணாமம்.

உத்தமதியாகமென்பது - பவ்யஜீவன்களுக்கு தத்வோபதேசம் செய்தலாகிய பரமாகமங்களை வியாக்யானம் பண்ணியருளும் சாஸ்திரதான சக்தியாகும்.

உத்தம பிரமசரியமென்பது - ஸ்திரீமார்களைத் துதித்தல், பார்த்தல், அவர்கள் அழகிய மொழிகளை மேன்மையாகக் கேட்குதல், அவர்களுடன் சிரித்தல், அவர்கள் அடைந்திருக்கின்ற வீட்டில் வாசஞ்செய்தல் முதலான குற்றங்களினின்றும் நீங்கிவிளங்குவதாகும்.

இனி, 'துவாதஸதபசு' என்பதைப்பற்றிக் கூறுவாம்.

தபசு-பாஹியதபசு, அப்யந்தாதபசு என இரண்டு வகைப்படும்; அவற்றுள் அனஸநம், ஆவமோதர்யம், வ்ரத்திபரிஸங்கியானம், ரஸபரித்தியாகம், விவித்தஸபனாஸயனம், காயக்லேசம் என்னும் ஆறும் பாஹியதபஸாகும். பிராயச்சித்தம், விரயம், வைபாப்ரத்யம், ஸ்வாத்யாயம், வ்யுத்ஸர்க்கம், தியானம் என்னும் ஆறும் அப்யந்தாத தபஸாகும்.

இவற்றில் அனஸநமென்பது-திவி உபவாஸம், சதுர்த்தோபவாஸம், ஸஷ்டோபவாஸம், பகேஷ்டாபவாஸம், மாஸோபவாஸம், சாதூர்மாஸோபவாஸம், ஸஷ்டமாஸோபவாஸம், ஸம்வத்ஸரோபவாஸம் முதலான உபவாஸங்களாகும்.

ஆவமோதரியமென்பது-ஆகாரம் குறைத்துப் புசிப்பதாகும்.

வ்ரத்திபரிஸங்கியானமென்பது-இன்னவஸ்துப் புசிப்பேன்' இத்தனைவிடபரியந்தம் வீதியில் 'போவேன், இன்னபூஷணம் இன்னவஸ்திரம் தரித்தபேர்' நிறுத்தினால் ஆகாரம் கொள்வேன் என்று விரதம்பண்ணிக்கொண்டு போவதாகும்.

ரஸபரித்தியாகமென்பது-பால், தயிர், நெய், எண்ணெய், வெல்லம், பண்டு பலாதி முதலாகிய ரசவர்க்கங்களைத் துறந்து ஆகாரம் கொள்ளுவதாகும்.

விவித்த ஸயனாஸயனமாவது:— பத்மாஸனம், குக்குடாசனம், பல்யங்காசனம், கோமுகாஸனம், மகரமுகாஸனம், தனுஸயனம், ஏகபார்ஸ்வதண்டஸயனம் முதலானவைகளைக்கொண்டு, ஸ்திரீ, பசு

பண்டகவாஜிதஸ்தானத்திலிருந்தும், ஸப்தபயத்தினின்றும் நீங்கிப் பல குகைகள், வனங்கள் முதலாகிய ஸ்தானங்களிலே இருப்பதாகும்.

காயக்லேசமென்பது-கோடைக்காலம் நான்குமாதமும் மலையினுச்சியிலும், மழைக்காலம் நான்குமாதமும் மரத்தின்கீழும், பனிக்காலம் நான்கு மாதமும் ஸமுத்திர பார்ஸவத்திலும் காயோத்ஸர்க்கமாய் அசையாமல் நின்று சரீரத்தை ஆத்மபாவனைக்கு இசையவஸம் செய்வதாகும்.

இவைகள் பிறர் காணப்படுகையினால் இவற்றிற்கு பாஹிய தபஸென்று பெயராயிற்று.

அப்பியந்தரதபஸில், பிராயச்சித்த மென்பது-தான் கைக்கொண்டு, நடக்கிற விதங்களில் அபசாரம் வந்தால் அதாவது குற்றம் நோந்தால் அதனைப்பிறகு ஆசாரியரிடம் வெளியாக உள்ள படி சொல்லி, அவர்கள் சொன்னபடி அதற்குப் பிராயச்சித்தம் கைக்கொண்டு நடப்பதாகும்.

விநயமென்பது-தனக்குஸமானமான பேரிடத்திலும், மேற்பட்டவரிடத்திலும் எதிரெழுச்சி முதலாகிய வந்தனைகள் செய்வதாகும்.

வையாப்ரதப் மென்பது-தன்னிலும் மேற்பட்டவரிடத்தில் பணிவிடை முதலாகிய சிஸ்ருஷை பண்ணுவதாகும்.

ஸ்வாத்யாய மென்பது-நான்கு வேதங்களையும், சித்தாந்தமுதலாகிய தத்வ சாஸ்திரங்களையும் இடைவிடாமல் ஒதுவதும், பிறருக்கு உபதேசம் பண்ணுவதும், சாஸ்திரங்களை எழுதிவைப்பது முதலானவைகளுமாகும்.

வ்யுத்ஸர்க்க மென்பது-கர்மபந்த காரணமான பாஹியாப்யந்தரமுதலான இருபத்து நான்கு பரிக்கிரகங்களை விடுவதாகும்.

இந்தப் பரிக்கிரகங்களின் விவரத்தைத் துறவு என்பதைப் பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக் கண்டு கொள்க.

த்யான மென்பது-மனதை எங்கும் செலுத்தாமல், ஸ்திராமன துடையவராய் ஜீவாதிதத்துவங்களை தியானிப்பதும், அந்த தியானத்தில் ஆர்த்த ரௌத்ர தியானங்களை நீக்கி தாம் சுக்ல த்யானங்களேவர்த்திப்பதுமாகும்.

இந்த நான்கு த்யானங்களின் விவரத்தை, தவத்தைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக் கண்டுகொள்க.

இந்த ஆறுவகை தபஸும் தன்னொற்றுனை யறிந்து பண்ணக் கூடிய தாகையினால் இதற்கு அப்யந்தா தபஸென்று பெயராயிற்று.

இனி துவாதஸானு பிரேகைஷ என்பதை விவரிப்பாம்:

இது அரித்தியம், அஸரணம், ஏகத்வம், அன்யத்வம், ஸம்ஸாரம், லோகம், அசுசித்வம், ஆஸ்ரவம், ஸம்வரை, நிர்ஜரை, போதிதுல்லபம், தர்மஸ்வாக்யானம் எனப் பன்னிரண்டு வகையினை யுடையதாகும்.

இவற்றில் அரித்ய மென்பது-தேகமும், அழகும், யௌவனமும், வீரமும் ஆகிய இவைபெல்லாம் மேகத்திலிடப்பட்ட விற்போல வாகுந்தன்மை யுடையன வென்பது.

அஸரண மென்பது-அருகருடைய பாததாமரைகளே யல்லாமல் மற்ற பந்துக்கள் உறவும், திரவ்வியங்களும் ரக்தணையாகா வென்பது.

ஏகத்வமென்பது-பிறப்பும், இறப்பும், மூர்ப்பும், வியாதிகளுமாகிய மிக்க துயரங்கள் என்னையுடைய நான் அவற்றிலுமுன்று நிற்குங் காலத்தில், நானாகிய ஒருவனை யல்லாமல் எனக்கு அன்னியர் துணையானவரல்லர் என்பது.

அன்னியத்வமென்பது-குற்றமில்லாத சிறப்பையுடைய உயிரானது அறிவையுடையது; சரீரமானது அறிவில்லாதது; ஆகையினால், வெவ்வேறு குணங்களையுடைய அவ்வுயிருடலென்னும் இரண்டும் சேர்க்கையினால் நிலைபெற்றொன்றாயிருப்பினும், வாரும்கூடும் போல வெவ்வேறு தன்மையுடையன வென்பதாம்.

சம்ஸாரமென்பது-கணக்கிறந்த எல்லா லுழிக்காலத்திலும் கெடாத சம்ஸாரத்தில், பஞ்சவர்த்தனைகளினால் அநந்தவாரம் காற்றாடிபோ லுழலுகின்ற நாற்கதிகளிலேயும் ஏற்படும் துயரமானது மிகுகின்ற பிறப்புக்கள் என்பதாம்.

லோகமென்பது-பழமையாகிய இவ்வுலகமானது பலவாகிய ஜீவன்களும் பிறத்தற்கும், முத்தியடைவதற்கும் ஏற்பட்ட விடமென்று லோகத்தினது தன்மையை தியானிப்பதாம்.

அசுசித்வ மென்பது-மலங்கள் கழலுகின்ற நவத்துவாரங்களை யுடைத்தாகும் மாம்ஸமாகியது தேகம்: இத்தேகத்தினுற் சுக முண்டாகாது என்று இதனை நிந்தித்து வெறுத்தல்.

ஆஸ்ரவமென்பது-குரோத,மான, மாயா, லோபமென்னும் நான்கு கஷாயங்களும், மித்யாத்வமும் ஆகிய இவற்றினாலே சொல்லுதற்கரிய முடிவில்லாத வினையானது ஜீவனிடத்தில் அடையும் தன்மையாம்.

ஸம்வரையென்பது பாகியாப்யந்தரதபஸுகளாலும், பிராணிஸ்ம்யமம் விஷயஸ்ம்யமம் என்று சொல்லப்பட்ட விரதங்களாலும், நீங்காத தத்துவஞானத்தினாலும் வலிமையுடையவினைகள் தம்மை யடையாமல் நீங்கும்படியான வகையை நினைத்தல்.

நிர்ஜரை யென்பது-மிகுந்த ஞானத்தினாலும், தியானத்தினாலும் அருமையாகிய வினைகளும், தம்மம் கருமத்தினுடைய ஸ்திதிபந்த சக்தியுடனே அநுபாகபந்தசக்தியும் கணந்தோறும் குறைவுபட்டுக் கரணத்திரயத்தில் உதர்ச்சியாகும் (கெடும்) தன்மையாம்.

போதிதுல்லபமென்பது-நன்ஞானமும், நற்காட்சியும், நல்லொழுக்கமுமான ஜிநதருமந்தான் அருமையான நன்மையை யுடைத்தாகும் என்று அதன் பெருமையை நினைத்தல்.

தர்மஸ்வாக்கியானமென்பது-அபிமானத்தினின்றும் நீங்கி, இகத்திலுண்டான பிரயோசனத்தை யெண்ணாமல், உயிர்களிடத்தில் இதமும், மதுரமுமாக முண்மையான சிருபைவைத்துப் பெருமை பொருந்திப் பொய்யும் பகையும்நீங்கிய செம்மையினாலே சம்யக்திருஷ்டிகளிடத்து உண்டாகா நின்ற உபதேசமொழிகளினருமையை அறிதலாம்.

இந்த துவாதஸாநு பிரேகைஷ முத்தியடைபவருக்கொரு மார்க்கமாம். இவற்றை அஷ்டபதார்த்தத்திலும், ஒவ்வொன்றுக்கும் சரித்திர உதாரணத்துடன் ஜீவசம்போதனையிலும் பாக்கக் காணலாம்:

தவிர மேலே 142-ம் பக்கத்தில் கண்ட முப்பத்தேழாயிரத் தைந்நூறு விகல்பமும், நூற்றுக்கோடி மகாவிரதமும், எண்பத்து ஞானஞ்ஞகம் குணவிரதமும், பதினெண்ணாயிரம் சீலாசார முத

லானவைகளும் அபாசமான விஷயங்களாதலால் அவைகளை இங்கு விவரிக்கவில்லை.

இனி, மெல்லிய நான்கு கஷாய மென்பது:—இந்தக்கஷாயங்கள் நான்கு பேதங்களாம்.

அவையாவன:—

“அநந்தானுபந்தி குரோத மான மாயா லோபம்
அப்பிரத்தியாக்கியான குரோத மான மாயா லோபம்
பிரத்தியாக்கியான குரோத மான மாயாலோபம்
சஞ்ஜ்வலன குரோத மான மாயாலோபம்”

என்பனவாம்.

இவற்றில் நான்காவது, மெல்லிய நான்கு கஷாயமாம். இந்த நான்கு வகையுள் பதினாறு பேதங்களுண்டு. அவற்றின்கருத்துகளை கர்ம் ஸ்வரூபத்தில் கண்டுகொள்க.

இன்னும் முற்றுந்துறந்தவர்களுக்குரிய ஒழுக்கங்கள்,
“வடிவஸித்தி ிபரொயொ யொவாவஸ்ய சிவெயுண்ணாண்
விதிஸயண ிதவ ிவிதி லொயண லெயஹு ிதவ ||”
என்ற சுலோகத்தால் ரயண சாரத்தில் கூறப்படுகின்றன.

இ-ள். “பஞ்சமகாவிதம். 5, பஞ்சசமிதி. 5, பஞ்சேந்திரிய ஜெயம். 5, தலைமயிர் பறித்தல். 1, ஷடாவஸ்யக்ரியை, 6, நிரக்கந்த ரூபம் தரித்தல். 1, ஸநாநம் செய்யாமலிருத்தல். 1, பூமியில் படுப்பது. 1, பந்துலக்காமலிருப்பது 1, நின்கொண்டு ஆகாரம்கொள்வது. 1, ஒரு வேளை உண்பது. 1, ஆக. 23-ம் முனிவர்களுக்கு மூலகுணங்கள்” என்பதாம்.

இன்னும், முனிவர்க்குரிய உத்தர குணங்களை
“சுஃய வவயணரோஹ உந்திவசி வஹு ிஹாதி டஸயஃ
வாரஸ தவஹாவாலா மஃதீஸ மூணா சிண்ணெய்வா ||”

என்ற ரயணஸார சுலோகமும் கூறுகின்றது.

இ-ள். பஞ்சமகாவிதம் 5, தீர்குப்தி 5, உத்தமக்ஷமைமுதலான தஸதர்மம். 10, அனஸுனாதி தவங்கள் 12, ஷடாவஸ்யக்

ரியை 6. ஆக 36-ம் முனிவர்களுக்கு உத்தரகுணங்கள்” என்பதாம்.

இவை இங்ஙனம் உபர்ந்தனவாகக் கூறப்பட்டிருந்தும், மேல் கூறியுள்ளவற்றில் தலைமயிர் பறித்தல், கோவணமில்லாமல் நிர்வாணமாக விருத்தல், நின்றாண்டல், கையிலுண்பது, பல்துலக்காமலிருப்பது, ஸ்நானம் செய்பாதிருத்தல், இன்னும் மயில் பிஞ்சம் தரித்தல் முதலானவைகளை சைவசமயத்தினராகிய திருஞானசம்பந்தர், சன்மார்க்க ஒழுக்கங்களை நன்றியாதவாய்த் தாமியற்றிய தேவாரத்தில் பலவாறு துஷித்திருக்கின்றனர். அவைகளை இதனடியில் சிறிது விவரிப்பாம்.

‘தாறிய S பெண்ணைத் தட்டுடையாரும்’

என்று 1-வது திருக்கண்ணார் கோயில் பதிகத்திலும்,

“நாணுதடை நீத்தோர்களுங் கஞ்சிநாட்காலே

யூண்ப்பகலுண்டோ துவோர்களுமுரைக்குஞ்சொற்

பேணுது”

என்று 1-வது திருச்சிராப்பள்ளிப்பதிகத்திலும்,

S. சைவசமய தபவிகள் மான்தோலை ஆடையாகவும், புலித்தோலை ஆஸனமாகவும் உடையவர்களாயிருக்கின்றமையால், தங்களைப்போலவே ஜைன முனிவர்களும் ஆடையைத் தரித்தார்களென்றும், ஆனால் அது இழிந்த ஆடையென்றும் கூறி அவ்வகையில் அவர்களை இழிவுபடுத்தக் கருதி இங்ஙனம் சமணர்களும் பனந்தடுக்கை ஆடையாகவுடுத்துகின்றவர்களை நிர்த்தித்திருக்கின்றார். ஆனால் பனந்தடுக்கு ஜைன முனிவர்களுக்குரிய தென்று சாஸ்திரங்களில் கூறப்படவில்லை. ஜைனமுனிவர்கள் நிர்வாணியென்றும், திக்குகளையே ஆடையாக உடையவராதலால் திகம்பரரென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அவற்றின்படியே ஜைனமுனிவர்கள் திகம்பரர்களாயிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இக்காலத்திலும் பம்பாய் ராஜ்யத்தில் இருக்கும் நிர்த்தந்த முனிவர்கள் இவ்வாறு திகம்பரர்களாயிருப்பதை பிரத்தியக்ஷமாகக்காணலாம். ஆகையால் திருஞான சம்பந்தர் கூறியிருப்பவை பொருத்தமற்றன வாகும். அவர் மதத்துவேஷத்தால் ஜைனர்களாகிய சமண முனிவர்களைத் தாமியற்றிய தேவாரத்தில் இல்லாததும் பொல்லாததாக அநேக பொய்களைச் சொல்லி வரம்பு கடந்து துஷித்திருக்கின்றனர். சாக்கியர் தேச ரென்கிற புத்தர்களையும் விட்டபாடில்ல.

“கின்றுண் சமணரிருந்துண்டேரர் போர்வையா
 ரொன்று முணராலும் வாயிலுரை கேட்டுழல்வீர்காள்”
 என்று 1-வது திருநறையூர் சித்திச்சரம் பதிகத்திலும்,
 “குண்டாடு குற்றுடுக்கைச் சமணரோடு சாக்கியரும்
 குணமொன்றில்லா
 மிண்டாடு மிண்டருரை கேளாதே”
 என்று 1-வது திருவையாற்றுப் பதிகத்திலும்,
 “நாணுரமணர் நல்லதறிபார் நாளுங்குரத்திகள்
 பேணர் தாமெய் மாசுகழியார் பேசேவலரோடும்”
 என்று 1-வது திருக்குடந்தை காரோணம் பதிகத்திலும்,
 “குறங்காட்டு நால்விதற் கோவணத்துக்கோலோவிப்போ
 அறங்காட்டுஞ் சமணருஞ் சாக்கியரும்”
 என்று 2-வது திருச்சாயக்காடு பதிகத்திலும்,
 “ஊற்றைவாய்ச்சமண்கையர்கள் சாக்கியர்”
 என்று 2-வது திருச்சாயக்காடு பதிகத்திலும்,
 “உறித்தலைச் சுரையொடு T குண்டுகை பிடித்து”
 என்று 3-வது திருக்கானப்போரூர்ப் பதிகத்திலும்,
 “கையிலுண்பவர் கணிகை நோன்பவர் செய்வனதவ
 மலாச்சென மதியார்
 பொய்யவருரைகளைப் பொருளெனது”
 என்று 3-வது ஸ்ரீ புகழி பதிகத்திலும்,
 “அறிவிலாதவன் சமணர்கள் சாக்கியர் தவம்புரிந்தவஞ்செய்வார்
 நெறியலாதன கூறுவர் மற்றவை தேறன்மின்”
 என்று 2-வது திருமுறை திருவலஞ் சுழி பண் நட்டராகம்பதிகத்
 திலும் கூறுகின்றார்.

இம்மாதிரி ஐதீ (சமண)ர்களை இவர் பலவாறு தூஷித்திருப்
 பினும் இவைகள் எல்லொழுக்கங்களுக்குக் காரணமென்பதைச்
 சிறிது கூறுவாம்:—

பரமாத்மஸ்வரூபத்தை அடையவிரும்பியவர்கள் கூட்டுக்கும்
 புள்ளுக்கும் சம்பந்த மில்லாதிருத்தல் போல யான் என்கிற தன

T. சைவசமய தபவிகளுக்குக் குண்டுகையில்லை போலும்.

தல்லாத உடலுக்கும், ஆத்மனுக்கும் சம்பந்தமில்லை யென நிலையா
மையை நிச்சயித்துப் பார்வைக்கு ஒன்றாகத் தோன்றும் உடலுக்
கும் ஆத்மனுக்கும் சம்பந்தமில்லை யென்றும், எனது என்கிற புத்
திர மித்திர களத்திராதி பந்துக்களும், மண், மனை, தனதான்யாதி
பொருள்களும்,

“இன்றுளா நின்றேயு மாய்வர் அவருடைமை

அன்றே பிறருடைமை யாயிருக்கும்”

என்று அறநீறிச் சாரத்தில் கூறியுள்ளதுபோல பரத்திரவ்யங்
களென்றும், முற்றுந் துறந்து, மேல்கூறியுள்ள பஞ்சமகாவிரதம்
பஞ்சசமிதி, தஸதர்மம் முதலான சாரித்திரங்களைப்பெற்று, சரீரம்
அழியுந்தன்மை யுடையது ஆத்மன் சாஸ்வதமானது என்றும்,
புத்கலம் மூர்த்தம் ஆத்மன் அமுர்த்தமென்றும், புத்கலம் அறி
வற்றது ஆத்மன் அறிவுள்ளது என்றும் ஆத்மபாவனை செய்யும்
அந்தராத்மாக்களாகிய யோகீந்திரர் தமது தேகத்தை வெய்யில்,
மழை, பனி முதலானவைகளில் பிரதிமாயோகத்தில் நின்று
காயக்லேசம் செய்வார்கள். அதாவது அசுசித்தவத்புடைய
தேகம் தனதல்ல வென்று பாவித்து அதை உலர்த்துவார்கள், இவர்
கள் இவ்வாறு தேகத்தை இழிவாகக்கருதுவதை,

“என்பினை நரம்பிற் பின்னியுதிர்ந்தோய்த் திறைச்சி மெத்திப்

புன்புறந் தேரலின் மூடி யழுக்கொடு புழுக்கள் சோரு

மொன்பது வாயிற்றாய ஆன்பயில் குரம்பை தன்மே

லன்பாரு மாந்தர் கண்டாயறிவினற் சிறிய நீரார்”

என்று மேருமந்தர புராணம், 116-ம் செய்யுள் விளக்கும்,

இ-ள், “இரத்தத்தை ஊரவைத்து நரம்புகளினால் எலும்புகளைப்
பின்னி மாம்ஸத்தை அப்பி அதாவது பூசி மேலை அற்பமாகிய தோலி
னால் மூடி மலங்களோடு புழுக்களும் சொரியும் அவத்துவாரங்களையுடைய
நிணம் சேர்ந்த அசுசித்தவத்புடைய சரீரமாகிய குடிசையின் பேரில்
ஆசை நிக்காத மனுஷ்யர்கள் ஞானத்திற் குறைந்தவராவார்கள்” என
பதாம்.

ஆகையால் மனையையும், * போகோப போகங்களையும் அனுபவித்து வந்த தேகத்தின் மீதுள்ள பற்றை அறக்கிக் கட்டில் சென்று தவம் செய்பவர்கள் தேகபோஷிப்பை விரும்பமாட்டார்கள். பல்துலக்குவது, ஸ்நாநம் செய்வது, நிர்வாணரூபம் தரிக்க நாண்முள்ளவராய்க் S கோவணம் தரித்தல், காஷாயவஸ்திரம் தரித்தல், தலைமயிர் பறித்தலின் கஷ்டத்தினால் சடைவளர்த்தல், மொட்டை யாக்கல் முதலான ஒழுக்கங்கள் தேகத்தின்மீது பற்றுள்ள அற்பகுணங்களை யுடையவர்களுக்கே உரியனவாம். இத்தன்மையுடையவர்களின் ஒழுக்கங்கள் போலியொழுக்கங்களாம். இவ்வொழுக்கங்களை யுடையவர்களுக்கு மோகஷப்பிராப்தி இல்லை யென்பது ஹைந சமய சித்தாந்தத்தின் நிச்சயம். இதை,

“அருகன துருவமில்லா ரகமிந்திரத்துட்டோன்றார்”

என்று மேருமந்தர புராணம் 75-ஆம் கவியினடி கூறுகின்றது.

இ-ள், “அருகத்பரமேஸ்வரனுடைய ரூபமாகிய நிர்க்கந்ததவம் பண்ணைவர்கள் (16-கல்பங்களுக்கு மேலுள்ள) நவக்ரைவேயகம் நவாணுதிசை பஞ்சாதுத்தரம் என்கிற அகமிந்திர லோகத்தில் பிறக்கமாட்டார்கள்” என்பதாம்.

நிர்க்கந்தரூபம் தரியாமல் தபம்செய்பவர்கள் 31-32-33. கூடற்காலமாயுஷ்ய முள்ள அகமிந்திர லோகத்தைப் பெறுதலில்லை யென்றால் அவைகளுக்கு மேலுள்ள நிலைபெற்ற மோகஷத்தை அடையார்க ளென்பதைச் சொல்லவேண்டுமோ?

* போக மென்பது—ஒருமுறை அதுவிப்பது; அதாவது: ஆகாரம், புஷ்பம், மாலை, சந்தனம், தாம்பூலம் முதலானவைகளின் அனுபவம்.

உபபோக மென்பது - அனுபவித்ததைப் பலமுறை அனுபவிப்பது; அதாவது: கட்டில், மெத்தை, ஸ்திரீ, வஸ்திரம், ஆபரணம், வண்டி, வாகனம், முதலானவைகளின் அனுபவம்.

S. கௌபீன கண்டவஸ்திரமுடையவர், கௌபீனமாத் திரமுடையவர் ஆகியவர்கள் 11-வது நிலை ஸ்ராவகர்கள் இவர்கள் முற்றுந் துறவா மையினால் வானப் பிரஸ்தரென்று சொல்லப்படுவார்கள்; இவர்கள் வனத்தில் மகாமுனிவர்களிடமிருந்துகொண்டு அவர்களுக்குச் சிஸ்ருஷை செய்பவரும், முற்றுந் துறக்கும் தவத்துக்குரிய சில விஷயங்களை அனுஷ்டிப்பவருமாவார்கள். இவர்கள் சாரித்திரங்களை ஸ்ராவகாசாரத்தைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்தில் காண்க.

ஆகையால், முற்றுந் துறந்தவர்கள் மற்றவர்கள் செய்யும் வெளித்தேக சுத்தி முதலியவைகளைச் செய்யார்கள். அவர்களுக்கு ஸ்நானம் செய்வதும், ஆடை ஆபரணம், பூமாலை முதலானவைகளை அணிந்து கொள்வதும் வேறுவகையாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை,

“ஒழுக்கநீர் குளித்துத் தம்ப ரத்தினை
வழுக்கிலா மாதவச் சாந்து மட்டியா
விழுக்குண மணியணி மேனி சேர்த்தினார்
தொழிற்றொடை சீலமா மாலை சூட்டினார்”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 1208-ம் கவி விளக்கும்.

இ-ள். “நல்லொழுக்க மென்னும் ஜலத்தினால் ஸ்நானம் செய்து, திக்குகளை ஆடையாக உடுத்திக்கொண்டு, நழுவுதலில்லாத மகா தபமாகிற சந்தனத்தைப் பூசிப் பெரிதாகிய ஸம்மியக்ஞானுதி குணங்களாகிய ரத்னாபரணங்களைச் சரீரங்களில் அணிந்தவர்களாகி, (எல்லையாகச் சேர்ந்த) தொழிலென்னும் சீலாசாரங்களாகிய பூமாலைகளையும் அணிந்து கொண்டார்கள்” என்பதாம். இவை முற்றுந்துறந்தவர்களின் ஒழுக்கங்களாம்.

ஆகையால் மேற்கூறிய சாஸ்திரவிதிகளைக் கொண்டு ஜைநர் (சமணர்)கள், அதாவது முற்றுந்துறந்த ஞானிகள், பஸ்துலக்குவதாலும், ஸ்நானம் செய்வதினாலும் ஜலகாயிக ஜீவன்களுக்கு ஹிர்ஸையா மென்றும், உட்கார்ந்துண்பது, சடைவளர்த்தல், மொட்டையாக்கல் முதலானவை சரீர போஷணையின் நிமித்தமாமென்றும், கோவண முதலானவைதரித்தால் அவை சிதைந்து போன சமயத்தில் வேறு வேண்டுமென்கிற சிந்தனையும், அவை கிடைக்காவிடில் அவமான முண்டாகு மென்கிற பற்றும், அதனால் ராகத்து வேஷமு முண்டாமென்றும், ஆகாரம் கொள்வதில் இலையிலுண்பதனால் ஏகேந்திரிய ஜீவன்களுக்கு ஹிம்ஸையும், இலையின் தையல் வாயின்கண் தவீர்திரிய முதலான ஜீவன்கள் உற்பத்தியாகுமாதலால் அவற்றிற்கு நாசமும் உண்டாகுமென்றும், பாத்திரத்தில் புசிப்பதனால் அதைச் சரியா மார்க்கம் போதும் போது கொண்டு போகவும் அதைக் காப்பாற்றவும் வேண்டு மென்கிற விருப்ப

முண்டா மென்றும் கருதி மேற்கூறியதீயவொழுக்கங்களை யொழித்து இலை, பாத்திர முதலான வற்றில் உண்பதில் பற்றற்றவராய், கையிலுண்பது பரிசுத்த மென்று தீர்மானித்துச் சகல பற்றுக்களையும் விட்டுத் தவஞ்செய்வார்கள். பற்றென்முடையவர்களானால் முற்றுந் துறந்த முனிவர் தன்மையினுக்கு அது இடையூறு மென்பது ஹைநசமய சித்தாந்தம்.

இதனைத் திருக்குறள் ஆசிரியர்,

“இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து”

என்னும் செய்யுளால் விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றார்.

இ - ள். “எல்லாப் பொருள்களையும் விட்டு ஒரு பொருளை விடாத விடத்தும் அது சார்பாக விடப்பட்டன வெல்லாம் மீண்டு வந்து தவத்திற் கிடையூறுக மனக்கலக்கஞ் செய்யும்” என்பதாம்.

இன்னும் ஷே ஆசிரியர், தவவொழுக்கத்தைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து,

“உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றை தவத்திற் குரு”

என்று கூறுகின்றார்.

இந்தக் குறட்பாடில் ‘உற்றநோய் நோன்றல்’ என்பது 22-பரிஷகங்களை ஜெயித்தலாம். அதாவது கொசு, ஈ, முதலியன கடித்தலால் உண்டாகும் துன்பங்களைப் பொறுத்தலாம். ‘உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, யென்பது ஷட்காய ஜீவன்களுக்குப்பாபதையில்லாமல் நடப்பதாம். இவ்விவரங்களைத் தவத்தைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக்காண்க.

ஜீவரக்ஷணையின் பொருட்டே துறந்தவர்கள் மயில் பிஞ்சுத்தைத் தரியா நின்றார்கள். இதைப்பற்றி திருஞான சம்பந்தர்.

“ஆலுமயிலின் பீலியமண ரறிவில் சிறுகேரர்”

என்று முதல் திருமுறை திருப்புறவம் பதிகத்தில் நிந்திக்கின்றார்.

மயில் பிஞ்சுத்தின் நன்மையைப்பற்றி,

“ விஸ்பூரணிக் கிம் பிஞ்சுபகாரணம் சுபாணிலுந் தோய்ந்
ஜீவாநாம் வரிவாயுநொலி தரிசிவகுதவவிஞ்ஞயம் ।
விவ்ராதம்வலிவாவிதஹிதஸகி காவாதி விவ்வாதிவச
விவ்வொஜைநதாநஸாரி யதிநாஸுராமநம்விவ்வசு || ”
என்னும் யதியாசார கிரந்த சுலோகம் கூறுகின்றது,

இ-ள். “சர்வ ஜீவன்களுக்கு உபகாரமாயும், மிருதுவான உபகாரணமாயும், கர்மங்களைத் தடுத்ததாயும், ஜீவகூலனைக்கு யோக்கியமாயும், பரிசுத்தமான தாயும், தானே பரிசுத்தம் செய்யத் தக்கதாயும், பூமியில் பிரசித்தமானதாயும், மரபிம்பத்தைப்போல ஹிதமான பிரசித்த குணத்தைப் பாலிக்கத் தக்கதாயும், ஜைமதத்துக்கு அனுஸரணையாயும், அடையாளமாய் மிருக்கிற பிஞ்சுமானது யதிகளுக்குப் பிரசித்தி பெற்ற அடையாளமாம்.” என்பதாம்.

ஜிநமுனிவர்கள் இருத்தல், கிடத்தல், போதல் முதலான இடங்களில் ஜீவன்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகாதிருக்கும்பொருட்டு மயில்பிஞ்சுத்தினால் மிருதுவாக விலக்கி ஒழுகுவதற்காகவே பிஞ்சுத்தை உபயோகிக்கிறார்கள். ஜீவகாருண்யஞ் சிறிது மிலாத சம்பந்தரைப்போன்ற அழுக்காறுடையாருக்கு இஃது இழிந்தவையாகத் தோன்றும்.

இன்னும் முனிவர் நல்லொழுக்கங்களைப்பற்றிய சில முக்கியமான விஷயங்களையுங் கூறுவாம்:

மகா முனிவர்கள் அடியில்கண்ட உபகாரண வஸ்துக்களையுடையவராவார்கள்,

அவையாவன:—ஜீவோபகாரணம், ஸௌசோபகாரணம், ஞானோபகாரணம் என்பனவாம்.

ஜீவோபகாரண மென்பது-ஜீவன்களை ரக்ஷித்தற்கு ஏற்பட்ட மயில் பிஞ்சுமாம்.

ஸௌசோபகாரண மென்பது-மலமுத்திராதிகளைச் சுத்தம் செய்வதற்குரிய கமண்டலமாம்.

ஞானோபகாரணமென்பது-ஜீவபுக்கலாதிகளின் தத்துவங்களைப் போதிக்கும் சாஸ்திரங்கள்.

முனிவர் இவைகளைக் கொண்டிருக்கும் ஸ்தானம் 6-வது ஸ்தானமாம். இந்த 6-வது குணஸ்தானத்திலிருந்து 7-வது குண ஸ்தானத்தை யடைந்து ஒவ்வொரு குண ஸ்தானங்களாக குண ஸ்ரேணி யேறுங்காலத்தில் அவர்கள் ஆகாராதிகளையும், மேற் கூறிய உபகரணங்களையும் விட்டவராவார்கள்.

இன்னும் தலைமயிர் பறித்தலைப்பற்றித் திருஞானசம்பந்தர்,

“பறித்தலும் போர்த்தலும் பயனிலை பாவிசான்”

என்று 3-வது திருமுறை திருக்கானப் பேரூர்ப் பதிகத்தில் கிந்திக் கின்றார்.

இவர் நிந்திக்கிறபடி பறித்தல் இழிந்த ஒழுக்கமாகாது என்ப தையும், சடைவளர்த்தல், மொட்டையாக்கல் ஆகிய இவைகளே இழிந்தவைகளாம் என்பதையும்,

“மழித்தலு நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்

பழித்த தொழித்து விடின்”

என்கிற குறட்பாவின் மூலம் ஆசிரியர்விளக்கியிருக்கின்றார். இத னைக் கூடாவொழுக்கத்தில் விரிவாக விவரிப்பாம்.

இவற்றை யெல்லாம் ஆராயுமிடத்து ஜைந சமய சித்தாந்தங் களில் கூறியுள்ள இல்லற துறவற தர்மங்களின் ஒழுக்கங்களையும், ஜீவ புத்தகலாதி தத்துவங்களின் உண்மைப் பொருள்களையும் உண ராமல், மதத்துவேஷத்தினாலேயே S மித்தியா திருஷ்டியாகிய திருஞான சம்பந்தர் தாமியற்றிய தேவாரத்தில் பலவாறு தூஷித் திருக்கிற ரென்பதும், அந்நூலைக்கொண்டு தூஷிப்பவர்களும் மதி மயக்க முடைய மித்தியாதிருஷ்டிகளாவார்கள் என்பதும் மேல் கண்ட காரணங்களாலறியலாம்.

இன்னும் மகாமுனிவர்கள் மேல்கூறியுள்ள நல்லொழுக்கங் களை யுடைய தபஸ் ஸாமர்த்தியத்தினால் அவதி ஞானம், மனப் பரியய ஞானம், ஆகாஸரித்தி, ஓளஷதரித்தி முதலானவைகளை யடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களின் பெருமைகளை மேருமந்தர புரா ணம் 1096-முதல், 1101-வரையிலுள்ள கவிகள் கூறுகின்றன, அவைகளாவன:—

S. மித்தியாதிருஷ்டி யென்பவர் 14 குண ஸ்தானங்களில் முதல் குண ஸ்தான வர்த்திகளாவர். இவர் தன்மையைப் பின்வரும் குண ஸ்தா னத்தில் கண்டுகொள்க.

“மலைபனைய நிலையுடைய மாதவர்க ளொருபால்
 விலைபமற வெறிதரும விரோசனர்க ளொருபான்
 மலைவின் மொழி நிலையுணல மௌனதர ரொருபா
 னிலைபனியின் வெயின் மழையினீங்கலில ரொருபால்”

இ-ள்:—பர்வதம்போல சலனமில்லாதவகாக்கர்த்தியானத்தில் நிலைத்
 து நிிற்கின்ற மஹா தபசையுடையவர் ஒருபக்கம்; ஸம்ஸாரஹேதுவா
 கிய குற்றங்களெல்லாம் நீங்கும்படி சேதிக்கின்ற பிரகாசம் பொருந்திய
 உபாத்தியாய குணத்தை யடைந்தவர்க ளொருபக்கம்; மாறுபாடில்லாத
 நன்மையாகிய தர்மவசனத்தில் நிலைத்திருக்கின்ற மவுன விரதத்தைத்
 தரிக்கின்றவர்களொரு பக்கம்; பணிக்காலத்தும் கோடைகாலத்தும் வரு
 ஷாகாலத்தும் நின்ற யோக நிலையில் நீங்காதவர்களாகிய காயக்கிலேச
 தபமுடையவர்களொருபக்கம்.

“உக்கதவர்தித்ததவர் தத்ததவ ரொருபான்
 மிக்கதவர் கோரதவர் மேவுமிட மொருபான்
 தொக்கநல காயமன வசிவலிக ளொருபால்
 பக்கமுத னேன்புடைய பரமதவ ரொருபால்”

இ-ள்.—உக்கிர தபசை யுடையவர்களொரு பக்கம்; தீப்ததபசை
 யுடையவர்க ளொருபக்கம்; தப்ததபஸ்வியர்களொருபக்கம்; மகாதபசை
 யுடையவர்க ளொருபக்கம்; கோரதபசை யுடையவர்களொருபக்கம்;
 தபோரித்தியை யுடையவர்க ளொருபக்கம்; காயபெலிகளும் மனோபெலி
 களும் வசன பெலிகளுமாகிய பெலரித்தி பெற்ற முனிவர்களொருபக்
 கம்; பக்ஷாபவாசம் மாஸாபவாஸாதி விரதங்கனையுடைய மேலான
 தபத்தை யுடையவர்களொருபக்கம்.

“மாசமலம் வரய்த்திவலை மூக்குடைய மருந்தாம்
 பேசரிய பெருந்தவர்களிருந்தவிட மொருபால்
 வாசநறு நெய்யமுது பாலமுது வின்மே
 லாசையற வுரைசெய்மொழி யருந்தவர்க ளொருபால்”

இ-ள்.—தங்களுடைய சரீரத்தின் மேலாகிய அழுக்குத் தூளிகளும்
 வாயிலுண்டாகிய நீர்த்துளியும் மூக்கிலுண்டாகும் சளியும் ஆகிய இவை
 கள் பிறர்களின் வியாதிகளுக்கு மருந்தாகின்ற சொல்லுதற்கரிய பெரு
 மையை யுடைய அவுஷதரித்திகளை யடைந்திராநின்ற ஆமௌஷதிப்பிரா
 ப்தர், கேளௌஷதி பிராப்தர், ஜல்லௌஷதி பிராப்தர், விப்ரௌஷதிப்
 பிராப்தர், சர்வௌஷதப் பிராப்தர் ஆகிய தபத்தையுடையவர்களொரு
 பக்கம்; நறுமணம் பொருந்திய நெய்யன்னம், பாலன்னம் இவற்றின்மேல்

ஆசைநீங்கும்படி சொல்லப்பட்ட தர்ம வசனத்தையுடைய அரிதாகிய கநீரஸவீணம் முதலாகிய ரஸரித்தியையுடைய தபஸ்வியர்களொரு பக்கம்.

“முதலி ஹதிநடுலெணுரு பதமதுகொண் டந்நூல்
விதிமுழுது மறிஞர்சிலர் மூலபதமேவி
முதனடுவு முடியவுணர்வார் சம்பின்னமதிகண்
மதியின்புகை பன்னிரண்டின் வருபொழிகளறிவார்”

இ-ள் (ஒருதூலில்) பிரதமத்திலும், அந்தியத்திலும், மத்தியிலும் ஒரு பதத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அந்த சாஸ்திரத்தினுடைய கிரமத்தை முழுமையும் அறியும்படியாகிய கோஷ்டப்புத்தியுடையவர்களும், ‘முதலிலொரு பதத்தைப் பொருந்தி ஆதியும், மத்தியும், அந்தியமுமாகிய சகல விதிகளையும் அறிபவர்களாகிய பீஜபுத்திகளும், புத்தியதிசயத்தினால் பன்னிரண்டு யோஜனை தூரத்தலிருந்து உண்டாகிவருகின்ற வசனங்களை விவரமாகத் தனித்தனியாகத் தெரிந்து கொள்பவர்களாகிய ஸம்பின்னஸ்தோத்திரத்துவ புத்திபலத்தை யுடையவர்களும்,

“மதியவதி சுதமிருது விபுலமதி ஞானத்
ததிசயர்க ளனகார கேவலிகளொருபால்
விதியிலணு மாத்விரு வணைவலவ ரொருபான்
மதியின்வரு சாரணநன் மாமுனிவரொருபால்”

இ-ள்—மதிஞான பலமுள்ளவர்களும் ஒருபக்கம்; அவதிஞான முள்ளவர்க ளொருபக்கம்; சுருதஞான சம்பன்னர்க ளொருபக்கம்; ருஜுமனப்பரிய ஞானிகளொருபக்கம்; விபுலமதி மனப்பரிய ஞானதிசய சமுத் பன்னர்க ளொருபக்கம்; அநகார கேவலிக ளொருபக்கம்; அணிமா முதலாகிய விக்ரியாரித்திப் பிராப்தர்களொருபக்கம்; ஆகாச சாரணத்துவரித்தியை யடைந்த நன்மையாகிய பெருமை பொருந்திய முனிவர்க ளொருபக்கம்.

“வேதமொரு நான்கைவினைபத்தைமிகமேவி
யோதுபவர் கேட்பவருரைப்பவர் நிருக்தர்
வாதியர்கள் கற்றமற வாதமதியோர்கள்
மேதகைய சிந்தனைகண் மேவுநர்களொருபால்”

இ-ள்.—சதுர்வேதங்களையும், மிகுதியான வணக்கத்துடன் கூடிப் படிப்பவர்களும், கேட்பவர்களும், பதம்பிரித்துத் தெளியச் சொல்லுகின்ற வியாக்கியான கர்த்தாக்களும், தர்க்க சாஸ்திரம் படித்துத் தத்துவ விச்சயம் செய்பவர்களும், தாம் கற்ற ஆகமத்தியயனத்தை மறுபடி மறந்து போகாத தாரணமதி ஞானவீரிய வந்தர்களும், மேன்மை பொ

ருந்திய தருமத்தியான சுக்கிலத்தியானங்களைப் பொருந்தி பாவிக்கின்ற ஏகாக்ர சித்த தபஸ்வியர்களும் ஒருபக்கம்” என்பனவாம்.

மேலே சொன்ன உக்கிராதப மென்பது இரண்டுவிதம். ஒரு உபவாஸமும் பாரணையும், இரண்டுஉபவாஸமும்பாரணையும், மூன்று உபவாஸமும் பாரணையுமாக இவ்வண்ணம் ஏகாக்ரதா விருத்தியினால் யாவஜ்ஜீவம் அதாவது மரண பரியங்கம் உபவாஸம் பெருகுவது உக்ரோக்ராதபம். தீக்ஷோபவாஸம் பண்ணி பாரணைபண்ணி ஏகாக்ரதாம் பண்ணி யாதாயினு மொரு நிமித்தத்தினால் வந்த உபவாஸத்தைக் கூட்டி தீரிராதாம் பண்ணுவதும், இந்தக் கிரமத்தினால் யாவஜ்ஜீவம் பெருகுவதும் அவஸ்திதோக்ராதபமாகும்.

இன்னும் மேற்கூறியதித்தவர்தத்தவர், மிக்கதவர், கோரதவர் முதலானவர்களுடைய விவரங்களை எழுதப்புகின் பெருகுமென உக்கதவர் விவரத்தை மாத்திரம் மேலே காட்டினேம்-இன்னும் மகாமுனிவர்களின் காற்று ஸ்பரிஸனத்தினால் பிறர்களின் வியாதி நீங்கும்; முகஸ்பரிஸனத்தினால் விஷம் அமிர்தமாகிப்பரிணமிக்கும்; அவர்கள் பார்த்த மாத்திரத்தில் விஷம் நிர்விஷமாகும்; மகா தபோதனர் முனிந்தவை தக்ஷணத்தில் மரணமாகும்; சிலர் பார்த்த க்ஷணத்தில் மரணமாகும்; இத்தன்மையான துறந்தார் பெருமைகள் பதார்த்தசாரம் அனாகாரதர்மத்தில் இன்னும் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. இன்னும் துறந்தார் பெருமையை யத்யாசார மென்னும் நூலிலும் பரக்கக்காணலாம்.

இன்னும்,

“ ராஜஹிபுலிபுகி யாடிக்கோ டெவஹிபுஷ்ய-மதிக்கூரீ
வ-மஜ்ஜுளஷயீஸொ ஸ ஹஹிபுஷ்ய-ரஹிபுஷ்ய-கெவஹீ ”

என்று அமரசிம்மம் கூறுகின்றது.

இ ன்: “விக்ரியாரித்தியினால் க்ஷீணமல்லாத சத்தியையுடையவர் ராஜரிஷி யென்றும், புத்தி ஓளவுதரித்திகளை யடைந்தவர் பிரம்மரிஷி யென்றும், ஆகாச கமனத்தில் சமர்த்தரானவர் அதாவது ஆகாசத்தில் செல்லும் சாரணரித்தியுடையவர் தேவரிஷி யென்றும், கேவலஞானத்தை யுடையவர் பரமரிஷி யென்றும் ரிஷிகள் நால்வகைப்படுபவர்கள்” என்பதாம்.

22

“இறந்தமைந்த சார்புடைய ராயினுமுய்யார்
சிறந்தமைந்த ஓரார் செறின்”

என்றும் திருக்குறளாசிரியர் கூறுகின்றார்.

குறளாசிரியர் மேற்கண்டபடி மகா முனிவர்களின் பெருமையைக் கூறியிருப்பினும் அவர்களுக்குக் கோபமென்பது உண்டாவதே இல்லை. அத்தன்மையுடையவர்களுக்குக் கோபம் உண்டான போது பிறர் கெடுவது மன்றித் தாங்களும் தூர்க்கதி பிராப்தி அடைவார்கள் என்பது ஹைநசமயசித்தாந்தம்.

இதனை,

“கோபத்திக் குடையவேவாடி நரகத்தைக் குறுகிப்பல்கால்
வேபத்தின் வெதும்பி நின்றெவ்விலங்கினுஞ் சுழன்று”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 1004-ம் செய்யுளடிகள் கூறுகின்றன, குறளாசிரியரும், இதைப்பற்றி,

“தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்
தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்”

என்றும்,

“சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்னு
மேமப் புணையைச் சுடும்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இங்ஙனம் கோபத்தியானது தன்னையும், தன்இனத்தையும் சுடுமென்று குறளாசிரியர் அருளியதைக் குறித்துச் சிறிது விவரிப்பாம்.

22-வது ஸ்ரீ நேமிதீர்த்தங்கரர் சமவசரணத்துடன் ஒருகாலத்தில் ஊர்ஜயந்தகிரியில் வந்து தங்கினார். சுமுத்திரவிஜய மகா ராஜா, பலதேவன், கிருஷ்ணன் முதலானவர்கள் சமவசரணம் அடைந்து சுவாமியைத் துகித்தனர். பிறகு பலதேவன் சுவாமி எங்கள் ராஜ்யகால அளவும், கிருஷ்ணனுடையமரணகாலமும் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென விண்ணப்பம் செய்தான்.

நேமி பகவானும் இன்னும் 12-வருஷத்திற்குள் கிருஷ்ணனுடைய புத்திரனாகிய தீபாயண குமாரனால் துவாரகை எரிந்தா ரீறயப் போகுமென்றும், அவனுக்கிளையவனாகிய ஜரத்ருமாரனால்

கிருஷ்ணனுக்கு மரணம் சம்பவிக்குமென்றும் அருளிச்செய்தார் அதைக்கேட்டு தீபாயண குமாரன் இனி துவாரகையிலிருக்கலாகா தென்று ஜிநதீகைஷயைப்பெற்று தபோவனமடைந்தான். ஜரத் குமாரனும் துவாரகையை விட்டு வெளியே போய்விட்டான்.

தவத்தையடைந்த தீபாயண முனிவர், யலைமாதமதிகமிருப்பதை யறியாது 12-வருஷம் கழிந்ததென்று துவாரகையடைந்து இரவு பிரதிமாயோகத்தில் நிற்கச் சிலதுஷ்டர்கள் வந்து மதுபான மயக்கத்தால் அவரை ஹிம்விலக்க அவர் சகிக்கமாட்டாது அதிக கோபமடைந்தார். அசுபபரிணாமோதயத்தால் அவருடைய இடது புஜத்தில் கோழிச்சுடர்போல அக்னி உண்டாகி முழுதும் வியாபித்து துவாரகையை தகித்துவிட்டது. அதுசமயம் பலதேவனும் கிருஷ்ணனும் தங்களாலானமட்டும் சமுத்திர ஜலத்தினால் நெருப்பை அணைக்கப்பார்த்தும் முடிபாமல் அதைவிட்டு ஒரு காட்டில் தங்கியிருந்தார்கள். அப்போது கிருஷ்ணன் வியாதி பீடிதனாகி அவனுக்குத் தாகம் மேலிட்டது. பலதேவன் ஜலம் கொண்டுவரப் போனான்.

முன் வெளியே போயிருந்த ஜரத்குமாரன் காட்டில்வந்திருக்கும் சமயத்தில் கிருஷ்ணனும் தனிமையாக கால்மேல் கால்போட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது மிருகமென்று கருதித்தனதுபாணத் தாலவனை யடித்துவிட்டுச் சமீபம் போய்ப்பார்க்க கிருஷ்ணனும் மூர்ச்சையாயிருந்தான். அதைக்கண்டு ஜரத்குமாரன் அதிக துக்கத்தை அடைந்திருக்க, கிருஷ்ணன் மூர்ச்சைதெளிந்து, தனது குமாரனால் நேர்ந்ததுணர்ந்து தன்கழுத்திலிருந்த ஹாரத்தை அவனிடம் கொடுத்து பாண்டவர்களிடம் சென்று துவாரகைஅழிந்து போன விஷயங்கள் யாவும் சொல்லி ஒருபட்டணம் வாங்கிக்கொள்ளென்று அவனை அனுப்பிவிட்டான். ஜரத்குமாரனும் தென்மதுரையிலிருந்த பாண்டவர்களிடம் சென்று நடந்த விவரங்களெல்லாம் சொல்ல, அவர்களும் சமுத்திர சமீபத்தில் ஒருபட்டணத்தை நிர்மித்து அதற்கு துவாரகையென்று நாமமிட்டு ஜரத்குமாரனுக்கு பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்து ஜிநதீகைஷயைப் பெற்றார்கள். பலதேவனும் ஜலம் கொண்டுவந்து கிருஷ்ணன்காலில் பாணத்தைத்திருப்பதைக்கண்டு பாணத்தைப் பிடுங்க கிருஷ்ணன் மரணமடைந்தான். தீபாயண முனிவரும் தூர்க்கதியடைந்தார். இவ்விவரங்களை பாண்டவபுராணத்தில் விரிவாகக்காணலாம்.

18வது தீர்த்தங்கரர் காலத்தில் மித்தியாதபஸியாகிய ஜமதக் கினி முனிவர் தம்பத்தனி ரேணுகையுடன் தபோவனத்தில் போக வாஞ்சையுடன் செல்கின்ற காலத்தில் இவ்விருவர்க்கும் இந்திர ராமன், ஸ்வேதராமன் என இரண்டு புத்திரர்கள் உற்பத்தியாய் வளர்ந்து வந்தார்கள். அப்படி வளர்ந்து வருங்காலத்து ரேணுகைக்கு முன்பிறந்த ராஜகுமாரன் அரிஞ்செய ரென்பார் சம்மியக் திருஷ்டியாகி ஜிந்திகைசூயைப் பெற்றுத்தபோவனம் சென்றார். அவரை ரேணுகை யறிந்து நமஸ்கரித்து பத்தியுடன், “அடிகளே! என்னை என்நாதருக்கு மணம் செய்விக்குங் காலத்தில் உங்களா லென்ன எனக்கு ஸ்நீதனம் தரப்பட்டது” என்று வினவ, முனிவ, நும் அது பொழுது ஒன்றும் தரப்பட்டதில்லை யென்று ஜீவனோ பாயமாக வித்தியாருபத்தினால் சுரபியொன்றும், அதற்கு ரக்ஷணையாக பாஸு (வான்) ரூபமாக * மந்திரத்தினையும் கொடுத்துப் போயினார். அதனால் அவர்கள் வனத்தில் ஜீவித்து வந்தார்கள். ஒரு நாள் சகஸ்ரபாகு, கிருதவீரராஜன் முதலான சைன்னியங்கள் வனத்தில் வந்திருக்க, அவர்களுக்கு ஜமதக்னி முனிவரும், ரேணுகையும் சுரபியினால் விருந்து செய்விக்கவும், கிருதவீரராஜன் சுரபியின்மீது விருப்பமுடையவனாய் ரேணுகை சம்பமடைந்து சுரபியைக் கேட்க, ரேணுகை சம்மதியாமையால் சுரபியை கிரகித்துக் கொண்டு போனான். அவ்வாறு போகையில் எதிரில் வந்தஜமதக்னி முனிவர் அவனைத் தடுக்க, அவன் அவரைக் கொலைசெய்து சுரபியைக் கொண்டுபோனான். வனசஞ்சாரமாகப் போய்வந்த இந்திர ராமன், ஸ்வேதராமன் ஆகிய இருவரும் பித்ருமரணத்தினையறிந்து கோபாக்னியால் சகஸ்ரபாகு, கிருதவீரன் முதலானவர்களுடைய

* மந்திரமென்பதனை தொல்காப்பியர்,

“நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கினந்த,
மறைமொழிதானே மந்திரமென்ப”

என்று பொருளதிகாரம் 490 ஆம் குத்திரத்தில் கூறுகின்றார்.

இதற்கிணங்க குறளாசிரியரும்,

“நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்”

என்று கூறுகின்றார்.

இவ்விரண்டு செய்யுட்களின் கருத்துக்களால் ஆசிரியர்கள் இருவரும் ஐஜநர் என்பதை நன்கு அறியலாம்.

வம்ஸத்தினை இருபத்தொருவாரம் நாசம்செய்து, ராஜ, யுவராஜாக்களாக ராஜ்ஜியத்தினை அனுபவித்துவந்தார்கள். இராஜாவாகிய இந்திரராமன் பரிக்காஷீதபாஸுபாணியாதலின் இவனுக்கு பாஸுராமனென்று காரணப்பெயராயிற்று. இந்தப் பாசராமரும், ஸ்ரீராமரும் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்றும், ஸ்ரீராமரிடம் பாசராமர் அபஜய மடைந்தாரென்றும் வைணவநூல்கள் கூறும் கூற்றும். * ஜமதக்னி, பாசராமன் முதலானவர்களுடைய சரித்திரத்தினை ஸ்ரீ புராணம் 18-வது தீர்த்தங்கரர் பகுதியில் விரிவாகக் காணலாம்.

மேற்கூறியபடி மகாமுனிவர் பார்த்த க்ஷணத்தில் விஷம் நிர்விஷமா மென்பதையும், முனிந்தவுடன் தக்ஷணம் மரணமா மென்பதையும், தீபாயண முனிவரின் கோபத்தால் துவாரகை முதலானவைகள் நாசமடைந்ததாலும், அரிஞ்செய முனிவரின் அருளால் விரும்பியவற்றைக் கொடுக்கும் சுரபியும், வாளும் மந்திரபலத்தால் ரோணுகை பெற்றதாலும் உணரலாம். இத்தன்மையான குணங்களை யுடைய தவத்தினர்வல்லமையைக்குறித்துத்திருக்குறள் ஆசிரியர்,

“ஒன்னூத் தெறலு முவந்தாரை யாக்கலு

மெண்ணிற் றவத்தான் வரும்”

என்று கூறியிருத்தலும் உணர்க,

இன்னும் புத்கலத்தின் சுபாவமும், ஜீவனுடைய தன்மையும், ஜீவ புத்கல தர்மாதர்ம ஆகாச கால மென்னும் ஷத்திரவ்யங்கள் நிறைந்தது உலக மென்பதும் ஆகிய தத்துவங்களை,

“சுவை யொளியூ ரோசை நாற்றமென் றைந்தின்

வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு”

என்னும் திருக்குறளால் ஷே ஆசிரியர் விளக்குகின்றார்.

இ - ன். “சுவை-ரசமும், ஒளி-(பார்வை), பிரகாசமும், ஊறு-ஸ்பரிஸமும், ஓசை-சத்தமும், நாற்றம் - கந்தமும், என்று-என்று சொல்லப்பட்ட, ஐந்தின்-(ஐம்புலனுக்கும் பிரதானமாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு,

* ஜமதக்னி முனிவருடைய புத்திரர் தொல்காப்பிய இலக்கணம் இயற்றிஉவரென்பதும், அவர் தொல்காப்பியர், திரணதூமாக்கனி யென்னும் இயற்பெயர்களை யுடையவரென்பதும் தொல்காப்பியத்தின் முகவுரையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளாசிரியரைப்பற்றிக் கூறும் போலிக்கதையைப்போல் இத் தொல்காப்பியர் கதையும் போலித்தனமான கதையேயாம். ஜமதக்னி முனிவருடையகாலம் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர் காலத்திற்கும் பல்லாயிரவருஷங்களுக்கு முற்பட்டதென்பது ஜைநசமய சித்தாந்தம்.

செவியென்னும்) (வர்ண, ரஸ, கந்த, ஸ்பரிஸங்களுடன் கூடிய) புத்தகத்தி ன்று, வகை-கூறுபாடுகளை, தெரிவான் கட்டே-ஆராய்ந்தறியும் ஞானியி னிடத்தே, உலகு-உலகத்தினது தத்துவம் விளங்கும்” என்பதாம்.

புத்தகமென்பது-அணுத்திரள். அணுவும் வர்ண, ரஸ, கந்த, ஸ்பரிஸங்களுடையது; சத்தமென்பது புத்தகஸ்கந்தங்களில் உண் டாகா நின்றது; புத்தகத்தினது கூறுபாடாவது ஸ்தூலஸ்தூலம், ஸ்தூலம், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மம், ஸூக்ஷ்மஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், ஸூக்ஷ்ம ஸூக்ஷ்மம் என ஆறுவித ஸ்கந்தங்களாம். ‘தெரிவான் கட்டே’, பென்றதனால், ஜீவபுத்தகஸம்பந்தமுள்ளபுருடனைக்குறித்துக் காண்பித்தலால் அவன் தெரிதற்குக் காரணமாகிய ஜீவபுத்தகங்கள் செல்லல், நின்றல் இவ்விரண்டிற்கும் ஏதுவாகிய தர்மாதர்மமும், செல் லல், நின்றல் இவைகட்கு இடந்தரும் ஆகாயமும், ஜீவபுத்தகங்கள் உற்பத்தி, ஸ்திதி, விநாசம் இவைகளைக்குறிக்கும் காலமும் ஆகிய வைகளிறைந்தது உலகமாம் என்பதும், இவ்வித ஜீவ, புத்தக, தர்ம, அதர்ம, ஆகாய, காலம் ஆகியதத்துவங்களை அறியும் ஞானியினி டத்தே உலகம் அடங்கியிருக்கிறது என்பது பொருளாம்.

ஆதலின், ஷட்திரவ்வியங்களின் தத்துவங்களும், அவற்றில் மூர்த்தா மூர்த்தங்களும், சேதனா சேதன சபாவங்களுமுள்ள ஜீவ புத்தகலாதிகளின் விவகார நிச்சய ஸ்வரூபங்கள் முதலான தத்து வங்களை அறிந்து ஒழுகுவது நீத்தார் பெருமையாம்.

மேற்கூறிய ஜீவபுத்தகலாதி தத்துவங்களைத் திருக்குறளாசிரியர் பிராகிருத பாஷையில் இயற்றியுள்ள ப்ராப்ரதத்ய மென்னும் நூலில் பஞ்சாஸ்திகாயம், பிரவசனஸாரம், ஸமயஸாரம் என்பவை களில் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். அவற்றிலும், வேறு நூல்களிலும் வரும்விஷயங்களை இதனடியில் சிறிது விவரித்துக் காட்டுவாம்:—

‘சுவை யொளியூ ரோசை நாற்றமென் றைந்தின்,’ என்ற குற ளில் புத்தகத்தின் சபாவத்தைப்பற்றி கூறியதற்கிணங்க ஆசிரியர்,

“வண்ணரஸ மீய வரஸா விஃஜ்ஜ தெ வொம்மஹம்ஸஸு ஹம்ஸாஹொ | வாஹவீ வரீ பி தம்ஸய ஸம்வொஹொ வொம் ஹொமிஹொ ||”

என்று பிரவசனஸாரம் 142-ம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ - ள்: “பரமானுரூப ஸூக்ஷ்ம ஸூக்ஷ்ம முதலாக ப்ரத்வீரூப பாதரபாதர (ஸ்தூலஸ்தூல) ஸ்கந்தபரியந்தமாகிய புத்தகத்திரவ்வியத்தி

னுக்குவார்ணாஸகந்த ஸ்பரிஸயங்களுள்;பாஷாத்மகாகி நானுபேத பின்னமாகிய அந்தப்பிரசித்தமாகிய சத்தமும் புத்தகலஸ்கந்தத்தினாலே நிஷ்பன்னமாம் (உண்டாகிறது)” என்பதாம்.

பரமானு முதலாக மகாஸ்கந்த பரியந்தம் வர்ணாஸ கந்த ஸ்பரிஸ சதுஷ்டய குணங்களும் சாமான்னியம் அவ்யவஹிதம் (பிரிவில்லாதன); ஸப்த மென்பது புத்தகலத்தினுடைய ஸ்தூலபரியாய மாதையினால் ஸ்கந்தங்களிலின்றிப்பரமானுக்களுளில்லை என்பது இதனது தாத்பரியம்.

புத்தகலத்திரவ்யியத்தினுக்கு ஸ்வபாவமாபுள்ள வர்ணாஸ கந்த ஸ்பரிஸங்களின் விவரங்களாவன:—

வர்ணாவது:—

ஸ்வேதவர்ணம் ...வெண்மை.
பீதவர்ணம் ...மஞ்சள்.
ஹரிதவர்ணம் ...பச்சை.
அருணவர்ணம் ...சிவப்பு.
கிருஷ்ணவர்ணம்...கருப்பு,

ஆகவர்ணம்—5.

ரஸமாவது:—

தித்தரஸம் ...கசப்பு [ப்பு].
கடுகரஸம் ...கார்ப்பு (உறை
கஷாயரஸம் ...துவர்ப்பு.
ஆம்பலரஸம் ...புளிப்பு
மதுரரஸம் ...தித்திப்பு.

ஆகரஸம்—5.

(லவணம் சேர்ந்து ரஸனைத்
திரியத்தாலறிவது ஷட்ரஸம்:)

கந்தமாவது:—

சுகந்தம் ...நறுமணம்,
துர்க்கந்தம் ...கெட்டநாற்றம்,
ஆக கந்தம் 2.

ஸ்பரிசமாவது:— [சுல்.

ஸ்நிக்தஸ்பரிஸம்...வழுவுழுத்
ரூக்ஷஸ்பரிஸம் ...சருச்சரை.
சீதஸ்பரிஸம் ...குளிர்ச்சி.
உஷ்ணஸ்பரிஸம்...வெப்பம்.
குருஸ்பரிஸம் ...கனம்.
லகுஸ்பரிஸம் ...லேஸ்.
மிருதுஸ்பரிஸம் ...மிருது.
கர்க்கசஸ்பரிஸம்...கடினம்.

ஆக ஸ்பரிஸம் 8.

இன்னும் புத்தகலத்தைப் பற்றி ஆசிரியர்

“ ஷெஷோய ஷேணா வாணி வொம்மல உவ்வ மஞ்
ணிஷ்டா | வொம்மல உவ்வி வுண்ணாவிவொ வரூ
ண உவாண || ”

என்று பிரவசனசாரம் 173-ம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள். “சரீரமும், மனமும், வசனமும் என்ற இவை புத்தகலஸ்கந்தாத்மங்க ளென்று சொல்லப்பட்டன; புத்தகலஸ்கந்தமென்பது பரமானு திரவ்யங்களுடைய சமூகரூபம்” என்பதாம்.

இன்னும் ஆறுவித ஸ்கந்தங்களைப்பற்றி ஆசிரியர்,

“வஹுவீஜே ஓ வ மாயா வஹ ஸ்ரீய விஸய கஃவாஷமா :

கஃராதீஷாவன வி மஹெயா வொம்மொஹொஹாதி ||”

என்று பஞ்சாஸ்திகாயம் 83-ம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள்: “பிரத்வியும் (மண்), ஜலமும், சாயையும் (நிழல்), சக்ஷும், (கண்) ஆகிய வர்ஜிதங்களாகிய நாலு இந்திரியங்களுடைய விஷயமும், கர்மவாக்களை ரூபங்களும், கர்மப்பிராயோக்கியங்களல்லாதனவும் ஆகிய * ஆறுபிரகாரங்களையுடைய புத்தக ஸ்கந்தங்கள்” என்பதாம்.

ஆறுபிரகாரங்களையுடைய புத்தக ஸ்கந்தங்களுக்கு முதன்மையா யிராநின்றனவும், லோகமுழுமையும் நிறைந்துள்ளனவும் அணுக்களாம்.

இதனை,

“ஊறிரண்டாகி நாற்றம் வண்ணமுஞ் சவையுமொன்றாய்க் கூறிரண்டாக்கலாகா நுண்மைத்தா யளவைக் கெல்லாம்

பேறுதன் வழியதாகிப் பிறங்கிழு வுலகமுற்று

மாறுகற் தங்கட்காதி யாகிய தணுவதாமே”

என்று மேருமந்தர புராணம் 86-ஆம் கவி கூறுகின்றது,

இ-ள். “அணுவானது, அஷ்டஸ்பரிஸங்களுள் ஸரிக்தபரமாணுவுக்கு ஸரிக்தஸ்பரிஸமும். சீதஸ்பரிஸமும், ரூக்ஷபரமாணுவுக்கு ரூக்ஷஸ்பரிஸமும் உஷ்ணஸ்பரிஸமுமாக இரண்டிரண்டு ஸ்பரிஸங்களை யுடையதாகி, என்றதனால் (மற்றகுரு, லகுமிருது, காக்கச மென்னும் நாலு ஸ்பரிஸங்களும் ஸ்கந்தங்களிடத்திலுள்ள அணுவுக்கிலை யென்பதுபெறப்படும்) சுகந்தம் தூர்க்கந்தங்களிலும் பஞ்சவரணங்களிலும் பஞ்சரசங்களிலும் ஒவ்வொன்றையுடையதாகி, அதாவது ஒருகந்தம் ஒருரஸம் ஒருவரணத்தையுடையதாகி, கேவலஞானத்துக்கும் இரண்டுகூறு படுக்க முடியாத ஸூக்ஷ்மமாகி, (தர்வ்ய சேஷத்திர கால பாவ) அளவைகளுக்கெல்லாம் பெறற்பாடு தனது வழியாலாகி, மூன்று லோகத்தில் முழுமையும் நிறைந்து, மேல்சொன்ன ஆறுஸ்கந்தங்கட்கும் முதலாயிரா நின்றது” என்பதாம்.

* ஆறுபிரகாரங்களாகிய புத்தக ஸ்கந்தங்களின் விவரங்கள் மேல் 26-வது பக்கத்தில் விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன; கண்டு கொள்க,

புத்தகலத்தினது ஆறுவித ஸ்கந்தங்களில் ஸ்தூல ஸ்தூலமென்பது மண் கல் முதலானவைகள்; மண்வகைகளிலும் செம்மண்கருப்புமண்ணென்கிற வர்ணபேதங்களும், உவர்ப்பு துவர்ப்பு முதலான ரஸங்களும், சுகந்தம் துர்க்கந்த முதலான கந்தங்களும், மிருதுகடின முதலான ஸ்பரிஸங்களு முள்ளன. இவற்றைப்போலவே கல்வகைகளாகிய பச்சை, சிவப்பு, சுண்ணாம்புக்கல், பர்வதாதிகள் முதலானவற்றிற்கும் வர்ணரஸகந்தஸ்பரிஸங்கள் முதலான ஸ்வபாவங்களுள்ளன. இன்னும் ஸ்தூல மென்பது ஜலதைலாதிகளுமாம். இவைகளிலும் மேல்கூறியுள்ள வர்ணமுதலான நான்கு குணங்களுள்ளன.

இன்னும் புத்தகலத்தின் தன்மையைப்பற்றி,

‘நாற்ற மூஞ் சுவையு மூறும் வண்ணமுந் தன்மைத்தாகிப்
போற்றல்பூ ரித்தல் வாடலுடையதாப் புத்தகலத்தான்
மாற்றிடை யுயிரைப்பற்றி வினைமுதலாகித் துன்ப
மாற்றவும் செய்து கந்த மணுவமாய் நிற்பதாமே”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 83-ம் கவி கூறுகின்றது.

இ ன். “புத்தகலமானது கந்தத்தையும், ரஸத்தையும், ஸ்பரிஸத்தையும், வர்ணத்தையும் தன்னுடைய சுபாவத்தினால் அல்லது நிச்சயத்தினாலுடையதாகித் கூடுவதும், நிரம்புவதும் பிரிவதுமாகியவைகளை பரியாயத்தால் அல்லது விவகாரத்தால் லுடையதாகி, சம்ஸாரத்தில் வர்த்தியாரின்ற சம்ஸார ஜீவன்களைப் பிணிக்கின்ற ஞானவாணதி. அஷ்டகர்மங்களுக்கு ஆதாரமாகி, துக்கங்களை மிகவும் உண்டுபண்ணி ஸ்கந்தங்களாகவும் அணுக்களாகவுமாகி இருப்பது” என்பதாம்.

ஆகையால் ஜீவனுடைய தன்மையைப்பற்றி,

“வண்ண ரஸ ப் ப ி யா டொஹாலா சுஃ ணிஹபாஜீடுவா
நொ லு தி சுஃ ணி தொ வவஹாரா 8-ஃ தி ஸ்யாடொ ||”

என்று திரவ்ய சங்கிரஹம் 7-ம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ ன் ஜீவனிடத்தில் ஐந்துவர்ணங்களும், ஐந்துரஸங்களும் இரண்டு கந்தங்களும், எட்டுஸ்பரிஸங்களும் நிச்சயத்தினால் இராரின்றதில்லை; ஆகையால் ஆத்மா அமூர்த்தியாகா நின்றான்; விவகார நயத்தினால் ஆத்மா (வாணதிரான்கு குணங்களுடைய) புத்தகல பந்தமுடையவனாகும்” என்பதாம்.

இவை இங்ஙனமிருப்ப,

பரிமேலழகர், சுவை யொளியூ ரேசை நாற்றமென்றைந்தும் பஞ்சதன் மாத்திரைகளென்றார். பஞ்சதன் மாத்திரைக ளென்பவை எவை யெனச் சைவசமய நூலொன்றை ஆராய்ந்ததில், மூலப் பிருகி ருதியின் தமோகுணத்திற்கு ஆவரணம் விசேஷபம் என இரண்டு சத்திகள் உண்டென்றும், இவ்விரண்டில் விசேஷபசத்தியினி னும் சத்ததன் மாத்திரையான ஆகாசந் தோன்றிற்று, ஆகாசத்தினி னும் ஸ்பரிஸதன் மாத்திரையான வாயு தே ன்றிற்று, வாயுவினி னும் ரூபதன் மாத்திரையான அக்கினிதோன்றிற்று, அக்கினியினி னும் ரஸதன் மாத்திரையான அப்புத்தோன்றிற்று, அப்புவினி னும் கந்ததன் மாத்திரையான பிரதவீ தோன்றிற்று, இந்தஞ்சூழ மபஞ்ச பூதத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்ற விசேஷபசத்தியினிடத் திலே தமஸில் சத்துவம், தமஸில் ரஜஸு, தமஸில் தமஸு என்னு மிவை அற்பங்கருவாக விருந்தபடியால் அதன் காரியமாகிய இந்தத் தன் மாத்திரைகளான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணங்களுடனே பிறந்தன வென்றும் இந்தப்பஞ்சபூதங்கட்குத் தன்மாத்திரைக ளென்றும், அபஞ்சி கருத பூதங்களென்றும், சூக்ஷ்ம பூதங்க ளென்றும், முக்குண பூதங்களென்றும் சாஸ்திரங்களில் நாமங்கள் சொல்லப்படு மென்றும் அந்நூல் கூறுகின்றது.

ஆதலின் இந்தப் பஞ்சதன் மாத்திரையைத்தான் குறளாசிரி யர் கூறியுள்ளதாகப் பரிமேலழகர் அமது கருத்துடன்கொண்டு, சுவை யொளியூரேசை நாற்றமென்றைந்தும் பஞ்சதன் மாத்திரைக ளென்றும், அவற்றில் தோன்றிய நிலம் நீர் தீ காற்று ஆகாய மென்னும் பூதங்களைந்தும், அவற்றின் கூறுகிய மெய்வாய் கண் மூக்கு செவியென்னும் ஞானேந்திரியங்களைந்தும், வாக்கு பாதம் பாணிபாயுரு(மலவழி)உபஸ்தமென கர்மேந்திரியங்களைந்தும், ஆக இருபதுமாம்; வகை தெரிவானென்றதனால் தெரிகின்றபுருடனும் அவன் தெரிதற்குக் காரணமாகிய மான்(புத்தி) அகங்காரம் மனம் எனப்பட்டவையுந் கொள்ளப்படும் என்றும், இவ்விருபத்தைகந்து தத்துவக் கூட்டமல்லது உலகென லேறில்லை யென்றும், உலகினது இருப்பை யறிதலால் அவ்வுறிவனிடத்ததாயிடு வ என்றும் கூறி யிருக்கின்றார்.

தவிர,

“மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசும்புதைவரு வளியும்
வளித்தலை இய தீயும்
தீ முரணிப நீரு மென்றாங்
கைங்பெரும் பூதத்தியற்கை போல”

என்று புறநானூறு. 2-ல் கூறுகின்றது.

இச்செய்யுளில் அணுச்செறிந்த நிலத்தினின்றும் ஆகாயம் தோன்றிற்றென்பது கூறப்படுகின்றது. மேற்கூறியவற்றில் ஆகாயத்தினின்றும் காற்று முதலாக ஒவ்வொன்றாய்த்தோன்றிக் கடைசியில் நிலநீர் தோன்றிய தென்பது கூறப்படுகின்றது. இவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று மாறுதலாக விருங்கின்றது. இவை எத்தன்மையாக விருந்தபோதிலும், பஞ்சதன்மாத்திரைகள் ஒன்றனுள்ளொன்று தோன்றியதென்பது அமைகின்றது.

ஆனால் குறளாசிரியர், தாமிபற்றிய பஞ்சாஸ்திகாயம், பிரவசனஸாரமுதலான ஆகமங்களில் புத்தகலத்தைப்பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ள விஷயத்தைச் சருங்கச்சொல்லல் விளங்கவைத்தல் என்கிற இலக்கணப்படி திருக்குறளில், ‘சுவை யொளி யூரேசை நாற்ற மென்றைந்தின்’ என்பதில் வர்ணரஸகந்த ஸ்பரிஸங்கள் புத்தகலத்தின் சபாவமென்றும், சந்தமென்பது புத்தகலத்தின் பரியாயமென்றும் கூறியுள்ளார். இதனை மேல் (171-ம்) பக்கத்தில், பிரவசனஸாரம் 142-ஆம் சுலோகத்தால் ஐயமறத் தெளியலாம்.

இவற்றைக்கொண்டு ஜீவசம்பந்தமுள்ள ஏகேந்திரியமுதல், பஞ்சேந்திரியம் வரையிலுமுள்ள புத்தகலத்ரவ்வியமும், நிலம், நீர் கல்முதலான உலகத்திலுள்ள உயிரல்லாத புத்தகலங்களும், வர்ணரஸகந்த ஸ்பரிஸங்களோடு இயற்கையாய் அமைந்துள்ளன வென்னும் நேரான கருத்தைத் திருக்குறளாசிரியர் அருளிநொன்பதை அறிஞர்கள் நன்குணர்ந்துகொள்வதோடு அவர் கூறியவை ஒன்றனுள்ளொன்று தோன்றியதாய்க் கூறும் பஞ்சதன்மாத்திரைகள் எல்ல வென்பதையும் எளிதில் உணரலாம்.

இதுவரையில் லோகமுழுமையும் அணுக்கள் முதலான புத்தகல ஸ்கந்தங்கள் நிறைந்த தென்பதையும், அவற்றின் தன்மையையும் கூறினோம். இனி லோகமுழுமையும் ஜீவன்கள் நிறைந்துள்ள தென்பதையும், ஜீவபுத்தகலங்கள் முதலான ஷட் திரவியங்கள் நிறைந்தது

லோகமென்பதையும் விவரிப்பதுடன் ஜீவாதி தத்துவங்களையும் சிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்.

லோக முழுமையும் ஜீவன்கள் நிறைந்துள்ளனவென்பதைப்பற்றி,

“இந்திய மொன்றினு லுலக மெங்குமா
மைந்தின னுளிகை யகத்து வாழுமே
யந்தினே டிரண்டரை தீப மாழிமூன்
றிந்திய நான்குமூன்றிரண்டி நெல்லையே”

என்று மேருமந்தர புராணம் 19-ம் கவி கூறுகின்றது.

இ-ள். “எகெத்திரிய ஜீவன்களினால் இந்த உலகமாகியது 43-ஐ ஜூப்பிரமாணமுமாகா நின்றது; பஞ்சேத்திரிய ஜீவன்களால் தர்ஸநாளி கைக்குள் வாழாநிற்கும் அத்தியத்திலிராநின்ற ஸ்வயம்புரமனார்த்த த்வீபத் தொடு இரண்டரை த்வீபமும் மகாலவண காளோதகஸ்வயம்புரமணமென் னும் மூன்று சமுத்திரங்களும், சதுரித்திரிய ஜீவன்களினுடையவும் த்ரீந் திரிய ஜீவன்களினுடையவும் த்வீந்திரிய ஜீவன்களினுடையவும் பிறப்பு ஸ்தானங்கள்” என்பதாம்.

பஞ்சாஸ்தி காயத்தைப்பற்றிக் குறளாசிரியர்,

“ஜீவா ஷொமஷகாயா யங்காயங்காத ஹவ குயாஸி |

சுயபிந்திரிய ணியலா சுண்ணை உயா சுணை உயதா ||”

என்று பஞ்சாஸ்திகாயம் 4-வது சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள். “ஜீவாஸ்திகாயங்களும், புத்தகலாஸ்திகாயங்களும் தர்மாஸ்தி காயமும் அதர்மாஸ்திகாயமும் ஆகாசாஸ்திகாயமும் என்னும் பஞ் சாஸ்தி காயங்கள் தத்தம் சாமான்னிய விசேஷாஸ்தித்வங்களுள் நின் றன; இவைகள் யாவராலும் பண்ணப்படாதன; பிரதேசங்களால் பெரி யனவாம்” என்பதாம்.

இந்த ஜீவாதி நாமங்கள் அநாதி சித்தாந்த பதங்களும், குண நாமங்களுமாம். அஸ்தித்வயுத்தங்களும் அணுவினுளைக்கப்பட்ட காரணத்தினால் *பிரதேசத்தினை அணுவென்றார் மேலோர். ஜீவாதி

* மண்டிணிஞாலத்து வாழ்வோர்க்கெல்லாம்”

என்று மணிமேகலை பாத்திரம் பெற்ற காதை 95-ம் வரி கூறுகின்றது.

இதன் கருத்து “அணுக்கள் செறிந்த நிலவுகத்தில்” என்பதாம்.

இங்ஙனம் உரையாசிரியர் கூறியுள்ளது ஐஐநசமய சித்தாந்தத்திற்கு ஒத்திருத்தல் காண்க.

இதற்கிணங்க,

“மண்டிணிந்தநிலனும்”

என்று புறநானூறு 2-ல் கூறுகின்றதும் உணர்க.

பஞ்ச பதார்த்தங்கள் அவ்வண்ணமாகிய பிரதேசங்களின் பெகுத்வத்தினை யுடையனவாகையினால் அஸ்திகாயங்களென்று கூறப்பட்டன. புத்தகலபரமாணுவினுக்கு வெகு பரமாணு பந்தசக்தியோகத்தினால் ஒளபசாரிகமாகிய (உபசாரசம் பந்தத்தினால்) பெகுப்பிரதேசத்தினை யுடைத்தாகையினால் அஸ்திகாயத்வம் அவிருத்தம்; சக்தியினாலும் வியக்தியினாலும் காலாணுவினுக்கு த்விதிபிரதேசமில்லை; ஆதலால் காயத்வமில்லை. அனுகாரணத்தினால் ஜீவாதிபஞ்சகத்தினுக்கே அஸ்திகாயத்வம் சொல்லப்பட்ட தென்பது இதனது தாத்பரியம்.

இன்னும்,

“ . . . . . ஐந்தாம்

பம்பத்திகாயம் பணித்தபிரான் பசுந்தாமரைத்தான்”

என்று திருநாற்றந்தாதி 23-ம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இ-ன், ஐந்தாகிய கணக்கையுடைய * பஞ்சாஸ்திகாயத்தை விதித்தகடவுள்” என்பதாம்.

இன்னும்,

ஜீவபுத்தகலங்களின் கதி ஸ்திதி முதலானவைகளுக்குக் காரணமாகிய தர்மாதர்ம ஆகாச காலங்களைப்பற்றிக் குறளாசிரியர்,

* பஞ்சாஸ்திகாயம்-பஞ்ச-ஐந்து-அஸ்திகாயம்,(ஸ்திரம்)திரம்.

இதனைத் தொல்காப்பியம் சிறப்புப் பாயிரத்தில் பனம் பாரனார் “ஐந்திராரிறைந்த தொல்காப்பியன்” எனக் கூறியிருத்தலால் விளக்கியிருக்கின்றார். ஐந்திரமென்பது-ஐந்து-பஞ்ச, திரம்-அஸ்திகாயமெனவும்பொருளாம். ஆதலின் ஐந்திராரிறைந்த தொல்காப்பியன் என்பது பஞ்சாஸ்திகாய முதலான தத்துவங்கள் நிறைந்த தொல்காப்பியர் என்று பொருளாம். ஆனால் மேல் 94-வது பக்கமுதல் 96-வது பக்கம் வரையில் இவ்விஷயம் கூறப்பட்டிருப்பதில் ஐந்து என்பது பஞ்சாஸ்திகாய மெனவும், திரமென்பது தத்துவமெனவும் பொருள் செய்துள்ளேன். ஆயினும் ஐந்திரமெனினும் ஐந்திர மெனினும் ஒக்கும். இஃது பஞ்சாஸ்திகாய மெனப் பொருளரைக்கப் பொருந்துமே தவிர ஐந்திரவியாகரணமெனச் சொல்லுதற்குப் பொருத்தமாகாது. ஏனெனின் தொல்காப்பியரைப் படிமையோன் என்று கூறியிருப்பதால் அதாவது அசைவற்று நின்று தவம்செய்யும்பிரகிமாயோ கத்தையுடையவர் என்று சொல்லியிருப்பதால் அத்தன்மையுடையவரைத் தத்துவங்களை நிறைய அநிந்தவரென்று சொல்லுதலே பொருத்தமாம்.

“மொமா மொமெஸு ணமொ யஃமொஃமொஃமொஃமொ
மொ ! லெ-லெ டு-ஃகாஃமொஃமொ வுண வொஃமொ
லெஸா||”

என்று பிரவசனஸாரம் 147-ஆம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ - ன். “ஆகாசத்ரவ்யம் ஜகஸ்ரேணியினுடைய (343) ரஜ்ஜுக
னப் பிரமாணப்பிரதேசமாத்திரமாகிய லோகஸ்வரூபமும் அதனிற்புறம்
புஅந்தாந்த ப்ரதேசப்ரமிதமாகிய அலோக ரூபமுமாய் இருக்கின்
றது; ஜீவபுத்தகலங்களுடைய கதிஸ்திதி, ஹேதுக்களாகிய தர்மாதர்மங்க
ளாவ் வியாபிக்கப்பட்டது. லோகமென்பது; சேஷங்களைக்குறித்துத் தன்
னுடைய சமயாவளிகாதிகள் (சமயம் ஆவளி முதலான காலபேதம்) பிர
வர்த்திக்கும் (உண்டாகும்) காரணத்தினால் காலத்ரவியமும் லோகத்துள்
இருப்பதாம்; இங்குச் சொன்ன சேஷங்களென்பனயாவை யெனில், ஜீவத்
ரவ்யங்களும், புத்தகலங்களும் ஆகிய இவையே. இவை சேஷசுபத்தினுற்
சொல்லப்பட்டன: இக்காரணத்தினால் ஜீவபுத்தகலத்ரவ்யங்களும் அவற்றி
னுடைய கதிஸ்திதிகளுக்குக் காரணங்களான தர்மாதர்மத்ரவ்யங் களும்
அந்தஜீவபுத்தகலவர்த்தனுஹேதுவாகிய காலத்ரவ்யமும் எவ்வளவு ஆகாஸ
ப்பிரதேசத்துளிருக்குமோ அதுவே லோகமென்று சொல்லப்படும் என்
பதாம்.

மேற்காட்டியபடி ஷட்திரவ்யங்கள் நிறைந்து உலக மென்
றும், தொல்காப்பியர் ஜைநரென்றும் கூறியிருக்க, அவர்,

“நிலந்தி நீர்வளி விசும்போ டைந்துங்

கலந்த மயக்க முலகம்”

என்று கூறியதாக தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மரபியல் 89-
ஆம் சூத்திரமும், அதற்கு,

“நிலனும் தீயும் நீரும் காற்றும் ஆகாயமு மென்னும் ஐம்பெ
ரும் பூதமுங் கலந்த கலவையல்லது உலகமென்பது பிறிதில்லாமை
யின் அவற்றைச் சொல்லுமாறு சொல்லாது” என்ற பொருளுந்
தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றன. இவை ஜைநமதத்திற்குப்
பொருந்தாதனவாம்.

ஏனெனின் தொல்காப்பியர் ஜைநராதலால் மேற்கூறிய கருத்
தைக் கொண்ட சூத்திரத்தைச்செய்யார்; பிற்காலத்திருந்த புற
மதத்தினர் தங்கள் கருத்திற்கிசைந்தவாறு மேற்படி சூத்திரத்தை
மேற்கண்டவாறு திருத்திப் பொருளுரைத்திருக்கின்றனர். தொல்
காப்பியர்,

“நிலந்தி நீர்வளி விசும்பை டைந்துங்
கலந்த துலக மயக்கம்”

என்றே இச்சுத்திரத்தைச் செய்திருப்பார்.

இ - ள். “(நிலந்தி நீர்காற்று ஆகாயமென்னும்) ஐம்பெரும் பூதங்களும் கலந்தது-சேர்ந்தது, உலகம் - உலகமென, (மக்கள்) கூறுதல் மயக்கம்-அறியாமை” என்பதாம்.

இன்னும், நிலம், தீ, நீர் காற்று முதலான புத்தகலங்களின் தன்மைபயப்பற்றி,

“கருமநல் லுபசயங் காய நோகமம்
மருவிய புலவத்து போகங் காரண
மிருள்வெயி லொளியொலி நிழலாற் பூதமாய்த்
திரிவுடைப் புற்கலந் தான டீவனே”

என்று மேருமந்தர புராணம் 87-ம் கவி கூறுகின்றது.

இ - ள். “ஞானாவணாதிகருமங்களும் சன்றாகிய தாது உபதாதுகளும் **S**. ஓளதாரிகாதி பஞ்ச சரீரங்களும் நோகர்ம வார்க்கணைகளும் சேர்ந்திராரின்ற பஞ்ச இத்திரியங்களும் இத்திரிய விஷயவஸ்துக்களும் போக உபயோகவஸ்துக்களும் தர்மார்த்தகாமத்துக்குக் காரணவஸ்துக்களும் இருட்டும் வெயிலும் பிரகாசமும் சப்தமும் நிழலும் (பிரகவீ அப்புதேயவாயு) என்னும் நான்கு பூதங்களும் திரவ்வியகுண கிரியாவிகாரங்களையுடைய புற்கலங்கள் அஜீவனாகும் என்பதாம்.

ஆதலால் மேல் கூறியுள்ளதுபோல நிலம், தீ, நீர், வளி முதலான நான்கு பூதங்களும் அஜீவ புத்தகல ஸ்கந்தங்களாம். இவைகளும் ஷட்திரவ்வியங்களி லொன்று; ஆகாயமென்பதுவும் ஷட்திரவ்வியங்களிலொன்று. இதுவும் சகல திரவ்வியங்கட்கும் இருப்பிடத்துக்கு இடந்தரக் கூடியதாம்.

S. ஓளதாரிகாதி பஞ்சசரீரங்களாவன-ஓளதாரிகசரீரம், வைக்ரீயிகசரீரம், ஆஹாரகசரீரம், அக்ஷரகசரீரம், கார்மணசரீரம் என்பனவாம், இவற்றின் விவரங்களை,

“புக்கிலஸம்” நின்ற கொல்லோ உடம்பினுள்

துச்சிலிருந்த வுயிர்க்கு”

என்னும் குறட்பாளைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக்காண்க.

ஆகையால் சைவவைணவ சமய சித்தாந்தங்களில் உள்ளது போல ஆகாயம், வாயு, அக்னி, நீர், நிலம் முதலானவைகளைத் தொல்காப்பியர் அம்முறைப்படியும் அருளவில்லை, இவ்வைந்தும் ஒன்றனுள் ஒன்றாகத் தோன்றினவாகவும் கூறவில்லை யாதலாலும் ஐம்பெரும் பூதங்கள் கலந்தவை உலகமெனக்கூறுதல் மக்களின் மருளென மறுத்திருப்பதாலும், ஜீவ, புத்தகல, தர்ம, அதர்ம, ஆகாச, காலமென்னும் ஷட்திரவ்யங்களுடன் சிலவற்றை அடியில் கண்ட சூத்திரத்தில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளதாலும், ஐம்பெரும் பூதமும் கலந்தவை உலகமெனக்கூறினாரென்பது கிஞ்சித்தும் பொருந்தாமையாம்.

அவர் ஷட்திரவ்யங்களுடன் சிலவற்றைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளாரென்பதை விவரிப்பாம்:

“கால முலக முயிரே யுடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கட் சொல்லென வருஉம்”

என்று சொல்லத்தகராம் 51-வது சூத்திரத்தில் கூறுகின்றார்.

இச்சூத்திரத்திற்குச் சேனாவரையர் தாம் செய்த உரையில் காலமென்றது காலக்கடவுளை பென்றும், உலகமென்றது ஈண்டு மக்கட்டொகுதியை யென்றும், உயிரேயுடம்பேயெனப் பொதுவையாற் கூறினாரெனும் மக்களுயிருமுடம்புமே கொள்ளப்படுமென்றும், பால்வரை தெய்வமென்பது எல்லார்க்குமின்பதுன்பபத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினையையும் வகுப்பது என்றும், வினையென்பது அறத்தெய்வமென்றும், சொல்லென்பது நாமகளாகிய தெய்வமென்றும் கூறியிருக்கின்றார். பூதமென்பதற்கு பூதம் புடைத்ததென்பது தவிர வேறு பொருள் கூறவில்லை. ஆகையால் மேற்கூறியுள்ள கருத்துக்கள் பொருத்தமல்ல வென்பது விளங்கும். இதனடியில் விவரிக்கருங்கும் கருத்துக்களாலும் அதனை உணரலாம்.

உயிரே பென்பதற்கு ஜீவினார், உடம்பேயென்பதற்கு புற்கலமும், பால்வரை தெய்வமென்பதற்கு ஜீவபுத்தகல மிரண்டினுக்கும்செல்லல் நிற்பல் இவைகளுக்கும் காரணமாகிய தர்மாதர்மமும், உலகமென்பதற்கு சகல திரவ்யங்கட்கும் இருப்பிடத்துக்கு இடந்தரக்கூடிய ஆகாயமும், காலமென்பதற்கு உற்பத்தி

ஸ்திதி விராஸங்களுக்கு வர்த்தனா ஏதுவாகிய காலத்திரவ் வியமும், வினையே யென்பதற்கு ஞானாவரணாதி அஷ்டகர்மங்க ளும், பூதமென்பதற்கு பிரத்னீ அப்பு தேயு வாயு முதலான அஜீவ புத்தகஸ்கந்தங்களும், சொல்லென்பதற்கு அணுத்திரள் என்பதும் பொருள்களாம்.

சொல்லெனினும் மொழியெனினு மொக்கு மாதலால் நன்னு லாசிரியர்,

“மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலி”

என்று 58-ஆம் சூத்திரத்தில் கூறுவதுங்காண்க.

மேல்பக்கத்தில் பால்வரைதெய்வமென்பதற்கு ஜீவபுத்தகங் கள் சொல்லல் நின்றல் எனப் பொருள்படுத்தியுள்ளது; அதற்கிணங்க;

“யாவராயினு நால்வரைப் பின்னிடிற்

றேவ ரென்பது தேறுமில் வையகம்”

என்று சீவக சிந்தாமணி 249-ஆம் கவியிண்டிகள் கூறுகின்றன.

இ-ள்: “இழிர்க்காராயினும் அவர்பின்னே நால்வரைத் திரி யச்சொல்லுவாராயின் அவரைப் பால்வரை தெய்வமென்னும் தன் மையை இவ்வையகம் தேறும்” என்பதாம்.

திரிதலுடையவர்க்கு நின்றலும் சொல்லல் பொருந்தும். ஆத வின் இவைகளுக்குப் பால்வரை தெய்வமெனக் கூறுதல்போல சொல்காப்பியர் பால்வரை தெய்வமென்பதாவும் நடத்தல் நின்றல் இவைகளுக்குஞ் சொல்லியது பொருத்தமாம்.

மேற்கூறியுள்ள காரணங்களால் தொல்காப்பியரும் சைவவை ணவசமயத்தில் கூறும் உலகத்தின் ஸ்வரூபத்திற்கு வேறுபட்டும், ஹைநசமயத்தின் சித்தாந்தங்களை விளக்கிய முள்ளாரென்பதை நண் பர்கள் நன்குணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இன்னும் ஷட்திரவியங்களைப்பற்றி,

“சேதன மிதர மாயுஞ் செல்வன நிற்ப வாயு

மேதுவி னியல்பி னாகும் விகாரியாய் விகாரி யின்றி

யோதிய வுருவ மாகி யிதரமா யுலக மாகி

நீதியாற் பொருள்க ணின்ற நிலைமையை நினைத்து நின்றான்”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 788-ஆம் கவி கூறுகின்றது.

இ-ள்: “ஜீவத்ரவ்யம் சேதனமாகியும், மற்ற வைந்தும் அசேதனத் ரவ்யமாகவும், ஜீவபுத்தக லத்ரவ்யங்கள் கமன சக்தியுள்ளனவாயும், மற்ற நான்குத்ரவ்யங்களும் ஸ்திரபரிணாமத்தையுடையன வாயும், திரவ்யங்கள்

ஒன்றுக்கொன்று ஹேது வாசுந்தன்மையினால் ஸ்வபாவகுணத்தில் உண்டாகும் விவகாரமயத்தால் ஜீவபுத்தகத்ரவ்யமிரண்டும் விபாவ பரியாயமுற்றுப் பலவிகாரத்தன்மையுடையனவாயும், மற்ற நான்கும் விபாவபரியாயமில்லாமல் அவிகாரித்ரவ்யங்களாயும், சொல்லப்பட்ட புத்தகத்ரவ்யமொன்றுமே ரூபத்ரவ்யமாகியும், மற்றவைகள் அரூபத்ரவ்யமாகியும், இந்த ஷட் திரவ்யங்களே ஒன்று சேர்ந்து லோகமாயும், தன் தன் குணபரியாய நீதிக்கிரமத்தால் உத்பாதவியத்ரௌவ்யயுக்தமாகி, சத்ஸ்வரூபமாய், ஜீவபுத்தகத்ரமாதாம் ஆகாசகாலமென்னும் ஷட் திரவ்யங்களாகிய பொருள்களும் நின்ற தன்மையை அதாவது அதனதன் நிச்சயகுணத்தன்மையைத்தியானித்து (ஹேயஸ்வரூபத்தியாகமும் உபாதேயஸ்வரூபஸ்வீகாரமும்செய்து) நின்றான்” என்பதாம்.

இது மேருமந்தர புராணத்தில் சக்ராயுத முனிவர் தியானத்தைப்பற்றிக் கூறியுள்ளதாகும்.

ஹேயஸ்வரூபத்தியாகமென்பது புத்தகலாதி பாதத்திரவ்யங்களைத் தனதல்லவென்று விடுதல்.

உபாதேயஸ்வரூபஸ்வீகாரமென்பது தனது அந்தராத்மன் பரஞ்சோதிமயமாகிய பரமாத்மஸ்வரூபத்தை ஸ்வீகரித்தல்

உத்பாதவியத்ரௌவ்யமென்பது உற்பத்திவினாச ஸ்திதியாம்.

உற்பத்தி விநாசஸ்திதியைப் பற்றி,

“ஜோஷுருந்ரெயயாவதி ஜாயந்தெ கண்ணாடியொமாவாஃ।
சயவஸ்துந்தெஷு நியிராஷுதூஷித்ருயம் ஹதெதுவ||”

என்று பஞ்சாத்தியாய் 196-ஆம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “சுவர்ணம் பிண்டமாயிருக்குங்காலத்தில் எப்படியிருக்கின்றதோ அப்படியே குண்டலமுதலான ஆபரணவஸ்துக்கள் அதினின்றும் உற்பத்திவிநாசஸ்திதிகளை யடையுங்காலத்திலும் இரா நின்றது” என்பதாம்.

சுவர்ணமானது சுடுக்கன், கங்கணமுதலான ஆபரணங்கள் உண்டாகும் காலத்தில் எப்படி யிருக்கின்றதோ அப்படியே பிற்பாடு அந்த ஆபரணி வஸ்துக்கள் விநாசமானாலும் ஸ்திரமாக விருப்பதுபோல ஆத்மன் அநேக ரூபங்களில் உற்பத்தி விநாசங்களடைந்தாலும் ஸ்திரமாயிருக்கின்றான் என்பது இதன்கருத்து.

இத்தகைய ஆத்மனுடைய விவகார நிச்சயஸ்வரூபங்களைப் பற்றிக் குறளாசிரியர்,

என்று பஞ்சாஸ்திகாயம் 30-ஆம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

ஆகப் பிராணன்கள் 7

சதுர்த்திரியம்-மேல் 7-பிராணன்களுடன் சகூர்த்திரியப்பிராணன் 1

ஆகப் பிராணன்கள் 8

அஸஞ்ஜி பஞ்சேசுத்திரியம்-மேல் 8 பிராணன்களுடன். க்ரோதேத்திரியப்
பிராணன் 1

ஆகப் பிராணன்கள் 9

ஸஞ்ஜி பஞ்சேசுத்திரியம்-மேல் 9 பிராணன்களுடன் மனோபலப்பிராணன் 1

ஆகப் பிராணன்கள் 10

ஆதலின் தஸப்பிராணன்களுடன் ஜீவிப்பவன் ஆத்மா. S இவ்வேழுவுகைகளும் எழுபிறப்பென்று சொல்லப்படும். ஆத்மாவானவன் மேல்கூறியுள்ள எழுவகை இந்திரியங்களிலும் கர்மங்களின் காரணத்தால் அநேக ரூபங்களாக ஜனிக்கின்றான். இவ்வேழுக்கும் பரியாப்தி அபரியாப்திபேதத்தினால் ஜீவஸ்தானம் 14. ஆம். இன்னும். மார்க்கணஸ்தானம் 14. ஆம், இவ்விவரங்களை மக்கட்பேறு அதிகாரத்தில் விளக்கமாக விவரிப்பாம்.

இன்னும் ஆசிரியர்,

‘‘ ணா ஹ ஷெஹா ண ஶ்ணா ண ஷெவவாணி ண கார ண தே வி |
காந்தா ண ஹிகார ஷபா சுணா ஷுதா ணெவ கா தீ ண || ’’

S இந்த எழுபிறப்பைக்குறித்துக் குறளாசிரியர்,

‘‘ ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுந்
தான்புக் கழுந்து மளறு’’

என்று கூறுகின்றார்.

இன்னும்,

‘‘ எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின’’

என்றும் கூறுகின்றார்.

இந்தக் குறட்பாவில் கூறியுள்ள எழுபிறப்புவுற்றும்.

இன்னும்,

‘‘ ஒருமைக்கட்டான்கற்ற கல்லி யொருவன்
கெழுமையு மேமாப் புடைத்து’’

என்று கூறும் எழுபிறப்புவுற்றும்.

இன்னும் எழுபிறப்பைப்பற்றி ஆசிரியர் மலர்ந்தபாணிலும் கூறியுள்ளார்.

இவைகளையெல்லாம் மக்கட்பேறு அதிகாரத்தில் விவரிப்பாம்.

என்று பிரவசனஸாரம் 172-ஆம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள்: “யான் தேகம் சல்லன்; மனமும் அல்லன்; வசனமும் அல்லன்; அந்த காய மனோவசனங்களுக்குக் காரணமுமல்லன்; அவையிற் றைப்பண்ணுபவனும், அவற்றைப் பண்ணுவீட்பனும் அல்லன்; அந்த காயாதிகளைப் பண்ணுமவர்களுக்கு உடன்படுபவனுமல்லேன்” என்ப தாம்.

சம்ஸ்லேஷ (கூட்டுறவு) ரூபத்தினால் அநேக காயசித்த வசனங் களுக்கு ஆத்மன் காரிய காரணாதி ரூபனல்ல வென்ற விடத்துப் பின் னப்பிரதேசவர்த்திகளாகிய புத்திர மித்திரகனத்திரதனதான்னியாதி கள் ஆத்மனுக்கு என்ன சம்பந்தமென்பது இன்னது தாற்பரியம்.

இன்னும்,

“வனகொடு சொதபுராதா ஜோநடிஸுந அக்ஷணம் ।

ஸெஷாவஹி ஷட்வாலாவா ஸவெபுஷம் யொமஅக்ஷணா ॥ ”

என்று கிரியா புஸ்தகம் ஸாமாயிகபக்தி 9-ஆம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “ஆத்மாவானவன் ஒருத்தனும், கேடில்லாதவனும், ஞான தர்ஸன லக்ஷணத்தையுடையவனுமாம். ஆத்மாவுக்கு வேறான புக்கலாதி பதார்த்தங்கள் பாகியத்திலுண்டானவைகள். சமஸ்தபாகிய வஸ்துக் களும் கூட்டுறவை லக்ஷணமாக வுடையன” என்பதாம்.

இன்னும் வர்ண, ரஸ, கந்த, ஸ்பரிஸ, சத்தம், ஸ்கிரீலிங்கம், புருஷலிங்கம், நபும்ஸகலிங்க முதலான பரத்திரவ்வியங்களினின் றும் வேறுகிய சுத்த ஜீவனைப்பற்றிக் குறளாசிரியர்,

S “காஸரோஹ ஜெஹி சுஹி மெஹி மஹி ஸுஹி ।

ஜாஸ ஸுஹி மஹி ஜீவனி ஹி ஸுஹி । ”

என்று பிரவசனஸாரம் 181-ஆம் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

இ-ள். “சுத்த ஜீவத்திரவ்வியம் பஞ்சாஸங்களினின்றும் அகன்ற தாகையினால் அரஸமும், பஞ்சவர்ணங்களினின்று மகன்ற தாகையினால் அருபமும், இரண்டு கந்தங்களினின்று மகன்ற தாகையினால் அகந்தமும்,

S இதைக்கொண்ட ஆசிரியர் இந்த சுலோகத்தில் அருளியுள்ள சுருத்தையே நிரூபிப்பதில் கூறியுள்ளாரென்பதும், சுவையொளி யூற்றை நார்த்தென்றது வர்ண, ரஸ, கந்த, ஸ்பரிஸம், சத்த முதலான வைகளே யென்பதும் என்னைப் போன்றசாமன்னிய படிப்பாளிகளுக்கும் நன்கு தெளிவாம்.

அவ்வுடன்பரிஸங்களினின்று மகன்றதாய்கையினால் அவ்யத்தமும், நானா வித சத்தங்களினின்று மகன்றதாய்கையினால் அஸத்தமும், ஸ்வபாவகாரி யாதிபகுப்பிரகாரங்களாகிய லிங்கங்களால் பரிச்சித்தியாதொன்றிற் கில்லை யாகையினால் அலிங்ககஹணமும்; * சமசதுராதிரி ஸம்ஸ்தான நிர் தேசங்களில்லை யாகையினால் அனிர்திஷ்ட ஸம்ஸ்தானமும் விசேஷா ரூபசேதன குணஸ்வபாவ மாகையினால் சேதனகுணமும் உள்ளதென்ற மிக” என்பதாம்.

சேதன குணமாகியஸ்வபாவகுணமே ஆத்மன்; சகலமூர்த்தா மூர்த்தங்களாகிய அசேதனபதார்த்தங்களினின்றும் ஆத்மா விடு பட்டதென்பது இதனது தாத்பரியம். மூர்த்தம்-புக்கலம், அமூர்த தம்-தர்மாதர்ம ஆகாசகாலமுதலானவை.

இதனை நன்னூலாசிரியரும்,

“ உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்து
உடல்முத லனைத்து முயிரில் பொருளே”

என்று 450 ஆம் சூத்திரத்தில் கூறுவதும் உணர்க.

இன்னும்,

“ ஜெஹஉணிரிஹ ணாணஜெஹி லிஹி ணிவஸஜஜெஹ |
தெஹஉணிவஸஜ வ ஹவாஹஜெஹ ஹ பூகரி ஜெஹ”

என்று பரமாத்மப்பிரகாஸம் 26 ஆம் சுலோகமும் கூறுகின்றது.

இதன் சாயை ஸம்ஸ்கிருதத்தில்,

“ யாஹஸொ நிஜஹொ ஜ்ஜாநஹி விரிஜ நிவஸதிஜெஹ |
தாஹஸொநிவஸதி ஜஹ வாரிஜெ ஜெஹ வாகுரூபஜெஹ ||”

என்பதாம்.

இ-ள்: “முத்திகேசுத்திரத்தில் கர்மாஹிதனாகவும், ஞானஸ்வரூபி யாகவுமிருக்கிற எந்த பரமாத்மாவானவன் வசிக்கிறானோ அப்படியப்பட்ட

* சமசதுராதிரி ஸம்ஸ்தானமென்பது-சமசதுரஸம்ஸ்தானம், நியக் ரோதஸம்ஸ்தானம், ஸ்வாநி ஸம்ஸ்தானம், வாமன ஸம்ஸ்தானம், ரூப் ஜஸம்ஸ்தானம், ஸாமண்ட ஸம்ஸ்தானம் என ஆகும். இவைகள் சரீர ஆக்குதி (வடிவு) களாம். இவற்றின் விலாங்களை கர்மாஹிதரூபத்தில் கண்டு கொள்க.

பிரம்மஸ்வரூபாக விருக்கிற உக்கிருஷ்டமான * பரமாத்மாவானவன் உன்னுடைய தேகத்திலே வசிக்கிறான்; சித்தப்பகவானுக்கும், உன் ஆத்மனுக்கும் வேறு பிரிவினையைச் செய்யவேண்டாம்.” என்பதாம்.

இதன்படி அஷ்டகர்மங்களையும் நிர்மூலஞ்செய்த உக்கிருஷ்ட பரமாத்மாவாகிய சித்தபரமேஷ்டி அஷ்டகுணங்களுடன் கூடியிருக்கிறான். அத்தன்மையாக பரமாத்மஸ்வரூபத்தையடையுந்தன்மையுள்ள ஜீவாத்மன் பாலினுள் நெய்கூடியிருப்பது போன்று சக்திரூபத்தினால் தேகத்தில் நிறைந்திருக்கிறான். பால் தயிராகித்தயிரைக் கடைந்தபோது நெய் வேறு பிரிவது போல ஞானமிர்தத்தை(பாலில் புரைகுத்திற்போல) குருவசனங்களால் மனதில் பொருத்தி (தயிரைக்கடைந்து சிதிலமாகச் செய்வதுபோல) தவத்தினது தியானத்தினால் சகல கர்மங்களையும் சிதிலமாகச்செய்து கர்மத்தையும் ஆத்மர்வையும் பிரதக் (வேறு வேறு) செய்தால் சக்திரூபத்தால் புத்கலத்துடன் கூடியிருந்த ஆத்மன் வியக்தியாகின்றான்; அதாவது ஆத்மன் கர்மத்தைவிட்டு வேறுபட்டுப் பாஞ்சோதி ஸ்வரூபத்தை அடைந்து மோக்ஷமடைகிறான், அதாவது சித்தபரமேஷ்டி குணங்களை அடைகிறான்.

இத்தகைய ஜைந சமயதத்துவங்களை பஞ்சாஸ்திகாயம், பிரவசனசாரம், சமயஸாரம், பதார்த்தஸாரம், கோமடஸாரம், ஆத்மப் பிரகாஸம், திரவ்யசங்கரஹம், சமயஸாரநாடககலஸம், தத்துவார்த்தசூத்ர முதலானபல நூல்களில் பாக்கக்காணலாம்.

மேல்கூறியுள்ள மேற்கோள்களால், “சுவை யொளி யூரோசை நாற்றமென்றெந்தும்” என்றது-புத்கலத்தினது தன்மையை யென்பதும், “தொரிவான் கட்டேயுலகு” என்றது ஜீவபுத்கல முதலான ஷட்திரவ்யங்கள் நிறைந்ததே லோகமாதலால் அந்த ஷட்திரவ்யங்களில் மூர்த்தா மூர்த்த, சேதனா சேதன ஜீவபுத்கலங்களின் விவகார நிச்சயஸ்வரூபங்கள் முதலான தத்துவங்களை ஆராய்ந்து தேகம், நிலையாமை, நோய், மூப்பு, சாக்காடுடையதென்

* “நல்ல குலத்திற் பிறந்து நல்லாரைச் சேர்ந்தொழுகி

நல்லறிவு பெற்றதைய நன்மாண-நல்ல

சிவம்வேறே யென்றெண்ணிச் சிந்தைகலங்காதே

சிவமென்ற நீயே சிவம்.”

என்று சிவஞானவள்ளார ஞானவிளக்கம், 44-வது செய்யுளில் கூறுகின்றதுணர்க.

றெண்ணி உண்மையை உணர்ந்தவனிடத்திலேயே உலக மடங்கி யிருக்கின்ற தன்மையை யுடையதென்பதும் விளங்கும். தலையாய ராய்த் தங்கருமஞ்செய்வோராகிய முற்றுந்துறந்த அந்தராத்மாக்க ளென்னும் ஞானிகள் பரமாத்மஸ்வரூபத்தைப் பெற்று மோக்ஷ மடையக்கூடியவர்களாதலால், ஆசிரியர் நீத்தார் பெருமையில் ஜீவ புத்தகல முதலான தன்மைகளை அறிந்து அவற்றைவிட்டு மோக்ஷ மடையக் கூடியவர்களே பெரியா ரென்பதையும், அவர்களிடமே உலகம் அடங்கியிருக்கின்ற தென்பதையும் இதில் விளக்கினார்.

இதற்கு மாறாகப் பரிமேலழகர், பஞ்சதன் மாத்திரைகளின், 25 தத்துவங்கள் நிறைந்தது உலகமென்று கூறியுள்ளார். இதுதவிர, “மாயையினிடத்திலே நிர்மலசலப் பரதிபிம்பம்போல பிரம்மம் சுலக்ஷணமாகப் பிரதிபிம்பிக்கும்; இந்தப் பிரதிபிம்ப சைதன்னியம் சர்வக்ஞுகிய ஈஸ்வரனென்று சொல்லப்படும்; இந்தச் சத்து வகுண மாயையினிடத்திலே சத்துவத்தில் சத்துவம், சத்துவத் தில் ரஜஸு, சத்துவத்தில் தமஸு என மூன்று குணங்களுண்டு ; இவைகளில் சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன் ஜகத்தை ரக்ஷிக்கையினாலே விஷ்ணுவென் றும், சத்துவத்தில் ரஜஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதி பிம்பித்த ஈஸ்வரன்ஜகத்தை சிருஷ்டிக்கையினாலே பிரம்மாவென்றும், சத்துவத்தில் தமஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிபிம்பித்த ஈஸ்வரன் ஜகத்தை உபஸம்மாரம் பண்ணுகையினால் உருத்திர னென்றும் சொல்லப்படுவார்கள்; இப்படி மூலப்பிரகருதியின்சத்து வகுணகற்பணை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது” என்று சைவசமய நானா ஜீவவாத கட்டினை என்னும் நூலில் கூறுகின்றது.

ஆகையால், “ஒருகாலத்தில் ஒருவரால் உலகம் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் என மூன்று வகைகளால் செய்யப்பட்டது” என்பது சைவசமய சித்தாந்தம். வைணவஸமயத்திலும் சிருஷ்டி முதலானவைகள் கூறப்படுகின்றன.

ஆனால் ஜைநசமயவேதம் ஜீவபுத்தகலமுதலான ஷட்திரய்வியங் கள் நிறைந்தது லோகமென்றும், லோகமானது ஒருவரால் சிருஷ்ட டிக்கப்பட்டதல்ல வென்றும், அநாதியாகவுள்ளதென்றும் துணி வாய்க்குகுகின்றது. இதன் உண்மையை உலகத்தார் அறிந்து கொள்ளும்பொருட்டே திருக்குறளாசிரியர், நீத்தார் பெருமையில் இவ்விவரத்தைக் கூறியுள்ளாரென்பது உறுதி.

சிருஷ்டியைப்பற்றிய விவரத்தை,

“இரந்து முயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பார்து
கெடுக வுலகியற்றி யான்”

என்னும் குறட்பாவைப்பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துப்பாக்கக் காணலாம்.

இன்னும் முற்றுந்நுறந்த மகாமுனிவர்களாய் ஜீவாதிதத்துவங்கள் முதலானவைகளால் ரித்திப்பிராப்த முதலானவைகளையும், மனவசனகாயங்கள் முதலானதீகரணங்களையும், மதிஞானம் ஸ்ருதஞானம் அவதிஞானம் மனப்பரியயஞானம் முதலானவைகளையும் கடந்து சர்வசாதுபரமேஷ்டிகுணத்தை யடைந்து அந்கார கேவலஞானத்தைப் பெற்றவரின் சிறப்பை நீத்தார் பெருமையில் ஆகிரியர் அருளியுள்ளதை இதனடியில் விவரித்துக்காட்டுவாம்:—

“ஐந்தவித்தா னுற்ற லகல்விசம்பு ளார்கோமா
னிந்திரனே சாலுங்கரி”

என்னும் குறள் இதனை விளக்கும்.

இதன்பொருள்: “ஐந்தவித்தான் - (புலன்களீற் செல்லுகின்ற) ஐந்தாசைகளையும் ஒழித்துக் காதிகர்மங்களெவன்ற மகாமுனிவரது, ஆற்றல் (கேவல) ஞானவன்மைக்கு, அகல்விசம்புளார்-அகன்ற பொன்னுலகத்துள்ள தேவர்க்கு, கோமான்-தலைவனாகிய, இந்திரனே-தேவேந்திரனே, சாலுங்கரி-போதுமான சாக்ஷியாம்” என்பதாம்.

முனிவர்க்குக் கேவலஞானம் உண்டானவளவில் இந்திராதி தேவர்கள் கேவலபூஜை செய்வார்களாதலால், அதனை விளக்குதற்கு, ‘இந்திரனே சாலுங்கரி’ என்றார். இங்ஙனம் கேவலபூஜை செய்யப்படுதல்,

“கேவல முற்பத்தி யாமள வேகிளர் பூசனைக்கென்
றேவலி யற்றுமவ் விந்திர னுக்குமுன் னெண்குணத்தெங்
காவல னைக்கவிப் பார்வளைப் பார்முளைப் பார்களைப்போல்
முவுல கத்துள்ள நால்வகைத் தேவரு முன்னுவரே”

என்னும் திருநூற்றந்தாதி 11-ஆம்செய்யுளால் உணரப்படும். இன்னும், அந்காரகேவல ஞானிகளைப்பற்றி,

“மாலைவா யிருளை நீக்கி வையத்தைத் துயி லெழுப்புங்
காலைவா யருக்கன் போலக் காதிக னுண்கு நீங்க

மேலெலா முறங்கு நான்மை விழித்துல கனைத்துங் காண
மாலிலா மனத்துச் சிந்தை யருக்கன துதித்ததன்றே.”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1383. ஆம் கவியும் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “இராத்கிரியிற் பொருந்தும் அந்த காரத்தைப் போக்கி இந்தப் பூலோகத்துப்பிராணிகளை நித்திரையினின்றும் பிராதக்காலத்தில் எழுப்புகின்ற பாலசூரியனைப்போல, ஆத்மப்பிரதேசமுழுவதும் தங்கியிருந்த ஞானாவரணீய தர்சனாவரணீய மோகனீய அந்த ராயங்கனென்கிற காத்சதுஷ்டயங்கன்விலக, அனந்த சதுஷ்டயமானது பிரகாசித்து லோகாலோக முழுமையும் கேவல தர்சனத்தால் தெரிய, மயக்கமில்லாத மனதிலே சுத்தஸ்வரூபசுக்லத்தியானத்தினால் கேவலஞானமென்னும் சூரியனானது கிரணத்தினால் வியாபித்து உதயமாயிற்று” என்பதாம்.

இன்னும் ஆத்மன் கேவலஞானத்தை அடைந்தவுடன் அதனை இந்திராதி தேவர்கள் உணர்ந்து அவனைப் பூஜிப்பார்கள் என்பதை,

“ஆயிடை யமரர் தங்கண் முடியொடா சனந் துளங்கப்
பாயநல் லவதி யென்னும் பருதியாற் கண்ட தெல்லாம்
ஆயிரங் கண்ணி னானை யதிபதி யாகச் சூழ்ந்து
மாயிரும் விசும்பும் மண்ணும் மறையவா னவர்கள் வந்தார்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1386-ஆம் கவி கூறுகின்றது.

இ-ள்: “அப்பொழுது சதுர்ணிகாயாமரர்களுடைய கிரீடங்களோடு இருக்கும் ஆசனங்களும் சலிக்க, பரவியநன்மையாகிய அவதிஞானமென்னும் ஒளியால் (அவர்கட்கு) யாவும் தெரிந்தது, அப்பொழுதே ஸஹஸ்ராക്ഷனாகிய செனதர்மேந்திரனைத் தங்கனெல்லோருக்கும் நாதனாக அமைத்துச் சுற்றி நிறைந்து மிகவும் பெரிதாகிய ஆகாயமும் பூமியும் மறையும்படியாக இந்திராதிசர்வதேவர்களும் வந்தார்கள் என்பதாம்.

இன்னும் இதனை,

“பிண்டியுஞ் குடையுஞ் சீய வணையுஞ்சா மரையும்ற்றும்
மண்டவர்க் கிறைய மைத்தா னன்னவர்க் குரிய வாற்றான்”

என்ற மேருமருமந்தரபுராணம் 389 ஆம்கவியடிகளும் கூறுகின்றன

இ-ள். “அசோக விருக்ஷமும் வகசத்ரமும் சிம்மாசனமும் வெண்சாமரைகளும் பின்னுட் புஷ்பமாரிதூந்துதி முதலான

வையும் அநகாரிகைவலிகட்கு உரித்தான விதமாகத் தேவர்களுக் கதிபதியாகிய செளதர்மேந்திரன் நிர்மித்தான்” என்பதாம்.

ஆதலின் ஐந்தவித்தாளுற்றல் என்கிற குறள், முற்றுந்துறந்த மகாமுனிவர்கள் ஐம்புலன்களையு மடக்கித் தவஞ்செய்து காதிகர் மங்களைக்கெடுத்துக் கேவலஞானத்தை யடைந்ததிற்பெருமையை அவதிஞானத்தாலறிந்த இந்திரன் அவர்க்குக் கந்த குடியென் னும் ஜிநாலயத்தை நிர்மித்துக் கேவல பூஜையினைச் செய்ததைக் குறித்ததென்பதும், ஆசிரியர் நீத்தார் பெருமையில், முனிவர் அடைந்த கேவலஞானத்தின் உயர்வை உணர்த்தற்கு இந்திரன், சாக்ஷியாவானெனக் கூறினார் என்பதும் விளங்கும்.

இந்தக் குறட்பாவிற்குப் பரிமேலழகர், “இந்திரன் ஐந்தாசை களையும் நீக்காமல் சாபத்தை அடைந்து நின்று, அவ்வாசைகளை நீக்கினவனாகிய கௌதமமுனிவனது வல்லமையைத்தெரிவித்தா னாதலின் ஐந்தவித்தாளுற்றலுக்கு இந்திரனே சாலுங்கரி” எனப் பொருளுரைத்திருக்கின்றனர். இது ஜைநசமய சித்தாந்தத்திற்குப் பொருத்தமற்றதாகும்.

தேவகதியைப்பற்றி ஜீவகசிந்தாமணி. 2800 ஆம் கவிமுதல் 2803 ஆம் கவி வரையில் உள்ள கருத்துக்களை இங்கு விவரிப் பாம்; அவையாவன:

“தேவருடைய குணத்தைக்கூறின் அவர்களுவிற்சென்று பிற வார்; கால் நிலந்தீண்டுதல் செல்லார்; அவருருவத்தைக் கூறின் எழுதலாகா; அவர்நிறம் பரிதியின் (சூரியனால்) இயன்ற தொக் கும்; அவர்க்குக் கண்ணிவாடா; அவர் தேவியர்க்குக் கையும், அடியும் தாமரையலர்ந்த செவ்வியையொர்க்கும்; கண் கமலத்தை யொக்கும்; வாய் செங்கதிராகிய பேரொளியையுடைய பவளத்தை யொக்கும்; திகழுமுறுவல் முத்தி னொளியை யொக்கும். இவையையன்றி அவர்க்குத் திருமகள் இயற்கைப்பெற்றிலே னென்று தானேக்கி வருந்தும்படி யொழிந்த அவயவவழங்கும் வந்து திரண்டன, குவளைக்கண்ணியினையும், மார்பிற் கோதையினை யும், நெற்றிமாலையினையும், வாண்முடியிலுண்டாகிய வைரவில்லினை யும், சுடரும் குழையினையும், மார்பிற் பூணிடத்தில் நிலவினையும், மின்னொடு பொலிந்த நிறத்தினையுமுடைய அத்தேவர் உண்டற்றொ ழிலையுடைய அமிர்த்தத்தை உண்டற்கு விரும்பினால் மனத்தாலே

யுண்பது கையினாலு முண்ணூர்; காமன் தொன் மலரம்பு முன்னர்ப் புடைந்த தேவருடைய மலர்ந்தமார்பிலே தேவியர் புருவம் வாங்கு வில்லாகக் கண் அம்பாக எய்ய மயங்கிக் கலாப மின்ன அணையிலே வீழ்வார்.

இன்னும் கொம்பையொத்து இழை சுடருமேனியையுடைய கொடியன்னுரைப்புல்லி அவருடைய தனங்களென்னுந் தாமரை முகைகளோடே தமது தார் பொருதுதோற்று அழகழியவைகி அதனாலு மமையாராய் அவரை அமிர்தமாகப்பருகி அதனாலு மாராராய் விருப்ப மிகுதியாற் கண்ணிமையாமல் தாழ்ந்து உள்ளம் வெம்பிக் காய்த்தியிட்டிக் கடைந்திடுகின்ற காமக்கடலை நீந்துந் தெப்பம் இவர்களே பென்று கருதி அவர்களைக் கைவிடார்” என்பனவாம். இன்னும் கல்பங்களிலுள்ள இந்திராதி தேவர்களுடைய இயற்கைகளை த்ரிலோகப் பரஞ்ஞப்தி, லோகாணி முதலானவைகளில் விரிவாகக் காணலாம்

இன்னும் தேவேந்திரன் முதலான தேவர்கள் அணிமாமாகிமா வென்கிற விக்ரியையினால் வேறுவேறு ரூபங்களை நிர்மித்துக்கொண்டு பகவானுக்கு அபிஷேகம் தோத்திர முதலானவைகளைச் செய்தார்களென்பதை விளக்கும் மேருமந்தரபுராணம் 1296,7-ஆம் கவிகளிலுள்ள கருத்துக்களை இங்கு விவரிப்பாம்:

“சௌதர் மேந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் ஆயிரம் புயங்களை நிர்மித்துக்கொண்டு அவற்றில் ரத்னத்தினாலாகிய பூர்ண கடங்களைத் தரித்தவர்களாய்க் கர்மங்களை ஜெயித்த ஜினேந்திரப் பிரதிமைகளின்மேல், மகாமேரு பர்வதத்தினின்றும் சொரிகின்ற அருவி ஜலம்போல சொரிந்தார்கள்; பிறகு ஆயிரம் முகங்களை நிருமித்துக்கொண்டு அவற்றால் மூன்றுலோகத்தார்களாலும் வணங்கும்படியாகிய அந்த ஜினேந்திரகுண சகஸ்ராஷ்ட நாமங்களாகிய தண்டகஸ்துதியை, அபிஷேகவிதிமுடிந்தவுடன் சொல்லித் துதித்தார்கள்; ஒவ்வொரு ஊழிக்காலத்திலு முண்டாகிய கெட்ட வினைகளெல்லாம் நீங்கின” என்றும்,

ஆயிரங் கண்களுடைய தேவேந்திரனுனவன், கர்திகர்மங்களை ஜெயித்தவராகிய ஜினேந்திரருடைய குணங்களெல்லாம் ஒரு தன்மையை அடைந்தது போலச் சேர்ந்திர நின்று அந்தப்பிரதி ரூபங்களைப் பலதடவைகளில் நோக்கிப் பொருந்தி, ஜிநப்பிரதினை

களின் பாதங்களை ஈகை பொருந்திய கையால் வணங்கித்துதியுடன் அர்ச்சனை செய்தான்; தேவஸ்திரீகளில் இனி அதிகப் பிறப்பில்லாமல் அடுத்த ஒருபவத்தில் கர்மக்ஷயம் செய்து மோக்ஷமடையும் பக்குவமுள்ள இந்திராணியானவன் இந்த நந்திஸ்வரபூஜையை தேவேந்திரனுடன் “கூடச் செய்து முடித்தான்” என்றும் அச்செய்யுட்கள் கூறுகின்றன. இவை அவ்வியைந்தை உணர்த்தும்.

இன்னும்,

“கண்முழுதுடம்பிற்றோன்றிச்சுதஞ்சணன் களிப்புற்றோனே”

என்று ஜீவகசிந்தாமணி 3085 ஆம் கவியில் கூறப்படுவதும் இதனை விளக்குகின்றது. இவற்றாலும் மேல்கண்டகாரணங்களாலும் இந்திரன் முதலானவர்கள் ஆயிரம்புயங்கள், ஆயிரம் முகங்கள், ஆயிரங்கண்கள், முதலானவைகளை விக்கிரியாசக்தியினால் நிர்மித்துக் கொள்வார்களென்பது விளங்கும். இது ஹைநசமய சித்தாந்தம்.

தவிர, மனிதர்கள் சக்கரவர்த்திகள், போகபூமிமனுஷ்யர், நாகலோகத்து தரணேந்திரன் ஆகிய இவர்களால் அனந்தம் அனந்தமாக அனுபவிக்கப்பட்ட சுகத்தை இந்திரன் ஒருவன் அனுபவிக்கின்றானென்பது மேலே. 130-வது பக்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னும் இந்திராணி மறுபவத்தில் கர்மக்ஷயம் செய்து மோக்ஷமடையும் பக்குவமுள்ளவனென்பதினால் இந்திரனும் அத்தன்மையுடைய நென்பதைச் சுலபமாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாகும்.

சரீரகார்தியும், நறுமணமுமுடைய இந்திராணி முதலான தேவஸ்திரீகளின் இன்பங்களை அனுபவிக்கும் தன்மையுடையனும், கால்நிலந்தேரயாதவனுமாகிய இந்திரன், பிறன் தாரமாயுப், நாற்றமுள்ளசரீரத்தையுடையவளாயும், நவஸ்திரீயாயுமிருந்த அகலியையுடன் இன்பத்தை அனுபவித்தானென்பதும், கௌதமமுனி சாபத்தினால் அவன் தேகத்தில் ஆயிரம் யோனிகளை அடைந்தானென்பதும் ஹைநசமய சித்தாந்தத்திற்குப் பொருந்தாது. இன்னும் அசுரர்களால் இந்திராதி தேவர்கள் துன்புற்றானென்பதும், அத்தன்பத்தை சிவன், விஷ்ணு நீக்கினான் என்பதும் பொருத்த மற்றனவாம். இந்திராதி தேவர்கள் சஜ்ஜனராகிய பவ்வியருடைய கண்களுக்குப் புலப்.

படுவார்களே தவிர தூர்ஜனருடைய கண்களுக்குத் தோன்றார் ஆகையால் கேவல ஞானத்தின் பெருமைக்கு இந்திரன் சாக்ஷியென ஆசிரியர் கூறினாரென்பதைத் தெளிவாய் உணரலாம்.

இனிமுற்றுந்துறந்தவர் பெருமையைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவாம்:

“படநாகந் தோலுரித்தாற் போற்றுறந்து கண்டவர்மெய்
[பனிப்ப நோற்றிட்

பெருகை வைம்பொறியும் வென்றார்”

என்று சீவகசிந்தாமணி 1546-ஆம் கவி, இவர் தன்மையினைக் கூறுகின்றது.

இதனால் முற்றுந்துறந்தவர் அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் விட்டுத் துறந்து பஞ்சேந்திரியங்களால் உண்டாம் ஆசையையும் வெறுத்தல் வேண்டிமென்பது விளங்கும்.

இன்னும்,

“ஐவகைப் பொறியும் வாட்டி யாமையி னடங்கி யைந்தின்
மெய்வகை தெசியுஞ் சிந்தை விளக்குசின் றெரிய விட்டுப்
பொய்கொலை களவு காம மவாவிருள் புகாது போற்றிச்
செய்தவ றுனித்த சீலக் கனைகதிர்த் திங்க ளொப்பார்”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி 2824-ஆம் கவியும்,

“வாய்ச்சிவா யுறுத்தி மாந்தர் மயிர் தொறுஞ் செத்தி னாலும்
பூச்சுறச் சாந்த மேந்திப் புதழ்ந்தடி பணிந்த போதுந்
தூக்கியிவ் விரண்டு நோக்கித் தொல்வினை யென்று தேறி
நாச்செறும் பராவுங் கொள்ளார் நமர் பிற ரென்று முள்ளார்”

என்னும் சீவகசிந்தாமணி 2825-ஆம் கவியும்,

“இந்திரர்கள் வந்தடி பணிந்தருளு கெனினுஞ்
சிந்தையுடன் வெந்துயர்க ளின்னலர்கள் செயினுந்
தந்தம்வினை யென்றுநமர் பிறரெனவு நினைபா
ரந்தர மிகந்தரு டவத்தரசர் தாமோய்”

என்னும் எசோதரகாவியம் 5-வது சுருக்கம் 10-ஆம் கவியும்,

“தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றியந்
றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தா-லும்மை

யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொ லென்று
பரிவதுஉஞ் சான்றோர் கடன்”

என்னும் நாலடியார்துறவு 8-வது செய்யுளும்,

“நோத்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால்
வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர்”

என்னும் நாலடியார் சினமின்மை 4-வது செய்யுளடிகளும்,

“இன்னு செயினு மினிய வொழிகென்று
தன்னையே தானோவி னல்லது”

என்னும் நாலடியார் பொறையுடைமை 6-வது செய்யுளடிகளும்,

“உயிர்நோய்செய் யாமை யுறுநோய் மறத்தல்
செயிர்நோய் பிறர்கட்செய் யாமை-செயிர்நோய்
விழைவு வெகுளி யிவைவிடுவா னாயின்
இழிவன் றினிது தவம்”

என்னும் சிறுபஞ்சமூலம் 32-ஆம் செய்யுளும் துறந்தார் இயல்பினை
உணர்த்துவனவாம்.

இன்னும் திருக்குறளாசிரியர்,

“உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து”

என்றும்,

“ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றி
னெழுமையு மேமாப் புடைத்து”

என்றும்,

“ஒறுத்தார்க் கொருநாளே யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்.”

என்றும்,

நகையு முவகையுங் கொல்லுஞ் சினத்திற்
பகையு முளவோ பிற”.

என்றும்,

“சுற்றின்பம் வெல்கி யறனல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர்”

என்றும்,

“கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணு மறுத்தின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்”

என்றும்,

“இன்னசெய் தாரை யொழித்த லவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்”

என்றும்,

“அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு”

என்றும்,

“இயல்பாகு நோன்பிற் கொன்றின்மை யுடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து”

என்றும்,

“உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
யற்றே தவத்திற் குரு”

என்றும்,

“இன்னசெய் தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா
லென்ன பயத்ததோ சால்பு”

என்றும் துறந்தாரியல்புகளைக் கூறுகின்றார்.

இன்னும்,

“யொத்ததுயாரினொ டுளவியொ யடிவி யெலுந்தாஃ
உளவொலுலுவிதெழி யவரா யுயாபுகிள்கூயம்
யெலுவி விராயெனெகவிரதா உளவொனெலுவிஃ -
யெகுவொடுதவிநிஸஹம் வரதவொ வொலுவிஹுதாநு மஃ

ரகுநு”

என்னும் பிரஸ்னோத்தரமாணிக்கமாலா கிருந்த சுலோகமும் இவர்
தன்மையைக் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “எவர் சம்யக்தரிசனம், சம்யக்ஞானம், சம்யக்சாரித்ரம்
(நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம்) ஆகிய சத்னத்திரயங்களைத்
தரித்தவரும், உத்தம ஸுமைமுதலான பத்துவிததர்மங்களைக் காப்பாற்றுவ

பவரும், லாபாலாபங்களில் சமசித்தமுள்ளவரும், இந்திரியங்களை ஜெயித்தவரும், கர்மநாசத்தை தியானிப்பவரும், ஷட்காயஜீவன்களுக்கு ஹிம்ஸை உண்டாகாமல் எச்சரிக்கையாயிருப்பவரும், மானாவமானங்களில் சமபுத்தியுள்ளவரும், பற்றற்றவரும், தீவரதபச்சாணங்களைச் செய்பவருமாவரோ அவரோ முற்றுந்துறந்த முனிகள். அப்போப்பட்ட முனிகளை நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“மாதரைப் புகழ்தல் பார்த்தல் மற்றவ ரட்ட தென்று
லாதரித் துண்டல் புக்க வவ்வகத் துறைந லஞ்சொல்
மேதகக் கேட்டல் மேஷிச் சிரித்திடல் விழைவு நோக்கல்
எதமின் றிவற்றி னீங்கி யிலங்குமுள் ளத்த ரானார்”

என்னும் மேருமந்தரபுராணம் 1362. ஆம் கவியும் இவரியல்பைக் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “ஸ்திரீஜனங்களைத் துதித்தலும், விரும்பி நோக்குதலும், பின்பு அந்த ஸ்திரீமரர்களால் சமையல் செய்ததென்றால் அதனைப் பிரீதியோடு கூடிப் புகித்தலும், அவர்கள் அடைந்திருக்கின்ற அவவீட்டில் வாசஞ்செய்வதும், அவர்களுடைய அழகிய மொழிகளை மேன்மையாகக் கேட்கின்றதும், அவர்களுடன் பொருத்தி ஹாஸ்யமாகச் சிரிப்பதும், அவர்களுடைய விருப்பத்தைப் பார்த்தலும் ஆகிய இந்தப்பரிணாமங்களினின்றும் நீங்கி, குற்ற மின்றாக விளங்குகின்ற உத்தம பிரம்மசரிய மென்னும் தர்மகுணமுடையவர்களானார்கள்” என்பதாம். இவையே முற்றுந்துறந்தவர்களின் நெறிகளாம்.

சைவசமயத்திலும் துறந்தோரியல்பைப்பற்றி,

“பெண்மை வியவார் பெயரு மெடுத்தோதார்
கண்ணெடு நெஞ்சறைப்ப நோக்குறார்—பண்ணெடு
பாடல் செவிமடார் பண்பல்ல பாராட்டார்
வீடில் புலப்பகையி னார்”

என்னும் நீதிநெறிவிளக்கம் 85. ஆம்செய்யுறும் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “விடுதலில்லாத விடயங்களைப் பகைத்து விட்டவராகிய துறவிகள், பெண் தன்மையை நன்கு மதிக்கார்; பெண்ணென்னும் பெயரையு மெடுத்துச்சொல்லார்; மனதில் பதியும்படி கண்களால் அவரைப் பாரார்; இசையுடனே அவர் பாடுதலைக் காதாற் கேளார்; ஆகாதன வற்றைக்கவனியார்” என்பதாம்.

சார்தமில்லாத தினியல்பைப்பற்றி,

“பலகால மோதித் தவஞ்செய்து பாங்காற்
சிலகால மன்னனுக்கே யாசை-பலனுன்பான்
வித் தீட்டுக் காய்த்துப் பழமுண்ணுன் பூவுண்ணும்
பித்தனைப்போ லாவதோ பேசு”

என்று ஜீவசம்போதனை 2வது அத்-13 வது செய்யுளில் கூறுவது உணர்தக.

சார்தமுடைமையைப்பற்றிச் சிவஞானவள்ளலார்,

“வைத்திடினுங் கொய்திடினும் வாழ்த்திடினு மாயமெலாஞ்
செய்திடினு மன்னர் செறுத்திடினுந்-தெய்வநிலைப்
பூக மயக்கினும்பு ரந்தரன்போர் செய்திடினு
மேதுமயங் கான்றானி யெண்”

என்று உபதேசமாலை 72-ஆம் செய்யுளில் கூறுகின்றார்.

ஆதலின், மேற்காட்டிய நூல்களில் கூறியபடி கௌதமமுனிவர் முற்றுந்துறந்தவர் ஒழுக்கங்களில் ஒன்றேனு மில்லாதவரென்பது யாவரும் எளிதில் உணரலாம்.

கௌசமமுனிவரது மனைவியாகிய அகலிகையை வஞ்சகத்தால் இந்திரன் புணர்ந்தானென்பதும், அதை யறிந்த கௌதம முனிவர் இந்திரனுக்கு ஆயிரம் மாதர்களுக்குள்ள பெண் குறி உண்டாகக்கடவதென்று கோபத்தால் சாபம் கொடுத்தாரென்பதும்,

“புக்கவ னோடுங் காமப் புதுமண மதுவின் நேறல்
ஒக்கவுண் டிருத்த லோடு முணர்ந்தன னுணர்ந்த பின்னும்
தக்கதன் றென்ன லோரா டாழ்ந்தன றிருப்பத் தாழா
முக்கணு ன்ணைய வரற்றன் முனிவனு முடுகி வந்தான்”

“சார்தரு சாப மல்லாற் றடுப்பருஞ் சாபம் வல்ல
வாந்தரு முனிவ னெய்த வருதலும் வெருநி மாயா
நிரந்தர முலகி னிற்கு நெடுப்பழி பூண்டா ணின்றாள்
புரந்தர னடுங்கி யாங்கோர் பூசையாய்ப் போக லுற்றான்”

என்னும் கம்பராமாயணம் பாலகாண்டச் செய்யுட்களால் உணரப்படும்,

மேற்கூறிய இரண்டு செய்யுட்களாலும் கௌதம முனிவர் சார் தமற்றவரென்பது நன்குவிளங்கும்.

தவிர ஆசிரியர்,

“இவ்வாழ்வா நென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கு
நல்லாற்றி னின்ற துணை”

என்று கூறியுள்ள குறட்பாட்டில், “இயல்புடைய மூவரென்பவர் ஆசாரியனிடத்தே ஓது கின்றவனும், விரதங்காக்கின்றவனுமாகிய பிரம்மசாரியும், காட்டினிடத்தே போய் மனைவியோடு தவஞ்செய்கின்றவனாகிய வானப்பிரஸ்தனும், எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்ட சன்னியாஸியும்” என விளக்கமாக உரைசெய்த பரிமேஸழகர் முற்றுந்துறந்த நீத்தார் பெருமையில் முற்றுந்துறவாமல் அலிகையுடன் தவஞ்செய்த வானப்பிரஸ்தரும் தன் பத்தினியின் பொருட்டுக் கோபத்தினால் இந்திரனுக்குச் சாபம் கொடுத்தவருமாகிய கௌதமமுனிவரை உவமைகூறுவது மாறு கொளக்கூறல் என்கிற குற்றத்தின் பாற்படும். இலக்கண முடிபுகளை நன்கு அறியக்கூடிய உரையாசிரியராகிய இவர் இம்மாதிரி பொருள் கூறியது கிஞ்சித்தும் ஒப்பமுடிந்ததல்ல வென்பது யாவரும் பட்டப்பகல் வெட்ட வெளிச்சம் போல உணரக்கூடும்.

பத்தினியுடன் தவஞ்செய்வது கூடா வொழுக்க மென்பது ஹைதரமய சித்தாந்தம்.

இதனை,

“தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதல்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று.”

என்னும் கூடாவொழுக்கத்தின் குறட்பாவைப் பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக் கண்டு கொள்க.

மேல் 137-வது பக்கத்தில் விவரித்துள்ள பதினென்கு குணஸ்தானவர்த்திகளின் ஒழுக்கங்களைப்பற்றிச் சிறிது விவரிப்பாம்:—

உலகத்திலுள்ள அநந்தாந்த சம்ஸார ஜீவன்களில், அபவ்விய ஜீவனென்றும், அபவ்விய ஜீவசமான பவ்வியஜீவனென்றும், பவ்வியரில் தூரபவ்வியரென்றும், ஆஸன்னபவ்வியரென்றும் நால்

வகைப்பட்டஜீவன்களுள். அவற்றில் அபவ்வியருக்கும் அபவ்வியசமான பவ்வியருக்கும் என்றும் மோக்ஷமில்லை. தூரபவ்யருக்கும், ஆஸன்னபவ்வியருக்கும் மோக்ஷமுண்டு. எவ்வாறெனில் உலகத்தில், அந்தபாஷாணம், ஸ்வர்ணபாஷாண மென இரண்டுபாஷாண வகையுள்ளன. இவைகளில் அந்தபாஷாண மென்பது குருட்டுக்கல்; இதில் எக்காலத்திலும் ஸ்வர்ணகலப்புமில்லை, உண்டாவதுமில்லை. இதைப்போல அபவ்வியரும் அபவ்வியசமான பவ்வியரும் அநந்த காலம் சம்ஸாரத்துள் ப்ரமித்து, நிகோதமுதலான நரகங்களிற்சேர்ந்து, போகநிதான சுகாபிலாஷையால் தபாதினைச்செய்துகல்பவாசிகளாயும், நவக்கரவேயகத்து 31 கடற்கால பரியந்தம்தேவசுகங்களை அனுபவித்துப் பிறகு மனுஷ்ய ஜன்மத்து ராஜகுல முதலானவைகளிலே பிறந்து, அந்தபாஷாணத்தில் ஸ்வர்ணமில்லாமைபோல சமயத்வமில்லாமல் பஞ்சேந்திரிய போகங்களிலே வாஞ்சையுள்ளவராய், யதிபாஸ்ரமத்தை அடைந்தாலும் போகவாஞ்சாநிதான * சல்யத்ரயத்தினால் மித்யாத்வாதி ஹிம்ஸாதிகிருத்திய தூர்பாவத்தால் மரணமடைந்து, நரகாதி சதுர்கதி களிலேயே சுழன்று வர்த்திப்பர்.

ஸ்வர்ணபாஷாணமென்பது-பொன்கலந்தகல். இது ரஸமுதலான சம்ஸ்காரத்தினால் தங்கமாகிறதுபோல, தூர பவ்வியர், ஆஸன்ன பவ்வியர்கள் சமயத்வத்தினால் மோக்ஷமடைவார்கள்.

தூரபவ்வியனென்பவன் நெடுங்காலம் அதாவது ஒருகோடாகோடி கடற்காலவருஷம் சதுர்க்கதியிலுழன்று மோக்ஷமடைவான்; ஆஸன்னபவ்வியனென்பவன் சிலபவங்களில் மோக்ஷமடைவான்.

இப்படிப்பட்ட நால்வகை சம்ஸராஜீவன்களுடைய பரிணாமத்தையும், மோக்ஷமெய்துகின்ற யதிகளுடைய பரிணாமத்தையும், அசுப, சுப, சுத்த மென்னும் மூன்றுவகைப் பரிணாமத்தையும் ஒருங்கு தொடுத்து, உப்பரிகை ஏறுவதற்குப் படி கட்டுகிறுப்போல

* சல்யத்ரயமாவது-மித்யாசல்யம், மாயாசல்யம், நிதான சல்யம் என்பனவாம். இவற்றில் மித்யாசல்யமாவது-மித்யாத்வத்தில் நடப்பது; மாயாசல்யமாவது-விரதங்கள் முதலானவைகள்; மாயை (வஞ்சனை) யினுல்தெய்வது; நிதான சல்யமாவது-சக்ரவர்த்தியாயும் தேவனாயும் பிறக்கவேண்டுமென்கிற பாவனையுடன் தவமுதலானவைகள் செய்வது.

பதினான்கு குணஸ்தானங்களின் விஷயங்களும் அந்தந்தகுணஸ்தானங்களில் கர்மங்கள் கெடுக்கும் விவரங்களும் சொல்லப்படும்.

1-வது மித்தியாதிருஷ்டி குணஸ்தானவர்த்திகள்:—அதேவனை தேவனென்றும், குஸாஸ்திரத்தை சாஸ்திரமென்றும், பாஷண்டியை தபஸியென்றும், தத்வமல்லாததைத் தத்வமென்றும், நிர்நோஷியாதிருக்கின்ற தேவனை நோஷியென்றும், மாறுபாடில்லாத சாஸ்திரத்தை தூஷித்தும், சத்பாத்திரமான தபஸியை தூஷித்தும், அபாத்ரகுபாத்ராகிளை பூஜித்து தானம்பண்ணியும், இவைமுதலாகிய நோஷங்களைச்சொல்லுகின்ற தொண்ணூற்றாறுபாஷண்டிமதங்களில், முந்நூற்றாறுபத்து மூன்று விகல்பமாய் வர்த்திக்கின்றவர்கள் மேல்சொன்ன நால்வகை ஜீவன்களில் மித்தியாதிருஷ்டி குணமுள்ளவர்களாவர்.

2-வது ஸாலாதன சம்பக்திருஷ்டி குணஸ்தானவர்த்திகள்:—மேல் சொன்ன நால்வகை ஜீவன்களில் முதல் மூன்றுவகை ஜீவன்கள் தவிர, ஆஸன்ன பவ்விய ஜீவன்களில், வஸ்துயதால்ஸுருபத்தில் அந்தர் முகூர்த்தத்து வர்த்தித்து சம்பக்திருஷ்டியாகி, அப்படியே அது நிறையப்பெறாமல், அந்தியத்திலே பரிணாமம்கெட்டு மித்யாத்வத்திலே விழுகிற அந்தராளகாலமுள்ளவனாகும். அதாவது சம்பத்வமென்னும் ரத்னபர்வதத்தின் சிகரபரியந்தம் சென்று அநந்தானுபந்திக்குரோத மான மாயா லோபமென்னும் கஷாயங்களிலேதாவதொன்றின் பரிணாமத்தினால் சிகரத்தின்மீது ஏறாமல் நழுவி பூமியிலே விழாத மத்தியகாலவர்த்தியாகும்.

3-வது சம்பக்திமித்தியாதிருஷ்டி குணஸ்தானவர்த்திகள்:—பஞ்சாஸ்திகாய, ஷட்திரவ்ய, ஸப்ததத்துவ, நவபதார்த்த முதலான தத்துவங்களை உள்ளபடி நம்புகின்ற பரிணாமமும், மேல் சொன்ன மித்தியாதிருஷ்டி குணங்களை நம்புகின்ற பரிணாமமும் ஆகிய இந்த இரண்டு வகைகளும் சமானமாகவர்த்திப்பதாகிய பரிணாமத்தையுடையவனாகும். அதாவது: தயிரும், வெல்லமும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தால் புளிப்பு, தித்திப்பு இவ்விரண்டினையும் பிரிவு செய்ய வியலாதது போன்ற பரிணாமத்தையுடையவனாவன். இவனை சம்பக்திமித்தியாதிருஷ்டியென்றும், மித்தியாதிருஷ்டியென்றும் சொல்லமுடியாது; இவனுக்கு மிஸ்ரன் என்றும் பெயர்.

4-வது. அஸம்பத சம்பக்திருஷ்டி குணஸ்தானவர்த்திகள்:—மேல் சொன்ன பஞ்சாஸ்திகாய ஷட்திரவ்ய ஸப்ததத்துவ முதல்

லான தத்வங்களிலும் த்ரடமான பரிணாமமுள்ளவனும், பிரதவீ அப்பு தேயு வாயு வனஸ்பதி த்ரஸகாயமென்னும் ஷட்ஜீவிகாயங்களை வதை பண்ணே நெனன்கிறவிரதபரிணாமங்களில்லாதவனும், பஞ்சேந்திரியமனமென்னும் ஆறு இந்திரிய விஷயாசத்தனும், பஞ்சோதும்பா ஸப்தவியஸன மதுமத்ய மாம்ஸ நிவர்த்தனுமாகி, ஏக தேஸ சத்த நிச்சய நயத்தினால் ஆத்மன் கர்மத்தில் வேறென்று ஒவ்வொருகால் நினைக்கின்ற பரிணாம முள்ளவனாகும். (இவன் விரதங்களை அனுஷ்டிக்காதவனாகையினால் இவனுக்கு அஸம்யதசம் யக்திருஷ்டியென்று பெயராயிற்று.) இந்தக் குணஸ்தானத்தில் நரகாயுஷ்ய கர்மம் விச்சித்தி

5-வது தேஸசம்பதன்குணஸ்தானவர்த்தி:—மேல் சொன்ன பஞ்சாஸ்திகாப ஷட்திரவ்யமுதலான தத்வங்களில் த்ரடனும், ஷட்ஜீவிகாயங்களில் த்ரஸவதை எப்போதும் பண்ணேனென்கிறவிரதபரிணாமமுள்ளவனும், சிற்ற பஞ்சஸ்தாவரங்களிலு முள்ள வகையும் ஆறு இந்திரியவழிச்செல்கையு முள்ளவனாகி ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை அடிக்கடி நினைக்கின்றவனும், பஞ்சஸ்தாவரவதையிலும் தனக்குப் பிரயோஜனமல்லாததைச் செய்யாதவனுமாகும். இந்த ஐந்து குணஸ்தானங்களும் சம்ஸார ஜீவன்கள் வர்த்திக்கின்ற குணஸ்தானங்களாகும். அநாவது: கிரகஸ்தாஸ்ரமத்தில் உள்ளவர் வர்த்திக்கின்றவைகளாம். இந்த ஐந்தாம் குணஸ்தானத்தில், திரயக் ஆயுஷ்யகர்மம் விச்சித்தி.

ஐந்தாம் குணஸ்தானவர்த்தியாகிய தேசசம்பதனில் 11-விகற்பங்களாகும். அவையாவன:—தர்ஸனீகன், விரதிகன், ஸாமாயிகன், புரோஷதோபவாஸன், சச்சித்தவிரதன், ராத்திரியபுக்தன், பிரம்மசாரி, அனூரம்பன், அபரிக்கிரகன், அநனுமதி, உத்திட்டபிண்ட விரதன் என்னும் 11-ஸ்ராவகர் நிலைகளாம். இவர்களுடைய ஒழுக்கங்களைப்பற்றித் திருக்குறளாசிரியர் இல்வாழ்க்கையில் 10. குறட்பாக்களால் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றார். எனினும், மற்ற மேற்கோள் நூல்களிலுள்ள ஸ்ராவகாசாரத்தினையும்சிறிது இல்வாழ்க்கையைப் பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துவிளக்கிக்காட்டுவாம்.

ஆறாவது குணஸ்தானவர்த்தியாகிய பிரமத்த ரென்னும் முற்றுநந்தவர்கள். மேல் 141-வது பக்கமுதல் 192-வது பக்கம் வரையில் கூறியுள்ள ஒழுக்கங்கள் முதலானதத்துவங்களை அனு

ஷ்டிக்கும் தன்மை யுடையவர்களில் மூன்று, விகற்பங்களுண்டு. அந்த விகல்பங்களை விவரிப்பாம்: இவைகளைப்பற்றி

“ கிம்வாஸி யள மிகொவ்ருதி ப்ருவலிஜாவரா மபெ: |

விநாஸாயபுஷ்டிம் நவஸூரக கெவயஜ்ஜாத உஜைஸா ||”

என்று பஞ்சாத்தியாய் 109 ஆம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்கள் முதலான முனிவர் களுடைய சாரித்திரங்களானவை சமானமாகப் பரமாகமத்திலே பிர சித்தமாகாரின்றனவானாலும், இம் மூவருக்குள்ளே கிஞ்சித பேதங் களுண்டு. ஆனால் சாதபதத்தை அடையாமல் நிச்சயத்தினாலே கேவல ஞானமானது உண்டாவதில்லை” என்பதாம்.

இதில் கூறியுள்ள ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்கள் என்கிற மூவர்களுடைய ஒழுக்கங்கள் ஒன்றாக விருப்பினும் இவர்க ளில் தாரதம்மியங்களுண்டு என்பதை மேல் 136-வது பக்கத் தில் விளக்கியிருக்கிறோம்; அங்குக் கண்டு கொள்க.

மேற்கூறிய பிரமத்தரென்னும் ஆறாவது குணஸ்தானவர்த்தி கள் மேல்கூறியுள்ள ஒழுக்கங்களுையுடையவராய், அசுபகர்மங்கள் அநேகம் நிர்ஜரித்து (கெட்டு) சுபகர்மங்கள் அநேகம் பெருகக்கண் ணாடி நிழல்போலத் தன் சரீரத்தில் தன்னைத்தான் காண்கின்ற ஆத் மபாவனையுள்ளவராவர்; இந்தக் குணஸ்தானத்தில் கர்மவிச்சித்தி சூன்யம்.

அப்ரமத்தரென்னும் ஏழாவது குணஸ்தானவர்த்திகள்:— மேற்கூறியுள்ள பிரமத்தரே ஆகாரமுதலான வியாபாரங்களை விட்டு மேற்சொன்ன பஞ்சதஸப்ரமாத முதலானவைகளைப் பரி கரித்து ஏகதேசத்திலிருந்து கர்மசூயம் செய்வதற்கு உத்தியோக முள்ளவராய்த் திரானத்தைப்பற்றி ஆதம்பாவனைக்கு குணஸ் ரேணி யேறுவர்; இவரே ஏழாவது குணஸ்தானவர்த்திகளாவர். இவருக்கு அசுபகர்மங்கள் நிர்ஜரித்த சுபகர்மங்களுடைய குணம் பெருகும்; பந்தமும் உதயமும் ஆகிய அநேக கர்மங்கள் நீங்கி சத்துவத்திலும் எட்டுக்கர்மங்கள் பரிசுத்தியாய்க்கெடும். இவருக் குக்காலம் அந்தர் முகூர்த்தமாகும். இவரும் முன் சொன்ன தியானம் பெருகி நடக்கிறவராவர்.

இந்தக் குணஸ்தானத்தில் கெடுக்கப்பட்ட எட்டுக் கர்மங்களாவன:—தேவாயுஷ்யமும், ஸப்தப்ரகிருதியுமாம், ஸப்தப்ரகிருதியாவது-மித்யாத்வம், சம்மியத்மித்யாத்வம், சம்பயத்வப்ரகிருதி, அநந்தானுபந்தி குரோத மான மாயா லோபம் என்பனவாம். இந்த ஏழும் மோகனீய கர்மத்தில் கெடுத்ததாகும்.

அபூர்வகாரணரென்னும் எட்டாவது குணஸ்தானவர்த்திகள்:—மேற்கூறிய அப்ரமத்தரே சுபகுணங்களை மேன்மேலும் பெருக்கி, அசுபகுணங்களைக்குறைத்து, பந்த உதய கர்மங்களை நீக்கி, சத்வம் முன் சொன்னபடி யுடையவராகி, மிகுதியும் குணஸ்ரேணியேறுவர்; இவரே எட்டாவது குணஸ்தானவர்த்திகள். இவருக்கும் காலம் முன் சொன்னபடி அந்தர்முகூர்த்தமாகும். இந்த குணஸ்தானத்தில் கர்மவிச்சித்தி சூன்யம்.

அநிவிர்த்திகாரணரென்னும் ஒன்பதாம் குணஸ்தானவர்த்திகள்:—மேற்சொன்ன அபூர்வகாரணரென்கிறவரே குணங்கள் பெருகிவந்து, ஏகதிலையில் நின்று, சுபபரிணாமத்தைப் பெருக்கி, பந்தத்திலும் உதயத்திலும் சில கர்மங்களை நீக்கிச் சத்துவத்திலும் முப்பத்தாறு கர்மங்களைப் பரிசுத்தியாய் விடுவர்; இவரே ஒன்பதாம் குணஸ்தானவர்த்திகள். இவருக்குங்காலம் அந்தர்முகூர்த்தமாகும்.

இந்தக் குணஸ்தானத்தில் முப்பத்தாறு கர்மங்களைக் கெடுக்கும் விதமாகிறது:—இந்தக் குணஸ்தானத்தில் அஸங்கியாத சமயங்களாகும்; அவற்றில் ஒன்பது சமயங்களிருக்க மற்ற சமயங்களெல்லாம் கழிந்தபின், முதல் சமயத்தில் பதினாறு கர்மங்கள் விச்சித்தியாம். அவையாவன: நரககதி, நரககத்யானுபூர்வீ, தீர்யகதி, தீர்யகதியானுபூர்வீ, ஏகேந்திரியம், த்வீந்திரியம், த்ரீந்திரியம், சதுரீந்திரியம், ஆதபம், ஸ்தாவரம், சூக்ஷ்மம், சாதாரணம், உத்தியோதம் என நாமகர்மத்தில் பதினமூன்றும், ஸ்தானகர்மத்தி, சித்ராநித்திரை, ப்ரசலாப்ரசலே எனதர்ஸனாவரணீயகர்மத்தில் மூன்றும் ஆக 17-ஆம். இரண்டாம் சமயத்தில் எட்டுக்கர்மங்கள் விச்சித்தியாம். அவையாவன:—அப்ரத்யாக்யான குரோத மான மாயா லோபம் நான்கும், ப்ரத்யாக்யான குரோத மான மாயா லோபம் நான்கும் ஆம். மூன்றாம் சமயத்தில் நபுச்சகவேதமும், நான்காம்சமயத்தில் ஸ்திரீவேதமும், ஐந்தாம் சமயத்தில் ஹாஸ

யை, ரதி, அரதி, சோகம், பயம், ஜுகுப்சையுமீ, ஆறாம் சமயத்தில் புருஷவேதமும், ஏழாம் சமயத்தில் சஞ்ஜ்வலன குரோதமும், எட்டாஞ்சமயத்தில் சஞ்ஜ்வலனமானமும், ஒன்பதாம் சமயத்தில் சஞ்ஜ்வலனமாயையும்விச்சித்தியாம். ஆக நாமகர்மத்தில், 13-தாஸ்ஸை வரணியத்தில் 3 மோகனீயத்தில் 20-ஆக 36-கர்மம், கெடுத்ததாகும்.

சூக்ஷுமஸாம்பராயனென்னும் பத்தாம் குணஸ்தான வர்த்தி:--மேற்சொன்ன அநிவிருத்திகரணனை மோகனீயத்தில் சஞ்ஜ்வலனலோபகஷாயகர்ம மொன்றையும், மகாசூக்ஷுமமாய், பிரகூதாளனம்பண்ணின வஸ்திரத்தில் தோய்த்த சூசம்பம் போல சூக்ஷுமமாகவர்த்தித்து, மற்றமோகனீய கர்மங்களெல்லாம் விடுவான். இவனைபத்தாம் குணஸ்தான வர்த்தியாம். இவன் பந்தம் சாதவேதனீயமொன்றொழிய மற்றவைபெல்லாம் விட்டவனாகும். இவனுக்கு உதயத்திலும் சில கர்மங்கள் விட்டுச் சத்துவத்திலும் சூக்ஷ்மசஞ்ஜ்வலன லோபகர்மம் விச்சித்தியாம். இது மோகனீயத்திலாகும். இவனுக்குங்காலம் அந்தர் முகூர்த்தமாகும்.

இவைகள் நிச்சயரத்னத்ரயஸ்வரூப பரமாத்ம த்ரவ்யபரியாயங்களில் தியானிக்கப்பட்ட பிதக்த்வவிதர்க்கவீசார மென்னும் பிரதமசக்லத்தியானத்தால் கெடுத்தனவாகும்.

உபசார்த கஷாயரென்னும் பதினொன்றாவது குணஸ்தான வர்த்திகள்:--மேல் சொன்னசூக்ஷுமசாம்பராய ரென்பவரே உபஸமஸ்ரேணியேறுவர்; இவரே பதினொன்றாவது குணஸ்தானவர்த்திகளாவர்.

இவர், மண்ணோடுகூடிக்குழம்பின தண்ணீரைத் தேற்றாங்கொட்டையினால் தேற்றும்போது குழம்பெல்லாம் கீழேபடிந்திருக்க மேலே தெளிந்த தண்ணீர்காணப்படுவது போல கஷாயமெல்லாம் அடங்கித்தெளிவுகாணப்பட்ட மனதையுடையவராவர். இவருக்குங்காலம் அந்தர் முகூர்த்தமாகும். இந்தக் குணஸ்தானத்தில் கர்மவிச்சித்தி சூன்பம்.

சுநீனகஷாயரென்னும் பன்னிரண்டாம் குணஸ்தானவர்த்திகள்:--மேல் சொன்ன சூக்ஷுமசாம்பராயர் முன் தேற்றின தண்ணீரை ஸ்படிக்கடத்தில் வடித்துக்கொண்டது போல கஷாயத்தைக் கெடுத்தவராகி, முன்சொன்ன சாதவேதனீய பந்த

மொன்று முடையவராகி, உதயத்திலும் சிறிது கர்மங்களைவிடுபவராகி, சதவத்திலும் பதினாறு கர்மத்தைப் பரிசுத்தியாகக்கெடுப்பர்; இவரே பன்னிரண்டாம் குணஸ்தானவர்த்திகளாவர்; இவருக்குக் காலம் அந்நாற்புகூர்த்தம்.

இந்தக் குணஸ்தானத்தில், பரமாத்மதர்வபத்தியான மொன்றிலும், ஏகத்வவிதர்க்க வீசாரமென்னும் த்விதிய சக்லத்தியானத்தினால், அஸங்கிபாத சமயத்தில் இரண்டு சமயமிருக்க மற்ற சமயங்கள் கழிந்த பிறகு, முதல் சமயத்தில் நித்திரையும், பிரசலையும், இரண்டாம் சமயத்தில் மதிஞானாவரணீயம், ஸ்ருதஞானாவரணீயம், அவதிஞானாவரணீயம், மனப்பரியய ஞானாவரணீயம், கேவல ஞானாவரணீயம் 5-ம், சக்ஷுதர்ஸனாவரணீயம், அசக்ஷுதர்ஸனாவரணீயம், அவதிதர்ஸனாவரணீயம், கேவலதர்ஸனாவரணீயம் 4-ம், தானந்தராயம், லாபாந்தராயம், போகாந்தராயம், உபபோகாந்தராயம், வீரியாந்தராயம் என்னும் 5-ம், ஆக 16. கர்மங்கள் விச்சித்தியாம். இவற்றில் ஞானாவரணீயகர்மத்தில் 5-ம், தர்ஸனாவரணீயத்தில் 6-ம், அந்தராயத்தில் 5-ம் ஆக 16. ஆகும்.

ஸயோகி கேவலியென்னும் பதின்மூன்றாம் குணஸ்தானவர்த்திகள்:—அநந்த ஞானம், அநந்த தரிஸனம், அநந்த வீரியம், அநந்தசுக முதலானவைகளையுடையவராகிய அருகத்பரமேஷ்டிகளாவர். இந்தக் குணங்கள் சக்லத்தியானத்தினாலாகும். ஆக்ஞாவிசயம், அபாகவிசயம், விபாகவிசயம், ஸம்ஸ்தான விசயம் என தர்மத்தியானம் நான்கிலும் நடந்த ஜீவர்கள் * தர்மத்தியானத்தை விட்டு, ப்ரதக்த்வ விதர்க்கவீசாரம், ஏகத்வவிதர்க்க வீசாரம், சக்ஷுதமக்ரியாபிரதிபாதி வ்யுபரதக்ரியாவிர்த்தியென்னும் S சக்லத்தியானம் நான்கு வகையுள் முந்தின ப்ரதக்த்வவிதர்க்க வீசாரம் என்னும்தியானத்தைப் பொருந்தி, கூணைகஷாய குணஸ்தான சரமத்விசமய பரியந்தம் நடந்து, அதன்மேல் ஏகத்வவிதர்க்கவீசாரமென்னும் இரண்டாம் சக்லத்தியானத்தைப் பொருந்தி, அதனால் ஞானாவரணீயம், தர்ஸனாவரணீயம், அந்தராயமென்னும் மூன்றாம்,

* தர்மத்தியானம் S சக்லத்தியானமென்னும் இரண்டு வகைகளையும் தவம் என்பதைப்பற்றிய விஷயம் வருமிடத்துக் கண்டு கொள்க.

முன் கெடுத்த மோகனீயத்துடன் கூட நாலுங்கும் உத்திரப்பிர கிருதி நாற்பத்தேழும், நாமகர்மத்தில் பதினமூன்றும், ஆயுஷ்யத் தில் மூன்றும் ஆகஅறுபத்து மூன்று கர்மம் நிரவசேஷம் (பூர்த்தி யாய்) சத்துவத்திலே கெடுக்கையினால், B ஓளதாரிகத்துளிருந்த நிகோத சரீரபிண்டங்களும், ஸப்ததாதுக்களும், திபான பலத்தி னால் தத்தத்ஸ்வரூபங்களேவிட்டகல, சுத்தபுத்தகல ஆகாஸஸ்பதிகம் போலவும், மாற்றுக் குறைந்து கிட்டங்கட்டின S பொண்ணைப் புடம் போட்டெடுக்க அத்தங்கம் பிரகாசிப்பது போலவும் நிர்மல மா யொளிபரந்த, திவ்யமாகிய கோடிசந்திரசூரிய பிரபாபாஸார பரமௌதாரிக திவ்யசரீரத்தராகி பஞ்சேந்திரிய விஷயஸ்வரூபம் போகி, அதீந்திரிய ஸ்வரூபராகி, மனவசன காயங்களும், அநந்தா நந்த அம்ஸத்திலே ஒரு அம்ஸமிருக்க மிகுதியெல்லாம் போகி காதிகர்மம் கெடுத்து, அகாதிகர்மம் இருக்கையினால் வெந்த பிரி போலதிலிருக்கிற தென்கிற ஸ்வரூபமேயொழிய அதனால் வரும் குணங்களொன்று மிலராகி, வீதராகசர்வக்ஞராகி அஷ்டோத்தர சதசகஸ்ர நாமத்தையும் உடைபவராய் 24-தீர்த்தங்கரர்களாகிய கேவலிகளானால் சமவசரணாதி விபூதிகளும், மற்ற மனிதர்களாகிய அநகார கேவலிகளானால் கந்தகுடிபென்னும் ஜிநாலயமும் சதுர் வித தேவதேவேந்திரர்களால் நிர்மிக்கப்பட்டு ஆந்தாங்க பகிரங்க லக்ஷ்மியுடன் கூடின விபவங்கனையுடையவராய் சர்வதர்மகேஷத் திரங்களிலும் ஸ்ரீவிஹாரம்செய்து இல்லற துறவற தர்மங்களை பவ்விய ஜீவன்களுக்கு உபதேசஞ்செய்து * மன்னுயிர்களெல்லாம், தொழும் சிறப்புக்களையுடையவராவர்.

B. ஓளதாரிகத்துளிருந்த நிகோத சரீர பிண்டங்க ளென்பது-ஸ்தூல சரீரத்திலுள்ள நிகோத ஜீவன்கள், அதன் சரீரத்துக்கு நிகோதசரீர பிண்டங்களென்று பெயர்.

S. “சுடச்சுடரும் பொன்போ லொளிவிடும் துன்பம்
சுடச்சுட ரோற்கிற பவர்க்கு”

*. “தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை ஏனைய
மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும்”

இந்தக் குறட்பாவில் அறப்பெற்றானை என்பதன் கருத்து— காதிகர்மங்களைக்கெடுத்து அநந்த சதுஷ்டயத்தினைப் பெற்றவனை, அதாவது அருகக் கடவுளை என்பதாம். இதன் விரியுரை தவத்தைப் பற்றிய விஷயங்கள் வருமிடத்துக் காண்க.

மேற் சென்னை அருகத்பகவான் சமவசரண (அல்லது கந்த குடி) விபவங்களை பெல்லாம் ஒழித்து, ஏகமாய்நின்று, அந்தியத்திலே பஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரிக்கிற காலமளவில் முன்சொன்ன சூக்ஷ்ம மனவசனகாயங்களை விட்டு அயோகி குணஸ்தானத்தைப் பொருந்துவர்; இப்படிப்பட்ட ஸயோகிபட்டாரகருக்கு அகாதிகர் மத்தில் ஆயுஷ்யஸ்திதி கொஞ்சமாய் வேதநீய நாம கோத்திரங்களுக்கு ஸ்திதிமிகுத்திருந்தால், அந்தஸ்திதியை ஆயுஷ்யகர்மங்க ளோடு கூட சமானம் பண்ணவேண்டி, அவர், முதற்சமயத்திலே கீழேழு கயிறுப்பிரமாணம். மேலேழுகயிறுப் பிரமாணமுள்ள லோக மெல்லாம் * தண்டாகாரமாய் நிமிர்ந்து, இரண்டாம் சமயத்தில் கிழக்குமுகமாய் நின்றால் தெற்கு வடக்கு உள்ளவையும் வடக்குமுகமாய் நின்றால் கிழக்கு மேற்கு உள்ளவையும் S கவாடாகாரமாய் விரிந்து, மூன்றாம்சமயத்தில் ஓளதாரிக சரீரமிருக்க கார்மணசரீரமொன்றும் லோகமெல்லாம் B ப்ரதரயாய் விரிந்து, நாலாஞ் சமயத்தில் கணோத்தி முதலான வாததரய பரியந்தம் லோகமெல்லாம் T பூர்ணமாய் நிறைந்து, ஐந்தாம் சமயத்தில் திரும்பி ப்ரதரயிலடங்கி, ஆறாம் சமயத்தில் கவாடத்திலடங்கி, ஏழாம் சமயத்தில் தண்டத்துடனடங்கி, எட்டாம் சமயத்தில் பழய சரீரத்துளடங்கி, ஆயுஷ்யஸ்திதியுடனே வேதநீய நாமகோத்திரங்களை சமானஸ்திதி பண்ணி, அப்பால் அயோகி குணஸ்தானத்தைப் பொருந்துவர்.

இந்த அவஸ்தைதான் ஈஸ்வரன் அடிமுடி காணுதபடி நிமிர்ந்தானென்றும், விஷ்ணுலோகமெல்லாம் வியாபித்துத் தூண் துரும்பு முதலாகிய சர்வபொருள்களிலு மிருப்பானென்றும் சொல்லப்பட்ட

* தண்டாகாரம் என்பது மூலசரீரத்தைகாட்டினும் மும்மடங்கு பருமனாகவும் லோகப்பிரமாண பதினாலுகயிறு உயரமளவும் ஆத்மாவியாபித்தலாகும்.

S கவாடாசாரமென்பது முன்போல்மும் மடங்குபருமனும் இரட்டைக்கதவு விரிவதுபோல தெற்கு வடக்கு ஏழுகயிறு அகலமும் வியாபித்தல்.

B ப்ரதர.என்பது லோகத்தைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் மூன்று வாதவயலங்களிட்டுக் குடத்தில் உள்ளே நிறைந்து இருக்கும் பால்போல வியாபித்தலாகும்.

T பூர்ணமென்பது மூன்றுவாதவலையங்கள் சகிதமாக லோக முழுதும்வியாபித்தலாகும்.

டது. இவர்களுக்கு இது, சூக்ஷ்மக்ரியா பிரதிபாதி என்னும் முன்றும் சுக்லத்தியான உபசாரத்தாலுண்டாவதாகும்.

அயோகி பட்டாரகராகிய பதினான்காம் குணஸ்தானவர்த்தி ஸ்வரூபம்:—ஆயுஷ்யத்தில் பஞ்சாக்ஷரம் உச்சரிக்கிற காலத்துள், அந்தியத்விசமயத்தில், முன்சொன்ன பதினெண்ணாயிரம் சீலமும் சம்பூர்ணமாகி, வ்யுபாதக்ரியா நிவர்த்தியென்னும் நான்காம் உபசார சுக்லத்தியானத்தால், முதல் சமயத்தில் எழுபத்திரண்டு கர்மம் விச்சித்தியாக, அந்தியத்தில் பதினமூன்று கர்மம் விச்சித்தியாக ஆத்மன் தனக்குள்ள அஷ்டவிதகுணங்களும் மேகம் மூடின ஆதித்யன் மேகம் நீங்கினவுடனே ஸ்வபாவமாய் விளங்குவது போல விளங்கிக் காற்றில்லாதவிடத்தில் அக்னியெழும்புவது போலவும், மண்பற்றின சுரைக்குடுக்கை ஆழ்ந்த தண்ணீருக்குள்ளே கிடந்து மண்கரைந்தவுடனே மேலெழும்புவது போலவும், ஏரண்டபீஜம் (ஆமணக்குக்கொட்டை) காய்வெடித்த வுடனே உயர எழும்புவது போலவும், ஜீவன் ஊர்த்துவகதி ஸ்வபாவநாசையினால் ஓளதாரிக தைஜஸ கார்மண மென்னும் சரீரத்ரயம் போக ஒரு சமயத்திற் குள்ளே லோகாக்ரத்திற் சென்று சித்திக்ஷைத்திரமாகிய மோக்ஷத்தில் நிலைக்கொள்ளும். இதுவே பதினான்காம் குணஸ்தான வர்த்தி ஸ்வரூபமாம். இவர் நிலைமை 137-வது பக்கம் பார்க்க.

மோக்ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், அதில் நிலைக்கொண்டிருக்கும் சித்தபரமேஷ்டிகளின் குணத்தையும் மேல் 129-130-வது பக்கங்களில் கூறியுள்ளோம்; அங்குக் கண்டுகொள்க.

இந்த 14-வது அயோகி குணஸ்தானத்தில் ஆத்மன் வர்த்திக் கும்போது அஸங்கியாத சமயங்களாகும். அவற்றில் இரண்டு சமயங்களிருக்க மிகுதியெல்லாம் கழிந்தபின் முதல் சமயத்தில் எழுபத்திரண்டு கர்மம் விச்சித்தி. அவையாவன:—ஓளதாரிக சரீரம், வைக்ரீயிகம், ஆஹாரகம், தைஜஸம், கார்மணமென சரீர நாமகர்மம் 5-ம், ஓளதாரிக பந்தனம், வைக்ரீயிக பந்தனம், ஆஹாரக பந்தனம், தைஜஸ பந்தனம், கார்மண பந்தனம் எனப் பந்தனநாமம் 5-ம், ஓளதாரிக சங்காதம், வைக்ரீயிக சங்காதம், ஆகாரசங்காதம், தைஜஸசங்காதம், கார்மணசங்காதம், என சங்காதநாமம் 5-ம், சமசதுரஸ்ரஸ்ஸ்தானம், நியக்ரோதஸ்ஸ்தானம், ஸ்வாதிஸ்ஸ்தானம், வாமனஸ்ஸ்தானம், சூப்ஜஸ்ஸ்தானம், ஹுண்டசம்ஸ்தானம் எனச் சம்ஸ்தானநாமம் 6-ம், ஓளதாரிகாந்

கோபாங்கம், வைக்கீயிகாங்கோபாங்கம், ஆஹாரகாங்கோபாங்கம் என அங்கோபாங்க நாபகர்மம் 3-ம், வஜ்ரவிசுபநாராச சம்ஹநம், வஜ்ரநாராச சம்ஹநம், நாராச சம்ஹநம், அர்த்தநாராச சம்ஹநம், கீலிதசம்ஹநம், அஸம்பிராப்தஸ்ரபாடிகா சம்ஹநம் என சம்ஹந நாபகர்மம் 6-ம், ஸ்வேதவர்ணம், பீதவர்ணம், ஹரிதவர்ணம், அருணவர்ணம், கிருஷ்ணவர்ணம் என வர்ண நாபகர்மம் 5-ம், சுகந்தம், தூர்க்கந்தம் என கந்தநாமம் 2-ம், திக்தரஸம், கமிகரஸம், கஷாயாஸம், ஆம்லரஸம், மதுரரஸம் என ரஸநாமம் 5-ம், மிருதுஸ்பரிஸம், கர்க்கசஸ்பரிஸம், குருஸ்பரிஸம், லகுஸ்பரிஸம், சீதஸ்பரிஸம், உஷ்ணஸ்பரிஸம், ஸ்நிக்தஸ்பரிஸம், ருக்ஷஸ்பரிஸம் என ஸ்பரிஸநாமம் 8-ம், ஸ்திரம், அஸ்திரம், சுபம், அசுபம், ஸுஸ்வரம், துஸ்வரம், தேவகதி, தேவகத்யானுபூர்விப்ரஸஸ்தவிஹாயோகதி, அப்ரஸஸ்தவிஹாயோகதி, தூர்ப்பகம், நிர்மாணம், அயஸஸ்கீர்த்தி, அநாதேயம், ப்ரத்தியேக சரீரம், அபர்யாப்தி, அகுருலகு, உபகாதம், பரகாதம், உச்வாஸம், அஸாதவேதநீயம், நீசைர்க்கோத்திரம் 22-ம் ஆகிய எழுபத்திரண்டு கர்மங்களாம். இரண்டாம் சமயத்தில் ஸாதவேதனீயம், உச்சைர்க்கோத்திரம், மனுஷ்யகதி, மனுஷ்யகத்யானுபூர்வி, பஞ்சேசந்திரியஜாதி, ஸுபகம், த்ரஸம், பாதரம், பர்யாப்தி, ஆதேயம், யஸஸ்கீர்த்தி, மனுஷ்யபுஷ்பர், தீர்த்தங்கரத்வ மெனப்பதின்மூன்றும் விச்சித்தி. ஆக இந்த 55-அகாதி கர்மங்களையும் கெடுத்தவர் அயோகி பகவான்.

ஆத்மார்கள் ஆரவது குணஸ்தானத்திலிருந்து மேல் ஒவ்வொரு குணஸ்தானங்களை அந்தர் அந்தர் முகூர்த்தத்தில் அடைகின்றதில் கூபகஸ்ரேணியென்றும், உபஸமஸ்ரேணியென்றும் இரண்டு வகைகள் உள்ளன. அவற்றில் உபசமஸ்ரேணியேறுகின்றவர் ஒவ்வொரு குணஸ்தானமாக 11-வது குணஸ்தான பரியந்தம் ஏறி ஏறி மறுபடியும் இழிந்து ஆரவது குணஸ்தானத்திலேயேவர்த்திப்பர். கூபகஸ்ரேணி ஏறுபவர்கள் அந்தர் அந்தர் முகூர்த்தத்தில் 12-வது குணஸ்தானத்தையடைந்து பின் 13-வது குணஸ்தானத்தில், சமவசுரணத்துடன் ஸ்ரீவிகாரம்செய்து, பின் 14-வது குணஸ்தானத்தை யடைந்து பின் மோக்ஷமடைவார்கள்.

இந்தக் குணஸ்தானங்களின் விஷயங்கள் அபாரமாகிய தத்துவங்கள் நிறைந்தவைகள். அவற்றுள் இங்குக் கர்மஸ்வரூபத்தி

உள்ளவற்றைமாதிரம் சங்கிரகமாக எழுதிக்காட்டியுள்ளேன். இவற்றைப் பதார்த்தசாரம், கோமடசாரம், லப்திஸாரம் முதலான கிரந்தங்களில் பரக்கக்காணலாம்.

கர்பங்களின் வகைகளாவன:—ஞானாவரணீயம், தர்ஸனாவரணீயம், வேதனீயம், மோகனீயம், ஆயுஷ்யம், நாமம், கோத்திரம், அந்தராய மென்னும் ௭. கர்மங்களும் மூலப்பிரகிருதிகளாம். மேற் கூறியுள்ள காதிகர்மங்கள் 63, அமாதிகர்மங்கள் 85. ஆககர்மங்கள் 148-ல், சுபகர்மங்கள், அசுபகர்மங்களென இரு வகைகள் உண்டு. அவற்றில் சுபகர்மங்கள் அசுபகர்மங்களிலும் வர்த்திக்கும். இந்தப் பேதங்கனையும், கர்மங்களின் கிருத்திபங்களையும் கர்மஸ்வரூபத்தில் கண்டு கொள்க. மேல்படி 148-கர்மங்களும் உத்திரப்பிரகிருதிகளாம். இந்த 148-கர்மங்களுக்கும் உத்திராத் தரப்பிரகிருதி பிரத்யேகம் ஒவ்வொன்றுக்கும் அஸங்கியாதவிகல்பமாகும்.

இனி, அறத்தைப்பற்றித் திருக்குறளாசிரர் கூறியிருப்பனவும் ஜைநமதசித்தாந்தம் என்பதைச் சிறிது கூறுவாம்:—

குறளாசிரியர்,

“சிறப்பினுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினுஉங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு”

என்னுங் குறட்பாவினுல் அறத்தின் உயர்வை விளக்குகின்றார்.

இ-து: “மக்களுயிர்களுக்குத் தர்மமானது அழியாச்சிறப்பாகிய மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கும்; தேவாதி ஜஸ்வரியங்களையும் கொடுக்கும்; ஆதலால் தர்மத்தைக்காட்டிலும் பெரிதாகிய செல்வமானது வேறு இல்லை” என்பதாம். ஆத்மா, தன்னு குணமாகிய சைதன்ய விசேஷ ஞானதர்ஸனஸ்வரூபன். அவற்றால் சுத்தோபயோக பரிணமனமுற்றால் மோக்ஷமும், சுபோபயோக பரிணமன முற்றால் தேவாதி சுகப்பார்ப்ப புண்ணியமும் ஆகும். அசுபோபயோக பரிணமனத்தால் நரகாதி துக்கப்பார்ப்ப தழமாகும்.

இன்னும்,

“அறத்தினுஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்திலி னுஉங்கில்லை கேடு”

என்னுங் குறட்பாவினாலும் தர்மத்தின் சிறப்பினை விளக்குகின்றார்.

இ-து: “தர்மத்தின் மேற்பட்ட செல்வமுமில்லை; அத்தர்மத்தை மறத்தலைப்பார்க்கிலும் கேடுமில்லை” என்பதாம்.

இந்தக்குறட்பாவின் கருத்தினை,

“அறத்தினூங் காக்க மில்லை என்பது மிதனை யாய்ந்து
மறத்தினூங் கில்லை கேடு மென்பது மதித்தி வர்தம்”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 747-ஆம் கவிசூறுகின்றது. இதனை யும் உணர்க.

இன்னும் இதையனுசரித்து,

“சக்கர மடைந்தபின் னறத்தினை மறந்தா
ரெக்கதுனை மிக்கதுய ரத்திடை யுழைப்பார்”

என்று மேருமந்தரபுராணம் 955-ஆம் கவிசூறுகின்றது.

இ-து: “அரசருக்குரிய ஆக்ஞாசக்கிரத்தையடைந்து மிக்க ஐஸ்வரியம் பெற்ற பிறகு தர்மத்தை மறந்தவர்கள் (நரகத்தில் பிறந்து) ஏகமாக (அதாவது ஒன்றாகவே நீங்காமல்) தங்களைச் சேர்ந்திராநின்றதாகிய அதிகமான அஸாதாதி துன்பங்களிலேயே பொருந்திச் சூழன்று ஸ்ரமப்படுவர்” என்பதாம்.

திருக்குறளாசிரிர் இன்னும்,

“வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்”

என்றும் தர்மச் சிறப்பினைக் கூறுகின்றனர்.

இ-ன் “ஒருவன்-ஒருமனிதன், வீழ்நாள்-(தருமஞ் செய்யாமற்)கழியுநான், படாமை-உண்டாகாமல், நன்று-தருமத்தை, ஆற்றின்-செய்வானாயின், அஃது-அச்செய்கையானது, வாழ்நாள்-சுதர்க்கதியில்சூழன்று வாழும்-வழி-வழியை, அடைக்குங்கல்-அடைக்குங்கல்லாம்” என்பதாம். மனிதன், தர்மத்தினால் நரக, திரியக், தேவ, மனுஷ்யமாகிய இந்நான்கு கதிகளின் பிறப்பினை நீக்கிப் பஞ்சமகதியாகிய மோகஸ்தையடைவான் என்பது இதன் தாத்பர்யம்.

இதற்கிணங்க,

“ . . . . . படுநரகூன்

அறந்தலைப் பட்டவர் கட்கடைத் தேறிற்கு மார்வமுள்ளிட்
டிற்சமுக் குற்றத்தெம் மீசனின் னேசர்கட் கென்றெதிரே
திறந்துகிற் குஞ்சித்தி நன்னகர் வாசற் றிருக்கதவே”

என்று திருநாற்றந்தாதி 51-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இ-ன்: “சுவாமியே! நாகமானது உனது ஸ்ரீ கர்மத்திலே வந்து தலைப்பட்டவர் புகுதாமல் அடைத்துக் கிடவாநிற்கும்; உனது அன்பர் களுக்காகவே எதிராக முத்தியாகிய நல்ல நகரத்தினுடைய வாயிலின் அழகிய கதவானது திறக்கப்பட்டு நிற்கும்” என்பதாம்.

இன்னும் திருக்குறளாசிரியர்,
“அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில்”

என்றும் கூறுகின்றார்.

இ-ன்: “அறத்தான்-இல்லறதுறவற தர்மங்களினால், வருவது-வரப் பட்டது; இன்பம்-செனக்கியம், (அதாவது, இல்லறத்தினால் வருவது புண்ணிய தர்மோதயமாகிய தேவாதி சுகஸ்வரூபத்தை யளிக்கும் சம் ஸாரசுகமாகும்; துறவறத்தால் நிச்சயஸ்வாத்மோர்த்தமாகிய மோக்ஷ சுகமாகும்)மற்றெல்லாம்-இந்த இரண்டு அறங்களிலும் சேராதவைகளெல் லாம், (அஞ்ஞானத்தினால் ஏற்படுவனவெல்லாம்), புறத்த-அதர்மமாகிய பாபச்செயல்களாம், (அவற்றால்) புகழுமில் - (ஆத்மாவுக்கு) புகழ்ச்சியு மில்லை” என்பதாம்

குறளாசியர் அறத்தின் சிறப்பினைக் கூறியுள்ள இந்தக்குறட் பாவின் உரையில் பரிமேலழகர், “தன்மனைவியோடு கூடுமின்பமே யின்பமாகும், பிறர்மனைவியோடு கூடுமின்பம் துன்பமாகும்” என்றும், “இன்பம் காமத்தின் அனுபவம்” என்றும், “இன்பத்திற் புற மெனவே துன்பமாயிற்று” எனவும் தம் கருத்திற் கிசைந்தவாறு பொருளுரைத்திருக்கின்றனர். அப்பொருள் பொருத்தமற்றகா கும். எவ்வாறெனின் “சிறப்பினுஞ் செல்வமுமினும்” என்ற குற ளில், “மக்களுயிர்க்குத் தர்மத்தைக் காட்டிலும் ஆக்கம் தருவது வேறில்லை” யென்றும், “அத்தர்மம் சுவர்க்கமும் மோக்ஷமும் கொடுக்கும்” என்றும், பொதுவாகக் கூறி இந்தக் குறட்பாவில் “தர்மம் இல்லறதர்மம், துறவறதர்மம் என இருவகைத்து” என வும், “அவற்றில் இல்லறதர்மம் சுவர்க்கவின்பத்தையும், துறவற தர்மம் மோக்ஷவின்பத்தையும் தரும்” என்றும், இவ்விரண்டு அறங் களில் சேராது மற்றவைகளெல்லாம் புறம்பானவைகள்; (அவற் றால்) கீர்த்தியுமில்லை” என்ற கருத்துக்களை சுருங்கச் சொல்லல் விளங்கவைத்தல் என்னும் இலக்கணத்திற்கிணங்க ஆசிரியர் நன்கு விளக்கிக் காட்டியிருக்க பரிமேலழகர் இவற்றை யுணராமல் முரண்பாடான கருத்துக் களைக்கொண் டெழுதியிருக்கிறார்.

இங்கு நாம் கூறியபடி அறம் என்பதில் இல்லறம் துறவறம் என இரண்டையும் கொள்ளவேண்டுமென்பதை இதனடியில் எடுத்துக்காட்டும் சம்ஸ்கிருத சுலோகங்களால் நண்பர்கள் நன் குணரலாம்.

“ஸுபுரோஹெவ ஸீயாபரேஷா யதி மாஹுஸ்ய மஹதஃ
சூரேஷா ஸாவியோ யதிஃ சுரோஹேஷா ருத்ராபிஹி”

என்பது நாககுமாரகாவியம் 1-ம் சருக்கம் 12-ம் சுலோகம்.

இ-ள்: “தர்மம்இரண்டு; அவையாவன: துறவறதர்மம், கிரகஸ்ததர்மம் மென்பனவாம்; முதலாவதான முனிவர் தர்மமானது உத்தம ஸப்தத்தை ஆதரிலே உடைத்தாயிருக்கிற கூமைமுதலான பத்துவகைகளாம்” என்பதாம்.

இதற்கிணங்க,

“அவஞ்செய்கின் றெனென் றறிகின்ற தேயில்லை யந்தயில்லாச்
சிவஞ்செய்கின் றுனென்க டர்த்தப்பி ரான்றிரு வாய்மொழிந்த
தவஞ்செய்கின் றுயில்லை தானஞ்செய் தாயில்லை நீடுவே
யெவன்செய்கின்றாயிந்தி யஞ்சொன்ன வாசெய்யுமென்னெஞ்சமே?”
என்று திருநாற்றந்தாதி 17-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “அவத்தஞ்செய்கின்றேன் என்று சற்றும் அறிகின்றாயில்லை; எமது தீர்த்தஞ்ஞாநிச்செய்யப்பட்ட துறவறஞ்செய்கின்றாயில்லை; அல்லது இல்லறந்தானுஞ் செய்கின்றாயில்லை; இவ்விரண்டு மாகாதே நீயாது செய்கின்றாய்? ஐம்பொறிகளும் விரும்பிய பிரகாரம் செய்கின்ற எனது ரெஞ்சமே” என்பதாம்

இன்னும்,

“இல்வாழ்க்கை யானும் இலதானும் மேற்கொள்ளார்
நல்வாழ்க்கை போக நடுவுநின்—றெல்லாம்
ஒருதலையாச் சென்று துணியர தவரே
இருதலையும் காக்கழித் தார்.”

என்று பழமொழி 390-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “தர்மாதர்மங்களை அறிந்து, இல்லற நெறியையாவது துறவறநெறியையாவது தம்மிடத்து மேற்கொள்ளாமல் வீணிலே காலம் கழிப்பவர் காவடியின் இருதலைப்பொருளையும் போக்கினவர்போல இம்மைப்பேறு மின்றி மறுமைப்பேறுமின்றி ஒழிவர்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“சூத்யூராவ வமயே சூதோடியோயே
ஸாமாயஸ்யே யதியஸ்யே விஸிஷ்டோமே
தெப்யாவஸ்யே வாரோத்யஸ்யே விஸிஷ்டோ
நாநேந்யஸ்யே வாரோத்யஸ்யே விஸிஷ்டோ”

என்று பதார்த்த சாரம் ஸாகாரச் (இல்லற) தர்மத்தில் உள்ள சிலாகம் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “எந்த மனிதர்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்து இல்லற துறவறங்களினால் விசிஷ்டமான மார்க்கத்தில் நன்மைசெய்யப் பிரயத்தனப்படுகிறார்களோ அவர்கள் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைகிறார்கள்; மற்றைய ஜனங்கள் அநேகப் பிரகாரமான ஒழுக்கங்களில் நடவாநின்றார்களாதலின் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைய மாட்டார்கள். என்பதாம்.

இன்னும் “சிறப்பினும்” என்றகுறட்பாவுக்கிணங்க தர்மத்தின் இயல்பைப்பற்றி,

“உம்பர்தம் முலகினுய்க்கு முலகினுக்கிறமை யாக்கும்
வெம்பியபிறப்பின் வாங்கி வீட்டின்கண் வைக்கு மெய்யே
நம்பிநல் லறத்தைப் போலுந் துணையிலலை நமக்கு நாடின
கம்பமி னிலைமை யாகித் திருவறங் கைக்கொள் ளென்றேன்”

என்று மேருமந்தர புராணம் 968-ஆம் கவிகூறுகின்றது.

இ-ள்: “தேவர்களுடைய உலகமாகிய ஊர்த்துலகலோகத்தில் அடைவித்துப்புண்ணிய பலன்களைக்கொடுக்கும்; அதுவுமல்லாமல் இம் மூன்று லோகத்திற்கும் ஆதிபத்தியமாகுந்தன்மையான அரகத்த பதவியையும் செய்விக்கும்; வெதும்பும்படியான இச்சம்ஸாரத்தில் பிறக்கும் தன்மையினின்றும் விலக்கி மோகத்திலே ஸ்தாபிக்கும்; ஆராயுமிடத்தில் ஆத்மனாகிய நமக்கு நன்மையாகிய தர்மத்தைப்போல காணியாகும் பொருள் வேறென்றில்லை; (ஆகையால்) சலனமில்லாத உறுதியையுடையவனாகி (ஸ்ரீஜிந்) தர்மத்தைக் கைக்கொள்வாயாக” என்பதாம்.

இன்னும்,

“யேதுஸ்யவஸுஸாவாகுரோஹிதகரோயஸ்யேஷ்யஸ்யஸிந்நதே
யஸேதுஸ்யவஸுஸாவாகுரோஹிதகரோயஸ்யேஷ்யஸ்யஸிந்நதே
யஸேதுஸ்யவஸுஸாவாகுரோஹிதகரோயஸ்யேஷ்யஸ்யஸிந்நதே
யஸேதுஸ்யவஸுஸாவாகுரோஹிதகரோயஸ்யேஷ்யஸ்யஸிந்நதே”

என்று கிரியாபுல்தகம் சாரிதரபக்தி 25-ம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “ஸமஸ்த சுகங்களுக்கும் ஸ்தானமாயும், நன்மையையுண்டு பண்ணுவதாயுமுள்ள தர்மத்தைப் புத்திமான்கள் தேடுகின்றார்கள்; தர்மத்தால்தானே மோக்ஷமடைவிக்கப்படுகிறது; ஆகையால், அந்தத் தர்மத்தின்பொருட்டு நமஸ்காரம்; பிராணிகளுக்குத் தர்மத்தைக்காட்டிலும் வேறு சினேகிதன் இல்லை; தர்மத்திற்குத் தமையே காரணம்; தர்மத்தினிடத்தில் நான் எப்போதும் மனைதத்தரிக்கின்றேன்; வாராய் தர்மமே! என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்.” என்பதாம்.

இவற்றையெல்லாம் ஆராயின் இந்த அறன்வலியுறுத்தல் என்னும் அதிகாரத்திலும் ஆசிரியர் ஐநந்தர்மத்தையே விளக்கி அருளியிருக்கின்ற ரென்பதை அறிஞர்கள் அறிதல் கூடும்.

இன்னும் குறளாசிரியர், அறிவுடைமை (நன்ஞானம்) என்னும் அதிகாரத்தில்,

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்று கூறி அருளியுள்ளார்.

இ-ள்: “எப்பொருள்-(கடவுள் சாஸ்திரம் முனிவர் தத்துவம் ஆகிய) எந்தப் பொருள்களை, யார்யார்வாய்க்கேட்பினும் - எவரெவர்வாயினால் கேட்டபோதிலும், அப்பொருள்-அப்பொருள்களுக்குள்ளே, மெய்ப்பொருள் - (மெய்க்கடவுளால் அருளிய) ஜீவாதிதத்துவங்களின் உண்மைப்பொருள்களை, காண்பது - பொய்யின்றாகக்காணவல்லது, அறிவு-நன்ஞானம்” என்பதாம்.

பலர் பலவாறு சொல்லக்கூடிய பொருள்களில் (கடவுள் சாஸ்திரம் முனிவர் ஜீவாதிதத்துவம், ஆகிய) உண்மையை உணர்த்துகின்ற தத்துவப்பொருள்களை அறிவதே நன்ஞானம் என்பது இதன் கருத்து.

இவ்வுண்மைக் கருத்துக்கு மாறாகப் பரிமேலழகர், குணங்கள் மூன்றும் மாறி மாறி வருதல் யாவர்க்கு முண்மையாயின், உயர்ந்த பொருள் இழிந்தார் வாயினும், இழிந்தபொருள் உயர்ந்தார் வாயினும், உறுதிப்பொருள் பகைவர் வாயினும், கெடுபொருள் நட்பார் வாயினும், ஒரோ வழிக் கேட்கப்படுதலான், “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்கேட்பினு” மென்றார் என்றும், பொருள் இன்னதென்று விளக்காமலும் கூறுவது பொருத்தமற்றதாகும்.

இங்குக் கூறிய பொருள்கள் மனை, பணம், காசு, வீடு, மாடு, பெண்டிர், மக்கள் முதலானவைகளல்ல; இம்மாதிரித் தோற்றமுடைய பொருள்யாவும் அழியுத்தன்மையுடையன. இதுபற்றியே ஆசிரியர்,

“நில்லாதவற்றை நிலையின வென்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை”

என்று, “நிலையாமை” என்னும் அதிகாரத்தில் கூறுகின்றார்.

“நிலையில்லாத பொருள்களை நிலையுள்ளன வென்று நினைக்கும்படியான அற்புத்திகைய யுடைத்தா யிருத்தல் கடைப்பட்ட ஞானமாம்” என்பது இதன் கருத்து.

இன்னும், இப்பொருள்களின் நிலைபாமையைப் பற்றி,

“கூத்தாட்ட வைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கு மதுகிளிந் தற்று”

என்றும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

இதன் கருத்து: “பெரும் பொருள் சேருதல், கூத்தாட்டு சபையில் வந்து கூடும் மனிதர் கூட்டத்தை விரித்ததாம்; அதுபோலத் தல் அக் கூத்தாட்டு முடிந்தவிடத்த அக்கூட்டம் நீங்கியது போன்றது” என்பதாம்.

மேற்கூறிய மெய்ப்பொருள்கள் எவையெனின்,

“தலைமகனும் நூலும் முனியு மிம்முன்றும்
நிலைமைய தாகும் பொருள்”

என்று அருங்கலச் செப்பு 4-ஆம் செய்யுளில் கூறப்பட்டனவாம்.

இ-ள்: “தலைமகனும் - கடவுளும், நூலும் - அக்கடவுளால் அருளிய வேதங்களும், முனியும்-(அந்த வேதங்களிலுள்ள இல்லற துவற ஜீவஸ்வ ரூபமுதலான தத்துவங்களை உபதேசம் செய்த) குருவும், (ஆகிய) இம் மூன்றும்-இந்த மூன்றுபொருள்களும், நிலைமையதாகும்- (அழிவில்லாத) நிச்சயப் பொருளாகும்” என்பதாம்.

இதன் கருத்து: “கடவுளும், வேதங்களும், முனிவரும் நிச்சயப் பொருள்கள்” என்பதாம்.

இத்கண்மையாக வுள்ள பொருள்களை ஒவ்வொரு சமயத்தவர்களும் வெவ்வேறு வகைகளாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள். தங்கள் தங்கள் வேதங்கள் முதலானவைகளையும், அந்த வேதங்களில் சொல்லும் இல்லற துவற ஜீவாதி தத்துவங்களையும் தங்கள் தங்கள் கடவுள் உபதேசம் செய்தாரென்றும் சொல்லிக்கொள்வ துடன் தங்கள் தங்கள் கடவுள் சாஸ்திரமுதலான தத்துவங்களை உயர்த்தியும், பிறசமயக் கடவுள் சாஸ்திர முதலானவைகளை இழித்தும் அந்தத் தச் சமயங்களின் ஆசாரியர்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். அவற்றை இங்குக் கிஞ்சித்து எடுத்துக்காட்டி, ஜைநமதக் கொள்கைக்கும்

அவற்றிற்கும், உள்ள வேறுபாட்டையும், குறளுக்கும் ஹைநமதக் கோட்பாட்டுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தையும் விளக்குவாம்:—

கடவுள் தத்துவத்தைப் பற்றிச் சைவசமயத்தில் திருஞான சம்பந்தர்,

“தேவரு மமரர்களுந் திசைகண் மேலுள தெய்வமும்
யாவரும்மறியாத தோர் மதியாற்றழ லுறிவினார்
மூவரும் மவனென்னவு முதல்வரும் மிவனென்னவு
மேவரும் பொருளாயினார் மேய துவவிள நகரே”

என்று 2-ஆம் திருமுறை திருவிள நகர் பதிகத்தில் கூறுகிறார் இன்னும் அப்பர்,

“மூவராய் முதலாய் நின்ற மூர்த்தியே”

என்று ஐந்தாம் திருமுறை திருச்செம்பொன் பள்ளிப் பதிகத்திலும்,

“மூவன்காண் மூவர்க்கு முதலானுன்காண்
முன்னுமாய்ப் பின்னுமாய் முடிவானுன் காண்
காவன்கா னுலகுக்கோர் கண்ணு னுன்காண்
கங்காளன் காண்கயிலை மலையினுன்காண்”

என்று ஆறாம் திருமுறை திருமுண்டச்சுவரம் திருத்தாண்டகம் பதிகத்திலும், கூறியுள்ளார்,

வைணவ சமயத்தில் பொய்கையாழ்வார்

“முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும்
முதலாவான் முநீர் வண்ணவ”

என்று இயற்பா முதற்றிரு வந்தாதி 15-ஆம் பாசுரத்தில் கூறுகின்றார்.

திருஞான சம்பந்தரும் அப்பரும், பிரம்மா விஷ்ணு சிவன் ஆகிய மூவரும் ஒருவரே பென்று கூறுவது பால பொய்கையாழ்வாரும் கூறுகின்றார். இவ்வாறு கூறும் இவ்விசைந்மி சமயத்தினரும் மேல்கண்ட முதந்தவராகி நின்ற முதற் கடவுள் தங்கள் தங்கள் தெய்வமென்று ஊகற்பித்துக் கூறுகின்றார்கள். இருவரும் முதற்கடவுள் ஒருவரே என்று ஒப்புக்கொள்ள வில்லை; சைவசமயத்தில் முதற்கடவுள் யாவரு மறியாத தோர் பிரம்மமென்றும் அவற்றிலிருந்து மூவா தோன்றினு மென்றும், அம்மூவரில் முதற் கடவுள் சிவன்

என்று சொல்லுகிறார்கள். வைணவ சமயத்தில் முதற்கூடவுள் லக்ஷ்மீ சமீதமாகிய விஷ்ணு வென்றும் அவர் ரூபியாகவும் அரு பியாகவும் இருப்பதாகவும் கூறுகின்றார்கள்.

மேற்கூறியபடி, சைவம், வைணவம் ஆகிய இவ்விாண்டு சம யங்களிலும் மேல்குறித்த விகற்பத்துடன் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் மூவரும் ஒருவரே பென்று பல நூல்களாலும் விளக்கிக் காட்டி யிருப்பினும் ஒவ்வொருவரும் ஈங்கள் தங்கள் தெய்வத்தை உயர்த் தியும் பிறசெய்வங்களைத் தாழ்த்தியுங் கூறுவதை அடியில் வரும் செய்யுட்களால் உணரலாம்,

“பிரமணம் திருமாலும் கைகொழப் பேரழலாயபெம்மா
னாவஞ்சேர் சடையந்தனை”

என்று சைவத்தில் திருஞான சம்பந்தர் முதல்திருமுறை திருவே கம்பன் பதிகத்தில் சிவனைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

இதன் கருத்து: “பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும் சிவனைக் கைகூப்பி வணங்குகின்றார்கள்” என்பதாம்

வைணவசமயத்தில் நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி 7-வது பத்தில்,

“என்கொல் சேர்வதந்தோ வரணமுத னேத்துஞ்செய்ய
நின்றிருப் பாதத்தை”

என்று 6-ஆம் பதிமே 2-வது பாசுரத்தில் கூறுகின்றார்

இதன் கருத்து: “சிவனும் பிரம்மாவும் துதிக்கும்படியான (விஷ் ணுவே) உன் திருவடிகளை அடைவது எந்நாளோ” என்பதாம்.

இன்னும் திருமழிசை யாழ்வார்,

“அறியார் சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர்
சிறியார் சிவபட்டார் செப்பில்—வெறியாய
மாயவனை மாலவனை மாதவனை யேத்தாதார்
ஈனவரே யாதலா வின்று.”

என்று நான்முகன் திருவந்தாதி 6-ஆம் பாசுரத்தில் கூறுகின்றார்.

இதன்கருத்து: “ஹைதர் உண்மையை அறியவில்லை; புத்தர் யதார்த் தமறியாமல் பிரயித்தார்கள்; சைவர் அறிவத்தக்க வஸ்துவையறியாமல் அற்பரானார்கள்; இவைகளைச் சொல்லில் சரங்கத்தனும் ஆஸ்ரீய சேஷ்டி தனும் ஆஸ்ரீதவ்யாமுத்தனாயிருக்கிற ஸ்ரீயிப் பதியை (விஷ்ணுவை)

இவர்கள் ஸ்தோத்ரம் செய்யார்கள் ஆகையால் - இவர்கள் இப்போது ஹீரர்களே” என்பதாம்.

இந்தச் செய்யுளில் சமணர், புத்தர், சைவர் ஆகிய இம் மூன்று சமயத்தினரும் விஷ்ணுவைத் தோத்திரம் செய்யார்கள் ஆதலின் இவர்கள் ஹீரர்களே என்றார். சமணர், புத்தர் ஆகிய இரண்டு சமயத்தினரும் சைவ வைஷ்ணவர்களுக்கு வேகப் புறம் பினர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்கள்; ஆதலின் அவர்களை ஒரு வாறு நிந்திக்கலாம்; சைவர் வைணவர் ஆகிய இரண்டு சமயங்களுக்கும் பேதங்கள் ஒன்றாகவிருக்கின்றன; அப்படி யிருந்தும் சைவரை ஏன் நிந்திக்கவேண்டும்? இதை அறிஞர்கள் யூகித் தறிக.

இன்னும் சைவசமயத்தினராகிய திருஞானசம்பந்தர்,

“மூடிய சீவரத்தர் முதிர் பிண்டிய ரென்றிவர்க
டேடிய தேவர்தம்மா லிறைஞ்சப்படுந் தேவர்பிரான்
பாடிய நான்மறையன் பலிக்கென்று பலவீதிதொறும்
வாடிய வெண்டலை கொண்டிழல்வானிடம் வக்கரையே”

என்று மூன்றும் திருமுறை திருவக்கரை பதிகத்தில் கூறுகின்றார்.

இதன் கருத்து; “புத்தர், சமணர் என்கின்றவர்களால் சொல்லப் படும் கௌதமன், அருகன் ஆகிய கடவுள்களால் வணங்கப்பட்டவரும், தேவர்களுக்குத் தலைவனாவரும் நான்கு வேதத்தைச் சொன்னவரும், பிச்சைக்கென்று, பலவீதிகள் தோறும் உலர்ந்த (பிரம்மாவின்) வெண் மையுடைய தலையோடு கொண்டவரும் ஆகிய சிவன் எழுந்தருளியது திரு வக்கரை” என்பதாம்.

இதனால், ‘புத்தக் கடவுள் அருகக்கடவுள் இவர்களால் வணங்கப் பெற்றவர் சிவன்’ என்றார்.

இன்னும் திருஞானசம்பந்தர்.

“போதியர்பிண்டிய ரென்றிவர்கள் புறங்கூறும் பொய்நூ
லோதிய கட்டுரை கேட்டுழல் வீர்”

என்று 1-வது திருமுறை திருக்கொடி மாடச்செங்குன்றம் பதிகத்திலும்

“புத்தர் தத்துவயிலரச் சமணுரைத்த பொய்தனை
யுத்தம் மெனக்கொள்ளா துகந்தெழுந்து வண்டினம்”

என்று 2-வது திருமுறை திருநாருத்திப் பதிகத்தினாலும் புத்தர் சமணர் ஆகிய இவர்கள் கூறுவது பொய் நூலென்றும், தத்துவ மில்லாது உரைத்த பொய்தனை உத்தமமெனக் கேளாதே என்றும், புத்தர் சமணர் இவர்கள் சாஸ்திரம் தத்துவம் ஆகியவைகளை தாழ்த்திக் கூறியுள்ளார்.

இன்னும் சைவசமயத்தில் பிராம்மணரல்லாத உமாபதி சிவாசாரியர் * ஜீவகசிந்தாமணியைப்பற்றி 0 பெரியபுராணம் சேக்கிழார் நாயனார் புராணத்தில்

“கலகமிடு மமண் முரட்டுக்கையர் பொய்யேகட்டி

நடத்திய சிந்தாமணியை மெய்யென்று

உலகிலுளோர் சிலர்கற்று நெற்குத் துண்ணாது

உயிக்குத்திக் கைவருந்திக் கறவைநிற்க

மலகெறந் துளந்தளர்ந்து குளிர் பூஞ்சோலை வழியிருக்கக்

குழியில் விழுந் தளறு பாய்ந்து

விலைநருமென் கரும்பிருக்க இரும்பை மென்று

விளக்கிருக்க மின்மினித் தீக்காய்ந்து நொந்தார்”

* ஜீவகசிந்தாமணி பெரும்பஞ்ச காவியங்களுள் முதன்மைபெற்றதும், புலவர்கள் சிந்தித்ததைக்கொடுக்கும் சிந்தாரத்தினம் போன்றதும், ஜீவன்களுக்கு அறிவுறுத்தலும், அஹிம்ஸா தர்மத்தை விளக்கிக் காட்டிலும், பலநீதிகளை உணர்த்துதலும், இல்லற துறவற ஜீவாதி தத்துவங்களைப் போதித்தலுமாகிய ஹிதாஹிதங்களைக் கூறுவது. இப்பேர்ப்பட்ட மெய்நூல் பொய்நூலாம்!

0 பெரிய புராணத்தில் இயற்பனை நாயனார் சிவனடியார் நிமித்தமும் தமது பத்தினி நிமித்தமும், சுற்றத்தார்களைக் கொலைசெய்ததும், திண்ணனார் ஈஸ்வரன் நிமித்தம், மிருகங்களைக் கொலைசெய்ததும், சிவனடியார் வேடம்பூண்ட ஈஸ்வரன் தமது ஆகார நிமித்தம் பின்னாக்கறி வேண்டுமென்பதைக் குறித்துச் சிறுத்தொண்டநாயனார் தனது புத்திரனைக் கொலைசெய்ததும், திருவிளையாடல் புராணத்தில் (8000) எண்ணியிரம் சமணர்களைக் கழுவிலேற்றியதும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறாகக் கொலையையே மிகுத்துக்கூறும் நாயன்மார் கதைகளடங்கிய ஹிம்ஸா நூல்களை உயர்ந்த தர்மநூல்களென்று புலவர்கள் பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கி, ஆங்காங்குக் கூட்டம் சேர்த்துக் கொலைசெய்த நாயன்மார்கள் சிவலோகம், வானுலகம் முதலிய உயர்ந்த பதவிகளை அடைந்தார்களென்றும் உபநிஷாசம் செய்துவிடுகின்றார்கள். இத்தகைய பெரிய புராணம் முதலியவை மெய்நூல்கள்போலும்!

என்ற செய்யுளால் இழித்துக் கூறுகின்றார்

இன்னும் அப்பார், சிவன் தன்மையைப்பற்றி

“ஊனாகி யுயிராகி யதனுணின்ற

வுணர்வாகிப் பிறவனை த்து நீயாய்கின்றாய்

நானேது மறியாமே வென்னுள்வந்து

நல்லனவுந் தீயனவுந் காட்டாநின்றாய்”

என்று ஆறாம் திருமுறை திருவாணைக்கா திருத்தாண்டகம் பதி
கத்திலும்

பெரிய புராணத்தைப் போன்ற வேதாசனங்களான ஹிம்ஸா சாஸ்திரங்களைப் படித்தல், அதன்படி நடத்தல் முதலானவைகளைப்பற்றி ஐஐசு சமயவேதம் கூறுகின்றது.

“நீடிபெய ந ஹி சிம் தெந முருதெநாவுரணெந வ !

யவ்யு வ்விக்கார ரோதெண ஜந்தவொ யாங்கி ஁ம-஁கிம் ||”

என்று ஞானார்ணவம் 8-வது சூட்சுமம் 25-ம் சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ள். “ஜீவதையயில்லாத புராண சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதனாலும், அதன்படி நடப்பதனாலும் என்ன பிரயோஜனம்? ஹிம்ஸா சாஸ்திரங்களை அங்கீகாரம் செய்வதனாலே பிராணிகள் நரகாதி தூக்கதியை அடைகின்றன” என்பதாம்.

இன்னும் அஹிம்ஸா லக்ஷணமில்லாத சாஸ்திரங்கள், சமயங்கள் ஆகியவைகளைப்பற்றி ஐஐசு ஞானார்ணவம் சூட்சுமம்-8 சு—31-ல்,
“முருதியதெ லவயுஸாஸெஷு லவெஷு லபெஷு வ !
சுஹிம்ஸா வக்ஷணா யஜி ஸூகீவக்ஷண வாதகம் ||”

என்ற விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன,

இ-ள். “சமஸ்த சாஸ்திரங்களிலும், சர்வ சமயங்களிலும் அஹிம்ஸையே லக்ஷணமாகவுள்ளது தர்மமாகும்; அஹிம்ஸா லக்ஷணமில்லாத சாஸ்திரங்களும், சமயங்களும் பாபகாரணமாகியவை” என்பதாம்.

மேல் எடுத்துக் காட்டிய நூல்களில் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து ஜீவன்களுக்குச் சிறப்பைத்தரும் மெய்த்நூல்கள் எவை என்பதை அறிஞர்கள் உணர்தல் வேண்டும்.

“ விண்ணுகி நிலனுகி விசம்புமாகி
வேலைஞ்சுழ் ஞாலத்தார் விரும்புகின்ற
எண்ணுகி எழுத்தாகி யியல்புமாகி
யேழுலகுந் தொழுதேத்திக் காணநின்ற ”

என்று ஆறாம் திருமுறை திருப்பாசூர் திருத்தாண்டகம் பதிகத்
திலும் கூறியுள்ளார்.

மேலும் நம்மாழ்வார், விஷ்ணுவின் தன்மையைப்பற்றி

“ நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச்
சீரார் சுடர்க ளிரண்டாய்ச் சிவனாயனாய்
கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால்
வாராயொரு நாண்மண்ணும் விண்ணு பகிழவே ”

என்று திருவாய்மொழி 6-ம் பத்து, 8-ம் பதிகம், 1-வது பாசுரத்
தில் கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு சைவ சமயா சாரியமாகிய அப்பர், நிலம், விண்,
ஆகாயம், மாமிசம், உயிர், உடல் முதலான யாவும் சிவனை யென்
றும், வைணவ சமயத்துத் திருமழிசையாழ்வார் நிலம், நீர், அக்
கினி, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், சிவன், பிரம்மா, உயிர்,
உடம்பு ஆகிய சமஸ்தமும் விஷ்ணுவே யென்றும், கூறுவதும்,
சைவம், வைணவம் ஆகிய இவ்விரண்டு சமயங்களுக்கும் வேதங்
கள் ஒன்றாக விருந்தும் சைவர் விஷ்ணுவை இழித்தும், வைண
வர் சிவனை இழித்தும் உலகத்திலுள்ள பொருள் யாவும் சைவர்
சிவனென்றும் வைணவர், விஷ்ணுவென்றும் கூறுவதும் அவர்க்கு
மெய்ப்பொரு ளுணர்ச்சியின்மையை விளக்குகின்றது. சைவ சம
யத்தில் வேதங்களிலுள்ள கடவுளின் உண்மையறிந்த சமயாசாரி
யர்களென்று சொல்லப்படும் நால்வர்களாவது, வைணவசமயத்தில்
ஆழ்வாசாதியர்கள் முதல் இராமாநுஜாசாரியர் பரியந்த முள்ளவர்
களாவது தங்களிரு சமயங்களுக்கும் வேதங்கள் ஒன்றாக விருப்
பது போல கடவுளும் ஒன்றென்பதை நிலைநிறுத்தினார்களில்லை.
அதாவது : இருவருக்கும் பொதுவான உண்மைப்பொருள் சிவன்
அல்லது விஷ்ணு என்று உறுதியாக விளக்கிக் காட்டவில்லை.

இங்ஙனம் தங்களுக்கு உண்மைப்பொருளை அறியும் சாமர்த்திய மில்லாதிருக்க, இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் மெய்ப்பொருள் எல்லோருக் கும் ஒன்றெனக்கண்ட ஜைநர்களிடம் வாதுசெய்து ஜெயித்தார்களென்பது அதிஜுச்சரியம்.

மேற்கூறியபடி சைவ, வைணவ சமயத்தினர் சமணர், புத்தர் ஆகியவர்களையும், அவர்களின் கடவுள் சாஸ்திரம் முதலானவைகளையும் இழித்துக்கூறுவதுபொல, ஜைநசமயத்தினரும் பிரம்மா விஷ்ணு, சிவன், புத்தன் முதலான கடவுளரையும், அவர்களின் சாஸ்திர முதலானவைகளையும் இழித்துக்கூறுகின்றனர். அதனையும் இங்குக்கிஞ்சித்து எடுத்துரைப்பாம்.

பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், அருகன் முதலானவர்களைக் கடவுளரென்று கூறும்பற்பல சமயக்கூற்றுக்களில் எதுசரியானது எவன் கடவுளாகக்கடவன்? என்பவைகளைப்பற்றி அகளுங்கர்,

“**ஐஹா உஜோக்ஷஸூத்ரீ ஸாரயாவதிரதா**

வெஸ விஹான வெதா:

ஸாஹ: வஹாமயாநீ பிரிவதி தநயா

உவாமஹோநா வஹ: |

விஷா ஸூக்ராயுயஸந ஊநிதரமீமீ

ஜோவநாயஸு ஜோஹா

உஹாநு வியுஹாராமொ ஜித ஹ ரோனொ

கொயஜெ ஹாவ நாய: ||”

என்ற சுலோகத்தைக் கூறியிருக்கின்றார்.

இங்: “பிரம்மாவானவன் தோலினால் செய்யப்பட்டிருக்கிற அக்ஷ ரூத்ரத்தை ஜெபமாலையாகயுடையவனாயும், தேவஸ்திரீயாகிய ஊர்வஸி யிடத்திலே உண்டான அதிக பிரீதியினாலே பிரமித்த மனத்தையுடைத் தானவையுமிருக்கின்றான். ஈஸ்வரானவன் கட்டில்மீதுபடுக்கும் சரீரத் தையுடையவனாயும், பர்வதராஜனுடைய புத்திரியாகிய பார்வதியினுடைய கடைக்கண்பார்வையில் கட்டுப்பட்டவையுமிருக்கிறான்; விஷ்ணுவானவன் சக்கிராயுதத்தையுடையவனாயும், மோகத்தினாலே கோபஸ்ரேஷ்ட னுடைய பெண்களை (கோபிகாஸ்திரீகளைச்) சேர்த்தவையுமிருக்கின்றான். அருகத்பரமேஷ்டியானவன் (நிர்த்தகத் ரூபத்தையுடையவனாயும்) கெடுக் கப்பட்டிருக்கிற ஆசையையுடையவனாயும், ஜெயிக்கப்பட்டிருக்கிற பயம், மரணம் ஆகியவைகளையுடையவையுமிருக்கிறான். இப்படிப்பிரசித்தராயிருக் கிறவர்களில் ஆப்தனானவன் (கடவுள்) எவனாவன்?” என்பதாம்.

பிரம்மா, ஷிஷ்ணு, சிவன், அருகன் ஆகிய இவர்களுக்குள்ளே அருகன் பற்றற்றவனாதலால், கடவுள் தன்மையுடையவனென்றும் மற்றவர்கள் மோகிகளாதலால் (பற்றுள்ளவராதலால்) கடவுள் தன்மையில்லாதவர்களென்றும் இதில் ஆசிரியர் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வுண்மையைக் குறளாசிரியர்,

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு”

என்ற குறளால் துறவு என்னும் அதிகாரத்தில் கூறியிருக்கின்றார்.

இதன்பொருளைப் பரிமேலழகர், “எல்லாப் பொருள்களையும், பற்றி நின்றே பற்றற்ற கடவுளாலே சொல்லப்பட்ட மோகூவழியை இதுவ நல்லவழி யென்று மனத்திற் கொள்ளக்கூடவர், கொண்டு அதனிடத்து உபாயத்தை அம்மனத்தினாலே செய்யக்கூடவர், விடாது வந்த பற்று விடுதற்கு” என்றும், “கடவுள் வாழ்த்துக் கேற்ப இங்கும் பொதுவகையினாலே பற்றற்றான் என்றார்” என்று கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறுவதனால் பிரம்மா, ஷிஷ்ணு, சிவன் ஆகிய இம்மூவரும் பற்றற்றவரென்பது பரிமேலழகர் கருத்தென விளங்குகின்றது. அதுபொருத்த மற்றதாகும். ஏனெனில்,

இவர், “எல்லாப் பொருள்களையும் பற்றிநின்றே” என்னும் மொழியை வலிந்து கூறிப் பின் “பற்றில்லாத கடவுளை” என்பது முன்னுக்குப்பின்முரணாகும். ஆதலின்,

இஃ “பற்றற்றான் எப்பொருள்களிடத்திலும் பற்றில்லாத அருகக் கடவுளினுடைய, (அதாவது அவரால் அருளிய) பற்றினை (சமயக் தரிசன ஞான சாரித்திரங்களென்னும் இரத்தினத்திரயங்களால் பெறுதற்குரிய மோகூமாரக்கத்தின்) விருப்பத்தை, பற்றுக் - (இதுவே நல்லவழி யென்று மனத்தில்) கொள்ளுக, (அங்ஙனம் கொண்டு) அப்பற்றை-அதன் சம்பந்த மாகிய உபாயத்தை, பற்றுவிடற்கு-கர்மபந்தம் விடுகிறதற்கு, பற்றுக்-மேற் கொண்டொழுது” என்பதாம்.

இதன்கருத்து: “பற்றற்றான் சொல்லிய இரத்தினத்திரயங்களால் பெறும் முத்திவழியை பற்றக்கூடவர்” என்பதாம்.

இன்னும் ஐஐந சமயத்தில் வேதத்தைப்பற்றிக் கூறியிருப்பதையும் சிறிது உரைப்பாம் :

வேதம் சிறந்ததென்பதை,

“ஸ்ரூதம் விஹிதம் வெதேஹி ஶ்ரூதஸ்யாஸ்தே க்ஷேஹி |

ஸிஹிஸ்யை வெயி ஶ்ரூதஸ்யாஸ்தே க்ஷேஹி ஶ்ரூதஸ்யாஸ்தே க்ஷேஹி |”

என்ற மகாபுராணம், 39 ஆம் பர்வம், 22 வது சுலோகம் கூறுகின்றது.

இ-ன். “ஸர்வக்ஞப்பிரீணீகமும் (அருகக்கடவுளால் உண்டாக்கப் பட்டதும்) பவித்ராமுமான த்வாதசாங்கங்களுள்ள ஸ்ருதமே நிஜமான வேதம்; ஹிம்ஸையை உபதேசிக்கிறது வேதமல்ல; அது எமனுடைய வாக்கியம்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“போற்று மிதுவென்கொல் பொய்நூல் களைப்புலவீர்
சாற்று மனந்த சதுட்டயத்தா—னேற்றுந்
துளக்கப் படாத சுருதிபா லல்லா
லளக்கப் படுமோ வறம்”

என்னும் திருக்கலம்பகம் 84 ம் செய்யுளும் இதைக் கூறுகின்றது.

இ-ன். “அறிவுடையவ்ரே! நீங்கள் பொய்யாகிய சாஸ்திரங்களைப் போற்றுகின்ற இச்செய் லென்ன காரணம்? சொல்லப்பட்ட அந்த சதுட்டயங்களையுடைய அருக பரம நாரங்க மேற்றிய அசைக்கப்படாத வேதத்தா லல்லாமல் தருமமானது மற்றொன்றால் அளவு காணப் படுமோ” என்பதாம்.

இவற்றால் அருகபரமனோதிய தரும சாஸ்திரமே மெய்யான சாஸ்திர மென்பது கூறப்பட்டது.

முனிவர் தன்மையைப் பற்றி இந்நூல் 141 ம் பக்கம் முதல் 173 ம் பக்கம் வரையிலும், ஜீவாதித்துவங்களைப் பற்றி 173 ம் பக்கம் முதல் 191 ஆம் பக்கம் வரையிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இனி சைவ வைஷ்ணவம் முதலிய மதங்கள், நிலம், நீர், அக்னிமுதலான எல்லாப் பொருள்களும் கடவுளே என்று கூறுவதைப்பற்றியும் ஆராய்வாம்.

கடவுள் தன்மையை இவ்வாறு கூறுதல் பொருத்தாது. இதை ஜைன மதம் மறுக்கின்றது.

“அம்மாண முடிவிலா ஞானந் தன்னு
லளவிலாப் பொருண்முழுதும் பார்து நின்ற
பெம்மாண யுலகளவு நிறைத்த சோதிப்
பெருமாண யறியாதே பெருமால் கொண்டிங்

கிம்மான நிலனாகித் தீயாய்க் காலா
யிருசுடரா யெறிபுனலாய் வானாய் மற்று
மெம்ம-னெவ் வுயிர்க ளுமாய் நின்றா னென்றே
யியம்புவார் துணிவென்னே யிருந்த வாதே”

என்ற திருக்கலம்பகம் 27-ஆம் செய்யுளால் இதனை உணரலாம்.

இ-ள்: “தேவாதிதேவனே, அந்தஞானத்தினால் அளவில்லாத அறு வகைப்பொருளிலும் பரவியநாயகனை, முந்நூற்றுநூற்பத்துமூன்று கயிற் றளவும் பூரணமாய் நிரம்பிய முச்சோதியையுடைய சுவாமியைக் கருத் தன் (அருகக்கடவுள்) என்றறியாமல் மிகுந்த மயக்கக்கொண்டு, இவ்வுல கத்தில் அளவுபட்ட இப்பூமியாகியும், அக்னியாகியும், வாயுவாகியும், சூரியசந்திரராகியும், அலையவைச்சாநின்ற நீராகியும், ஆகாயமாகியும், இவை யல்லாமலும் எங்கன் கருத்தன் (கடவுள்) அப்பஞ்சபூதங்களைத் தேகமா கக்கொண்ட உயிர்களுமாகியும் இருந்தானென்றே சொல்லு மவர்களு டைய நிச்சயம் என்னவீதம் இருந்தது!” என்பதாம்.

இதனால் மித்தியாதிருஷ்டிகள் (சைவவைணவர்கள்) கடவுளின து உண்மையானநிலைபை உணராதவர் என்பது கூறப்பட்டது.

இன்னும் புத்தகடவுள் தன்மைபைப் பற்றியும் ஹைநசமயம் கண்டி ச்சுகின்றது.

“முன்னைப் பிறப்பெண்ணில் பக்கோடியொல்லா
முயன்றின்று பெற்றேன் முகற்போதி யென்றே
பின்னைப் பிறந்துற்ற யானில்லை பென்னும்
பெருப்பித்த ரோபுத்த ராவார் தெளிந்தீர்
பொன்னிற் பிறக்குங் கலத்திற் சலத்திற்
பொங்குந் தாங்கிற் பெரும்பைக டோறுந்
தன்னிற் நிகழ்ந்தாவி நிற்குங் கொலென்னுந்
தனிப்புத்தர் பாதங்கள் சாரீர் விரைந்தே”

என்னும் திருக்கலம்பகம் 66-ஆம் செய்யுளால் இதனை புணரலாம்.

இ-ள்: “முன்னையான்பிறந்த பிறப்பினை எண்ணுங்கால் பல கோடி ஜனனத்திலும் எல்லாவினைகளையும் செய்தனுபவித்து இப்பொ முது மதிஞானியென்னும் பெயரை அடைந்தே நென்று சொல்லப்பின்பு உலகிற் பிறந்து ஞானத்தை அடைந்த * நானேயில்லை என்று சொல்லும்

* நானேயில்லை என்பது. புத்தர் ஆன்மாவில்லை மோக்ஷமில்லை என்று கூறினார் என்பதை விளக்கும்.

பெரிதாகிய பித்தமுடையவரோ புத்தராவார்; வேதமுணர்ந்தவர்களை! பொன்னிலே உண்டாகின்ற ஆபாணங்களைப்போலவும், நீரிலே எழுகின்ற திரைகள்போலவும், எடுக்கின்ற தேகத்தோறும் 'எடுத்த எடுத்த தேகத் திலே நிகறந்து ஜீவனானது இருக்கும் என்று சொல்லும் ஒப்பற்ற புத்தியையுடைய அருகாது சாண (பாத)ங்களை நீங்களடையுங்கள் வீணைப் போக்காமல்" என்பதாம்

இதனால் புத்ததெய்வம் பழிக்கப்பட்டது.

மேலே காட்டியபடி சைவசமயத்தில் அப்பர், ஊன் (மாமிசம்) உயிர், உணர்வு (ஞானம்), சுவர்க்கம், நிலம், ஆகாயம், எண், எழுத்தும், மற்றவனைக் குமாகி நின்றார் சிவனென்று கூறியுள்ளார்; வைணவசமயத்திலும் நம்மாழ்வார், நீர், நிலம், அக்கினி, காற்று, ஆகாயம், சூரியசந்திரர், சிவன், பிரம்மா மற்றுமுள்ள சகலபதார்த்தங்களும் அகிகின்ற ஸ்வாமியே விஷ்ணு என்று கூறியுள்ளார். புத்தர் ஜீவனில்லை மோகூடில்லை என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறே வேதம், முனிவர் ஜீவாதிதத்துவமுகதவி யவைகளைப்பற்றியும் வெவ்வேறு வகைகளாகச் சொல்லுகின்றனர். இவ்விவரங்கள் இந்நூலில் பலவிடங்களில் துலக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஜைநசமயக் கொள்கையாவது: கடவுள் எல்லாப்பொருள்களுமாகி நின்றவருமல்லர், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சார்புடையவருமல்லர், கடவுள் அசரீரிபாயும், பாஞ்சோதி ஸ்வரூபத்தையுடையவராயும், மேல்கமனமும் கீழ் இழிதலும். இல்லாதவராயும், சலனமில்லாதவராயும், ஜன்மஜராமரணமுதலாகிய அவசுணங்களில்லாதவராகியும் எக்காலமும் நிலைபெறுடையவராய் இருப்பரென்பது.

இன்னும்

“சத்திய மேபொன்று சாற்றுகின்றேன் சமயங்க ளெல்லாங்
கத்திய ஞானங் கவல்கின்ற தேகடைச் சாரமெய்து
முத்தியு மேக முதல்வனு மேக முதல்வனுமுற்
பத்தியு நாசமு மொன்றுமில்லாத பாஞ்சுடமே.”

என்று திருநாற்றந்தாதி 79-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

தோற்றமும் கேடுமுண்டாமவர் தலைவரல்லர் என்பது இதன் கருத்து.

இதனால், மெய்க்கடவுளின் தன்மை விளக்கமாகும்.

மேல் எடுத்துக்காட்டிய ஒவ்வொரு சமய சாஸ்திரப் பிரமாணங்களால் ஒவ்வொரு சமயத்து ஆசாரியர்களும் தங்கள் தங்கள் கடவுள், சாஸ்திரம், குரு தத்துவ முதலானவைகளை மெய்ப்பொருளென்று சிறப்பித்தும், பிறசமய கடவுள், சாஸ்திரம், குரு தத்துவ முதலானவைகளைப் பொய்ப் பொருளென்று இழித்தும் அவரவர்கள் கருத்திற்கிசைந்தவாறு கூறியிருக்கின்றார்கள்.

ஆயினும்

“தலைமகனு னாலு முனியும் பெர்ருளும்
தொலைவின் றுணிவொடு பக்கம்—மலைவீன்றி
நாட்டியிவ் வாறும் உரைப்பரே நன்னெறியைக்
காட்டி அறமுரைப்பார்”

என்று அறநெறிச் சாரத்தில் கூறுகின்றது.

கடவுள், சாஸ்திரம் முனிவர் ஜீவாதிகத்துவப்பொருள் (கர்மத்தின்) அழிவு, (இவைகளில்) பகும், ஆகிய ஆறுவகைகளை மாறுபாடின்றி நிச்சயமுள்ள நன்மார்க்கத்தைக்காட்டி தர்மத்தை உணர்த்துவார் சான்றோர் என்பது இதன் கருத்து.

குறளாசிரியர்,

“பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானு மாணப் பிறப்பு”

என்று மெய்யுணர்வு என்னும் அதிகாரத்தில் கூறுகின்றார்.

இதன் கருத்து: “(கடவுள், சாஸ்திரமுதலியவைகளுக்குள்ள இலக்ஷணமில்லாத) பொய்ப்பொருளை மெய்ப்பொருளென்றுணரும் மயக்கத்தால் மாட்சிமையில்லாத பிறப்பு” என்பதாம். இதன் விரிவுரைமேற்கோளுடன் இரண்டாம் பாகத்தில் விவரிப்பாம். ஆங்கு கண்டிக்கொள்க.

இவ்வாறு கூறு மவற்றுள் மெய்ப்பொருள் காணவேண்டும். அது ஜைநசமயத்திலேயே வடமொழி தென்மொழி நூல்களில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன,

அவ்விவரத்தையும் இங்குக் கிஞ்சித்து எடுத்துக்காட்டுவாம்:

கடவுள், சாஸ்திரம், முனிவர், ஜீவாதிகத்துவம் ஆகியவற்றின் மெய்ப்பொருள்களை ஆராய்ந்து ஒழுகுதவின் பயனால் வீடுபெறுதல் கூடுமென்பது ஜைநசமய சித்தாந்தம்.

இது,

* “உருவு மொழுக்கமு நூலும் பொருளும்
 S பொருவிற் றலை மகனோ டின்ன B பொருவாது
 கண்டு கருதிக் கயக்கறத் தேர்ந்தபின்
 கொண்டுவி டேற்க வறம்”

என்ற அறநெறிச்சாரத்தின் செய்யுளால் விளக்கமாகும்.

இன்னும் ஐடி அறநெறிச்சாரம்,

“நிறுத்தறுத்துச் சுட்டுரைத்துப் பொன்கொள்வான் போல
 அறத்திறனு மாராய்ந்துள் புக்காற் பிறப்பறுக்கு
 மெய்நூல் தலைப்படலாகுமற் றுகாதே
 கண்ணோடி கண்டதே கண்டு”

என்றும் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “நிறுத்தும், வெட்டியும், சுட்டும், உரைத்தும் (பரீட்சித்து) பொன் கொள்வான்போல, கடவுள்முதலான நான்கு பொருள்களும், அஹிம்ஸா தர்மமும், மெய்நூலை ஆராய்வதனாலே மனத்தின் கண் புகுந் தால் அவை (நான்கு கதிகளின்) பிறப்பறுக்கும்(அதாவது) மோக்ஷவீடெய்திச் சிறப்புறலாகும்; மற்ற பொய்நூற்களால் ஆகா” தென்பதாம்.

கடவுள், சாஸ்திரம், முனிவர், ஜீவாதிதத்தவம் அஹிம்ஸாதர்மம் ஆகியவற்றின் மெய்ப்பொருளை அறிந்தவர் வீடுபெறுவா ரென்பது இதன் கருத்து.

குறளாசிரியரும் கடவுள், சாஸ்திரம், முனிவர், ஜீவாதிதத்தவம் ஆகிய நான்கு பொருள்களும் மோக்ஷமார்க்கங்களாகிய நற் காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கங்கள் ஆகிய இரத்தினத்ரயங் களையும் *மெய்யுணர்வு என்னும் அதிகாரத்தில் ஒவ்வொரு குறட் பாக்களால் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

அவற்றில், “கல்வி அறிவால் மெய்நூல் அறியப்பிறப்பறும் என்பதை,

* உருவம் - முனிவர்ஸ்வரூபம். S பொருவில் - ஒப்பில்லாத. B ஒரு வாது - நீக்காது.

* மெய்யுணர்வு, என்னும் அதிகாரத்தில் மோக்ஷடைதற்குரிய சாதனங்களை ஒவ்வொரு குறட்பாக்களால் மேற்கோள்களுடன் 2-ஆம் பாகத்தில் விவரிப்பாம் ஆங்குகண்டு கொள்க;

“கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி”

என்னும் குறளால் விளக்கியுள்ளார்.

இன்னும் மெய்ப்பொருளைப்பற்றி, ஐஐநசமயநூலாகிய அருங்கலச்
செப்பு என்னும் நூல்

“மெய்ப் பொரு டேறுதல் நற்காட்சி யென்றுரைப்பர்
எப்பொருளுங் கண்டுணர்ந் தார்”

என்றும்,

“மெய்ப்பொருள் காட்டி யுயிர்கட் கறனாகி
துக்கங் கெடுப்பதா நூல்”

என்றும் கூறுகின்றது

இதைத்தான் குறளாசிரியர் “எப்பொருள் யார் யார் வாய்க்
கேட்டினும்:” என்ற குறளில் விளக்கிக்காட்டி யிருக்கின்றார்.

இன்னும் மேல்கூறியபடி பலபேதமான கருத்துக்களை எவ
சொவரிடத்துக் கேட்டாலும் மனதை அவற்றின் வழியே செல்ல
விடாது நன்மையிற் செலுத்தவேண்டும் அதுவே நன்ஞானமாகும்
என்பதை, மேல்கண்ட குறட்பாவின்சீழ் ஆசிரியர்,

“சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொர் இ
நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு”

என்ற குறளிலும் கூறி யிருக்கின்றார்.

இ-ன்: “மனத்தை, மித்தியா (பொய்) மார்க்கத்தினர் மனஞ்சென்ற
விடத்திலே போகவிடாமல் நன்மை தீமை ஆராய்ந்து தீயதிலிருந்து
நீங்கி எல்லதிலிடத்துப் போகவிடுவது (நன்) ஞ் னம்” என்பதாம்.

இன்னும்,

“பரந்தவர் கொள்கைமேல் பல்லாறும் ஓடார்
நிரம்பிய காட்சி நினைந்தறிந்து கொள்க
வரம்பில் பெருமை தருமே பிரம்பூரி
என்றும் பதக்கீழ் வரும்”

என்று பழமொழி 399-ஆம் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இ-ள்: “பலவேறு வகைப்பட்டிப் பரந்த சமயத்தார் ஒழுக்கத்தின் மேல் பல நெறிக்கண்ணும் ஒடாதே, அச்சமயத்தார் கொள்கைக்குள் நன்மை நிரம்பிய கொள்கையை ஆராய்ந்தறிந்தே தமக்குக்கொள்கையாக ஒழுக்க-ஒழுக்கினால் அவ்வொழுக்கம் எல்லையில்லாத பெருமையைத் தரும்; பிரம்பூரி என்னும் பெயருடைய நெல் என்றும் பதக்கேழ் வருமால், அது போல” என்பதாம்.

இவைகளைக் கொண்டு, ஜைநமதத்திலேயே உண்மைப்பொருளின் நிச்சயமும் நல்லொழுக்கங்களும் இருக்கின்றன வென்றும், அதையே திருக்குறளாசிரியர் விளக்கியிருக்கிறாரென்றும், அங்ஙனம் கூறுவதால் திருக்குறள் ஜைநமத நூலே என்றும் நண்பர்கள் உணரலாம்.

இன்னும், திருக்குறள் ஜைநமதக் கொள்கைகளுக்குப் பொருத்தமுடைய தென்பதை விளக்குதற்கு எண்ணிறந்த விஷயங்களிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் இப்புத்தகத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில் வெளிவரும், புத்தகம் மிகப்பெரிதாகு மாதலால் இம்மட்டோடு இதனை முதற்பாகமாக வெளியிட்டோம். இதுவரை கூறி வந்தவைகளை அறிவுடையார் ஆராய்ந்து நடுநிலையில் நின்று உண்மையுணருமாறு அவர்களை நாம் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

முதல் பாகம் முற்றிற்று.

சுபம் ! சுபம் !! சுபம் !!!

வாழ்த்து.

திங்கண்மும் மாரி பெய்க திருவறம் வளர்க செங்கோ
னன்கனி தரசனாளுக நாடெலாம் விளைக மந்து
மெங்குள வறத்தி னோரு மினிதூழி வாழ்க வெங்கள்
புங்கவன் பயின்றநன்னூல் புகழொடும் பொலிக மிக்கே.

அநுபந்தம்.

—o—o—o—

திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்து முதற்செய்யுளில், 'ஆதிபகவன்' என்று கூறப்பட்டவர், விருஷப தீர்த்தங்கரரே என்று கூறி அதற்காதாரமாக அவர் சரித்திரத்தை இந்நூலாரம்பத்தில் விரிவாகக் கூறியிருக்கின்றோம். அவரையே வைஷ்ணவர்களும் தெய்வமாகக் கொண்டு துதிக்கின்றார்கள். இவ்விவரம் பாகவதம் ஐந்தாவது கந்தத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இருந்தும் வைஷ்ணவர்கள், அந்தவிருஷபதீர்த்தங்கரரை வணங்கும் ஜெனமத்தினரைப் புறமதத்தினரென்றும், அவர்கள் கடவுள் வேறென்றும், திருக்குறளில் கூறிய கடவுள் வேறென்றும் கூறி ஜெனரை இழந்து வருகின்றனர். ஆதலின், திருக்குறளில் கூறப்படும் ஆதிபகவனும், ஜெனர்களால் வணங்கப்படும் கடவுளும். வைஷ்ணவர்களால் பாகவதத்தில் கூறப்படும் விருஷபதேவரும் ஒருவரேயென்பதை அந்தவைணவர்கள் உணர்ந்து, ஜெனர்களை நிர்த்திக்காதிருக்குமாறு பாகவதத்தில் கூறப்படும் விருஷபதேவர் சரிதையையும் அநுபந்தமாக இங்குக்கூறி அவர்களுக்கு உண்மையை உணர்த்துவாம்:—

பாகவதத்தில் கூறப்படும் அச்சரிதையின் சுருக்கம் அடியில் வருவதாம்:—

நாபிராஜாவானவன் சந்தானத்தை இச்சித்தவனாய் அபுத்திரையான மேருதேவியுடனே பகவானான எக்கிபபுருஷனைச் சாவதான மனதையுடையவனாய் எக்கியங்களினுலே ஆராதித்தான். சிரத்தையுடனும், பரிசுத்தமான மனதுடனும் எக்கியத்தினால் பூஜித்த நாபிமகராஜவுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலும், திகம்பரராயும், சுபஸ்விகளராயும், ஞானிகளாயும், நயிஷ்டிக பிரம்மசாரிகளாயும் இருக்கிறவர்களுடைய தர்மங்களைக் காண்பிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலும், பகவானானவிஷ்ணு, நாபிமகராஜனுடைய அந்தப்புரத்திலிருக்கும் மேருதேவயினிடத்திலே சுத்தசத்துவமான மூர்த்தியாய் அவதரித்தார்.

அதன்பிறகு பகவத்சின்னங்களுடையவராய் சம்பத்துகளினுலே நாள்தோறும் விரத்தியடையாவின்ற பிரபாவத்தையுடையவராயிருக்கிற அந்தசுவாமியைத் தேவதைகள் பிரஜைகள் முதலானவர்கள் ஸ்தோத்திரம்புண்ண, பிதாவான நாபிராஜன் அந்தப்

பிள்ளைக்கு ரிஷபனென்று நாமகரணம் பண்ணினார். பின்னர் மிகவும் சந்தோஷாதி சயத்தினாலே பரவசராய் அப்பா, குழந்தாயென்று ஆசையோடு சீராட்டிக்கொண்டு மிகவும் சவுக்கியத்தையடைந்து சர்வலோக சுந்தரான அந்தப்பிள்ளைக்கு இராஜபாபிஷேகம் பண்ணினார்.

பின்பு பசவானான விருஷபதேவர் தம்முடைய ராஜ்ஜியமான பூகண்டத்தைக் கர்மகேதந்திரமென்று சந்தோஷித்தவராய் கிரகஸ்தாஸ்ரம போக்கியங்களான தர்மங்களைப்பண்ணிக்கொண்டு வேதங்களினாலே சொல்லப்பட்ட பிரகிருத்தி மார்த்தம் இரண்டையும் அனுஷ்டித்து இந்திரானாலே கொடுக்கப்பட்ட ஜெயந்தியென்கிற டெண்ணை விவாகம் செய்துகொண்டார். அந்த விருஷபதேவர் தம்மோடு சமமான நூறுபிள்ளைகளைப்பெற்றார். எந்தப்பாதனாலே இந்தக்கண்டம் பாதகண்டமென்று சொல்லப்படுகிறதோ அந்தப் பாதன் விருஷபதேவருக்கு ஜேஷ்ட புத்திரனான.

விருஷபதேவரான அந்தப்பகவானாவர் சுகந்தராயும், நித்தியமாக நிவர்த்தி நிஷ்டராயும், கேவலம் ஆகந்தானு பவத்தையுடையவராயுமிருந்து கொண்டு, சுவயம் ஈஸ்வரனாயிருந்தாலும் பாதந்திரனைப்போல தர்மங்களைப்பண்ணுகிறவராய் வெகுகாலமாக நின்றுபோன தர்மத்தைத்தாம் செய்வதனாலே அத்தர்மத்தை யறிபாதவர்களும் செய்யும்படி அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொண்டு சாந்தியையுடையவராய்ச் சகலபிராணிகளிடத்திலும் தையையுடையவராய் லோகங்களைக் கிரகஸ்த தர்மங்களிலே ஆசக்தியையுடையவராகச் செய்து சாமதானாதி உபாயங்களாலே ஜனசமூகத்தைரட்சித்துக் கொண்டிருந்தார். பூஜ்யனாகிய விருஷபதேவரால் இரக்சிக்கப்பட்டிருந்த இந்தப்பாதக்கண்டத்திலே ஒருவன தனக்கிலலை என்று ஒருவஸ்துவை ஒருவனிடத்திலும் ஓரிடத்திலும், ஒருகாலத்திலும் இச்சித்ததுமில்லை கேட்டதுமில்லை. விருஷபதேவர் ஒருகால் பூசஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு வரும்போது பிரம்மாவர்த்தமென்னும் வனத்தை அடைந்து அங்கிருக்கும் பிரம்மரிஷி ஸ்கர்ஷ்டர் ஒருடைய சபையிலே, தம்முடைய உபதேசத்தில் பிரஜைகள் ஏற்றகனவே நிரம்பவும் ஞாபகமுள்ளவர்களாயும், விஸ்வாச முள்ளவர்களாயும் வணக்கத்தோடு இருந்தபோதிலும், தம்முடைய பிள்ளைகளை உத்தேசித்து அடியிற்கண்ட உபதேசத்தைச் செய்தருளினான்.

எவர்கள் எல்லரிடத்தும் சமமான எண்ணமுள்ளவர்களோ, கோபமில்லாதவர்களோ, எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் கிருகமுள்ள

வர்களை, ஈஸ்வரனாகிய என்னிடத்திலும் சிநேகமுள்ளவர்களை, எல்லாவஸ்துக்களையும் பகவத் ஸ்வரூபமாகப்பார்த்துக்கொண்டு, மனை, வீடுமுதலிய வஸ்துக்களில் பிரீதிஇல்லாதவர்களாய் இருப்பவர்களை அவர்கள்தாம் சாதுக்கள். எதுவரையில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உண்மையாய் விசாரித்து அறியவில்லையோ அதுவரையில் அக்ஞானத்தினால் புருஷன் அவமதிக்கப்படுகிறான். ஆகையால் வாசுதேவனாகிய என்னை அடைந்து மனை வீடு பூமி முதலானவைகளில் நான் எனதுஎன்னும் மோகத்தைவிட்டு இருதயத்திலிருந்தும் ஆசையாகிய முடிச்சை அறுத்துவிட்டால் சம்ஸாரத்திலிருந்து ஜீவன் விடுபடுகிறான்,

ஆகையால் பிள்ளைகளே! “நீங்கள் என்னுடைய காரியங்களைச் செய்யுங்கள்; பகவத்கதைகளைச்சொல்லுங்கள்; என்னுடையகுணங்களைச்சொல்லுங்கள்” என்று போதித்தார். இம்மாதிரியாக மகானுபாவராகிய விருஷபதேவர் பரமஹம்ஸர்களின் பக்திஞான வைராகிய லக்ஷணமாகியதர்மத்தை உபதேசித்து மூத்தவனுபாதனுக்கு இராஜ்யப்பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்தார்.

அதன்பிறகு சமஸ்தலோக பாதாளங்கட்கும் சிரோமணியான விருஷபதேவர், அவதூதசன்னியாசியாக (நிர்வாணரூப முள்ள முனிவராக) பகவத்க்கிசமான பிரபாவத்தையுடையவராய் போகிகளுக்குத் தேகத்தைவிடுகிற தன்மையை உபதேசித்துக்கொண்டு தமமுடைய சரீரத்தை விடவேண்டுமென்று இச்சைக்கொண்டவராய் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பரமாத்மாவினுடனே அபேதமாகப் பார்த்துக்கொண்டு சீதகார்த்தமான வியாபாரத்தினின்றும் ஒழிந்தவரானார்.

இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தூலதேக, ஸிங்கதேக அபிமானத்தையுடையவராயும், பகவானாயுமிருக்கிற அந்த விருஷபயோகி நிஷ்டையிலிருக்க, வாயுவேகத்தினால் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்த மூங்கில்களில் உண்டான பெருங்காட்டுத் தீயானது அவ்வனத்தை மெல்லாம் தகித்துக்கொண்டு அந்த விருஷபதேவருடைய தேகத்தையும் கூடத்தகித்தது.

இந்த விருஷபதேவர் அவதாரம் ரஜோகுணத்தையுடையபார்க்கு மோக்ஷமார்க்கத்தைக் காண்பிக்கிற நிமித்தியமாகவுண்டானது. பரமகுருவான பசவானான விருஷபதேவருடைய பரிசுத்தமான

சரித்திரமானது புருஷாளுடைய சமஸ்தமானபாபங்களையும் போக்கடிக்கிறது. பரமமானமங்களங்களுக்கு இரூப்பிடமாயிருக்கிறது.

இதைநண்பர்கள் நன்றாகஆராய வேண்டும்.

ஐநசமயத்து ஸ்ரீபுராணத்தில் சர்வார்த்தசித்தியிலிருந்த அகமிந்திரன் விருஷபதேவராக அவகரித்தனரென்றும், வைணவ சமயத்துப்பாகவதத்தில் பரமபதத்திலிருந்த விஷ்ணுவிருஷபதேவராக அவதரித்தனரென்றும் இவச்சரித்திரம் கூறப்படுகின்றது. இப்படி ஒன்றுக்கொன்று சில விகல்பங்களிருப்பினும் விருஷபதேவர்திரிகாலத்தில் நடக்கும் விஷபங்களையும், திரிலோகத்திலுள்ள சகல பதார்த்தங்களின் தன்மைகளையும் அநந்தஞானம் அநந்த தரிசன முதலான குணங்களால் ஒருங்கே அறிந்து பவண வியந்தர ஜோதிஷ்ச கல்பவாசிமுதலான தேவர்களுக்கும் முனிவர்கள் மனிதர்கள் ஆகிய அந்தராத்மாக்கள் ஜீவாத்மாக்கள் முதலான மூவுலகிலுள்ளவர்களுக்கும் ஜீவஸ்வரூபத்தையும், அதன் தன்மைகளையும், இல்லற துறவறமுதலான ஜீவாதிதத்துவங்களையும், மோக்ஷமடைதற்குரிய சாதனங்களையும் உபதேசஞ்செய்தவராகையினாலும், அந்தவிருஷபதேவபரமாத்மன்பவணவியந்தர ஜோதிஷ்க்கல்பவாசிமுதலானதேவர்கள்; ரிஷியர்கள், மனிதர்கள் முதலானவர்கள் பூஜிப்பதற் குரிமையுள்ள குணங்களையுடையவராதலாலும், அந்தப்பகவான் அருகனென்னும் திருநாமத்தைப்பெற்றார். அந்த விருஷபதேவருடைய சரித்திரத்தையும், அவர்அருளிய வேதங்களையும், அருகனென்னும் திருநாமத்தையும் அத்யயனம் தியானம், முதலானவைகள் செய்வதனால் பாபங்கள் நீங்கிவிடுகின்றனவென்று, அந்த விருஷபதேவராகிய அருகனைப் பலவகைகளால், ஐநர்கள் வணக்கம் செய்கின்றார்கள்.

இவர்களைப்போலவே விருஷபதேவபகவானை மேற்கூடியபடி வைணவசமயத்து பிராம்மணர்களும், பாகவதர்முதலான ஆழ்வாராசியர்களும் வணங்குவதுடன் அந்தவிருஷபதேவர், கிரகஸ்தாஸ்ரமம், துறவறவாஸ்ரமம் முதலானவைகளையும், ஜீவஸ்வரூப முதலான மோக்ஷம் பெறுதற்குள்ள பலதத்துவங்களையும் உபதேசித்தாரென்றும், அந்தவிருஷபதேவருடைய சரித்திரமானது புருஷாளுடைய சமஸ்த பாபங்களையும் போக்கடிக்கிறதென்றும் சொல்லி அந்தவிருஷபதேவரைத் தியானம் தோத்திரமுதலான வகைகளால் துதிசெய்கின்றார்கள்.

இன்னும் விருஷபதேவர் இல்லறதுறவறமுதலான புருஷார்த் தங்களை அதுஷ்டித்தனரென்று ஜைநசமயசித்தாந்தம் கூறுவது போல வைணவசமயத்துப் பாகவத சித்தாந்தமும் கூறுகின்றது.

இத்தன்மையாக விருக்க வைணவர்கள் ஜைநர்களைப்பலவாக நிந்திக்கிறார்கள். அப்படி நிந்தித்திருப்பதை இந்நூலில் சிலவிடங் களிலும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றோம். எனினும் அவ்வாறு பழித்த பாக்களில் இங்கும் இரண்டு பாசரம் எடுத்துக்காட்டுவாம் அதாவது: தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்,

“புலையறமாகிநின்ற புத்தோடு சமணமெல்லாம்
கலையறக் கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான்
தலையறுப்புண்டுஞ் சாவேன் சத்தியங் காண்மின்கையா
சிலையினாலிலங்கை செற்ற தேவனே தேவனுவான்”

என்று திருமலை 7-ஆம் பாசரத்திலும்,

இன்னும் திருமங்கைபாழ்வாரும்,

“பிச்சச் சிறுபிச்சமண் குண்டர் முதலாயோர்
விச்சைக் கிறையென்னு மவ்விறைபைப் பணியாதே
கச்சிக்கிடந்தவனூர் கடல்மல்லைத் தலசயனம்
நச்சித் தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்செஞ்சே”

என்று பெரியதிருமொழி 2 - ஆம் பத்து 6-வது திருமொழி 5-ஆம் பாசரத்திலும் கூறுகின்றார்கள்.

இ-ன்: “திரளான மயிலிறகையும் சிறியமயில் தோகையையுமுடைய அமண (ஜைந)ரான நீசர்முதலானவர்கள், சகலவீதியைகளுக்கு நிர்வாக நென்று ஒருவனைக்கைக்கொள்ளுவார்கள். அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வனை (கடவுளை) ஆபரயியாமல் (வணங்காமல்) திருவெஃகாவிலே கண் வளர்ந்தருளுமவன் ஊரான திருக்கடல்மல்லையில் ஸ்தலசயனத்திலே ஆசைப்பட்டு தொழுவார்களை என்னுடைய விலகணமான மகஸ்ஸே நீயும் ஆசைப்பட்டுத்தொழு” என்பதாம்

ஜைந (சமண)ர்கள் முதலான நீசர்தொழும் இறைவனை (கடவுளை) வணங்காதீர்கள்; விஷ்ணுவைத் தொழுங்கள் என்பது இதன்கருத்து.

மண்ணும், நீரும், நெருப்பும், காற்றும், ஆகாயமும் ஆகிய இவற்றாலான பிராணிவர்க்கங்களும் அரனும் அயனும் மற்றுமுள்ள சகலபதார்த்தங்களும் ஆகியவர் விஷ்ணுவென்றும், அவரே விரு ஷபதேவரென்றும் வைணவசாஸ்திரம் கூறுகின்றது.

மேலும் விஷ்ணுவானவர்,

திகம்பரர்களாயும், ஞானிகளாயும், நயிஷ்டிக பிரம்மசாரிகளாயும் இருக்கிறவ(ஜைந)ர்களுடைய தர்மங்களைக் காண்பிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பத்துடன் விஷ்ணுவே விருஷபதேவராக அவதரித்தவரை ஜைநர்களும் வைணவர்களும் கடவுளென்று அழிசெய்துவரும்போது வைணவர்கள் ஜைநர்களை நிந்திப்பதற்குக் காரணம் யாதோ? இதை நடுவுநிலைமையுள்ள நல்லறிவாளர் நன்கறிந்து உண்மை உணரவேண்டும்.

ஸ்மார்த்தர், வைணவர் முதலான பிரம்மணர்களும் பிரம்மணரல்லாதவர்களும் ஜைநர்களை நிந்தித்திருப்பதை மேலே எடுத்துக்காட்டியுள்ளேன். இனிஜைநர்கள், ஸ்மார்த்தர் வைணவர், முதலான பிரம்மணர்களை நிந்திப்பதாக பிரம்மணர்களும் பிரம்மணரல்லாதவர்களும் அவர்கள்மீது ஒரு குறை கூறுவதைப்பற்றியும் விளக்குவாம்.

ஜைநர்கள் பிராதக்காலத்தில் எழுந்திருக்கும்போது 'விப்ரக்ஷய'மென்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்திருப்பதாக மேற்கூறியவர்கள் கூறுகின்றார்கள். அதுபூராவும் தவறு. ஏனெனின் ஜைநசமயத்தில் பிரம்மணவாஸஸ்யம் ஆதிகாலத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்க 'விப்ரக்ஷய'மென்று ஜைனர் சொல்வார்களா? ஜைநசமய சித்தார்த்தத்தின் உணர்ச்சி இல்லாமையினாலேயே அவர்கள் இவ்வாறு கூறுகின்றார்கள். அவர்கள் சொல்கிறபடி ஜைனர், 'விப்ரக்ஷயம்' என்ற பதத்தை எப்பொழுதும் சொல்வதேயில்லை.

ஜைநர்கள் ஜீவன்களிடத்து அன்பும், அருளும், கொல்லாவிடதமும் பூண்டவர்களாதலால் இவர்கள் விடியற்காலத்தில் பகவான்மீது * முகஸ்துதியையும், s ஈர்யாபதத்தையும், b சாமாயிகமுதலானவைகளையும், அத்யயனம் செய்து முடிவில் அடியிற்கண்ட சுலோகத்தைப் பாராயணம் செய்வார்கள்.

* முகஸ்துதியென்பது-பகவான்மீது தோத்திரம்செய்தல்

s ஈர்யாபதமென்பது-இருத்தல், கிடத்தல், நடத்தல், வைப்பன, எடுப்பன முதலான விடங்ளைச் சேர்த்து ஜீவன்களுக்கு ஹிம்சை நேராதபடி இரட்சிக்கிறேனென்பாராயணம் பண்ணுவதும் அதன்படி அதுஷ்டித்தலுமாம்.

b சாமாயிகமென்பது-உட்கார்த்து அல்லது நின்று ஆத்மச்யானம் முதலானவைகன்செய்வது. இதன்விவரங்கள் இரண்டாம்பாகத்தில் இல்லாழக்கைடைப்பற்றிய விஷயங்கள் உருமிடத்து விவரிக்கப்படும்.

அதாவது,

“கேசரி ஸவபுஜாநாம் பூவவதௌ வவவாநு யாஜி-
கொ ஹி விவாநு, காரெகாநெய ஸஞ்ஜெஷ்ட-தௌ வேவாநு
வ்யாயொ யாந்தௌ நாஸா| ஸுஹிஷ்ட-தௌ வொராபாஸீ க்ஷணவி-
ஜமதாநாஸாநு ஜீவநொகெ, ஜெநெந் யஜேவகௌ பூ-
வதௌ ஸததௌ ஸவபுஸளவூ பூதாயி ||”

என்பதே இது சாந்தியாஷ்டகம் 16-வது சுலோகம்.

இ-ள்: “பிரானிகன் வசிக்கக்கூடிய இவ்வுலகில் சமஸ்தஜனங்கட்கும்
கேசமமானது உண்டாக்கடவது; அரகனவன் புஜபலபராக்ரம முள்ள
வனாகவும், தர்மிஷ்டனாகவும், இருக்கக்கடவன். இந்நிரனவன் காலர்
தோறும் நன்றாக ஜலத்தைவருஷிக்கக்கடவன்; தர்வியாதிகள் நாசத்தை
அடையக்கடவது; க்ஷாமமானதும், திருட்டு அம்மை முதலானவைகளும்
ஒருக்ஷணமும் உண்டாகவேண்டாம்; அருகபரமனுடைய அறவாழியானது
எப்பொழுதும் சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் செனக்கியத்தைக் கொடுக்கக்
கடவது” என்பதாம்.

இந்த சுலோகத்தையும் இக்கருத்துக்களையும் பிராம்மணர்க-
ளும் பிராம்மணரல்லாதவர்களும் நன்கறிந்து ஜைநர்களின் மீது
சொல்லும் குறைபாடுக்கி அவர்கள் நல்லொழுக்கங்களின் சுபா-
வத்தை இனிமேலாவது நன்கறிவார்களென நம்புகின்றேன்.

சு ப ம ஸ் து !

அரும்பதவுரை.

—o—o—o—

கனகவர்ணம்	பெர்ன்வர்ணம்	12
வடவிருகும்	ஆலமரம்	”
ஸ்வரணம்	திருவோணநகரத்திரம்	”
தக்கல்பத்து	அந்தகல்பத்து	15
பரிநிர்வாணம்	மோகும்	”
விஜ்ஜம்பிதமகாகாயம்	பராக்ரமமுன்ன பெரியசரீரம்	”
விஸ்மிதராகி	ஆச்சரியப்பட்டு	”
அணுமகான்	நுண்ணியதாயும்பெரிதாயுமுள்ளது,	”
வைஸ்வதேவம்	சமஸ்ததேவர்கள் சம்பந்தம்	19
வைதவ்யம்	அமாங்கல்யம்	”
சைத்யாலயம்	ஜிநாலயம்	24
அகர்த்திமம்	ஒருவரால்செய்யப்படாதது	”
புத்தகம்	சரீரம்	25
பரிணதி	பரிணமம்	27
சுபாவகுணம்	இயற்கைகுணம்	”
விபாவகுணம்	செயற்கைகுணம்	”
பூர்வபாகம்	கீழ்க்குபாகம்	”
அபரபாகம்	மேற்குபாகம்	”
நாபியாகவுள்ளது	மத்தியாகவுள்ளது	28
ரித்திசம்பன்னர்	ருஜுமதி விபுலமதி முதலிய ரீத்தி யைப் பெற்றமுனிவர்	30
ருஜுமார்த்தவகுணம்	ஒழுங்காயும் மிருதுவாயு முன்ன குணம்	31
பரிவர்த்தித்து	ஒன்றுக்கொன்றுமாறுதலடைந்து	32
தாமஸ்யாமவர்ணம்	புகைபோன்றகருமைநிறம்	33
அங்குலியிணை ஆகாரமாக உண்பர்	பெருவிரலை தாயின் ஸ்தன்னினியம் போல சப்புதல்	34
ஸ்வபாவமார்த்தவம்	இயற்கையான மிருதுவாகவுள்ள தன்மை	”
ஒளிபிழம்பினால்	பிரகாசக்குறைவினால்	35
ஸ்யாமவர்ணம்	கருமையானநிறம்	37
ஜராயுபடலம்	கர்ப்பப்பை	39
நாபிநாளம்	நாபிக்கொடி	40
க்ஷாயிகசம்யத்வக்திணையெய்தி	அனந்தானுபந்தி குரோதம், மானம், மாயை, லோபம் நான்கும், மித் யாத்வம், சம்மியக்மித்தியாத் வம், சம்யத்வப்ரக்ரதி மூன்றும் ஆகிய இவ்வேழுகளின் க்ஷயத்தை அடைவது (இத்தன்மையுடைய வர் நான்கு புவத்திற்குள் மோக மடைவார்.)	

பரிணதை	பரிபக்குவம்	43
ஈத்ரஸம்	இப்படிப்பட்ட	"
சஸ்யங்கன்	பயிர்கள்	45
சாவத்யத்திற்கு	ஹிம்ஸாதோஷத்திற்கு	"
அங்குரம்	முளை	56
ஹரிதங்களுள்	பச்சைஇலைகளுள்	"
வியத்திஅபேகையால்	வித்தியாசமுள்ள வாசையால்	68
பஞ்சேந்திரிய லப்தியபர்யாப்தக மனுஷ்யர்	மனிதர்களின் அக்குள் முதலான இடுக்குகளில் உண்டாகும் வியர் வைகளில், தானே தோன்றி அழியும் மனிதர்	70
அநசனவிரதம்	உண்ணாவிரதம்	98
பரிஷகம்	துன்பம்	"
சரியாமார்க்கம்	ஆகாரத்திற்குச்செல்லாதல்	98
ஜாதிஸ்மரணம்	முன்பிறப்பையறிதல்	"
ஸ்வர்க்காவதாரணம்	தேவலோகத்திலிருந்து இங்கு அவதரித்தல்	101
இஹலோகபயம்	சர்ப்பம்சத்ருமுதலானவைகளுக்கு பயப்படுதல்	105
பரலோகபயம்	எந்தெந்தக்கதியில் அடைவோமோ வென்கிறபயம்	"
அகுப்திபயம்	மனவசன காயங்களாலறியாமல் செய்த காரியங்களைப்பற்றி ராஜ் தண்டனை உண்டாகுமோ சதுர் க்கதிதுக்கப்பரப்த் மாமோவென் கிற பயம்	"
அத்ராணபயம்	விருத்தாப்பியம் வியாதிமுதலான வைகள் நேரிடுங்காலத்தில் நம்மை யார் ரக்ஷிப்பார்கள் என்கிற பயம்	"
ஆகஸ்திகபயம்	அகஸ்தமர்த்தாய் உண்டாகும்பயம்	"
வேதனாபயம்	வியாதிமுதலானவைகள் சகிக்க முடியாத பயம்	"
மரணபயம்	இறந்து போவதற்கு பயம்	"
சால்யாதிசம்பத்து	நெல்முதலிய தானியங்களின் சம் பத்து	119
ஷுட்ருது சம்பூதமாகி	ஆறுருதுகளில் உண்டாகும்புஷ்பாதி பழவர்க்கங்கள் ஏககாலத்திலுண் டாவது	"

சரணன்றியாஸப்பிரதேசபஸ்தலம் பாதஅடிவைப்பாகிய பிரதேசத்தின்

இடம்

விகசித சப்தபத்மங்கள்

விரிந்தவழுதாமரைப்புஷ்பங்கள் ,,

லக்ஷ்மீரிவாசசௌதங்கள்

லக்ஷ்மீவரமண்டபம் ,,

ஜீவகனாகாரர்

பரமாத்ம் ஸ்வரூபத்தை அடையும்

சமயத்திலிருந்த சரீர்ப்ர

மாணம் *

130

சாகாரநிராகாரர்

ஆகாரமயமாயும் ஆகாரமற்றமயமாயு

மிருப்பவர் (அதாவது ஒரு தகட்

டிண்மீது அருகபரமனது உருவ

த்தை யெழுதி அவ்வுருவத்தை

கத்திரித்து நீக்கினால் அங்கு ரூப

மாகவும் அரூபமாகவும்தோன்றும்.

அதுபோலவாம் மோகூத்தில் சித்

தபரமேஷ்டியின் ஸ்வரூபம்) ,,

அதிந்திரிய கோசார்

மனவசனகாயங்கள் முதலான பஞ்

சேந்திரியவிஷய ஸ்வரூபம் நீங்கி

அநந்தஞானம் அனந்ததரிசனம்

ஆகியவைகளின் குணங்களால்

அறியுத்தன்மையுடையவர். ,,

நிக்ஷேபிப்பது

வைப்பது 144

ஆதானம்பண்ணுவது

கிரகிப்பது ,,

விகலேந்திரியம்

தவீந்திரியம் த்ரீந்திரியம் சதுரீந்திரி

யம் 145

நிஜூபரிணாமம்

சுத்பரிணாமம் 152

ஜலகாயிகஜீவன்

சலத்தையே சரீரமாகவுள்ள

ஜீவன் 162

சேதனம்

அறிவுள்ளது (ஆத்மன்) 185

அசேதனம்

அறிவற்றது (உடல்) ,,

பிழையும் திருத்தமும்

பக் கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
13	17	யக்ஷதேவா	யக்ஷதேவ
„	„	ஆகஸ்ச ஆகஸ்ச	ஆகச்ச ஆகச்ச
14	4	தேவாய	தேவியை
„	24	பார்ஸ்வராத	பார்ஸ்வராத
15	16	மவயமவபெய	மவயமவபெய
17	12	மோக்ஷமடைந்து	மோக்ஷமடைந்த
18	30	ஸாஞ்ஜாத்யுயுடம்	ஸாஞ்ஜாத்யுயுடம்
48	20	வியௌ	வியௌ
49	19	ஸஸ்யாஸ்யுஃ	ஸஸ்யாஸ்யுஃ
50	1	ஸ்யஹ	ஸ்யஹ
56	5	வெளியினை	வெளியில்
58	19	மாதியா	மாதியாய்
59	6	பிரம்மணோமதே	பிரம்மணோன்மதே
„	9	ஜாதாபிராமே	ஜாதாபிராமே
„	14	ப்ரபர்த்தி	ப்ரபிருதி
„	15	ஸகந்ருபகால	ஸகந்ரபகாலே
60	1	இத்தியாதினாதிவஹாம	இத்தியாதினாதிவஹாம
„	18	ஜிகம்	ஜிகம்
61	31	காரணண	காரண
62	12	நித்யுயுடம்	நித்யுயுடம்
63	2	வதம்	வதம்
64	2	தீக்ய	தீக்யு
„	6	மஹபூஷ்ட	மஹபூஷ்ட
„	15	தம்ஷ்ட	தம்ஷ்ட
„	29	பூர்ப்புவஸ்வஹ	பூர்ப்புவஸ்வஃ
68	28	விஸாராகம்	விஸாராகம்
69	14	ஸம்ஜிஹிவபுநா	ஸம்ஜிஹிவபுநா
„	17	ஸம்ஜிஹிவபுநம்	ஸம்ஜிஹிவபுநம்
70	20	வதிபுநஸூ	வதிபுநஸூ
„	32	கஹபூவ	மஹபூவ
71	13	தஸ	தஸ
„	„	விஹெஹியெஷு	விஹெஹியெஷு
77	11	நாரிகேளா	நாரிகேள
85	5	அதுபொருந்தாதென்க	அதுவும்பொருத்தமாய்

பக் கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
87	19	ஷத்ரிஸஷ்டி	த்ரிஷஷ்டி
98	14	ராஜதி	ராஜதெ
101	2	மந்த்ராபிஷேகம்	மந்த்ராபிஷேகம்
102	10	நிர்மித்தத்துச்செய்யும் எல்லாவிடத்திலேயும் சூக்ஷ் மமாயிருப்பவனுமாகியவ னே சிவன்	நிர்மித்தத்துச்செய்யும் எல்லாவிடங்களிலும் (ஸ்தூல) சூக்ஷ்ம மாயிருக்கப்பட்ட சகல பதார்த்தங்களையும் அநந்தஞானம் அநந்ததரிசு னம் ஆகிய குணங்களால் அறியக்கூடியவனே சிவன்
108	13		
	14		
109	2	சூரகண்ட	ரகண்ட
„	20	நாரிஸரோ	நாரீஸரோ
119	21	வூஷெஸெயி நஹஸுலம்	வூஷெஸெயி நஹஸுலம்
„	22	சோஷாரஸூரிமங்கஜம்	சோஷாரஸூரிமங்கஜம்
120	30	பார்ஸ்வநாதர்	பார்சுவநாதர்
122	24	பிரமா	பிரம்மா
127	31	நன்குணரலாம்	நன்குணரலாம்
130	23	ஒருசமயத்தில்	ஒருசமயத்தில்
134	16	பிணிரிதிசு	பிணிரிதிசு
139	30	வாஸாஸூரி	வாஸாஸூரி
142	32	பெண்வழிசேறல்	காமமின்மை
143	1		
153	31	ஸ்திரீ	ஸ்திரீ
160	28	நீங்காத	நீங்காத
164	4	கூர்ஷாஷி	கூர்ஷாஷி
183	17	உபயோக	உபயோக
185	4	அணுத்திரன்	அணுத்திரனொலி
190	22	வரூஷெஹெ	வரூஷெஹெ
212	15	கனோத்தி	கனோத்தி

